Jaqueline Susann

Thung lũng Búp Bê

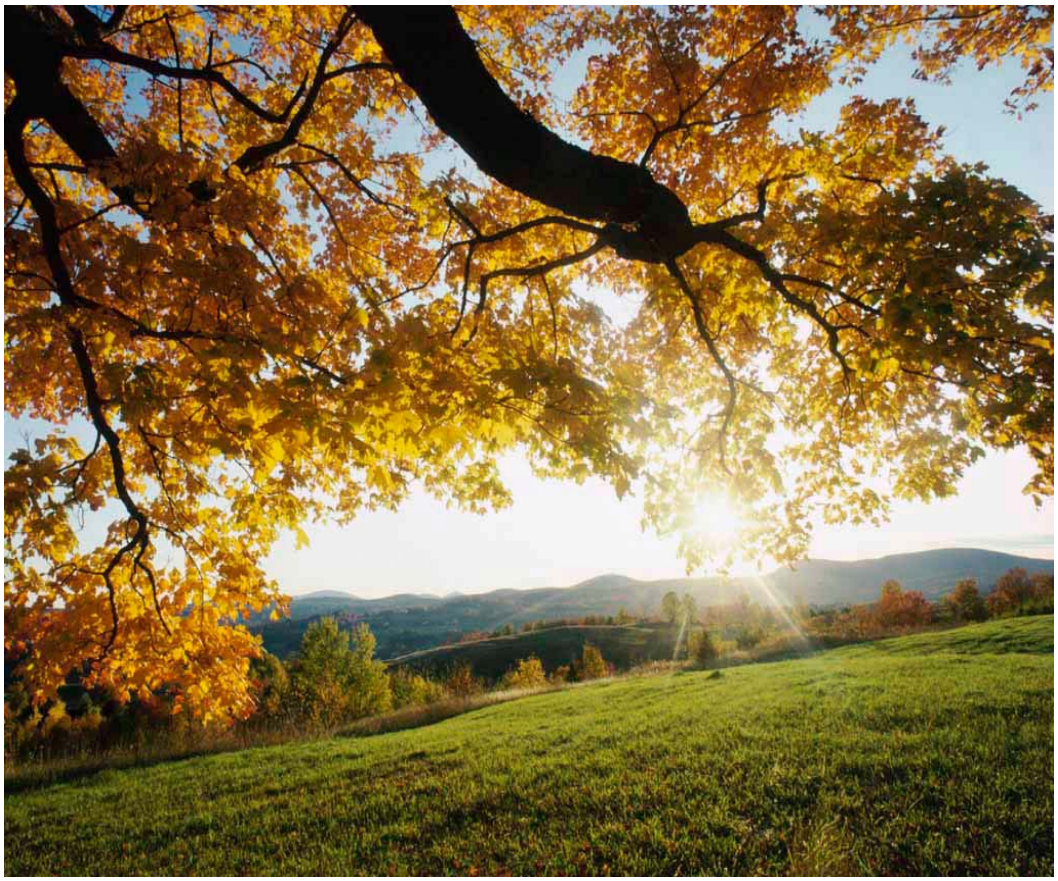

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Jaqueline Susann

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm

Phần mở đầu

Nguyên tác :Valley of the Dolls

Phần mở đầu

Ta đã trèo lên đỉnh núi Everest
để tới thung lũng Búp Bê.
Trèo tới đỉnh thật là gian khổ
đó là nơi ít khi thấy được
Ta không bao giờ biết thực sự ở đó có gì
nhưng điều cuối cùng mà ta mong sẽ thấy
chính là thung lũng Búp Bê.
Ta đứng đó chờ đợi
niềm vui ào ạt
mà ta tưởng sẽ cảm thấy nhưng
nó không đến.
Ta ở quá xa nên không nghe thấy tiếng vỗ tay
và cúi đầu chào.
Và không có nơi nào nữa để trèo lên.
Ta còn lại một mình, và
sẽ không sao cưỡng lại được cảm giác cô đơn.
Không khí thật loãng khiến ta không sao thở nổi.
Ta đã thành công - và thiên hạ bảo

ta là một vị anh hùng.
Nhưng ở phía dưới vẫn vui hơn
khi ta khởi hành
không có gì ngoài niềm hy vọng và
ước mơ sẽ hoàn thành.
Tất cả những gì ta trông thấy chỉ là đỉnh của ngọn núi đó -
không có ai để nói với ta
về thung lũng Búp Bê.
Nhưng mọi việc khác hẳn
khi ta lên tới đỉnh.
Sức mạnh của thiên nhiên bỏ mặc ta rã rời
điếc, mù - và quá chán chường
chẳng còn thích thú gì với vinh quang.
Anne Welles không hề có ý định leo núi
Tuy nhiên, vô tình, nàng tiến lên bước đầu tiên
nàng nhìn quanh
và tự bảo:
"Như thế này chưa đủ -
mình cần có một cái gì hơn nữa".
Và khi nàng gặp Lyon Burke
thì đã quá muộn không sao quay lại được nữa.

Thung lũng Búp Bê
Valley of the Dolls
Jaqueline Susann
Người dịch - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Nhà xuất bản Văn Học

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng 9 năm 1945

Hôm nàng đến, nhiệt độ lên đến ba mươi hai độ. New York bốc hơi, giống như một con thú bằng bê tông đang giận dữ vì bất ngờ bị chụp trong một cơn nóng trái mùa. Nhưng nàng không bận tâm đến cái nóng và khu hội chợ đầy rác rưởi có tên gọi là Time Square. Nàng vẫn cho rằng New York là thành phố lý thú nhất thế giới.
Cô gái ở sở tìm kiếm việc làm mỉm cười nói:
- À, cô thì chắc sẽ tìm được việc làm thôi, cho dù cô không có kinh nghiệm. Tất cả các thư ký giỏi đều có khả năng vớ được việc làm bảo đảm và có lương cao. Nhưng thành thực mà nói, cô em à, nêu tôi mà có được sắc đẹp như cô, thì tôi sẽ đến gặp thẳng John Powers hoặc Conover.
- Họ là ai vậy? – Anne hỏi.
- Họ quản lý các cơ sở tạo mốt hàng đầu trong thành phố. Đó là những nơi tôi mơ ước được làm việc, nhưng tôi quá thấp và gầy.
- Em thích làm công việc văn phòng hơn.
- Tùy ý cô, nhưng tôi nghĩ cô điên đấy (Cô ta đưa cho Anne một xấp giấy) . Đây, trong này có mọi chỉ dẫn rõ ràng, nhưng cô nên đến gặp Henry Bellamy trước. Đó là một luật sư lớn chuyên hoạt động trong lãnh vực kịch nghệ. Cô thư ký của ông ta vừa kết hôn với John Walsh (khi Anne định phản ứng, cô ta nói tiếp) Bây giờ thì cô khỏi phải bảo chưa hề bao giờ nghe tới John Walsh. Anh ta vừa đoạt ba giải Oscar và tôi vừa đọc trên báo là anh ta vừa mới thuyết phục Garbo rời bỏ nơi ẩn dật để trở về với điện ảnh.
Nụ cười của Anne khiến cô gái tin chắc rằng nàng sẽ không bao giờ quên cái tên John Walsh.
- Bây giờ cô phải có khái niệm về cơ cấu và hạng người mà cô sẽ gặp – cô gái nói tiếp – Bellamy và Bellows là một văn phòng lớn. Họ điều khiển mọi loại khách hàng quan trọng. Và Myrna, cô gái vừa mới kết hôn với John Walsh, không thể bằng cô về mặt nhan sắc. Cô sẽ vồ được một mạng ngay lập tức.
- một mạng gì?
- Một chàng trai.. có thể còn là một tấm chồng (Cô gái nhìn lại tờ đơn của Anne) – Này, cô bảo cô từ đâu đến? Có thuộc nước Mỹ hay không?
Anne mỉm cười.
- Lawrenceville. Đó là nơi bắt đầu của vùng Cape, cách Boston khoảng 1 giờ đi xe lửa. Và nếu chỉ cần một tấm chồng thì em đã có ngay tại đó. Ở

Lawrenceville mọi người đều thành hôn khi vừa rời khỏi ghế nhà trường. Em muốn trước hết hãy làm việc một thời gian.
- Và cô đã rời bỏ một nơi như thể à? Ở đây mọi người đều đi tìm chồng. Kể cả tôi. Có lẽ cô sẽ phái tôi đến Lawrenceville với một thư giới thiệu.
- Chị muốn nói chị sẽ kết hôn với bất cứ người nào sao? – Anne lấy làm lạ.
- Không phải với bất cứ người nào. Chỉ với bất cứ người nào cho tôi áo choàng lông hải ly thật đẹp và ngày ngày để tôi ngủ đến mười hai giờ trưa. Anh chàng mà tôi đang quen biết chẳng những trông mong tôi vẫn đi làm như thường mà đồng thời tôi còn phải có vẻ giống Carole Landis với chiếc áo xuềnh xoàng mặc ở nhà trong lúc tôi nấu nhanh một vài món ăn thật ngon (khi Anne bật cười, cô gái lại nói) Thôi được, rồi cô sẽ thấy. Hãy đợi cho đến khi cô dính với một trong những chàng Romeo của thành phố này. Tôi đánh cuộc là cô sẽ phóng lên chuyến tàu nhanh nhất trở về Lawrenceville. Và trên đường tẩu thóat, cô đừng quên ghé lại đây dẫn tôi đi theo.
Nàng sẽ không bao giờ trở lại Lawrenceville. Không phải nàng chỉ rời Lawrenceville, mà đúng hơn, nàng đã chạy trốn. Chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân với một gã trai Lawrenceville buồn tẻ, chạy trốn khỏi đời sống Lawrenceville bằng phẳng ngăn nắp mà mẹ nàng đã từng sống. Và cả bà của nàng nữa, trong cùng một loại gia đình ngăn nắp. Ngôi nhà mà một gia đình New England đứng đắn đã sống từ thế hệ này sang thế hệ khác và những người trong ngôi nhà đó dường như đều ngột ngạt với những cảm xúc ngăn nắp, xa lạ, thuộc loại cảm xúc bưng bít sau bộ giáp sắt được mệnh danh là "tập quán".
Bằng cách này hay cách khác, Lawrenceville đã đuổi nàng tới Radcliffe. Ôi, ở đó có nhiều cô gái cười to, tha hô` ngồi lê đôi mách, tận hưởng mọi thứ "cao sang" cũng như "thấp hèn" của cuộc sống. Nhưng họ không bao giờ mời nàng vào thế giới của họ. Cứ như nàng mang một dấu hiệu lớn ghi rõ: "Tránh xa. Kiểu England. Lạnh lùng, dè dặt". Càng ngày nàng càng ẩn mình vào những cuốn sách, và thậm chí ở đó nàng cũng vẫn tìm thấy một mô hình lập đi, lập lại: dường như thực sự mỗi nhà văn mà nàng gặp phải đều lẩn trốn thành phố nơi chôn nhau cắt rốn của mình. Hemingway lần lượt đi Châu Âu, Cuba và Bimini. Fitzgerald tài năng nhưng nghèo túng và hoang mang cũng đã sống ở nước ngoài. Và ngay cả Sinclair Lewis có mái tóc đỏ gợn sóng cũng đã phát hiện ra câu chuyện tình lãng mạn và sôi nổi ở Châu Âu.
Nàng đã có quyết định trốn khỏi Lawrenceville vào năm thi tốt nghiệp đại học và đã thông báo cho mẹ nàng với dì Amy trong kỳ nghỉ lễ Phục sinh.
- Mẹ, dì Amy, học xong đại học con sẽ đi New York.
- Nghỉ ngơi ở đó thì chán ngấy lên được.
- Con định sống ở đó.
- Con đã bàn bạc với Willie Henderson chưa?

- Chưa. Nhưng tại sao con lại phải bàn bạc ạ?
- Kìa, các con đã chơi thân với nhau từ khi cả hai mới mười sáu tuổi. Mọi người đương nhiên thừa nhận…
- Đúng thế đấy. Ở cái xứ Lawrenceville này mọi chuyện đều đương nhiên được thừa nhận.
- Anne, con đang cao giọng đấy - mẹ nàng trầm tĩnh nói – Willie Henderson là một chàng trai tốt. Mẹ đã cùng học với bố mẹ cậu ta.
- Nhưng con không yêu anh ấy mẹ à.
- Đàn ông không cần phải được yêu – Dì Amy chợt lên tiếng.
- Thế nhưng hồi trước mẹ có yêu ba không?
Đó không phải là một câu hỏi, mà gần như là một lời buộc tội.
- Lẽ tất nhiên là mẹ đã yêu ba - mẹ nàng trả lời bằng một giọng cáu kỉnh – nhưng điều mà dì Amy muốn nói là..thế đấy…đàn ông thì khác hẳn. Họ không suy nghĩ và phản ứng như đàn bà. Bây giờ ta lấy ba con làm ví dụ. Ông ấy hay bốc đồng và rất thích uống rượu. Nếu cưới phải bất cứ bà vợ nào ngòai mẹ, có lẽ ông ấy đã kết thúc cuộc đời một cách tồi tệ.
- Con chưa hề thấy ba uống rượu – Anne biện hộ.
- Lẽ tất nhiên là không, vì có lệnh cấm dùng rượu mạnh, mẹ không bao giờ cất giữ một giọt trong nhà. Mẹ đã ngăn chặn không để cho ba quen thói, trước khi bị sa đà. Ồ, thời gian đầu, ông ấy đã có nhiều thói phóng túng…Chắc con đã biết bà nội của cha con là người Pháp.
- Người La tinh vẫn luôn luôn hơi điên khùng – dì Amy tán thành.
- Ba không có gì là điên khùng hết!
Đột nhiên Anne muốn biết nhiều hơn về cha nàng. Tưởng như cách đây đã lâu lắm rồi, cái hôm ông lảo đảo về phía trước, ngay tại đây, trong nhà bếp. Hồi đó nàng mới mười hai tuổi. Ông không hề nói một tiếng, chỉ lặng lẽ ngã quỵ xuống và lặng lẽ tắt thở trước khi bác sĩ kịp đến.
- Con nói đúng, Anne. Ba con không có gì là điên khùng hết. Đó là một người đàn ông tốt. Dì Amy, dì chớ quên mẹ ông ấy là một người thuộc dòng họ Bannisten. Bà Ellie Bannisten đã học hết các lớp cùng với mẹ của chúng ta suốt thời trung học.
- Nhưng mẹ ơi, hồi trước mẹ có thật sự yêu ba không? Con muốn nói khi một người đàn ông mà mình yêu ôm mình trong vòng tay và hôn mình, nhất định phải kỳ diệu lắm, đúng không mẹ? Đối với ba, có bao giờ mẹ cảm thấy kỳ diệu như vậy hay không?
- Anne, sao con dám hỏi mẹ một điều như thể? – Dì Amy bảo.
- Bất hạnh thay, hôn không phải là tất cả những gì người đàn ông mong đợi sau cuộc hôn nhân - mẹ nàng bướng bỉnh cãi rồi thận trọng hỏi lại – con đã hôn Willie Henderson rồi chứ?
Anne nhăn mặt.

- Dạ…một vài lần.
- Con có thích thú không? - mẹ nàng hỏi tiếp.
- Con ghét chuyện đó. Đôi môi anh ta ẩm ướt, gần như lầy nhầy, và hơi thở thì lại có mùi chua.
- Con đã từng hôn một người con trai nào khác chưa?
Anne nhún vai.
- Ồ, một vài lần trước khi con và Willie bắt đầu hẹn hò, trong các buổi liên hoan chúng con chơi trò Câu chai. Con đoán chừng con đã chạy quanh để hôn hầu hết bọn con trai trong thành phố, và khi con nhớ lại, cái hôn nào cũng ghê tởm như nhau (nàng mỉm cười) Mẹ ơi, con không nghĩ trong khắp Lawrenceville có được một người biết hôn cho tao nhã.
Tâm trạng vui vẻ của mẹ nàng chợt trở lại.
- Anne, con đúng là một người phụ nữ đứng đắn. Chính vì vậy cho nên con không thích hôn. Không một người phụ nữ đứng đắn nào lại thích như thế.
- Ôi thưa mẹ, con không biết con thích gì và con là cái gì. Chính vì vậy mà con muốn đi New York.
Mẹ nàng nhún vai.
- Anne, con có năm nghìn dollars. Ba con đã đặc biệt để lại món tiền đó cho con tùy ý sử dụng. Khi mẹ chết rồi, con lại còn có nhiều tiền hơn nữa. Mình không giàu, không được như gia đình Henderson, nhưng mình phong lưu và gia đình mình cũng có hạng ở Lawrenceville. Mẹ muốn con có cảm nghĩ con sẽ trở về nhà và sinh sống trong ngôi nhà này. Bà ngoại con đã ra đời tại đây. Lẽ tất nhiên Willie Henderson có thể muốn xây thêm một cái chái bên cạnh nữa, đất vẫn còn thừa rất nhiều, nhưng chí ít đó cũng là ngôi nhà của mình.
- Con không yêu Willie Henderson, mẹ à!
- Không có thứ tình yêu nào theo cái cách như con nói đến. Con chỉ tìm thấy nó trong phim ảnh và những cuốn tiểu thuyết trữ tình rẻ tiền. Tình yêu là nghĩa bè bạn, có chung bằng hữu và có chung sở thích. Tình dục mang ý nghĩa được người ta đặt lên trên tình yêu, và để mẹ nói cho con biết, nếu chỉ có nó, nó sẽ chết rất nhanh sau hôn nhân, hoặc ngay sau khi người con gái biết tất cả những cái đó là cái gì. Nhưng con cứ đến với New York của con đi. Mẹ sẽ không ngăn cản con đâu. Mẹ tin chắc Willie Henderson sẽ chờ đợi. Nhưng con hãy ghi nhớ lời mẹ. Anne, sau một vài tuần lễ con sẽ chạy về nhà, và sẽ sung sướng vì từ bỏ cái thành phố bẩn thỉu đó.
Hôm nàng đến, cái thành phố đó không những đã bẩn thỉu, lại còn nóng nực và đông đúc. nhiều thủy thủ và quân nhân ngất ngưởng đi dọc theo đại lộ Broadway với những ánh mặt háo hức hiện rõ tâm trạng của kẻ đang được nghỉ phép không có gì phải lo lắng và niềm phấn khởi vì chiến tranh đã kết thúc. Dù hòa mình vào trong khung cảnh bẩn thỉu và xa lạ, Anne vẫn cảm

thấy phấn chấn với một ý thức là mình đang sống. Các lề đường đầy rác rưởi và nứt nẻ của New York càng khiến cho cây cối cùng bầu trời trong lành của New England có vẻ lạnh lùng thiếu sinh khí hơn. Người đàn ông không cạo râu dẹp tấm biển "Phòng cho thuê" ra khỏi cửa sổ, sau khi nhận tiền mướn trong một tuần, trông giống như ông Kingston, người đưa thư ở nhà, nhưng nụ cười của ông ta trông ấm áp hơn.
- Căn phòng kể ra cũng không được tươm tất - ông ta thừa nhận – nhưng trần cao và thóang gió, với lại lúc nào tôi cũng loanh quanh ở đây để phục vụ những điều cô cần đến.
Nàng cảm thấy ông ta mến nàng và nàng cũng mến ông ta. Ở New York, thiên hạ thỏa thuận đánh giá nhau không qua bộ mặt, tựa hồ mọi người đều mới sinh ra, không cần biết tới hoặc không cần giấu diếm quá khứ.
Và giờ đây khi đứng trước những khung cửa kính uy nghi khắc mấy chữ Bellamy và Bellows, Anne hy vọng nàng sẽ tìm thấy một sự thỏa thuận tương tự như thế đối với Henry Bellamy.

Henry Bellamy không còn tin vào mắt mình được nữa. Nàng không thể có thực. Có lẽ nàng là một trong những cô gái xinh đẹp nhất mà ông ta đã từng thấy, mà ông ta vốn gặp nhiều cô xinh đẹp. Và thay vì chải kiểu tóc "pompadour" ác liệt cuộn lại phía trên đỉnh đầu và đi đôi giầy cao gót theo mốt đang thịnh hành, cô gái này để tóc xoã xuống vai một cách tự nhiên, và chính cái màu tóc hoe nhạt đó có vẻ là màu thật. Nhưng chính đôi mắt nàng mới thật sự làm ông xao xuyến. Một đôi mắt xanh thật sự, xanh da trời, nhưng lạnh lung.
- Tại sao cô muốn làm công việc này, cô Welles?
Vì một lý do nào đó ông chợt cảm thấy bồn chồn. Ông vốn sinh ra có tính hiếu kỳ.
Nàng mặc y phục bằng vải lanh trơn sẫm màu và không hề có một món nữ trang nào ngoài trừ chiếc đồng hồ đeo tay nhỏ trang nhã, nhưng con người nàng có một vẻ gì đó khiến ta chắc chắn nàng không cần việc làm.
- Tôi muốn sống ở New York, thưa ông Bellamy.
Chỉ có thế. Môt câu trả lời thẳng thắn. Nhưng sao nó lại khiến cho ông thấy mình như đang rình mò? Ông có quyền đặt câu hỏi.Và nếu như ông thực hiện điều đó quá dễ dàng, nàng sẽ phải nhận việc. Không phải là nàng đang ngồi đó hay sao? Nàng đâu có ghé vào đây chỉ để uống trà? Thế thì tại sao ông lại có cảm tưởng tựa hồ ông là người đến xin việc đang cố gắng tạo ra một ấn tượng thuận lợi với nàng?
Ông liếc mắt vào mẩu giấy mà sở tìm kiếm việc làm đã gởi kèm theo.
- Hai mươi tuổi. Cử nhân Anh ngữ à? Ở Radcliffe. Nhưng chưa làm công việc văn phòng. Bây giờ cô hãy nói cho tôi nghe, quá trình học hành kỳ quái

này thì có thể làm được cái gì ở đây? Nó có thể giúp tôi điều khiển con mụ nanh ác như Helen Lawson hoặc bắt một kẻ lười biếng say sưa như Bob Wolfe đến đúng giờ để thu âm một kịch bản truyền thanh hàng tuần được không? Hoặc thuyết phục một ca sĩ pêđê nào đó rời khỏi văn phòng của Johnson Harris và để cho tôi điều khiển công việc của ông ta?
- Tôi phải làm được tất cả những việc đó à? – Nàng hỏi.
- Không. Đấy là việc của tôi. Nhưng cô phải giúp đỡ tôi.
- Nhưng…tôi nghĩ ông là một luật sư…
Trông thấy nàng lấy lại đôi găng tay, ông nở một nụ cười dễ chịu.
- Tôi là một luật sư hoạt động trong lãnh vực kịch nghệ. Công việc có phần khác. Tôi thảo các hợp đồng cho khách hàng. Những hợp đồng không có một kẽ hở nào, ngoại trừ để che chở cho họ. Tôi cũng quản lý các khoản thuế của họ, giúp họ đầu tư tiền bạc, kéo họ ra khỏi mọi sự rắc rối, làm trọng tài trong những vấn đề hôn nhân, cách ly các bà vợ và các tình nhân của họ, hành động như cha đỡ đầu hoặc vú em đối với con cái của họ, nhất là khi họ bận một công việc kinh doanh mới.
- Nhưng tôi nghĩ là các diễn viên và nhà văn đều có ông bầu và các người đại lý.
- Phải – ông nói và để ý thấy đôi găng tay được đặt lại trên vạt váy của nàng – nhưng các vị "jumbo" (người thành đạt một cách đặc biệt), hạng người mà tôi quản lý, cũng cần tôi giúp ý kiến cho họ. Chẳng hạn, một người đại lý thường thúc họ trả tiền cho thật cao. Anh ta chỉ thích lãnh mười phần trăm. Nhưng tôi thì lại tính toán việc nào có lợi cho họ nhiều nhất. Tóm lại, một luật sư kịch nghệ phải là một sự phối hợp của người đại lý, bà mẹ và Thượng Đế. Và cô, nếu sẽ làm công việc này, cô phải là thánh bảo hộ của họ.
Anne mỉm cười.
- Tại sao các vị luật sư kịch nghệ không thay thế những người đại lý?
- Có lẽ họ sẽ làm thế nếu có đủ đám Schmuck chuyên nghiệp như tôi. (Ông chợt thấy mình đi quá đà). Xin cô thứ lỗi cho cách ăn nói của tôi. Mỗi lần bị lôi cuốn bởi câu chuyện, tôi lại không nhận thức kịp những lời mình đã thốt ra.
- Cái từ Schmuck đó nghĩa là gì thế? – Nàng hiếu kỳ hỏi lại, phát âm một cách khó khăn khiến ông bật cười.
- Một từ của người Do Thái mà nếu dịch sát nghĩa sẽ khiến cô phải đỏ mặt. Nhưng nó đã thành một tiếng lóng, để chỉ việc lấy tin riêng…Ồ, cô đừng để cho kiểu nói sáo kỳ quái của dòng họ Bellamy làm trò hề cho cô, hoặc ngay cả bộ mặt quái đản theo nhà thờ Tân giáo của tôi. Tôi ra đời tại Birnbaum. Khi tôi còn trẻ, mỗi mùa hè tôi lại làm việc với tư cách là người điều khiển các cuộc vui trong những chuyến đi chơi trên biển. Tôi đã gặp nhiều nhân

vật quan trọng trong những chuyến đi đó. Một ca sĩ bảo trợ cho tổ chức du lịch này trở thành khách hàng đầu tiên của tôi. Nhiều người biết đến tôi là Bellamy và tôi bám vào dịp may đó. Nhưng tôi không bao giờ để cho bất kỳ ai quên rằng dưới cái tên Bellamy luôn luôn có cái tên Birnbaum. (Ông mỉm cười). Bây giờ cô đã biết qua toàn bộ vấn đề. Cô nghĩ có thể làm việc được không?
Lần này nụ cười của nàng mới xứng đáng với tên gọi.
- Tôi sẽ cố gắng. Tôi đánh máy được nhưng kém về tốc ký.
Ông phẩy tay.
- Tôi đã có hai cô thư ký thừa sức đoạt giải các cuộc thi tốc ký. Tôi cần một người trên mức nữ thư ký.
Nụ cười trên môi nàng vụt tắt.
- Tôi chưa hiểu hết ý ông.
Ông đâu có ngụ ý bất cứ điều gì như thế. Ông nghiến điếu thuốc lá trong chiếc gạt tàn và đốt điếu thuốc khác. Lạy Chúa, nàng vẫn ngồi thẳng người. Tự nhiên ông cũng ngồi thẳng người trên chiếc ghế của mình.
- Này cô Welles, trên mức một nữ thư ký có nghĩa là không bó buộc vào công việc làm hàng ngày từ chín giờ đến năm giờ. Rất có thể có nhiều ngày cô không cần phải đến đây trước mười hai giờ trưa. Nếu tôi bắt cô làm việc ban đêm, tôi sẽ không yêu cầu cô đến đây. Nhưng mặt khác, nếu có một cơn khủng hoảng nào đó và cho dù cô đã làm việc mãi cho tới bốn giờ sáng, tôi vẫn sẽ yêu cầu cô đến đây trước khi văn phòng mở cửa, bởi vì cô cần có mặt ở đó. Nói cách khác, cô tự lập thời khoá biểu cho chính mình. Nhưng cô cũng còn phải sẵn sàng cho một số buổi tối.
Ông ngừng lại một giây, nhưng thấy nàng không phản ứng, ông vội vã nói tiếp.
- Chẳng hạn tôi sẽ dùng bữa tối tại nhà hàng 21 với một khách hàng tương lai. Nếu tôi đi ăn một bữa thích hợp, và sử dụng những lời nói thích hợp, thì nhất định ông ta sẽ ký kết hợp đồng với tôi. Nhưng có lẽ tôi phải uống sáu bảy ly rượu với ông ta và lắng nghe những lời phàn nàn của ông ta về ban quản trị hiện tại. Cố nhiên tôi sẽ không đem tính mạng của mình để thề sẽ không làm bất cứ điều gì như thế. Tôi sẽ hứa hẹn với ông ta đủ mọi điều. Lúc này tôi không thể đem lại tất cả những điều tôi đã hứa. Không một ai có thể. Nhưng tôi muốn cố gắng một cách trung thực ngăn chặn những lỗi lầm của ban quản trị hiện tại và giữ những lời hứa nào mà tôi có thể giữ. Và sáng hôm sau tôi sẽ không còn nhớ đến một lời quỷ quái nào. Đó chính là lúc cô làm việc. Cô sẽ không có cảm giác bị khó chịu vì suốt buổi tối ly kỳ ấy, cô chỉ uống một ly sherry và cô sẽ nhớ những điều tôi đã nói. Và ngày hôm sau cô sẽ nộp cho tôi một bản ghi chép tất cả những lời tôi đã hứa và tôi có thể nghiên cứu chúng khi nào đầu óc tôi sáng suốt.

Nàng mỉm cười.
- Tôi sẽ là một chiếc máy ghi âm.
- Đúng. Cô nghĩ cô có thể làm được việc đó không?
- Thưa được. Tôi có trí nhớ rất tốt và tôi rất ghét sherry.
Lần này họ cùng bật cười.
- Tốt lắm, Anne. Cô muốn bắt đầu vào ngày mai chứ?
Nàng gật đầu.
- Tôi cũng sẽ làm việc với ông Bellows phải không?
Ông nhìn chằm chằm vào khoảng không, trầm tĩnh.
- Không có ông Bellows nào cả. Ồ, có George, cháu trai của ông ta nhưng George không phải gia đình Bellows trong công ty Bellamy và Bellows. Đó là chú của George, Jim Bellows. Tôi đã trả tiền cho ông ta để ông ta ra khỏi công ty trước khi ông ta ra trận. Tôi đã cố căn ngăn ông ta đừng nhập ngũ, nhưng không được. Ông ta cứ đi đến Washington và bị cuốn đi cùng với bộ đồng phục hải quân và tấm bằng phong cấp sĩ quan. (Ông thở dài). Chiến tranh là để cho bọn trẻ. Jim Bellows đã năm mươi ba tuổi. Quá già đối với chiến tranh, nhưng quá trẻ đối với cái chết.
- Ông ấy đã tử trận ở Châu Âu hay ở Thái Bình Dương?
- Ông ta chết vì một cơn đau tim trong một chiếc tàu ngầm, đúng là một con người ngu xuẩn!
Nhưng vẻ cộc cằn trong giọng nói chỉ nhấn mạnh tình thương mến của ông đối với người đã chết. Rồi với một tâm trạng bất thần thay đổi, ông lại nở nụ cười nồng hậu và nói tiếp.
- Anne, tôi nghĩ chúng ta đã trao đổi khá đủ rồi. Khởi đầu tôi có thể trả cho cô bảy mươi lăm dollars mỗi tuần, cô thấy thế nào?
Như vậy là hơn cả điều nàng mong ước. Tiền thuê phòng của nàng là mười tám dollars mỗi tuần và tiền ăn vào khoảng mười lăm. Nàng liền nói là nàng hoàn toàn đồng ý.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Mười, 1945

Tháng Chín thật là tuyệt. Nàng đã tìm được một công việc nàng yêu thích, một cô bạn gái tên là Neely và một anh chàng hộ tống hiền lành, nhiệt tình tên là Allen Cooper.
Tháng Mười đến mang theo Lyon Burke.
Ngay từ ngày đầu nàng đã được cô gái tiếp tân và hai cô thư ký đón tiếp ân cần. Ngày ngày nàng ăn trưa với họ trong tiệm tạp hóa ở góc đường. Lyon Burke là đề tài thú vị nhất của bọn họ, và cô Steinberg, người nữ thư ký nhiều tuổi, là chuyên gia về vụ này. Cô ta đã làm việc với Henry Bellamy mười năm nay và biết rất rõ về Lyon Burke.
Lyon đã làm việc trong văn phòng được hai năm trước khi nước Mỹ tuyên chiến, và đã xin nghỉ việc để tòng quân sau ngày xảy ra vụ Trân Châu Cảng. Jim Bellows vẫn thường đề nghị cho cháu ông ta gia nhập công ty. Henry không có gì chống đối George Bellows, nhưng ông luôn luôn từ chối. "Công việc làm ăn và bà con thân thuộc không nên lẫn lộn với nhau", ông cứ khăng khăng như vậy. Nhưng khi Lyon đi rồi, ông khó lòng lựa chọn được nữa. George không có điều gì sai trái. Anh ta là một luật sư có năng lực, nhưng thiếu sự nhạy bén trong việc phân tích hay tổng hợp các vấn đề như Lyon Burke, ít nhất là trong con mắt của cô Steinberg. Các hoạt động của Lyon trong chiến tranh đã được tất cả mọi người trong văn phòng theo dõi một cách khao khát, và khi anh được thăng cấp đại uý, Henry đã cho mọi người nghỉ việc cả nửa ngày để ăn mừng. Bức thư cuối cùng của Lyon được gởi về từ London, tháng Tám. Lyon vẫn còn sống, Lyon gởi lời chúc mừng, nhưng không nói gì đến việc quay trở về.
Thoạt đầu, ngày nào Henry cũng chờ thư. Khi tháng Chín đã trôi qua và vẫn không có tin tức gì, ông đành phải buồn rầu nghĩ rằng Lyon đã vĩnh viễn rời bỏ công ty. Nhưng cô Steinberg vẫn không chịu thất vọng. Và cô Steinberg đã có lý. Bức điện tín đến vào tháng Mười.
Bức điện đề cập thẳng vào vấn đề.
"Henry thân mến, mọi việc kể như xong và tôi chỉ còn một việc. Đã thăm một số bà con ở London và nghỉ ngơi một thời gian ở bãi biển Brirghiton. Đang ở Washington chờ giải ngũ. Ngay khi họ đổi cho tôi bộ quân phục lấy bộ quần áo xanh cũ, tôi sẽ trở về. Thân ái, Lyon."
Khuôn mặt của Henry rạng rỡ lên khi ông đọc bức điện tín. Ông nhảy lên khỏi ghế.
- Lyon sắp về! Đồ chết tiệt! Tôi biết thế nào anh ta cũng sẽ trở về mà!

Trong mười ngày kế tiếp, cả văn phòng cứ rối loạn lên với các hoạ sĩ trang trí nội thất, với nỗi vui và những lời xì xào phỏng đoán.
- Tôi không sao chờ đợi nổi…Cô tiếp tân thở dài – Anh ta đúng là mẫu người của tôi.
Nụ cười của cô Steinberg đầy những hiểu biết bí mật.
- Anh ấy là mẫu người của tất cả, cô em ạ. Nếu ánh mắt của anh ấy chưa đủ lịch sử đối với cô thì cái giọng Anh quốc cũng dư sức bù lại.
- Anh ấy là người Anh à? – Anne ngạc nhiên hỏi.
- Ra đời tại đây – cô Steinbeg giải thích – Mẹ anh ấy là Nell Lyon. Khi ấy cô còn chưa ra đời, tôi cũng thế. Bà đến đây trong một buổi biểu diễn và kết hôn với một luật sư Mỹ, Tom Burke. Bà giải nghệ và Lyon ra đời tại đây, cho nên anh ấy mới có quốc tịch Mỹ, nhưng mẹ của anh ấy vẫn giữ quốc tịch Anh, và khi bố của Lyon chết, tôi đóan khi đó Lyon lên năm, bà đưa con về lại London. Rồi bà quay trở lại sân khấu và anh ấy đi học bên đó. Khi bà chết, anh ấy mới quay về và đi học trường luật tại đây.
- Em biết em sẽ si mê anh ấy như điên khùng – cô thư ký trẻ hơn nói.
Cô Steinberg nhún vai.
- Mọi cô gái trong văn phòng đều phải lòng anh ấy. Nhưng tôi chỉ nóng lòng trông thấy phản ứng của Lyon khi anh ấy gặp cô, Anne à.
- Em ư? – Anne có vẻ sửng sốt.
- Phải, cô, cả hai người đều có cùng một bản chất. Một sự xa cách. Chỉ có điều Lyon sẽ làm cho cô mù quáng với nụ cười đó và thoạt tiên điều này đánh lừa cô. Cô sẽ nghĩ là anh ấy có vẻ thân thiện. Nhưng cô không bao giờ có thể gần gũi anh ấy một cách thực sự. Không một ai có thể. Ngay cả ông Bellamy. Trong tận đáy lòng, hình như Bellamy có vẻ nể sợ Lyon và không phải chỉ vì vẻ mặt hay thái độ của anh ấy. Lyon thật ung dung. Để rồi cô xem, một ngày kia Lyon Burke sẽ làm chủ cả thành phố này. Tôi đã từng thấy Bellamy chớp lấy một số vụ giao dịch thật xuất sắc, nhưng ông ta phải chiến đấu để tiến tới từng phân một bởi vì thiên hạ đều biết rõ ông ấy rất khôn khéo và họ đã chuẩn bị kỹ trước khi gặp ông ấy. Còn Lyon thì chỉ cần xuất hiện với vẻ duyên dáng của người Anh và dáng dấp của một ngôi sao điện ảnh, và thế là đã trở lại với mọi điều anh ấy cần. Nhưng một lúc sau ta nhận thấy mình không hiểu anh ấy thực sự như thế nào, đang nghĩ đến ta hoặc người nào khác. Điều tôi muốn nói là, anh ấy có vẻ quý mến tất cả mọi người ngang nhau. Do vậy ta có cảm tưởng rằng có lẽ tận trong đáy lòng, anh ấy không quan tâm đến bất cứ ai hoặc bất cứ điều gì ngoại trừ công việc của mình. Vì công việc, anh ấy sẽ làm bất cứ cái gì. Nhưng dù cho ta có nghĩ như thế nào về anh ấy đi chăng nữa, ta vẫn si mê anh ấy.
Bức điện tín thứ hai đến sau đó mười ngày, vào một buổi sáng thứ sáu.
“Henry thân mến, tôi đã có bộ đồ xanh. Đến New York đêm mai. Sẽ đến

thẳng chỗ anh. Xem thử có thể giữ buồng trước ở khách sạn được hay không. Dự tính bắt đầu từ thứ Hai. Thân ái, Lyon."
Henry liền cho nghỉ làm lúc mười hai giờ trưa để ăn mừng. Anne vừa xong công việc thư từ thì George Bellows dừng chân trước bàn viết của nàng.
- Tại sao chúng ta không cùng đi đến một nơi nào đó để ăn mừng? – anh ta hỏi một cách tự nhiên.
Nàng không sao che dấu được nỗi ngạc nhiên của mình. Sự giao thiệp của nàng với George Bellows bấy lâu chỉ hạn chế trong việc chào hỏi nhau đúng nghi thức vào mỗi buổi sáng và gật đầu vào dịp đặc biệt.
- Tôi định mời cô đi ăn trưa – anh ta giải thích.
- Tôi rất lấy làm tiếc, nhưng tôi đã hẹn với các bạn gái cùng đi ăn trưa rồi.
Anh ta giúp nàng mặc áo choàng vào.
- Rủi quá nhỉ? Hôm nay có lẽ là ngày cuối cùng của chúng ta trên cõi đời.
Anh ta buồn rầu mỉm cười và lui về văn phòng của mình.
Trong lúc ăn trưa, nàng chỉ miễn cưỡng lắng nghe cuộc nói chuyện huyên thuyên không dứt về Lyon Burke, cứ vẩn vơ tự hỏi sao mình lại gạt bỏ lời mời của George. Sợ một chuyện rắc rối? Từ một bữa ăn trưa? Ngớ ngẩn biết bao! Trung thành với Allen Cooper? Đúng. Allen Cooper hiện là người đàn ông duy nhất nàng quen biết ở New York và anh rất tử tế. Có lẽ như thế cũng được xem như một kiểu trung thành.
Nàng hồi tưởng lại ngày anh thình lình đến văn phòng quyết định thanh toán một vụ gì đó. Sau này Anne mới khám phá ra đó là một bản hợp đồng bảo hiểm. Henry đã lạnh nhạt một cách bất thường và nhanh chóng tống khứ anh. Nhanh chóng đến độ Anne chạnh lòng thương cảm. Trong lúc dẫn anh đi ra, nàng bảo "Chúc anh trạm tới may mắn hơn". Anh đã gần như giật mình khi nghe giọng nói nồng hậu của nàng.
Hai giờ sau điện thoại của nàng reo vang.
- Đây là Allen Cooper. Chắc cô còn nhớ tôi, gã chào hàng năng nổ. Này, tôi muốn cô biết rằng cuộc gặp gỡ của tôi với Henry thành công dữ dội so với những trạm khác của tôi. Ít nhất ở văn phòng của Bellamy tôi đã gặp cô.
- Nhưng muốn nói anh đã không bán được thứ gì? – nàng cảm thấy buồn một cách thành thực cho anh.
- Không. Ở đâu cũng bị xua đuổi. Có lẽ hôm nay là ngày xui xẻo của tôi. Trừ phi cô muốn cho nó có một kết thúc kỳ diệu bằng cách uống với tôi một ly.
- Tôi không…
- Uống rượu? Tôi cũng vậy. Thế thì chúng ta đi ăn tối cũng được.
Câu chuyện đã bắt đầu như thế và tiếp tục. Anh rất dễ thương và có khiếu khôi hài hết sức tế nhị. Nàng xem anh như là một người bạn hơn là một người tình. Thường thường nàng khỏi cần thay áo quần sau giờ làm việc. Anh dường như không bao giờ để ý nàng mặc những gì. Và anh luôn luôn có

vẻ tha thiết cám ơn nàng mỗi khi được ở bên cạnh nàng. Họ đến những nhà hàng nhỏ ít ai biết và nàng luôn luôn lựa những món ăn ít tiền nhất trong thực đơn. Nàng muốn chấm dứt, nhưng sợ đề nghị như thế rất có thể khiến cho anh càng thêm cám cảnh, vì cuộc đời anh chỉ là một sự thất bại.
Allen hoàn toàn không thích hợp với nghề chào hàng. Anh quá tế nhị và hiền lành. Anh hỏi rất nhiều về Lawrenceville, về thời nàng còn đi học và cả những việc ở văn phòng nữa. Anh làm nàng có cảm tưởng mình là cô gái thú vị, quyến rũ nhất thế giới.
Nàng tiếp tục gặp anh vì anh không đòi hỏi nàng điều gì quá đáng. Thỉnh thoảng trong lúc đi xem phim, anh cầm bàn tay nàng. Anh không hề thử hôn nàng lúc tạm biệt vào buổi tối. Cảm giác của nàng là sự thanh thản xen lẫn một ý tưởng kỳ lạ về sự không thoả đáng. Thực ra gần như là khó xử vì không thể gợi lên một tình cảm nồng nàn nào trong anh chàng Allen đáng thương, nhưng nàng sẵn lòng để mọi vấn đề tạm ngừng lại. Chỉ cần nghĩ đến việc hôn Allen là nàng cảm thấy ghê tởm như nàng đã từng trải qua khi hôn Willie Henderson hồi còn ở Lawrenceville, và điều này lại khiến nàng băn khoăn về khả năng của chính mình đối với chuyện yêu đương. Có lẽ nàng không bình thường, hoặc có lẽ mẹ nàng đã nói đúng, có lẽ nỗi đam mê và sự lãng mạn chỉ có trong hư cấu.
Xế chiều George Bellows lại dừng chân trước bàn của nàng.
- Tôi đến đề nghị cô một lần nữa đây' – anh ta nói – Cô nghĩ sao về ngày 16 tháng Giêng? Cô không thể nào có hẹn vào một ngày cách xa như thế.
- Nhưng còn gần ba tháng nữa kia mà.
- Ô, tôi sẽ rất vui mừng được xem vở kịch nào sớm hơn thế. Nhưng Helen Lawson vừa mới gọi ầm lên tìm Henry, và nhờ vậy tôi mới nhớ ra rằng buổi trình diễn của bà ta khai mạc vào ngày mười sáu.
- Đúng vậy. "Đụng phải Trời" sẽ bắt đầu diễn tập vào tuần sau.
- Thế cô có thể đi xem với tôi hay không?
- Tôi cũng thích lắm, George à. Tôi nghĩ Helen Lawson thật là tuyệt diệu. Bà ta vẫn thường có mặt trong tất cả những cuộc trình diễn ở Boston. Khi tôi còn bé, ba tôi đã đưa tôi đi xem bà ta trong vở "Nữ hầu tước Pompadour".
- Đồng ý, coi như đã ước hẹn. À này Anne, một khi vở kịch này bắt đầu diễn tập, Helen bắt buộc phải đến đây rất nhiều lần. Nếu hai người có dịp trò chuyện với nhau, cô không nên giở cái điệp khúc "Em đã say mê chị khi em hãy còn là một cô bé". Bà ta có thể sẽ đâm cho cô một nhát đấy.
- Nhưng hồi đó tôi còn là một cô bé. Và thật là buồn cười vì chỉ mới cách đây mười năm. Nhưng ngay từ hồi đó Helen Lawson đã là một người đàn bà trưởng thành. Lúc ấy bà ta ít nhất cũng đã ba mươi lăm tuổi.
- Ở đây chúng tôi cư xử như bà ấy mới hai mươi tám tuổi.
- George, anh không thể nghiêm túc được à? Helen là người trẻ mãi không

già. Bà ta là một ngôi sao lớn. Chính nhân cách và tài năng đã giúp cho bà ta quyến rũ đến thế. Tôi chắc chắn bà ta quá thông minh để nghĩ mình vẫn còn vẻ trẻ như một thiếu nữ.
George nhún vai.
- Cô cứ yên chí đi. Hai mươi năm nữa tôi sẽ gọi điện cho cô và hỏi xem cô nghĩ như thế nào. Trông như hai mươi tám tuổi là một bệnh truyền nhiễm mà phần đông phụ nữ đều mắc phải khi họ tới tứ tuần. Muốn xử sự tốt đẹp, chỉ cần đừng nêu vấn đề tuổi tác trước mặt Helen. Và xin cô nhớ dánh dấu cuốn lịch sử của cô. Ngày 16 tháng Giêng. Trong lúc chờ đợi, xin chúc cô một kỳ nghỉ cuối tuần thú vị và cứ bình tĩnh. Khắp quanh đây sẽ sôi nổi hẳn lên vào ngày thứ hai, khi người anh hùng vinh qui bái tổ.
***
Cô tiếp tân khoác một chiếc khăn choàng len sọc vuông. Kiểu tóc cô thư ký nhỏ tuổi cao lên thêm hai inches. Ngay cả cô Steinberg cũng đã chưng diện bộ đồ xanh nước biển của mùa xuân vừa rồi. Anne ngồi trong khu kín đáo của riêng nàng phía ngoài văn phòng Henry và cố tập trung vào công việc thư từ. Nhưng cũng như những người khác, mắt nàng cứ dán chặt vào cửa. Anh ta đến lúc mười một giờ. Với tất cả lời bàn tán và ước đoán của cả văn phòng, nàng vẫn còn chưa chuẩn bị trước đôi với một con người nổi bật như Lyon Burke.
Henry Bellamy là một người đàn ông cao lớn, nhưng Lyon còn cao hơn ông ta tới ba inches. Mái tóc của anh đen nhánh và nước da dường như đã sạm lại thành màu rám nắng vĩnh viễn. Henry bước đi, người thẳng đơ, với niềm hãnh diện không cần che giấu, trong lúc ông dẫn Lyon đi khắp nơi và giới thiệu anh với tất cả mọi người. Cô tiếp tân mặt đỏ ửng lên khi bắt tay anh, cô thư ký trẻ nở nụ cười rất điệu và cô Steinberg hết sức õng ẹo vì quá xúc động.
Lần đầu tiên Anne khoan khoái với tính dè dặt cứng rắn theo kiểu New England của nàng. Nàng biết mình có một thái độ điềm nhiên mà chính nàng cũng không cảm thấy trong lúc Lyon Burke bắt tay nàng.
- Henry cứ luôn miệng nói tới cô. Bây giờ gặp cô, tôi mới thấy điều đó rất dễ hiểu.
Giọng Anh của anh rõ ràng là một vốn qúy. Anne cố gắng tìm ra một câu trả lời trả lời duyên dáng và dễ chịu khi Henry Bellamy dẫn Lyon đi về phía văn phòng mới được trang trí lại.
- Anne, cô hãy đến đây với chúng tôi – Henry ra lệnh.
- Thật là xuất sắc. Nó khiến cho ta nhận thức ngay được công việc đang chờ đợi ta phải làm – Lyon nói.
Anh ngồi thoải mái trong chiếc ghế và mỉm cười một cách biếng nhác. Anne bỗng hiểu rõ ý cô Steinberg muốn nói Lyon Burke mỉm cười với tất cả mọi

người, và nụ cười thoải mái đó không thể dò được.
Henry rạng rỡ như một người cha.
- Chú vẫn là tên lười biếng như hồi trước và mỗi năm tôi lại sẽ gắn huy chương cho chú. Bây giờ ta hãy đi vào việc. Anne, Lyon cần một căn hộ. Chú ấy sẽ ở với tôi cho tới khi kiếm được nơi khác. Cô có tin được không?
Chúng tôi không sao tìm được một phòng ở khách sạn.
Nàng tin điều đó. Nhưng nàng hỏi tại sao điều đó liên quan đến nàng.
- Tôi muốn nói cô tìm cho chú ấy một chỗ - Henry nói.
- Ông muốn tôi tìm cho Burke một căn phòng?
- Chắc chắn cô có thể làm được việc này. Đây là một phần công việc trên mức một nữ thư ký.
Lần này Lyon cười một cách thật lòng.
- Cô ấy đẹp thật đấy, Henry. Hoàn toàn đúng như anh nói. Nhưng cô ấy đâu phải là Harry Houdini, nhà ảo thuật Mỹ? (anh nháy mắt với Anne). Henry vẫn sống một cuộc đời rất ẩn dật. Tới giờ mà ông ấy vẫn không chịu tìm một căn hộ cho ra hồn.
Henry lắc đầu.
- Chú hãy nghe đây. Cô gái này vừa đến đây được hai tháng và vẫn chưa phân biệt được đại lộ số 7 và đại lộ Broadway. Cô ấy chẳng những đã tìm được một căn phòng ngay trong ngày đầu tiên, mà còn giành được công việc này và bắt tôi phải nghe lời răm rắp.
- Thật ra, chỗ ở của tôi đâu có đáng được gọi bằng cái từ đó. Nó nhỏ xíu.
Ánh mắt thẳng thắn của Lyon chợt có vẻ do dự.
- Cô Anne à, sau khi tôi đã nằm ngủ trong những nơi bị ném bom suốt thời chiến tranh, bất cứ thứ gì có một cái trần, đối với tôi, cũng giống như khách sạn Ritz vậy.
- Anne sẽ làm được việc này mà – Henry nhấn mạnh – cô hãy tìm thử ở phía Đông. Có phòng khách, phòng ngủ, buồng tắm và bếp. Trang bị sẵn đồ đạc, khoảng một trăm rưỡi dollars mỗi tháng. Cô hãy bắt đầu đi tìm ngay chiều hôm nay. Ngày mai cô khỏi phải đến đây, bao lâu tuỳ theo cô cần. Nhưng đừng trở lại khi cô chưa tìm được căn hộ.
- Henry, rất có thể chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại cô gái này – Lyon cảnh giác.
- Tôi đánh cuộc Anne sẽ làm được.
***
Phòng nàng ở trên tầng hai của toà nhà bằng đá xám. Nàng đứng ở đầu cầu thang, cầm tờ New York Thời Báo đã nhàu nát. Nàng đã bỏ cả buổi chiều đến tận mỗi căn hộ có tên trong danh sách và tất cả đều đã được mướn. Hai chân nàng nhức nhối. Sáng hôm nay nàng đã ăn mặc theo kiểu đi đến sở, chứ không phải để lùng thuê nhà. Ngày mai, nàng sẽ bắt đầu từ sáng sớm,

bằng giày gót thấp.
Trước khi bắt đầu lên cầu thang, nàng đã bấm chuông phòng Neely. Không có tiếng trả lời. Nàng lê bước lên những nấc thang lung lay và vào phòng mình, khoan khoái khi nghe tiếng hơi xì qua cái lò sưởi cũ kỹ.
Bất chấp thái độ "tôi sẽ chấp nhận tất" của Lyon Burke, nàng không thể hình dung anh trong căn phòng thế này. Không chỉ bởi đây là một căn phòng tồi tệ. nó sạch sẽ và có vị trí rất thuận tiện. Tất nhiên so với phòng ngủ rộng rãi của nàng ở Lawrenceville thì đây là một căn phòng khủng khiếp! Cái giường bập bềnh tựa hồ nó không thể đứng vững tới năm sau. Đôi khi nàng tự hỏi bao nhiêu người đã ngủ trên đó, có lẽ hàng trăm. Nhưng nàng không quen biết họ, và có lẽ chính vì tình trạng nặc danh này khiến cho nó là chiếc giường của nàng. Ngày nào nàng còn trả tiền thuê nhà, mọi vật trong căn phòng này đều thuộc về nàng. Chiếc bàn đêm xiêu vẹo chằng chịt những vết sây sát và dấu thuốc lá dụi cháy, cái bàn viết với ba ngăn kéo bắt buộc phải mở hé ra vì chúng sẽ kẹt cứng khi đóng kín và nếu ta kéo quá mạnh các quả đấm sẽ bật ra, lại còn chiếc ghế thoải mái đầy ý nghĩa, mặt nệm mất giá trị phồng lên với nhiều lo xo chỉ chực bung ra ngoài.
Có thể làm cho mọi vật hấp dẫn hơn, nhưng cuối mỗi tuần nàng không còn được bao nhiêu tiền (Nàng đã quyết định không đụng tới số tiền năm nghìn dollars của mình trong ngân hàng). Nàng lại còn phải thanh toán hoá đơn của cửa hàng Bloomingdale về chiếc áo dài đen tuyệt đẹp và chiếc áo choàng đen mặc buổi tối cũng đẹp không kém.
Nàng chợt nghe tiếng gõ cửa quen thuộc và bảo "Cứ vào" mà vẫn không ngẩng lên.
Neely bước vào và ngồi phịch xuống chiếc ghế, làm cho nó kêu răng rắc và có nguy cơ bung ra.
- Trong tờ Thời Báo có mục quảng cáo gì thế? Định đổi chỗ làm à?
Khi Anne giải thích nhiệm vụ mới của nàng, Neely bật cười vang.
- Mày muốn nói anh ta không cần một dãy nhà với khoảng bốn cái tủ áo liền nhau à?
Rồi gạt bỏ câu chuyện mà cô không quan tâm, Neely xoay sang vấn đề quan trọng.
- Anne, mày có cơ hội nói chuyện đó hôm nay chứ?
"Chuyện đó" là điều Neely đã đeo đẳng hai tuần nay.
- Neely, tao làm sao mà nói được? Hôm nay lại càng khó hơn ngày khác, với việc Lyon Burke trở về.
- Nhưng bọn tao phải vào được chương trình "Đụng phải Trời". Vì một lý do điên khùng nào đó, Helen Lawson hình như thích lối diễn xuất của bọn tao. Bọn tao đã được gọi trở lại thử giọng ba lần và bà ta có mặt tại cả ba buổi. Bây giờ chỉ cần một lời nói của Henry Bellamy là bảo đảm.

“Bọn tao” tức là Neely và hai người bạn của cô. Tên chính thức của Neely là Ethes Agnes O’Neil nhưng cô đã mang cái biệt danh Neely ngay từ còn nhỏ, và kể từ khi cô là người thứ ba trong một tốp múa có tên là The Gaucheros thì không cần tới cái tên khó gọi kia nữa.
Anne hoàn toàn làm quen với Neely bằng một cái gật đầu chào hết sức tình cờ trong tiền sảnh và hai người đã thân nhau một cách nhanh chóng. Neely có vẻ mặt giống như một thiếu nữ liến thoắng cởi mở. Cô có chiếc mũi hợm hĩnh, cặp mắt to màu nâu, nhiều tàn nhang và mái tóc nâu gợn sóng. Và Neely lang bạt theo nhóm ca múa từ hồi mới lên bảy.
Trông Neely khó có ai nghĩ cô là một diễn viên. Nhưng một buổi tối cô đã kéo Anne đến câu lạc bộ một khách sạn ở trung tâm thành phố. Và nơi đây, một sự biến đổi kỳ lạ đã xảy ra. Các tàn nhang biến mất dưới lớp phấn mỏng và dáng người trẻ con trở nên trưởng thành với sự giúp sức của chiếc áo dài mỏng vẽ hình đồng tiền. Đó là một màn trình diễn tẻ nhạt chỉ thuộc loại tàm tạm. Hai những đàn ông đội mũ rộng vành đã sờn và mặc quần tây bó sát, đang vừa xoay tròn vừa giậm chân và bật ngón tay theo một điệu múa Tây Ban Nha. Anne đã từng xem những màn biểu diễn tương tự của các nhóm múa hồi còn ở nhà, nhưng chưa bao giờ nàng trông thấy một người nào như Neely. Nàng không quả quyết được Neely là người tốt một cách khác thường hay là xấu một cách ác liệt. Cô không bao giờ thực sự trở thành một phần của nhóm The Gaucheros. Cô nhảy múa đúng nhịp với họ, xoay tròn với họ và khom lưng với họ, nhưng vẫn không tạo thành một tốp múa ba người. Bởi vì thiên hạ chỉ chăm chú nhìn cô.
Nhưng thiếu bộ cánh chỉnh tề cùng với đồ hóa trang, ngồi trên chiếc ghế lõm xuống, Neely vẫn chỉ là một thiếu nữ mười bảy tuổi đầy háo hức. Người bạn chân chính đầu tiên mà Anne quen biết.
- Tao muốn giúp mày, Neely, nhưng tao không thể gặp Bellamy vì chuyện riêng. Quan hệ giữa ông ấy với tao chỉ thuần tuý công việc.
- Thế sao? Mọi người trong thành phố đều biết ông ta là tình nhân cũ của Helen Lawson và bà ta vẫn nghe theo mọi điều ông ta nói.
- Ông ấy là cái gì?
- Tình nhân của bà ta. Bồ cũ. Mày đừng bảo là không biết nhé.
- Neely, mày nghe đâu chuyện ngớ ngẩn thế?
- Ngớ ngẩn! Thì ra mày muốn nói chưa ai kể chuyện đó với mày. Cách đây lâu lắm rồi, và từ dạo ấy bà ta đã ba người chồng, nhưng trong nhiều năm họ đã rất nồng nàn với nhau. Và sao mày lại nghĩ tao nhờ mày nói với Bellamy là tròng gánh nặng vào cổ mày? Ngày mai mày có thể đề cập vấn đề đó với ông ta chứ?
- Mai tao vẫn còn phải đi lùng kiếm căn hộ. Này, Neely, tao đã bảo rồi mà, thật là không chính đáng khi đem chuyện riêng của mình vào chỗ làm việc.

Neely thở dài.
- Mày đã đi thẳng tới để yêu cầu những gì mày muốn. Bây giờ mày cũng hãy tới hỏi thẳng chuyện đó đi.
- Nhưng nếu bị bác bỏ thì sao?
Neely nhún vai.
- Dù sao thì cũng còn hơn là không thử. Tối thiểu nó cũng tạo cho ta một dịp may năm mươi phần trăm.
Anne mỉm cười trước lý luận ấy. Neely không được đi học, nhưng đầu óc thông minh bẩm sinh của một cô gái lai, cộng với sự sắc sảo đã giúp cô đứng vững giữa cuộc đời ô trọc. Cô gái lai này vụng về, bộc trực và háo hức, với một nét trần tục không ngờ xuyên suốt thời thơ ấu.
Neely đã trải qua bảy năm đầu tiên của cuộc đời trong nhiều nhà nuôi dưỡng. Rồi chị cô, hơn cô tới mười tuổi, gặp Charlie, một người trong nhóm The Gaucheros, và kết hôn với anh ta. Họ thành lập một nhóm bộ ba, và chị của Neely liền giải thoát cho cô khỏi cuộc sống đơn điệu của nhà nuôi dưỡng và giới thiệu cô với cuộc sống của một nhóm tạp kỹ lưu động hạng ba. Thế là chấm dứt việc học hành, nhưng vẫn luôn luôn có người giúp đỡ Neely tập đọc và tập làm tính. Cô học địa lý qua khung cửa sổ tàu hoả, vô tình hiểu biết lịch sử qua các tiết mục về Châu Âu mà nhóm đã trình diễn. Và luôn luôn có một người gác cổng thân thiện báo động mỗi khi cô nhân viên điều tra thuộc Bộ Giáo dục đến để kiểm soát.
Lúc Neely mười bốn tuổi, chị cô giải nghệ để sinh con, và Neely, nhờ đã biết cách biểu diễn, liền thay thế chị mình. Và giờ đây, sau bao nhiêu năm mờ nhạt, nhóm The Gaucheros đã có khả năng xuất hiện trong một buổi trình diễn ở Broadway.
- Có lẽ tớ sẽ nêu vấn đề này với George Bellows – Anne trầm ngâm nói trong lúc nàng tô điểm lại – Anh ta đã mời tớ đi dự buổi khai mạc chương trình "Đụng phải Trời".
- Đó là con đường vòng vèo- Neely nói – nhưng như thế còn hơn là không (Cô quan sát Anne thay áo quần). Tối nay có hẹn với Allen à?
Anne gật đầu.
- Tao đóan ngay mà. Với ông Bellamy thì chỉ cần mặc chiếc áo dài đen. Này, ông ta không hề chán chiếc áo dài đen đó sao?
- Ông Bellamy thậm chí không hề để ý tớ mặc cái gì. Chỉ có công việc – Nàng mỉm cười – được rồi, Neely, tao sẽ chiều ý mày. Ngay khi tao có cơ hội. Biết đâu mày có thể trở thành người kế tiếp Pavlova.
- Ai thế?
- Một diễn viên múa nổi tiếng.
Neely bật cười.
- Ồ tao nghĩ tao có thể trở thành một ngôi sao không phải với màn này.

Nhưng một điều gì đó khang khác đang chuyển biến trong người mỗi lần tao đứng trước một đám khán giả\/ Tao có cảm tưởng nếu họ vỗ tay hoan nghênh đủ lớn, tao có thể bay lên. Tao có giọng ca không được tốt cho lắm, nhưng có cảm tưởng nếu họ thích tao, tao có thể biểu diễn opera. Mỗi khi ra sân khấu tao lại có cảm tưởng…như tất cả mọi người đang ôm tao trong vòng tay hoặc tương tự như thế. Tao nói với Dick và Charlie về điều đó, nhưng họ nghĩ tao điên khùng. Họ thì chẳng có cảm tưởng gì cả.
- Neely, có lẽ mày phải theo học các lớp diễn xuất. Không chừng có thể thành ngôi sao.
Neely lắc đầu.
- Thế thì gay go quá. Tao đã từng gặp rất nhiều dân kỳ cựu trên đường lưu diễn và họ kể cho tao nghe suýt nữa họ thành đạt như thế nào.
- Nhưng mày đang nói về những người không khá cho lắm.
Anne vỗ nhẹ lần cuối vào lớp phấn trang điểm.
- Được rồi, Neely, tao sẽ làm những gì có thể với ông Bellamy. Họ nhất định phải thích màn trình diễn của bọn mày nếu không họ đã không mời đi mời lại tới ba lần.
Neely bật cười to.
- Đó chính là điều tao không hiểu nổi. Tại sao họ mời bọn tao trở lại? Làm sao Helen Lawson có thể thích màn trình diễn của bọn tao? Trừ phi mọi đội múa khác trong thành phố đều bị bệnh đậu mùa hoặc bệnh gì đó. Mày nên biết, nếu tao nghĩ màn trình diễn của bọn tao là tuyệt diệu thì tao đã không phải mè nheo mày. Tao không hiểu nổi tại sao Helen có vẻ quan tâm, trừ phi bà ta thèm muốn Charlie. Chỉ có thể giải thích là bà ta thường thích nhìn đàn ông mặc quần bó sát người, và mặc dù Charlie không được xuất sắc lắm, trông anh ấy cũng khá được mắt.
- Nhưng Charlie sẽ làm được gì nếu quả thật bà ta thích anh ấy? Dù sao cũng còn có chị mày…
- Ồ, anh ấy sẽ ăn nằm với Helen Lawson nếu cần phải thế - Neely nói một cách dửng dưng – Anh ấy nghĩ làm việc đó là vì chị tao, theo một phương diện nào đó. Dù sao anh ấy sẽ không thể thực sự vui thú với Helen. Bà ta đâu có phải nghiêng nước nghiêng thành?
- Neely, mày nói mày sẽ đứng yên để cho chuyện đó xảy ra à? Chị mày sẽ không bao giờ tha thứ cho mày.
- Anne, chẳng những mày nói chuyện như một đứa con gái còn trinh mà lại còn suy nghĩ như một kẻ tu hành. Mày hãy xem tao đây, tao là một đứa con gái còn trinh, nhưng tao biết chắc tình dục và tình yêu là những điều khác nhau đối với bọn đàn ông. Charlie vẫn thường sống trong những căn phòng rẻ tiền ở đầu đường xó chợ và gởi cho chị tao ba phần tư số tiền lương của anh ấy để cho chị ấy và đứa bé có thể sống thoải mái. Nhưng như thế không

có nghĩa là một đôi khi anh ấy sẽ không vù đi với một cô gái xinh đẹp nào đó. Anh ấy chỉ cần tình dục. Điều đó không dính dáng gì đến tình yêu của anh ấy đối với Kitty và đứa bé. Tao đã cố giữ trinh tiết bởi vì tao biết bọn đàn ông đánh giá cao về cái đó, và tao muốn có một người yêu tao theo cái cách Charlie yêu Kitty. Nhưng đối với một người đàn ông thì lại khác. Mày đâu có cần anh ta phải là trai tân.
Tiếng chuông chợt vang lên trong phòng, như thế có nghĩa là Allen đang ở ngoài cổng. Nàng liền ấn nút báo hiệu nàng đang đi xuống rồi chộp lấy áo choàng và xắc tay.
- Thôi nhé Neely, tao phải đi đây. Có lẽ Allen đang bắt taxi phải chờ.
- Khoan đã, tao lấy thêm mấy miếng bích quy chocolat tuyệt diệu này nhé – Neely mò mẫm trong cái hộc bàn nhỏ.
- Mày cứ lấy cả hộp đi – Anne vừa nói vừa giữ cánh cử mở.
- Ồ, tuyệt quá!
Neely theo sau nàng, nâng niu chiếc hộp và nói tiếp.
- Tao vừa kiếm được một quyển Cuốn Theo Chiều Gió, một lít sữa và bây giờ lại thêm hộp bánh này. Chà! Cả một bữa đại tiệc đấy!

Họ đến một nhà hàng nhỏ của Pháp. Allen chăm chú nghe nàng kể về nhiệm vụ mới của nàng. Khi nàng nói xong, anh nốc cạn phần cà phê còn lại và gọi hầu bàn tính tiền.
- Anne, tôi nghĩ đã đến lúc rồi.
- Lúc làm gì?
- Lúc để nói thật. Lúc để cho cô rời bỏ Henry Bellamy trong ánh sáng chói lọi của vinh quang.
- Nhưng em đâu có muốn rời bỏ Bellamy?
- Cô sẽ rời bỏ thôi.
Nụ cười của anh thật kỳ lạ. Đầy tin tưởng. Toàn bộ thái độ của anh đã thay đổi trong lúc anh nói tiếp.
- Tôi cho rằng kiếm được cho Lyon Burke một căn hộ sẽ là một thành tích to lớn.
- Anh muốn nói anh biết có nơi có?
Anh gật đầu, mỉm cười bí mật tựa hồ anh có một niềm vui thầm kín. Ra ngoài, anh gọi taxi và cho địa chỉ ở Sutton Place.
- Allen, mình đang đi đâu vậy?
- Mình đang đi xem căn hộ mới của Lyon Burke.
- Vào giờ đêm hôm như thế này hao sao? Và nó là của ai?
- Lát nữa cô sẽ biết. Hãy kiên nhẫn.
Phần còn lại của chuyến đi trôi qua trong im lặng.
Chiếc taxi dừng lại trước một toà nhà sang trọng gần East River. Người gác

cổng bật dậy nghiêm trang.
- Kính chào ông Cooper.
Nhân viên thang máy cúi chào và tự động dừng lại ở tầng mười.
Allen hờ hững đút chìa khóa vào một cửa căn hộ. Anh bật đèn cho thấy một phòng khách được trang trí tài tình. Anh bấm một nút khác và bản nhạc êm dịu ngân nga trong phòng. Đây là một căn hộ tuyệt hảo. Một căn hộ được thiết kế theo đơn đặt hàng của Lyon Burke.
- Allen, căn hộ này là của ai vậy?
- Của tôi. Cô hãy đi xem các phòng khác. Phòng ngủ hết sức rộng, có cả tủ áo. (Anh kéo mở các cánh cửa trượt). Phòng tắm ở đây. Bếp ở chỗ kia. Nhỏ thôi, nhưng có một khung cửa sổ.
Nàng đi theo anh không nói gì. Thật không thể tưởng tượng được. Anh chàng Allen hoà nhã tầm thường sống ở đây thật sao?
- Bây giờ tôi sẽ chỉ cho cô xem dấu hiệu chua chát nhất.
Nói đoạn anh bước vào phòng khách và kéo những tấm màn che hết chiều dài sàn nhà, phơi bày một căn hộ lân cận và một khung cửa sổ gần bên tường như chỉ cần vươn cánh tay ra là đụng tới.
- Đó là câu chuyện buồn – anh bảo – ngôi nhà đẹp như mơ này có đầy đủ tất cả ngoại trừ một phong cảnh. Mặc dù tôi đã phải chấp nhận có một anh chàng mập ú ở bên kia, anh ta khiến tôi thấy thú vị. Anh ta sống một mình, và trong hai năm liền tôi chưa hề thấy anh ta đụng đến một miếng thực phẩm. Anh ta sống bằng rượu bia, sáng trưa và tối. Cô hãy xem kìa.
Tựa hồ được ra hiệu, một người đàn ông mập mạp ì ạch bước vào bếp và mở một chai bia.
Allen kéo màn lại.
- Tôi thường thắc mắc về anh ta trong thời gian đầu. Tôi chắc chắn anh ta sẽ kiệt sức vì thiếu vitamin hoặc chất gì đó. Nhưng anh ta vẫn có vẻ tiếp tục khỏe mạnh. (Anh dẫn nàng đến chiếc trường kỷ). Cô thấy thế nào, căn hộ này có phù hợp với ông Burke không?
- Em nghĩ là tuyệt diệu ngay cả với một người mập ú. Nhưng Allen, tại sao anh lại rời bỏ nó?
- Tôi đã tìm ra một chỗ khác tốt hơn. Ngày mai tôi có thể dọn đi. Nhưng tôi muốn cô hãy xem nó trước. Cô cũng thích nó là điều quan trọng.
Lạy Chúa! Anh đang muốn tỏ lời cầu hôn nàng. Anh chàng Allen tế nhị dịu dàng đến dường này hay sao? Nàng không muốn chạm lòng tự ái của anh. Có lẽ nàng nên giả vờ không hiểu.
Nàng gắng gượng tỏ thái độ vô tư trong giọng nói.
- Allen, chỉ vì em đã được giao nhiệm vụ tìm một cắn hộ cho Lyon Burke chứ đâu có phải em là một chuyên gia. Em phải làm việc này chỉ để giải quyết công việc ở sở, bởi vì Lyon Burke không thể mất thì giờ cho việc đó.

Nếu căn hộ kia là cho chính anh, chắc chắn anh không cần hỏi ý em làm gì…
Nàng biết mình đang nói quá nhanh.
- Cô có thể bảo anh ta trả một trăm năm mươi dollars. Nhưng cũng có thể tăng lên một trăm bảy mươi lăm. Thôi thế này nhé. Tôi sẽ nhượng lại cho anh ta với giá một trăm năm mươi. Như thế cô nhất định sẽ trở thành người hùng cho mà xem. Anh ta có thể kế tiếp hợp đồng của tôi. Theo hợp đồng thì không có đồ đạc, nhưng tôi sẽ nhượng lại tất cả mà không tính thêm tiền.
Nàng bỗng quan tâm.
- Nhưng anh sẽ cần đồ đạc ở chỗ mới, vả lại, chắc là phải tốn kém nhiều…
- Điều đó không quan trọng. Lyon Burke có thể dọn đến đây ngay chứ?
- Vâng, em đoán…
- Chắc chắn thế. Nào bây giờ tôi sẽ cô xem chỗ ở mới của tôi.
Anh vội vã đưa nàng đi ra và xuống thang máy, bất chấp những lời phản đối vì đã khá muộn.
Trở ra ngoài đường, người gác cửa ân cần đề nghị.
- Để tôi gọi taxi, thưa ông Cooper?
- Khỏi cần, Joe, chúng tôi chỉ đi bộ một đoạn thôi.
Anh đưa nàng đi dọc theo khu nhà và đi vào một toà cao ốc khác, một toà nhà dường như chênh vênh bên sông.
Căn hộ mới giống như cảnh trong phim. Phòng khách được bao phủ bởi mười hai mét thảm dầy trắng. Khu vực quầy rượu khảm đá cẩm thạch Ý. Một cầu thang dài dẫn lên các phòng ở tầng trên. Nhưng một đặc điểm khiến ta phải nín thở là quang cảnh bên ngoài.
Nhiều cánh cửa kính mở ra một sân thượng rộng mênh mông trông xuống mặt sông. Anh dẫn nàng ra. Gió lạnh thổi hơi ẩm thổi vào mặt nàng, nhưng phong cảnh thật là mê hồn. Những ngọn đèn của chiếc cầu treo sáng rực kết lại thành từng vòng trên sông như vô số hạt kim cương nhỏ chảy thành dòng qua các nhịp cầu. Nàng nhìn chằm chằm, sững sờ, không để ý gì đến Allen.
- Chúng ta uống mừng căn hộ mới nhé? – Anh chợt hỏi.
Nàng như sực tỉnh khỏi một cơn mơ và nhận một ly coca cola.
- Allen, căn hộ này của ai thế? – nàng khẽ hỏi.
- Của tôi, nếu tôi muốn.
- Nhưng hiện giờ nó thuộc về ai?
- Một người tên là Gino. Nhưng lại bảo là quá lớn đối với ông ấy. Gino đang sống ở Waldorf và thích ở nơi đó hơn là ở đây.
- Nhưng Allen, anh đâu có thể có đủ điều kiện để ở một nơi như thế này?
- Cô sẽ ngạc nhiên về những gì tôi có thể có đủ điều kiện…
Anh lại mỉm một nụ cười kỳ lạ.
Nàng đi trở vào bên trong.

- Allen, em nghĩ em nên đi về thì hơn. Em quá mệt và qúa bối rối…
- Anne…(Anh chợt nắm lấy cánh tay nàng). Tôi giàu mà. Anne…rất giàu.
Nàng im lặng chăm chú nhìn anh. Và đột nhiên nàng biết anh đang nói sự thực.
- Anh yêu em, Anne. Lúc đầu anh đã không thể tin em đi chơi với anh suốt một thời gian dài mà không vẫn biết.
- Biết gì cơ?
- Biết anh là ai.
- Vậy anh là ai?
- Ồ, anh vẫn là Allen Cooper. Đó là điều duy nhất em biết về anh. Tên của anh. Chỉ đối với em nó mới không nói lên một ý nghĩa gì. Em cứ yên chí anh là một anh chàng môi giới tầm thường không thành công trong ngành bảo hiểm (Anh nhe răng cười). Em không biết được chuyện gì đã xảy ra với anh trong mấy tuần qua, che dấu bản thân mình với em trong những nhà hàng bình dân, quan sát em gọi những món rẻ tiền nhất trong thực đơn, biết rõ em đang lo lắng cho công việc môi giới của anh. Anne, từ trước đến giờ không ai thật sự quan tâm đến anh. Thoạt tiên anh đã nghĩ đây là một trò khôi hài, em đã biết rõ và đang lừa phỉnh anh. Ồ, chuyện đó trước kia cũng đã từng xảy ra. Chính vì vậy anh đã hỏi quá nhiều vấn đề, em từ đâu đến, tất cả mọi chuyện về Lawrenceville. Rồi anh mướn một thám tử kiểm tra lại.
Anh trông thấy mắt nàng lim dim và anh nắm chặt lấy hai tay nàng.
- Anne, xin em đừng giận. Em là con người quá hoàn hảo đến nỗi khó ai tin đó là sự thực. Gino cũng không thể nào tin. Nhưng khi các bản báo cáo được gởi đến, khi tất cả đã trở nên đáng tin tưởng, gốc gác gia đình, bà mẹ góa, bà dì, quá trình học tập của em ở New England, thì ra em là con nhà đàng hoàng. Anne, em đúng là con nhà đàng hoàng. Lạy Chúa, khi anh biết rõ như thế, anh chỉ muốn bay vụt lên không trung như hoả tiễn. Trong đời anh chưa bao giờ có chuyện đó xảy ra, chưa bao giờ có người nào mà anh tôn sùng lại có thể qúy mến anh vì bản thân anh. Em không thể hiểu điều đó quan trọng đối với anh như thế nào phải không? (anh dìu nàng quanh phòng như đang khiêu vũ). Em quan tâm. Em thực sự quan tâm không phải vì những gì anh có mà vì anh.
Nàng dịch ra khỏi anh và lấy lại hơi thở.
- Allen, em làm sao biết được anh là ai hay là bất cứ điều gì về anh, trừ phi anh nói cho em nghe.
- Anh không biết làm sao mà em không thể biết. Anh luôn luôn có tên trên mặt báo. Anh tưởng một người nào trong số bạn gái của em chắc đã nói với em. Hoặc chính Henry Bellamy.
- Em không hề đọc báo và không có một người bạn gái nào ngoại trừ Neely. Cô ta chỉ đọc tờ Variety. Và em không bao giờ bàn luận các việc riêng tư

của mình với ông Henry Bellamy hoặc bất cứ ai ở sở.
- Được rồi, bây giờ em có thể cho họ biết một tin vô cùng quan trọng. Về chúng ta.
Anh ôm nàng vào trong vòng tay và hôn nàng.
Nàng đứng đó một cách ủ rũ và bất thần thoát ra khỏi vòng tay anh. Lạy Chúa! Chuyện đó lại xảy ra! Khi anh hôn, một cảm giác biến đổi đột ngột chạy khắp người nàng.
Anh nhìn nàng âu yếm.
- Anne, anh biết em sẽ hết sức bối rối.
Nàng bước tới tấm gương và tô lại môi. Bàn tay nàng run lẩy bẩy. Nàng có gì không ổn thế này? Tại sao nàng lại có cảm giác ghê tởm khi được một người đàn ông hôn? Biết bao cô gái vẫn thích thú khi hôn những người mà họ không ye6u. Đó là chuyện bình thường. Và nàng quý mến Allen, anh không phải là một kẻ xa lạ. Willie Henderson và các chàng trai khác ở Lawrenceville cũng như vậy. Trong người nàng nhất định phải có gì trục trặc.
Anh đứng phía sau nàng.
- Anh yêu em, Anne. Anh nhìn nhận mọi việc đến quá nhanh khiến cho bất cứ ai cũng phải bối rối. Nhưng anh muốn thành hôn với em, và anh muốn em gặp Gino, cha của anh.
Anh đưa cho nàng một cái chìa khoá.
- Em hãy đưa cái này cho Lyon Burke ngày mai. Em bảo anh ta tiếp xúc với anh tại văn phòng của anh. Anh sẽ cho chuyển hợp đồng ngay lập tức. Và Anne à, nếu căn hộ này quá đáng đối với em, em có thể liệng bỏ mọi thứ đi. Mình sẽ tu sửa nó lại. Gino đã tiêu rất nhiều tiền vào đây, nhưng không biết làm sao, anh đoán nó có vẻ không phù hợp với em. Hoặc nếu em không thích, chúng ta có thể mua một ngôi nhà trong thành phố. Bất cứ thứ gì em thích.
- Allen…em…
- Đêm nay chúng ta nói chuyện như thế là quá đủ rồi. Anh yêu em. Và em sẽ kết hôn với anh. Lúc này em chỉ cần nhớ kỹ điều đó trong đầu.
Nàng triền miên trong suy tư suốt đoạn đường về nhà. Giờ đây nàng đã biết sự thực. Nàng thuộc loại lãnh cảm. Cái từ khủng khiếp ấy bọn con gái ở trường vẫn thường rỉ tai nhau. Một số con gái bẩm sinh như thế, họ không bao giờ cảm thấy hứng thú một cách thật sự. Và nàng là một người trong số đó. Lạy Chúa! Thậm chí nàng không thể thưởng thức một chiếc hôn! Có lẽ may mắn lắm nàng mới tìm được một người như Allen. Anh ân cần, anh có khả năng giúp đỡ nàng. Nàng cũng có thể kết hôn với anh. Mẹ nàng đã nói đúng. Cái cảm giác lớn lao đó không đời nào đến với "một người con gái đúng đắn" không thích được hôn. Nhưng tối thiểu nàng cũng thoát khỏi

Willie Henderson và Lawrenceville. Một số người thậm chí không có được nửa giấc mơ biến thành sự thực.
Anh giữ taxi lại khi họ đến ngôi nhà bằng đá xám của nàng
- Hãy cố mơ đến anh nghe, Anne (anh cúi xuống và hôn nhẹ trên má nàng). Chúc em ngủ ngon.
Nàng chờ chiếc taxi chạy khuất rồi lao vào bên trong và đập ầm ầm lên cửa phòng Neely. Cô bạn xuất hiện trong lúc đầu vẫn chúi vào Cuốn Theo Chiều Gió, cô ra hiệu cho Anne vào và tiếp tục đọc.
- Neely, mày hãy bỏ quyển sách xuống trong một phút đi. Có chuyện này quan trọng lắm.
- Tao không thể rời bỏ anh chàng Rhett Butler ngay lúc này vì bất cứ lý do gì.
- Neely, mày đã từng nghe nói gì về anh chàng Allen Cooper chưa?
- Hừ, đó là ai thế? Một trò đùa à?
- Tao chưa bao giờ nghiêm túc hơn. Allen Cooper là ai? Cái tên này có gợi cho mày ý nghĩa gì không?
Neely ngáp dài và xếp quyển sách lại, cẩn thận xếp góc trang để đánh dấu đoạn viết về nhân vật Rhett Butler.
- Thôi được, nếu mày muốn chơi trò gì đó. Allen là một anh chàng rất tế nhị vẫn thường hẹn hò với mày ba bốn đêm mỗi tuần. Theo những gì tao đã thấy được từ trên cửa sổ tao phải nói anh chàng chắc chắn không phải là Cary Grant nhưng có vẻ đáng tin cậy. Bây giờ tao có thể trởvề với Rhett được chưa? Anh chàng có lắm điều thú vị nhưng Scarlett vẫn dường như không biết thưởng thức gì hết.
- Vậy là mày chưa bao giờ nghe nói về Allen Cooper?
- Không. Tao phải nghe để làm gì? Có phải anh ta ở trong ngành điện ảnh? Tao chỉ biết về Gary Cooper và Jackie Cooper, còn Allen Cooper thì…
Cô nhún vai tỏ ý không biết.
- Thôi được, mày cứ trở về với Rhett Bulter đi – Anne vừa nói vừa bước ra cửa.
- Đêm nay mày có thái độ buồn cười thực – Neely càu nhàu – Ê, mày không uống một ly à?
- Không. Mai sẽ gặp lại mày.
Neely gật đầu một cách lơ đãng. Cô đã trở lại ngay với Rhett và Scarlett.
Trong bóng tối, Anne nằm sắp xếp lại các sự kiện. Allen không phải là một viên đại lý bảo hiểm nghèo khó tầm thường. Allen rất giàu. Nhưng tại sao nàng lại phải nghe chuyện anh? Có điều gì khác nàng cần phải biết hay không? Làm sao nàng có thể khám phá nhiều hơn về anh? George Bellows. Tất nhiên nếu có điều gì cần biết về Allen hoặc một người nào khác, chắc là George Bellows sẽ có câu trả lời.

George Bellows nhìn lên kinh ngạc khi nàng bước vào văn phòng.
- Kìa, không phải cô đang đi tìm nhà hay sao?
- Tôi có thể nói chuyện với anh được không, George? Chuyện riêng.
Anh bước ra và khép cửa lại.
- Bất cứ lúc nào. Cô hãy ngồi xuống. Và cứ bày tỏ chuyện riêng như cô muốn. Nào, cô uống một tách cà phê nhé? Bây giờ thì tốt lắm rồi. Hãy nói đi. Có chuyện gì đang làm cho cô buồn bực à?
Nàng ngắm nghía tách cà phê.
- George, anh có biết Allen Cooper?
- Ai mà không biết. (Anh ta thận trọng nhìn nàng). Này..cầu mong cho cô không gặp chuyện thôi lôi với anh ta.
- Tôi quen anh ta, tôi biết anh ta rất giàu.
- Giàu! (Anh ta bật tiếng cười khúc khích một cách khó chịu). Cô bé ơi, thiên hạ sẽ phải đặt ra một từ mới để diễn tả hết tiền bạc của anh ta. Tất nhiên là Gino, cha anh ta, đã gây dựng nên cái đế quốc đó. Họ làm chủ chỉ một nửa bất động sản trong thành phố này. Người ta còn đồn rằng họ hùn hạp với đám trùm tư bản Hy lạp. Tạp chí Time đã dành riêng một số viết về Gino cách đây mấy năm. Có lẽ tôi sẽ lục lại cho cô một số báo cũ trong thư viện. Người ta bảo tài sản của họ thậm chí không sao ước lượng nổi. Báo chí cũng đã đăng rất nhiều hình ảnh về Allen. Người thừa kế độc nhất cho toàn bộ đế quốc. Cô có thể hình dung cái lối quảng cáo này là như thế nào đối với cả hai cha con. Suốt từ đó, họ đã cần tới súng đại bác để giữ cho các cô gái không đến gần. Vì vậy nếu cô đã gặp Allen, tôi xin khuyên cô một điều: đừng có xem anh ta là đứng đắn. Anh ta chỉ là một kẻ đê tiện.
- Anh ấy có vẻ rất tế nhị - nàng bảo.
George bật cười.
- Ồ, anh ta trơn mượt còn hơn cả thuỷ tinh, nhưng theo tôi, bên trong anh ta cứng cỏi còn hơn cả ông bố. Anh ta đã khéo léo dành được một số công việc làm ăn hết sức đặc sắc cho phần mình. Tôi chắc là anh ta đã xoay xở để không phải nhập ngũ bằng cách mua chuộc một cái cây đại thụ nào đó để làm dù che.
Nàng đứng lên.
- Cám ơn, George.
- Cô bé à, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể cung cấp cho cô một bản sơ yếu lý lịch của một tên sở khanh trong thành phố này. Với sắc đẹp của cô chắc chắn cô sẽ đụng đầu với tất cả bọn họ.
Bộ mặt của Henry Bellamy xị xuống vì thất vọng khi trông thấy nàng.
- Chắc cô đã bỏ cuộc rồi chứ gì? Kìa Anne, tôi biết là công việc sẽ rất gay go. Hôm nay tôi đã đích thân gọi mấy đại lý thuê mướn nhà. Nhưng cô vẫn tiếp tục thử xem.

- Tôi đã tìm được căn hộ cho ông Lyon Burke.
- Vô lý! Lạy Chúa! Cô cừ khôi thật!
Ông liền bấm chuông văn phòng của Lyon và gọi anh đến.
- Tôi có chìa khóa đây – nàng nói – ông Burke có thể đến xem vào chiều nay.
- Sáng nay có chuyện gì không ổn sao? – Lyon nói trong lúc bước vào – không thể để cho họ có cơ hội thay đổi ý kiến. Anne, cô thật kỳ diệu. Ở địa chỉ nào thế?
Anh ghi lại vào vào sổ tay.
- Khu vực tốt đấy. Tôi có khả năng chịu nổi không?
- Tiền thuê nhà sẽ là một trăm năm chục dollars một tháng.
Anh lắc đầu.
- Cô đúng là có phép lạ. Nhưng tại sao đã có ngay chìa khóa. Chủ nhà đi vắng à?
- Không. Có lẽ ông ta đang ở văn phòng.
- Tên là gì?
- Allen Cooper. – nàng điềm tĩnh nói.
Lyon chỉ ghi lại tên, nhưng Henry nhìn nàng một cách hiếu kỳ.
- Cô làm sao tìm ra căn hộ này được, Anne? Nhờ mục rao vặt trong báo?
- Dạ không, Allen là một người bạn của tôi.
Sắc mặt của Henry liền dịu xuống.
- Nếu anh ta là bạn cô thì không thể là Allen Cooper mà tôi biết.
- Thưa ông Bellamy, tôi đã gặp anh ấy trong văn phòng này.
- Tại đây? (ông tỏ vẻ ngạc nhiên). Lại thế nữa sao? (ông đứng bật dậy một cách hung dữ đến nỗi chiếc ghế đập mạnh vào tường). Anne! Cô và Allen! Không..
Ông lắc đầu có vẻ không tin.
- Tôi đã tưởng anh ấy chỉ là một người môi giới bảo hiểm khi tôi gặp – nàng nói.
- Tôi khốn kiếp đã dám vác mặt đến đây để dụ dỗ một cô gái ngây thơ chạy theo hắn ta. Cô ta chỉ là một khách hàng không quan trọng. Hắn muốn tôi cho cô ta nghỉ việc và gieo sợ hãi cho cô ta. Tôi đã đuổi hắn ngay ra khỏi cửa (Ông quắc mắt giận dữ nhìn Anne). Nhưng rõ ràng là quá nhanh!
- Henry! – Lyon lên tiếng bằng một giọng sắc bén – Anne chắc chắn có đủ khả năng để tự chọn bạn cho bản thân cô ấy.
Rồi mỉm cười một cách nhạy cảm với ông bạn già, anh nói tiếp.
- Anh đang quá bất công đấy. Anh đã giao cho Anne một nhiệm vụ qúa đáng, và khi cô hoàn thành, thay vì hét to lên để khen ngợi cô ấy thì anh lại phóng ra những lời buộc tội và dính mũi vào chuyện đời tư của cô ấy.
- Allen Cooper…- Henry nhắc lại cái tên ấy với vẻ không tin – Lyon, nếu

chú biết gã Allen này…
Lyon mỉm cười.
- Tôi không cần biết anh ta. Tôi chỉ cần căn hộ của anh ta.
- Chú chưa từng nghe nói về hắn à? – Henry hỏi.
Lyon có vẻ trầm ngâm.
- Dường như tôi có nghe. Theo tôi nghĩ thì anh ta giàu khủng khiếp. Nhưng ta không thể vì thế mà chống lại anh ta.
- Nhưng Anne không phải là đối thủ chống lại một gã như thế. Cô ấy không thể tung hoành trong đám bọn chúng. Cô ấy sẽ bị giết chết mất. (Henry khăng khăng).
Nàng yên lặng hơi khó chịu vì họ đang nói về nàng tựa hồ không có nàng ở đó.
- Được rồi! – (Henry quay người lại và ngồi xuống ghế). Đây không phải là việc của tôi. Tôi chỉ thành thật nói ra những gì tôi nghĩ. Từ nay trở đi đó là trò nhảm nhí của các người.
- Và tôi tin chắc cô ấy biết rõ luật chơi – Lyon nói.
Anh ta quay về phía nàng và mỉm cười nói tiếp.
- Tôi rất muốn được xem căn hộ. Anh cảm phiền cho phép Anne đi với tôi chứ, Henry?
Henry vẫy tay tỏ vẻ xua đuổi và trở về với công việc của ông. Anne nghe ông thở dài một cách nặng nhọc trong lúc họ rời khỏi văn phòng.
Nàng tập trung sự chú ý vào khung cửa sổ taxi trong lúc họ xuyên qua thành phố. Đó là một trong những ngày kỳ diệu cuối cùng của tháng Mười, khi không khí êm dịu và mặt trời yếu ớt vẫn cố vờ vĩnh lúc này là mùa xuân.
- Cô đừng giận – Lyon trầm tĩnh bảo – Henry đã bực tức chỉ vì ông ấy quý mến cô một cách tế nhị nhất. Ông ấy không muốn cô bị xúc phạm.
- Tôi không giận… mà chỉ bối rối.
- Bởi vì mọi người dường như đưa ra những lời khuyên mà chính cô không yêu cầu, xin cô để cho tôi thêm một vài lời của chính tôi. Đừng bao giờ đánh giá bất cứ ai theo ý kiến của người khác. Tất cả chúng ta đều có nhiều khía cạnh khác nhau mà chúng ta bày tỏ với nhiều người khác.
Nàng mỉm cười.
- Anh muốn nói rằng ngay cả Hitler cũng có thể hiền dịu và hay vui đùa với Eva Braun?
- Đại khái như thế. Và hoàng đế Henry đã không giết chết tất cả các bà vợ của ông ta. Và nếu nhớ chính xác thì bà vợ cuối cùng đã xỏ mũi ông ta.
- Nhưng Allen quả thực rất tế nhị.
- Tôi chắc anh ta như thế. Và nếu như đây là tòa cao ốc của anh ta, nó quả thật vô cùng đồ sộ.
Chiếc taxi dừng lại. Một người gác cổng khác đang thi hành nhiệm vụ.

- Chúng tôi đến xem căn hộ của ông Allen Cooper – Anne bảo.
Ông ta gật đầu.
- Ông Cooper đã dặn dò tôi việc này. Tầng mười.
Nàng đưa chìa khóa cho Lyon.
- Tôi sẽ đợi ở hành lang.
- Sao thế? Không phải cuộc du lịch này có người hướng dẫn à? Đi nào, cô bạn, tôi đang trông chờ cô chỉ rõ cho tôi xem các lợi thế của căn nhà. Khăn bàn, khăn trải giường cất ở đâu, làm sao đốt lò sưởi, các hộp cầu chì được giấu kín ở chỗ nào…
Nàng cảm thấy nóng bừng cả người.
- Tôi chỉ đến đây có một lần, để xem qua căn hộ cho anh.
- Thế thì cô vẫn còn biết nhiều về nó hơn tôi – Anh ung dung nói.
Anh thích mọi thứ trong căn hộ. Thậm chí anh còn nhấn mạnh anh thích cảnh tượng người đàn ông mập ú bên kia cửa sổ.
- Như thế căn nhà bớt vẻ lẻ loi. Chiều hôm nay tôi sẽ gọi điện cho Allen Cooper và cám ơn anh ta. Nhưng trước hết tôi phải bày tỏ lòng biết ơn của tôi đôi với cô. Tôi đề nghị cả hai chúng ta sẽ ăn một bữa trưa thật đáng giá do Henry trả tiền.
Họ đến Barberry Room. Nàng thích bóng tối êm dịu màu xanh, những ngôi sao nhân tạo tí hon lấp lánh trên trần và những chiếc ghế bành rộng rãi. Nàng bằng lòng uống một ly sherry. Trong hai mươi bốn giờ vừa qua biết bao nhiêu chuyện xảy ra quá nhanh. Nàng cảm thấy nản lòng và bối rối một cách kỳ lạ. Lyon không hề ép buộc nàng phải trò chuyện. Anh nói liên tục một cách thoải mái về những điều kỳ diệu của căn nhà mới, cách ăn uống xa hoa của người dân, sự đánh giá mới của anh về cuộc sống dân thường. Dần dần nàng cảm thấy lòng mình cởi mở. Nàng thích giọng nói nhanh của anh, bầu không khí xoa dịu của căn phòng. Nàng thích quan sát khuôn mặt của anh…những biến đổi sắc diện của anh, nụ cười nhạy cảm của anh.
- Cô sẽ phải chịu đựng sự can thiệp của Henry vào cuộc đời của mình – anh nói trong lúc anh nghiêng người qua bàn để châm thuốc lá cho nàng – nhưng đó chỉ là vì anh ấy muốn điều tốt đẹp nhất cho cô. Anh ấy đã gần như đặt cô lên một chiếc bệ.
- Chính anh mới là người ông ấy đặt lên bệ - nàng nói. – một chiếc bệ cao khoảng hai mươi mốt mét. Anh chính là tương lai của Bellamy và Bellows.
- Anh ấy đã nghĩ như thế cách đây bốn năm. Thiên hạ thường hay thay đổi sau bốn năm.
- Ông Bellamy vẫn không thay đổi quan điểm của ông ấy đối với anh đâu.
Anh nắm lấy tay nàng.
- Anne, chúng ta không thể bỏ cái kiểu "ông Bellamy" đi à? Tôi là Lyon, "ông Bellamy" là Henry.

Nàng mỉm cười.
- Được chứ Lyon. Anh phải biết là Henry đã nôn nóng chờ đợi anh trở về như thế nào.
Nàng bỗng dừng lại. Đây hoàn toàn không phải là công việc của nàng. Từ trước đến nay, nàng chưa bao giờ xâm nhập vào đời tư của ai. Nhưng nàng cảm thấy cần phải bảo vệ Henry. Nàng hiểu sự chống đối của Henry với Allen: đó là vai trò của một người bạn. Nàng cũng nhận thấy hết sức rõ ràng sự hợp lý trong sự lập luận của Neely. Ta không thể làm một người bạn chân thật mà vẫn giữ vẻ khách quan một cách lịch thiệp. Nàng sẽ nói chuyện với Henry về vấn đề của Neely và vở "Đụng phải Trời". Nàng cảm thấy thoải mái hẳn lên, tựa hồ nàng vừa cởi bỏ được một xiềng xích khác đã trói buộc nàng với Lawrenceville.
- Tôi biết rõ các kế hoạch và hy vọng của Henry – Lyon đáp – và tôi sẽ không đời nào bỏ rơi anh ấy. Nhưng lạy Chúa! Đó đúng là một công việc tạp nham chứ không phải là công việc luật sư hay đại lý.
- Nhưng mọi người đều bảo anh là một …một bộ máy phát điện. Anh phải thích thú cái gì thì mới cho nó đầy đủ năng lượng.
- Tôi thích một cuộc chiến đấu đàng hoàng…sự thách thức…thậm chí cả sự thăng trầm và đối phó.
Nàng chợt bối rối. Điều anh vừa nói mâu thuẫn với danh tiếng của anh từ trước.
Anh xem sự im lặng của nàng là mối quan tâm đối với Henry.
- Thôi cô đừng bứt rứt nữa. Có lẽ tôi hơi mệt vì chiên đấu.
- Nhưng anh vui mừng khi trở về với Henry chứ?
- Tôi đang trở về đây, không phải sao?
Nàng có vẻ ngạc nhiên.
- Anh nói điều đó như thể thật tình anh thích làm một việc gì khác hơn.
- Có phải ai cũng thật sự có được một niềm khóai trá vì đã làm được đúng những gì mình muốn làm?
- Tôi đang làm những gì mình muốn làm đây.
Anh mỉm cười.
- Tôi lấy làm hãnh diện.
- Tôi muốn nói đang làm việc cho Henry. Đang sông ở New York . Nhưng anh muốn làm gì, Lyon?
Anh duỗi thẳng hai chân dài dưới bàn.
- Trước tiên phải hết sức giàu. Sa vào một nơi tuyệt đẹp ở Jamaica, có nhiều cô gái đáng yêu, giống hệt như cô lúc này, theo đuổi tôi và viết một cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất về chiến tranh.
- Anh muốn viết văn sao?
- Tất nhiên (anh nhún vai). Không phải là mỗi một người ra khỏi quân ngũ

đều cảm thấy rõ ràng mình mang trong người một cuôn tiểu thuyết chiến tranh xác thực duy nhất hay sao?
- Thế thì tại sao anh không viết ra đi?
- Trước tiên, làm việc cho Henry có nghĩa là quần quật cả ngày. Và căn hộ yêu kiều mà tôi vừa được thừa hưởng không có nghĩa là khỏi trả tiền thuê. Tôi sợ rằng sự mất mát của văn học sẽ là sự thu hoạch của Henry Bellamy.
Nàng cảm thấy không thể nào phân loại được Lyon Burke và ghép vào khuôn khổ rõ ràng. Anh có nhiều cảm nghĩ, nhưng anh luôn luôn che dấu chúng bằng một nụ cười hay bằng một lời nói mâu thuẫn.
- Thật là kỳ quặc, nhưng anh không gây cho tôi cái ấn tượng anh là một người trốn việc – nàng bạo dạn nói.
Đôi mắt anh nheo lại.
- Xin lỗi, cô nói gì tôi chưa hiểu kịp.
- Thậm chí chưa thử làm mà đã từ chối. Tôi muốn nói…nếu anh muốn viết văn, nếu anh thật tình cảm thấy có điều gì cần nói ra, thì anh hãy nói đi. Mỗi một người đều phải thử làm việc họ muốn làm. Về sau trong những tình huống của cuộc sống và trách nhiệm bắt buộc người ta phải thoả hiệp. Nhưng thoả hiệp ngay bây giờ…có khác gì bỏ cuộc ngay từ lúc bắt đầu?
Anh nghiêng mình qua và nâng cằm nàng lên. Mắt hai người gặp nhau và anh nhìn nàng một cách chăm chú.
- Nhất định Henry vẫn chưa hiểu rõ cô. Cô không thể là cô gái mà anh ấy đang nói tới. Cho đến bây giờ, điều duy nhất mà anh ấy nói đúng là sắc đẹp lạ thường của cô. Nhân danh Chúa, cô đúng là một chiến sĩ. Thật thế đấy.
Nàng ngồi trở lại trong chiếc ghế của mình và cảm thấy kiệt sức.
- Hôm nay quả thật tôi không còn là chính mình nữa. Tôi như người mất thăng bằng. Mọi sự xảy ra quá nhanh. Và khi không có gì xảy đến với mình trong hai mươi năm nữa, tôi chắc chắn mình vẫn hành động không được thoải mái. Tôi muốn nói…tất cả chuyện này về Allen Cooper. Tôi thậm chí không biết anh ấy thật sự là ai mãi cho đến tận hôm qua.
- Cô đừng để cho quan điểm của Henry làm quẩn trí. Anh ấy đúng là không thiết can thiệp vào chuyện của một người mới quen biết. Nhưng anh ấy sẽ đánh lui những kẻ muốn cầu hôn cô với lựu đạn trên tay nếu cần.
- Allen chỉ là một người bạn…
- Đó là một tin tức tuyệt diệu.
Lần này anh nhìn nàng mà không mỉm cười.
Nàng cảm thấy bối rối. Để che dấu sự bối rối của mình, nàng liền nói.
- Những gì tôi vừa nói ban nãy, về những người thử làm điều mà họ thật sự muốn làm. Tôi muốn nói như thế. Tôi đã thật sự hành động như vậy khi đến New York. Không ai lại từ bỏ giấc mơ mà không muốn tạo cho nó một cơ hội để biến nó trở thành hiện thực.

- Tôi không có giâc mơ nào cả, Anne à. Tôi không hề có. Cái ý nghĩ viết văn này mới đến với tôi sau chiến tranh. Trước chiến tranh, tôi hiến trọn đời mình cho sự thành đạt, và tạo ra một đống tiền. Nhưng giờ đây tôi thậm chí không chắc chắn mình còn muốn như thế nữa hay không. Nói tóm lại, tôi không chắc mình đang đặc biệt thích cái gì. (Rồi với một kiểu thay đổi tâm trạng nhanh chóng của mình, anh mỉm cười). Đúng, có một điều tôi rất muốn. Tôi muốn nhận thức rõ từng giây từng phút đi qua và làm sao cho mỗi thời khắc đó đều có giá trị.
- Tôi hiểu điều ấy. Đó là cảm nghĩ tự nhiên của bất cứ ai đã từng dấn thân vào cuộc chiến tranh.
- Thế à. Tôi bắt đầu tự hỏi có người phụ nữ nào còn nhớ là đã có một cuộc chiến tranh hay không.
- Ồ, tôi chắc chắn mọi người vẫn còn cảm thấy chiến tranh.
- Tôi không thể đồng ý với cô. Khi lọt vào giữa vòng chiến, cô không nghĩ trên cõi đời này còn có bất kỳ thứ gì khác. Cô không thể tin rằng ở một nơi nào đó, người ta đang ngủ trên những chiếc giường êm ái, hay đang ngồi trong một nhà hàng như thế này. Ở Châu Âu thì khác hẳn. Mọi nơi bước chân cô tới đêu bắt gặp một toà nhà bị dội bom…Cô sống với một hình ảnh bất di bất dịch. Nhưng khi cô trở về đây, mọi cảnh chết chóc và chém giết hình như vô cùng xa vời. Tựa hồ thực tế những cảnh đó không hề xảy ra…như đó chỉ là một cơn ác mộng dưới địa ngục. New York vẫn còn đây, toà cao ốc Paramount vẫn đứng nguyên, chiếc đồng hồ của nó vẫn chạy đều như từ trước đến giờ. Những lề đường vẫn còn những vết nứt cũ, vẫn những con chim bồ câu cũ với đàn con cháu của chúng kéo nhau đi kiếm ăn trên Plaza, và những dòng người cũ đang đứng bên ngoài nhà hát Copa, chờ xem các minh tinh cũ.
“Đêm hôm qua tôi đã đi chơi với một người đẹp và cô ta đã mất hàng giờ kể cho tôi nghe về những nỗi gian khổ mà cô ta đã phải chịu đựng trong thời gian chiên tranh. Không có tất ny lông, hộp đựng son môi, không có kẹp tóc…thật là ghê rợn. Tôi nghĩ sự thiếu hụt tất ny lông đã tác dụng lên cô ta nhiều hơn cả. Cô ta là người mẫu, và đôi chân hết sức quan trọng. Cô ta bảo cô ta đã vui sướng một cách khủng khiếp vì cuối cùng chúng ta đã khám phá ra bom nguyên tử, khi bom nổ, cô ta đã dùng tới đôi tất thứ sáu, đó là đôi tất cuối cùng mà cô ta có.”
- Tôi nghĩ rằng nếu ta bị sa vào cuộc chiến, thì không có gì quan trọng ngoài sự sự sống sót để thoát ra ngoài – nàng trầm tĩnh bảo.
- Ta không liều lĩnh nghĩ cách san bằng tất cả từ xa – anh đáp – ta suy nghĩ hết ngày này sang ngày khác. Nếu ta tự cho phép mình nghĩ đến tương lai, bất cứ tương lai riêng tư nào, ta đâm ra hoảng sợ. Và đột nhiên ta nhớ lại tất cả những sự lãng phí thời giờ vô nghĩa mà ta đã làm…những phút lãng phí

mà ta đã không bao giờ bù lại được. Và ta nhận thức rằng thời giờ là thứ quý báu nhất. Bởi vì thời giờ chính là cuộc sống. Đó là thứ duy nhất mà ta không bao giờ lấy lại được. Ta có thể mất một cô bạn gái, và không chừng sẽ còn chiếm lại được, hoặc tìm một cô khác. Nhưng một giây phút, như giây phút này đây, khi nó đi qua, tức là vĩnh viễn đi mất.
Giọng nói của anh êm dịu, hồi tưởng, và nàng để ý thấy những vết nhăn nhỏ quanh khóe mắt của anh, trong lúc anh vẫn nói tiếp.
- Có một viên hạ sĩ…Chúng tôi đã trải qua đêm trong một khu chuồng trại đổ nát. Cả hai chúng tôi đều không buồn ngủ. Viên hạ sĩ cứ rắc đất qua bàn tay, và cứ nhắc: "Đây là đất rất tốt". Dường như anh ta có một nông trại ở Pennsylvania. Anh ta bắt đầu kể cho tôi nghe điều lo lắng về đám cây đào và về những kế hoạch mở mang nông trại khi trở về. Anh ta muốn đó sẽ là một nông trại tốt cho con cái khi bọn chúng trưởng thành. Nhưng đất ở đó làm cho anh ta lo ngại. Nó không được màu mỡ cho lắm. Đó là tất cả những điều anh ta nói. Chẳng bao lâu sau, tôi nhận thấy mình lo nghĩ về khu đất nghèo nàn của anh ta, thậm chí còn đưa ra nhiều ý kiến. Tôi chắc mình đã vừa ngủ thiếp đi vừa mơ đến các loại phân bón và những hecta cây đào. Ngày kế tiếp là một ngày tồi tệ. Chúng tôi chạy trong bãi mìn…với bọn bắn tỉa…thời tiết lại kinh tởm. Đêm hôm đó tôi lập báo cáo về những người mất tích. Tôi kiểm tra các thẻ bài. Một trong những người đó là viên hạ sĩ. Tôi ngồi và nhìn chằm chằm vào tấm thẻ…Đêm hôm qua, anh ta vẫn còn là một người đàn ông, một người đã lãng phí đêm cuối cùng của đời mình vào việc lo nghĩ về phân bón và đất đai. Và bây giờ chắc máu anh ta đã bón cho một đám đất xa lạ nào đó.
Anh nhìn nàng và đột nhiên mỉm cười.
- Và tôi đang ngồi đây làm lãng phí thời giờ của cô vào việc kể lại chuyện đó.
- Không đâu, anh cứ nói tiếp đi.
Anh nhìn nàng một cách khác lạ.
- Hôm nay tôi đã nói rất nhiều chuyện, những chuyện mà lẽ ra tôi phải chôn chặt trong tâm trí mình. (Anh ra hiệu tính tiền). Nhưng tôi đã chiếm thời gian của cô khá nhiều. Cô hãy nghỉ ngơi trong thời gian còn lại của buổi chiều, cô hãy đi mua một chiếc áo mới, làm lại tóc, hoặc làm bất cứ điều kỳ diệu nào mà một cô gái đẹp cần phải làm.
- Cô gái ấy sẽ trở lại văn phòng.
- Không được thế. Tôi đang ra cái lệnh này đấy. Henry đã dự trù cô sẽ phải đi nhiều ngày. Phần thưởng it nhất mà cô xứng đáng được hưởng là nửa ngày nghỉ phép và hai tuần tiền lương thưởng thêm. Tôi sẽ lo liệu việc này.
- Nhưng tôi không thể nào nghỉ…
- Cô đừng nói nữa. Tôi đã dự trù sẽ trả công cho một người đại lý thuê nhà

bằng trọn một tháng tiền thuê. Ta hãy xem đây là hành động đầu tiên của tôi ở Bellamy và Bellows. Cô được thưởng hai tuần lương và một buổi chiều nghỉ phép.

Nàng nghỉ làm buổi chiều, nhưng nàng không làm bất cứ điều gì Lyon gợi ý. Nàng đi ngược lên Đại lộ số 5. Nàng ngồi trong khuôn viên của Plaza. Và nàng nghĩ về Lyon Burke. Anh làm cho bất cứ ai mà nàng quen biết cũng biến thành tầm thường. Nàng đã bị áp đảo bởi anh chàng Lyon tươi cười, khó hiểu, nhưng là một Lyon nói chuyện về chiến tranh – anh dường như có thể gần được, có thể động lòng. Anh đã động lòng đôi với viên hạ sĩ. Lyon Burke quả thực là ai thế này?
Nàng rời khỏi quảng trường và bước theo Đại lộ số 5. Đã muộn rồi. Nàng không thể trở về nhà thay quần áo. Allen sắp đến đón nàng. Allen! Nàng không thể thành hôn với Allen! Như thế sẽ bác lại những gì nàng đã nói. Quả thực phải từ bỏ đi thôi! Lúc này hãy còn quá sớm để thoả hiệp, dù chỉ với một phần của giấc mơ. Nàng sẽ nói anh trong bữa ăn tối. Nhưng việc này cần tiến hành một cách nhẹ nhàng và hết sức khéo léo. Nàng sẽ không thể chỉ há miệng ra và bảo "Ê, Allen, em sẽ không thành hôn với anh đâu". Nhưng trong bữa ăn tối, nàng sẽ lái câu chuyện vào đề, và nàng sẽ nói một cách thuyết phục, nhưng cương quyết. Nó đơn giản như chính nó vậy. Nhưng không được như thế. Lúc này không phải là ở nhà hàng Pháp nhỏ và yên tĩnh. Allen không cần phải che giấu lý lịch nữa. Họ đi đến nhà hàng "21". Nhiều người hầu bàn cúi chào anh và mọi người đều gọi anh bằng tên. Anh dường như quen biết mọi người trong phòng.
- À này, Anne, em có thích đời sống ở thôn quê không? – Anh đột nhiên hỏi – Gia đình anh có một ngôi nhà ở Greenwich…
Đây là lúc mở đầu câu chuyện.
- Không, em đã chán cuộc sống ở Lawrenceville. Thực tế là, có một điều em muốn nói..một điều anh cần phải hiểu…
Anh nhìn đồng hồ đeo tay và bỗng ra hiệu tính tiền.
- Allen!
- Em cứ nói đi, anh nghe đây – Anh vừa bảo vừa ký vào hoá đơn.
- Đó là chuyện anh đã nói tối hôm qua. Và bây giờ là về cuộc sống ở nông thôn...Allen, em rất quý mến anh, nhưng…
- Ô, anh rất vui vì em đã nhắc nhở anh. Anh vừa gởi hợp đồng sang cho Lyon Burke và nói chuyện với anh ta chiều hôm nay. Anh ta có vẻ là một anh chàng tê nhị đấy. Người Anh phải không?
- Anh ấy đã sống từ bé ở bên Anh. Allen, xin anh hãy nghe em.
Anh chợt đứng dậy.
- Em có thể nói chuyện với anh trong taxi.

- Xin anh hãy ngồi xuống đi đã. Em nên nói với anh ở đây thì tốt hơn.
Anh mỉm cười và đưa áo khoác cho nàng.
- Trong taxi tối sẽ lãng mạn hơn. Vả lại, chúng ta trễ mất rồi.
Nàng đành phải đứng lên theo.
- Chúng ta sẽ đi đâu?
- Morocco.
Trên đường ra khỏi phòng, anh liên tục bắt tay một cách kín đáo với nhiều người. Trong taxi, anh ngồi lùi lại về phía sau và mỉm cười.
- Ba anh hiện ở tại Morocco. Anh đã nói với ông ấy chúng ta sẽ tạt vào đó. Nào em muốn nói chuyện gì với anh?
- Allen, em rất lấy làm hãnh diện về những cảm nghĩ của anh. Em cũng rất cám ơn anh về căn hộ cho Lyon Burke. Nó đã đỡ cho em khỏi nhiều rắc rối và lê bước trên vỉa hè. Em nghĩ anh là một trong những người tế nhị nhất mà em đã từng gặp, nhưng…(nàng chợt trông thấy biển hiệu bằng đèn neon của El Morocco và vội vã nói tiếp) nhưng về chuyện hôn nhân…như anh đã nói tối hôm qua..em lấy rất làm tiếc…em…
- Kính chào ông Cooper! – người gác cổng ở Morocco cất tiếng trong lúc mở cửa taxi – ông cụ đang ở bên trong.
- Cám ơn, Peter.
Lại bắt tay nhau, Allen dẫn nàng vào trong câu lạc bộ. Nàng đã thất bại trong việc nêu rõ ý của mình, hay là Allen đã cố tình làm ra vẻ không hiểu. Gino Cooper đang ngồi với đám đàn ông ở cái bàn lớn gần quầy rượu. Ông vẫy Allen, ra hiệu ông sẽ tới gặp họ. Người hầu bàn dẫn Allen tới một bàn sát tường. Lúc đó mới mười giờ rưỡi, hãy còn sớm đối với El Morocco. Mặc dù đây là lần đầu tiên Anne đến câu lạc bộ nổi tiếng này, nàng đã trông thấy nhiều hình ảnh trong nhật báo và tạp chí, về các nhân vật lừng danh ngồi đối diện với những quân nhân mang quân hàm nổi tiếng. Nàng đưa mắt nhìn quanh. Có khá nhiều quân nhân cỡ lớn, nhưng mặt khác đây đúng là một căn phòng rộng rãi với một dàn nhạc khá hay đang biểu diễn một vài giai điệu. Gino đến bàn họ, ngay sau đó. Không đợi giới thiệu, ông nắm lấy bàn tay của Anne và bóp mạnh.
- Thế cô ấy đy à? (ông khẽ huýt gió). Con nói đúng đấy. Cô này thì xứng đáng để chờ đợi. Cô ấy là con nhà gia giáo chính hiệu. Ba có thể nói rõ, thậm chí không cần cô ấy phải mở miệng.
Ông bật ngón tay, một viên đại uý dường như hiện ra trong không khí.
- Đem sâm banh ra đây – ông ra lệnh mà mắt vẫn không rời khỏi Anne.
- Anne không uống – Allen lên tiếng.
- Đêm nay cô ấy sẽ uống – Gino nồng nhiệt bảo – Đêm nay là một dịp đặc biệt mà.
Anne mỉm cười. Nhiệt tình của Gino lan truyền qua nàng. Ông ngăm ngăm

đen, người chắc nịch và đẹp một cách khoẻ mạnh. Mái tóc màu đen của ông đã điểm bạc, nhưng sức sống dồi dào và sự hăng hái khiến ông vẫn có vẻ hết sức trẻ trung.
Khi sâm banh đã được rót ra, ông nâng ly với nàng.
- Chúc mừng nữ thành viên mới của gia đình chúng ta.
Với một hớp, ông cạn nửa ly. Ông chùi miệng bằng mu bàn tay và nói tiếp.
- Cháu là tín đồ Công giáo?
- Dạ không, cháu… -Anne lên tiếng.
- Được thôi, cháu sẽ đổi đạo khi lấy Allen. Bác sẽ có một buổi hẹn với cha Kelly ở Paulist Center. Ông ấy có thể tiến hành ngay mọi thủ tục.
- Thưa bác…
Gần như cả cơ thể nàng phải xuất toàn lực mới giúp cho nàng đứng lên được.
Allen liền ngắt lời.
- Chúng con chưa bàn luận vấn đề tôn giáo, ba à. Và Anne không có lý do gì để đổi đạo.
- Thưa bác, cháu sẽ không thành hôn với Allen.
Đó! Nàng đã nói lên điều ấy, lớn và rõ.
Đôi mắt ông nheo lại.
- Tại sao? Thế là cháu chống Thiên chúa giáo à?
- Cháu không chống gì hết.
- Thế thì có gì vướng mắc?
- Cháu không yêu Allen.
Thoạt tiên ánh mắt của Gino đờ ra. Rồi ông quay sang Allen với vẻ hoang mang.
- Cô ấy nói quỷ quái gì vậy?
- Cô ấy nói cô ấy không yêu con – Allen trả lời.
- Kìa, đây là một kiểu pha trò hay gì vậy? Ba tưởng con đã nói con sẽ thành hôn với cô ấy mà.
- Đúng là con đã nói. Và con muốn như vậy. Nhưng trước hết con phải làm cho cô ấy yêu con.
- Cả hai người đều điên khùng hay sao thế này? – Gino hỏi.
Allen mỉm cười một cách thích thú.
- Như con đã nói với ba, cho tới đêm qua, Anne vẫn tưởng con chỉ là một đại lý bảo hiểm tầm thường đang sống chật vật. Cô ấy phải có thời gian để điều chỉnh lại tư tưởng.
- Để điều chỉnh lại cái gì? Chẳng lẽ tiền tài lại biến thành một sự cản trở hay sao?
- Chúng con chưa bàn luận đến vấn đề tình yêu ba à. Con không nghĩ rằng Anne đã tự cho phép mình chấp nhận con một cách nghiêm túc. Cô ấy đã bỏ

quá nhiều thì giờ để lo ngại con sẽ bị mất việc.
Gino nhìn sững Anne với vẻ kỳ lạ.
- Quả thật cháu đã đi chơi với Allen suốt mấy tuần vừa qua và ăn ở các nhà hàng bình dân như nó đã kể cho bác nghe?
Anne mỉm cười một cách yếu ớt. Nàng đang bắt đầu cảm thấy mình bị nhiều người khác để ý. Giọng nói của Gino vọng ra xa và Anne chắc chắn một nửa số người trong phòng đang thích thú lắng nghe cuộc chuyện trò của nàng với hai bố con Allen.
Gino chợt vỗ đùi và bật cười lớn.
- Chai rượu này ngon lắm!
Ông rót thêm sâm banh cho mình. Một người hầu bàn liền nhào đến giúp ông.
Gino ra dấu bảo anh ta đi ra và nói tiếp.
- Tôi vẫn thường mở mấy chai này bằng răng. Giờ đây có tới sáu người hầu muốn giúp tôi rót rượu.
Đoạn ông quay sang Anne.
- Bác rất mến cháu. Chúc mừng cháu hội nhập vào gia đình.
- Nhưng cháu sẽ không thành hôn với Allen.
Ông xua tay tỏ vẻ không đồng ý.
- Cháu hãy nghe bác nói đây. Nếu cháu đã sống qua sáu tuần bằng những món ăn tồi tệ và chấp nhận một người bạn vô dụng như Allen thì bây giờ cháu sẽ yêu được Allen. Cháu hãy uống ly sâm banh của cháu đi. Bắt đầu thưởng thức những hương vị thơm ngon, cháu sẽ có thể công nhận chúng. Này, Ronnie!
Một thanh niên mảnh khảnh đã xuất hiện không rõ từ nơi nào và đang đứng lặng lẽ bên bàn.
- Đây là Ronnie Wolfe – Gino nói với Anne – ngồi xuống đi Ronnie (ông bật ngón tay và gọi trống không). Mang đến cho ông Wolfe như thường lệ.
Và như từ giữa không trung một người hầu bàn hiện ra và đặt một bình cà phê trước khách lạ.
- Bây giờ cháu đừng có nói với bác cháu chưa hề nghe nói về Ronnie. Mọi người đều đọc các bài báo của anh ấy.
- Anne mới đến New York – Allen vội nói – cô ấy chỉ biết các chuyện trong tờ Thời Báo.
- Tờ báo đó rất tốt – Ronnie nói một cách hoạt bát.
Anh ta rút một cuốn sổ nhỏ có bìa đen đã sờn. Đôi mắt màu sẫm của anh ta liếc nhanh từ Anne sang Gino và nói tiếp.
- Hay lắm, xin cho biết tên cô ấy và ai yểm trợ tài chánh cho việc này? Ông bố hay cậu con?
- Lần này thì cả hai bố con chúng tôi – Gino bảo – cô gái này sẽ là người nhà

với tôi trong nay mai. Anne Welles. Hãy viết cái tên cho đúng đấy, Ronnie. Cô ấy sắp sửa thành hôn với Allen.
Ronnie huýt gió. Anh ta nhìn Anne với một vẻ kính trọng đầy hiếu kỳ.
- Câu chuyện quan trọng lắm đây. Người mẫu mới đoạt giải thưởng ném dây của thành phố. Hoặc nữ diễn viên? Bây giờ xin đừng nói với tôi…để tôi đoán thử xem. Texas?
- Tôi quê ở Massachussetts và đang làm việc trong một văn phòng – Anne lạnh lùng đáp.
Cặp mắt của Ronnie chợp nhấp nháy.
- Điều tiếp theo mà tôi đoán chắc cô sẽ bảo tôi là cô biết đánh máy…
- Tôi hầu như không nghĩ đó là tin tức cho bài báo của ông. Và tôi cũng nghĩ ông cần phải biết rằng Allen và tôi…
- Này Anne – Gino vội bảo – Ronnie là một người bạn.
- Không. Xin cứ để cô ấy tiếp tục nói.
Ronnie đang nhìn nàng với một vẻ gần như là kính trọng.
- À, cháu uống thêm sâm banh nữa nhé – Gino vừa nói vừa rót thêm rượu vào ly của nàng.
Nàng cầm ly lên và uống từng hớp, cố gắng đè nén cơn tức giận của mình. Nàng muốn nhấn mạnh nàng sẽ không thành hôn với Allen, nhưng nàng biết Gino chủ tâm chặn lời nàng và có lẽ sẽ tiếp tục cái trò đó. Sẽ khó xử cho ông nếu ông bị phủ nhận giữa công chúng. Lúc Ronnie Wolfe đi rồi, nàng sẽ nói cho Gino đừng nên phát biểu như thế nữa. Nàng đã nói với cả hai người – bố và con – rằng nàng sẽ không kết hôn với Allen. Phải chăng đồng tiền thường khiến cho con người mù quáng? Cướp đoạt luôn cả thính giác của họ?
- Cô làm việc cho ai? – Ronnie chợt hỏi.
- Henry Bellamy – Allen nói liền – nhưng đó chỉ là tạm thời.
- Allen! (Nàng tức giận quay sang anh, nhưng Ronnie ngắt lời)
- Này cô Welles, đặt câu hỏi là công việc của tôi! (Anh ta mỉm cười một cách thẳng thắn và thân mật). Tôi rất quý mến cô. Thật là sảng khoái khi ngẫu nhiên gặp phải một cô gái không đến New York để làm diễn viên hoặc người mẫu. (Anh ta nhìn nàng kỹ lưỡng). Xương má lớn. Cô có thể tạo nên một sự nghiệp lớn nếu cô muốn. Nếu Powers hay Longworth gặp được cô, có lẽ cô còn giàu hơn cả anh bạn của cô.
Nói đến đó anh ta nháy mắt với Gino.
- Nếu cô ấy muốn hoạt động, chúng tôi sẽ mua cho cô ấy một hãng tạo mẫu – Gino rống lên – nhưng cô ấy sẽ ổn định cuộc sống và nuôi dạy con cái.
- Ông Cooper… (mặt Anne đỏ bừng).
Allen liền can thiệp.
- Ba, việc gì trước ta sẽ làm trước.
Ronnie bật cười.

- Cô bạn của ông đây rồi, ông Gino. Cô ấy biết tin à?
Họ nhìn lên trong lúc một cô gái cao tuyệt đẹp bước tới gần bàn. Không đứng lên, Gino nhích sang một bên và vỗ nhẹ vào mặt ghế.
- Đây là Adele Martin. Ngồi xuống đi, cô em, và hãy chào hỏi Anne Welles, hôn thê của con trai tôi.
Cặp lông mày kẻ bằng bút chì của Adele nhếch lên thành hai vòng cung cao hơn. Không công nhận Anne, cô ta nhìn từ Allen sang Ronnie để kiểm chứng.
Ronnie gật đầu. Đôi mắt anh ta sáng ngời vì thích thú trước sự sửng sốt của Adele. Nhưng cô gái đã nhanh chóng bình thường trở lại. Cô ta xích lại gần bên Gino và tỏ ra nhạt nhẽo với Anne.
- Cô múa may như thế nào mà giỏi quá vậy, cô em? Tôi đã thử đủ mọi cách để lôi kéo ông tướng này đến nhà thờ suốt bảy tháng nay mà vẫn chưa xong. Cô hãy chỉ cho tôi một câu thần chú và chúng ta sẽ cùng nhau làm tiệc mừng một thể.
Cô ta nhìn lên Gino một cách tha thiết.
- Cô là một cô gái thiện nghệ rồi mà – Ronnie vừa nói vừa nháy mắt với Gino.
Adele nhìn chăm chăm vào anh ta có vẻ như muốn giết chết anh ta.
- Này Ronnie, phải có nhiều tài ba lắm mới trở thành một showgirl. Anh đừng có chỉ trích quá đáng.
Ronnie mỉm cười và gấp cuốn sổ tay lại.
- Tôi nghĩ cô là showgirl xuất sắc nhất thành phố mà, Adele…
- Anh có thể nói lại điều đó – cô ta bảo, giọng dịu lại – Tôi đã gạt bỏ hai đề nghị đóng phim để ở lại đây với người yêu của tôi.
Cô ta nghiêng người và hôn lên má của Gino.
Ronnie đứng lên và bắt đầu chào từ biệt. Anne quan sát anh ta đến một bàn khác trong lúc người hầu bàn nhanh nhẹn xuất hiện với một bình cà phê mới. Ronnie uống cà phê từng hớp từ từ và lấy cuốn sổ tay màu đen ra, cặp mắt anh ta không ngừng hăm hở liếc nhanh về phía cửa quan sát những người mới đến.
Alllen theo dõi ánh mắt của nàng.
- Ronnie là một anh chàng tế nhị, không một phóng viên nào có đủ mọi tin tức giống như anh ta.
Adele cười khinh bỉ.
- Anh ta chỉ là một kẻ hay sinh sự.
- Cô điên lên chỉ vì anh ta đăng tin là chúng ta đã hứa là sẽ hứa hôn – Gino nói.
- Đúng, đó là một đầu đề ôn dịch, khiến cho em có vẻ như là một con mẹ ngốc. (Rồi cô ta mỉm cười). Anh tính sao đây? Anh không thể để cho cậu

con trai của anh đánh bại anh trong việc chạy đua đến nhà thờ.
- Tôi đã đến nhà thờ - Gino nói – Sau khi Rosanne mất rồi, cuộc sống lứa đôi kể như chấm dứt. Một gã đàn ông chỉ có thể lấy một người vợ. Có thể có nhiều mối tình lãng mạn, nhưng chỉ có một vợ.
- Ai đặt ra luật lệ đó? – Adele hỏi.
Gino rót sâm banh cho cô gái. Anne hiểu rằng họ đã đề cập đến vấn đề này nhiều lần rồi.
- Adele, cô hãy bỏ qua chuyện đó đi. (Giọng ông trở nên lạnh lùng). Cho dù tôi có tục huyền, thì người đó vẫn không thể là cô. Cô đã ly dị một lần.
Trong lúc Adele hờn dỗi, ông nói.
- Ồ, tiện thể tôi đã bảo irving mang hai chiếc áo choàng đến chỗ cô ngày mai. Cô cứ mặc sức lựa chọn.
Sắc mặt của Adele thay đổi ngay lập tức.
- Cả hai đều lông chồn?
- Còn gì khác? Chẳng lẽ lông chuột xạ?
- Ôi Gino…(Cô ta xích lại gần ông). Một đôi khi anh làm em điên khùng lên được. Nhưng em phải tha thứ cho anh thôi. Em yêu anh chính vì thế.
Gino chợt nhìn chiếc áo choàng lụa của Anne nằm nhàu nát trên ghế.
- Này Allen, con có đồng ý nếu ba gởi đến cho Anne một chiếc áo xem như là món quà đính hôn?
Rồi không đợi trả lời, ông quay sang Anne:
- Cháu thích màu gì nào?
- Màu gì? – Anne ngơ ngác hỏi lại vì nàng nghĩ lông chồn luôn luôn có màu nâu.
- Ông ấy muốn nói loại thú nuôi hay thú hoang đó, cô em – Adele liền giải thích – tôi nghĩ lông chồn hoang sẽ hợp với mái tóc của cô.
- Cháu sợ cháu sẽ không thể nhận được – Anne điềm tĩnh trả lời.
- Tại sao không? – Gino nổi cáu hỏi.
- Có lẽ Anne chỉ thích nhận áo của con tặng…Sau khi chúng con thành hôn – Allen vội nói.
Gino bật cười.
- Cháu muốn nói khi cháu nhận áo nó phải hợp pháp chứ gì?
- Nhận một chiếc áo lông có gì là bất hợp pháp? – Adele hỏi – Em nghĩ không chịu nhận mới là bất hợp pháp.
Anne cảm thấy khó chịu. Sâm banh tạo cho nàng một cảm giác ấm áp. Câu lạc bộ lúc này đã đầy người. Sàn nhảy bị thu hẹp lại vì đám hầu bàn đã điên rồ đặt nhiều chiếc bàn nhỏ lên sàn cho mấy nhân vật quan trọng mới đến. Nhiều người bị ép sát vào sợi dây bằng nhung và không còn lấy khoảng trống một vài phân ở phía họ đang ngồi. Nhưng kỳ lạ thay về phía bên kia của căn phòng vẫn còn nhiều bàn trống. Allen giải thích nếu ta ngồi ở phía

bên đó sẽ không có ai thèm kính trọng ta cả. Chỉ những kẻ lạc hậu ở ngoại ô này mới ngồi ở đấy. Chính bản thân họ cũng không biết điều đó. Nhưng một khách hàng quen sẽ chết đi được vì ngượng nếu phải ngồi ở đấy. Thiên hạ cứ nườm nượp ra vào không ngớt, các màn giới thiệu nhau diễn ra liên miên. Một lúc sau lại có một phóng viên khác đến gặp họ chỉ trong giây lát và người nào đó chụp hình họ. Gino gọi thêm sâm banh. Nhiều cô gái kiểu cách giống hệt Adele dừng chân bên cạnh bàn để chúc mừng Allen và nháy mắt đầy thiện cảm với Adele. Một vài người chào hỏi Allen với vẻ thân mật: một cái ghì chặt hoặc một chiếc hôn, những lời tuyên bố nảy lửa về lòng tận tụy bất diệt hoặc "chắc Anne phải nhận thấy mình quá sức may mắn" , nhưng ánh mắt ganh tị và hiếu kỳ.
Nàng ngồi một cách yên lặng, vẻ bình tĩnh bên ngoài cố phủ nhận nỗi hoảng sợ đang tăng dần. Nàng phải làm cho ra lẽ việc này với Allen trên đường về nhà, rồi anh có thể thông báo lại cho Ronnie Wolfe là anh chàng phóng viên kia. Nàng phải làm cho anh hiểu.
Nàng vỗ nhẹ cánh tay anh.
- Đã một giờ khuya rồi, Allen. Em phải về nhà.
Gino tỏ vẻ sửng sốt.
- Nhà? Đó là một từ dơ bẩn. Buổi liên hoan vừa mới bắt đầu mà?
- Thưa bác, cháu phải đi làm ngày mai.
Gino cười một cách cởi mở.
- Cô bé ơi, cháu không phải làm bất cứ một việc gì nữa ngoại trừ xử sự tốt với con trai bác.
- Nhưng cháu đang có một việc làm.
- Thế thì hãy vứt quách nó đi – Gino vừa bảo vừa rót rượu quanh bàn.
- Bỏ việc làm?
- Tại sao không? (Lần này thì chính Adele Martin đặt câu hỏi). Nếu Gino xin cưới tôi, tôi sẽ bằng lòng ngay. Tôi sẽ bỏ nghề ngay lập tức.
- Nghề ngỗng gì? (Gino bật cười). Đứng loanh quanh như một tấm phông suốt hai giờ mỗi đêm à? (Ông quay về phía Anne). Hoa hậu Mỹ này phải ra trước công chúng để làm việc đây. Cô nàng thuộc tổ hợp diễn viên. Nhưng cháu đâu có hợp đồng gì.
- Cháu yêu thích công việc của cháu và cháu sẽ không bỏ bất cứ ai mà đi – Anne đáp.
Gino nhún vai.
- Đồng ý. Bác nhất trí về điều đó. Cháu có tính cách tuyệt vời. Bất cứ anh con trai nào cũng phải nhận thấy rõ. Ngày mai cháu hãy cho ông ta hay để ông ta tìm một người khác. (Ông ra hiệu tính tiền). Thôi ta hãy ra về sớm một đêm để đổi kiểu.
Anne luồn tay vào áo choàng. Nàng sẽ làm cho ra lẽ việc này khi nàng còn

một mình với Allen trên taxi trên đường về nhà.
Nhưng không có taxi. Một chiếc xe hơi dài màu đen có cả tài xế đang chờ sẵn. Gino ra hiệu cho mọi người lên xe.
- Nào – Gino nói – ta sẽ đưa con-người-lao-động-vất-vả về trước.
Khi họ tới ngôi nhà đá xám của nàng, Gino và Adele chờ trên xe, còn Allen bước theo nàng đến tận cổng.
- Allen – nàng khẽ bảo – em phải nói với anh.
Anh cúi xuống và hôn nhẹ nàng.
- Anne, anh biết đêm nay quả thật lộn xộn nhưng sẽ không bao giờ có chuyện như thế nữa. Em cần phải gặp Gino. Việc đó đã qua và chấm dứt. Ngày mai chúng ra sẽ đi chơi một mình.
- Em quý mến bác Gino. Nhưng Allen à, anh phải nói cho ông ấy nghe.
- Nói chuyện gì?
- Allen, em sẽ không thành hôn với anh! Em chưa hề nói em sẽ như thế.
Anh vuốt nhẹ tóc nàng.
- Anh không phiền trách em đã quá hoang mang. Đêm nay thì ai cũng phải khiếp sợ. Nhưng ngày mai mọi việc sẽ khác. (Anh giữ khuôn mặt nàng trong hai tay mình). Và em nên biết em sẽ thành hôn với anh.
- Không, Allen, không.
- Anne, có phải em đang yêu một người khác?
- Không, nhưng…
- Thế là đủ đối với anh. Hãy cho anh một cơ hội.
- Này! – Gino rống lên từ cửa sổ xe – đừng lảm nhảm nữa, hãy hôn từ biệt cô ấy đi.
Allen liền cúi xuống và hôn nhẹ nàng.
- Anh sẽ đến đón em lúc bảy giờ rưỡi tối mai.
Nói đoạn anh quay người chạy xuống tam cấp.
Nàng đứng đó run rẩy trong lúc chiếc xe chạy đi. Thế là nàng đã cố hết sức. Nếu Ronnie Wolf lỡ đăng chuyện đó lên mặt báo, anh ta sẽ phải đính chính lại. Nàng chạy lên cầu thang về phòng mình. Có một phong thư màu trắng dán lên cánh cửa. Dòng chữ in như chữ trẻ con cho biết: "Hãy đánh thức tao dậy bất kể mày về vào giờ nào. Khẩn cấp. Neely."
Nàng nhìn đồng hồ tay. Đã hai giờ sáng. Nhưng từ "khẩn cấp" đã được gạch dưới. Nàng chậm chạp xuống cầu thang và gõ nhẹ cửa, gần như hy vọng Neely sẽ không nghe thấy. Nàng nghe tiếng giường kêu cót két, trông thấy một vạch ánh sáng hiện ra phía dưới cửa. Cánh cửa mở ra và Neely dụi mắt.
- Ủa, mấy giờ rồi?
- Khuya lắm, nhưng mày viết thư bảo là khẩn cấp.
- Phải, mày vào đây.
- Không thể chờ đến ngày mai được hay sao? Tao quá sức mệt, Neely à.

- Lúc này tao đã tỉnh ngủ hẳn rồi và lạnh chịu hết nổi.
Neely giữ thăng bằng bằng bàn chân trần này sang bàn chân kia trên mặt sàn lạnh ngắt. Anne theo cô vào trong phòng trong lúc cô nhảy vụt lên giường và chui vào chăn. Cô chụm hai đầu gối lại và nhe răng cười.
- Tuyệt! Đã đoán trước như thế rồi cơ mà.
- Neely, nói cho tao nghe đi, nếu không tao sẽ đi ngủ đây.
- Bọn tao đã được dự màn trình diễn.
- Tốt lắm. Bây giờ, Neely, nếu mày không phản đối, tao sẽ phải…
- Cái gì thế? Tốt lắm à? Và chúc ngủ ngon? Điều lớn lao chưa từng xảy đến với tao. Bọn tao lọt vào được "Đụng phải Trời" và mày chỉ nói qua loa vài tiếng là xong?
- Tao đang mừng run lên cho mày đây – Anne bảo, cố tỏ vẻ phấn khởi trong giọng nói của nàng – Tao cũng vừa trải qua một buổi tối khủng khiếp.
Neely lập tức có vẻ quan tâm.
- Có chuyện gì xảy ra à? Có phải Allen đã tìm cách nuốt sống mày hoặc điều gì tương tự như thế?
- Không. Anh ta yêu cầu tao kết hôn với anh ta.
- Như thế thì có gì là khủng khiếp?
- Tao không muốn kết hôn với anh ta.
- Thế thì bảo cho anh ta hay.
- Tao đã bảo nhưng anh ta không chịu nghe.
Neely nhún vai.
- Ngày mai lại nói lần nữa.
- Nhưng tin tức sắp sửa lên mặt báo.
Neely nhìn nàng một cách kỳ quái.
- Anne, mày lại tỏ ra khôi hài nữa rồi. Tại làm sao mà một gã phóng viên nào đó lại đăng chuyện mày kết hôn với một anh chàng bảo hiểm tầm thường ngớ ngẩn?
- Bởi vì anh chàng tầm thường ngớ ngẩn đó lại là một nhà triệu phú.
Cuối cùng khi Neely hiểu ra được, cô thấy ngây ngất.
- Anne, (cô nhảy ra khỏi giường và nhảy múa khắp phòng). Anne, mày đã thành đạt rồi!
- Nhưng Neely, tao đâu có yêu Allen?
- Với tất cả tiền tài như vậy, việc đó sẽ rất dễ học – Neely khăng khăng bảo.
- Nhưng tao không muốn lấy chồng hoặc từ bỏ công việc đang làm. Lần đầu tiên tao hoàn toàn độc lập, và tao không dễ gì từ bỏ tất cả. Tao mới được tự do có hai tháng…
- Tự do! Mày gọi thế này là tự do à? – Neely cười ngặt nghẽo – Sống trong một phòng ngủ hạng bét, thức dậy lúc bảy giờ và hối hả đến sở làm, ăn bữa trưa ở tiệm tạp hoá, thỉnh thoảng lẽo đẽo theo Bellamy và một khách hàng

nào đó đến nhà hàng "21" và lạnh cóng cả người trong chiếc áo lụa đen đó? Mày muốn ôm lấy tự do với cái thứ vinh dự này à? Mai là ngày 1 tháng 11. Mày hãy chờ đến tháng Giêng và tháng Hai, bạn ơi. Tháng Hai ở New York thật là kỳ diệu! Không có gì ngoại trừ bùn đen. Và cái lò sưởi nhỏ xiú trong góc kia ở trong phòng này sẽ tựa hồ như một que diêm. Mày sẽ từ bỏ cái gì? Thử nói tao nghe xem đi?
- Cá tính của tao, có lẽ cả tương lai của tao, toàn bộ cuộc đời của tao. Bỏ cuộc trước lúc bắt đầu. Neely, trong gia đình tao chưa hề có chuyện gì xảy ra. Họ lấy nhau, sinh con và chỉ có thế. Tao muốn nhiều sự việc sẽ xảy đến với tao. Tao muốn cảm nhận nhiều sự việc, muốn…
- Nhưng nó đã xảy ra rồi – Neely reo lên – chỉ có mày mới thành công nhanh đến thế. Chẳng lẽ mày tức giận vì đã không phải làm việc đầu tắt mặt tối suốt nhiều năm, mang nhiều đôi giày sáu đô la và mặc những áo quần bán hạ giá? Anne, nếu mày bỏ cơ hội nghìn vàng này nó sẽ không bao giờ trở lại đâu. Phải chăng mày nghĩ rằng khi nào mày chán chơi trò thư ký, một tay triệu phú khác sẽ đột ngột hiện ra trước mặt mày và bảo "được rồi, Anne, đã tới lúc lấy chồng rồi!" Hà!
- Tao không đặc biệt tìm kiếm một người nào giàu có. Điều đó không quan trọng.
Neely cười chế nhạo.
- Mày chưa từng lâm vào cảnh nghèo khó.
- Neely…mày cứ để mặc tao đi theo con đường của mình. Mày đang mừng run lên vì mày đã được vào chương trình "Đụng phải Trời". Mày hãy giả sử sau một vài tuần diễn tập, một kẻ nào đó giống Allen đi vào cuộc đời của mày, yêu cầu mày phải thành hôn với anh ta và bỏ cuộc trình diễn trước khi nó ra mắt. Mày có chịu không?
- Tao có chịu không à? Nhanh đến nỗi nó sẽ làm cho đầu óc mày quay cuồng. Này, cứ cho rằng tao có tài năng thật sự. và cứ cho rằng một ngày nào đó tao sẽ có được một cơ hội để chứng tỏ điều đó. Nếu tao làm việc gian khổ suốt nhiều năm, tao sẽ giải quyết được gì nào? Tiền bạc, địa vị và sự tôn trọng. Chỉ có thế. Tất cả chỉ có chừng ấy. Và tao phải mất nhiều năm kham khổ mới có thể đạt được điều đó. Allen đang bắt mày chịu một thử thách bằng một đề nghị tuyệt vời.
Anne không sao tin vào tai mình được. Neely với bộ mặt đã được cọ rửa, trông còn trẻ hơn tuổi mười bảy của cô, đang ghìm mọi sự việc xuống một cách nhạo báng đến thế. Nàng cất bước đi ra cửa. Nàng qúa mệt không còn sức để tranh cãi.
- Chúc mày ngủ ngon, Neely. Ngày mai mình sẽ nói chuyện về điều đó.
- Không nói chuyện gì hết. Mày kết hôn với anh ta. Có lẽ tao sẽ đến sống với mày nếu chương trình "Đụng phải Trời" tiêu tan.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Mười Một năm 1945

Khi chiếc đồng hồ báo thức im tiếng, Anne mới tỉnh giấc với cảm giác hạnh phúc như thường lệ. Nhưng trong lúc nàng duỗi người và hoàn toàn tỉnh táo, nàng chợt cảm thấy một nỗi lo sợ bất thần. Có gì không ổn…
Allen. Đêm hôm qua. Ronnie Wolf! Rồi nỗi lo sợ của Anne biến thành tức giận. Nàng đã làm hết mình. Có bao nhiêu cách để nói không?
Nàng nhanh nhẹn thay quần áo. Nàng sẽ điện thoại cho Allen lúc đến sở. Nàng sẽ giải quyết dứt khóat.
Có nhiều người đàn ông đang đứng ở tiền sảnh phía ngoài văn phòng khi nàng đến. Họ rẽ ra để cho nàng đi qua. Đột nhiên một người la lớn:
- Ê, cô ta đấy.
Nhiều chiếc máy ảnh loé sáng, nhiều câu hỏi hét lớn. Qua cảnh hỗn loạn nàng chợt nghe tên của Allen. Nàng xô họ ra để đi qua, nhưng họ vừa theo nàng vào tận trong văn phòng vừa gọi tên nàng. Cảnh tượng giống như một trong những cơn ác mộng thời thơ ấu của nàng, trong đó nàng bị đuổi bắt và không một ai giúp đỡ nàng…Cô tiếp tân đang mỉm cười..cô thư ký và cô Steinberg cũng đang mỉm cười…Cuối cùng nàng đứng run rẩy phía sau bàn viết một mình bị vây kín.
- Cô đã gặp Allen Cooper lúc nào, cô Welles?
Nhiều chiếc máy ảnh lại loé sáng làm cho nàng chói cả mắt.
- Này, Anne, cô hãy nhìn về phía này, cô vui lòng…đúng là một cô gái ngoan, mỉm cười đi Annie.
Ánh sáng loé lên rồi lại loé lên.
- Lễ cưới tổ chức ở nhà thờ, phải không cô Welles?
- Ê, Annie. Cô cảm thấy như thế nào khi trở thành cô Lọ lem?
Nàng chỉ muốn gào lên. Nàng né tránh đám người đó và bỏ chạy thẳng vào torng văn phòng của Henry Bellamy. Lyon Burke chụp lấy nàng khi nàng trượt chân. Nàng vừa nói thì cánh cửa đã mở bung ra. Họ đã bám sát nàng. Và Henry đang mỉm cười đón chào họ. Lyon cũng đang mỉm cười.
Henry choàng cánh tay quanh mình nàng như một người cha.
- Anne, bây giờ cô phải cố quen với chuyện này. Không phải mỗi ngày đều có một cô gái đính hôn với một nhà triệu phú (Ông cảm thấy nàng đang run nên siết chặt thêm). Nào, cô hãy thoải mái và phát biểu một lời. Xét cho cùng, các anh chàng này phải kiếm sống.
Nàng liền nhìn thẳng vào đám phóng viên.
- Các ông muốn gì?

- Họ muốn một câu chuyện tiếp theo thuộc loại như thế này.
Henry bước đến bàn của ông và giơ lên một tờ báo khổ nhỏ xuất bản buổi sáng. Nàng chăm chú nhìn bức ảnh lớn trên trang đầu. Đó là nàng…đang mỉm cười…và Allen…và những bức tường có sọc vằn. Bên cạnh là những tít lớn bằng mực đen CÔ LỌ LEM MỚi NHẤT CỦA BROADWAY – ALLEN COOPER KẾT HÔN VỚi NỮ THƯ KÝ.
Henry lại choàng cánh tay quanh người nàng.
- Nào các bạn. Chụp một tấm nữa đi. Các bạn có thể đặt đầu đề là "Henry Bellamy chúc mừng cô thư ký tân triệu phú".
Lại nhiều ánh sáng loé lên. Người bảo nàng mỉm cười…người yêu cầu chụp thêm một tấm…người trèo lên một chiếc ghế và chụp ảnh nàng từ trên xuống…nhiều tiếng nói cất lên yêu cầu nàng nhìn về phía này, phía kia, giọng họ dường như vẳng lại từ một nơi nào thật xa. Tựa hồ biển cả đang gào thét bên tai nàng, xuyên qua tất cả cảnh tượng đó nàng chợt trông thấy Lyon Burke đang quan sát nàng với một nụ cười yếu ớt.
Rồi Henry bắt tay, đóng vai chủ nhà vui tính trong lúc ông tiễn họ ra tận cửa văn phòng. Khi cánh cửa đã đóng lại, nàng nghe ông nói:
- Phải, họ đã gặp tại đây…trong văn phòng.
Nàng nhìn sững như chết lặng vào cánh cửa đóng. Sự im lặng đột ngột còn hơn cả cảnh hỗn độn. Lyon chợt bước qua và đưa cho nàng một điếu thuốc lá. Nàng hút một hơi dài và ho sặc sụa.
- Cô xử sự khá đấy. Rồi cô sẽ quen với cảnh này. Dần dần không chừng cô lại còn thích thú.
- Tôi sẽ không thành hôn với Allen Cooper.
- Cô đừng nên để cho chuyện này đưa cô đi quá xa. Mọi người đều hoảng sợ với kiểu quáng cáo trên trang đầu.
Henry hối hả trở vào văn phòng.
- Lạ quá. (Ông nhìn nàng với vẻ hãnh diện thật sự). Tại sao hôm qua cô lại để tôi trở thành kẻ ngớ ngẩn đến thế? Nếu tôi biết anh chàng nghiêm chỉnh, chắc tôi không bao giờ nói những điều như vậy.
- Anne có một tài năng hiếm thấy – Lyon chợt bảo – cô ấy để cho những người khác làm chuyện nhảm nhí.
Nàng cảm thấy cổ họng tắc nghẹn. (Một người phụ nữ đứng đắn không được khóc giữa công chúng). Như thế thì thật là điên lên được. Lyon với nụ cười lạnh lùng đó…Henry thì vẫn xử sự như một người cha kiêu hãnh.
- Tôi sẽ gọi ngay cho sở tìm kiếm việc làm – Henry nói- cô sẽ phải có một thời khoá biểu vô cùng bận rộn, Anne à. Cô đừng nghĩ về công việc ở văn phòng. Chúng tôi sẽ thu xếp được thôi. Tôi sẽ tìm một người nào đó.
Nàng cảm thấy đầu óc quay cuồng. Một cảm giác đau yếu là lạ, bắt đầu từ một chỗ phía dưới dạ dày, dường như tách biệt đầu óc nàng ra khỏi cơ thể.

Mọi người đang xô nàng ra xa. Quả thật Henry đang giở cuốn danh bạ điện thoại tìm kiếm việc làm.
- Ông nghĩ tôi sẽ rời bỏ văn phòng này sao?
Giọng nàng đầy căng thẳng. Henry liền nắm vai nàng, mỉm cười một cách nồng hậu.
- Anne, tôi chưa nghĩ như thế đâu. Ta hãy chờ đợi cho đến khi cô bắt đầu với việc lập danh sách những người dự lễ cưới, thiệp mời, đồ đạc, phỏng vấn…Cô sẽ cần một thư ký cho chính cô.
- Henry, tôi cần phải nói chuyện với ông.
- Tôi đi đây – Lyon liền bảo – Henry đang ước tính một cuộc chia tay riêng đấy (Anh gật đầu với Anne và nháy mắt). Chúc cô may mắn. Cô đáng ca ngợi số một.
Nàng nhìn sững cánh cửa vừa đóng lại và quay qua Henry.
- Tôi không sao tin nổi. Cả ông lẫn anh ấy đều coi bộ không thèm quan tâm tới tôi.
Henry có vẻ ngơ ngác.
- Quan tâm? Tất nhiên chúng tôi quan tâm chứ. Chúng tôi đều vui sướng cho cô.
- Nhưng…chỉ như là, ông nghĩ tôi sắp ra đi không bao giờ gặp lại tôi nữa. Và điều đó không quan trọng. Ông chỉ việc thay thế tôi bằng một cô gái khác và cuộc đời vẫn tiếp tục.
- Điều đó quan trọng lắm chứ - Henry trầm tĩnh bảo – Quan trọng một cách kinh khủng nữa là đàng khác. Cô nghĩ bất cứ ai cũng có thể theo kịp cô à? Cô nghĩ tôi thích thú cái ý nghĩ phải tập luyện một người nào khác hay sao? Nhưng tôi sẽ là một người bạn thuộc loại nào nếu tôi cho rằng điều đó quan trọng. Và cô là một người bạn thuộc loại nào? Thế ra cô nghĩ cô sẽ bước ra khỏi đây và không bao giờ gặp lại tôi? Ồ không! Tôi sẽ không bao giờ để cho cô ra đi một cách dễ dàng như vậy đâu. Tôi nghĩ mình sẽ được mời dự lễ cưới…làm cha đỡ đầu cho đứa con đầu lòng của cô. Không, tôi sẽ là cha đỡ đầu cho tất cả bọn chúng. Và thậm chí tôi sẽ tìm cách thương yêu Allen. Hiện giờ tôi thực tình không có điều gì chống đối anh ta. Anh ta chỉ phải tội quá sức giàu,và tôi đã lo sợ cho cô có thể bị xúc phạm. Nhưng bây giờ mọi việc khác hẳn rồi, bây giờ tôi thấy tiền bạc anh ta cũng đáng quý.
Nàng lại cảm thấy nghèn nghẹn trong cổ họng.
- Lyon cũng không thèm quan tâm.
Henry có vẻ bối rối.
- Lyon? Tại sao Lyon phải quan tâm? Cô Steinberg phụ trách công việc thư từ cho chú ấy và…
Ông bỗng dừng lại và sắc mặt ông thay đổi.
- Ồ không… - ông nói như rên rỉ - Anne, sao lại như thế được? Chỉ một bữa

ăn trưa tối tàn mà cô đã bị dính rồi ư?
Nàng quay đi.
- không phải thế…nhưng chúng tôi nói chuyện…và tôi nghĩ chúng tôi chỉ coi nhau như bạn…
Ông ngồi lún sâu trên chiếc trường kỷ bọc da và bảo nàng.
- Cô hãy ngồi xuống đây.
Nàng nghe theo lời ông và ông cầm lấy cả hai bàn tay của nàng, nói tiếp.
- Này Anne, nếu tôi có một đứa con trai, tôi muốn nó hoàn toàn giống như Lyon. Nhưng nếu tôi có một đứa con gái, tôi sẽ bảo nó tuyệt đối tránh xa chú ấy.
- Điều đó nghe khó hiểu quá…
- Anne, cô nên biết…dù không có chủ ý, một số đàn ông vẫn là tai hoạ cho đàn bà – Allen là như thế, nhưng cô đã khiến anh ta tách ra khỏi lệ thường.
- Tai hoạ theo kiểu nào? – nàng hỏi.
Ông nhún vai.
- Nhiều sự việc đã xảy đến với họ quá dễ dàng. Đối với Allen, họ đến vì tiền tài của anh ta. Đối với Lyon là vì anh ta quá đẹp trai. Và trong một chừng mực tôi có thể hiểu. Tại sao các chàng trai này lại phải dừng bước vì một người đàn bà khi mà họ có thể có tất cả chỉ để mua vui? Nhưng Anne, cô đã chinh phục được Allen, một điều mà cả thành phố dám đánh cuộc là sẽ không bao giờ xảy ra. Và thay vì dẫn anh ta đến nhà thờ thì cô lại ngồi đây mà rầu rĩ.
- Henry, tôi không yêu Allen. Tôi đi chơi với anh ấy trong vòng sáu tuần lễ vừa qua mà không hề có một chủ định gì. Tôi thậm chí còn không hề biết anh ấy là ai. Tôi muốn nói, tôi đã tưởng anh ấy chỉ là một đại lý bảo hiểm. Thế rồi đột nhiên cách đây hai đêm, tất cả sự thể này bắt đầu.
Henry nheo mắt lại.
- Anh ta như một con người xa lạ với cô hay sao?
- Đúng thế.
- Nhưng chỉ sau một bữa ăn trưa với Lyon, và đột nhiên hai người đã trở thành đôi bạn tâm đầu?
- Không phải như vậy. Tôi đang nói về Allen kia mà. Tôi không yêu anh ấy. Lyon không dính dáng gì đến chuyện này.
- Cô nói dối.
- Henry, tôi xin thề với ông. Allen không hề có một ý nghĩa gì đối với tôi.
- Thế thì tại làm sao cô lại hẹn hò với anh ta trong suốt mấy tuần lễ liền. Anh ta vẫn tốt đẹp cho tới lúc Lyon xuất hiện.
- Không đúng như vậy. Tôi đi chơi với anh ấy bởi vì tôi không biết gì khác. Và vì tôi cảm thấy thương hại anh ấy. Anh ấy có vẻ hoàn toàn vô hại. Chưa bao giờ có một cuộc trò chuyện tình cảm nào giữa hai chúng tôi. Thậm chí

anh ấy còn không thử hôn chia tay tôi sau mỗi tối chúng tôi đi chơi về. Thế rồi cách đây hai đêm…(Nàng chợt dừng lại và cố giữ bình tĩnh. Giọng nàng trầm tĩnh khi nàng nói tiếp). Henry, tôi đã cho Allen biết tôi không yêu anh ấy. Tôi cũng đã nói cho bố anh ấy biết điều đó.
- Cô đã nói thẳng ra với họ? – (Ông nhìn cô vẻ hoài nghi).
- Vâng, với cả hai người.
- Và họ bảo sao?
- Họ bảo đó là điều không thể nào tin được. Tôi chưa bao giờ gặp người nào như họ. Dường như họ không thèm biết bất cứ điều gì họ không muốn nghe. Allen thì vẫn cứ bảo anh ấy yêu tôi…rồi tôi sẽ yêu lại anh ấy…
- Chuyện đó có thể xảy ra lắm chứ - Henry trầm tĩnh nói – một đôi khi đó là kiểu tình yêu tốt hơn hết: được yêu.
- Không. Tôi muốn nhiều hơn thế.
- Chắc chắn…như việc cứ ở lại đây – Henry cáu kỉnh bảo – Cô có muốn tôi vẽ cho cô một hình ảnh? Cô cắt đứt quan hệ với Allen. Chắc chắn lắm rồi, tại sao không? Triệu phú đi cầu hôn là chuyện hết sức bình thường. Sau một thời gian ngắn chuyện này sẽ qua đi. Allen lại sẽ bắt đầu hẹn hò với người khác. Rồi cô tưởng tượng Lyon sẽ mời cô đi chơi. Đó chính là điều cô mong muốn chứ gì? Ồ câu chuyện sẽ thú vị lúc mới bắt đầu. Có lẽ trong vòng một tháng. Rồi một hôm tôi sẽ bắt gặp cô với đôi mắt đỏ hoe. Cô sẽ bịa với tôi về một cơn nhức đầu, có điều mắt vẫn đỏ, vì thế tôi phải đi nói chuyện với Lyon. Chú ấy sẽ nhún vai và bảo "Henry, chắc chắn tôi đã đi chơi với cô bé. Tôi rất thích cô nàng. Nhưng cô ta đâu phải là sở hữu của tôi? Anh hãy nói với cô ấy giúp cho tôi đi. Làm sao cho cô ta đừng có bám theo tôi nữa."
- Nghe có vẻ như ông đã có kinh nghiệm – nàng gay gắt bảo Có phải ông vẫn luôn luôn thốt ra những lời như thế với các cô thư ký của ông?
- Đối với các cô thư ký của tôi, không…không. Nhưng chúng tôi chưa từng có một người nào giống như cô. Thật ra đúng là tôi đã nói như thế trước kia hàng chục lần. Với các cô gái rành đời hơn cô. Tiếc thay tôi phải nói như thế sau khi tai họa đã xảy ra, lúc tình yêu đầy nước mắt của họ lớn hơn cả nước Trung Hoa. Nhưng tối thiểu họ không đời nào bỏ các triệu phú trước.
- Ông làm cho anh ấy giống như một con người đáng khinh bỉ - nàng nói.
- Đáng khinh bỉ cái gì? Chú ấy là một chàng trai tự do và độc thân. Và bất cứ cô gái nào hấp dẫn đối với chú ấy đều là một cô gái thích hợp…trong chốc lát. Và có bao nhiêu cái chốc lát như thế, có biết bao nhiêu cô gái thích hợp như thế trong cái thành phố này.
- Tôi không thể tin mọi người đàn ông đều cảm nghĩ theo cái lối đó.
- Lyon không phải là "mọi người đàn ông". Cũng như New York không phải là "mọi thành phố". Chắc chắn, rất có thể sẽ có lúc Lyon cảm thấy đầy đủ và sống ổn định với một cô gái. Nhưng chuyện đó chỉ xảy ra sau khi chú ấy đã

sống thật nhiều…và dù có như thế đi nữa, chú ấy sẽ không bao giờ thật sự sống ổn định với cô gái này.
Điện thoại chợt reo vang. Anne tự động đứng lên. Ông liền vẫy tay ra hiệu nàng hãy ngồi yên.
- Cô ngồi xuống đi, cô bé thừa kế. Cô nên nhớ cô không còn làm việc ở đây nữa. (Ông bước đến bên bàn viết). Hello…được rồi, cho cô ấy nói chuyện với tôi đi. Chào cô Jennifer, tất cả đã sẵn sàng. Cái gì? Phải. Về chuyện đó à? Quả thật cô ấy đang ngồi tại đây. Chắc chắn cô ấy vô cùng xúc động. Cô sẽ phải gặp cô ấy thôi. Cô ấy đang nhảy múa vì vui mừng làm rách cả thảm của tôi (Ông quay sang Anne). Jennifer North gởi lời chúc mừng cô. (Ông quay trở lại với cái máy điện thoại). Phải, cô đánh cuộc cô ấy sẽ may mắn. Nghe tôi nói đây, cô bé, hợp đồng sẽ làm xong hôm nay. Ngay khi tôi xem xét kỹ lại, tôi sẽ gởi cho cô ký. Tốt lắm cô bé, hẹn cô khoảng năm giờ. (Ông đặt máy xuống). Lại thêm một cô gái khôn khéo. Jennifer North.
- Cô ấy là ai?
Henry hừ lên một tiếng.
- Ồ kìa. Cô không bao giờ đọc báo hay sao? Cô ta vừa tống khứ một ông hoàng. Hầu như mỗi ngày người ta đều đưa tên cô ta lên trang đầu. Cô ta đột nhiên xuất hiện trong thành phố không hiểu từ đâu như một cơn lốc – thật ra cô ta từ California đến, vào khoảng tuổi cô – và đùng một cái, ông hoàng này cũng đến theo. Một chuyện giật gân, có cả vấn đề tiền. Ông ta tán tỉnh cô ta với đủ thứ như áo choàng lông, vòng kim cương. Tất cả các hãng thông tấn như AP, Ui đều đổ xô đến. Một viên thị trưởng ở Jersey mở tiệc chiêu đãi. Mọi nhân vật có danh tiếng trong thành phố đều tham gia buổi tiệc này. Cách đây bốn ngày trên mặt báo, cô ta tỏ ý muốn ly hôn.
- Nhưng ông đâu phải là một luật sư về ly hôn?
- Phải. Cô ta đã có một luật sư giỏi phụ trách về việc đó, nhưng ông ta giới thiệu tôi làm người quản lý công việc làm ăn. Và chắc chắn cô ta cần một người như vậy. đối với một cô gái khôn khéo thì đúng là cô ta đã làm một việc dại dột. Dường như cô ta đã ký một mảnh giấy nhỏ tương tự như một bản thoả thuận trước. Nếu cô ta muốn rút ra, cô ta sẽ không được một đồng xu nhỏ nào. Và cô ta muốn rút. Không chịu nói lý do, chỉ muốn thóat khỏi ông ta. Và thế là cô ta phải làm việc.
- Cô ta có tài chứ?
Henry mỉm cười.
- Cô ta không cần tài năng. Nếu muốn, chắc chắn cô ta đã vào ngành điện ảnh. Tôi chưa bao giờ trông thấy một bộ mặt như thế…Tôi phải nói Jennifer North gần như là cô gái xinh đẹp nhất thế giới (Ông ngừng lại một lát). Thật ra, không đúng như vậy. Anne, cô còn xinh đẹp hơn cả cô ta. Một người đàn ông càng nhìn cô lâu hơn, cô càng xinh đẹp hơn. Nhưng với Jennifer thì sắc

đẹp của cô ta đập thẳng vào mắt người ta. Cái nhìn đầu tiên đã đưa điện thế vọt lên đến một nghìn volt. Ngay khi cô ta ly hôn được rồi, và xuất hiện trong vở "Đụng phải Trời", tôi nhất định sẽ giúp cô ký một hợp đồng điện ảnh lớn.
- Cô ấy biết hát không? – Anne hỏi.
- Tôi đã nói với cô…cô ta không làm gì hết.
- Nếu cô ta tham gia trong vở "Đụng phải Trời"…
- Tôi đã sắp xếp cho cô ta một vai nhỏ, loại showgirl tô điểm thêm cho vở kịch, có tên trên áp phích. Helen đã đồng ý. Đó là một điều tôi đã dạy ngược cho Helen, giúp cho cuộc trình diễn thêm xuất sắc với những màn đẹp mắt. Nhưng tại sao tôi lại nói chuyện về Helen hoặc Jennifer? Chính cô mới là người tôi quan tâm. Việc của họ tôi sẽ để cập đến sau.
- Henry, tôi muốn được tiếp tục làm việc với ông…
- Có nghĩa là "Henry, tôi muốn được thử sức với Lyon Burke" – ông gay gắt bảo.
- Tôi thậm chí sẽ không nhìn đến anh ấy nếu điều đó làm cho ông phiền lòng.
Henry lắc đầu.
- Cô đang thiết tha đề nghị cho cõi lòng mình tan nát và tôi sẽ không tham gia vào việc đó đâu. Bây giờ cô nên đi khỏi đây, cô đã bị sa thải rồi. Hãy đi kết hôn với Allen Cooper và hưởng hạnh phúc.
Nàng đứng dậy.
- Được rồi, tôi sẽ đi. Nhưng tôi sẽ không kết hôn với Allen Cooper đâu. Tôi sẽ đi tìm một chỗ làm khác.
Nói đoạn nàng bước về phía cửa.
- Cô hãy thẳng tiến. Nếu cô làm hỏng cuộc đời cô, ít ra tôi cũng không phải ngồi yên mà nhìn.
- Henry, ông quả thực không phải là một người bạn.
- Tôi mới là người bạn tốt nhất của cô.
- Thế thì hãy cho tôi ở lại đây…- nàng năn nỉ - Henry, ông không hiểu gì cả. Tôi không muốn kết hôn với Allen. Nhưng nếu tôi rời khỏi đây và tìm được một chỗ làm khác, rất có thể đó là một công việc tôi không thích. Allen sẽ làm áp lực với tôi, và bao chuyện rùm beng sẽ bám theo nếu tôi nhận việc ở một nơi khác…Ngoài ra lại còn có bô' của Allen với đủ mọi vấn đề. Ông không sao biết được chuyện gì sẽ xảy ra nếu Gino và Allen cùng ra tay. Cứ như là mình bị lôi đi, không còn có được ý riêng của mình nữa. Henry, xin ông hãy giúp đỡ tôi. Tôi không muốn kết hôn với Allen Cooper.
- Anne, anh ta có hàng triệu, không chừng hàng tỉ.
- Tôi đã chạy trốn khỏi Willie Henderson ở Lawrenceville, Henry à. Có lẽ anh ấy không có được tiền triệu như Allen, nhưng anh ấy cũng có nhiều tiền.

Và tôi lại quen biết Willie từ hồi nhỏ, cùng với gia đình của anh ấy. Ông không thể hiểu điều đó có ý nghĩa quan trọng đối với tôi hay sao? Tôi không quan tâm đến tiền.
Ông im lặng một lúc.
- Đồng ý – cuối cùng ông bảo – cô có thể ở lại với một điều kiện, cô vẫn hứa hôn với Allen.
- Henry, ông mất trí rồi à? Chẳng lẽ ông không nghe tôi nói gì cả? Tôi không muốn kết hôn với Allen.
- Tôi đâu có nói kết hôn, tôi chỉ nói hứa hôn. Như thế cô sẽ được an toàn.
- An toàn?
- Phải, tối thiểu tôi sẽ không lo ngại cô dính líu tới Lyon. Lyon có một nguyên tắc. Chú ấy không đời nào theo đuổi người yêu của kẻ khác.
Nàng mỉm cười một cách yếu ớt.
- Tối thiểu ông cho anh ấy một quy tắc về danh dự.
- Danh dự gì? Chú ấy đâu có cần tới cái loại phiền toái đó. Chú ấy có biết bao nhiêu món không bị ràng buộc dâng tới cho mình.
- Còn tôi thì sao? Nếu tôi vẫn còn đinh hôn, tôi sẽ tính sao với Allen?
- Nhốt anh ta vào chuồng. Cô thừa sức làm việc đó. Nếu cô có đủ khôn khéo để làm cho anh ta say mê, thì cô cũng có đủ khôn khéo để nhốt anh ta vào chuồng.
- Nhưng thế thì không trung thực một chút nào. Tôi không muốn kết hôn với Allen nhưng tôi vẫn quý mến anh ấy. Như vậy thật là không ngay thẳng.
- Cô sẽ ngay thẳng hơn theo thời gian. Trước hết, cô cần phải ngay thẳng với tôi. Tôi cần phải để tâm tới cuộc trình diễn đang tiến hành mà khỏi phải lo lắng cho cô. Và cô cần phải ngay thẳng với Allen…phải, cô cần phải như thế. Bởi vì ít nhất anh ta cũng có một cơ hội bày tỏ sự lịch thiệp của mình. Nhưng quan trọng hơn hết, cô cần phải ngay thẳng với chính bản thân cô, bởi vì lúc này cô không thể thấy ai khác hơn ngoài Lyon Burke. (Ông đưa một bàn tay lên để chặn đứng lời phản đối của nàng). Bất kể cô đang nghĩ gì, nhất định cô đã để ý đến chú ấy. Những lúc rảnh rang, cô nên đọc những bài báo viết về Broadway, và cô thấy chú ấy thay đổi bạn gái nhanh như thế nào. Cảm nghĩ êm ái về bữa ăn trưa kỳ diệu hôm ấy sẽ dần dần tan biến. Và cô sẽ giữ cho mình vẫn còn trinh bạch và khỏi bị tan nát cõi lòng. (Ông mỉm cười trong lúc nàng đỏ mặt). Này, Anne, cô là một cô gái xinh đẹp hiếm có, tôi phải chăm sóc cô.
Nàng nghĩ về điều đó một lúc rồi lắc đầu.
- Henry, tôi không thể làm việc ấy. Như thế là dối trá.
- Anne (giọng nói của ông thật dịu dàng). Tới một lúc nào đó cô sẽ thấy rõ mọi việc không phải chỉ là đen hoặc trắng. Cô có thể trung thực với Allen. Hãy nói cho anh ta rằng New York vẫn còn mới lạ và cô muốn sống độc lập

một thời gian ngắn, chưa thể lao đầu vào hôn nhân. Bao giờ cô mới được 21 tuổi?
- Tháng Năm năm sau.
- Tốt lắm. Cô hãy nói với anh ta cô muốn chờ đến lúc đó.
- Rồi sau đó?
- Tới tháng Năm rất có thể một quả bom nguyên tử khác sẽ rơi xuống. Allen có thể gặp một cô gái khác. Lyon Burke có thể say sưa một công việc vất vả. Ai biết được chuyện gì có thể xảy đến. Không chừng cô có thể yêu Allen. Nhưng cô cũng có thể đổi ý vào tháng Năm. Nên nhớ rằng cô đừng bao giờ sa ngã trước khi cử hành hôn lễ. Và ngay cả khi đó, cô có thể bỏ cuộc trước khi tuyên thệ.
- Ông nói nghe dễ dàng quá.
- Khi cô trèo lên núi Everest, thì không có gì là dễ dàng. Cô chỉ việc bước từng bước một, và đừng bao giờ nhìn lui và luôn luôn dán mắt lên đỉnh núi.
Nàng chợt phát hiện nhiều phóng viên đứng ở trước cửa tòa nhà bằng đá xám của nàng khi nàng trở về. Nàng cúi đầu bước nhanh lên tam cấp, chen qua đám đông, đi vào trong toà nhà rồi mới cảm thấy an toàn. Neely đang đứng chờ trong tiền sảnh.
- Chao ôi Anne, tao gần như ngất xỉu khi chị tao gọi điện thoại cho tao sáng nay. Đây (cô ta hãnh diện đưa ra một gói mỏng). Đây là quà mừng lễ đính hôn của mày.
Đó là một tập dán đầy các bài báo và hình ảnh của Anne.
- Tao đã làm cả ngày mới xong đấy – Neely kiêu hãnh nói – tao mới dán có sáu trang và đấy chỉ là bắt đầu. Đợi cho tới ngày cưới và tất cả. Chao ôi mày nổi tiếng rồi!
Đêm hôm đó Allen đi xe hơi đến.
- Chúng ta sẽ ăn tối một mình – anh nói – nhưng Gino sẽ đến cùng uống cà phê. Anh biết anh đã hứa sẽ không để ai quấy rầy, nhưng ông ấy cứ nài nỉ đưa chúng ta đến dự cuộc khai diễn của Tony Polar ở La Ronde.
- Tony Polar?
- Anne, em đừng nói với anh em không phải là một trong những người hâm mộ anh ta?
- Em chưa hề nghe nói tới anh ta.
Allen bật cười.
- Anh ta là ca sĩ gây xúc động mạnh nhất kể từ thời Sinatra (Anh nghiêng người qua và nói với tài xế). Leon, anh hãy lái xe qua công viên cho tới khi tôi bảo anh dừng lại. (Rồi anh cuốn cửa sổ lên). Có lẽ em đang đói, nhưng anh có một lý do đặc biệt cho cuộc đi dạo này.
Anh nắm lấy bàn tay của nàng, nhưng nàng rút tay ra.
- Allen, em phải nói với anh…

- Khoan đã, em hãy nhắm mắt lại…(Anh mở một chiếc hộp nhỏ bằng nhung đánh tách một cái). Bây giờ em có thể nhìn. Anh hy vọng nó vừa vặn.
Ngay cả trong bóng tối của chiếc xe, chỉ có ánh đèn đường từng hồi chiếu vào, chiếc nhẫn kim cương vẫn sáng chói lên.
Nàng thụt lùi người lại.
- Em không thể nhận cái đó.
- Em không thích nó hay sao?
- Thích nó? Đây là viên kim cương kỳ lạ nhất em chưa từng thấy!
- Mười ca ra đấy – anh ung dung nói – nhưng vì được cắt vuông vức nên trông qua không ai để ý.
- Tất nhiên không ai để ý – nàng cười một cách bực dọc – mỗi nữ thư ký đều có một cái.
- Em nói làm anh nhớ lại …em đã thông báo cho Henry Bellamy rồi chứ?
- Chưa, và em không định làm điều đó. Allen, anh cần phải nghe em nói. Chúng ta đâu có đính hôn…
Anh tròng chiếc nhẫn vào ngón tay của nàng.
- Nó vừa khít.
Nàng nhìn anh một cách chăm chú.
- Allen…Anh không thể hiểu điều em muốn nói với anh hay sao?
- Anh hiểu chứ. Đó là: em không yêu anh.
- Vậy thì tại sao anh vẫn tiếp tục như thế này?
- Bởi vì không có gì trên thế gian mà mình không thể có được nếu mình hết sức tha thiết có nó. Và quả thực anh không hề mong muốn gì…cho tới lúc gặp em. Anh nhất quyết phải có em. Anne, hãy cho anh một cơ hội. Đó là tất cả những gì anh đòi hỏi ở em. Trong mấy tuần qua em đã gặp anh như một kẻ ngớ ngẩn nhút nhát. Một tháng với con người thật của anh và em sẽ yêu anh hoặc ghét anh. Anh sẽ nắm lấy cơ hội.
Anh thả cửa sổ xuống.
- Được rồi Leon. Bây giờ anh hãy đưa chúng tôi đến Stock Club.
Nàng lặng thinh. Quả thật anh nghĩ sự việc sẽ đổi thay? Bất kể giàu hay nghèo, tình cảm của anh vẫn thế thôi. Allen vẫn là Allen. Trong một tiệm ăn Pháp rẻ tiền hay ở El Morrocco. Nàng cảm thấy thế giới đang khép chặt lấy nàng. Đối với Henry Bellamy, thật là dễ khi ngồi sau một bàn giấy giải quyết các sử việc và đưa ra những quyết định cuối cùng. Ông không phải đối phó với người khác. Ông không thể trông thấy sự biểu lộ trong con mắt của Allen.
Nỗi phiền muộn của nàng kéo dài trong suốt thời gian xe chạy, và nàng chỉ tìm được vài lời để nói trong lúc họ được dẫn ngang qua chỗ nhiều viên sĩ quan có cấp bậc khác nhau tới phòng Sói Con của Stock Club. (“Đó là căn phòng độc nhất”) và được tặng một gói quà gói kín (“Đó là những người bạn

thân thiết nhất"), rồi tới sâm banh ("Tốt hơn hết là chúng ta nên uống thứ rượu này, nếu không chúng ta sẽ làm mếch lòng Sherman"). Gino đến lúc mười giờ, chào hỏi nhiều người bạn ở nhiều bàn khác nhau bằng một giọng ồn ào khiến cho Allen nhăn mặt. Cuối cùng ông đến bàn hai người và vồ lấy chai sâm banh.
- Ba, ba không nên uống rượu ở khắp mọi bàn ở đây – Allen trầm tĩnh nói – ba biết là họ không thích như thế.
- Ai mà chú ý đến? – Gino nói lớn – này cậu bé, đây là nơi con lui tới thường xuyên, con có thể làm theo ý con. Ba không quan tâm đến cách đối xử theo kiểu trưởng giả học làm sang. Khi một người nào muốn lấy tiền của ba, ba muốn hành động theo lối ba cảm thấy thoải mái chứ không theo các quy tắc điên khùng. Những gì con làm là việc riêng của con.
Allen có vẻ nhẹ nhõm khi họ rời khỏi Stock Club và đi tới La Ronde.
Xét đoán theo sự tiếp đón vô cùng nồng nhiệt của tất cả những người phục vụ đối với Gino, La Ronde đúng là nơi ông rất thích lui tới. Ông ghì chặt nhiều người trong bọn họ và gọi họ là đồng hương trong lúc họ đi theo ông đến một bàn tốt nhất ở gần sân khấu. Lúc đó là mười một giờ và câu lạc bộ đã đầy người. Gino gọi sâm banh và một chai Scotch.
- Adele thích Scotch – ông bảo – cô ấy sẽ đến sau khi trình diễn. Cô ấy thường bảo sâm banh làm cho người uống lên cân.
Anne quan sát những người ngồi chung quanh các bàn, tranh cãi để đòi được vị trí tốt hơn, kín đáo chuồi tiền vào tay các hầu bàn. Nhiều nhiếp ảnh viên được câu lạc bộ thuê để phục vụ giới báo chí đã tiến đến chụp hình Anne và Allen rồi quay lại cửa để chờ các nhân vật quan trọng khác. Adele đến lúc mười một giờ rưỡi với kiểu hóa trang để lên sân khấu.
- Cô bôi những thứ dơ bẩn này để làm gì? – Gino hỏi – Cô thừa biết tôi ghét những thứ đó mà.
- Kìa, anh yêu, em đã chùi bớt phấn và gỡ lông mi giả ra. Em cũng không muốn còn lại một chút gì nhưng muốn thật sạch và có một bộ mặt mới thì phải mất quá nhiều thì giờ. (Cô ta vừa nhìn quanh phòng vừa nói tiếp). Chúa ơi, đêm nay là đêm khai diễn lớn nhất. Mọi người đều có mặt tại đây.
Rồi cô ta đưa tay vẫy lia lịa với một bình luận viên báo chí.
- Cách đây hai năm là Sinatra – Allen nói – còn bây giờ thì đàn bà đang giết nhau vì Tony Polar. Con không hiểu nổi.
- Con đừng nên phê bình kịch liệt như thế - Gino nhe răng cười – Cả hai đều là đồng hương của chúng ta.
- Xem kìa…- Adele kêu lên – Helen Lawson ở ngoài cửa. Hãy xem chiếc áo lông chồn của bà ta gần như biến thành màu đỏ. Em đánh cuộc là nó đã trên mười năm rồi. Bà ta giàu lắm kia mà. Em nghe nói bà ta hết sức keo kiệt. Kìa, đó chắc là Jennifer North.

- Maron! – Gino đập lên mặt bàn ,bảo – đó mới chính là hình dáng của một con người. Này Adele, bên cạnh cô ta, em trông như một cậu bé.
Anne cũng chú ý tới Jennifer North, lúc này đang bị đám nhiếp ảnh viên bao vây. Đẹp không sao chối cãi được. Nàng có thân hình cao và một dáng người lôi cuốn. Chiếc áo trắng lóng lánh những hạt thuỷ tinh, được cắt may vừa đủ thấp để chứng tỏ bộ ngực xuân sắc của nàng là thật. Mái tóc dài vàng hoe gần như chuyển sang màu trắng. Nhưng khuôn mặt nàng mới thật sự lôi cuốn sự chú ý của Anne, khuôn mặt đẹp một cách tự nhiên, đến nỗi trông hoàn toàn trái ngược với vẻ đẹp màu mè của mái tóc và dáng người. Đó là một khuôn mặt hoàn hảo, chiếc cằm vuông xinh xắn, hai gò má cao và cặp lông mày sáng sủa. Đôi mắt có vẻ niềm nở đầy vẻ thân thiện, và cái mũi ngắn, thẳng, cũng như hàm răng trắng và hai lúm đồng tiền mang dáng dấp của một cô bé. Đó là một khuôn mắt trong trắng, luôn luôn nhìn sự vật một cách sôi nổi đến nghẹt thở và nỗi hăng say chân thật, tưởng chừng như không hề biết đến sức mạnh cho chính thân hình mình gây ra. Một khuôn mặt rực sáng thực sự quan tâm đến người đang đòi hỏi được nàng chú ý, ban phát nụ cười rạng rỡ. Thân hình nàng trong bộ y phục đó uyển chuyển trước đám đông đang nhìn chòng chọc và những chiếc máy chụp hình loé sáng, nhưng khuôn mặt vẫn làm như không hề biết tới những lời trầm trồ, và nàng chào hỏi mọi người với một vẻ thân mật như khi gặp những người bạn cũ trong một buổi tụ họp.
Những người phục vụ cố tình tìm cách dẫn nàng đi thẳng ngang qua phòng đến một bàn cạnh sân khấu. Anne không trông thấy Henry Bellamy cho tới khi những người cùng đi đã ngồi xuống.
- Kìa, ông chủ của em quả biết chọn bạn đấy – Allen nói – cả Helen Lawson và Jennifer North cùng một lúc.
- Không, còn có một anh chàng khác – Adele nói – kia kìa, anh ta vừa mới ngồi xuống. Chắc hẳn đó là bồ của Jennifer. Chà, anh ta thật là bảnh trai.
- Đó là Lyon Burke – Anne thản nhiên bảo.
- Ồ, thì ra đó là Burke – Adele nói.
Anne gật đầu trong lúc theo dõi Lyon giúp Jennifer sửa lại cho ngay ngắn chiếc áo lông thú vắt trên ghế. Jennfier thưởng công về cử chỉ lịch sự này bằng một nụ cười loá cả mắt.
Allen huýt gió.
- Anh tự hỏi Thần Vệ Nữ Tóc Vàng đó đêm nay có lăn lộn trên chiếc giường cũ của anh ta không.
- Cô ta là khách hàng của ông Bellamy – Anne lạnh lùng bảo – em nghĩ Lyon Burke chỉ đi chơi với cô ta thôi.
- Chắc thế. Và anh ta đang bắt ông Henry trả một khoản tiền phụ trội cho một nhiệm vụ quá sức nặng nề.

- Đúng là Henry đã đột nhiên phất lên nhờ Helen Lawson – Gino nói – bà già đanh đá đó trả tiền lãi cổ phần còn nhiều hon là công ty AT&T. Helen thuộc loại lão tướng nhưng tôi vẫn dám trả năm chục đô la mua hai chỗ ngồi theo giá chợ đen để xem bà ta trình diễn. Bà ta có thể hát theo nhiều giọng tuyệt hay.
Allen vừa chỉ cho Anne thấy nhiều nhân vật danh tiếng vẫn tiếp tục đến, vừa tóm tắt tiểu sử cá nhân của họ. Anne giả vờ tỏ ra quan tâm, nhưng sự chú ý của nàng vẫn không ngừng hướng về bàn của Henry. Một cô gái như Jennifer thì có thể nói chuyện gì thú vị đến thế? Và Lyon đang nói gì với cô ta? Rõ ràng anh không kể cho cô ta nghe về khu chuồng trại bị oanh tạc và viên hạ sĩ. Nàng trông thấy anh ngửa đầu ra và cười. Anh đã không cười như thế ở Barberry Room. Không, nàng chỉ là một nữ thư ký buồn chán chỉ biết thúc giục anh viết văn, chỉ làm anh phải nhớ lại những chuyện ghê riợn trong quá khứ. Nàng quay người đi khi anh đốt một điếu thuốc lá và đưa cho Jennifer.
Ánh đèn bỗng trở nên lờ mờ. Vài người phục vụ chạy nhanh để nhận những đơn hàng cuối cùng. Dần dần mọi hoạt động chấm dứt, cử toạ mỗi lúc một im lặng chờ đợi, căn phòng tối hẳn đi và dàn nhạc tấu một bài ca gắn liền với tên tuổi của Tony Polar. Ngọn đèn chiếu tập trung vào sân khấu rồi Tony Polar bước ra giữa những tiếng hoan hô ầm ĩ. Anh cúi chào và tiếp nhận những tiếng vỗ tay với một vẻ khiêm tốn đầy thích thú. Anh có dáng người cao và đẹp trai, với những đường nét trẻ con khiến ra có vẻ yếu đuối và quyến rũ. Một người con gái chắc sẽ tin cậy anh ta. Một người đàn bà chắc sẽ muốn bải vệ anh ta.
Mặc dù dường như nhút nhát, Tony hát hay và lôi cuốn cử toạ với một vẻ tự tin thoải mái. Sau mấy bài, anh ta nới lỏng cà vạt để tỏ ra thực đang lao động vất vả, lấy một micro loại cầm tay và bước quanh phòng, nhắm vào nhiều nhân vật danh tiếng hát cho họ, làm trò hề với các phóng viên báo chí, chọn một vài phụ nữ và đặc biệt dành cho họ nhiều đoạn lời ca trữ tình, mỉm cười một cách bẽn lẽn trong lúc họ hớn hở ra mặt, quên bẵng sự hiện diện của những ông chồng ngượng nghịu.
Khi đi qua Jennifer, mắt họ gặp nhau. Anh ta bỏ mất một đoạn lời ca và bước nhanh tới. Rồi tựa hồ không tin những gì mình vừa nhìn thấy, anh ta từ từ thoái lui và vừa hát đoạn cuối của bài ca vừa nhìn cô ta không rời. Cử toạ bỗng biến thành một đám đông cùng nghe trộm, hăm hở theo dõi. Khi hát xong bài ca, anh ta cúi đầu chào, trở về chính giữa phòng và thực hiện một phần biểu diễn mà không nhìn lại Jennifer một lần nào.
Cử toạ không chịu cho Tony đi, anh ta liên tục cúi chào. Ánh đèn bật sáng nhưng tiếng vỗ tay vẫn không ngừng kèm theo tiếng dậm chân và lời đòi hỏi: “Bis! Bis!” Dàn nhạc không rõ tình hình sẽ thế nào đành phải tấu vài

nhịp điệu trong lúc chờ đợi. Tiếng vỗ tay mỗi lúc thêm mạnh. Anh ta đứng đó, mỉm cười với vẻ biết ơn trẻ thơ và chỉ tay vào cổ mình, ra dấu mệt mỏi. Nhưng tiếng vỗ tay lại càng lớn thêm. Rồi nhún vai một cách hiền hậu, anh ta vội vã hội ý với dàn nhạc và trở lại chính giữa phòng.
Tony như chỉ hát cho Jennifer. Đó là một bản tình ca đang thịnh hành. Và cũng như nhiều bài hát đang được nhiều người ưa thích, lời ca mang một ý nghĩa rất riêng tư. Dường như nó được viết ra chỉ để cho Tony Polar có thể thú nhận với Jennifer và hàng trăm người trong phòng mà anh ta bỗng cảm thấy yêu.
Anh ta hát xong, cúi chào cử toạ, quay lại nhìn Jennifer một cách đầy ý tứ rồi mới bước đi. Tiếng vỗ tay lại vang lên, nhưng đèn đã bật sáng và giàn nhạc khởi sự tấu lớn một bài nhạc khiêu vũ.
Allen mời Anne nhảy. Trong lúc đứng lên, nàng để ý thấy Lyon đang đỡ Jennifer đứng lên. Anh trông thấy nàng và vẫy tay:
- Anne! Đây chắc là ông chủ nhà của tôi, Allen.
Nụ cười của anh có vẻ hoạt bát và niềm nở. Họ giới thiệu nhau trong lúc vẫn di chuyển theo điệu nhạc. Nhiều lần Anne bị những cặp khác va chạm vì họ cứ ép sát lại để nhìn cho kỹ Jennifer.
Jennifer niềm nở mỉm cười với Anne:
- Không hề gì chứ? Cứ mỗi lần em lắc mình, ít nhất là cả trăm người liếc mắt vào bộ váy này.
Anne muốn tìm một câu trả lời nhưng nàng chỉ có thể mỉm một nụ cười lạnh nhạt. Họ tách ra và Allen dìu nàng qua phía bên kia của sàn nhảy nhỏ.
Đám đông thưa thớt dần, chỉ còn những người không đi theo từng nhóm vẫn ngồi lại uống rượu. Anne nhận thấy bàn của Jennifer là một trong những bàn đầu tiên mà khách bỏ đi. Nàng tự hỏi họ đi đâu. Có lẽ đến một nơi nào có sàn nhảy rộng rãi hơn. Đầu nàng chợt đau nhói và nàng chỉ muốn ra về, nhưng Gino tỏ vẻ chưa muốn kết thúc buổi tối.
- Ta hãy tới Morocco để uống một chầu rượu trước khi về nhà ngủ - ông bảo khi người phục vụ mang hóa đơn đến.
Anne vô tình ban phúc cho Adele, cô ta vừa cho hay đã quá khuya và sẽ có một buổi biểu diễn vào hôm sau.
Mấy ngày sau Anne lại được nhắc tên trên mặt báo. Ronnie Wolf đã viết một bản tin về chiếc nhẫn kim cương. Nàng đến văn phòng và bắt gặp cô Steinberg cùng các nữ nhân viên khác đang sôi nổi chờ đợi.
- Xem đây này – cô tiếp tân kêu lên – Cô đính hôn từ bao giờ vậy?
- Đúng là hơn mười cara chứ? – Steinberg hỏi.
Anne miễn cưỡng đưa tay ra trong lúc mọi người trầm trồ xem chiếc nhẫn. Nàng đã mang ngược nó nên thoạt tiên không ai phát hiện. Chiếc nhẫn có giá trị lớn cho nên nàng không dám bỏ ở phòng trọ, và đã tự hứa hẹn sẽ trả

lại cho Allen ngay lúc nào có thể, nhưng giờ đây sự việc đã được đưa tin trên mặt báo.
Nàng đang lựa chọn thư từ khi Lyon Burke bước vào. Anh dừng chân ở bàn viết, nhấc bàn tay nàng lên, huýt gió một tiếng rồi bỏ xuống.
- Nặng quá phải không Anne? – rồi nói tiếp – anh ta có vẻ hết sức lịch sự.
- Anh ta rất hấp dẫn – Anne nói lảng sang chuyện khác – và Jennifer North cũng hết sức hấp dẫn.
Một vẻ kỳ lạ thoáng qua nét mặt của anh.
- Jennifer North là một trong những cô gái hấp dẫn nhất mà tôi đã từng quen biết – anh thản nhiên – thật sự hấp dẫn.
Rồi anh bước vào văn phòng của mình.
Nàng ngồi lùi lại một cách khổ sở. Phải chăng nàng đã không thành thực? Jennifer đúng là hấp dẫn. Nàng thật tình muốn nói như vậy. Có lẽ mọi việc đã không ổn vì nàng bối rối.
Nàng đi ăn trưa với đám nữ nhân viên và lang thang suốt một tiếng đồng hồ dọc theo đại lộ số 5. Lơ đãng nhìn vào tủ kính của một tiệm bán đồ mới, nàng chợt nhớ tới Neely. Ngày hôm qua nàng đã mua cho Neely một đôi giày da thỏ, các buổi diễn tập vở "Đụng phải Trời" bắt đầu vào sáng hôm nay. Nàng ghen tị với Neely, vừa hết sức sôi nổi vừa không phức tạp. Sẽ không có chuyện gì không tốt đẹp có thể xảy đến với một người như Neely.
Có một tờ nhật báo nằm trên bàn khi nàng trở về văn phòng. Có lẽ một trong số nữ nhân viên đã để lên đó. Chắc là một bài báo khác về chiếc nhẫn. Nàng sắp sửa bỏ tờ báo vào giỏ rác thì chợt trông thấy một mẩu giấy kẹp ở góc. Của Lyon với ghi chú "Có lẽ Anne Welles muốn đọc. Xem trang hai."
Đó là một bức ảnh của Jennifer và Tony Polar. Đầu đề bằng mực đen đập vào mắt CHUYỆN TÌNH MỚi NHẤT BROADWAY. Câu chuyện được viết theo giọng giễu cợt "Tôi bị sét đánh". Lời của Tony được trích dẫn như vậy. Lời của Jennifer ít ồn ào hơn, nhưng cô ta nhìn nhận cả hai người bị cuốn hút vào nhau. Họ được giới thiệu với nhau sau buổi biểu diễn do một người bạn chung, Lyon Burke. "Lyon vừa mới đưa Jennifer đến đã trao cô ấy ngay cho tôi" – Tony kể tiếp – "Anh ấy bảo tôi, Tony, tôi đã nói tôi sẽ tặng anh một món quà vào đêm khai mạc."
Anne gấp tờ báo và ngồi lùi lại, bỗng nhiên nàng bàng hoàng cả người vì một niềm vui sướng không sao giải thích nổi. "Lyon đã trao ngay cô ấy…", dòng chữ đó cứ chạy qua chạy lại trong đầu nàng.
- Anne…
Nàng bừng tỉnh khỏi cơn mơ mộng. Neely đang đứng trước mặt.
- Anne, tao biết thật là bất tiện khi đến đây. Nhưng tao cần phải gặp mày.
Mặt Neely lấm lem nước mắt.
- Tại sao mày không tham dự vào cuộc diễn tập? – Anne hỏi.

Neely bỗng không kìm được những cơn nức nở.
Anne lo lắng liếc về phía cánh cửa văn phòng của Henry.
- Neely mày ngồi xuống đi – vừa nói nàng vừa đẩy Neely ngồi xuống ghế - mày hãy ngồi tạm đây…cố bình tĩnh lại. Tao sẽ đi lấy áo choàng rồi chúng ta cùng về nhà.
- Tao không muốn về nhà – Neely bướng bỉnh nói – tao không thể đối diện với căn phòng đó. Tao sung sướng biết bao khi rời khỏii nó sáng hôm nay. Tao đã viết "Gaucheros đi đến Broadway" lên mặt gương bằng son môi. Nhưng bây giờ tao không thể nhìn vào đó nữa.
- Nhưng Neely, mày không thể ngồi đây và…chán nản.
- Ai bảo tao không thể? Tao đã không đi Raddiffe. Nếu cảm thấy chán nản, tao sẽ bày tỏ nỗi chán nản của tao ở bất cứ nơi nào mà tao muốn. Và ngay lúc này tao đã tình cờ đến đây.
Những giọt nước mắt chảy xuống mặt và rơi trên áo cô.
- Ô..ô..ôi! – Cô ta thốn thức lớn hơn – Xem kìa…chiếc áo mới của tao. Nước mắt đã làm bẩn nó rồi. Xấu quá phải không?
- Mày hãy cài cúc áo choàng lại. Không sao đâu.
Nàng theo dõi Neely ngoan ngoãn cài cúc áo. Trong thâm tâm, nàng không hề cảm thấy tiếc cho chiếc áo. Thật là kỳ lạ. ("Neely, người ta không đời nào mặc áo vải mỏng màu tía để làm việc", nàng đã bảo khi Neely mang chiếc áo về nhà. "Mày thì không" Neely đã cãi lại "nhưng tao muốn nổi bật trong buổi diễn tập")
Anne ngồi xuống.
- Được rồi Neely, nếu mày cứ nhất quyết ở lại đây. Hãy kể cho tao nghe đi. Tại sao mày không có mặt trong buổi diễn tập?
- Anne, tao không được thu nhận vào trong chương trình biểu diễn.
- Mày muốn nói người ta không chịu dùng ban Gaucheros?
- Ôi Anne! Thật là khủng khiếp! Họ…họ không chiịu…
- Nào, hãy kể rõ đầu đuôi. Chuyện gì đã xảy ra?
- Sáng hôm nay tao đến đó sớm cả năm phút. Tao ăn mặc đàng hoàng với đôi giày da thỏ của mày trong túi xách. Rồi một gã pêđê gầy nhom, tóc hớt ngắn đến, mang theo một tập kịch bản. Sau đó Dick và Charlie đến…
- Neely, hãy đi thẳng vào vấn đề đi!
- Không có vấn đề gì cả. Tao đang kể cho mày nghe chuyện đã xảy ra thế nào. Đám showgirl đến. Tao đã bắt đầu cảm thấy thực sự nhếch nhác. Ngay cả trong chiếc áo mới của mình. Chắc mày có thể hình dung những bộ quần áo của một số người trong đám showgirl này. Sáu người trong đám này mặc áo choàng lông chồn nâu chính hiệu, và số còn lại mặc áo choàng hải ly hoặc chồn trắng. Không một ai mặc áo choàng vải! Và mỗi một người đều quen biết người kia, ngoại trừ bọn tao. Và khi Jennifer North đến, mình có thể

tưởng là Rita Hayworth đang bước vào. Vị trợ lý đạo diễn vội chạy đến cô ta với vẻ bợ đỡ, chẳng hạn ông ta vui mừng biết bao vì cô ta đã đến với họ. Trễ mười phút, vậy mà ông ta cứ làm như việc cô ta cố gắng đến được là cả một chuyện ly kỳ. Tao cảm thấy ghê tởm tưởng như bọn tao không thể nào tương xứng được với họ. Bọn tao trông chẳng khác gì một nhóm hát rong trong các câu lạc bộ rẻ tiền. Charlie đã không cạo sạch râu và Dick lại trông càng pêđê hơn bao giờ hết, còn chiếc áo vải mỏng của tao bỗng nhiên tựa hồ chỉ đáng giá mười đô la chín mươi tám xu. Trong khoảng mười lăm phút, mọi người vẫn tiếp tục chào hỏi nhau và nói chuyện về màn trình diễn cuối cùng mà họ đã cùng nhau thực hiện. Ngay cả những anh chàng trong đội hợp xướng cũng quen biết nhau. Rồi vị giám đốc đến đó. Tao nghĩ ông ta cũng là một gã pêđê.

- Neely… - Anne cố che giấu nỗi bực tức – mày hãy kể cho tao nghe chuyện gì đã xảy ra.

- Thì tao đang kể đây. Tao không hề lạc đề một chút nào. Rồi Helen Lawson bước vào như nữ hoàng nước Anh. Vị giám đốc giới thiệu bà ta "Hãy phân vai cho ngôi sao của tôi đi, Lawson". Tao có cảm tưởng như tất cả phải đứng lên và hát bài quốc ca Mỹ hoặc một bài gì tương tự. Vị giám đốc đi một vòng với bà ta và giới thiệu với những người bà ta không quen biết. Rồi bà ta gặp bọn tao…

Neely chợt ngừng lại và đôi mắt cô ta lại rướm lệ.

- Rồi sao nữa? – Anne hỏi.

- Bà ta gật đầu với Dick và Charlie nhưng chỉ nhìn thẳng vào phía bên kia chỗ tao, tựa hồ tao không có mặt ở đó. Bà ta lạnh ngắt như nước đá, Anne à. Rồi bà ta nói với Dick và Charlie bằng một giọng sống sượng "Ồ, thì ra các anh là ban Gaucheros. Chúng ta đã cùng khiêu vũ với nhau một lần. Đáng lẽ các anh nên ăn thật nhiều spinach vào, bởi vì các anh sẽ phải liệng tôi quay vòng quanh".

- Bà ta?

- Đúng thế. Bà ta. Tao liền đứng dậy và lên tiếng "Chào cô Lawson. Cô biết nhóm Gaucheros có cả thảy ba người, em là một người trong nhóm. Tên em là Neely…" Và thậm chí không thèm nhìn tao, bà ta quay sang ông giám đốc và bảo "Tôi nghĩ mọi việc đã giải quyết xong". Rồi bà ta quay người và bước đi. Sau đó chừng mấy phút, ông giám đốc gọi Charlie vào trong một góc và họ nói chuyện với nhau một lát. Dường như ông giám đốc nói điều gì đó không được hay và Charlie cố giải thích. Cuối cùng Charlie trở lại và nói "Này Neely, họ không chọn mình để biểu diễn màn múa, họ chọn mình bởi vì họ muốn bọn mình đóng một tiết mục khôi hài nhại lại màn múa của bà ta. Đó là một cảnh tượng trong mơ, và chúng ta có nhiệm vụ liệng Helen Lawson vòng quanh".

- Nhưng còn mày thì sao? – Anne hỏi – bọn mày đã ký một hợp đồng kia mà?
Neely lắc đầu.
- Charlie luôn luôn ký hợp đồng cho cả nhóm. Anh ấy đại diện cho nhóm Gaucheros. Trị giá là năm trăm đô la mỗi tuần. Anh ấy và Dick hai trăm mỗi người và tao chỉ được một trăm. Và bây giờ Charlie bảo dù thế nào tao cũng được một trăm, tuy tao không làm gì. Nhưng tao không tin anh ấy. Nếu như anh ấy đã đá tao một cách dễ dàng như vậy làm sao tao có thể tin anh ấy trả tiền cho tao? Hơn nữa tao giữ nhiệm vụ gì? Chỉ ngồi thẫn thờ trong căn phòng ghê tởm đó hay sao? Tao không quen biết một ai…Cả đời tao không bao giờ ngưng hoạt động…
- Kinh khủng thật – Anne công nhận – nhưng tao có thể thấy tình trạng tiến thoái lưỡng nan của Charlie. Nếu người ta đã đề ra việc này với anh ấy, anh ấy sẽ không thể từ chối tất cả số tiền đó. Có lẽ để tránh tình trạng nhàn rỗi, mày nên tìm một công việc khác.
- Làm gì bây giờ?
- Được rồi, ta hãy về nhà và bàn lại chuyện này. Sẽ tìm ra một lối thoát. Tao có thể gởi mày đến văn phòng tìm việc làm nơi tao đã đến và…
- Tao không biết đánh máy. Tao không có trình độ đại học. Tao không thể làm bất cứ việc gì…Vả lại, tao chỉ muốn tham gia vào việc trình diễn!
Neely lại bắt đầu thổn thức một cách dữ dội.
- Thôi mà Neely – Anne năn nỉ.
Nàng biết cô Steinberg và các nữ nhân viên đang chăm chú quan sát họ. Nhưng nàng chỉ thật sự sợ hãi khi Lyon Burke mở cửa. Nàng mỉm cười với anh một cách yếu ớt trong lúc anh bước tới và nhìn chằm chằm vào Neely đang khóc mùi mẫn.
- Đây là Neely, cô ta hơi xúd động một chút.
- Cô nói thế là không đúng sự thật đấy…
Neely nhìn lên.
- Tôi thành thực xin lỗi. Mỗi khi tôi khóc, tôi vẫn thường khóc lớn tiếng. (Cô nhìn anh đôi mắt mở to). Ông không phải là Henry Bellamy phải không?
- Không, tôi là Lyon Burke.
Neely mỉm cười qua màn lệ.
- Bây giờ tôi mới hiểu rõ lời Anne nói.
- Hôm nay Neely gặp một sự thất vọng lớn – Anne nói nhanh.
- Thất vọng! Tôi đang muốn chết! – Neely tiếp tục chứng minh điều này bằng những cơn nức nở dồn dập.
- Chà, thật hết sức bất tiện nếu cô chết ngay tại đây, trên một chiếc ghế như thế này – Lyon nói – tại sao chúng ta không vào nói chuyện trong văn phòng của tôi?

Ngồi ngửa người một cách thoải mái trong chiếc ghế da của Lyon, Neely thuật lại toàn bộ câu chuyện, thỉnh thoảng lại nhấn mạnh bằng những tiếng khóc lớn.
Khi cô kể xong, Anne nhìn Lyon và nói.
- chuyện vừa xảy ra quả là một điều sửng sốt. Cuộc trình diễn này hết sức quan trọng đối với Neely.
Lyon gật đầu với vẻ thông cảm.
- Nhưng tôi không tin được Helen lại xử sự như thế.
- Bà ta là một kẻ giết người không gươm đao! – Neely gào to.
Lyon lắc đầu.
- Ồ, không phải tôi đang tìm cách biện hộ cho bà ấy. Helen thô bạo thật…nhưng có bao giờ như thế đâu. Hoặc giả có một ai xúi cô ấy cắt xén…trừ phi cô ấy bất ngờ nổi chứng.
- Sự việc đã xảy ra như tôi vừa kể, tôi không hề bịa đặt ra thêm một chút nào. – Neely quả quyết.
Lyon đốt điếu thuốc và có vẻ trầm ngâm trong giây lát. Rồi anh nói.
- Cô có chịu tham gia cuộc trình diễn cho dù cô không ở chung trong nhóm Gaucheros?
- Chung với bọn tồi tệ đó! Sau khi họ đã hất tôi ra, tôi sẽ làm bất cứ điều gì để khỏi làm việc chung với họ nữa. Nhưng tôi có thể làm gì trong cuộc trình diễn?
- Một nhạc hội thường hay co giãn – Lyon bảo – hiện giờ chúng tôi đang nới rộng ra một chút.
Anh nhấc máy điện thoại lên và quay số. Cả hai người đều nghe anh yêu cầu nói chuyện với Gilbert Case, chủ nhiệm cuộc trình diễn. Lyon rất niềm nở trong lúc trao đổi những lời chào hỏi, thảo luận về chương trình bóng đá sắp tới. Rồi dường như vừa nảy ra một ý nghĩ, anh nói tiếp:
- À này Gil, anh vừa mới ký một giao kèo với nhóm Gaucheros…Phải, tôi biết Helen muốn nhảy một màn hoạt kê với họ. Nhưng chắc anh biết nhóm Gaucheros có tất cả ba người…phải…đó tất nhiên không phải là công việc của anh…
Anh bịt kín ống nghe trong lúc Gil nói huênh hoang và bảo Neely:
- Ông anh rể của cô quả thật là một con người hèn hạ đáng khinh. Anh ta đã bán đứng cô trước khi ký giao kèo.
Neely nhảy lên.
- Ông muốn nói anh chàng nhếch nhác đó đã để mặc cho tôi đến diễn tập và biến tôi thành trò cười. Tại sao tôi…
Lyon ra dấu cho cô hãy bình tĩnh. Nhưng đôi mắt của cô cháy bừng sự tức giận.
- Tôi sẽ đến đó và giết chết anh ta… - Neely lẩm bẩm.

- Này Gil – Lyon nói bằng một giọng ung dung – Tôi biết quả thực việc đó không dính líu tới anh. Về mặt chuyên môn anh hoàn toàn không có gì đáng nghi ngờ. Nếu hai chàng trai đã hứa với anh là họ sẽ chăm sóc cô bạn cùng nhóm của họ, thì việc anh tin lời họ là hết sức tự nhiên.
Anne thấy anh nhìn chằm chằm vào Neely. Nàng biết anh đang tìm cách kéo dài thời gian. Anh lại đặt bàn tay che kín ống nghe và hỏi:
- Neely cô bao nhiêu tuổi? Nói thật đấy.
- Mười chín…
- Cô ấy mới mười bảy - Anne rít lên.
- Tôi phải nói mười chín để có thể làm việc đúng luật.
Một nụ cười chiến thắng bỗng nở ra trên mặt của Lyon.
- Này Gil – anh vui vẻ bảo – chắc chắn chúng ta không muốn bất cứ chuyện rắc rối nào xảy ra. Trong buổi trình diễn, chúng ta đã có Helen Lawson, cộng với biên đạo múa và Jennifer North. Chúng ta đang thuận lợi là mọi việc tiến triển tốt đẹp. Điều mà bất cứ ai trong chúng ta cũng không muốn là một vụ kiện tụng. Phải, tôi nói kiện tụng. Gil, cô gái trong nhóm Gaucheros không chịu nhìn nhận mình mới mười bảy tuổi. Thế mà hai anh chàng kia dám mang cô ta đi biểu diễn khắp mọi nơi, nói dối về cô ta. Bây giờ nếu cô ta đi kiện hai người kia rất có thể sẽ có chuyện lôi thôi. Tôi nghĩ rằng hợp đồng với nhóm Gaucheros là đúng luật, không cần phải huỷ bỏ tiết mục này. Gil, tôi biết là họ đã nói với anh là mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, nhưng thật ra mọi chuyện sẽ không ổn đâu. Làm sao tôi biết cô ta sẽ đi kiện à? Bởi vì cô ta đang ngồi ngay tại đây.
Anh nháy mắt với Neely và thong thả đốt điếu thuốc mới.
- Gil à, tôi biết bây giờ tất nhiên quả là gay go nếu lại bắt đầu tìm một đội múa khác. Nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể giải quyết vấn đề ngay trong điện thoại. Nhóm Gaucheros đã ký một giao kèo với công đoàn diễn viên phải không? Anh có thể bỏ rơi họ bất cứ lúc nào trong năm ngày đầu mà không phải trả cho họ một đồng xu nào chứ gì? Thế thì anh chỉ việc cho biết sự thật và đưa cho họ một hợp đồng mới trị giá bốn trăm, rồi ký một hợp đồng khác với cô gái trong nhóm có trị giá một trăm đô la. Anh hãy đưa cô ta vào đội hợp xướng, miễn sao cho cô ta được tham gia vào buổi trình diễn. Như thế anh sẽ không mất thêm một xu nào và mọi người đều vui lòng. Tất nhiên. Phải. Tôi sẽ bảo cô ta trình diện lạo trong buổi diễn tập ngày mai….Thú vị quá…Copa à? Lúc nào? Đêm nay sao? Được đi với anh thì nhất rồi. Được lắm. Tôi sẽ gặp anh tại đó.
Anh gác máy và mỉm cười với Neely.
- Tiểu thư, cô được nhận vào buổi trình diễn rồi đấy.
Cô liền chạy qua căn phòng và choàng hai cánh tay quanh cổ anh biểu hiện một sự biết ơn.

- Ôi ông Burke! Trời ơi ông thật là kinh khủng!
Rồi cô lao trở lại Anne và ghì chặt nàng.
- Ôi Anne, tao thương mày quá. Tao sẽ không bao giờ quên vụ này. Mày là người bạn duy nhất của tao. Ngay cả ông anh rể cũng đã trở thành thù địch đối với tao. Và bà chị tao nữa. Nhất định bà ta đã biết rõ chuyện…Charlie không thể nào chơi trò đểu giả này mà không cho vợ biết. Ôi Anne, nếu tao thành công hoặc vươn lên bất cứ nơi đâu, hoặc nếu mày cần bất cứ điều gì, tao sẽ đáp lại ơn mày. Tao xin thề tao sẽ…
Anne nhẹ nhàng gỡ tay bạn ra.
- Tao rất vui mừng cho mày Neely, quả thật tao rất vui mừng.
Chuông điện thoại chợt reo. Lyon nhặt ống nghe lên.
- Gil Case gọi lại – Anh khẽ bảo với một bàn tay che kín ống nghe.
Anne cảm thấy nôn nao vì lo ngại cho tới lúc Lyon bật cười.
- Tôi không biết Gil à – anh nói rồi quay sang Neely – Nhân tiện xin cô cho biết tên cô là gì?
Đôi mắt trẻ thơ mở rộng.
- Neely.
- Neely – Lyon lập lại vào điện thoại – phải. N…e…e..l…y.
Anh quay lại nhìn Neely để xác nhận. Cô ta gật đầu xác nhận. Và anh hỏi:
- Họ là gì?
Cô ta chăm chú nhìn anh.
- Lạ quá. Chính tôi cũng không biết. Tôi muốn nói chưa bao giờ tôi phải băn khoăn về tên họ của mình bởi vì tôi đã là một người trong nhóm Gaucheros. Tôi không thể dùng cái tên Ethel O'Neil.
Lyon lại đặt một bàn tay lên ống nghe.
- Tôi sẽ bảo ông ta sẽ chờ đến ngày mai, tới lúc cô tự đặt cho mình một cái họ hay sao?
- Và cho ông ta có cơ hội đổi ý hay sao? Không đời nào. Anne, tao có thể lấy họ gì bây giờ? Hay là tao lấy họ của mày? Neely Welles.
Anne mỉm cười.
- Mày nên chọn một họ gì cho hấp dẫn hơn.
Neely nhìn Lyon Burke với vẻ bối rối.
- Burke?
Anne lắc đầu.
- Cái tên Neely Burke chẳng có gì hay ho cả.
Neely đứng im trong một lúc rồi đột nhiên mắt cô ta sáng rực lên.
- Neely O'Hara.
- Cái gì? – Lyon và Anne cùng kêu lên một lúc.
- Nelly O'Hara. Tuyệt lắm rồi. Tôi là dân Ailen và Scarlett là nhân vật tôi thích nhất…

- Cô ấy vừa mới đọc xong "Cuốn theo chiều gió" – Anne giải thích.
- Neely, tôi chắc chắn chúng ta sẽ tìm ra được một cái tên nghe êm tai hơn – Lyon gợi ý.
- Hơn cái gì?
- Phải, Gil, tôi vẫn còn đang nói với anh đây – Lyon bảo – chúng tôi đang họp bàn về việc đặt một cái tên.
- Tôi muốn lấy tên Neely O'Hara – Neely bướng bỉnh nài nỉ.
- Tên cô ta là Neely O'Hara – Lyon nhe răng cười – phải. Đúng thế. Và anh hãy lập hợp đồng ngay trong buổi diễn tập ngày mai. Cô ta là người nóng nảy. Và Gil này, anh hãy làm cho được một bản hợp đồng theo mẫu của công đoàn diễn viên. Chúng ta hãy nâng đỡ cô ta một chút.
Lyon gác máy rồi nói với Neely.
- Và bây giờ cô Neely O'Hara, cô nên đến văn phòng công đoàn diễn viên và gặp họ ngay đi. Cô phải đóng một khoản tiền gia nhập công đoàn khá lớn, trên một trăm đô la thì phải. Nếu cô cần ứng trước…
- Tôi đã để dành được bảy trăm – Neely hãnh diện nói lớn.
- Tuyệt. Và nếu cô nhất quyết giữ họ tên đó, tôi sẽ vui lòng hoàn thành các thể thức cần thiết để hợp pháp hoá họ tên cô.
- Ông muốn nói như thế không ai có thể lạm dụng nó?
Anh mỉm cười.
- Có thể nói là như thế sẽ khiến cho mọi việc dễ dàng hơn. Tài khoản ký gởi, bảo hiểm xã hội…
- Tài khoản ký gởi à? Bao giờ tôi mới cần đến một tài khoản ký gởi?
Chuông điện thoại lại reo.
- Ôi trời – Neely lẩm bẩm – tôi đánh cuộc là ông ta đã đổi ý.
Lyon nhấc ống nghe lên.
- Hello? Ồ này…(Giọng nói của anh chợt thay đổi). Phải, tôi đã đọc thấy câu chuyện ở trên báo. Tôi đã luôn luôn nói với cô tôi chỉ đóng vai Thần Ái Tình…(Anh bật cười). Cô cứ đến đi…Cô làm cho tôi có cảm tưởng mình cao đến 7 feet. Này nữ thần Diana, có mấy người đang ở trong văn phòng và tôi không thể bắt họ chờ đợi qúa lâu. Chúng ta sẽ nói chuyện đó tối nay. Cô có thích xem cuộc trình diễn ở Copa? Gil Case mời cả hai chúng ta…Tuyệt, tôi sẽ đến đón cô vào khoảng tám giờ. Chào cô.
Anh quay lại Neely và Anne với một nụ cười tỏ ý xin lỗi vì gây gián đoạn.
Anne đứng lên.
- Chúng tôi đã làm mất thì giờ của anh quá nhiều rồi. Xin hết sức cám ơn, Lyon.
- Có gì đâu. Tôi còn nợ cô một đặc ân vô cùng to lớn…Quả thực tôi hàm ơn cô về việc chiếc giường mà tôi được nằm ngủ ở đó.
Khi hai người đã ra khỏi văn phòng, Neely xoay tròn một vòng và ghì chặt

Anne.
- Anne, tao sung sướng quá đến nỗi có thể hét to lên được.
- Tao rất mừng cho mày Neely.
Neely chăm chú nhìn nàng.
- Kìa có chuyện gì thế? Trông mày có vẻ khó chịu. Có phải mày đã bực tức vì tao đã làm phiền mày? Tao rất tiếc. Nhưng Lyon đâu có bực tức và ông Henry Bellamy thậm chí còn không biết tao đã đến đây. Mọi việc quá sức tốt đẹp Anne, tao xin mày hãy nói mày không bực tức, nếu không hôm nay đối với tao sẽ mất hết ý nghĩa.
- Tao không bực tức, chỉ hơi mệt…tao nói thật đấy Neely.
Nói đoạn Anne ngồi xuống trước bàn viết.
Neely có vẻ bối rối.
- Thôi được, tao cho rằng cả hai đứa mình đã trải qua qúa nhiều chuyện gay cấn (Cô cúi xuống và ôm chặt lấy Anne). Ồ Anne, một ngày nào đó tao sẽ làm sao cho xứng đáng với mày…dù thế nào đi nữa. Tao xin thề.

Nàng nhìn Neely tung tăng đi ra khỏi văn phòng. Một cách máy móc, nàng cho một tờ giấy mới vào chiếc máy đánh chữ. Tờ giấy than đã làm hoen ố chiếc nhẫn đính hôn của nàng. Nàng cẩn thận chùi sạch rồi bắt đầu đánh máy.
Anne cảm thấy mình đang sống với chương trình "Đụng phải Trời". Lúc đầu nàng chỉ bị hạn chế trong những lời mô tả của Neely về các buổi diễn tập hàng ngày. Neely ở trong ban hợp xướng, và trong ba ngày, cô ta chỉ cho Anne từng bước một. Rồi tới lời thông báo khiến nàng phải sửng sốt: Neely đã có một "vai" – ba lần được lên tiếng trong một màn đông người. Nhưng thành công đáng kể nhất là vai cô được đóng thay.
- Mày có thể chịu được không? – Neely hỏi – Tao…Chính tao đóng thay Terru King. Terry là nhân vật hàng đầu số hai, và vẫn cùng Helen đóng vai một cô gái ngây thơ đáng yêu nhất mà họ có thể nghĩ ra được. Nhưng Terry gợi tình và xinh đẹp. Mày hãy tưởng tượng tao phải làm ra vẻ gợi tình và xinh đẹp.
- Thế thì tại sao người ta lại chọn mày?
- Cứ cho là họ bị kẹt. Tao là người duy nhất trong đội hợp xướng có thể hát riêng. Vả lại, họ thường không thuê người đóng thay vai cho tới khi buổi trình diễn thành công lớn. Tao chỉ là một người dự phòng cho các cuộc lưu diễn.
- Mày hát hay không, Neely?
- Hay à? Ồ, tao hát cũng như tao khiêu vũ. Mặc dù tao phải nhìn nhận tao được thăng cấp nhanh hơn các cô gái trong ban đồng ca rất nhiều (Cô đá chân một cái thật cao suýt trúng phải ngọn đèn). Bây giờ tao chỉ cần có

người ye6u nữa là tất cả đều tốt đẹp.
- Trong cuộc trình diễn có ai trông hấp dẫn không?
- Mày đùa đấy à? Một dạ nhạc hội không khác gì một sa mạc tình dục – trừ phi mày là một kẻ đồng tính luyến ái. Dickie đang mặc tình vui thú với đám thanh niên trong ban hợp xướng. Nam diễn viên chính là người thẳng thắn – cũng khá đẹp trai – nhưng đã có một bà vợ trông như mẹ anh ta, và chị ta theo dõi chồng không rời một giây. Anh chàng đóng cặp với Terry King thì gần như trọc lóc nếu không mang tóc giả. Người đàn ông bình thường độc nhất là ông già dâm đãng đóng vai cha của Helen. Ông ta đã sáu mươi lăm tuổi nhưng bao giờ cũng muốn sờ soạng người yêu, một cô gái trong ban hợp xướng. Mel Harris đang sắp xếp để cho tao đi chơi chung. Tao hy vọng nhờ đó sẽ vui thú hơn…Thật là kinh khủng nếu tao không kiếm được một người bạn trong đêm khai diễn. Mày vẫn còn định đi tham dự buổi khai diễn tại New York với George Bellows đấy chứ?
- Tất nhiên không. Tao..à..tao đã đính hôn với Allen.
- Vậy thì tao sẽ mua cho mày hai ghế trong đêm khai diễn. Đó là món quà tao tặng mày.
- Mày không được ghế nào riêng dành cho mày sao?
- Mày đùa đấy à? Không có ai, ngay cả Helen Lawson. Nhưng bà ta được quyền mua bốn ghế mỗi đêm, và có người đã nói với tao rằng khi các buổi trình diễn bắt đầu ăn khách, bà ta sẽ bán lại cho một tay đầu cơ vé và bà ta sẽ giàu to.
- Nhưng Neely, tao không thể để cho mày mua vé cho tao đâu…Allen sẽ mua thôi. Và nếu Mel không có kế hoạch gì hấp dẫn, bọn tao sẽ đưa mày về sau buổi khai diễn.
Neely đã đi chơi với Mel Harris trong tuần lễ sau đó. "Anh ta thật là tuyệt diệu". Neely khăng khăng nói. Anh ta dẫn Neely tới nhà hàng Toots Shor và kể cho Neely nghe toàn bộ cuộc đời mình. Anh ta mới có hai mươi sáu tuổi, đã tốt nghiệp trường đại học tổng hợp New York, chỉ là nhân viên phụ trách quảng cáo nhưng hy vọng một ngày kia sẽ trở thành lãnh đạo. Anh ta hiện sống trong một khách sạn nhỏ ở trung tâm thành phố và đêm thứ sáu hàng tuần lại trở về Brooklyn để ăn tối với gia đình. "Mày nên biết, người Do Thái thường rất có ý thức gia đình". Neely giải thích.
- Mày thực tình mến anh ta? – Anne hỏi.
- Tao yêu anh ta!
- Neely, mày chỉ đi chơi với anh ta có một lần, làm sao có thể yêu được?
- Mày hãy nhìn xem ai đang nói đây. Chính mày đã như thế sau một bữa ăn trưa với Lyon Burke?
- Neely! Không có chuyện gì giữa Lyon Burke với tao. Thậm chí tao còn không nghĩ tới anh ấy. Thật ra, tao rất mến Allen.

- Tao biết rõ tao yêu Mel. Anh ta đẹp trai. Không đẹp theo kiểu Lyon, nhưng cao lớn.
- Trông anh ta như thế nào?
Neely nhún vai.
- Có lẽ hơi giống George Jessel, nhưng đôi với tao thì anh ta tuyệt đẹp. Và anh ta cũng không cố tán tỉnh tao một cách quá sống sượng. Ngay cả khi tao đã nói dối bảo tao đã hai mươi tuổi. Tao sợ nếu biết tao mới có mười bảy tuổi, anh ta sẽ lảng tránh tao.
Neely chợt ngoái đầu nhìn về phía cánh cửa mở. Hai người đang ngồi trong phòng của Anne, và điện thoại để ở dưới lầu phía trước phòng của Neely. Như thế vừa tiện vừa bất tiện. Neely phải thường xuyên nhận điện cho mọi người trong nhà.
- Lần này là của tao – cô ta hét lên khi nghe tiếng chuông reo rất khẽ.
Năm phút sau cô ta nhảy lên, vui mừng hổn hển bảo:
- Anh ta gọi. Tối nay anh ta sẽ dẫn tao đi đến nhà hàng Martinique. Anh ta quản lý một ca sĩ tại đó.
- Chắc hẳn anh ta xoay sở rất giỏi –Anne nói.
- Không đâu, anh ta chỉ kiếm được một trăm mỗi tuần. Anh ta làm việc cho irving Stein, và irving quản lý khoảng mười hai tài khoản lớn. Nhưng chẳng bao lâu nữa, anh ta sẽ ra làm ăn riêng, mặc dù anh ta đang cố gắng liên kết với ngành vô tuyến điện. Mày nên biết, đàn ông Do Thái đều là những người chồng tuyệt vời.
- Tao đã nghe nói như thế. Nhưng họ có cảm tưởng như thế nào về con gái Ailen?
Neely nhíu mày lại.
- Tao vẫn có thể bảo anh ta tao có một phần máu Do Thái. Và cái tên O'Hara chỉ là biệt danh trên sân khấu.
- Neely, mày sẽ không bao giờ giữ kín được mãi đâu.
- Nếu cần, tao giữ được. Tao sắp sửa thành hôn với anh ta. Rồi mày sẽ thấy.
Neely tự hài lòng và vừa nhảy quanh phòng vừa hát khe khẽ.
- Đó là một bài hát hay. Bài gì vậy?
- Một bài trong cuộc trình diễn. Này Anne, tại sao mày không chịu lấy chiếc áo choàng lông mà bố của Allen đã cho mày và bán cho tao chiếc áo choàng đen của mày? Tao cần chiếc áo choàng đen đó.
- Neely, mày hãy hát lại bài ca đó.
- Tại sao?
- Thì mày cứ hát đi.
- Đó là tiết mục của Terry King. Nhưng tao nghĩ Helen Lawson đang dự tính tước đoạt. Bà ta đã từng tước đoạt một bài ca của Terry. Tội nghiệp cho Terry chỉ còn hai bài ca. Bài này và một bài khác nữa. Đó là bài ca khao

khát một tình yêu không được đáp lại. Helen không thể tước đoạt bài ca đó của Terry. Cá tính của Helen không thể cho phép bà ta hát bài đó trong cuộc trình diễn. Như thế sẽ làm đảo lộn cả chương trình.
- Hát bài ca đó đi, Neely – bài mày vừa hát.
- Nếu tao hát, mày có chịu bán cho tao chiếc áo choàng đen của mày khi mày được chiếc áo lông không?
- Tao sẽ cho không mày bao giờ tao lấy chiếc áo lông. Bây giờ hát đi.
Neely thở dài, và như một đứa bé bị bắt buộc phải đọc thuộc lòng, cô đứng ở chính giữa phòng, và hát bài tình ca. Anne tưởng chừng như không tin nổi tai mình nữa. Neely có một giọng hát khác thường. trong như thuỷ tinh. Các nốt thấp của cô vừa nồng nhiệt vừa du dương và các nốt cao chứa chan một vẻ đẹp hùng mạnh.
- Neely! Mày hát hay quá!
- Ồ, bất cứ ai cũng có thể hát – Neely cười bảo.
- Không được như mày đâu. Tao không sao thể hiện được một nhạc khúc khi mạng sống của tao đang lâm nguy.
- Nếu mày lớn lên trong cuộc đời lưu diễn mày sẽ thừa sức. Tao có thể vừa hát vừa tung hứng, thậm chí vừa làm trò ảo thuật. Cứ đứng loanh quanh trong cánh gà, mày sẽ học được tất
- Nhưng Neely, mày hát rất hay. Quả thật rất hay.
Neely nhún vai.
- Cứ như thế và một đồng năm xu sẽ đem đến cho tao một tách cà phê.
Bản thân Anne đã bắt đầu dính líu với chương trình "Đụng phải Trời" vào cuối tuần lễ diễn tập thứ hai. Henry gọi điện thoại vào một buổi chiều ngay lúc nàng sắp sửa rời văn phòng.
- Anne, tạ ơn Chúa vì cô vẫn còn ở đó. Chỉ có cô mới có thể cứu sống tôi. Tôi hiện đang bị kẹt ở NBC. Cuộc trình diễn El Holson sẽ tiến hành vào lúc 9 giờ tối nay và hai mươi phút cuối phải được tường thuật lại. Ed là một con người khó chơi – các nhà văn đang nhăm nhe phủi tay – và anh ta đã lấn át cả vị chủ nhiệm. Tôi không thể bỏ được. Và Helen Lawson đang chờ tôi đem tới một cặp hồ sơ về các cổ phần mới của cô ấy. Nó đang nằm trên bàn giấy của tôi.
- Tôi sẽ gởi người đem tới?
- Không, cô hãy đem tới. Nhưng đừng nói tôi hiện đang ở NBC. Cô cứ bảo tôi đang bị kẹt cứng trong một phiên họp hội đồng quản trị về vụ mua bán bất động sản mà cô ấy đang quan tâm và tôi không thể nào chuồn đi được. Miễn sao cho cô ấy nghĩ rằng tôi đang kiếm tiền cho cô ấy, và cô ấy không phải bận tâm. Cô hãy đưa cái cặp đến tận tay cô ấy, và vì Chúa cô hãy nói sao cho cô ấy tin được.
- Tôi sẽ cố hết sức – Anne hứa.

- Cô hãy đem cái cặp đến nhà hát Booth, theo lối cửa sau sân khấu. Họ sắp sửa ra về. Hãy nói là ngày mai tôi sẽ xem xét kỹ mọi việc đầy đủ chi tiết cùng với cô ta.
Nàng lấy làm buồn tiếc vì Henry đã tóm được nàng. Phải chi nàng rời văn phòng sớm hơn. Nàng không thạo những công việc như thế này. Đối diện Helen Lawson không giống như những lần gặp nhau mỗi ngày.
Nàng bồn chồn trong lòng khi tới nhà hát và rụt rè mở cánh cửa sân khấu hoen gỉ màu đen. Ngay cả ông già gác cửa đang ngồi đọc bản tin đua ngựa bên cạnh lò sưởi cũng có vẻ khiếp đảm.
Ông già ngước mắt lên hỏi:
- Sao? Cô cần gì?
Nàng ngạc nhiên nhớ lại những cuốn phim trong đó các cô gái tươi vui trong đội hợp xướng gọi người gác cửa sân khấu bằng "ông bô". Còn ông già này thì cứ nhìn chòng chọc vào nàng tựa hồ nàng đang ở trong đội cảnh sát.
Nàng liền giải thích, và chỉ vào cặp hồ sơ làm bằng chứng. Ông già hất đầu bảo:
- Ở trong đó.
Rồi ông trở về với tờ báo.
"Ở trong đó", nàng đâm sầm vào một người đàn ông cau có đang cầm một tập kịch bản.
- Cô làm cái quỷ gì ở đây thế?
Nàng lại giải thích đầy đủ một lần nữa, trong lòng thầm rủa Henry.
- Họ còn đang diễn tập – anh ta càu nhàu – Cô không thể đứng trong cánh gà này. Cô hãy đi qua cửa kia và xuống ngồi trong đám khán giả cho tới khi chúng tôi diễn tập xong.
Nàng bước dò dẫm trong nhà hát tối tăm và trống trải. Gil Case đang ngồi ở dãy ghế thứ ba sát lối đi, chiếc mũ đội nghiêng che mắt ông ta khỏi ánh đèn sáng chói trên sân khấu. Các cô gái trong đội hợp xướng đang ngồi thành một nhóm với dáng điệu mệt mỏi, tựa lưng vào bức tường phía sau của một sân khấu bỏ trống. Một số đang xì xào bàn tán với nhau, vài người xoa bóp nắn chân, một người đang đan áo. Neely ngồi thẳng, dán mắt nhìn Helen Lawson đứng chính giữa sân khấu, đang hát một bản tình ca với một người đàn ông cao lớn đẹp trai.
Bà hát vang những lời ca theo phong cách trứ danh của bà. Nụ cười rạng rỡ và tươi vui, và ngay cả trong bài tình ca bà vẫn bộc lộ tư thế khoẻ khoắn và nồng nhiệt của mình. Đôi mắt của bà vụt hiện lên vẻ hóm hỉnh khi lời ca tới đoạn hài hước, và trở nên nghiêm trang khi bài hát chuyển sang giọng than vãn của người tình quen thuộc. Dáng người bà đã bắt đầu có nhiều dấu hiệu của tuổi trung niên, hông to ra, mông hơi xệ. Hồi tưởng lại bà trong quá khứ, Anne có cảm tưởng tựa hồ nàng đang nhìn vào hình ảnh méo mó đầy ác

nghiệt của một nhân vật xuất chúng. Tuổi tác vẫn thường khiến một con người bình thường trở nên duyên dáng hơn, nhưng đôi với các nhân vật danh tiếng, nhất là các nữ minh tinh, tuổi tác biến thành chiếc rìu phá huỷ những tuyệt tác nghệ thuật. Dáng người của Helen luôn luôn là báu vật lớn nhất của bà. Đóng vai hài hước trong những bộ quần áo hợp thời trang vốn là sở trường độc đáo của Helen Lawson. Khuôn mặt bà, mặc dù không bao giờ đẹp một cách cổ điển, vẫn quyến rũ và linh hoạt nhờ mái tóc xù đen dài.
Helen đã không khai diễn một vở kịch nào ở Broadway suốt năm nay. Cuộc trình diễn cuối cùng của bà đã kéo dài trong hai năm liền, rồi thêm một năm lưu diễn. Bà đã gặp người chồng cuối cùng trong năm lưu diễn đó. Việc tỏ tình ở Omaha Nebraska như một cơn lốc, rồi một đám cưới khổng lồ diễn ra. Helen đã tuyên bố với báo chí rằng bà có ý định sống ở trại chăn nuôi súc vật của chồng ngay sau khi chuyến lưu diễn kết thúc. Ở đó, bà sẽ đóng vai trò cao quý của mình nhất, vai cuối cùng của bà – một người vợ. Ông chồng cao to tươi tắn, Red ingram, cũng quả quyết với giới báo chí rằng vị trí của Helen là ở trại chăn nuôi của ông. "Tôi chưa bao giờ trông thấy cô gái nhỏ bé này trong bất cứ một buổi trình diễn nào của cô ấy", ông đã nói với mọi người, "cũng như…tôi đã phá tan sự nghiệp của cô ấy cách đây rất lâu. Cô ấy là của tôi".
Helen đã ổn định cuộc sống trong hai năm. Rồi hình ảnh của bà lại sáng chói trong các bức điện báo của hai hãng thông tấn AP và UP khi bà tuyên bố với báo chí rằng "đó là cả một địa ngục ở trại chăn nuôi" và Broadway mới là nhà của bà. Sau khi Henry nhanh chóng hoàn thành mọi sự dàn xếp cho vụ ly dị ở Reno, nhiều soạn giả nhạc kịch liền xô tới gặp Helen với những kịch bản mới nhất của họ, và giờ đây Helen trở lại nơi mà bà không sao rời xa khỏi được, nơi bà đang diễn tập chương trình "Đụng phải Trời".
Bà không thể là hạng người xem tình yêu là quan trọng. Anne quả quyết. Không thể như vậy với chiếc cằm xẻ đôi thế kia. Thế nhưng bà lại đang hát một bài tình ca, đôi mắt của bà vẫn còn long lanh một cách tươi tắn, vẻ linh hoạt xưa kia vẫn còn y nguyên, mái tóc quăn xù đen nhánh vẫn còn dài xuống tận vai. Căn cứ theo những lời của bài ca, Anne thấy rõ Helen đang đóng vai một goá phụ đang đi tìm một mối tình mới. Kể ra thì cũng được đấy, nhưng tại sao Helen lại không chịu tìm cách gầy bớt đi khoảng mười ký trước khi bà tham gia vào cuộc trình diễn? Hay là bà không thể nhận thức được sự thay đổi mà thời gian đã gây nên? Có lẽ sự thay đổi ấy xảy ra dần dà nên con người khó lòng nhận thấy. Mình đã trông thấy bà ta cách đây tám năm, Anne nghĩ, vì vậy mình mới có cảm giác bất ngờ như thế này. Có lẽ Helen vẫn như cũ trong mắt bà.
Đó là những ý nghĩ chạy qua tâm trí nàng trong lúc quan sát Helen biểu diễn. Đồng thời nàng nhận thức rằng sức quyến rũ của Helen không xuất

phát từ khuôn mặt hay dáng người của bà. Có một cái gì bắt buộc người ta phải chăm chú nhìn bà, và trong chốc lát, ta sẽ quên bẵng cái hông rộng và cái cằm chẻ, mà chỉ cảm thấy sự nồng nhiệt kỳ lạ và nét vui tươi ngang tàng của bà.
Khi bà biểu diễn xong, Gil Case gọi lớn:
- Tuyệt quá Helen! Hay lắm!
Bà bước tới mép sân khấu, nhìn xuống ông ta và bảo:
- Bài này thối lắm!
Sắc mặt ông ta vẫn không hề thay đổi.
- Rồi cô sẽ thích nó thôi. Lúc đầu cô luôn luôn cảm thấy thế về các bài tình ca giữa chàng với nàng.
- Anh đùa đấy à? Tôi thích bài tôi đã hát với Hugh Miller trong vở "Cô gái xinh đẹp". Tôi thích nó ngay khi mới nghe. Và Hugh không thể phân biệt chính xác sự khác nhau giữa các độ cao của một bài ca, cho nên tôi đã phải dẫn dắt anh chàng ngớ ngẩn. Tối thiểu Bob vẫn giữ được giọng. (Bà bắt đầu để tỏ lòng biết ơn người đàn ông đẹp trai đang đứng lúng túng bên cạnh bà). Vì vậy xin anh chớ bảo tôi thích phải nó. Nó thuộc loại kém, nó không nói lên được gì hết. Và tôi ghét phối hợp chuyện hài hước với tình yêu không được đền đáp. Nhạc thì được, nhưng tốt hơn anh nên bảo Lou đặt lại lời ca khác hay hơn.
Bà quay người và bước ra khỏi sân khấu. Vị phụ tá giám đốc lớn tiếng ra lệnh cho mọi người trở lại làm việc vào 11 giờ ngày mai và cho biết tên các diễn viên với đầy đủ trang phục, sẽ được bố trí công việc trên bảng thông báo ở hậu trường và xin vì Chúa, hãy đến Brooks đúng giờ. Khắp nơi vang lên tiếng xì xào và không một ai tỏ vẻ quan tâm tới việc Helen vừa công kích bài ca, kể cả Gil Case. Ông ta từ từ đứng lên khỏi ghế, đốt một điếu thuốc lá và bước ra phía sau nhà hát.
Khi sân khấu đã trô'ng, Anne rón rén đi trở ra. Người đàn ông trẻ tuổi cầm tập kịch bản chỉ tay về phía cửa phòng trang điểm của Helen.
Anne gõ cửa và cái giọng khàn khàn nổi tiếng ấy cất lên:
- Vào đi!
Helen nhìn lên với vẻ ngạc nhiên:
- Cô là ai vậy?
- Tôi là Anne Welles và tôi…
- Cô biết đấy, tôi rất mệt và bận. Cô muốn gì?
- Tôi đem cặp hồ sơ đến – Anne vừa nói vừa để nó lên mặt bàn hoá trang ông Bellamy nhờ tôi đưa đến.
- Ồ, thế Henry đang ở xó xỉnh nào vậy?
- Ông ấy đang bận họp bàn về một vụ mua bán bất động sản. Nhưng ông ấy bảo sẽ nói chuyện với bà ngày mai và giải thích những điều bà không hiểu.

- Được, được.
Helen quay trở lại với tấm gương và vẫy tay ra ý xua nàng đi. Anne vừa ra tới cửa thì Helen chợt la lên.
- Này, đợt một chút. Có phải cô là cô gái tôi đã được trên báo? Người vừa chiếm được Allen Cooper với chiếc nhẫn và tất cả mọi thứ?
- Tôi là Anne Welles.
Helen cười.
- Tốt lắm, vui mừng được gặp cô. Cô hãy ngồi xuống đây đã. Tôi không cố ý cáu kỉnh, nhưng cô nên thông cảm có nhiều kẻ lẩn tránh người gác sân khấu và lọt vào đây để tìm gặp tôi. Tất cả đều mang theo một món đồ gì đó để gạ bán. Này, cô hãy cho tôi xem chiếc nhẫn (Bà ta vồ lấy bàn tay của Anne và huýt lên một tiếng trầm trồ). Chà như thế này mới đáng gọi là đẹp, tôi có một chiếc gấp đôi cỡ này nhưng tôi tự mua lấy (Bà đứng dậy và khoác chiếc áo lông chồn lên người). Cái này tôi cũng tự mua lấy. Quả thực chưa có một người đàn ông nào mua cho tôi một món gì (Bà nói một cách buồn bã rồi nhún vai). Được, bao giờ cũng vẫn có ngày mai. Có lẽ rồi tôi sẽ gặp một anh chàng xứng đáng, tặng quà cho tôi tới tấp và cứu tôi thoát ra khỏi công việc đầu tắt mặt tối này.
Bà cười trước sự ngạc nhiên của Anne.
- Phải, đó chính là những gì tôi muốn nói. Chắc cô nghĩ thật là vui thích khi phải diễn tập suốt bốn tuần lễ tồi tệ này, và rồi địa ngục vẫn tiếp tục suốt thời gian thử tài trong những khung cảnh tù đày? Và nếu cô đạt được kết quả, thì sao nữa? Vô cùng khủng khiếp – cô sẽ còn phải chóng mặt với các tờ Tin Tức và Tấm Gương sau cuộc trình diễn (Bà bước ra cửa). Cô đi đâu bây giờ? Tôi có xe hơi, tôi sẽ đưa cô về.
- Thôi, em có thể đi bộ - Anne vội vàng nói – em ở gần ngay đây.
- Tôi cũng vậy, nhưng đây là một quyền lợi tôi được hưởng trong hợp đồng của tôi – ông chủ nhiệm trả tiền xe và tài xế đưa tôi đi khắp mọi nơi. Trong thời gian diễn tập và sau các lần trình diễn ở New York. Trừ phi tôi may mắn có được một người bạn trai để đi chơi. (Bà nói thêm với một nụ cười).
Trời mưa phùn khi họ đi ra khỏi nhà hát, vì thế Anne đành nhận lời mời của Helen.
- Anh hãy cho tôi xuống trước – Helen bảo người tài xế - rồi đưa cô Welles đến bất cứ nơi nào cô ấy cần.
Khi xe dừng lại trước toà nhà chung cư của Helen, bà chợt nắm lấy bàn tay của Anne với một cử chỉ bốc đồng và nói:
- Cô hãy lên chỗ tôi và uống với tôi một ly đi Anne. Tôi rất ghét uống một mình. Mới sáu giờ chiều. Cô có thể gọi điện thoại cho ông bạn của cô từ chỗ tôi. Ông ấy có thể đến đón cô tại đây.
Anne muốn về nhà – ngày làm việc đã quá dài – nhưng giọng Helen toát lên

vẻ khẩn khoản về nỗi cô đơn. Nàng liền đi theo Helen vào trong toà cao ốc. Bên trong căn hộ, tâm tính của Helen thay đổi trong lúc bà ta nhìn quanh một cách hãnh diện:
- Cô có thích nơi này không Anne? Tôi đã chi cả một gia tài để tạo ra nó đấy. Đàng kia là một bức tranh thật của Vlamick, và kia là một bức của Renoir.
Đó là một căn hộ ấm cúng, hấp dẫn. Anne say mê ngắm cảnh tuyết phủ do Vlamick vẽ. Đây là một khía cạnh của Helen mà nàng chưa bao giờ tưởng tượng ra.
- Tôi hoàn toàn ngu dốt không biết gì về mỹ thuật – Helen tiếp tục nói – Nhưng tôi muốn có những gì tốt đẹp nhất chung quanh mình. Về điều này, tôi có khả năng thực hiện được. Vì vậy tôi đã nhờ Henry tìm cho tôi một số bức tranh có giá trị tương xứng với căn hộ và có thể đầu tư có lợi. Bức Renoir không tệ lắm nhưng cái cảnh tuyết phủ kia thì…gớm. Nhưng Henry bảo một bức Vlamick có giá trị gấp ba. Cô hãy vào trong phòng làm việc của tôi. Đây là căn phòng tôi thích hơn hết, cả quầy rượu cũng ở trong đó.
Các bức tường của phòng làm việc là cả một chuỗi diễn tiến bằng hình ảnh về cuộc đời kịch nghệ của Helen. Nhiều bức ảnh với bề ngoài hào nhóang được đóng khung một cách trang nhã và sắp đặt chính xác, liên tục với nhau. Có nhiều bức ảnh Helen mặc váy ngắn và mái tóc uốn thành búp của những năm tuổi hai mươi. Một bức ảnh Helen mỉm cười với vị thị trưởng của New York, Helen với một nghị sĩ nổi tiếng, Helen với một nhà sáng tác trứ danh, Helen đang nhận giải diễn viên Broadway xuất sắc nhất, Helen đáp tàu đi Châu Âu với người chồng thứ hai, Helen trong nhiều điệu bộ âu yếm với các ngôi sao sân khấu khác. Ngoài ra có nhiều tranhh sơn mài, đồ trang trí, bằng khen, tất cả cho thấy con người vĩ đại của Helen.
Ngoài ra còn có một tủ sách xếp đầy những quyển sách đóng bìa da của các đại văn hào như Dickens, Sheakespeare, Balzac, De Maupassant, Thackery, Proust, Nietsche. Anne đoán rằng Henry cũng đã được giao phó việc bày biện tủ sách.
Helen nhận thấy nàng đang nhìn những cuốn sách.
- Tất cả đều là loại cổ điển chính hiệu, phải không? Tôi có thể nói với cô rằng Henry biết đủ mọi thứ. Nhưng không bao giờ có ai thuyết phục được những người như tôi đọc mấy cái thứ chán phèo đó. Đã có lần tôi thử đọc một vài trang…Ôi lạy Chúa!
- Một vài vị trong đó vẫn còn được thiên hạ đọc – Anne nhận xét – nhất là Nietzdhe.
Helen mở to mắt:
- Cô đọc loại sách đó sao? Chắc cô hiểu biết nhiều thứ? Tôi thì cả đời chưa hề đọc một cuốn sách nào.

- Chị trêu em đấy à? – Anne một mực nói.
- Không đâu, khi tôi lao vào cuộc trình diễn, tôi làm việc cật lực. Sau cuộc trình diễn, nếu gặp may tôi đi chơi với một ông bạn. Nếu không, từ rạp hát tôi trở về nhà một mình. Và trong lúc tắm rồi đọc mấy tờ báo thương mại, tôi đã muốn nhắm nghiền mắt lại. Tôi ngủ cho tới mười hai giờ trưa, đọc báo buổi chiều, xem qua thư từ, nói chuyện điện thoại với bạn bè, và thế là đến giờ ăn tối. Tôi không bao giờ ăn tối ở nhà hàng khi đang chuẩn bị cho một cuộc trình diễn và tôi chỉ uống rượu sau khi trình diễn xong. Nhưng sau buổi trình diễn, tôi thường thích la hét…Ồ phải, tôi gần như chỉ đọc được một cuốn sách trogn suốt cuộc hôn nhân cuối cùng. Đó là lúc tôi biết nó đang trở nên chua cay. Cô có thích uống sâm banh với đá không?
- Xin chị cho em một ly coca thôi.
- Ồ cô hãy dùng tạm sâm banh đi. Tôi chỉ uống thứ này, và nếu cô không chịu uống giúp, chắc tôi sẽ phải thanh toán hết chai này trong đêm nay. Cô nên biết, uống các loại rượu nho mình sẽ mập thêm (Bà vỗ vào hông tỏ vẻ hiểu biết). Tôi vẫn còn đang cố làm cho tiêu bớt mấy ký mới tăng thêm trong thời gian sống ở trại chăn nuôi. (Bà đưa cho Anne một ly). Lạy Chúa, chắc cô chưa từng sống trong trại chăn nuôi?
- Không, quê em ở New England.
- Tôi đã tưởng tôi sẽ sống trọn đời ở trại đó. Cô hãy vào đây… - vừa nói bà vừa kéo Anne vào phòng ngủ.
- Cô thấy chiếc giường đó? Nó rộng hai mét tư. Đó là chiếc giường tôi đã đặt làm khi kết hôn với Frank. Anh ấy là người đàn ông duy nhất tôi yêu thương. Tôi đã thuê chở công cụ làm tình đó đến tận Omaha khi tôi kết hôn với Red, rồi tôi lại chở nó quay về đây. Tôi dám cuộc là tôi đã trả tiền chuyên chở loanh quanh cho chiếc giường nhiều hơn cả trị giá ban đầu của nó. Đó là Frank (Bà chỉ một bức hình đặt trên bàn đêm).
- Ông ấy rất có duyên – Anne khẽ nói.
- Anh ấy mất rồi (Đôi mắt của Helen chợt ứa lệ). anh ấy chết trong một tai nạn xe hơi sau khi chúng tôi ly dị hai năm. Chính cái mụ tồi tệ mà Frank lấy làm vợ đã khiến cho anh ấy nên nông nỗi đó.
Tiếng thở dài của Helen chạy suốt thân thể bà.
Ane liếc cái đồng hồ trên bàn đêm. Đã sáu giờ rưỡi.
- Chị vui lòng cho em dùng điện thoại?
- Cô cứ vào phòng làm việc và gọi điện thoại ở đó. Cô sẽ thấy thoải mái hơn.
Helen rót thêm sâm banh trong lúc Anne gọi cho Allen.
- Em đang ở đâu? – Allen hỏi – Anh đã gọi em ba lần và lần nào cũng gặp phải Neely. Cô ta đang bực anh, nhất là vì cô ta đang chưng diện để đi chơi với người tình vĩ đại. Điều đó nhắc nhở anh đang có Gino bên cạnh. Ông ấy muốn biết em có thể cùng đi ăn tối với hai cha con anh đêm nay được

không.
- Em xin nhận lời. Allen, anh thừa biết mà.
- Tuyệt. Anh sẽ đến đón em trong vòng nửa giờ.
- Đồng ý. Nhưng em không ở nhà. Em đang ở nhà của Helen Lawson.
Allen im lặng trong một lúc rồi mới nói:
- Em có thể kể cho anh nghe về chuyện đó trong lúc ăn tối. Em muốn anh tìm em ở đó chứ gì?
Anh ghi lại địa chỉ. Nàng chợt nghe anh nói với Gino "Cô ấy đang ở nhà của Helen Lawson" và Gino kêu lên "Cái gì? Con đùa à?" rồi Allen trở lại với nàng.
- Anne, em tin hay không tùy em, Gino đê nghị mời Helen Lawson đi ăn tối luôn thể.
- Ô…họ có quen biết nhau hay không?
- Không. Nhưng như thế có gì khác đâu?
- Allen, em không thể…
- Em thử nói với bà ấy đi.
Anne ngần ngại. Làm sao có thể mời một người đàn bà cỡ như Helen Lawson tham dự một bữa ăn với một người không quen biết, nhất là với một người như Gino. Allen nhận ra sự ngập ngừng nên hỏi:
- Anne, em vẫn còn đó chứ?
Nàng liền quay sang Helen:
- Allen muốn biết chị có thể vui lòng đi với bọn em hay không. Cha anh ấy sẽ đi theo cùng.
- Tôi sẽ đi với tư cách là bạn của cha anh ta?
- Phải, chỉ có bốn người…
- Được lắm chứ - Helen kêu lên – tôi đã trông thấy ông ấy ở El Morocco. Trông ông ấy còn khá gợi cảm.
- Bà ấy rất vui lòng nhận lời – Anne lạnh lung nói vào máy.
Rồi nàng đặt máy xuống và nói với Helen.
- Họ sẽ đến đón mình trong vòng nửa giờ nữa.
- Nửa giờ? Cô làm sao có thể về nhà và thay quần áo trong thời gian đó?
- Khỏi cần. Em sẽ đi như thế này thôi.
- Nhưng cô đang mặc chiếc áo chòang kiểu thể thao, và bộ y phục bằng vải tuýt.
- Trước kia Allen vẫn thường dẫn em đi chơi như thế này. Anh ấy không quan tâm.
Helen nhăn mặt. Trông bà giống như một cô bé mũm mĩm.
- Chà Anne, tôi muốn chưng diện thật bảnh. Nhưng lúc này thì đâu có thể. Tôi sẽ trông giống như một cây nô en trong lúc cô lại ăn mặc như thế này. Tôi muốn gây một ấn tượng tốt đối với Gino. Ông ta là một con người đầy

sinh lực.
Chuyện thật là kỳ quái. Helen hành động như một nữ sinh viên đại học chuẩn bị hẹn hò với Gino. Và việc làm duyên làm dáng này hòan tòan không phù hợp với cá tính của Helen, nó khiến bà ta mất hết vẻ chững chạc của một người luôn thích hoạt động. Tự nhiên nàng ước mong vẻ trẻ con hờn dỗi này là một khía cạnh thuộc bản chất của Helen.
- Cô hãy gọi lại họ và yêu cầu họ đến đón trễ một chút đi – Helen đề nghị - và như thế cô có thể chạy về nhà và thay đổi y phục.
Anne lắc đầu.
- Em quá mệt. Em đã làm việc suốt ngày.
- Thế cô nghĩ hôm nay tôi đã làm cái quái gì? – Helen phản đối bằng giọng nói của một đứa trẻ bị gạt ra ngoài trò chơi – Sáng nay tôi đã phải dậy lúc chin giờ. Tôi phải làm việc suốt ba tiếng đồng hồ trong một tiết mục múa với hai anh chàng lôi thôi lếch thếch nhóm Gaucheros. Tôi đã múa tối thiểu là sáu lần không đạt. Rồi tôi đã phải hát đi hát lại bài hát thôi tha đó hàng trăm lần. Và tôi vẫn còn hăm hở thiết tha với công việc đó. Thế mà tôi lại hơi già hơn cô đấy. Tôi đã ba mươi tư.
- Em không có được sinh lực dồi dào như chị - Anne bảo, cố che giấu nỗi ngạc nhiên – Ba mươi tư! George Bellows đã nói đúng.
- Cô bao nhiêu tuổi, Anne?
- Hai mươi.
- Vô lý. Tôi đã đọc điều đó trên báo rồi mà. Tuổi thực của cô là bao nhiêu?
Vẻ biểu lộ trong mắt Anne làm cho Helen phải đổi giọng. Bà bỗng mỉm một nụ cười trẻ thơ và nói tiếp:
- Này, có phải cô là hạng đàn bà quay mặt đi mỗi lần nghe những lời nói thô tục? Bà già tôi vẫn thường tức giận khi tôi thốt ra những lời như thế. Thú thật với cộ, tôi đang cố không nói nữa. Tối nay, bất cứ lúc nào tôi có lời lẽ kém thanh nhã, cô chỉ việc đưa mắt nhìn tôi một cách khó chịu, nhé?
Anne mỉm cười. Có một nét gì quyến rũ trong cách thay đổi tính tình của Helen. Bà có thể chân thật một cách ngây thơ và rất dễ động lòng mặc dù đang ở vào một địa vị tầm cỡ.
- Quả thật cô chỉ mới hai mươi tuổi hay sao? – bà hỏi rồi nói tiếp ngay – Đúng là hết sức kỳ quái vì cô đã thành công quá nhanh, chộp một người như Allen Cooper. Tôi sẽ mặc áo màu đen và chỉ mang chút it nữ trang (Bà bước vào phòng ngủ để thay y phục trong lúc vẫn không ngừng nói). Này, cô hãy vào đây với tôi, tôi có giọng nói lớn nhất Broadway, nhưng tôi vẫn không thể nói cho cô nghe từ trong này.
Helen không ngừng miệng trong lúc thay quần áo. Phần lớn câu chuyện lien quan tới mấy người chồng của bà và họ đã đối xử tàn tệ với bà như thế nào.
- Điều tôi tha thiết nhất vẫn là tình yêu – bà tiếp tục với vẻ buồn rầu – Frank

yêu tôi. Anh ấy là một nghệ sĩ. Lạy Chúa, ước gì anh ấy có thể trông thấy tôi với một bức tranh thật của Renoir, anh ấy không vẽ theo kiểu như thế này. Frank vẽ tranh minh hoạ, nhưng theo kiểu anh ấy vẫn gọi là nghiêm túc. Niềm mơ ước của anh ấy là một ngày nào đó có thể bỏ lối minh hoạ và vẽ như ý tôi muốn.
- Hồi đó chị mới bắt đầu vào nghề?
- Không. Khi chúng tôi kết hôn, tôi đang đóng vai chính trong vở Chỗ Đứng của Sadie. Đó là lần thứ ba tôi đóng vai chính. Tôi đang kiếm được ba nghìn đô la mỗi tuần trong lúc anh ấy chỉ kiếm được một trăm, như vậy, cô có thể coi tôi kết hôn vì tình.
- Thế thì tại sao ông ấy không thể vẽ theo ý mình?
- Chẳng lẽ tôi phải cấp dưỡng anh ấy? Cô chế nhạo tôi đấy à. Nếu thế, làm sao tôi biết được một người đàn ông kết hôn với tôi vì tình chứ không phải vì tiền? Tôi đã chủ tâm nói thẳng với anh ấy. Hồi đó tôi có một căn hộ lớn và muốn sống thoải mái. Tôi bảo "Frankie, anh có thể đến đây ở. Em sẽ trả tiền thuê nhà, dù sao em cũng vẫn đang trả tiền. Em sẽ trả tiền người giúp việc, tiền áo quần của em, thức ăn thức uống. Nhưng khi chúng ta đi chơi, anh phải trả mọi chi phí". Anh ấy thường than phiền rằng hai đêm đi chơi tốn bằng cả tuần lương của anh ấy. Thay vì phải trả tiền thuê nhà và mọi thứ khác. Lạy Chúa, tôi vẫn yêu anh ấy. Tôi thậm chí còn muốn có một đứa con với anh ấy và như thế có nghĩa là sẽ mất cả một năm trình diễn…Vậy là cô có thể thấy tôi đã yêu anh ấy nhiều như thế nào. Nhưng tôi không bao giờ có thai được. Cô hãy giúp tôi kéo dây khóa ở chỗ này. Cô xem tôi trông như thế nào?
Helen có vẻ thoải mái. Anne thấy bà mang hơi nhiều nữ trang, nhưng xét cho cùng bà chính là Helen Lawson. Và nàng đành chịu vậy.
Tiếng chuông cửa chợt reo vang, Helen với tay lấy chiếc áo choàng lụa màu đỏ tươi trang điểm bằng nhiều chiếc khuy đồng. Bà nhìn Anne nói:
- Sặc sỡ quá, phải không?
- Tại sao chị không mặc chiếc áo choàng lông mà chị đã mặc hồi chiều?
- Cô không thấy trông tôi có vẻ bảo thủ với chiếc áo dài đen và áo choàng nâu?
Tiếng chuông lại vang lên.
- Được rồi, được rồi – (Helen chợt nhượng bộ, bà do dự trong một giây rồi lấy chiếc áo choàng lông và mỉm cười) – cô thắng, tôi biết cô có khiếu thẩm mỹ.
Cuộc gặp gỡ giữa Helen và Gino diễn ra như một cây pháo bông La Mã. Họ quyết định đến El Morocco, một nơi cả hai người đều mê thích. Họ gọi cùng một thực đơn, cười rú lên với những lời nói đùa của nhau, cùng uống sâm banh hết chai này đến chai khác. Nhiều bình luận viên báo chí dừng chân

bên bàn để bày tỏ lòng ngưỡng mộ đối với Helen, giàn nhạc tấu đi tấu lại những bản đàn bè thành công nhất của Helen trong quá khứ. Anne đã nhanh chóng nhiễm tâm trạng hài hước và thậm chí còn bật cười với những câu chuyện tục tĩu của Helen. Thật khó có thể không mến Helen.
Gino cười rống lên với vẻ tán thưởng.
- Tôi mê cô rồi đấy – ông vừa gào to vừa vỗ nhẹ lên lưng bà – Cô nói những gì cô muốn. Không có gì giả tạo trong con người cô. Chúng tôi sẽ tập hợp thành một nhóm đông để chào mừng cô trong đêm khai diễn.
Gino chợt cảnh giác, Anne biết là ông đã dự định đưa Adele đi theo. Tất nhiên ông đã tưởng Helen có người hộ tống.
- Chính xác là ngày nào?
- Mười sáu tháng Giêng. Bọn em sẽ đi New Haven hai tuần rồi bọn em sẽ trình diễn ba tuần ở Philadelphia.
- Bọn tôi sẽ đến New Haven – Gino nói nhanh – Anne, Allen và tôi…
- Không – Helen rên rỉ - New Haven là một nơi hỗn độn. Bọn em chỉ trình diễn ba lần ở đó để giải quyết một số vấn đề trước khi đi đến Philadelphia.
- Chúng tôi sẽ thông cảm thôi – Gino nói một cách dễ dãi.
- Không phải chuyện đó – Helen bĩu môi, khuôn mặt bà nhăn nhó như một đứa trẻ - nhưng bọn em khai diễn vào đêm thứ sáu, rồi một suất ban ngày vào hôm sau và thường phải diễn tập một lần trong buổi sang trước đó để không quên một chi tiết nào. Nếu anh đến em sẽ phải thức khuya và sẽ sinh ra cáu gắt. Và em không thể cáu gắt vào đêm mà hôm sau sẽ có một xuất trình diễn vào ban ngày.
- Tháng Giêng còn quá xa xôi nên tôi không thể tính toán trước được chuyện gì – Gino quả quyết bảo – với công việc kinh doanh hiện nay của tôi, tôi có thể đi xa vào lúc đó. New Haven có thể được…trừ phi cô không muốn chúng tôi đến.
Helen liền tới gần Gino, khóac tay ông, nháy mắt một cách duyên dáng.
- Ồ không, em không để cho anh thoát khỏi đâu. Em sẽ dàn xếp về chuyện New Haven. Và nếu anh còn ở đây, anh cũng sẽ đến dự đêm khai diễn ở New York nữa.
- Cô muốn nói xem hai lần?
- Anh nên biết nhiều người đã đến xem các buổi trình diễn của em đến năm lần – Helen hiền lành nói tiếp – nào Annie, chúng ta hãy vào phòng dành riêng cho phụ nữ để sửa lại mặt mày.
Người phục vụ trong phòng trang điểm choàng hai cánh tay quanh người Helen.
- Cô ấy là người đầu tiên đã trang điểm cho tôi – Helen nói với Anne.
Helen ngồi xuống và thoa phấn lên mặt bà. Khi cô phục vụ quay đi để giúp một người khách mới tới, Helen chợt bảo:

- Anne, tôi mến Gino.
Bà nói ra điều đó với một vẻ trầm tĩnh, và sự thiếu diễn cảm trên mặt bà càng làm mạnh thêm cảm nghĩ phía sau lời nói. Helen đùa nghịch với mái tóc của mình và không rời mắt khỏii hình ảnh của bà.
- Tôi muốn nói tôi thật sự mến Gino. Anne, cô có nghĩ ông ta cũng mến tôi không?
- Em chắc chắn ông ta cũng mến chị - Anne đáp, cố giữ cho giọng nhẹ nhàng.
Helen chợt quay sang Anne với vẻ khẩn khoản.
- Tôi cần có một người ban, hết sức chân thật, Anne à. Đó là tất cả những gì tôi ước mong, một người để yêu.
Anne chợt thấy có cảm tình với khuôn mặt say mê đầy xúc động, với đôi mắt cầu xin được bình an trong tâm hồn. Nàng nghĩ tới tất cả những câu chuyện quá đáng mà nàng được nghe về Helen Lawson, những câu chuyện chắc chắn được tung ra bởi nhiều kẻ kém cỏi hơn, ganh tị vì sự thành công của bà hoặc căm phẫn vì tính lỗ mãng của bà. Nhưng thật khó thấy rõ bất cứ ai có thể bộc lộ ác cảm một cách trung thực đối với một người đàn bà mà cá tính thô tục chỉ là lớp mặt nạ che giấu bản chất đa cảm và niềm khát khao tuyệt vọng hướng về tình yêu.
- Chị rất thích em Annie. Mình sẽ đối xử với nhau như bạn bè thân thiết. Và sau này cũng sẽ đi chơi với nhau nhiều. Chị không được may mắn có nhiều bạn gái. Này Amelia (giọng nói oang oang của Helen vang đến tận cô phục vụ) cho tôi mượn cây bút chì và một tờ giấy.
Cô phục vụ mang đến một tập giấy.
- Cô Lawson, nhân tiện cô đến đây, cô tiện tay viết cho cháu gái vài chữ được chứ?
- Tôi đã viết cho chị ba lần trong tuần trước rồi kia mà? – Helen càu nhàu trong lúc viết nguệch ngoạc tên bà – chắc đã bán hết rồi chứ gì (bà đưa tờ giấy cho cô phục vụ và nguệc ngoạc vài con số rồi đưa cho Anne) Đây là số điện thoại của chị. Em đừng làm mất, không có trong danh bạ điện thoại đâu, và nhất là đừng cho ai biết, ngoại trừ Gino. Em hãy xăm nó lên mình ông ta nếu có thể. Đây, em hãy viết số điện thoại của em.
- Chị luôn luôn có thể nói chuyện với em được qua số điện thoại của văn phòng ông Henry Bellamy.
- Phải, phải, chị biết chứ. Nhưng phòng hờ chị cần liên lạc với em tại nhà.
Anne liền viết số điện thoại trong tiền sảnh của ngôi nhà ở đường 52.
- Nhưng em có mặt tại văn phòng từ chin giờ rưỡi sáng đến năm giờ chiều – nàng lặp lại – và em thường đi chơi với Allen mỗi tối.
Đã gần ba giờ sáng khi chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước toà nhà cho thuê của Helen, họ đã đưa nàng về trước. Gino ngủ lim dim còn Allen có vẻ mệt

mỏi, nhưng Anne cảm thấy căng thẳng đầu óc sau một buổi tối đi chơi hứng thú. Có ánh đèn chiếu sáng phía dưới cửa phòng của Neely vì thế nàng gõ nhẹ.
- Tao đang đợi mày về - Neely nói – tao đã trải qua một buổi tối tuyệt vời. Tao đã nói thật với Mel rằng tao chỉ mới mười bảy tuổi, nhưng anh ấy không quan tâm đến điều đó. Anh ấy bảo tao đã sống nhiều hơn cả những cô gái hai mươi. Tao cũng bảo với anh ấy là tao vẫn còn trinh. (rồi cô ta hỏi tiếp) Mày đi đâu mà về trễ qúa vậy?
Anne kể cho Neely nghe về buổi tối của nàng với Helen Lawson bắt đầu từ lúc gặp gỡ sau buổi diễn tập. Khi nàng kể xong, Neely lắc đầu có vẻ không tin.
- Mày làm như mày vô cùng sung sướng. Chắc mày sắp sửa nói với tao là mày thích bà ta.
- Đúng thế, tao rất thích chị ấy, Neely à. Tất cả những câu chuyện về chị ấy, tất cả đều được nói ra bởi những người thậm chí không hiểu gì về chị ấy. Một khi mày đã quen biết, quen biết một cách thực sự, nhất định mày sẽ thích chị ấy. Mày hãy thú thật đi, lúc này mày không còn nghĩ chị ấy đã hất mày ra khỏi cuộc trình diễn ngay ngày đầu tiên, và lúc này mày đã làm việc chung với chị ấy, quả thực mày không thích chị ấy hay sao?
- Ồ tất nhiên bà ta rất khả ái.
- Tao đã thấy rõ điều đó.
- Mày bị sao thế? – Neely sờ vào đầu Anne – bà ta là một người đàn bà ghê rợn, không một ai thích bà ta.
- Không đúng như vậy, bất cự một ai chống đối chị ấy cũng chỉ vì chưa hiểu rõ chị ấy mà thôi.
- Mày xem kỹ lại đi, những người duy nhất qúy mến bà ta là khán giả, họ cách biệt bà ta bởi giàn nhạc và sân khấu. Và họ không thích bà ta, họ thích vai bà ta đóng. Thiên hạ chỉ công nhận một điều: Helen chẳng những là một ngôi sao lớn trong lãnh vực nhạc kịch, mà còn là một nữ diễn viên hết sức tài giỏi. Bởi lẽ bà ta thường đóng vai những cô gái sôi nổi với tấm lòng vàng và làm cho người xem tin tưởng. Thật ra, khi không biểu diễn, bà ta lạnh như tiền. Bà ta chỉ là một cỗ máy.
- Neely, mày không biết chị ấy thật sự như thế nào.
- Ôi bồ! Mày làm tao không thể nào nín cười được. Mày đi chơi suốt một tháng với Allen và không biết một chút gì về anh ta. Nhưng kìa, chỉ một đêm gần Helen Lawson mày đã nói như thánh. Mày sắp sửa có dịp trò chuyện với tất cả những người đã từng làm việc với bà ta, quen biết bà ta và căm ghét khinh miệt bà ta. Bà ta vừa cộc cằn, cố chấp, vừa tàn nhẫn, thô tục và đồi bại. Có lẽ tối nay bà ta đi cùng với cấp trên của bà ta và với mày, hoặc có lẽ bà ta muốn lợi dụng mày điều gì đó. Nhưng mày nên nghe tao nói, nếu mày

muốn kết giao với bà ta, bà ta sẽ giẫm lên mày, như thể mày là một con sâu.
- Đó là mày nhìn chị ấy theo bề ngoài, mày đã nghe câu chuyện về chị ấy lâu đến nỗi mày thậm chí không thử nhìn chị ấy theo đúng sự thật. Tao nghĩ chị ấy có thể ngoan cố khi làm việc. Đó là nhiệm vụ của chị ấy. Chị ấy phải chiến đấu cho những gì mình cần có. Nhưng mày hãy tách chị ấy ra khỏi công việc của chị ấy và mày sẽ nhận thấy đó là một người đàn bà đa cảm cô đơn, đang thiết tha tìm một người bạn chân chính. Và tìm một người để yêu.
- Yêu! – Neely kêu lên – Anne, Helen Lawson chân chính là con người quái ác tao trông thấy trong các buổi diễn tập. Và điều đó không liên quan gì đến việc diễn xuất. Bà ta đã như thế từ khi mới sinh ra đời. Mày không hiểu đâu, vì thế nếu tao trở thành một minh tinh, tao sẽ vô cùng biết ơn khán giả đã thương mến tao…những người trả tiền chỉ để trông thấy tao…những nhà văn đã viết về tao. Chà. Tao sẽ chạy quanh hôn tất cả thiên hạ. Mày nên biết, ngay cả Mel, người chỉ gặp bà ta một lần trong buổi trình diễn, đã gọi bà ta là Mụ diều hâu.
- Tao không muốn tranh cãi nữa – Anne chán nản – Nhưng tao không muốn mày đả kích Helen trước mặt tao. Neely, tao thích chị ấy.
- Được thôi..
Chuông điện thoại bỗng reo vang ngoài cửa…
- Không biết bọn rồ dại nào gọi vào giờ này – Neely nói – chắc là lộn số.
- Để tao ra nghe cho – Anne nói.
- Chào em gái – giọng nói sung sướng của Helen vang qua máy điện thoại.
- Helen, có gì không ổn hay sao?
- Helen – Neely gào to qua khung cửa mở- Đúng là mày không đùa. Hai người thân thiết nhau quá chừng.
- Chị chỉ muốn gọi điện thoại để chúc em ngủ ngon. – Helen vui vẻ - chị đã thay quần áo, giặt quần lót và vớ, bôi kem mặt, cuộn tóc và lúc này đang nằm trên giường.
Anne nghĩ tới cảnh Helen đang vui thú trên chiếc giường rộng hai mét tư và bất giác rùng mình trong lúc nàng đang đứng trong tiền sảnh không được sưởi ấm. Rồi mặc dù Neely đang đứng bên cạnh, nàng không nén nổi sự hiếu kỳ.
- Helen, chị vừa nói chị tự giặt lấy quần lót và vớ à?
- Chà, chắc là mày nói đùa – Neely thì thầm.
- Tất nhiên chị tự giặt. Chị nói thật đấy. Bà già chị đã tập cho chị những thói quen đó, và mặc dù chị có một người giúp việc riêng, chị vẫn làm công việc này mỗi tối trước khi đi ngủ. Chị nghĩ đó là bản chất irish trong người chị, dòng họ O'Leary.
- Đó là tên thật của chị à?
Neely không thể nào chịu đựng được nữa, vội vã bảo Anne:

- Tao sẽ trở lại ngay. Tao đi mặc chiếc áo choàng vì chắc mình còn tán gẫu lâu. Ngoài này lạnh quá.
Nói đoạn cô ta chạy vào phòng.
- không tên thật của chị là Laughlin. Đó là một dòng họ Scotch. Chị là người Scotch, France và irish. Nhưng chị đã đổi cái tên Laughlin thành Lawson. Chị tưởng tượng cái tên này có vẻ đẹp hơn dưới ánh đèn sân khấu.
- Chị làm như thể chị biết chắc nó được đưa ra trong ánh đèn.
- Chị đã biết hát từ lúc mười tuổi. lúc mười sáu tuổi chị bắt đầu học hát. Sau hai năm, chị bắt đầu thử giọng để xin gia nhập các đoàn hát. Chị đã tham gia một cuộc trình diễn ở Broadway với một vai nhỏ và một bài hát chị đã gây được nhiều sự chú ý. Mọi người đều ngạc nhiên, ngoại trừ chị. Nếu chị không nghĩ mình sẽ trở thành một ca sĩ chết tiệt, thì chị đã không phải mất công xin thử giọng để chiếm lấy một vai.
- Thế là chị không bao giờ gặp chuyện gì rắc rối, không bao giờ phải săn lùng việc làm.
- Bà ta đã thành công ngay tức khắc – Neely bảo (Cô đã trở lại, cuộn mình trong một chiếc áo choàng ấm áp). Đó là lý do khiến bà ta quá bần tiện đôi với những người như tao, bà ta không hề biết đấu tranh là gì.
- Không, chị thành công một cách dễ dàng – Helen nói tiếp – chị nhìn nhận sự việc không dễ dàng như thế đôi với mọi người. Nhưng nếu mình hiểu rõ, mình sẽ thành công. Một thời! Rất có thể sẽ kéo dài hơn một chút, nhưng không một ai thực sự nắm được nó mà lại sa vào tình trạng bấp bênh. Chị không sao chịu đựng nổi những vận may quá sức gian nan như thế này…Tất cả các tài năng không bao giờ gặp được một dịp may. Chỉ cần một vài bài ca là đủ để thành công. Mẹ kiếp, bọn con gái vẫn thường hát khá hay. Chị đã từng nghe nhiều nhóm ca sĩ kiếm được bảy mươi lăm đô la một tuần với giọng hát hay hơn chị. Nhưng họ vẫn không thành công.
Anne nhấc mình lên và rùng mình. Nàng đã bỏ áo choàng trong phòng của Neely.
- Helen, em phải đi ngủ. Em không đủ ấm, em đang lạnh cứng cả người.
- Chị sẽ đợi.
- Nhưng em không thể…em muốn nói…điện thoại.
- Dây không đủ dài à?
- Điện thoại ở ngoài tiền sảnh.
- Cái gì?
- Điện thoại ở ngoài tiền sảnh. Em sống trong một chung cư. Em không có điện thoại riêng.
- Chắc em đang nói đùa. Tay em đang mang một viên kim cương trị giá năm chục ngàn đô la mà em lại không có được một máy điện thoại hay sao? Em sống ở nơi quái quỷ nào vậy?

- Ở đường 52, ngay bên cạnh tiệm Leon và Eddie.
- Nhưng đó là một vùng ngoại ô bẩn thỉu! – Helen hét lên rồi bà đổi giọng – dù sao em cũng sắp sửa lập gia đình rồi. Nhưng chị vẫn chưa hiểu em làm sao mà có thể sống mà không có một máy điện thoại riêng trong phòng mình?
- Em có bao giờ thực sự cần đến nó?
- Lạy Chúa!
Anne thoáng nghe tiếng ngáp và tiếng tờ báo kêu sột soạt, rồi Helen nói bằng một giọng ngái ngủ:
- Ồ chị xem lại thì ra chị đã đọc được hai bài báo rồi. Thôi được, thiên thần, em hãy ngủ đi. Ngày mai em hãy ghé lại nơi diễn tập sau giờ làm việc.
- Em nghỉ làm trễ lắm chị à. Rồi em phải chạy ngay về nhà thay đổi y phục và chờ Allen.
- Phải, như thế là tốt. Chị muốn nói thay đổi y phục. Em trông quả thực xinh đẹp, Anne à, nhưng chiếc áo choàng kiểu thể thao và bộ quần áo vải tuýt đó phải dẹp bỏ đi. Em nên nhớ, điều quan trọng nhất trên đời là có được một người đàn ông yêu em. Em hãy diện thật đẹp cho anh ta. Ngày mai chị sẽ gọi điện thoại tới văn phòng cho em.
Điện thoại kêu một tiếng cách. Anne liền bước trở vào phòng Neely. Nàng lấy áo choàng và túi xách. Neely đi theo nàng ra đến tận cửa.
- Tao không hiểu nổi, Anne à – cô ta lắc đầu – tao không hiểu nổi. Nếu tao không được nghe bằng chính tai tao, tao sẽ không bao giờ tin nổi (Rồi sắc mặt cô thay đổi). Tuy nhiên tao vẫn nghĩ bà ta phải có một ý đồ nào đó.
- Không, chị ấy không có ý gì khác đâu. Đêm nay chị ấy rất thích thú. Chị ấy quả thực cô đơn. Và chị ấy có cảm tình với Gino.
- Lại còn chuyện đó nữa! – Neely rú lên – bà ta chỉ lợi dụng mày để làm quen với Gino.
- Không đúng như thế. Chị ấy tỏ ra nhiệt tình và thân thiết trước cả khi tao thu xếp vụ đi chơi. Chị ấy đã mời tao lên nhà chị ấy.
Neely nhe răng cười.
- Có lẽ con ngựa chiến già nua đang trở nên kỳ quặc.
- Neely!
- Chuyện đó vẫn thường xảy ra. Mày nên biết, một số đại minh tinh, nhất là những người đàn bà thích chuyện tình dục như Helen, đã quá chán ngấy với thái độ hờ hững của đàn ông, đến nỗi họ quay ra gây sự với đàn bà. Đó là trường hợp của một minh tinh điện ảnh đã lu mờ, hiện đang biểu diễn ở một hộp đêm với bọn tao, và…
- Neely, Helen hoàn toàn bình thường!
Neely ngáp.
- Đồng ý, tao không muốn hơn thua mày về chuyện đó. Bà ta là nhân vật có

danh tiếng quá lớn nên không thể là một con người điên khùng được. Bà ta sẽ bỏ bất cứ thứ gì vào quần lót. Ai cũng biết chuyện đó. Vì thế bà ta đã mất người chồng đầu tiên. Ông ta bất chợt trở về nhà và bắt gặp bà ta đang làm tình với một tên gangster.
- Neely, không đúng như thế đâu. Chị ấy rất yêu quí người chồng thứ nhất.
- Anne, tao ngồi tán gẫu với bọn con gái suốt ngày. Người nào cũng biết Helen đã hát trong một quán rượu rẻ tiền do Tony Lagetta làm chủ. Bà ta mê man ông này. Nhưng ông ta là người Ý theo đạo Thiên Chúa và đã có vợ với bảy đứa con. Chắc chắn ông ta đã lừa dối Helen, nhưng chỉ có thế. Khi bà ta đã thành công trong cuộc trình diễn đầu tiên, Henry Bellamy đã can thiệp và buộc bà ta phải bỏ Tony. Bà ta đã quá nổi tiếng và nếu vợ Tony đi kiện thì hình ảnh của Helen sẽ bị thương tổn. Bà ta đã giao du khá lâu với Henry, nhưng bà ta vẫn còn lén lút đi lại với Tony. Mọi người đều biết, trừ Henry. Ông ta vẫn tiếp tục chỉ dẫn cho Helen và giúp cho bà ta trở thành một minh tinh, và một triệu phú. Rồi Tony tìm được một người khác, Helen điên tiết lên đến nỗi bà ta kết hôn ngay với anh chàng đầu tiên tấp vào, tức là anh chàng hoạ sĩ. Thời gian này không còn những quán rượu tồi tàn nữa, và Tony điều khiển một ổ mãi dâm trá hình – một quán ăn Pháp Ý – và Helen thường dẫn nhà hoạ sĩ này đến đó để chọc cho Tony ghen. Tao đóan chừng cá đã cắn câu, bởi vì một hôm nhà hoạ sĩ trở về nhà và bắt gặp Helen cùng với Tony đang thân mật với nhau. Ông ta liền bỏ Helen và không bao giờ trở lại nữa. Rồi ông ta lại kết hôn, nhưng đã biến thành một tên nát rượu.
- Mày nghe tất cả câu chuyện này ở đâu thế?
- Về phần Tony, tao biết cách đây đã lâu. Mỗi lần có ai nhắc đến cái tên Helen, người ta thường bảo "bồ của Tony", còn về phần Henry Bellamy và ông chồng hoạ sĩ thì tao nghe bọn trẻ con trong nhà hát kể lại. Mọi người đều biết…
- Mọi người đều biết… - Anne nóng nảy ngắt lời – cũng như mày biết…quqa lời đồn đại. Và cũng như tất cả mọi người, mày sẽ truyền câu chuyện đó cho những người mày gặp. Và nó cứ lan rộng ra mãi. Nhưng mày có ở đấy hay không? Mày đã từng trông thấy Helen cùng với Tony hay chưa? Còn tao, tao đã nói chuyện với Helen. Tao biết chị ấy cảm nghĩ như thế nào về ông chồng của chị ấy. Này Neely, tất nhiên Helen tính khí hơi cộc cằn. Tao nghĩ chị ấy thành công quá nhanh nên không có thì giờ theo kịp với tài năng của mình. Tài năng đã đưa chị ấy lên tận đỉnh cao của danh vọng. Nhưng tâm hồn chị ấy vẫn là một cô gái quê ở New Rochelle. Và chỉ ấy giả vờ cộc cằn để khỏi bị tổn thương.
- Thôi được, tao chịu thua. Bà ta đáng yêu, bà ta dịu dàng, và bởii vì hai người dường như đã trở nên thân thiết tới mức độ không rời nhau được, và mày là người độc nhất hiểu được lòng dạ bà ta, thế thì tại sao mày không báo

cho bà ta biết đứa bạn tha6n thiết thứ hai của mày có tài năng to lớn cỡ nào. không chừng bà ta sẽ đẩy tao lên một chút trong cuộc trình diễn.
Anne mỉm cười.
- Neely, không ai có thể thay thế được mày đâu.
- Tất nhiên. Tao có thể thấy rõ được điều đó. Cả bọn ba đứa chúng tao rất ăn ý với nhau và thường trò chuyện với nhau rất vui thú.
- Sao lại không nói nhỉ, Neely, ngày mai mày hãy đi thẳng tới Helen trong lúc diễn tập. Mày hãy nói với chị ấy mày là bạn thân của tao.
- Ồ, tất nhiên.
- Sao lại không nói nhỉ?
- Bởi vì không một ai đến gần và nói chuyện được với Helen.
- Mày cứ thử đi, chắc mày sẽ rất ngạc nhiên.
- Tất nhiên, có lẽ tao sẽ đề nghị bà ta đối chiếu những điều cần lưu ý về việc giặt vớ. Bà ta dùng xà phòng Lux hay ivory? Hoặc nếu bà ta thích công việc đó, có thể tao sẽ gởi cho bà ta một ít đồ lót của tao đang cần giặt.
- Chúc mày ngủ ngon Neely.
- Chúc mày ngủ ngon. Nhưng Anne, tao thật tình muốn thế đấy. Nếu tình bạn tuyệt vời này vẫn tiếp tục, khi có dịp tốt mày hãy nói giúp tao một tiếng. Mày cố nói nhé?

***

- Cái này thì tôi phải gọi là một bộ tứ phi thường - George Bellows vừa nói vừa đặt tờ báo buổi sáng lên bàn của Anne.
Nàng nhìn bức ảnh đã được chụp đêm qua ở Morocco. Helen có vẻ kỳ cục, Gino đang cười toe toét, Allen một phần lọt ra ngoài bức ảnh. Bức chân dung của nàng gọi là tuyệt đẹp vẫn còn chưa xứng!
Nàng cố nín cười.
- Nick Longworth là ai vậy? – nàng hỏi khi xem kỹ các thư tín trên mặt bàn.
- Một trong những hãng làm khuôn tượng đứng hàng đầu trong thành phố.
Tại sao? Có phải Longworth đề nghị cô làm mẫu?
- Tôi không biết. Tôi vừa vào đã trông thấy bức thư đề nghị gọi điện cho ông ta.
- Đáng lẽ cô phải gọi ông ta đến từ lâu. Cô sinh ra đã là một người mẫu. Nhưng có lẽ cô sẽ phải giải quyết theo cách đó thôi. Số mệnh mà (Anh ta nhìn chiếc nhẫn của nàng).
Chuông điện thoại của Anne chợt reo vang. George liền vẫy tay chào và lững thững trở về phòng.
Đó là Allen.
- Em đã lại sức sau đêm qua chứ?
- Thú quá, phải không anh? – nàng vui vẻ hỏi.
Anh lặng thinh.

- Allen.
- Anh không tin anh đang nghe đúng.
- Em rất thích Helen Lawson – nàng dè dặt nói.
- Em thích cái gì ở bà ta? Những câu đùa duyên dáng? Hay là thái độ quý phái của bà ta? Em này, Gino có thể khăng khăng muốn kết giao, nhưng anh không đồng ý với ông ta, Gino là bố anh, nhưng Helen…
- Em thích ba của anh.
- Em không cần phải tỏ ra lễ độ, Anne. Anh vẫn thường nói người ta không thể lựa chọn họ hàng, nhưng lại có thể lựa chọn bạn bè.
- Allen, những lời anh vừa nói thật là thậm tệ.
- Tại sao? Anh chỉ trung thực mà thôi. Nếu anh gặp Gino và ông ấy không phải là người ruột thịt với anh, anh sẽ nhận thấy ông ấy rất ồn ào và đáng ghét. Anh có thể khâm phục tài năng kinh doanh của ông ấy, cũng như khâm phục tài năng của Helen trên sân khấu. Nhưng về mặt xã hội, anh có thể không cần đến cả hai người đó. Một khi chúng ta kết hôn rồi, anh sẽ tìm một số người hoàn toàn mới, những con người chân chính. Tối nay anh sẽ giải thích điều đó rõ hơn.
Đầu óc nàng bắt đầu nhức như búa bổ.
- Allen, em đã ngủ quá ít. Có lẽ em sẽ phải xin miễn tối nay. Em chỉ muốn về nhà sau khi làm việc và ngã lăn ra giường.
- Đó là một vấn đề khác mà chúng ta cần phải thảo luận. Em định bám vào công việc đó bao lâu nữa? Từ nay cho đến ngày chúng ta thành hôn hay sao?
- Em muốn làm việc, Allen, và em chưa muốn lập gia đình. Em đã nói điều đó với anh rồi.
Anh gượng cười một tiếng nhỏ.
- Em đang mệt mỏi. Thôi được, anh sẽ để cho em tự do một đêm. Nhưng Anne, anh đã hứa sẽ không hối thúc em, nhưng em nên bắt đầu nghĩ đến hôn nhân đi. Chỉ nghĩ thôi…Anh chỉ yêu cầu như thế.
Ngày kéo dài một cách chán ngắt. Hãng Longworth lại gọi điện thoại. Nàng bảo họ nàng không quan tâm đến việc làm một người mẫu cho Longworth. Phải nàng sẽ gọi điện cho họ nếu nàng đổi ý.
Henry đến sở sau bữa ăn trưa. Nàng mang thư từ vào nhưng ông gạt tất cả sang một bên.
- Cô hãy ngồi xuống đi (Ông đốt một điếu thuốc lá). Thế đấy, chúng ta đã xem xét thật kỹ cuộc trình diễn của Ed Holson, nhưng mẹ kiếp, thế là đi tong!
- Cuộc trình diễn hay là Ed Holson?
- Holson. Cô sẽ làm gì khi cô có một gã khách hàng say rượu? Một thiên tài chết tiệt nhưng lại là một gã say rượu! (Ông lắc đầu) Hắn say mèm ngay sau buổi biểu diễn, trước mặt người đỡ đầu! Lẽ đương nhiên, tôi đã phải vờ như

việc đó chưa bao giờ xảy ra. Hai mươi nghìn mỗi tuần thế mà hắn vẫn cứ say sưa ở chỗ người đỡ đầu. May cho tôi quá. Anh ta say rượu mà vẫn giữ được lịch sự. Mỗi khi say, anh ta lại gọi mọi người là quân Do Thái đê tiện.
- Tại sao ông lại làm quản lý cho anh ta?
- Cô hãy tính toán xem hai mươi lăm phần trăm của hai mươi nghìn đô la mỗi tuần sẽ đưa đến cái gì, và cô sẽ có ngay câu trả lời. Vả lại anh ta quả là một tài năng thật sự. Tôi lựa chọn những người bạn mà tôi thích, và tôi lựa chọn khách hàng dựa vào tài năng của họ.
Cơn nhức đầu của nàng càng lan rộng. Nó nhức nhối ngay phía sau mắt của nàng.
- Tôi nghĩ mọi việc khó có thể vẹn toàn – nàng mệt mỏi bảo.
- Việc này không liên quan đến sự vẹn toàn của con người. Đây là sự vẹn toàn của việc kinh doanh. Ta phải lựa chọn cái tốt nhất và không được để cho tình cảm lôi cuốn. ngay cả lúc ta bắt đầu suy nghĩ bằng con tim thay vì bằng đầu óc, ta sẽ bị đánh bại hoàn toàn.
Máy điện thoại riêng trên bàn ông bắt đầu reo.
- Hello, ồ, hello em yêu, mọi việc tiến triển như thế nào? Phải, tất nhiên, tôi hiểu rõ chuyện đó. Cô có vẻ mạnh khoẻ đấy. Tất nhiên, cô ấy đang ngồi ngay đây – Ông đưa máy điện thoại cho Anne, nàng nhìn ông có vẻ dò hỏi, ông liền bảo – đó là Helen.
- Này – Helen vui vẻ hét to – cô bé viên chức vẫn khoẻ đấy chư?
- Hơi mệt.
- Chị cũng vậy, chị đã phải có mặt tại buổi diễn tập lúc mười giờ. Chị chỉ kịp ăn điểm tâm năm phút. Em này…Có một buổi khai diễn chương trình mới ở Copa tối nay. Chị đã gọi điện cho Gino và đề nghị cả bốn chúng ta cùng đi và ông ấy đã hoàn toàn đồng ý. Mình sẽ bắt đầu xem từ màn thứ hai. Như thế mình sẽ có thời giờ ngủ trước một chút.
- Allen biết chứ?
- Chị làm sao mà biết được? – Helen dừng lại rồi cái giọng thiếu nữ tiếp tục vang lên – em không muốn đi đến Copa sao, Anne?
- Vâng…muốn. Em nghĩ chắc là sẽ thú lắm. Nhất là nếu em được ngủ trước một chút.
- Tất nhiên. Và em hãy ăn mặc cho thật độc đáo. Mọi người sẽ có mặt tại đó.
- Chị muốn nói áo dài?
- Khỏi, chỉ cần một cái ngắn. Và nhớ khoác thêm chiếc áo vét lông thú. Chiếc lông lạc đà là hợp nhất.
- Em chỉ có một chiếc áo choàng màu đen….
Anne bỗng nhìn lên. Lyon Burke vừa bước vào căn phòng.
- Tuyệlt. Khi nào em trở về nhà, em sẽ tìm thấy một món quà nho nhỏ của chị.

- Một món quà? Nhân dịp gì vậy?
- Chỉ để cho vui thôi mà.
Điện thoại chợt kêu lách cách.
- Anne là bạn mới của Helen Lawson – Henry nói với Lyon.
Lyon ngồi xuống và duỗi thẳng hai chân.
- Anne thuộc dòng dõi kiên quyết ở New England. Cô ấy sẽ vượt qua tất cả.
Anne mỉm cười một cách yếu ớt.
- Tôi gần như chán nản không muốn nói điều này, nhưng tôi thành thực thích Helen Lawson…
- Rất tốt – Henry nhanh nhảu bảo – Helen cần có một người bạn chân thật.
Tận trong đáy lòng, tôi nghĩ cô ta rất cô đơn.
Lyon bật cười.
- Mỗi mùa Helen có một người bạn mới.
- Cô ta chưa hề có một người bạn chân thật nào – Henry cãi – hầu hết đàn bà cố tìm cách lợi dụng Helen, thậm chí chế nhạo cô ta sau lưng. Cô ta đi lên qúa nhanh cho nên không kịp học hỏi những điều vụn vặt. Phân nửa phụ nữ thành thị bước vào ngưỡng cửa cuộc sống mà không hề có một chút kiến thức về sở thích và cách xử thế. Nhưng họ học hỏi trong các mỹ viện của các cô gái khác. Họ học hỏi những cuốn sách nào nên đọc, hoặc nên nói là mình đã đọc, học hỏi cách ăn mặc như thế nào. Và trong lúc làm công việc đó, họ đã mài nhẵn những góc cạnh gồ ghề. Helen đã trải qua hai năm ca hát trong một quán rượu rẻ tiền. Cô ta chẳng học hỏi được gì. Rồi trong một cuộc trình diễn đầu tiên, cô ta đã bay vọt lên như một quả pháo thăng thiên. Và thiên hạ vẫn thường chấp nhận bất cứ cái cớ gì có liên quan đến một người đang ở trên đỉnh vinh quang. Helen đột nhiên quá quan trọng đến nỗi bất cứ ai cũng không dám nói cô ta phải ăn mặc như thế nào, phải nói năng như thế nào. Thiên hạ cười một cách tốt bụng khi nghe những lời hay ho của cô ta, và làm cho cô ta có cảm tưởng như thế là nhiều màu sắc. Hãy gắn bó với Helen đi Anne, cô ta cần một người như cô.
Điện thoại của Henry chợt reo vang. Nhân viên tiếp tân thông báo người gọi.
Henry gật đầu đưa máy cho Anne.
- Allen.
- Tôi có thể lấy máy bên ngoài – nàng nói nhanh.
Henry vẫy tay.
- Cô cứ tự nhiên. Chung quanh cô toàn bạn thôi cả mà.
Nàng liền lấy ống nghe, biết rõ Lyon đang quan sát nàng.
- Em qúa mệt nên không thể đi ăn bữa tối yên ổn với anh – giọng nói gay gắt của Allen vọng lại qua đường dây – thế mà anh vừa nghe em và nhiều người khác sẽ đến Copa.
- Helen và Gino sắp xếp vụ đó – nàng ấp úng nói.

- Anh hiểu rồi, anh rất dễ bị gạt bỏ, nhưng em lại không thể từ chối Helen. Tại sao em kỳ lạ như vậy?
- Allen, em đang ở trong văn phòng của ông Bellamy. Nếu anh muốn, chúng ta sẽ bãi bỏ tối nay.
- Không, khoan đã…Anh không có ý định làm cho to chuyện. Chúng ta sẽ đi.
Điện thoại riêng của Henry bắt đầu reo.
- Allen, lát nữa em sẽ nói chuyện với anh.
- Anne, anh rất lấy làm tiếc. Anh hiểu em đang làm việc cho ông Bellamy và bà ta là khách hàng của ông ấy. Nhưng sau đêm nay, chúng ta hãy dẹp bà ấy sang một bên. Nếu cần phải gặp bà ta, em hãy đi mua sắm với bà ta, đi ăn trưa với bà ta. Nhưng em đừng để cho bà ta dính dáng gì tới anh nữa.
Henry đang cầm ống nghe, chắc đó là Helen.
- Allen, em sẽ gặp anh tối nay.
Nàng gác máy, Henry đưa ống nghe kia cho nàng.
- Chắc ta phải kiếm cho cô ấy một thư ký riêng …- Henry vừa bảo vừa nháy mắt với Lyon.
- Này, địa chỉ nhà em thế nào? – Helen hỏi lớn – chị cần biết để gởi cho em một món quà.
Anne cho Helen biết.
- Ỗ khỉ thật, ở đây không có một cây bút chì nào cả…Em hãy đợi…
- Helen – Anne nói nhanh – chị hãy hỏi Neely O'Hara.
- Ai?
- Neely O'Hara. Cô ta đang tham gia trong cuộc trình diễn của chị. Bọn em ở cùng trong một toà nhà. Cô ấy sẽ viết địa chỉ cho chị.
- Cô ta làm gì vậy? Trong đội hợp xướng phải không?
- Phải, cô ta là một trong ba người của nhóm Gaucheros.
Helen lặng thinh một lúc lâu rồi mới thốt lên:
- Ồ, cô gái đó à?
- Cô ta là một đứa bạn rất thân của em đấy Helen. Cô ta mới mười bảy tuổi. Cô ta hiện chỉ đang khiêu vũ trong vở kịch, nhưng cô ta cũng có thể hát. Cô ta thực sự rất có tài.
- Đồng ý – Helen hớn hở bảo – chị sẽ lấy địa chỉ ở chỗ cô ta. Em vừa nói cô ta biết hát à? Có lẽ chị có thể nâng đỡ cô ta một việc gì đó. Công việc cô ta gian khổ lắm. Đúng ra chị không dính dáng tới chuyện này. Nhưng em đừng bận tâm nữa…có lẽ chị có thể làm một việc gì đó ngay bây giờ. Chị vừa nảy ra một ý nghĩ.
Anne quay trở về bàn của nàng và bị cuốn hút vào công việc. Đầu nàng còn đau nhức từng cơn. Ngày dài lê thê cuối cùng cũng phải chấm dứt. Lúc về tới nhà, nàng chạy lên cầu thang, chỉ nghĩ đến chuyện ngủ một giấc. Cửa

phòng của Neely chợt mở rộng. Cô ta lao ra ngoài và chạy theo Anne lên cầu thang.
- Tao mệt quá rồi Neely, tao sẽ nói chuyện sau.
- Tao không sao ngồi yên được. Tao chỉ muốn xem vẻ mặt của mày khi mày trông thấy món quà của Helen. Nó ở trong phòng của mày đấy. Tao đã gọi cho một nhân viên trong buổi diễn tập và nhờ anh ta mở khóa cửa phòng mày.
Anne nhìn quanh phòng. Nàng không trông thấy một gói đồ nào, không có gì mới lạ ở khắp mọi nơi.
- Kia kìa! – Neely chỉ vào chiếc bàn đêm khập khiễng.
Anne nhìn một cách ngây dại vào chiếc máy điện thoại sáng bóng màu đen.
- Bà ta đã trả chi phí đặt máy và tiền thuê bao hai tháng đầu tiên. Bà ta bảo sau đó có lẽ mày đã thành hôn với Allen.
- Nhưng tao không thể để cho chị ấy làm việc này.
- Mày hãy nghe tao nói, bà ta đã giải quyết xong xuôi mọi việc rồi. Tao không biết Anne. Có lẽ mày đã bỏ bùa bà ta. Rõ ràng bà ta đã rất tử tê' với tao sau khi mày cho bà ta hay tao là bạn của mày (Rồi trong lúc Anne mỉm cười, Neely cáu kỉnh nói tiếp) Nhưng vẫn không thay đổi được gì. Tao vẫn cứ nghĩ bà ta là một con thú!

***

Copa là một lặp lại của buổi tối hôm trước. Mọi sự chú ý xoay tròn chung quanh Helen. Tiếng cười the thé của bà ta, giọng nói khàn khàn vui vẻ gọi to mỗi người bà ta quen biết, Gino cố nài nỉ rót thêm sâm banh cho bà ta. Sôi nổi lên vì mối quan tâm đặc biệt của Helen, phấn chấn vì một ly sâm banh thứ hai, Allen trở thành một thành viên tích cực tham gia vào tình bạn bè hiền hoà. Allen vẫn giữ vẻ cách biệt và lầm lì.
- Chúng ta sẽ đưa Anne về nhà trước – Helen thông báo khi họ đã ngồi vào xe hơi.
- Phải, em ở gần nhất – Anne nói nhanh, cố tránh đôi mắt đòi hỏi của Allen.
Khi chiếc xe dừng lại trước ngôi nhà bằng đá xám của nàng, Anne nhảy ngay xuống mà không chờ tài xế mở cửa.
- Anh cứ ngồi yên trên xe đi – Anne bảo – bên ngoài trời lạnh lắm.
Nói đoạn nàng vẫy tay và chạy nhanh lên tam cấp, biết chắc rằng quai hàm của Allen siết chặt lại, nỗi bất mãn của anh thậm chí hiện rõ trong bóng tối lờ mờ.
Hai mươi phút sau máy điện thoại mới của nàng reo lên tiếng chuông đầu tiên trong đời của nó.
- Chị phải làm quen với kiểu cách mới này – Helen hân hoan nói – Chị có đánh thức em dậy không?
- Không…mặc dù em đã nằm trên giường rồi.

Nàng cảm thấy hết sức sang trọng. Ngay cả khi nàng còn ở Lawrenceville, cũng không có ai nói tới chuyện máy điện thoại được đặt bên giường.
- Thú quá nhỉ?
- Em đã trải qua những giờ phút tuyệt diệu. Một trong những đêm đẹp nhất trong đời em.
- Phải…(Helen dừng lại rồi giọng bà ta thay đổi hẳn) Anne, chị không được bất cứ điểm nào với Gino cả.
- Ông ấy cũng có vẻ rất thích kia mà – Anne thành thực nói.
- Nhưng ông ta thậm chí không thèm hôn từ giã chị - Helen rên rỉ - anh chàng trai trẻ đã xuống xe sau em. Chị đã chắc chắn ông ta sẽ đề nghị chị vào nhà hàng uống một ly trước khi về ngủ. Chị xích sát vào ông ta và bảo chị có sẵn một chai Dom Perignon. Nhưng Gino chỉ vỗ lên lưng chị và bảo "chúc người đẹp ngủ ngon".
Anne phải cố tìm lời nói cho thích hợp.
- Điều đó chứng tỏ ông ấy tôn trọng chị.
- Ai cần tôn trọng? Chị chỉ muốn được làm tình!
Tiếng thở hổn hển của Helen thật rõ nhưng bà ta vẫn nói tiếp.
- Em bé thơ ngây, khi nào em đã thạo đời như chị lúc này, em sẽ biết đó là cách duy nhất một người đàn ông tỏ rõ anh ta đang si mê em.
- Chị không nên nói thế Helen, thật ra đó chính là điều trái ngược.
- Trái ngược làm sao được? Anh ta có thể bày tỏ bằng cách khác sao?
- Bằng cách đưa chị đi chơi, mất thì giờ với chị và vui thú với nhau.
- Em đùa đấy à? Theo kinh nghiệm của chị, nếu một người đàn ông chú ý đến em, anh ta chỉ muốn nhảy lên giường với em. Ngay cả Red ingram, anh chồng bất lương cuối cùng của chị…Anh ta đã lao vào chị ngay trong đêm đầu tiên hai người gặp nhau. Sau khi thành hôn, anh ta chậm chậm lại một chút, còn khoảng ba bốn lần mỗi tuần. Rồi chỉ còn một lần mỗi tháng, và rồi không còn gì nữa. Đó là lúc chị mướn thám tử theo dõi và bắt gặp anh ta đang lừa dối chị.
- Nhưng Helen, em đã đi chơi không biết bao nhiêu lần với Allen và anh ấy không bao giờ tỏ ra sàm sỡ.
- im mẹ nó đi!
Trong một lúc sự im lặng thật nặng nề, rồi Helen lên tiếng bằng giọng nói thỏ thẻ của bà.
- Thôi em đừng giận Anne. Chị tin em. Nhưng lạy Chúa, em không muốn hay sao? Chị muốn nói em làm sao biết được em sẽ thích kết hôn với một chàng trai? Không chừng anh ta sẽ là đồ thô tục trên giường. Em không cần phải thử trước à?
- Chắc chắn không đời nào.
Lần này Helen nghẹn lời trong một lúc, rồi bằng một giọng cứng nhắc đầy

vẻ khâm phục bất thường, bà ta nói:
- Thì ra chính tiền của anh ta đã khiến cho em chú ý đến anh ta.
- Em đã đi chơi với anh ấy suốt sáu tuần lễ trong khi em tưởng anh ấy chỉ là một đại lý bảo hiểm hèn mọn và nghèo nàn.
Hai người ngừng nói một lát.
- Quỷ thần ơi, em là người lãnh cảm?
- Em không nghĩ như thế.
- Nghĩ cái quái gì. Điều kế tiếp em sẽ kể với chị em vẫn là một trinh nữ chứ gì, Anne? Em hãy còn sao? Ôi lạy Chúa, chị dám đánh cuộc là em hãy còn trinh.
- Chị làm như đó là một chứng bệnh.
- Không phải. Nhưng ngay ở tuổi hai mươi phần lớn các cô gái đã không…Chị muốn nóii nếu em phải lòng một chàng trai, em sẽ muốn anh ta nhảy lên người em. Em không thể chờ đợi.
- Chị cảm thấy như vậy đối với Gino à?
- Tất nhiên và thậm chí chị còn chưa yêu ông ta. Nhưng cũng có thể lắm chứ.
- Chị nên đợi thêm một thời gian nữa.
- Chị sẽ thử trong tối mai. Có một buổi khai diễn ở La Martinique.
- Chị đã có hẹn với ông ấy?
- Chưa. Chị sẽ gọi cho ông ta ở văn phòng ngày mai và hẹn gặp.
- Helen, tại sao chị không chờ đợi?
- Để làm gì?
- Cứ để ông ấy gọi cho chị.
- Nhưng giả sử chị chờ đợi và ông ta không gọi?
- Nhưng chị sẽ không muốn đi chơi nếu chị bị thúc ép việc đó phải không?
Nàng có thể nghe Helen ngáp.
- Tại sao không? Một đôi khi mình vẫn có thói quen đi chơi với một người đàn ông dù anh ta có muốn hay không.
Anne cảm thấy Gino không thể bỏ rơi Adele ba đêm liền. Nhưng trên hết nàng không muốn Helen bị bẽ mặt.
- Helen, chị hãy cho em một đặc ân. Chị đừng gọi Gino ngày mai. Hãy cứ để ông ấy gọi cho chị.
- Giả sử ông ta không gọi thì sao?
- Có lẽ ông ấy sẽ không gọi. Có lẽ ông ấy sẽ không gọi trong nhiều ngày hoặc một tuần.
- Một tuần! À không, chị không muốn chờ lâu như thế!
- Có lẽ chị sẽ không phải chờ đợi quá lâu. Nhưng chị hãy thử xem sao…đừng gọi ngày mai. Có lẽ Gino không thể rảnh rang ba đêm liền.
- Thôi được – Helen thở dài – nhưng chị vẫn nghĩ cách thức của chị là tốt

hơn hết. Chị sẽ chờ đợi ông ta một ngày. Nhưng chị lại muốn đến tham dự buổi khai diễn ở La Martinique.
- Không có một ai khác có thể đưa chị đi hay sao?
- Ồ, chị luôn có thể gấp rút tìm một người nào đó. Anh chàng trang trí sân khấu sẽ đưa chị đi hoặc Bobby Eaves, hoặc anh chàng đệm nhạc. Nhưng cả hai đều thuộc loại pêđê. Đó mới là điều rắc rối, thời buổi này không có đàn ông chân chính. Đầy nhóc bọn pêđê chứ đâu phải đàn ông. Chị ghét đi tham dự một buổi khai diễn với một gã pêđê. Như vậy đâu có gì khác việc mang theo một bảng hiệu "Đây là tất cả những gì tôi có thể kiếm được".
- Em nghĩ chị vẫn còn thừa khả năng lựa chọn đàn ông.
- Đó là điều mọi cô gái đều nghĩ khi mới đến New York. Chuyện vẫn thường như thế, khi người ta thắng được luật cấm rượu mạnh. Chị đoán họ biết họ đang làm những gì khiến cho rượu trở nên hợp pháp, nhưng tất nhiên thời kỳ đó vô cùng thích thú. Các nơi bán rượu lậu đều lớn, như câu lạc bộ Park Avenue, tiệm Ha Ha. Không còn đời sống ban đêm nữa. Chị thích thời kỳ đó khi mình được chưng diện, khi Eddy Duchin biểu diễn ở sòng bạc trong công viên, khi Society Charlies ngồi trong đội kèn, khi mình đến Harlem ăn điểm tâm…Hồi Tony không ngần ngại đưa ra các khoản tiền thưởng năm mươi đô la. Thời nay, nếu một anh chàng đưa cho ai hai mươi lăm xu để đi vào phòng vệ sinh, đã cứ tưởng mình là kẻ tiêu xài rộng rãi. Lạy Chúa, chị yêu Tony quá, đó mới là một người đàn ông!
- Em tưởng nói Frankie mới là người đàn ông duy nhất chị từng yêu.
- Đúng thế, Tony dễ làm cho mình say mê, một anh chàng tuyệt diệu nằm trên giường, nhưng trong tâm hồn thì rỗng tuếch. Còn Frankie vừa tốt vừa tử tế vừa…(Đột nhiên Helen bắt đầu thổn thức). Ôi Annie, chị yêu Frankie quá..hết sức chân thật…anh ấy là người đàn ông duy nhất chị từng yêu. Và bây giờ anh ấy đã chết.
- Nhưng Helen, tối thiểu chị cũng đã có một lần đạt tới điều chân chính? – Anne ấp úng.
- Chị nghĩ vậy…(Helen có vẻ dịu xuống). Chị nghĩ chị đã may mắn có được một người chị yêu một cách thực sự. Một số phụ nữ không bao giờ được như thế.
- Chị không yêu Henry à?
- Em nói thế với ngụ ý gì?
- Em chỉ hỏi chị có yêu Henry Bellamy không.
Không biết tại sao Anne có cảm tưởng nàng đã nói sai.
- Ông ta nói với em như vậy sao? – Helen hỏi bằng một giọng lạnh lùng.
Anne sửng sốt vì sự đổi giọng không thể nào ngờ tới. Trong chớp mắt sự mật thiết nồng hậu của tình bạn giữa hai người bỗng biến mất.
- Không, em chỉ phỏng đoán qua cái vẻ niềm nở mỗi lần ông ấy nhắc đến chị

- Anne thản nhiên đáp trong lúc đầu óc nàng quay cuồng vì bối rối và mệt mỏi.
- Thôi đi! Em giận dỗi đấy à? Tất nhiên chị đã quen biết. Nhưng tại sao thiên hạ lại không thể quên chuyện đó? Henry và chị đã cùng ngủ chung, nhưng sự việc không có gì đáng kể. Dù sao đó là đôi với chị. Chị chưa bao giờ quan tâm đến ông ta theo lối đó. Nhưng chị còn trẻ và Henry rất quan trọng đôi với sự nghiệp của chị. Chị không thể tìm được một người nào khác và…Nhưng mà thôi, nhắc làm quái gì chuyện cũ rích đó. Lắm lúc chị quên bẵng đã từng có một chuyện như thế giữa hai người. Nhưng ông ta vẫn là người quản lý công việc làm ăn của chị, xin vì Chúa, em đừng bao giờ kể cho ông ta nghe câu chuyện này.
- Tại sao em lại làm thế, Helen? Em quý mến Henry. Em sẽ không đời nào xúc phạm đến ông ấy.
Helen ngáp.
- Buồn cười thật, cách đây khoảng một năm, Henry và chị đi chơi. Lúc bấy giờ chị đang buồn chán, cho nên Henry đã về nhà với chị. Và hai người đã quyết định thử ôn lại thời xa xưa. Không ra hồn. Tuy chị không có tham vọng gì nhiều nhưng Henry vẫn không thể đáp ứng nổi. Xét cho cùng, Henry đã xấp xỉ…ông ta đã trên năm mươi. Chị nghĩ không dễ gì làm cho ông ta mạnh lên được.
Anne cố nén một tiếng kêu không chủ tâm. Rồi nàng nói:
- Nhưng Gino cũng đã ngoài năm mươi…
- Ông ta là người Ý, và người Ý cư trú ở Mỹ bao giờ cũng là những người cao hứng. không ai bằng họ khi trên giường. Cái ông Gino này! Chị không thể chờ đợi được! Em này, chị sẽ gọi ông ta ngay bây giờ và chào hỏi ông ta…khiến cho ông ta nằm mơ thấy chị.
- Helen! Chị không thể làm như thế! Mới bốn giờ sáng. Chị sẽ đánh thức ông ấy dậy.
- Không sao, bởi vì ngay lúc này chị hoàn toàn bất ngờ nghĩ đến ông ta. Em có hiểu như thế nghĩa là gì không? Như thế nghĩa là ông ta cũng đang nghĩ tới chị. Khi mình hoàn toàn bất ngờ nghĩ tới một người nào như thế thì có nghĩa là người kia cũng đang nghĩ tới mình.
- Đây đâu phải là hoàn toàn bất ngờ? – Anne nghiêm trang bảo.
Sự sôi nổi của Helen đã trả lại niềm tin của nàng vào tình bạn giữa hai người trong lúc nàng nói tiếp:
- Thỉnh thoảng chúng ta lại nói chuyện về Gino mất cả tiếng đồng hồ. Helen, chị không thể gọi điện thoại cho ông ấy bây giờ.
- Thôi được – Helen hứa – chị sẽ nghe lời em. Chị sẽ đợi cho tới lúc ông ấy gọi cho chị.
- Đúng thế.

- Đồng ý, tiên nữ - Helen nói với vẻ ngái ngủ - chị sẽ nói chuyện với em ngày mai. Chúc em ngủ ngon…
Ba ngày trôi qua và Gino cũng không gọi điện thoại. Ngày nào Helen cũng thúc ép Anne về việc này nhiều lần. Bà gọi đến văn phòng, bà gọi trong lúc Anne đang mặc áo quần để đi chơi với Allen, bà gọi vào lúc hai giờ sáng. Neely cũng đang giục nàng cho lời khuyên. Cô đang đi Brooklyn để ăn tối với gia đình của Mel. Cô kéo ra toàn bộ tủ áo của mình, Anne đã phải giúp đỡ cô quyết định. Tất nhiên cô biết chiếc áo bằng vải mỏng màu hoa cà là thích hợp nhất. Cô chỉ muốn thêm chắc chắn.
Văn phòng náo động hẳn lên với hoạt động chuẩn bị cho cuộc trình diễn trên radio của Ed Holson. Anne thích thú với mọi vẻ nhộn nhịp ấy. Nàng đang bận rộn công việc, Henry cần có nàng, Helen và Neely cũng cần có nàng, nàng đang trèo lên ngọn núi Everest và không khí nàng đang được hít thở tiếp thêm sinh lực một cách kỳ diệu. Cho dù mỗi giây phút trôi qua lại tiến gần cơn khủng hoảng thêm một chút, đó là một phần của đời sống – không phải chỉ quan sát từ bên ngoài.
Tới ngày thứ tư không có tin tức gì của Gino, Helen đòi phải hành động.
- Em hãy nghe chị nói đây, chị không cần biết ông ta đang bận rộn như thế nào – bà ta hét to vào máy điện thoại – nếu một chàng trai chú ý đến em, tối thiểu anh cũng có thể bớt vênh váo để chào hỏi nhau một tiếng.
- Phải…có lẽ em đã lầm…Em muốn nói…có lẽ ông ấy không muốn.
Anne nói một cách thận trọng. Allen đã mua vé đi xem hát. Lúc này đã là khá muộn và nàng muốn về nhà thay quần áo.
- Ông ta chú ý đến chị. Chị có thể cảm thấy điều đó – Helen vẫn bướng bỉnh bảo – chị sẽ gọi điện thoại cho ông ta ngay bây giờ.
- Helen, xin chị…
- Em hãy nghe chị nói đây. Lời khuyên của em không còn có giá trị gì nữa. Chị đã nghe lời em và không giải quyết được gì hết.
- Nhưng chính chị bảo nếu ông ấy muốn, ông ấy sẽ gọi… - Anne kiên nhẫn nói.
- Chị đã để câu chuyện lắng xuống sâu quá rồi. Giá như chị gọi điện thoại từ trước, thì bây giờ chị đã thân thiết với ông ta rồi. Lạy Chúa! Đây là câu chuyện của đời chị. Chị luôn luôn bị đá đít…(Bà lại bắt đầu thổn thức). Thành thật mà nói, Anne à, chị đã bị xúc phạm hơn bất cứ một cô gái nào còn sống trên cõi đời này. Chị đã không được gì cả. Chị chỉ làm việc, làm việc, làmviệc…làm tiền cho mọi người và chị vẫn quá cô đơn. Chị đã tưởng Gino quý mến chị. Chính em cũng đã bảo như thế ở Morocco. Tại sao ông ta không gọi lại, Anne?
Trái tim của Anne như muốn ngừng đập. Nàng cảm thấy một ý thức trách nhiệm – chính nàng đã giới thiệu họ với nhau. Gino thật là không tốt vì đã

không gọi điện thoại lấy một lần. Dù có gặp bà một lần trong chốc lát thì đâu có thiệt hại gì cho ông. Ông chỉ thêm tự hào.
- Helen, chị hãy ráng đợi thêm một ngày nữa, em xin chị…
Đêm ấy sau khi ra khỏi nhà hát, Anne đề nghị đi đến El Morocco. Gino đang ngồi ở bàn như thường lệ. Ông vẫy tay với hai người một cách vồ vập và khăng khăng mời họ đến bàn ông. Adele đang rạng rỡ trong chiếc áo lông mới, cánh tay cô ta khư khư khóac chặt cánh tay Gino. Anne đã không còn biết mình đã hy vọng làm nên việc gì. Nàng quên bẵng Adele xinh đẹp như thế nào. Ronnie Wolf đến gặp họ. Adele nhắc tới một hộp đêm sẽ khai trương tối hôm sau, Gino liền hăng hái hình thành một nhóm, mời Anne và Allen cùng tham gia.
Đến Morocco đúng là một việc sai lầm. Tại sao nàng đã đến đây? Phải chăng nàng hy vọng điên cuồng rằng khi trông thấy nàng ông ta sẽ nhớ lại Helen? Nàng nhìn bàn tay ông ta vuốt ve bờ vai đẹp của Adele và nghĩ tới Helen với khuôn mặt và dáng người béo phị của bà. Nàng thầm đau đớn cho nữ minh tinh trung niên.
- Nào, Anne, cháu hãy khiêu vũ với bác đi – Gino vừa nói vừa di chuyển thân hình to lớn của ông ta ra khỏi bàn – tôi chưa hề khiêu vũ với vị hôn thê của con trai tôi. (Ông nháy mắt với Ronnie Wolf). Không thể để qua một dịp như thế này.
Sau khi hai người đã nhảy một vòng và Gino gật đầu chào mỗi người ông quen biết, ông chợt kín đáo bảo:
- Này, Anne, cháu giúp bác một việc này nhé. Đừng để cho cái bà Lawson đó bám theo bác.
- Cháu không hiểu… - nàng cố gắng bằng một giọng vô thưởng vô phạt.
- Tối nay bà ta đã gọi điện thoại cho bác. Bà ta muốn biết khi nào chúng ta lại đi dạo phố. Cháu nên biết bà ta lại cả gan hỏi có phải bác đã không gọi điện thoại cho bà ấy vì bác bị ốm.,,
- Nhưng tại sao bác không gọi? Cháu tưởng bác cũng có cảm tình với bà ấy.
- Tất nhiên. Bà ta là một người vui tính và đáng tin cậy. Bác thích dẫn bà ta đi chơi. Bà ta tượng trưng cho tiếng cười liên tục. Bác sẽ dẫn bà ta đi chơi một lần nữa…nếu đó là tất cả điều bà ta muốn.
Giọng nói của Anne trở nên lạnh nhạt.
- Cháu nghĩ bác đã tưởng tượng ra điều không có thực.
- Anne…- ông hạ thấp giọng hơn – Bác không định kể cho cháu nghe chuyện này, nhưng cháu cần phải biết thì mới hiểu được. Sau khi bác đưa cháu và Allen về trước trong đêm hôm ấy, bà già đó làm như vô tình đụng vào…chỗ kín của bác…và thiết tha đề nghị bác lên phòng bà ta để uống một ly rượu trước khi đi ngủ. Bác đã giả vờ không hiểu. Lạy Chúa! Bác đã chạy trối chết!

Ông rùng mình khi hồi tưởng lại cảnh tượng đó.
- Cháu nghĩ bà ấy cũng…hấp dẫn đấy chứ - Anne nói lảng sang ý khác. - Đó là vì bà ta già bằng tuổi mẹ cháu và cháu có lòng tôn trọng đối với người già và đối với tài năng của bà ta. Nhưng Anne, cháu nên biết, đối với một người đàn ông, bà ta không hấp dẫn chút nào. Ồ, tất nhiên khi bà ta ở trên sân khấu và hát, không một ai có thể đụng tới bà ta. Nhưng khi quay về chuyện tình yêu…(Ông khẽ liếc mắt về phía Adele đang ngồi ở bàn), bác chỉ nghĩ đến thân hình đang ở trong vòng tay của bác.
Anne thở một hơi thật sâu. Nàng không thể chịu đựng được ý nghĩ trông thấy Helen bị lăng nhục vì sự từ chối hoàn toàn như thế. Với một ít thời gian – và với trò đi chơi ra vùng ngoại ô – có lẽ Helen sẽ quên Gino. Nhưng vào lúc này, niềm kiêu hãnh của Helen bị đe doạ.
- Cháu ngạc nhiên về bác – nàng trầm tĩnh nói – một người đàn ông như bác, một người đã sáng lập ra cả một đế quốc…Bác muốn nói bác có thể yêu một cô gái chỉ vì cô ta có một khuôn mặt đẹp thôi sao? Nhưng Helen là một huyền thoại sống. Bà ấy là một người mà bác đáng lẽ ra phải hãnh diện được trông thấy ở bên cạnh. Một người có tầm cỡ. - Này cháu, cháu đã nhầm lẫn hết rồi. Bác đâu có nói chuyện yêu đương? Cháu nghĩ bác đang yêu cô gái đần độn ở đàng kia à? Bác đã từng yêu một lần…với mẹ của Allen. Đó là một người đàn bà quý phái. Nhưng khi một người ở tuổi bác nghĩ về tình yêu, thì nhất định ông ta sẽ gặp chuyện rắc rối. Giờ đây ai cần đến tình yêu? Bác chỉ muốn có một cô bạn gái thật xinh đẹp, có một thân hình tuyệt diệu. Cô ta phải không được thông minh hoặc có tiếng tăm. Cô ta chỉ cần trông vừa mắt và làm bác hài lòng. Và bác chịu trả tiền mua một vài chiếc áo lông và đồ nữ trang rẻ tiền để tặng cho cô ta hoan hỉ. (Ông nhún vai). Bác biết làm gì với Helen Lawson bây giờ? Bà ta cứ như là một con bò đang động đực. Bây giờ, Anne, cháu hãy giúp bác một việc, hãy gọi điện thoại bảo bà ấy đừng bám theo bác, nếu không bác buộc lòng phải làm cho bà ta mất mặt.
- Nhưng bác sẽ đến New Haven để dự buổi khai diễn của bà ấy chứ?
- New Haven?
- Gino, bác đã đề nghị như thế mà. Bác đã hứa.
- New Haven. Lạy Chúa! Thế là phải mất nhiều giờ đi xe lửa. Chắc là bác sẽ say mất. Cháu nên hiểu bà ta đâu có đậm đà đến nỗi dù thế nào đi nữa, chúng ta phải đến tận đó. Cháu hãy bảo bà ta bác sẽ đến Philadelphia.
- Không, nhưng còn lâu mới tới lúc đó. Trong khi chờ đợi bác sẽ nghĩ ra một ý nào đó.
- Không, Gino, bà ấy là bạn của cháu. Cháu sẽ không tham dự vào một mưu mẹo như thế.
- Thôi được, bác sẽ nói bà ta là một con bò già và hãy để cho bác yên thân.
- Nếu bác làm như vậy, cháu sẽ không bao giờ tha thứ cho bác.

Giọng nói của Anne vẫn trầm tĩnh nhưng đôi mắt của nàng tối sầm lại vì tức giận.
Gino nhìn nàng. Ông chợi mỉm cười.
- Anne, Anne. Cháu muốn bác làm gì bây giờ? Bác đâu có muốn xúc phạm, nhưng bác cũng không thể đóng vai người tình của bà ta được.
- Bác có thể đến Philadelphia để tham dự buổi khai diễn hay không?
- Rồi sao nữa? Như thế chỉ khuyến khích thêm bà ta.
- Cháu không tin chuyện ấy có thể nghiêm trọng đến mức đó. – Anne lạnh lùng nói – bác là một người đàn ông rất hấp dẫn, nhưng cháu khó lòng tin Helen sẽ héo hắt đi vì sự thờ ơ của bác. Đây chỉ là vì cháu giới thiệu bác, và khi một người thốt ra lời hứa hẹn, cháu nghĩ người ấy cần phải giữ lời. Một khi vở kịch của bà ấy được khai diễn ở Broadway, bác phải đứng xếp hàng ở cửa sân khấu để được trông thấy bà ấy.
- Đồng ý, đồng ý. Chúa cấm bác không được gây nên một tình trạng không thuận lợi cho một thành viên tương lai của gia đình bác. Bác sẽ giao ước một điều với cháu. Bác sẽ đến Philadelphia, có một chuyến tàu đêm sẽ đưa bác đến ngay trong đêm đó, nhưng chỉ cần cháu hứa đừng để bà ta bám theo bác từ giờ cho đến lúc đó. Giao ước thế được chứ?
- Được, bác Gino, cháu xin hứa.
Đối với Helen lại còn khó khăn hơn nữa. Anne bịa ra một câu chuyện về việc Gino đang bị thu hút vào một vụ làm ăn mới. Ông qúa sức bận rộn nên không thể gặp Helen, nhưng ông sẽ đến Philadelphia để tham dự buổi khai diễn.
- Ông ta túi bụi về công việc là nghĩa lý gì? – Helen rít lên – thế thì em nghĩ chị đang làm gì cái quái gì ở đây? Gọt vỏ khoai tây hả?
- Nhưng chị đã muốn ông ấy đến Philadelphia hơn là New Haven kia mà?
- Phải, nhưng bảo rằng đây là một vụ làm ăn thì không đúng. Về phần chị, dù chị có bận rộn đến đâu, nếu chị quý mến một người nào, chị vẫn có thể tìm ra thời giờ để gặp người đó.
- Thế thì chị hãy quên Gino đi – Anne chán nản nói – ông ấy không đáng giá cho tất cả sự rối ren này.
- Nhưng chị cần một người bạn trai và chị không có ai cả, Annie à (Bà hạ giọng). Vì vậy chị cần phải kết giao cho được với Gino.
- Helen, có lẽ Gino không thật sự muốn có một người yêu chính thức…
- Nhất định như thế. Chị đã biết mọi lời đồn đại không hay về ông ta. Ông ta đang dan díu với một showgirl có tên là Adele.
- Chị biết chuyện đó?
- Tất nhiên, chị vẫn đọc các bản tin trên báo. Nhưng em hãy nghĩ lại xem, ông ta đã dẫn chị đi chơi trong lúc ông ta vẫn đang đi lại với cô ta phải không? Như thế ông ta không nồng nhiệt với cô kia đâu. Chị nghe nói ông ta

bao cô gái khoảng sáu tháng nay rồi, nhưng em để ý xem, ông ta vẫn không yêu cầu cô ta bỏ nghề để dành trọn thời gian cho mình. Cho nên chị đoán ông ta đang chuẩn bị thay đổi. Và đó là do chị. Ông ta và chị đã vui chơi thoả thích trong hai đêm. Chị có thể quả quyết ông ta chú ý đến chị. Chị nghĩ có lẽ vì tiếng tăm của chính chị đã khiến ông ta hơi sợ - tất cả những lời đồn bậy bạ. Chị sẽ gọi điện thoại cho ông ta ngay bây giờ!
- Helen!
- Lạy Chúa! Nghĩa là ông ta sẽ bảo không và chị sẽ không gặp được ông ta trong đêm nay.
- Helen, ông ấy sẽ đến Philadelphia.
- Chị làm sao có thể chắc chắn được?
- Bởi vì Allen và em cũng sẽ đi. Em hứa với chị ông ấy cũng sẽ đến đó.
- Đồng ý (Helen vui vẻ trở lại). Có lẽ như thế này là hay hơn hết. Mười ngày sắp tới sẽ rất sôi nổi. Và sẽ có một cuộc liên hoan lớn sau buổi khai diễn ở Philly. Gino và chị sẽ chỉ xuất hiện một lúc rồi sẽ lẻn vào phòng riêng của chị và tự do bù khú với nhau. Này Annie, một khi chị đã chinh phục được ông ta….
***
Tuần lễ trước ngày khai diễn ở New Haven là cả một cơn khủng hoảng. Văn phòng đầy những cuộc hội họp cuồng loạn về cuộc trình diễn của Ed Holson trong lúc các tác giả vào ra không ngớt. Helen gọi điện thoại nhiều lần mỗi ngày, đôi khi chỉ để nói chuyện phiếm, nhưng chủ yếu là than phiền về Gino. Ông đã đến El Morocco với Adele Martin ba đêm liền, nhân viên trang trí sân khấu đã trông thấy họ, chẳng lẽ đó lại là công việc làm ăn của ông?
- Nhưng Helen, ông ấy không được gặp cô ta trước mười một giờ đêm. Có lẽ hai người chỉ uống vội vàng một ly.
- Chị cũng sẽ gặp ông ta chỉ để uống vội vàng một ly.
- Em nghĩ chắc ông ấy nghĩ quá nhiều về chị nên mới bắt chị phải đợi dài như thế…
Rồi trong cảnh tượng hỗn loạn, đột nhiên Allen xuất hiện. Tạm thời không bận rộn với Helen, họ đã trở lại với mối quan hệ thân thiết. Họ đến Stock Club, Anne vẫn vơ quậy một que gỗ trong ly sâm banh và giả vờ uống từng ngụm nhỏ.
Anh bỗng hỏi:
- Anne, chuyện này sẽ tiếp tục bao lâu?
- Anh muốn nói gì thế?
- Bao giờ chúng ta sẽ thành hôn?
- Thành hôn? – nàng lập lại bằng một giọng buồn tẻ.
- Phải, đó là điều chúng ta đã bàn tính.

- Nhưng Allen, em tưởng anh đã hiểu..em muốn nói…
- Anh đã nói anh sẽ đợi. Và anh đã đợi. Đợi một tháng rồi.
- Allen, em không muốn thành hôn.
Khi anh nói, đôi mắt anh có vẻ khác lạ:
- Anh muốn biết một điều. Để cho anh được yên lòng. Em không thích hôn nhân…hay là anh?
- Anh thừa biết không phải em không thích anh. Em nghĩ anh rất tử tế. - Ôi lạy Chúa! – anh nói như rên rỉ.
- Em không thể bảo em yêu anh nếu sự thực không đúng như vậy – nàng khổ sở nói.
- Em hãy kể rõ cho anh nghe đi. Em đã từng yêu một người nào chưa?
- Chưa, nhưng..
- Em có nghĩ em có khả năng yêu một người nào hay không?
- Tất nhiên là có.
- Nhưng đó không phải là anh.
Nàng lại quậy sâm banh và nhìn chăm chú vào những bọt rượu. Nàng không thể nhìn vào mắt anh.
- Anne, anh nghĩ em sợ chuyện yêu đương.
Lần này nàng nhìn vào anh.
- Em đóan anh sắp sửa bảo rằng em vẫn chưa biết gì…và anh sẽ thay đổi tất cả.
- Đúng thế.
Nàng nhấm nháp sâm banh để tránh mắt anh.
- Anh đoán trước kia em đã nghe kể về điều này.
- Không, em đã biết qua một vài cuốn phim bậy bạ.
- Lời đối thoại trong phim thường nhàm chán vì qúa thật thà. Và nhạo báng sự thật vẫn dễ hơn.
- Sự thật?
- Đó là em sợ cuộc sống và con người.,
- Đó chính là điều anh muốn nói hay sao? Chỉ vì em không vội vã thành hôn với anh chứ gì? (Một nụ cười chợt thoáng qua trong mắt nàng).
- Em có nghĩ rằng ở tuổi hai mươi mà vẫn còn trinh là chuyện tự nhiên không?
- Trinh tiết không phải là nguyên nhân gây ra nỗi ưu phiền.
- Có lẽ ở Lawrenceville thì đúng như thế. Nhưng chính em đã bảo em không muốn giống như mọi người ở đó. Vì vậy em hãy để anh cho em biết một vài sự kiện. Phần đông các cô gái hai mươi đều không còn trinh. Thực tế là phần đông bọn họ đã ăn nằm với nhiều chàng trai mà họ không quá say mê. Tính hiếu kỳ và tình dục tự nhiên đã xui khiến họ thử cho biết. Anh không nghĩ em thậm chí đã từng trải qua màn âu yếm với một chàng trai nào. Em làm

sao có thể biết rằng em không thích điều đó nếu em chư từng thử qua? Chẳng lẽ em chưa từng cảm thấy bị thôi thúc hoặc có những cảm nghĩ về nó? Phải chăng em chưa từng choàng tay quanh cổ một người nào? Dù đó là đàn ông, đàn bà hay trẻ con? Anne, anh cần phải chiếm được tình cảm của em. Anh yêu em. Anh không thể cho phép em héo hon dần để trở thành một cô gái già khác nữa của xứ New England (Anh nắm lấy hai bàn tay của nàng). Này…em hãy quên anh đi trong một phút. Phải chăng không có một người nào em quan tâm đến? Lắm lúc anh muốn lay chuyển em để xem thử phải chăng anh không thể khơi động một vài cảm nghĩ trên khuôn mặt tuyệt diệu của em. Phải chăng ngày thứ năm vừa rồi đã không có ý nghĩa gì đối với em? Đó là ngày lễ Tạ Ơn, Anne. Chúng ta vẫn ăn mừng ở nhà hàng "21". Lạy Chúa, chẳng lẽ không có gì có thể ảnh hưởng đến em? Anh đang hy vọng em sẽ mời anh về Lawrenceville nhân dịp lễ Tạ Ơn. Anh muốn gặp mẹ và dì của em.

- Một người nào đó phải trực văn phòng ngày thứ sáu và cô Steinberg đã đi Pittsburg để thăm gia đình.

- Còn em thì sao? Em là con một. Em không khắng khít với mẹ em à? Bà ta sẽ nghĩ sao về chúng ta? Em có nhận thấy là chưa bao giờ em nhắc về bà ấy?

Nàng lại cầm lấy chiếc que quậy rượu. Trong thời gian đầu, tuần nào nàng cũng viết thư. Nhưng các bức thư trả lời của mẹ nàng chứa đầy những lời gượng gạo tỏ ra bà chỉ làm cho xong bổn phận, vì vậy sau mấy bức thư nàng đã không viết thêm nữa. Mẹ nàng thực sự không quan tâm đến New York, Neely hay là Henry Bellamy.

- Em đã điện thoại cho mẹ em sau khi các báo loan tin đính hôn.

- Mẹ em nói gì?

- "Được lắm Anne, có lẽ con biết những gì con đang làm, mọi người ở Lawrenceville đã đọc tin đó trên báo chí của Boston. Mẹ nghĩ rằng một người đàn ông New York cũng giống như bất kỳ người nào khác. Không một ai biết gì về gia đình của họ. Mẹ không nghĩ rằng anh ấy có quan hệ với giòng họ Cooper ở Plymouth?"

Anne mỉm cười một cách yếu ớt.

- Mẹ em bảo em biết rõ mình muốn gì. Như thường lệ, bà ấy đã lầm.

- Khi nào anh được gặp mẹ em?

- Em không biết, Allen.

- Có phải em muốn làm việc cho Henry Bellamy cho tới cuối đời em? Có phải đó là tột đỉnh tham vọng của em?

- Không…

- Thế thì em muốn gì, Anne?

- Em không biết, em chỉ biết những gì em không muốn làm. Em không muốn trở về Lawrenceville. Thà chết còn hợn (Nàng rùng mình). Em không

muốn lập gia đình cho đến lúc em thật sự yêu, và em muốn thật sự yêu. Allen, em vô cùng thiết tha muốn được như thế. Và em muốn có con. Em muốn có một đứa con gái. Em muốn yêu thương nó…gần gũi với nó…
Anh rạng rỡ nhìn nàng.
- Em đúng là một cô gái tuyệt vời. Em vừa nói ra điều quan trọng nhất kể từ khi anh quen biết em. Có lẽ em không yêu anh, nhưng em muốn tất cả mọi điều anh muốn. Chúng ta sẽ có em bé gái đó…ngay bây giờ, đừng phản đối. (Anh đặt ngón tay của anh lên môi nàng lúc nàng định nói). Và em bé gái đó sẽ bắt đầu vào đời bằng cách đi học trường tốt nhất. Với sắc đẹp và kiến thức của em, anh sẽ đưa chúng ta đến những người chúng ta cần quen biết. Anh sẽ nhờ một đại lý báo chí chuyên trách các vấn đề về xã hội, cùng với chúng ta nâng cao địa vị gia đình em. Em chờ xem…Chúng ta sẽ thật sự di chuyển. New Port, Palm Beach. Đối với anh không còn có Miami nữa, kể cả Copa.
- Nhưng em không yêu anh, Allen…
- Em cũng không yêu bất cứ ai. Nhưng anh đã thấy một tia sáng loé lên trong mắt em khi em nói em muốn yêu, muốn có một đứa con…Tình yêu của em chôn vùi ở đó, chỉ chờ đợi lúc thoát ra ngoài. Em thuộc hạng người sẽ trở thành một phụ nữ dữ dội trên giường khi em đã biết qua mùi vị..
- Allen!
Anh mỉm cười.
- Lúc này em đừng nên chỉ trích bất cứ điều gì em chưa thử qua. Anh không thích khoe khoang, nhưng anh có nhiều kinh nghiệm. Anh sẽ thức tỉnh em. Anh sẽ làm cho em cảm thấy ham muốn nhiều hơn.
- Em không thể ngồi đây để nghe những chuyện như thế!
- Thôi được, anh sẽ không nói một lời nào khác. Anh sẽ không hối thúc em về việc hôn nhân…cho tới lễ Noel. Chúng ta hãy lấy đó làm điểm hẹn.
- Không, Allen…
- Anh luôn biết rõ những gì anh muốn, Anne à…và anh muốn có em. Anh muốn em yêu anh. Và nhất định em sẽ yêu! Bây giờ…không nói một lời nào khác cho đến lễ Noel.

oOo

Chuyện đó xảy ra vào ngày thứ ba.
Ngày thứ tư toàn bộ diễn viên của vở "Đụng phải Trời" di chuyển đến New Haven để chuẩn bị buổi khai diễn đêm thứ sáu.
Ngày thứ năm Henry chợt bảo:
- À này, Anne, chúng ta sẽ đáp chuyến xe lửa một giờ ngày mai để đi New Haven. Tôi đã giữ cho cô một phòng tại khách sạn Taft.
- Tôi?
- Cô không muốn đi hay sao? Lyon và tôi phải sắp đặt buổi khai diễn, và tôi

nghĩ cô muốn đến đó. Dù sao Helen là bạn thân của cô, và cô cũng thân thiết với cô bé O'Hara hiện tham gia trong cuộc trình diễn.
- Tôi thích lắm chứ. Tôi chưa bao giờ tham dự một buổi khai diễn nào.
- Thế thì cô hãy buộc thắt lưng an toàn lại, bởi lẽ không có gì giống một buổi khai diễn ở New Haven.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Mười Hai, năm 1945

Họ gặp nhau ở ga Trung tâm lớn. Hôm ấy là một ngày lạnh, lặng gió. Henry cạo sạch râu, thở hổn hển với vẻ mặt mệt mỏi. Lyon Burke đón chào nàng với nụ cười linh hoạt, nồng hậu.
Họ ngồi trong toa tàu thượng hạng, cả hai người đàn ông mở cặp da và vùi đầu vào các bản hợp đồng cùng giấy tờ pháp lý. Chuyến đi bằng xe lửa này chỉ là một sự kéo dài ngày làm việc thường lệ của họ.
Anne cố tập trung vào tờ tạp chí của nàng. Ánh nắng chói chang chiếu qua cửa sổ để lộ rõ quang cảnh trơ trụi giá lạnh của miền quê, khiến nàng nghĩ tới Lawrenceville. Ở New York, người ta thường quên bẵng mùa đông có thể lạnh lẽo và ảm đạm như thế nào. Những ngọn đèn ống, những đám đông đang xê dịch, những con đường đầy xe taxi làm cho tuyết trở thành bùn loãng và bùn loãng trở thành một thứ nước xám xịt sẽ nhanh chóng bốc hơi, và người ta quên bẵng mặt đất trơ trụi, tiêu điều của thế giới bên ngoài. Sự hiu quạnh của mùa đông. Những buổi tối dài dằng dặc ngồi trong căn bếp rộng, sạch sẽ với mẹ và dì Amy. Hoặc những lần đi xem cinê, đi đấu bóng gỗ, hoặc đánh bài. Ôi lạy Chúa, nàng cầu nguyện, xin cám ơn Người đã cho con sức mạnh để chạy! con sẽ không bao giờ trở về, không bao giờ.
Khi tàu vào nhà ga tối tăm ở New Haven, cả hai chiếc cặp da đóng ập lại và hai người đàn ông đứng lên để duỗi cẳng chân. Nét mặt của Henry có vẻ lo lắng mệt mỏi.
- Đây rồi, chúng ta đi vào…hoả tuyến – ông ta bảo.
Lyon nắm cánh tay của Anne.
- Nào cô bạn, cô sắp được thưởng thức buổi khai diễn đầu tiên của cô ở New Haven. Chúng ta không được để cho Henry làm hỏng bét mọi việc đối với cô.
- Tôi đã đến New Haven năm lần – Henry buồn rầu nói – thế mà tôi vẫn luôn luôn quên mất tôi ghét nó nhiều như thế nào cho tới lúc tôi có mặt tại đây. New Haven bao giờ cũng là một thành phố lộn xộn. Ngoại trừ khi có một cuộc trình diễn của Helen Lawson. Tất cả đều là thảm hoạ!
Khách sạn Taft có vẻ u ám và hãm tài.
- Cô đi tắm rửa rồi gặp chúng tôi ở quán rượu – Henry bảo – và nếu tôi là cô, tôi sẽ không gọi điện thoại cho Helen. Có lẽ cô ta vẫn còn ở nhà hát. Tôi sẽ đi ngay đến đó và bàn bạc một số công việc với cô ta, ngay cạnh khách sạn đây thôi.
Anne nhanh nhẹn mở hành lý. Căn phòng nhỏ xíu và ảm đạm. Nhưng không

có gì có thể giảm bớt nỗi hân hoan của nàng. Nàng có cảm tưởng giống như cô gái lần đầu tiên đi du ngoạn một mình và lòng nàng tràn đầy một cảm giác mong chờ - tựa hồ bất cứ lúc nào một điều kỳ diệu nào đó có thể xảy ra. Nàng bước tới khung cửa sổ nhỏ và nhìn xuống đường. Bóng tối đầu mùa đông đang bao phủ thị trấn, những ngọn đèn đường bắt đầu le lói trong quang cảnh u ám. Đối diện với khách sạn, tấm bảng hiệu bằng đèn nê ông trên một nhà hàng nhỏ lập loè mờ ảo. Nàng quay nhanh người lại khi nghe tiếng chuông điện thoại ré lên. Đó là Neely.
- Tao vừa đi diễn tập về. ông Bellamy đã đến nhà hát để gặp Helen. Ông ta bảo mày đã đến đây! Tao sướng run lên!
- Tao cũng vậy. Mọi việc ra sao?
- Khủng khiếp! – Neely vừa thở vừa nói theo thói quen của cô – đêm hôm qua mọi người đã diễn tập với đầy đủ y phục mãi cho tới 4 giờ sáng mới xong. Henry định cắt một tiết mục hát của Terry King. Terry đã nổi khùng chạy vọt ra khỏi nhà hát, và chiều nay viên đại lý của cô ta đã đến đối chất với Gil Case. Còn màn khiêu vũ với nhóm Gaucheros thì thật là khủng khiếp. Tao dám đánh cuộc là nó sẽ bị cắt và Charlie cùng với Dick sẽ bị sa thải. (Neely nói thêm với vẻ khoái trá).
- Có vẻ phức tạp quá nhỉ. Helen về chưa?
- Chưa, chị ấy vẫn còn ở lại nhà hát cùng với Henry Bellamy. Tao không hiểu nổi họ làm cách nào giải quyết mọi việc cho ổn thoả.
- Mày muốn nói buổi trình diễn sẽ không mở màn đêm nay?
- Ồ, bằng cách này hay cách khác, người ta vẫn sẽ mở màn – Neely sung sướng nói – này Anne, Mel hiện đang ở đây.
- Có lẽ anh ta đã đáp cùng chuyến xe lửa với tao.
- Không, anh ấy đến từ hôm qua. (Sau khi ngập ngừng một lát, Neely nói tiếp). Anne…tao…bọn tao đã làm việc đó.
- Làm cái gì?
- Mày hiểu mà.
- Neely…mày muốn nói…
- Ừ hử. Lúc đầu tao đau quá nên không tới được. Nhưng rồi Mel đã tìm được cách làm cho tao tới.
- Mày nói về chuyện gì vậy?
- Bọn tao đã ngủ với nhau.
- Neely!
- Thôi Anne, mày đừng nên quá khó khăn như thế. Chỉ vì mày không khoái Allen chứ đâu phải vì tao hư hỏng. Tao yêu Mel.
- Và điều đó khiến cho việc mày làm là đúng chứ gì?
- Mày ngờ nghệch quá chừng. Cả hai đứa tao cần có nhau. Thời buổi này thiên hạ không thành hôn chỉ để làm việc đó. Mel tôn trọng tao và yêu tao,

hôm nay cũng nhiều như hôm qua. Hơn nữa, giờ đây anh ấy thực sự yêu tao. Và tao yêu anh ấy. Vả lại, bọn tao chưa thể kết thúc. Anh ấy còn phải nuôi dưỡng bố mẹ. Nhưng nếu cuộc trình diễn thành công lớn, và tao có thể hy vọng kiếm được một trăm mỗi tuần, lúc bấy giờ bọn tao sẽ làm lễ thành hôn.
- Nhưng Neely…những gì mày đã làm…- Anne ấp úng với vẻ bối rối.
- Mày muốn nói tao đã để cho anh ấy ngủ với tao chứ gì? Mel bảo bất cứ điều gì cả hai người cùng làm với nhau khi họ yêu nhau đều là chuyện bình thường. Hơn nữa, nó có cảm giác mê hồn! Ồ, Anne, tao gần như không thể đợi chờ tới đêm nay. Anne này, khi anh ấy sờ vào ngực tao, tao chỉ nghĩ đến chuyện đó. Tao dám đánh cuộc với mày…
- Neely, xin vì Chúa!
- Mày hãy chờ cho tới khi chuyện đó xảy ra với mày, mày sẽ thấy. Gặp lại mày sau cuộc trình diễn. Chờ nhé. Tao phải nói ba câu trong màn thứ hai.

oOo
Lyon đang chờ nàng ở một bàn trong quán rượu.
- Henry vẫn còn ở nhà hát – anh vừa nói vừa nhăn mặt với vẻ đồng tình – Tôi đã gọi cho cô một ly ginger ale, được chứ?
Nàng nhìn cái ly với một nụ cười.
- Có lẽ tôi phải học uống rượu mạnh. Có cảm tưởng những người hầu bàn đang nhìn chòng chọc vào tôi với vẻ phản đối.
- Thế thì cô hãy nhìn lại vào mặt họ. Cô đừng bao giờ để cho bất kỳ một ai làm cho cô xấu hổ đến nỗi phải làm bất cứ điều gì không muốn làm. Cô cứ giữ cá tính của mình.
- Tôi không nghĩ mình có một cá tính nào.
- Mỗi người đều có một cá tính. Một của bản thân mình và một để trưng bày với thiên hạ. Tôi phần nào nghĩ cô thích đóng vai cô nữ thư ký thụ động để trưng bày với thiên hạ trong lúc cô đi tìm con người thật của mình.
- Tôi nhớ anh đã bảo tôi là một chiến sĩ…
- Tôi nghĩ như thế thật...nhưng lại chiến đấu cho những người khác.
Nàng nhấp nháp ly nước gừng của mình. Anh mời nàng một điếu thuốc lá.
- Tôi nói có sai không?
- Không, tôi nghĩ anh đã nói trúng một sự thật rất lớn. (Rồi nàng ngước lên nhìn rạng rỡ). Nhưng tôi đã chiến đấu cho một điều, tôi…
- Phải, cô đã đến New York. Nhưng cô hãy nói cho tôi nghe đi, Anne, có phải đó sẽ là thành tựu tuyệt vời duy nhất trong đời của cô không?
- Còn anh thì sao? (Đôi mắt nàng bỗng loé ánh tức giận). Chiến tranh đã qua rồi. Đời sống vẫn tiếp tục. Phải chăng anh sắp sửa lại chiến đấu?
- Ngay lúc này, tôi đang chiến đấu đây – anh trầm tĩnh bảo.
- Hình như tôi chưa bao giờ nói điều gì nhẹ nhàng và thoải mái với anh.

Nhưng lần này tôi không khởi sự. Và tôi nghĩ tôi sẽ uống một ly Scotch.
Anh ra dấu cho người bồi bàn và gọi hai ly rượu mạnh. Nàng nâng ly lên chúc mừng.
- Có lẽ nếu nốc cạn ly này tôi có thể thốt ra một điều gì đó khiến anh bật cười.
- Tôi sẽ rất thích thú được cười. Và cô không cần phải uống rượu mạnh.
Nàng nốc một hơi hết nửa ly. Rồi nàng nói một cách yếu ớt.
- Nó có vị khủng khiếp thật và tôi vẫn không thể nghĩ ra một điều gì khôi hài để nói.
Anh lấy cái ly khỏi tay nàng.
- Tại sao lại cần phải làm cho tôi cười?
- Tôi đã trông thấy anh đêm hôm ấy tại La Ronde…với Jennifer North. Anh đã cười thật nhiều. Tôi đã nghĩ về điều đó – nàng với tay lấy ly rượu.
Nàng đang nói gì thế này? Nàng lại uống thêm một ngụm nữa.
- Nào, cô hãy uống cạn đi. Đó là một ý nghĩ tốt đấy. Ít ra là giờ đây cô đang chiến đấu cho chính mình.
- Và anh đang chiến đấu cho cái gì, Lyon?
- Cô.
Mắt hai người gặp nhau.
- Anh không cần phải thế - nàng trầm tĩnh bảo.
Anh nắm lấy tay nàng. Viên kim cương của Allen ấn sâu vào ngón tay nàng tựa hồ chính nó cũng đang say mê nàng. Nhưng nàng không tỏ ra đang cảm thấy cạnh sắc của nó. Đôi mắt Lyon dè dặt…
- Chà, tôi có thể trông thấy hai người khá thân thiết – Henry Bellamy đang vui vẻ bước dài về phía họ. Ông ra hiệu mang đến một ly rượu.
Anne vội vàng rút tay lại. Chiếc nhẫn đã thực sự ấn sâu vào thịt nàng. Henry ngồi xuống và thở dài.
- Cứ nắm tay nhau đi – ông hờ hững bảo – đừng để tôi ngăn cản việc riêng của hai người. Cả hai đều còn trẻ, hãy tận hưởng tuổi trẻ của mình. Tôi nói thật đấy, khi còn trẻ, ta thường nghĩ mình sẽ luôn luôn trẻ trung. Rồi một hôm ta bỗng nhiên bừng tỉnh và ta đã quá năm mươi. Và những cái tên trong các bài cáo phó không còn là những ông già nặc danh nữa. Họ chính là những người cùng thời và là bằng hữu của ta.
Rượu được đem đến. Ông uống một hơi cạn ly không cần phải dừng lại để thở.
- Anh cứ nói tiếp đi Henry – Lyon cười to – như thế đâu có gì là xấu.
Anh nắm lấy bàn tay của Anne phía dưới bàn với một sự thân thiết nồng nàn.
- Tệ hơn chứ - Henry vẫn khăng khăng – Thực ra điều này có nguy cơ trở thành nguồn gốc của mọi điều khác. Hoặc là Helen đang trở nên bướng bỉnh

hoặc là tôi đang già hơn.
- Helen luôn luôn là một con barracuda cho tới khi vở kịch được khai diễn ở New York – Lyon ung dung trả lời.
Henry lấy ra một cuốn sổ tay và chăm chú nhìn vào một danh sách viết nguệch ngoạc.
- Hai người có muốn nghe vài lời phàn nàn? Và đây mới chỉ là giai đoạn mở màn. Ánh sáng tồi trong tiết mục nhịp điệu, chiếc áo dạ hội trong lớp thứ hai thuộc loại kém, dàn nhạc tấu quá lớn trong bài balat, bài balat của Terry King vẫn được xếp vào chương trình và cô ta hát buồn như đưa đám ma, trong tiết mục hợp xướng, cảnh giấc mơ kéo dài quá lâu, tất cả các bài ca của tôi đều chấm dứt cùng với ánh đèn – tôi cần phải cúi chào từng bài một, bài cùng hát với anh chàng đó cứ để mặc tôi hát một mình – anh ta không thể phân biệt chính xác các âm thanh, Terry King đóng vai quá cứng làm cho buổi trình diễn mất cân đối.
Ông lắc đầu và ra hiệu gọi thêm một ly.
- Chúa ơi tôi ghét cái quán rượu này quá – ông vừa bảo vừa nhìn quanh và niềm nở vẫy tay chào với mấy viên đại lý và chủ nhiệm đã đến dự buổi khai diễn – tôi ghét mấy tên ti tiện đến đây với hy vọng sẽ tìm ra một chỗ ngủ rẻ tiền. (Ông mỉm cười với một người nào đó phía bên kia phòng). Và Gil Case lôi kéo tất cả bọn họ. Ông ta nói dóc rằng quá trình đào tạo sinh viên ở Harvard bắt họ phải nghe quá nhiều…(Ông thở dài). Đây là quán rượu tồi tàn nhất thế giới, và tôi đã lãng phí nhiều đêm khốn khó nhất của đời tôi tại đây.
Anne và Lyon trao đổi với nhau một nụ cười. Nàng nhìn quanh. Đây là căn phòng đẹp nhất thế giới. Ước gì mình có thể giữ lại được khoảnh khắc này, nàng tự bảo. Phần còn lại của đời mình sẽ không còn có chuyện gì quan trọng xảy ra nữa, đây sẽ là khoảnh khắc hạnh phúc nhất mà mình có thể trải qua.
Họ ăn một bữa ăn tối đơn giản trong gian phòng lạc hậu của khách sạn. Henry và Lyon gần như quen biết hết mọi người trong phòng. Suốt thời gian trò chuyện trong khung cảnh nhộn nhịp, nàng nhìn Lyon không ngừng. Thỉnh thoảng mắt họ lại gặp nhau và giữ yên lặng trong giây lát. Nàng gần như có thể tin tưởng "nó" đang đến với nàng…giống như nàng đã hy vọng nó sẽ đến…có cảm tưởng như nàng đã nằm mơ thấy mình sẽ…
Henry ra hiệu trả tiền.
- Anne, tôi có thể trông thấy cô hết sức xúc động trước buổi khai diễn. Cô đã không đụng tới thức ăn. Được, cô có thể ăn sau. Gil Case đang chuẩn bị một bữa tiệc linh đình sau buổi trình diễn.
Vé đã được bán hết. Dòng người cuồn cuộn vào nhà hát. Khán giả bị kích động như đang tham dự vào cuộc khai diễn ở New York. Anne ngồi giữa

Henry và Lyon ở hàng ghế thứ ba. Ánh đèn tắt và dàn nhạc dạo khúc mở màn. Lyon nắm tay nàng, nàng siết lại và ngây ngất vì sung sướng.
Buổi trình diễn mở đầu bằng một bài nhạc vui tươi. Các bộ y phục đều mới, sạch sẽ và màu sắc, các cô gái trong đội hợp xướng mới cách đây vài giờ còn ủ rũ và không lấy gì làm hấp dẫn, giờ đây đột nhiên xinh đẹp hẳn lên trong lớp hoá trang màu hoa đào. Chỉ trong mấy phút sau, bầu không khí đã như được nạp điện, một dòng điện mơ hồ chạy qua khán giả lẫn những người biểu diễn.
Khi Jennifer North bước ra sân khấu với ánh sáng chiếu lên người cô tách cô ra khỏi các cô gái khác, một tiếng thở hổn hển nghe thật rõ chạy khắp căn phòng rộng lớn. Cô bước uốn éo theo điệu nhạc, trong chiếc áo dài lấm tấm đốm vàng dường như được dán sát vào thân hình đẹp không thể nào tin nổi của cô.
- Lạy Chúa! – Henry vừa thốt lên vừa thở mạnh thành tiếng rồi nghiêng người qua Anne – Lyon, chúng ta không thể trệch vào đâu được. Hôm nay có cả Weiso của Twentieth và Meyers của Paramount đến. Nhất định cô ta sẽ là bản hợp đồng năm năm.
- Chắc chắn sẽ là một bản hợp đồng ngon lành – Lyon trả lời – cô ta đang bám chặt Tony Polar. Cô ta sẽ không chịu rời bỏ anh ta trừ phi bản hợp đồng quá lớn đến mức cô ta không thể khước từ.
- Tony sẽ không bao giờ cưới cô ta. Chú hãy để vụ này tôi lo.
- Cô bạn nhỏ của cô kia kìa – Lyon nói nhanh.
Anne chỉ kịp trông thấy Neely băng qua sân khấu theo sau là hai chàng trai trong đội hợp xướng.
Khi Helen xuất hiện, mọi hoạt động chợt ngừng lại. Bà đứng yên lặng, hơi mỉm cười và đón nhận tiếng hoan hô. Mọi người đều tiến ra sân khấu là vì bà, nhà hát đông đầy là vì bà, cuốn sách đã được viết ra chỉ vì bà. Được che chở bởi ánh đèn chiếu, Helen tiếp nhận tình thương theo quy mô tập thể. Nếu Gino đến đây, ông cũng sẽ gào thét và hoan hô như bao nhiêu người khác. Sau buổi biểu diễn có lẽ ông sẽ năn nỉ Henry "đừng để cho bà ta bám theo bác", nhưng trong giây phút này bà được tất cả mọi người thương yêu. Đây là cuộc trình diễn của Helen từ đầu cho đến cuối. Mỗi bài ca lại khiến cho khán giả hoan hô nồng nhiệt hơn. Không còn là một đám khán giả nữa, mà là cả một tập thể liên kết lại vì lòng tôn sùng đối với Helen Lawson. Neely sáng lóng lánh trong vai trò nhỏ xíu của cô. Jennifer North lại xuất hiện trong chiếc áo dài mới mỏng tanh, và khán giả lại vỗ tay như sấm nổ. Terry King cũng nhận được sự hoan hô với hai bài được hát lên với một giọng ngọt ngào và quyến rũ hơn cả Helen. Nhưng Helen đã xử dụng một mãnh lực hấp dẫn không thể nào cưỡng lại được, uy lực của bà chính là nghệ thuật.

- Tôi nghĩ Terry hát cũng khá hay – Anne thì thầm với Lyon – nhưng cô ta không thể sánh với Helen. Cô ta chỉ là một diễn viên bậc trung.
- Bất hạnh thay, bề ngoài của cô ta lại ở trên mức trung bình – Lyon đáp.
Lúc tạm nghỉ, mọi người chen chúc nhau ở trong hành lang nhỏ. Gilbert Case ra hiệu cho Henry và họ theo ông ta vào tiệm rượu ở bên cạnh.
- Gil, đây là cuộc trình diễn quan trọng nhất của Helen – Henry bảo trong lúc tất cả bọn họ nhấm nháp uýt ki ở trong tiệm rượu nhỏ.
- Tôi biết rõ mà anh bạn – Gil nói với nụ cười thành thật – cắt xén mỗi nơi một chút và mọi việc sẽ đúng như ý muốn. Tôi sẽ không cần đến Boston, có thể chúng ta chỉ cần trình diễn bốn tuần ở Philadelphia.
- Dễ thôi, nếu cắt xén đúng chỗ.
Họ nhìn nhau trong im lặng rồi Gil nhanh chóng gắng gượng mỉm cười.
- Nào Henry, anh biết tôi đang bị kẹt. Tôi không thể sa thải Terry King. Cô ta có một hợp đồng hiệu lực trong suốt thời gian biểu diễn.
- Cô ta làm sao có được? – Lyon hỏi.
Ông nhún vai.
- Một câu hỏi xuất sắc. Anh nghĩ xem có cô gái ngây thơ tử tế nào muốn tham gia vào một cuộc trình diễn của Helen mà lại không có một hợp đồng như thế? Anh thử xem lại hồ sơ lưu đi. Betty Mobile bị sa thải ở Boston, lời nhận xét quá tốt, Sherry Haines, vai trò bị gạt bỏ ở Philly. Lời nhận xét quá tốt. Tôi có cần tiếp tục? Ta không thể đưa một cô gái ngây thơ vào cuộc trình diễn với Helen Lawson mà không có bản hợp đồng trong thời gian vở kịch còn được trình diễn. Không đời nào, trừ phi ta muốn bố trí cho một con heo.
- Helen sẽ không chịu để cho cô ta khai diễn ở New York, tôi có thể nói với anh như thế - Henry trầm tĩnh bảo.
- Henry, tôi thiết tha đề nghị anh nói chuyện với cô ta – Gil năn nỉ - nếu sa thải Terry, làm sao tôi có thể chứng minh việc đó là đúng với những người ủng hộ tôi? Tôi còn có hai cuộc trình diễn nữa kế tiếp nhau trong mùa này. Tôi cần những người ủng hộ đó. Nếu sa thải Terry, tôi phải trả cho cô ta bốn trăm mỗi tuần cho tới ngày 1 tháng Sáu, và tôi phải trả số tiền tương đương cho cô gái sẽ thay thế cô ta. Với tiền lương của Helen cộng với tỷ lệ phần trăm của cô ta…không, tôi không thể…
- Anh sẽ phải mất tiền nhiều hơn nếu giữ Terry lại, cộng với nhiều nỗi bực mình. Nếu Terry vẫn ở lại, Helen sẽ than phiền về các tiết mục và các màn hoà nhạc. Anh sẽ phải đặt chỗ trước ba tuần ở Boston. Anh thử tưởng tượng cảnh di chuyển và chở đồ đạc bằng xe tải, anh đã mất tám nghìn mỗi tuần. Rồi Helen sẽ bất thần trở nên bất mãn với toàn bộ y phục của cô ta. Và sẽ muốn anh tìm thêm nhiều người ở bên ngoài viết lời ca. Tôi có thể trông thấy ngay việc đó anh sẽ phải chi thêm hai mươi lăm nghìn. Nhưng tống khứ

Terry đi rồi thì Helen sẽ bắt đầu yêu thương mọi thứ dính dáng đến cuộc trình diễn, kẻ cả anh, và anh sẽ lên nắm mọi quyền hành sau khi trình diễn xong ở Philadelphia. Chuyện thật là đơn giản.
Gil rùng mình.
- Tôi sẽ cố gắng xem sao. Nhưng tôi đã trở nên quá già, khó có thể làm những việc như thế.
Henry để lại mấy tờ giấy bạc trên mặt quầy và họ quay trở lại nhà hát.
Màn thứ hai càng thêm sôi nổi. Helen hát hai bài liền nhau và được khán giả yêu cầu thêm ba bài nữa. Cuộc trình diễn thành công rực rỡ, khán giả không chịu để cho bà rời khỏi sân khấu. Họ vẫn còn vỗ tay khi chuông rung hạ màn sau bài cuối cùng.
Chương trình của Henry giới hạn trong việc sắp xếp và thể hiện những sự cắt xén và thay đổi. Trán ông nhăn lại trong lúc họ đứng trong hành lang chật ních.
- Nhìn sắc diện ông, chắc ông nghĩ cuộc trình diễn là một sự thất bại – Anne vui vẻ bảo.
- Không đâu, tôi chỉ biết những sự xung đột sắp tới. (Rồi ông mỉm cười). Từ trước đến giờ Helen chưa lần nào thành công như lần này. Cô ta đã tự leo lên đỉnh. (Ông dập tắt điếu thuốc lá). Nào, chúng ta cố chen ra phía sau sân khấu.
Lối vào phòng trang điểm của Helen giống như một cảnh tượng hỗn loạn. Những người hâm mộ chen chúc nhau theo hàng dọc kiên nhẫn chờ đợi tặng minh tinh chiếc hôn vội vã và lời khen ngợi. Helen đứng ở cửa, lớp hoá trang dày trông thật là kỳ cục khi nhìn gần. Bà mỉm cười và nhận những cái ôm hôn với một vẻ thành thật giả hiệu. Bà chợt trông thấy Henry, Anne và Lyon trong lúc họ cố len lỏi qua đám đông.
- Kìa! – bà vui vẻ gọi lớn – Vào đi!
Bà hất đầu vào phía lối trong phòng trang điểm của mình. Trong lúc Anne đi qua, bà khẽ bảo:
- Ngay sau khi chị thoát khỏi đám người lôi thôi này, chúng ta sẽ cùng tới dự buổi tiệc của Gil.
Rồi bà rạng rỡ quay sang người kế tiếp đang sắp hàng chờ đợi nở một nụ cười tươi tắn và tiếp tục thốt lên những lời chào hỏi ồn ào.
oOo
Helen vừa bước chân vào buổi tiệc mọi hoạt động bỗng ngừng hẳn và mọi người đều quay về phía cửa. Sự im lặng chỉ kéo dài chưa đầy một giây đồng hồ đã bùng nổ thành những tiếng vỗ tay cuồng nhiệt. Helen cảm tạ lại bằng nụ cười và cái vẫy tay duyên dáng. Nhân viên phụ trách quảng cáo cho cuộc trình diễn lao tới trước để hướng dẫn bà tới hãng thông tấn địa phương và một vài nhân vật ủng hộ quan trọng. Lyon đưa Anne vào một góc yên tĩnh

rồi mang đến cho nàng một ly ginger ale và một đĩa sandwich kẹp thịt gà khô trông không có gì hấp dẫn.
- Có thức ăn nóng bên kia phòng – anh nói lúc đã ngồi xuống cạnh nàng – tôi sẽ đến lấy sau khi đám đông tản bớt đi.
- Tôi không đói lắm – Anne vừa nói vừa gặm chiếc sandwich nhạt nhẽo.
Nàng đưa mắt nhìn quanh phòng và nói tiếp:
- Tôi không thấy Neely.
- Tôi e chỉ có những nhân vật quan trọng mới được mời đến dự. Đội hợp xướng và các showgirls vẫn thường tụ tập riêng với nhau để vui chơi.
- Thế thì khủng khiếp quá!
- Không hẳn vậy. Họ chọn một số người lập thành nhóm, ăn những chiếc sandwich ngon hơn nhiều món ở cửa hàng bán các thức ăn ngon, chui vào phòng của một người nào đó trong nhóm vừa tận hưởng quãng thời gian tuyệt diệu vừa kịch liệt chỉ trích những người quyền cao chức trọng.
Căn phòng lại đột nhiên im lặng. Anne liếc mắt nhìn ra phía cửa. Jim Taylor, một bình luận viên báo chí có tiếng tăm ở New Haven, vừa bước vào với Jennifer North. Cứ mỗi lần thấy Jennifer, sắc đẹp không thể tin được của cô ta lại gây nên một nỗi kinh ngạc mới cho Anne. Nàng quan sát những nhân vật ủng hộ quan trọng cùng quây quần lại để nghe lời giới thiệu, và lại thêm một lần nữa nàng ngạc nhiên gấp đôi trước sự nhiệt tình của Jennifer, trước vẻ quan tâm thoải mái đối với mỗi người cô ta gặp.
Helen nhẹ nhàng thong thả bước tới và kéo một chiếc ghế.
- Cả hai người thật là tinh ranh khi trốn vào cái xó như vậy. Lạy Chúa, sao mà tôi ghét cay ghét đắng những buổi tiệc như thế này. Nhưng đây là lối mua chuộc các cổ động viên tai to mặt lớn của Gilbert. Ông ấy muốn tặng họ một đêm để hoà mình vào thế giới kịch nghệ.
Bà nhấn mạnh câu cuối cùng với một nụ cười toe toét.
Gil Case nhập bọn với họ.
- Gần đây có một món gà theo kiểu hoàng gia tuyệt vời. Cả món ăn Tàu nữa.
- Gil, tại sao anh luôn luôn dọn món ăn dở như của khỉ trong bữa tiệc như thế này? – Helen hỏi.
- Đây là món ăn ngon mà. Khách sạn đã giới thiệu đấy.
- Tôi chắc chắn họ cũng đã giới thiệu món thịt bò nướng, như thế thì quá đắt tiền.
- Helen – Gil vui vẻ bảo – đêm nay là đêm của cô. Cô hãy tận hưởng đi.
Nói đoạn ông ta biến vào đám đông đang chen chúc bên nhau.
- Này Gil! – Helen hét lớn – chúng ta có câu chuyện nhỏ cần nói!
Rồi bà ta nhảy ra khỏi chỗ và đi theo ông ta.
- Ông ta không gặp may – Lyon mỉm cười bảo.
- Anh có nghĩ Helen sẽ nhất quyết như thế về…Terry King không? – Anne

hỏi.
- Cô ấy sẽ không đời nào chịu thối lui…dù chỉ một phân.
- Có lẽ tôi phải nói chuyện với Helen – Anne trầm ngâm – Terry King tốt đấy chứ. Cô ta xứng đáng được có một cơ hội. Và cô ta không có gì tranh giành với Helen. Tôi tin chắc có thể thuyết phục được chị ấy.
- Anne, cô đừng thử sức làm gì. Chỉ mất công thôi.
- Không Lyon. Chúng tôi là bạ. Điều đáng buồn là không ai chịu đối xử với Helen như một con người. Thật ra chị ấy rất dễ nói chuyện. Tôi biết chị ấy sẽ nghe lời tôi.
Anh chợt nắm lấy bàn tay và nhìn vào mắt nàng.
- Tôi tin cô, Anne…cô thật kỳ diệu…làm sao một người đáng yêu như cô lại lâm vào một tình thế rối ren như thế? Cô chỉ tưởng cô hiểu biết Helen. Bên dưới lớp mỡ gà là gang thép đấy.
- Anh lầm rồi, Lyon. Tôi hiểu rõ Helen. Tôi đã trò chuyện với chị ấy giữa lúc khuya khoắt trong mấy giờ liền – khi chiếc mặt nạ đã được cởi bỏ - và lòi nói của chị ấy xuất phát từ con tim. Đó là một người phụ nữ kỳ diệu. Tính cố chấp chỉ là cái vẻ bề ngoài. Không một ai chịu đào bới sâu bên trong.
Anh lắc đầu.
- Tôi sẽ chú ý xem khía cạnh êm dịu này có thực sự hay không, nhưng đó không phải là Helen. Có lẽ đó là một trogn những khía cạnh nhỏ bé của Helen, khía cạnh rất hiếm khi bộc lộ ra và rất có thể tan biến trong chốc lát, nhưng tính cố chấp…thì vẫn luôn luôn còn đó.
- Ồ, Lyon.
Đột nhiên có tiếng xôn xao ngoài cửa. Một nhân viên trực tầng dưới vào, hai tay ôm chồng nhật báo buổi sáng. Helen chộp lấy một tờ và nhanh chóng xem lướt qua các bài ngắn. Gil Case liền đọc lớn.
- Cuộc trình diễn thành công hoàn toàn. Các nhà phê bình khen ngợi phần âm nhạc, hết sức ca tụng lời đối thoại và tung hô Helen một cách ồn ào. Bà là một huyền thọai sống, một minh tinh nhạc kịch xuất sắc nhất còn tồn tại, một nữ diễn viên có đầy đủ tài năng, vân vân…Terry King cũng nhận được mấy lời nhận xét tốt đẹp, và Jennifer North được tán thưởng với mức độ tuyệt đối về vóc dáng…
Mọi người chúc mừng nhau! Các ủng hộ viên đi lại lăng xăng với những nụ cười ngô nghê, bắt tay và vây quanh Helen tán tụng.
- Đây là thời điểm tuyệt diệu cho chúng ta rút lui – Lyon đề nghị.
Họ vừa tới cửa thì Henry chặn đường.
- Đi đâu đấy? – ông hờ hững hỏi.
- Chúng tôi định kiếm món gì thật ngon để ăn tối – Lyon trả lời.
- Ô, không được đâu, chú…chú không thể bỏ tôi lại một mình với cái này.

- Với cái gì? – Lyon ngây ngô hỏi – cuộc trình diễn đã kết thúc.
- Tất nhiên. Nhưng Helen cứ đòi có một cuộc gặp ngay tức khắc với Gil Case.
- Bao giờ?
- Mười phút nữa, trong căn hộ của Gil. Và tôi cần chú, nếu không có mục đích gì thì ít ra tôi cũng có một chỗ dựa tinh thần.
Anne che giấu nỗi thất vọng bằng một nụ cười.
- Đi ngay đi Lyon. Trễ rồi đấy. Tôi không đói lắm đâu.
- Không đời nào – anh nói trong lúc vẫn kẹp chặt tay nàng trong cánh tay của anh – cô đã biết rõ con người thật của Helen. Có lẽ tối nay cô có thể giúp chúng tôi để nhận ra cô ta. Chúng tôi cần mọi sự giúp đỡ có thể tìm được.
Bầu không khí trong căn hộ của Gil Case trái ngược hẳn với cảnh tượng vui vẻ của bữa tiệc. Helen ngồi trên chiếc đi văng vừa nhấp nháp ly sâm banh vừa trề môi hờn dỗi như một đứa trẻ. Lớp hoá trang sân khấu đã được chùi sạch, làm nổi bật những nếp nhăn và những đường chân chim nhỏ xấu xí đang hình thành trên mặt.
- Đây là một sự điên rồ hoàn toàn! – Gil Case vung cả hai cánh tay lên tỏ vẻ tuyệt vọng – chúng ta cứ ngồi cãi vã nhau ở đây như thể đang thức canh người chết, trong lúc chúng ta đạt được thành công lớn nhất trong mùa.
- Ông quả quyết đây là một sự thành công? – Helen gầm gừ - mỗi cuộc trình diễn của tôi đều thành công và giúp ông trở thành người giàu có. Gil, ông thu được quá nhiều tiền, còn tôi, tôi chịu ngồi quan sát Betty Grable hoặc Rita Hayworth làm phần việc của tôi. Đồng ý đó là trò chơi. Nhưng tôi đời nào chịu ngồi nhìn một con điếm hèn hạ như Terry King giật được tấm vé lọt vào Holywood nhờ những cố gắng của chính tôi.
- Helen, cô ta chỉ được một lời nhận xét.
- Thế sao? Một tờ báo đã nói cô ta chắc chắn sẽ được đóng phim. Cô ta cũng đã hát bài ca hay nhất trong buổi trình diễn.
Henry nói thẳng ý kiến của ông.
- Helen, chúng ta đã xem xét kỹ chuyện đó. Không có cách nào viết lại được lời ca để cho cô đóng vai đó. Mất đến hai giờ để sửa mà không được. Đó là bài hát của một cô gái thơ ngây.
- Và họ cũng bảo Jennifer North chắc chắn sẽ được đóng phim – Gil nói thêm.
- Jennifer North đâu có hát!
- Helen…Terry King không thể gây thiệt hại cho cô – Henry khẩn khoản.
- Ông quả quyết cô ta không thể! Bởi vì cô ta sẽ không có cơ hội. Đây là cuộc trình diễn của tôi, và tôi không phải là Santa Claus. Nữ minh tinh duy nhất ra đời từ một cuộc trình diễn của Lawson phải là Lawson.

- Nhưng cô gái biểu diễn rất tốt – Gil vẫn cố nói – hai bài ca của cô ta đã giúp cho cuộc trình diễn thành công. Và điều gì có ích cho cuộc trình diễn thì cũng có ích cho cô. Đúng như cô bảo, đó là cuộc trình diễn của cô kia mà.
- Được rồi, nếu cô ta biểu diễn quá tốt như thế, ông hãy sắp xếp cô ta đóng vai chính trong cuộc trình diễn sắp tới của ông. Ông đã phải trả bao nhiêu tiền cho các cổ động viên ủng hộ cô ta?
Henry đứng lên.
- Helen, cô quá danh tiếng, không nên hành động như thế. Cô gái không thể gây thiệt hại cho cô, và cô ta xứng đáng được một cơ hội. Cô đã từng có lúc bắt đầu. Cô nhớ cuộc trình diễn đầu tiên của cô chứ? Giả sử hồi ấy Nacy Shaw cứ nhất quyết không thu nhận cô ở New Haven? Giờ đây cô sẽ ở đâu?
- Giờ đây Nacy Shaw ở nơi quỷ quái nào? – Helen cáu kỉnh nói – Nghe đây, Henry, ông nên biết, bà ta đã xấp xỉ bốn mươi khi tôi mới vào nghề. Nếu khôn ngoan, bà ta đã tống khứ tôi đi. Nhưng bà ta tự cao tự đại – bà ta quá đẹp, và tất cả những người quá đẹp đều tự cao tự đại. Bà ta đã tưởng tôi không thể cạnh tranh được trong lãnh vực sắc đẹp. Có lẽ đúng thế. Nhưng tôi đã xoay sở để nắng tay trên. Nhưng chuyện này không thể xảy ra với Terry King. Cô ta không phải là Helen Lawson. Nếu suy nghĩ kỹ, ông sẽ thấy Nacy Shaw cũng không phải là Helen Lawson. Nhưng từ sai lầm của bà ta, tôi đã rút ra kinh nghiệm, không ai có thể lợi dụng tôi hoặc cuộc trình diễn của tôi để thu vén cho bản thân.
Gil nhún vai.
- Cô ta đã ký hợp đồng trong suốt thời gian trình diễn.
Nụ cười của Helen trông thật xấu xí.
- Tôi đã biết tất cả những hợp đồng thuộc loại đó.
- Nhưng Helen, cô ta vừa mới được khen ngợi. Tôi không thể đến gặp các cổ động viên và bảo tôi phải cho cô ta nghỉ việc bởi cô ta biểu diễn không đạt.
- Tôi thừa nhận điều đó – Helen hoà nhã nói.
- Và cô ta sẽ không được tiếng tốt sau khi thiên hạ biết cô ta đã bị sa thải.
- Đúng! – Helen thừa nhận – đó là điều cả hai chúng ta đều không muốn. ít ra chúng ta cũng đã nhất trí như thế (Đôi mắt bà nheo lại). Bây giờ chúng ta đi thẳng vào vấn đề. Ông hãy khôn khéo tống khứ cô ta đi. Ông có thể làm việc đó. Trước kia ông đã từng làm như thế mà.
Gil Case dường như co rúm người lại. Rồi với một tiếng thở dài, ông ta bảo:
- Thôi được. Nhưng tôi phải đợi tới sau buổi khai diễn ở Philadelphia.
- Ồ không! Ông không được như thế! – Helen rống lên – để cho cô ta được nhắc nhở tới lần nữa? Tôi muốn cô ta khuất mắt tôi ngay tuần này.
Gil mất một phần kiên nhẫn.
- Cô em, thế thì sao? Ai thay thế’ được cô ta ngày thứ hai trong buổi khai

diễn ở Philadelphia?
- Ông hãy cho mời Penny Maxwell. Cô ta đã được thử giọng cho vai đó và cô ta là một người học vở rất mau thuộc. Vả lại, tôi đã muốn cô ta ngay từ đầu.
- Cô ta đang diễn tập cho vở mới của Max Seller.
- Ông đùa đấy à! Lạy Chúa!
- Thế là mọi việc giải quyết xong – Gil bảo – Terry sẽ khai diễn ở Philadelphia. Phải thế thôi. Cho dù sáng mai tôi có điện thoại cho từng đại lý ở New York, vẫn không sao có một ai có thể học thuộc vai kịp thời.
- Tôi biết có người có thể - Anne bỗng nói.
Mọi người quay lại nhìn nàng sừng sững. Nàng luống cuống nói tiếp:
- Tôi biết đây không phải là việc của tôi.
- Em biết ai đấy em bé? – Helen ôn tồn hỏi.
- Neely O'Hara. Cô ta đã từng đóng thay Terry. Cô ta biết mọi bài ca và hát hay tuyệt.
- Không thể được – Gil ngạo mạn bảo – tôi cho cô ta đóng thay chỉ để tạm trám vai. Tôi định sẽ tìm một người đóng thay thực sự khi chúng ta đến New York. Cô ta chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Khiến tôi nhớ đến "Cô gái mồ côi", Anne.
Đôi mắt của Helen nheo lại.
- Trông cô ta có vẻ ngây thơ đấy chứ? Một cô gái tóc đỏ với bộ ngực lớn?
- Helen, đây là một vai quan trọng. Tôi không thể mạo hiểm trong buổi khia diễn ở Philadelphia với một cô bé không ai biết đến.
- Cô ta đã từng đi lưu diễn từ nhỏ - Anne biện hộ - cô ta đã quen với đủ loại khán giả. Thưa ông Case, thật tình Neely rất có thể xuất sắc với vai đó.
Ông ta do dự.
- Đước… tôi nghĩ chúng có thể thử tài năng của cô ta. Tôi sẽ có ba tuần lễ ở Philly để tìm ra một người khác nếu cô ta không đi đến đâu.
Helen liền đứng lên.
- Thế là mọi việc giải quyết xong. Tất cả chúng ta có thể đi ngủ.
- Như cừu non cả lũ – Gil tức giận bảo – ngoại trừ tôi là người duy nhất phải xử lý Terry King.
- Tôi dám đánh cuộc là ông đã quá quen với công việc đó trước khi ông ký hợp đồng với cô ta – Helen cáu kỉnh bảo.
Vừa đi ra cửa bà vừa nói tiếp.
- Ông hãy báo cho mọi người sẽ diễn tập vào lúc 11 giờ ngày mai, trừ tôi. Hãy hoạt động mạnh lên. Tôi cần phải ngủ một chút. Chúng ta còn biểu diễn một buổi chiều nữa. (Bà quay sang Anne). Vui mừng vì em đã đến đây tối nay, Anne. Chị sẽ gọi điện cho em trước khi đi ngủ.
Gil đóng cánh cửa lại sau lưng Helen.

- Các cậu không giúp đỡ tớ một chút nào cả - ông ta bảo bằng một giọng buộc tội.
- Tôi đã thử - Henry nhún vai – Nhưng tôi biết tất cả đều vô ích. (Ông nhìn Lyon và Anne). Nào, hai người hãy về trước đi. Tôi phải ở lại với Gil để sắp xếp vụ tàn sát.
Trong lúc chờ thang máy, Lyon chợt bảo:
- Chúng ta hãy ghé vào tiệm ăn bên kia đường?
- Tôi không đói.
- Cô mệt à?
- Không, không mệt chút nào – nàng đáp với đôi mắt long lanh.
- Tôi nghĩ ta có thể thở một chút không khí trong sạch. Cô có muốn đương đầu với mùa đông ở New Haven?
Họ bước dọc theo phố vắng vẻ.
- Họ sẽ làm gì Terry King? – Anne hỏi.
- Ép buộc cô ta ra đi – Lyon đáp và hơi thở của anh tung khói vào bóng đêm.
- Nhưng bằng cách nào?
- Cô hãy đến xem buổi diễn tập vào ngày mai…nếu cô đủ gan dạ.
Nàng rùng mình.
- Tối thiểu Neely cũng sẽ có một cơ hội.
- Cô thật là kỳ diệu. Tôi thích có được một người bạn như cô.
Nàng bỗng nhìn anh chằm chằm.
- Lyon, thế anh nghĩ tôi là gì? Có phải anh cho rằng tôi đi dạo với anh trong một đêm tháng Chạp lạnh lẽo chỉ vì tôi thích đóng thành băng?
- Tôi đi dạo với cô chỉ vì tôi là một người bạn, Anne. Tôi cũng là một con người có đầu óc thực tế. Chúng ta sắp rời khỏi New Haven. Cô đang mang một viên kim cương lớn trên tay và một chàng trai hấp dẫn kèm theo. Cô quá xinh đẹp, không nên để xảy ra một câu chuyện tình lãng mạn chốc lát theo kiểu qua đường.
- Đó là tất cả những gì có thể xảy ra hay sao?
- Còn có thể có gì khác nữa bây giờ?
Anh chợt ngừng chân và cúi nhìn nàng.
- Có thể có bất cứ điều gì anh muốn, Lyon.
Không thốt ra một lời, anh xoay quanh người nàng và dẫn nàng trở về khách sạn. Họ không nói gì cho tới khi bước vào phòng anh. Nó cổ hủ, vô vị giống hệt căn phòng đã được thuê cho nàng. Lyon cởi áo choàng giúp nàng. Trong một lúc anh đăm đăm nhìn nàng âu yếm. Rồi anh dang cả hai cánh tay ra. Nàng lao vào người anh, vào môi anh, đôi môi lạnh ngắt vì không khí ban đêm nhưng rắn chắc và đòi hỏi, ngay khi chúng chạm vào môi nàng. Hai cánh tay nàng choàng qua người anh. Nàng kinh ngạc vì mình đã nhanh chóng đáp ứng lại chiếc hôn của anh, tựa hồ nàng vẫn luôn luôn chờ đợi

được hôn như thế này. Nàng bám chặt vào anh, đầu óc quay cuồng mỗi lúc một sâu thẳm hơn trong sự kỳ diệu của chiếc hôn đó.
Khi thoát ra nàng nhìn vào anh đôi mắt rướm lệ.
- Ồ Lyon, cám ơn anh đã làm cho em tin tưởng…
- Tin tưởng?
- Em…em không sao giải thích được…anh cứ ôm chặt em đi.
Nàng lại choàng tay quanh anh. Anh lại hôn nàng và nàng cầu nguyện phút giây này sẽ không bao giờ chấm dứt. Toàn bộ thân hình nàng run rẩy với nỗi sung sướng trong sáng khi được anh ôm vào lòng.
Đột nhiên anh đẩy nàng ra, giữ nàng ở đầu cánh tay. Giọng nói của anh khản lại nhưng dịu dàng:
- Anne, anh muốn em hết sức, nhưng em cần phải kiên quyết (Anh nhìn xuống chiếc nhẫn của nàng). Em có thể làm cho việc này mang bất cứ một ý nghĩa nào mà em muốn. Nhưng nếu nó biến thành.. chỉ trong thời gian ở New Haven…anh sẽ hiểu.
- Lyon, em không muốn đây chỉ là một mối tình qua đường.
- Ngồi xuống đi Anne, - anh vừa nói vừa nhẹ nhàng dẫn nàng tới bên mép giường – nếu anh nghĩ em như thế này, sẽ không bao giờ đưa em lên đây. Và nếu anh muốn có một cô gái chỉ để vui chơi trong dịp cuối tuần thì có không biết bao nhiêu để lựa chọn. Anh không đời nào tán tỉnh một người đã có nơi có chốn. Trong cuộc khai diễn ở New Haven, mọi người cứ như cuồng loạn lên. Đêm nay sẽ trôi qua và ngày thứ hai sẽ đến…Em sẽ trở về New York vào ngày thứ hai. Đó sẽ là một thế giới khác, và toàn bộ kỳ nghỉ cuối tuần này sẽ trở nên hư ảo. Anh muốn em biết, nếu chuyện đó xảy ra…anh sẽ hiểu.
- Còn anh thì sao? – Nàng bảo – có phải New Haven cũng đã làm cho anh cuồng loạn?
Anh bật cười.
- Ôi lạy Chúa! Anne, em có biết anh đã đi qua bao nhiêu nơi như New Haven, Philadelphia, và Boston? Đây chỉ là một đêm khác…với một sự khác biệt kỳ diệu duy nhất. Em đang hiện diện nơi này.
Nàng dang tay và sờ vào mặt anh bằng đầu ngón tay.
- Em yêu anh, Lyon.
- Anh cũng sẽ không đời nào lôi cuốn em vào chuyện này.
- Anh không tin em sao?
- Anh tin em nói thật, trong thời điểm này. Anh không nghĩ em là hạng con gái dễ dãi với đàn ông trừ phi tin đó là tình yêu.
- Em chưa từng nói điều này với bất cứ ai. Lyon, em yêu anh thật mà.
Anh đứng dậy và châm một điếu thuốc lá. Khi quay lại, mặt anh đã trở nên nghiêm nghị.

- Anh sẽ đưa em về phòng.
Nói đoạn anh bước qua và nhặt chiếc áo khoác của nàng.
Nàng ngồi lên giường.
- Lyon…em không hiểu…
- Vụ này có thể hoãn lại. Để xem em có cảm giác như thế nào vào ngày thứ hai…ở New York.
- Em vẫn sẽ cảm thấy như lúc này.
- Anh không thể liều lĩnh như thế.
Nàng từ từ đứng lên.
- Anh muốn em đi thật sao?
Mắt nàng đang mờ dần.
- Ôi lạy Chúa! Anne, đó là điều cuối cùng mà anh muốn. Nhưng chỉ vì em…anh…
- Lyon…em muốn ở lại – nàng nói gần như khiêm nhường.
Anh đăm đăm nhìn nàng một cách kỳ lạ, tựa hồ đo lường ý nghĩa lời nói của nàng. Rồi đột nhiên anh nở nụ cười linh hoạt đặc biệt của anh và cởi nhanh chiếc áo vét. Anh bước qua phòng và dang hai tay ra.
- Em hãy đến đây, cô bé xinh đẹp. Anh đã cố tỏ ra cao thượng, nhưng em đã đánh tan chút kháng cự cuối cùng của anh.
Nàng cảm thấy môi mình co quắp lại trong lúc cố mỉm cười đáp lại anh. Anh ôm nàng nhè nhẹ, rồi buông nàng ra. Gì nữa bây giờ? Anh đang cởi cà vạt. Nàng phải làm gì đây? Nàng thành thực muốn lên giường nằm với anh, nhưng phải theo một nghi thức nào chứ? Nàng không thể tự cởi quần áo mình ra như một người đàn bà lố lăng. Ôi, lạy Chúa, tại sao nàng không mặc chiếc quần lót mới…và tại sao nàng đã không hỏi ai về cách xử sự trong một trường hợp như thế này? Bây giờ anh đang cởi áo sơ mi. Nàng phải làm một điều gì đó…nàng không thể chỉ đứng sững ra nơi đây…
Anh tháo dây nịt và thản nhiên nhón gót đi về phía buồng tắm.
- Em cần có buồng thay quần áo à?
Nàng gật đầu một cách ngớ ngẩn và chạy vào. An toàn phía sau cánh cửa đã đóng lại, nàng cởi y phục. Bây giờ thì làm gì nữa? Nàng không thể chỉ trần truồng đi lại hiên ngang trong buồng tắm. Nàng đã ước ao có được giây phút như thế này – hiến thân cho một người đàn ông mà nàng yêu. Nhưng không phải theo cách này – không phải trong một khách sạn tầm tầm ở New Haven! Trong những mộng tưởng hão huyền nàng đã mường tượng chiếc giường đôi trang trí lộng lẫy, và hình dung mình trong chiếc áo ngủ trắng mỏng nhẹ như tơ, bay vào vòng tay chồng. Ánh đèn phải lờ mờ, và nàng sẽ như tiên nữ chuồi mình vào dưới tấm chăn nằm trong cánh tay êm ái của người yêu. Giấc mơ của nàng đã không bao giờ vượt qua khỏi giới hạn đó, không bao giờ tiến tới hàng động làm tình thực sự - nàng chỉ mơ mộng về sự

xúc động và khung cảnh lãng mạn, và người yêu của nàng là một người đàn ông lờ mờ không rõ mặt. Bây giờ người đó đã rõ, nhưng nàng lại không có chiếc áo ngủ mỏng như tơ. Nàng đang đứng trần truồng run rẩy dưới một ngọn đèn sáng chói trong buồng tắm và nàng không biết phải làm gì.
- Anne, không lẽ em cứ để anh một mình ngoài này – Lyon gọi.
Nàng cuống cuồng nhìn quanh và túm lấy chiếc khăn tắm. Nàng khoác nó quanh mình và rụt rè mở cửa.
- Em hãy bỏ nó ra đi – anh bảo – Anh muốn trông thấy em…để tin rằng quả thật em đang ở trong vòng tay của anh.
Nàng tiến tới gần giường và anh nắm lấy hai bàn tay nàng. Chiếc khăn rơi xuống nền.
- Anne đáng yêu của anh – anh dịu dàng nói.
Sự ngắm nghía một cách vui thích của anh và cái nhìn thoải mái tự nhiên anh đánh giá thân hình làm tan biến nỗi bối rối trong nàng. Anh hất chiếc chăn qua một bên và kéo nàng vào vòng tay. Sức mạnh của cơ thể anh ép sát vào nàng bỗng nhiên dường như là cảm giác tự nhiên nhất trên đời. Cũng như cảm giác mê man mới lạ không thể chịu được của miệng anh trên miệng nàng, anh hôn nàng một cách sâu thẳm như đang tìm kiếm. Nàng nhận thấy mình đáp ứng cái ôm chặt của anh với một sự sôi nổi mà nàng chưa hề mơ tưởng mình sẽ có, miệng nàng mỗi lúc một thêm đòi hỏi. Hai bàn tay của anh vuốt ve thân hình nàng, thoạt tiên một cách dịu dàng, rồi hơn lên mãi. Tuy nhiên nỗi xúc động tình cảm còn hơn cả rung động của xác thịt. Được ôm anh trong vòng tay, được gần gũi, được tự do hôn lên mí mắt, lên lông mi, lên môi của anh…được biết chắc anh ham muốn nàng…
Và rồi việc đó đang diễn ra. Ôi lạy Chúa, đây là phút giây trông đợi. Nàng muốn làm vừa lòng anh, nhưng cơn đau khiến nàng bất giác hét lớn. Anh thụt lùi ngay tức khắc và buông nàng ra.
- Anne…
Nàng có thể trông thấy nỗi kinh ngạc trong mắt anh.
- Anh cứ tiếp tục đi, Lyon – nàng van nài – sẽ ổn ngay thôi mà.
Anh nằm ngửa người ra với một tiếng rên.
- Lạy Chúa! Không thể…
- Nhưng Lyon, có sao đâu. Em yêu anh.
Anh nghiêng người qua và hôn nàng một cách âu yếm. Rồi anh lại nằm ngửa với hai cánh tay kê dưới đầu, nhìn đăm đăm vào trong bóng tối lờ mờ.
Nàng nằm yên không động đậy. Anh với tay lấy thuốc lá và đưa cho nàng một điếu. Nàng từ chối và im lặng quan sát ah trong nỗi khốn khổ. Anh hít một hơi thật sâu rồi bảo:
- Anne, em phải tin anh. Anh sẽ không bao giờ đụng tới em nếu anh biết…
Nàng nhảy ra khỏi giường phóng vào phòng tắm và đóng sầm cánh cửa lại.

nàng úp mặt vào chiếc khăn để bóp nghẹn những tiếng thổn thức của mình. Anh đi theo nàng và đẩy cánh cửa ra.
- Đừng khóc nữa, em yêu. Tất cả còn nguyên vẹn…em vẫn còn là một cô gái trong trắng…
- Em không khóc vì lẽ đó!
- Thế thì vì lẽ gì?
- Vì anh! Vì anh không muốn em!
- Ôi, em vô cùng yêu quí của anh… - Anh vừa nói vừa ôm nàng vào lòng – tất nhiên anh muốn em. Anh muốn em, muốn điên lên được. Nhưng anh không thể. Chắc em cũng hiểu, anh chưa bao giờ mơ tưởng…
Một cơn giận yếu ớt bùng lên qua màn lệ của nàng.
- Anh đã tưởng tượng những gì? Em đâu phải là một cô gái lăng nhăng!
- Tất nhiên em không phải. Anh chỉ nghĩ rằng vào một lúc nào đó trong quãng thời gian đã qua ở trường đại học, hoặc chắc chắn hơn là với Allen…
- Allen chưa hề đụng đến em!
- Bây giờ anh mới biết rõ như thế.
- Như thế thì có gì khác đối với anh? Con người còn trong trắng của em?
- Khác hơn tất cả mọi chuyện trên đời.
- Em lấy làm tiếc.
Nàng chợt nghe những lời nói của chính mình mà vẫn hoàn toàn không tin. Toàn bộ tình thế thật là điên rồ. Họ cứ đứng trần truồng trong buồng tắm dưới ngọn đèn nhỏ xấu xí không có chụp, cãi nhau về một chuyện đáng lẽ phải được xem là thiêng liêng. Nàng chụp lấy chiếc khăn và khoác quanh mình.
- Xin anh hãy ra ngoài để em mặc quần áo. Em chưa bao giờ nghĩ mình phải xin lỗi vì mình hãy còn…thiếu kinh nghiệm. em cứ tưởng người em yêu sẽ phải…thích thú…
Giọng nàng lạc đi và nàng quay đầu để giấu những giọt nước mắt tủi nhục trào ra.
Với một cử chỉ nhanh nhẹn, anh ôm chầm lấy nàng và bế nàng trở ra phòng ngủ.
- "Anh ta" thích thú lắm chứ - anh thì thầm – Chỉ vì quá xúc động…và xử sự như một thằng ngốc.
Anh đặt nàng một cách nhẹ nhàng lên giường và nằm xuống bên cạnh nàng.
- Anh sẽ hết sức nhẹ nhàng – anh dịu ngọt bảo – và nếu em cảm thấy không muốn, chỉ việc cho anh hay.
- Em muốn mà…
Nàng vùi đầu vào cổ anh. Giọng nàng nghẹn lại.
- Em yêu anh, Lyon. Em muốn làm cho anh sung sướng.
- Nhưng cũng có thể em đổi ý…và điều này có lẽ không dễ dàng với em.

Lần đầu tiên rất ít thấy, anh vẫn nghe nói như vậy.
- Anh chưa biết hay sao? Em muốn nói từ trước đến giờ anh chưa bao giờ gặp một cô gái còn trinh?
- Chưa bao giờ - anh nhìn nhận với một nụ cười – vì vậy, như em thấy đấy, anh cũng bối rối không khác gì em…
- Anh cứ yêu em đi, Lyon, hãy thuộc về em…em chỉ yêu cầu như thế.
Nàng bám chặt anh. Nàng không quan tâm đến chuyện tai hại hoặc buồn phiền về sau – mà chỉ muốn hiến thân cho người đàn ông kỳ diệu này. Đó là niềm hạnh phúc to lớn nhất mà nàng chưa từng biết. Lúc đau đớn, nàng nghiến chặt răng và không thốt ra một tiếng kêu nào. Và khi cảm thấy thân hình anh căng thẳng, nàng chỉ hơi ngạc nhiên là anh lùi lại. Nhưng anh đã rên lên vì sung sướng…Rồi bỗng nhiên nàng hiểu, và niềm hạnh phúc của nàng tăng gấp bội. Trong lúc say mê anh vẫn nghĩ tới việc bảo vệ nàng. Nàng nghiêng người qua và ôm anh vào lòng. Lưng anh đẫm mồ hôi. Bất thần nàng biết rõ..đây là tột đỉnh của hoan lạc để làm cho người đàn ông mình yêu được sung sướng. Phút giây đó nàng cảm thấy mình là người đàn bà quan trọng và có quyền lực nhất thế giới. Nàng bàng hoàng khă'p người với một ý thức hãnh diện mới về vấn đề sinh lý.
Sau đó anh ôm nàng trong vòng tay với một sự âu yếm mới lạ.
- Đêm nay em hẳn không sung sướng cho lắm – anh nói – nhưng lần sau sẽ khá hơn…anh hứa với em.
- Anh hãy hứa ở gần em. Ôi, Lyon, em yêu anh quá đi!
- Anh cũng say mê em. Anh có thể dùng thời gian còn lại của đêm nay để nói cho em nghe em kỳ diệu biết chừng nào…(Anh xoã tóc nàng), Em xinh đẹp biết chừng nào…Nhưng anh nghĩ cả hai chúng ta phải ngủ một chút. Ngày mai lúc 11 giờ có cuộc diễn tập.
- Diễn tập?
- Phải, người ta dã triệu tập rồi. Em cũng sẽ đến đó mà. (Anh với tay xuống phía dưới và kéo mền lên). Bây giờ cả hai chúng ta hãy ngủ một chút.
Anh ôm nhẹ nhàng nàng và nhắm mắt lại.
- Lyon…em không thể ngủ ở đây.
- Tại sao không?
Giọng của anh có vẻ buồn ngủ.
- Em không biết. Lỡ sáng mai Helen hoặc Neely gọi điện đến.
- Em hãy quên họ đi. Anh muốn thấy em trogn cánh tay khi anh tỉnh dậy.
Nàng hôn lên môi và mắt anh. Rồi nàng tuột ra khỏi cánh tay anh.
- Mình sẽ gần nhau rất nhiều nữa Lyon. Nhưng đêm nay là qúa đủ.
Nàng vào buồng tắm và nhanh nhẹn mặc áo quần. Không phải vì Helen hoặc Neely – mà chỉ vì như thế này đã là quá nhiều đối với nàng. Nàng sẽ không sao ngủ được nếu cứ nằm cạnh anh. Và trong buổi sáng…Phải, những

chuyện như thế này vẫn thường xảy ra trên sân khấu. Đàn ông bao giờ cũng cẩu thả về chuyện đó hơn đàn bà. Nhưng chuyện quan trọng nhất trên đời đã xảy ra. Nàng đã biết rõ cảm giác của tình yêu – và nàng biết đó là toàn bộ lý do của cuộc sống.
Nàng ra khỏi buồng tắm và bước tới tận giường. Nàng định nói, rồi chợt thấy anh ngủ say. Mỉm cười, nàng tìm một mảnh giấy có tiêu đề khách sạn và viết nguệch ngoạc "Chào người đẹp đang ngủ. Sẽ gặp lại anh ngày mai. Em yêu anh." Nàng đặt tờ giấy vào dưới điện thoại và lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Trên giường của mình, nàng tỉnh táo, quá xúc động không sao ngủ được. Tâm trí nàng vẫn còn in rõ toàn bộ buổi tối, nhớ từng lời Lyon đã nói, từng nét trên mặt anh. "Lần sau sẽ khá hơn…anh hứa với em." Sẽ như thế? Phải chăng nàng sẽ rùng mình và run rẩy và cứng đờ với cảm giác ngây ngất mà Lyon đã để lại. Điều đó không quan trọng. Điều quan trọng hơn cả là Lyon, được ôm anh trong vòng tay, được làm cho anh sung sướng – được biết chắc rằng nàng có thể cảm thấy yêu, rằng người đàn ông phi thường này muốn có thân hình nàng sát vào người anh…Nàng trôi vào giấc ngủ êm ái.
Nàng ra khỏi giường lúc 9 giờ. Hôm ấy là một ngày quang đãng, lộng gió. Nàng nhìn ra cửa sổ, thấy một người đàn ông đang đi ngược gió, tay giữ chặt chiếc mũ, và một cô gái đang đứng đợi xe bus. Nàng chợt cảm thấy thương hại cho họ. Nàng cảm thấy thương hại cho tất cả mọi người trên cõi đời bởi vì họ không thể có được cái cảm giác như nàng đang có! Ôi, những con người khốn khổ kia! Các người nghĩ đây chỉ là một ngày giá buốt khác. Các người hãy nhìn vào tôi – tôi muốn nói với các người tôi hạnh phúc biết chừng nào. Toàn bộ thế giới thuộc về tôi! Ngay trong toà nhà này co một người đàn ông – người đàn ông kỳ diệu nhất trên cõi đời – và anh ấy thuộc về tôi. Tấm bảng hiệu bằng đèn nê ông ướt đẫm phía trên quán ăn dường như nhấp nháy với nàng. Nàng nháy mắt đáp lại. Thật là một ngày tuyệt vời!
Nàng tắm nước nóng và khi nước lọt vào vết thương đau nhức trong người nàng, nó trở thành một kỷ niệm hết sức rõ rệt về Lyon. Tâm hồn nàng bay vút lên cao. Nàng bỏ nhiều công sức với mái tóc của mình. Nàng đổi son môi hai lần. Và nàng hết quan sát chiếc đồng hồ lại chăm chú nhìn máy điện thoại. Tới 10 giờ 15 nàng bắt đầu cảm thấy bứt rứt. Có phải anh đã ngụ ý sẽ gặp lại nàng ở nhà hát? Nhưng anh đã nói "Chúng ta sẽ cùng đi". Hay là anh chỉ nói "Em hãy đến đấy"?
Khi chuông điện thoại reo nàng lao lên phòng. Đó là Neely.
- Đáng lẽ ít nhất mày cũng nên nói với tao một tiếng sau cuộc trình diễn – Neely nói.
- Tao tưởng mày cũng đến dự tiệc?

- Tao à? Tao chỉ là một kẻ tầm thường trong đội hợp xướng. Và lúc này lại phải diễn tập. Ai đó lại bắt tập tành trước khi phải trình diễn vào buổi chiều bao giờ! Tội nghiệp cho Mel, anh ấy mệt lử.
- Anh ấy đang ở đâu?
- Trong tiệm cà phê ở tầng dưới.
- Tao sẽ gặp mày tại cuộc diễn tập.
- Tại sao mày phải đến? Có đáng gì đâu mà phải xem?
- Neely…lúc này mày hãy khoan nói gì hết …nhưng có cơ may là mày sẽ thay thế Terry King. Mày biết các tiết mục của cô ta chứ?
- Biết những bài đó? – Neely vênh váo đáp – hơn hẳn vậy! Tao còn biết tất cả những bài ca của Helen. Anne, mày đùa đấy à?
- Không, người ta đã dự tính như thế. Đêm hôm qua tao đã tham dự một cuộc họp. Nhưng mày đừng có hé môi ra, cứ làm như không hay biết gì hết.
- Chao ôi! Tao khó lòng tin được chuyện đó. Lạy Chúa, ước gì tao được kể cho Mel nghe! Chào mày, sẽ gặp mày ở nhà hát!
Mười giờ bốn mươi lăm. Lyon vẫn chưa gọi. Ba lần nàng định gọi cho anh nhưng cố dằn lại. Nàng đốt một điếu thuốc lá và đứng ở cửa sổ nhìn ánh nắng hắt hiu bên ngoài. Từng phút một cứ trôi qua…Ở một nơi nào đó tiếng chuông nhà thờ đổ dồn. Bây giờ biết làm sao đây? Chẳng lẽ cứ đứng quanh quẩn trong phòng suốt ngày? Hay là đi tới nhà hát một mình? Không, như thế lại càng không được. Nếu anh đang ở đó và không gọi điện thoại cho nàng thì có khác gì nàng chạy theo anh. Lố bịch! Đây đâu phải là Lawrenceville, và Lyon chưa hẳn là một người tình. Lúc này không có nguyên tắc nào khờ dại cả. Nàng quả quyết bước tới máy điện thoại và xin liên lạc với phòng anh.
Giọng nói của anh thoạt tiên còn ngái ngủ. Rồi anh tỉnh táo hẳn.
- Trời ơi, em đấy à! 11 giờ năm phút thật rồi sảo Thế mà anh cứ tưởng đã nhờ người ta gọi dậy lúc 10 giờ.
- Em không hiểu anh làm sao có thể nhờ ai được, trừ phi anh thức giâ"c vào một lúc nào đó giữa đêm.
Tiếng cười của anh có vẻ ngượng ngập.
- Anh vừa mới đọc thư em. Anh có cảm tưởng mình chính là Sir Galahad. Em cứ xuống đây và chờ anh cùng đi trong lúc anh cạo râu. (Nàng gần như có thể nghe anh duỗi người trong máy điện thoại). Anh sẽ gọi cà phê cho cả hai.
Cánh cửa hé mở và anh vui vẻ la lớn "Vào đi" khi nàng gõ nhẹ. Anh đang mặc quần cụt đứng trong buồng tắm. Anh kéo nàng vào và hôn nàng một cách thận trọng, tránh nơi đang có bọt xà phòng trên mặt anh. Rồi anh lại tiếp tục cạo râu. Sự tự nhiên đặc biệt của anh dường như gia tăng sự thân tình mới giữa hai người, tựa hồ việc nàng đang có mặt tại đây nhìn anh cạo

râu trong lúc anh mặc quần cụt là chuyện bình thường nhất trên đời. Nàng ngồi lên chiếc giường nhăn nhúm, sung sướng hơn bao giờ hết trong suốt đời nàng. Anh rửa sạch bọt xà phòng trên mặt và đi ra. Anh cúi xuống và hôn nàng một cách âu yếm. Rồi anh mặc áo sơ mi. Anh vừa huýt gió vừa thắt cà vạt. Niềm hạnh phúc khiến nàng cảm thấy mình yếu ớt hẳn đi. Nàng chưa bao giờ sống những giây phút như thế này.
Nàng tự hỏi Lyon có cảm thấy thân tình như nàng hay không. Chắc là anh không thể như vậy. Có lẽ đã có qúa nhiều cô gái trông thấy anh mặc quần cụt trong lúc anh cạo râu…Nàng vội vàng xua đuổi ý nghĩ ấy đi ra khỏi tâm trí. Không một cô gái nào trải qua những gì nàng đang cảm thấy, và điều này khiến mọi việc khác hẳn. không gì có thể huỷ hoại ngày kỳ diệu nhất của đời nàng!
Người hầu phòng gõ cửa và đẩy vào một chiếc bàn nhỏ. Lyon viết nguệch ngoạc tên anh trên tờ hóa đơn. Anh ra hiệu nàng ngồi xuống trong lúc anh đứng uống từng ngụm nước cam. Rồi anh mang tách cà phê đến tận máy điện thoại và hỏi phòng Henry Bellamy.
Henry cũng đang hối hả vì sợ trễ. Lyon bật cười bảo:
- Thôi được ông bạn nhát gan, chúng ta hãy điều chỉnh đồng hồ cho giống nhau. Đồng hồ tôi đang chỉ 11 giờ rưỡi. Chúng ta hãy hẹn cùng đi vào lúc 11 giờ 40. (Anh gác máy và quay sang Anne với một nụ cười mở rộng). Em nghĩ có thể đương đầu với cuộc hành trình chứ?
- Em không muốn bỏ qua việc đó đâu. Chuyện gì sắp sửa xảy ra?
- Không có gì nhiều. Chỉ có mấy người đàn ông dũng mãnh kéo nhau đến gặp một cô gái bé bỏng và ép buộc cô ta ngừng việc.
- Anh làm như các anh đã quen với công việc này từ trước.
- Anh đã từng tham dự. Chuyện rất có thể lôi thôi. Thỉnh thoảng người ta lại đụng phải một Terry King, hoá thân của một Helen Lawson thửo còn non nớt! Người ta đâm dao vào sau lưng cô ta, nhưng cô ta vẫn không chảy máu.
- Đó là lúc người ta thua cuộc!
Họ gặp Henry trong thang máy. Nếu ông có ngạc nhiên khi trông thấy nàng đi cùng với Lyon, thì ông cũng không hề để lộ ra một dấu hiệu nào.
Toàn bộ diễn viên, ngoại trừ Helen, đều có mặt tại nhà hát. Các cô gái trong đội hợp xướng mặc áo choàng đang ngồi chơi hoặc tỉ tê trò chuyện với nhau, những cặp kính đen che những đôi mắt thiếu đồ hoá trang. Họ nhấm nháp cà phê đựng trong ly giấy và có vẻ không bằng lòng. Neely ngồi trên mép một chiếc ghế, căng thẳng chờ đợi tin vui.
Anne ngồi ở hàng ghế thứ tư với Henry và Lyon. Jennifer North chạy ào vào, xin lỗi mọi người vì đã ngủ quá giấc. Vị giám đốc đứng giữa đám người lộn xộn cùng với nhạc cụ quay người lại và gật đầu với vẻ tử tế.
- Không có gì thay đổi đối với cô đâu, công chúa. Nếu muốn, cô có thể về

nhà ngủ thêm vài giờ nữa.
Jennifer mỉm cười và bước vào bên trong nhà hát lờ mờ tối. Henry ra hiệu cô ngồi bên cạnh ông. Cô nhận ra Anne và niềm nở mỉm cười.
- Kỳ diệu quá phải không? Chúng ta đã thành công. Tôi phải nói chúng ta…tôi thì chẳng làm gì ra trò. Nhưng đây là một cuộc trình diễn tuyệt hay, và tôi vô cùng xúc động được tham gia trong đó.
- Chị đã biểu diễn hết sức đáng yêu – Anne thành thực nói.
- Cám ơn chị, nhưng em không nghĩ cái tên của em sẽ đưa bất cứ khách hàng nào đến quầy bán vé.
- Cô không cần phải vội vàng lôi cuốn khán giả - Henry trả lời – một khi cuộc trình diễn này thành công ở New York, cô sẽ không thiếu chỗ trên các tờ báo. Tôi cam đoan cô sẽ nhận được một hợp đồng điện ảnh trong vòng sáu tuần lễ sau đêm khai diễn.
Jennifer lộ lúm đồng tiền.
- Ôi Henry – thành thật mà nói, tôi rất thích được như thế. (Rồi một nếp nhăn nhỏ hiện ra giữa đôi mắt cô). Nhưng ước gì đó sẽ là một hợp đồng lớn. Chứ không phải chỉ là một công việc loại tài tử điện ảnh mầm non.
- Nhiều mầm non vẫn thường trở thành minh tinh – Henry thận trọng bảo.
Nếp nhăn càng sâu hơn.
- Mầm non có tài năng mới có thể được như thế. Còn tôi thì tài cán gì đâu, Henry. Chính vì thế tôi cần một hợp đồng thật tốt. Nếu họ trả nhiều tiền cho mình, họ phải sử dụng mình. Và họ phải dạy mình, đào tạo mình.
- Cô hãy để cho tôi quyết định việc này. Nếu tiền được trả trước, phim trường tốt và tôi bảo nhận lời thì cô cứ nhận. Khi đánh hơi thấy khó lòng đưa lên truyền hình, họ sẽ không dễ gì thò ra những hợp đồng quan trọng.
- Thế thì có lẽ tốt hơn tôi nên bỏ đi New York. Tôi đã được Powers và Longworth đề nghị làm người mẫu, và tôi có thể sống khá dễ chịu với công việc đó, song song với công việc trình diễn.
Henry bất thần quay về phía cô.
- Cô nên trung thực với tôi, Jennifer. Có phải cô muốn có một hợp đồng điện ảnh? Hoặc một sự nghiệp? Tôi không muốn quá vội vàng nếu cô chưa thực sự cần. Còn chuyện của cô với Tony Polar nữa? Mức độ nghiêm túc giữa hai người như thế nào?
Jennifer mỉm cười.
- Báo chí đã thổi phồng câu chuyện lên. Tôi quý mến Tony, nhưng tôi nghĩ cả Tony lẫn tôi đều không muốn vội vã kết hôn. Hơn nữa, về mặt pháp lý, tôi vẫn còn là vợ của ông hoàng Miralio.
- Báo chí hầu như cho rằng cuộc hôn nhân đã bị huỷ bỏ. Chỉ cần nhớ tới lời cô nói khi cô ra trước toà – cô là một cô gái Thiên Chúa giáo ngoan đạo và muốn có nhiều con trong lúc con người đáng ghét kia lại không muốn có

một đứa con nhỏ nào. Cô có phải là một tin đồ Thiên Chúa giáo không?
Jennifer nhún vai.
- Mẹ tôi là một tín đồ, nhưng bố tôi thì không. Hai người ly dị nhau. Tôi thậm chí chưa hề được rửa tội. Nhưng sẽ không có ai kiểm tra lại, phải không Henry?
- Cô chỉ làm theo lời tôi nói. Cô là một tín đồ Thiên Chúa giáo. Cô đã muốn được một linh mục làm lễ thành hôn, nhưng ông hoàng lại chọn một hôn lễ theo nghi thức tôn giáo. Từ đó về sau cô lại trở nên nửa vời. Rồi cô nói về chuyện cô muốn có con. Anne sẽ là nhân chứng của cô.
- Tôi là gì? – Anne ngắt lời.
- Chúng tôi cần phải có một nhân chứng. Tôi muốn nói tới cô. Cô đừng lo ngại, đây sẽ là một phiên toà xử kín. Cô chỉ cần nói mình là bạn của Jennifer, trước khi kết hôn với ông hoàng này cô ấy đã giãi bày tâm sự với cô rằng cô ấy đã mê muội biết bao khi thành hôn với một kẻ ngớ ngẩn, rằng cô ấy thậm chí đang ao ước lại đi qua Italia để sinh sống và muốn có hàng tá con. Cô hãy cẩn thận và nhớ chuyện con cái nhé.
- Nhưng tôi sẽ nói dối, trái với lời tuyên thệ - Anne phản đối.
- Cô hãy bắt chéo ngón tay lại – Henry nói, rồi hướng sự chú ý về sân khấu, ông thì thầm tiếp - cô hãy cầm mũ…đây rồi, chúng ta đi!
Terry King đang đứng giữa sân khấu nhìn chằm chằm vào vị giám đốc với vẻ hoàn toàn không tin.
- Cắt bản tình ca! – cô ta hét lớn – ông điên hay sao? Ông đã đọc các bài phê bình rồi chứ?
- Cuộc trình diễn có chiều hướng quá dài, và chúng tôi đã có đủ bản tình ca – vị giám đốc nói với giọng tự nhiên.
- Thế à? Vậy ông hãy cắt một bài tình ca nào khác. Ông thừa biết bài tôi hát là bài ca hay nhất trong cuộc trình diễn!
- Đó là lệnh của tôi – ông ta yếu ớt bảo.
- Gil Case đâu rồi?
- Ông ấy không có mặt ở đây. Ông ấy đang bận rộn với đám soạn giả. (Một thiếu niên mảnh khảnh chợt xuất hiện). Bill, màn yêu đương anh đóng với Terry đã bị cắt bỏ. Chúng tôi đang biên đạo một tiết mục múa đơn mới để cho anh biểu diễn ở Philly. Thay vì nói với Terry anh yêu cô ấy nhiều như thế nào, anh chỉ cần nhảy múa. Như thế cuộc biểu diễn sẽ tăng tốc độ.
Bill gật đầu chấp thuận với vẻ sung sướng và biến đi.
- Và tôi sẽ làm gì trong lúc anh ta biểu diễn tiết mục múa này – Terry rít lên – ngồi trong phòng trang điểm của tôi à? Ông có nhận thấy nếu màn yêu đương bị cắt với các bản tình ca vẫn tiếp tục, tôi chỉ còn phải nói hai câu trong màn đầu và một tiết mục ngâm thơ trong màn hai, và tất cả chỉ có thế?
- Tiết mục ngâm thơ vẫn còn – vị giám đốc trả lời – nhưng chúng tôi sắp xếp

cho đội hợp xướng tiếp theo cô. Họ sẽ múa cho bài hợp xướng thứ hai.
- Còn tôi làm gì?
- Thay vì hát bài hợp xướng thứ hai, cô sẽ đi qua phía bên trái sân khấu. Cô sẽ đứng ở đấy…rồi ánh đèn sẽ tắt và cô sẽ lẻn ra ngoài sân khấu trong lúc đội hợp xướng vẫn tiếp tục.
- Ông nghĩ như thế đấy à?
Cô ta chụp lấy chiếc áo choàng và phóng ra khỏi sân khấu và ra khỏi nhà hát. Vị giám đốc vẫn tiếp tục công việc cắt xén và pha trộn như thể không có chuyện gì xảy ra.
Mười phút sau Terry lại xuất hiện cùng với một người đàn ông trong giống như một con gấu chuột (raccoon). "Gấu chuột" hung hăng bước dọc thoe lối đi giữa các dãy ghế.
- Tất cả chuyện này là gì thế? – ông ta hỏi.
Vị giám đốc quay lại và nhìn xuống.
- Chuyện gì vậy? – ông ta hỏi lại một cách ngớ ngẩn.
- Nghe tôi nói đây, Leroy! – "Gấu chuột" gằn giọng – ông đừng nghĩ bộ mặt ngây thơ như thiếu nữ của ông sẽ đánh lừa được tôi. Tôi biết rõ cái thói này, Helen sợ Terry. Chỉ có lần này Terry mới có được cơ hội thuận lợi cho cô ấy. Cô ấy đã hát bản tình ca hay nhất trong toàn bộ cuộc trình diễn. Ông đừng nói với tôi rằng mọi người đồng ý để cho Helen cắt bỏ bài ca hay nhất.
- Ông cứ yêu cầu họ đi.
- Tôi đã nói rồi. Họ đang hội họp với Gil Case. Ngoài ra, tôi nghe nói Case định trả cho Terry bốn trăm đô la chỉ để lên tiếng hai lần và tham gia phân nửa tiết mục múa?
- Nếu cô ấy muốn ở lại và làm công việc đó, tôi cho rằng ông ta phải trả thôi.
- Ồ, thế là chỉ có một chút xíu công việc. Mưu mẹo thật tài tình. Ông muốn cô ấy bỏ đi. Rồi ông có thể sắp xếp một người nào khác vào vai đó với một chút xíu tiền. Nhưng nếu ông sa thải Terry, ông sẽ phải trả lương cho cô ấy tới tháng sáu năm sau, cộng thêm tiền thuê người thay thế cho cô ấy.
- Không một ai định sa thải Terry King cả.
- Ông không thể làm việc đó. Thì ông đang cố tìm cách cho cô ấy bỏ đi đấy thôi.
Vị giám đốc ngồi cạnh mép sân khấu và nói với sự kiên nhẫn quá mức.
- Không một ai định sa thải Terry King cả. Hiện giờ có thể không nghĩ tới từng cá nhân một. Chúng tôi đang xem xét toàn bộ cuộc trình diễn. Với tư cách một đại lý, ông chỉ nghĩ đến khách hàng của ông. Tôi không phiền trách gì ông. Nhưng công việc của tôi là nghĩ đến cuộc trình diễn. Nó quá dài. Tôi đang cắt xén những chỗ nào phải cắt, bất kể việc này sẽ động chạm tới ai.
"Gấu chuột" nghiền nát điếu thuốc lá trên mặt thảm dày của nhà hát.

- Ông đừng nói với tôi những chuyện nhảm nhí vô nghĩa đó. Ông đang chấp hành các mệnh lệnh mà Gil Case đã nhận từ Helen Lawson. Ông ta phải bảo vệ người cũ. Và với giọng ca lanh lảnh của mình, bà ta cần được bảo vệ để chống lại một ca sĩ đang lên.
- Chúng ta không nên đi đến chỗ chỉ trích cá nhân về chuyện này – Leroy nổi cáu.
- Tại sao? Cả ông lẫn tôi đều biết bà ta thuộc loại cổ lỗ sĩ, hết thời. Nếu bà già đó giờ đây vẫn còn được người giúp đỡ, bà ta sẽ không bao giờ cho ai lọt qua ngay từ lần thử giọng đầu tiên.
- Tôi nghĩ chúng ta đừng bàn tới chuyện này nữa! – Giọng Henry vẳng ra từ trong bóng tối.
Viên đại lý xoay quanh người lại.
- Tôi không trông thấy ông, ông Bellamy. Ông xem đấy, câu chuyện không có gì chỉ trích cá nhân. Tôi chỉ đấu tranh cho khách hàng của tôi…có lẽ cũng giống như ông đã làm cho cô Lawson hai mươi năm về trước.
- Tôi không đấu tranh cho Helen bằng cách đả kích một đại minh tinh khi cô ta không có mặt tại đó để tự bảo vệ - Henry đùng đùng nổi giận – Anh chỉ là một viên đại lý bình thường, tại sao lại dám đứng đấy mà lăng mạ.
Người đàn ông nhỏ thó liền trở nên khép nép.
- Ông Bellamy…ông sẽ làm gì nếu ông ở vào địa vị của tôi?
- Điều đó còn tuỳ thuộc khách hàng của tôi là ai. Nếu đó là Helen Lawson, chúng ta nên đóng cho xong vai trò khiêm tốn của mình và bỏ đi với thái độ đường hoàng. Bởi vì với một người như Helen Lawson, ngay cả một Helen Lawson mới vào nghề, luôn luôn có một vở kịch khác với một vai tốt hơn. Nhưng với khách hàng như của anh, tôi sẽ nhận bất cứ chút xíu nào người ta cho. Tôi sẽ bằng lòng với hai lời phát biểu cùng một nửa bài hợp xướng, và triệt để khai thác vị chủ nhiệm để được trả lương. Nếu cô ta trở thành trò cười đôi với tất cả các vị chủ nhiệm khác thì sẽ ra sao? Cô ta sẽ tàn đời, chứ không phải anh. Có lẽ anh sẽ tìm ra một người khác sau khi anh lãng quên cô ta. Nhưng tốt hơn hết anh nên thuyết phục cô ta vẫn tiếp tục trình diễn và cố tóm lấy mười phần trăm hoa hồng của anh, bởi vì rõ ràng anh đang sợ hãi. Không chừng đây là cuộc trình diễn duy nhất mà cô ta có được, và chắc là anh không muốn khước từ một số tiền dễ kiếm.
Terry King bỗng như hồi sinh lại.
- Này, tôi có thể hát hay hơn Helen Lawson ở bất cứ nơi nào: cả Al, cả tôi đều không sợ. Cuộc trình diễn tồi tệ này chỉ là một – và tôi sẽ là một minh tinh lớn hơn cả Helen Lawson. Ông có thể cầm chắc tôi sẽ bỏ đi. Và, với thái độ đường hoàng! Ngay bây giờ! (cô ta gần như gào lên).
- Cô bé ơi, khoan đã… - Al nài nỉ - Đó chính là điều họ muốn cô làm!
- Và ông muốn tôi làm gì? – cô ta gầm lên – khai diễn ở Philadelphia và ở

New York giống như một diễn viên hạng bét chứ gì? Chỉ có thế ông mới kiếm được mười phần trăm tồi tệ của ông!
- Điều đó không dính dáng gì tới việc này. Cô thừa biết mà. Chúng ta có thể kiếm được gấp đôi số tiền này bằng cách biểu diễn trong các câu lạc bộ. Nhưng cả hai chúng ta đã thoả thuận rằng một cuộc trình diễn ở Broadway sẽ mang lại cho chúng ta một hợp đồng điện ảnh.
- Hợp đồng điện ảnh! – Henry lại lên tiếng – lạy Chúa, lối suy nghĩ đó đã lỗi thời. Bất cứ đại lý nào nghĩ rằng tất cả những gì cô phải làm là lên được sân khấu Broadway để tiến tới một hợp đồng điện ảnh chỉ là một chuyện viễn vông. Tất nhiên Broadway rất có ích, nhưng cô ấy phải làm một điều gì cho Broadway. Trừ phi khách hàng của anh muốn có một hợp đồng nghiệp dư – tôi có thể giúp cô ta điều đó mà không cần tới cuộc trình diễn này. Nhưng một hợp đồng điện ảnh thì không được. Chỉ một minh tinh mới có được. Và một đại lý gây dựng một minh tinh bằng cách không bao giờ cho phép cô ta xuất hiện ở bất cứ nơi nào, trừ phi ở đó cô ta trông giống hệt một minh tinh, dù đang ở trên sân khấu hoặc trong một quán rượu. Như tôi vừa nói, rõ ràng ông không nghĩ khách hàng của ông có vẻ như thế, bởi vì ông sẽ để cho cô ta đóng vai phụ, giống hệt như một diễn viên hạng bét.
Terry chụp lấy cánh tay của Al.
- Nào, Al. Ta hãy đi khỏi đây.
- Khoan đã. Chúng ta vẫn còn một hợp đồng, và cô phải biểu diễn chiều nay – Al nhắc nhở cô ta.
- Không đời nào tôi lên sân khấu với những cắt xén kiểu như thế.
- Tôi e là cô phải làm việc đó – Henry trả lời – cô còn phải đóng vai trò khiêm tốn của cô trong hai tuần biểu diễn ở Philadelphia.
- Tôi không thể bị lăng mạ như thế - Terry vẫn khăng khăng – tôi sẽ không đời nào xuất hiện trước các nhà phê bình ở Philadelphia với một vai trò hạng bét.
- Có chuyện gì mà ồn ào vậy? – Gil Case lên tiếng trong lúc bước xuống lối đi giữa các dãy ghế - Ai sẽ không xuất hiện?
- Ông Case! – Terry lao tới ông ta, gần như khóc – ông dã cắt vai của tôi. Tôi không thể xuất hiện trên sân khấu như một diễn viên hạng bét.
- Tôi đã nói cô ta phải như thế thôi – Henry chậm rãi bảo – cho dù cô ấy phải đóng vai trò khiêm tốn của mình ngay lúc này.
- Bây giờ xin đợi một phút – Gil ôn tồn bảo – không một ai muốn xúc phạm bất cứ người nào hơn mức độ cần thiết. (Ông nhìn Terry với vẻ thông cảm). Cháu à, ta đã không nhận thức được vai trò của cháu trở nên nhỏ bé như thế sau khi bị cắt xén. Bây giờ ta mới thấy nó quá nhỏ…(Ông ta tỏ vẻ quan tâm).
- Tôi không thể biểu diễn – Terry vẫn khăng khăng.

Ông ta đột nhiên mỉm cười.
- Cô không cần phải thế.
- Còn buổi biểu diễn chiều nay thì sao?
Gil vẫy tay.
- Thôi, khỏi cần. Chúng ta có thể nhờ người khác đóng thay. Vai trò qúa nhỏ như thế thì đâu có quan trọng (Ông ta khoác cánh tay quanh người Terry). Chúng ta hãy trở lại nhà của tôi, cả anh nữa, Al. Terry có thể viết mấy lời cho đúng thể thức, và tôi sẽ trả cho cô hai tháng lương coi như là tiền thưởng. (Ông ta dừng lại một lát để xem xét). Tôi sẽ nói với cô những gì chúng ta sẽ làm. Tôi sẽ gọi điện thoại cho đại lý thông tấn của tôi, yêu cầu anh ta liên lạc với các tờ báo ở New York, và cô sẽ ra khỏi đây với những lời quảng cáo rầm rộ. Cháu à…sau đây khoảng một tuần thôi, mội vị chủ nhiệm trong thành phố sẽ đổ xô đi tìm cháu. Như thế sẽ giúp cháu một lợi thế để rút ra khỏi cuộc trình diễn của Helen Lawson.
Nói đoạn ông ta dẫn Terry ngược lên lối đi giữa các dãy ghế và ra khỏi nhà hát với anh chàng "gấu chuột" lê bước theo sau.
Lúc họ đã đi, Henry bước tới sân khấu và hội ý nhanh chóng với vị giám đốc. ông ta gật đầu và hành động ngay lập tức.
- Neely O'Hara! – ông ta gọi lớn và Neely lao tới tức khắc – cô có thể học thuộc bài hợp xướng và tiết mục múa trước hai giờ rưỡi chứ?
- Tôi biết cả hai bài hợp xướng ngay lúc này.
Ông ta thóang mỉm cười.
- Tốt lắm, chúng ta sẽ hát một bài hợp xướng và thực hiện tiết mục múa. Nào, các cô cậu, chúng ta bắt đầu làm việc.Neely, cô đi tới tủ áo, xem thử y phục của Terry có vừa với cô không. Bây giờ cả đội hợp xướng hãy tập hợp lại.
Henry đứng lên.
- Đi được rồi. Tôi nghĩ chúng ta cần phải thở một chút không khí trong lành.
Ra ngoài, họ đứng im lặng bối rối.
- Chắc tôi phải ngủ một giấc – Jennifer nói.
Cô bước về phía khách sạn. Henry đứng im lặng nhìn vào không gian. Lyon bóp bàn tay của Anne.
- Mọi việc không khác một cuộc nổi loạn – Anne nói rồi khẽ gượng mỉm cười nói tiếp – Nhưng tôi đoán đó chính là hoạt động kịch nghệ.
- Đây đâu phải là hoạt động kịch nghệ! – Henry khịt khịt mũi – Tởm quá! Dù có được đẽo gọt đi như thế nào chăng nữa, vẫn hết sức tởm. Tôi buồn nôn. Tôi có cảm giác giống như Joe Louis trên võ đài đang đấu với hai kẻ tí hon tàn phế. Lạy Chúa! Thôi được, tôi sẽ gọi cho Helen và thông bao tin tức tốt đẹp cho cô ta.
Rồi ông chầm chậm bước tới khách sạn.

Lyon liền dẫn Anne băng đường đến ngay tiệm ăn. Anh gọi món trứng cho cả hai người.
- Henry đã lầm – anh nhấn mạnh – chúng ta đã cào con mèo con và nó đã không cào lại. Viên đại lý chỉ là một viên đại lý, chứ không phải là một Henry Bellamy. Henry là một nhà vô địch. Hai mươi năm về trước ông ấy đã là một nhà vô địch. Và nếu hai mươi năm về trước cô cào Helen Lawson, chắc chắn ngón tay cô sẽ gãy. Henry không phải là một người không ra gì – chỉ vì bọn họ bất tài.
- Nhưng họ đã cắt bản tình ca cùng nửa tiết mục múa. Terry làm sao có thể đấu tranh được? Điều Henry nói có lý đấy chứ.
Lyon bắt đầu ăn món trứng.
- Em thành thật nghĩ rằng bản tình ca đó vẫn sẽ bị bỏ đi hay sao? Một khi Terry đã viết xong bức thư kia và lên tàu hoả trở về New York, mọi việc sẽ trở lại như cũ. Nếu Terry chịu, họ sẽ giữ như thế cho đến khi chấm dứt cuộc lưu diễn. Helen sẽ làm cho mọi người phải khốn khổ, nhưng mọi việc trở lại như đêm khai diễn và Terry sẽ thắng. Tất cả như một ván bài xì phé, Terry đang thắng thế, nhưng Henry tháu cáy khiến cho cô ta bỏ cuộc.
Mười lăm phút sau Henry đến gặp họ ở nhà hàng. Ông buộc phải ăn một chiếc sandwich kẹp thịt gà khô, vì bệnh lóet dạ dày của ông hoành hành. Lúc một giờ rưỡi, một vài người trong đội hợp xướng tạt qua để tìm mua sandwich. Họ ngồi thành từng nhóm nhỏ, bàn tán về những chuyện xảy ra. Neely là tin tức quan trọng trong ngày.
Anne quyết định không đến gặp Neely ở hậu trường trước buổi trình diễn. Biết tính Neely, nàng tin chắc cô sẽ làm huyên náo lên. Nàng ngồi với Lyon ở phía sau nhà hát đông nghẹt trong thời gian trình diễn. Neely nhập vai có vẻ thoải mái, thiện nghệ. Trong chừng mực Anne có thể trông thấy, Neely không gây hại cũng như giúp ích gì cho cuộc trình diễn. Vai trò đã được phân ra từng phần nên không được nổi bật cho lắm.
- Anne, tao biết mày liên can được vụ này – Neely hổn hển nói khi Anne ra phía sau để chào mừng cô – hôm nay Helen đã kể tất cả cho tao nghe. Ôi, Anne, tao thương mày qúa! Mày quả thật như một người chị. Ồ, đây là Mel!
Anne quay về phía chàng trai đang đứng trong một góc và cố không để cho ai trông thấy mình. Anh ta phóng tới, bắt tay và lùi trở lại sát tường. Anh ta có dáng người cao, mảnh khảnh, và đôi mắt đen linh lợi chăm chú nhìn Neely với sự say mê không cần giấu giếm. Anne đã nhận thấy ngay vẻ nồng nhiệt của anh ta, và nàng bỗng nhiên vui mừng cho Neely.
- Cô ấy đâu có làm cho khán giả xúc động mạnh? – Mel nói một cách hãnh diện.
- Chỉ kỳ diệu thôi – Anne niềm nở bảo.
- Và thứ hai tuần tới ở Philly tao sẽ hát lại bải tình ca với màn yêu đương –

Neely mừng quýnh nói – Helen đã bảo chị ấy sẽ xem xét để cho tao một bộ y phục mới, mặc trong buổi trình diễn ở New York. Chị ấy nghĩ y phục của Terry King không thích hợp với tao.
Helen cũng rất phấn khởi vì Neely và bà gào to khi Anne dừng chân bên cạnh phòng bà.
- Cô bạn gái của em xuất sắc quá phải không?
Anne lấy làm ngạc nhiên. Kể ra Neely biểu diễn cũng khá hay, nhưng niềm phấn khởi của Helen hơi quá đáng.
- Cô ta làm cho con đĩ đó muốn bệnh luôn. Neely đúng như vai trò đòi hỏi – một cô gái xinh đẹp, thơ ngây. Em sẽ xem, khi cô ta hát bài ca than khóc mối tình không được đền đáp vào ngày thứ hai, nó sẽ làm xao xuyến tất cả người nghe. Một cô gái có vẻ thơ ngây mới làm được điều đó.
Anne bước ra khỏi cửa.
- Này em định bỏ đến nơi quỷ quái nào vậy? – Helen liền hỏi.
- Lyon Burke đang chờ em bên dưới.
Helen nhìn nàng với vẻ khác thường.
- Này, chị đã trông thấy hai người nắm tay nhau trong bữa tiệc tối hôm qua. Nếu em muốn mặc tình vui thú ở New Haven thì xin cứ việc. Nhưng em chỉ cần nhớ viên kim cương kếch xù trên ngón tay em là có thật.
- Em sẽ trả lại.
- Cái gì? – Helen gào lên – nghe chị đây Anne, xin vì Chúa đừng nên quá vội vã…(Anne quay phắt mặt đi. Helen liền thấp giọng). Kìa em…em còn trẻ. Chị biết rõ điều đó như thế nào, và Lyon quả thực là một người đàn ông vô cùng hấp dẫn. Em cứ mặc tình vui thú đi chỉ vì em chỉ sống có một lần. Nhưng em đừng nên bỏ rơi Allen chỉ vì một câu chuyện tình trong chốc lát.
Anne mỉm cười một cách yếu ớt và bước ra cửa.
- Em định trở về New York ngay lúc này? – Helen hỏi.
- Em nghĩ vậy.
- Đoàn hát sẽ đi Philly vào sáng mai và diễn tập. Đưa bản tình ca vào chương trình, xem xét kỹ lại một vài vấn đề. Và cô bạn gái của em sẽ có một vai trò xứng đáng. Chị đã nói với Gil Case không cần phải tìm một người khác chuẩn bị cho thời gian trình diễn ở New York. Chị rất bằng lòng với Neely.
- Em xin chúc tất cả được may mắn – Anne gượng gạo bảo.
- Lúc đó chị sẽ gặp em, khi em đến với Gino và Allen. Em nên nhớ chúng ta có một cuộc hẹn hò quan trọng sau buổi trình diễn.
Allen! Cuộc khai diễn! Gino!
- Sẽ gặp lại em – Helen vui vẻ nhắc lại.
Lyon đang chờ bên ngoài.
- Em đã gặp đầy đủ bạn bè theo đúng bổn phận rồi à? – Anh hỏi.

Nàng gật đầu. Tay nàng dưới tay anh.
- Anh đã kiếm được cho chúng ta một vé đi xe lửa không mất tiền. Chúng ta có thể đáp chuyến tàu sắp tới. Nhưng Henry còn ở lại. Ông ấy sẽ đi Philly và chúng ta sẽ gặp lại ông ấy ở đó vào ngày thứ hai.
Nàng cảm thấy một nỗi hân hoan đột nhiên dâng lên trong lòng khi nghe Lyon nói nàng sẽ hoàn toàn được tự do với anh kể từ lúc này. Nhưng tâm trí của nàng bị xao xuyến khi nghĩ đến việc phải đối phó với Allen. Lần đầu tiên trong đời nàng hiểu được gía trị một bức thư kiểu "Anh thận mến" . Sẽ đơn giản biết bao nếu nàng có thể gởi cho anh một bức thư ngắn và nói với anh "Allen thân mến, em gởi kèm theo bức thư này chiếc nhẫn kim cương mười ca ra. Em nghĩ anh vô cùng tử tế nhưng em đã yêu một người khác. Sự việc này đã xảy ra trong lúc chúng ta xa nhau bốn mươi tám giờ."
Họ ăn tối trên tàu và không một lời, đi thẳng về nhà Lyon. Nàng cảm thấy rùng mình nhẹ khi bước vào. Căn hộ có vẻ gần như quen thuộc đối với nàng. Như thể đọc được ý nghĩ của nàng, Lyon nói:
- Đây quả thực là nhà em, anh vẫn luôn luôn nghĩ như vậy.
- Anh muốn nói anh đã thật sự…nghĩ đến em…trước kia…
Anh ôm nàng vào lòng.
- Anne, em nghĩ anh bất thần trông thấy em lần đầu ở New Haven hay sao?
- Em không biết...Em không hề có ý nghĩ anh đã biết em.
- Còn anh, anh vẫn còn nhớ em vẫn thường ý tứ liếc nhìn anh.
- Em nghĩ em đã yêu anh từ lâu lắm rồi. Em chỉ không chịu thừa nhận điều đó. Ngay cả với chính em…
- Nghĩ tới tất cả thời gian lãng phí…
- Đó là lỗi của anh. Xét cho cùng, một cô gái có thể làm gì được bây giờ? Cô ta không thể bước lại gần một người đàn ông và bảo "Tiện thể, cho anh hay, mặc dù chúng ta mới gặp nhau, em nghĩ anh là người đàn ông em mong đợi".
- Anh nghĩ đó là một ý kiến tuyệt vời. Em hãy tin anh đi, cô gái đầu tiên nào dám làm như vậy chắc chắn sẽ gây một ấn tượng mạnh. Nhất là nếu cô ta trông giống như em. Bây giờ thì em hãy ngồi xuống và anh sẽ pha cho chúng ta chút đồ uống. Anh sẽ cho em ly Scotch loại nhẹ, nó sẽ giúp cho em thư giãn.
- Em có vẻ dễ bị kích thích lắm à?
Anh đưa ly rượu cho nàng.
- Trái ngược lại, nhưng em nhất định đang cảm thấy đầu óc căng thẳng. Mọi việc còn quá mới …Anh còn quá mới….chuyện yêu đương còn quá mới…
Anh ngồi bên cạnh và ây yếm vuốt tóc nàng.
Nàng xích sát bên anh.
- Em cảm thấy gần gũi với anh hơn bất cứ người nào khác trong đời em. Em

muốn biết mọi điều về anh, em không muốn chúng ta có bất cứ một chuyện bí mật nào. Chúng ta là một, Lyon, người này là một phần của người kia. Em thuộc về anh.
Anh nhấm nháp ly rượu một cách trầm tư.
- Anh tự hỏi liệu mình có thể đo được thứ tình yêu đó hay không. Anne, anh không muốn xúc phạm em.
- Anh không thể nào lại xúc phạm em. Lyon, anh đã cho em quá nhiều. Nếu sau hôm nay không có gì xảy ra nữa, em vẫn sẽ cám ơn anh về hai ngày kỳ diệu nhất trong đời của em.
Anh mỉm cười âu yếm, rồi anh nắm lấy bàn tay nàng, vỗ nhẹ ngón tay mang chiếc nhẫn lớn.
- Chúng ta không quên gì cả à?
- Chuyện đã qua. Em sẽ trả lại chiếc nhẫn.
- Anne…tình cảm của anh đối với em là rất chân thành. Anh muốn em biết như thế. Nhưng anh đã cho em tất cả những gì anh có thể cho. Anh…
- Và như thế là quá đủ. Đó là tất cả những gì em muốn – tình yêu của anh. Em không yêu Allen. Không bao giờ có chuyện đó. Quả thật em chưa hề có ý định thành hôn với anh ấy. Chỉ vì mọi chuyện đã xảy ra quá nhanh và em bị cuốn theo. Nhưng cho dù anh không đến với em, em cũng không bao giờ có thể tiến tới hôn nhân với Allen.
- Anh rất muốn tin em, Anne, lương tâm của anh sẽ thanh thản hơn.
- Lương tâm của anh? Lyon, anh không hề yêu em hay sao?
Anh nhìn vào không trung, tựa hồ đang tìm kiếm một câu trả lời. Anh chợt trông thấy những giọt lệ trào ra trên mắt nàng.
- Anne – anh vừa nói vừa nắm lấy vai nàng – Co', có chứ, anh yêu em mà, anh yêu em và anh muốn em. Nhưng kiểu yêu của em khiến anh hoảng hốt và anh băn khoăn phải chăng tình yêu của anh không đủ cho em.
Nàng nhắm mắt lại với vẻ nhẹ nhõm.
- Ỗ Lyon, anh làm cho em sợ hãi. Tất nhiên anh không thể yêu em như em yêu anh. Em không trông mong điều đó. Không một người nào có thể yêu ai nhiều như vậy. (Nàng nhìn thật sát vào mặt anh). Anh chỉ cần yêu em, đó là tất cả những gì em xin anh. Anh hãy yêu em tuỳ theo ý anh và hãy để cho em yêu anh.
Hôm sau nàng tỉnh dậy trong vòng tay anh, nằm im không nhúc nhích, nàng nhìn dáng người nằm nghiêng trông khoẻ mạnh của anh. Anh thật đẹp trong lúc nằm ngủ. Việc làm tình vẫn còn đau đớn, nhưng nàng đã sung sướng trong sự mãn nguyện trao cho anh. Và lần đầu tiên, nàng cảm thấy mình thuộc về một người khác. Tất cả những điều thậm chí nàng chưa bao giờ thảo luận với bạn gái – những điều có vẻ quá riêng tư không nên nói ra, ngay cả với Neely – nàng đã nói một cách thẳng thắn và thoải mái với Lyon. Kinh

nguyệt, các thứ phòng ngừa…
Nàng nhẹ nhàng luồn ra khỏi cánh tay anh và đi vào bếp.
Nàng pha cà phê, rán trứng rồi nhìn đồng hồ. Đã quá mười hai giờ trưa.
Anh tỉnh giấc khi nàng đặt trứng lên bàn. Anh đánh giá cao tài nội trợ của nàng – món trứng tuyệt hảo, cà phê là một công trình nghệ thuật. Sau bữa trưa, anh ngồi đọc tờ Thời Báo trong lúc nàng đi tắm.
Anh nhìn lên với vẻ ngạc nhiên khi nàng xuất hiện trong bộ y phục đầy đủ và với chiếc áo choàng trên cánh tay.
- Em định bỏ anh mà đi đấy à? – Anh vừa hỏi vừa kéo nàng ngồi xuống chiếc đi văng – em là mối tình phù du nhất anh chưa từng có.
Anh hôn lên cổ nàng và nàng cảm thấy mình mềm nhũn. Nàng cố hết sức để tránh ra.
- Lyon, em không thể đến sở ngày mai trong bộ y phục này. Em cần phải thay vớ, áo quần lót…Em cần phải về nhà.
Anh nhìn đồng hồ tay.
- Còn thừa thì giờ mà. Anh sẽ đến đón em lúc bảy giờ. Chúng ta sẽ đi ăn tối. Và em hãy chuẩn bị đến sở ngay từ đây.
Nàng hôn anh với lòng biết ơn. Trong giây lát nàng đã lo sợ anh sẽ không muốn nàng trở lại. Nàng đành xài sang gọi một chiếc taxi, đã ba giờ chiều, và nàng có quá nhiều việc phải làm trước bảy giờ tối.
Giây phút bước vào phòng mình, thế giới chợt khép lại trên đầu nàng, có một bình hoa lớn trên bàn viết, tấm danh thiê”p là của Allen: “Hy vọng em đã thương nhớ anh như anh đã thương nhớ em. Hãy gọi điện thoại cho anh ngay lúc em bước vào đây. Anh yêu em. Allen.”
Cho tới ngày thứ sáu, căn phòng này đã sống một cuộc đời khác. Giờ đây nàng cảm thấy như một người xa lạ. Nàng đã từ bỏ nó như nàng đã từ bỏ Lawrenceville. Nàng nhìn những đóa hoa hồng, không thể nào vứt bỏ chúng được, ngày mai nàng sẽ đi Philadelphia với Lyon, và Allen cũng sẽ định đi với…Gino.
Nàng quay số điện thọai của Allen nhưng nàng chợt dừng lại nửa chừng và và gác máy. Có lẽ nàng nên gởi cho ann một bức điện tín. Nhưng nàng phải trả lại chiếc nhẫn. Nó lửng lơ một cách vô hồn và nặng nề ở ngón tay của nàng.
Nàng lại quay số. Anh trả lời khi tiếng chuông reo lần thứ hai.
- Sao, New Haven và bà bạn gái của em thế nào?
- Cuộc trình diễn thành công tốt đẹp.
- Anh biết từ hôm qua. Gino ngẫu nhiên gặp một vài người ở Morrocco đã đến New Haven.
- Morocco ra sao?
- Anh đã không đến đó. Em có nhớ anh không? Anh là người đàn ông đã

đính hôn. Anh ngồi nhà cả hai đêm để đọc một cuốn sách và chờ người yêu của anh trở về.
- Allen…Allen, em có chuyện này cần nói với anh – nàng hối hả nói, biết chắc câu chuyện cần phải diễn ra thật nhanh nếu không nàng sẽ mất bình tĩnh – em không phải là người yêu của anh, em đâu có đính hôn với anh và em muốn trả lại chiếc nhẫn.
Im lặng một lúc lâu rồi Allen nói:
- Anne, anh sẽ đến gặp em ngay!
- Không…Allen…em sẽ đến gặp anh ở một nơi nào đó…em sẽ trả lại cho anh chiếc nhẫn.
- Anh không muốn chiếc nhẫn. Anh chỉ muốn nói chuyện với em.
- Nhưng không còn gì để nói nữa.
- Không có gì à? Lạy Chúa, Anne, anh đã yêu em suốt ba tháng nay. Thế mà bây giờ em muốn xoá sạch bằng một cú điện thoại. chuyện gì xảy ra vậy? Một người nào đó đã nói xấu anh ở New Haven phải không? Đôi khi anh không phải là một chàng trai tốt, nhưng đó là trước khi anh gặp em. Vào thời đó không ai có thể ngăn cản bất cứ việc gì anh muốn làm. Tất cả đều vô nghĩa cho tới khi em xuất hiện. Chắc hẳn một ai đó đã làm cho em hoảng sợ và anh muốn gặp em để tìm hiểu ngọn ngành. Anh không thể bỏ qua mọi việc một cách đơn giản như thế này. Anh có quyền bảo vệ quyền lợi của anh chứ.
- Allen, không một ai nói xấu anh ở New Haven. Và dù có nói chuyện với em cũng không thay đổi được gì cả.
- Anh sẽ đến gặp em ngay!
- Allen, anh đừng đến! – nàng nói như hét lên – Em đã yêu!
Lần này sự im lặng kéo dài lâu hơn, cuối cùng nàng do dự nói.
- Allen, anh hiểu chứ?
- Ai vậy?
- Lyon Burke.
Tiếng cười của anh có vẻ khó chịu.
- Cô muốn nói đến anh chàng vô gia cư đang ở trong căn hộ cũ của tôi? Tốt lắm. Vui mừng cung cấp cho cô một mái nhà trăng mật khá tươm tất.
- Allen, chuyện vừa mới xảy ra.
- Tất nhiên, đúng như thế. Và cũng vừa mới xảy ra chuyện cô không còn yêu tôi.
- Em chưa hề nói em đã yêu anh, anh nên nhớ như vậy. Chính anh là người cứ khăng khăng về việc đính hôn.
- Thôi được Anne, chúc cô may mắn.
- Em làm sao trả lại được chiếc nhẫn cho anh?
- Tôi không băn khoăn về chuyện đó. Tại sao cô lại thế?

- Nhưng em muốn trả lại nó cho anh.
- Cô muốn nói Lyon Burke cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy nó trên ngón tay của cô chứ gì? Hoặc anh ta đã thay thế nó bằng cái khác? Theo những gì tôi biết về anh ta, chiếc nhẫn duy nhất mà anh ta có thể tặng cô là để xỏ qua mũi cô.
- Allen, chúng ta không nên chia tay nhau theo lối này.
- Cô muốn gì bây giờ? Tôi sẽ gởi một bức điện chúc mừng? Đây đúng là phần thưởng đích đáng. Lần đầu tiên trong đời, tôi đối xử ngang hàng với một cô gái và rốt cuộc tôi bị ngược đãi! Nhưng tôi sẽ trông thấy cô lang thang khắp nơi. Với Lyon Burke còn lâu, rất lâu mới tới được bàn thờ hôn lễ.
- Allen, em xin anh, em có thể gặp anh tại bữa ăn trưa ngày mai để trả lại chiếc nhẫn chứ?
- Khỏi cần, cô cứ giữ nó.
- Cái gì?
- Cô cứ giữ lấy nó! Cô bé phản trắc…tôi không cần chiếc nhẫn. Tôi có thể mua cả lô. Nhưng cô sẽ cần tới nó. Cô có thể đem cầm nó. Hoặc tốt hơn cô cứ đeo nó đi! Nó sẽ ấn sâu vào tay cô mỗi lần một anh chàng nào đó áp bức cô như cô đã áp bức tôi. Tôi chắc chắn Lyon Burke sẽ là người đầu tiên! (chiếc ống nghe đánh sầm vào tai nàng).
Nàng lập tức quay số điện thoại của anh.
- Allen, em biết anh giận em…và những điều anh vừa nói anh đã nói trong lúc tức giận. Em muốn chúng ta vẫn coi là bạn của nhau.
- Tôi chỉ thích làm bạn với đàn ông – Allen lạnh lùng bảo.
- Cũng được, nhưng em không thể giữ chiếc nhẫn.
- Nếu đó là điều cô muốn nhắc lại thì hãy bỏ qua đi!
- Allen khoan đã! (Nàng biết Allen sắp gác máy). Em muốn nhắc anh về Gino. Ông ấy đã hứa sẽ đi Philadelphia ngày mai.
- Em muốn nói chúng ta sẽ cùng đi à? (Trong giọng nói của anh có một chút hy vọng).
- Không phải chúng ta. Lúc này em không thể đi với anh. Nhưng Gino không có lý do nào để không đi. Helen đang trông đợi ông ấy.
- Ỗ không! Chắc hẳn cô đang nói đùa! (Giọng cười của anh như một tiếng rên).
- Tại sao? Helen đã giữ trước cho ông ấy một phòng ở khách sạn. Ông ấy hoạt động độc lập đối với anh kia mà? Em thấy không có lý do gì để làm cho Helen thất vọng.
- Cô không thấy à? Hay lắm, bây giờ tôi đã thấy rõ tất cả. Cô nghĩ Gino sẽ thích đi? Cô nghĩ Gino sẽ thích vật lộn với bà già đó hay sao?
- Anh không được gọi Helen như thế. Bà ấy hết sức quyến rũ và bố anh sẽ

được sung sướng. Bà ấy muốn gần gũi ông. Bà ấy là một minh tinh lớn và…
- Và là một kẻ chuyên gây chuyện bực mình, rất trơ trẽn. Bố tôi có thể kiếm được bất cứ cô gái nào trong thành phố. Đây là thế giới của đàn ông – đàn bà chỉ làm chủ được nó khi còn trẻ. Một ngày đẹp trời nào đó cô sẽ khám phá ra được điều này. Còn bà bạn Helen Lawson của cô có thể là một minh tinh lớn nhất của Broadway, nhưng vẫn là một bà già phì nộn to mồm lúc rời sân khấu. Tất nhiên ngày mai ông ấy sẽ đến…và cô chớ tưởng ông ấy đã không tìm cách để khỏi phải đi. Nhưng tôi đã ép buộc ông ấy. Chuyện nghe có vẻ buồn cười lắm phải không? Tôi đã làm thế là vì cô. Và tôi đã mất trọn kỳ nghỉ cuối tuần để tính tóan làm cách nào giữ ông ấy ở lại đó qua đêm. Ông ấy đã đồng ý đi nhưng nhất quyết lái xe trở về sau buổi trình diễn. Cuối cùng tôi đã nói đó sẽ như là một món quà cưới đối với tôi, nếu ông chịu nhượng bộ Helen chỉ trong một đêm. Cô có thể tưởng tượng chuyện đó chứ? Một anh chàng thoả hiệp với chính bố của mình để làm vừa lòng cô bạn gái. Suốt kỳ nghỉ cuối tuần tôi đã lie6n tục thuyết phục Gino, và suốt kỳ nghỉ cuối tuần cô đã…(Anh chợt ngừng lại, giọng nói của anh gần đứt quãng). Thế đấy, tối thiểu một điều tốt đẹp đã được giải quyết. Gino khỏi cần đi đâu nữa. Và tôi đã tung bóng cho cô…và cho Lyon Burke. Cứ để cho bố anh ta xoay sở với cô bạn gái của con mình.
Ống nghe kêu lên một tiếng tách rồi im bặt.

Đêm khai diễn "Đụng phải Trời" ở Philadelphia còn hào nhóang hơn cả ở New Haven. Anne hết sức ngạc nhiên trước những thay đổi đã được thực hiện trong một thời gian ngắn như thế. Lyon nắm tay nàng và nàng tự hỏi phải chăng anh đã không nhận thấy chiếc nhẫn kim cương lớn chẳng còn trên ngón tay nàng nữa. Nó hiện nằm yên trong cái tráp của nàng. Quả thật là tàn nhẫn khi phải bỏ viên kim cương một mình trong cái tráp sắt tây lạnh lẽo đó. Dường như nó đã long lanh trong nỗi tức giận nhục nhã, tựa hồ phản đối việc bị loại bỏ một cách vô lý.
Tiếng thì thầm của Lyon đưa ý nghĩ của nàng trở lại với sân khấu. Đó là phút giây quan trọng của Neely. Bản tình ca đã được đưa trở lại vào chương trình. Anne ngồi trên mép ghế khi Neely bắt đầu hát. Đó là một lối diễn xuất hoàn toàn khác hẳn. Terry King trong chiếc áo dài sa tanh đỏ uyển chuyển có vẻ nóng nực làm mất đi tính mơ mộng, còn Neely với chiếc áo màu xanh da trời với một vòng cổ Peter Pan có vẻ tuyệt vọng và cô đơn khiến người xem khó lòng quên nổi. Giọng hát của cô như tiếng than khóc kéo dài. Đây là một bài ca nói về một mối tình không được đền đáp, rất khác và sầu não hơn. Cô được hoan hô nhiệt liệt.
Nhiều lần trong thời gian trình diễn, Anne nóng nảy liếc mắt nhìn về ba chiếc ghế trống ở hàng thứ tư, lẽ ra nàng phải ngồi ở đó giữa Gino và Allen.

Nàng chưa báo tin cho Helen, nàng có cảm tưởng điều đó sẽ làm hỏng cuộc trình diễn của bà.
Màn hạ lúc 11 giờ 15. Sự thành công của cuộc trình diễn là điều không còn nghi ngờ gì nữa. Ngay cả vẻ mặt lo lắng thường xuyên của Henry Bellamy cũng đã tan biến. Ông đi ngang qua Anne và Lyon trong lúc họ đi tới hậu trường.
- Buổi liên hoan sẽ được tổ chức ở Warwick – ông bảo.
Lyon nhìn đồng hồ tay.
- Em thật tình không muốn đi sao?
Nàng đã không nghĩ đến việc đó, nàng tưởng Henry đã đặt phòng trước cho họ ở khách sạn. Họ đã đến thẳng nhà hát sau khi xuống tàu. Nàng mang theo một túi xách lớn trong đó nàng tống vào một chiếc áo ngủ và một bàn chải đánh răng.
Nàng bỗng nhận thấy Lyon không mang chiếc cặp da như thường lệ.
- Nếu chúng ta phóng nhanh vào hậu trường để chúc mừng Helen và Neely thì có thể đáp kịp chuyến tàu 12 giờ 20 về New York.
- Tuỳ ý anh, Lyon.
- Anh nghĩ anh phải uống một ly rượu trên tàu với em. Cả hai chúng ta cần phải ngủ một đêm thật ngon, và buổi liên hoan này chắc chắn sẽ kéo dài tới sáng.
Họ thúc cùi tay lách qua đám đông lộn xộn trong hành lang giữa các phòng trang điểm. Anne đi thẳng tới phòng của Neely. Cô đang đứng phía ngoài cửa, bị các nhà báo vây quanh. Nhiều diễn viên trong đoàn hát dừng chân bày tỏ lời chúc mừng. Mel đứng bên cô, im lặng và rạng rỡ vì hãnh diện.
Anne ôm hôn cô.
- Neely, mày thật là kỳ diệu.
- Thật thế sao? Mày thành thật đấy chứ? Mọi việc sẽ còn tốt đẹp hơn nữa sau khi tao đã quen với công việc này. Và đó là bộ y phục tạm thời]. tao đang may một bộ mới cho cuộc khai diễn ở New York.
Lyon bày tỏ lời chúc mừng. Neely tỏ vẻ hoảng hốt.
- Allen đâu?
- Tao sẽ kể cho mày nghe vào một dịp khác.
- Không có gì bất ổn chứ? – Neely vẫn thắc mắc – Kỳ quá, Helen giống như một cô nữ sinh bởi vì tối nay Gino không đến. Và đáng lẽ mày phải đi với Allen.
Anne cảm thấy mình đỏ bừng mặt. Giọng nói trong trẻo của Neely vang vọng tới nửa hành lang là ít.
- Allen không đến đây – Anne khẽ nói qua kẽ răng.
- Điều đó đã rõ. Này…chiếc nhẫn (cô chụp lấy bàn tay của Anne). Chiếc nhẫn đâu rồi?

- Neely, tao sẽ kể cho mày nghe về chuyện đó một dịp khác. Tao phải đi xuống và chúc mừng Helen.
- Nếu Gino không đến, tốt hơn mày nên ra khỏi thành phố này.
Họ chen qua đám đông vào phòng trang điểm của Helen. Helen bươn ra khỏi nhiều người và tiến về phía Anne với hai cánh tay dang rộng.
- Ê – bà vui vẻ lên tiếng.
Rồi mắt bà nhìn ra phía sau Anne với vẻ trông đợi. Khi thấy Lyon bà nhìn Anne một cách dò hỏi.
- Mọi người đâu cả rồi?
- Họ không đến.
- Cái gì?
- Câu chuyện khá dài, Helen à.
- Mẹ kiếp. Chuyện gì đã xảy ra vậy?
- Em sẽ kể cho chị nghe sau.
- Em nên tử tế một chút. Em hãy vào và trong lúc chị thay đổi y phục em sẽ kể cho chị nghe.
- Helen…chúng em, Lyon và em, phải đáp chuyến tàu 12 giờ 25 để trở về New York.
- Em đùa đấy à.
Anne im lặng lắc đầu.
- Em muốn nói em định không tham dự buổi liên hoan?
- Em phải có mặt ở văn phòng ngày mai.
- Vô lý. Nếu chị bảo chị muốn em đến, tức là em phải đến. Đó là điều tối thiểu Henry có thể làm cho chị. Ông ta trở về đêm nay, còn em thì phải ở lại (rồi quay sang mọi người trong phòng, bà nói lớn). Này, buổi liên hoan được tổ chức tại Warwick. Quý vị phải xéo để tôi có thể thay đổi áo quần.
Có nhiều tiếng chào từ biệt xen lẫn với tiếng chúc mừng thêm.
Helen quay sang Anne và Lyon.
- Lyon, anh vui lòng đợi ngoài hành lang. Anne có thể ngồi trong lúc tôi thay áo quần.
Anh nhìn đồng hồ tay.
- Chúng ta phải đi thôi Anne. Nếu muốn bắt kịp chuyến tàu cuối cùng.
- Ồ lạ chưa, Henry thậm chí không chịu để anh ở lại đây để thay thế ông ta sao? Chắc lần sau ông ta sẽ phái anh chàng George Bellows có bộ mặt cau có đến với tôi. Ông ta sẽ biết tay tôi. Thế thì ai sẽ đưa tôi đến dự buổi liên hoan bây giờ?
- Tại sao Henry không ở lại? – Anne hỏi.
- Bởi vì tôi đã bảo ông ta, Gino sẽ đến đây – Helen sừng sộ - tôi cần nghe rõ việc đó. Có chuyện quỷ quái gì xảy ra vậy?
Lyon nhìn đồng hồ tay một lần nữa.

- Anh sẽ đi gọi cho chúng ta một chiếc taxi, Anne.
Nói đoạn anh mỉm cười trong giây lát với Helen và rời khỏi phòng.
- Anne, chẳng lẽ chị cứ phải đứng suốt đêm – Helen nói rồi ngồi xuống trước bàn và bắt đầu trang điểm lại.
- Helen, cuộc trình diễn tôi nay hết sức thành công – Anne nói – Em rất tiếc phải đi ngay lúc này, nhưnmg Lyon muốn đi cho kịp chuyến tàu đó…
- Thế thì, vì Chúa, em cứ để cho anh ta đi. Chuyện đó đâu có dính dáng tới em?
Anne cố tìm cách thoái thác.
- Em không giữ phòng trước ở khách sạn.
- Thế sao? Chị có một phòng đôi với hai giường. em có thể ở lại với chị.
- Nhưng em đã đến với Lyon – nàng vừa nói vừa nhìn với vẻ khát khao về phía cửa.
Đôi mắt Helen mở rộng.
- Ồ chị hiểu rồi, em vẫn còn chơi trò lăng nhăng với Lyon. Lạy Chúa! Em cũng như bao nhiêu người khác. Em là người con gái độc nhất còn có vẻ thanh nhã, là người chị hết sức ưu ái, là người chị vô cùng thân thiết, đang muốn bỏ rơi chị. Nhưng em cứ làm theo ý em, đây là chuyện của đời chị. Chị không tiếc gì với ai cả…chị luôn luôn tin tưởng ở mọi người (nước mắt bắt đầu chảy trên mặt bà). Chị đã tin tưởng em, Anne à…người bạn độc nhất của chị. Nhưng em cũng như bao nhiêu người khác, đá đít chị, bỏ đi khi chị cần tới em. Bây giờ thì chỉ còn một một mình chị trong buổi khai diễn này – không một người bạn trai nào, và cô bạn duy nhất của chị lại muốn hối hả ra đi…
- Helen, em vẫn là bạn của chị. Có lẽ còn có một chuyến tàu muộn hơn. Chị hãy để em nói chuyện với Lyon…
- Sau chuyến tàu 12 giờ 20 phút chỉ còn một chuyến tàu chợ (Helen bắt đầu chùi sạch thuốc bôi mi mắt). Nhưng em cứ làm theo ý em, chị muốn điên lên khi tưởng em đã đổi khác…
- Chị hãy đợi…để em nói chuyện với Lyon…
Nói đoạn nàng lao ra khỏi phòng.
Lyon đang giữ một chiếc taxi. Nàng phóng tới anh:
- Lyon, chúng ta không thể để chị ấy một mình. Chị ấy đang quá đau khổ.
Anh nhìn chằm chằm vào nàng.
- Anne, không gì có thể làm cho bà ta đau khổ.
- Anh không hiểu. Chị ấy đang khóc. Chị ấy cảm thấy quá cô đơn trong đêm khai diễn của mình.
- Chúng ta không mắc nợ Helen gì khác hơn lòng trung thành trong công việc. Điều đó bà ta hiểu…và đòi hỏi. Nhưng trong hợp đồng không hề có điều khoản buộc anh phải hộ tống bà ta đến các buổi liên hoan.

- Nhưng Lyon, chị ấy là bạn em.
- Và em muốn ở lại đây chứ gì?
- Em cảm thấy chúng ta nên…
Anh chợt mỉm cười.
- Đồng ý thôi. Tạm biệt cô bạn – anh nói một cách nhẹ nhàng. Rồi nhảy vào taxi.
Thoạt tiên nàng không thể tin chuyện đang diễn ra. Nhưng taxi đã chạy đi. Nàng không biết mình đang tức giận hay hoảng sợ. Nàng đã bỏ rơi Lyon thật sao? Hay là anh đã bỏ rơi nàng? Nếu nàng đi với anh chắc chắn nàng phải bỏ rơi Helen. Chúa biết nàng đã bỏ rơi Allen. Nàng cảm thấy lệ tràn lên mắt. Mọi vật dường như đang sụp đổ chung quanh nàng. Nàng đang làm cho mọi người đau khổ - nhất là đôi với bản thân mình.

Warwick là một sự lập lại của buổi liên hoan ở New Haven, ngoại trừ sự xuất hiện của Neely với tư cách một diễn viên thật sự, có nhiều người khác đến từ New York, nhiều nhà báo – và Helen, uống rượu khá nhiều, về mọi mặt vẫn còn là một nữ minh tinh cuồng nhiệt, có bản chất tốt. Khi Anne quay lại, đã có rất nhiều người trong phòng trang điểm, cho nên nàng đã không thể giải thích về chuyện Gino. Cứ như thế, nàng ngồi suốt buổi liên hoan, quan sát mọi người mà vẫn có cảm tưởng mình không liên quan gì tới họ, và chỉ băn khoăn về Lyon, với cảm giác toàn thân tê liệt. Lúc hai giờ sáng, khi thấy Neely và Mel lén lút bỏ đi, nàng cảm thấy tim mình đau nhói lên vì ghen tị. Lúc này chắc Lyon vừa về tới New York. Nàng tự hỏi anh có tức giận hay cũng đang có cảm giác khốn khổ như nàng.
Họ trở về phòng của Helen lúc ba giờ sáng và Helen mở một chai sâm banh loại nhỏ. Bà rót cho mình một ly lớn
- Nào, bây giờ em hãy nói cho chị nghe… chuyện gì xảy ra cho Gino?
Anne cố lựa lời thật thích hợp.
- Em cho rằng đây là lỗi của em. Chắc chị cũng hiểu, em đã đoạn tuyệt với Allen.
- Tại sao?
- Tại vì…Lyon và em…đã cùng nhau…
- Thế à? Chị đã biết em say mê ở New Haven. Nhưng chuyện đó đâu có dính dáng gì tới Allen?
- Em không thể gặp lại Allen nữa nếu em đã yêu Lyon.
Đôi mắt của Helen nheo lại.
- Em đùa đấy a? Em không nghĩ chỉ vì anh ta đã làm tình với em cho nên anh ta sẽ cưới em đấy chứ?
- Tất nhiên anh ấy sẽ…
- Anh ấy có nhắc gì đến chuyện hôn nhân không?

- Helen, tất cả câu chuyện này chỉ mới xảy ra cách đây có ba ngày.
- Thế thì anh chàng Romeo vĩ đại của em lúc này đâu rồi? Chị để ý thấy anh ta đâu có bám theo em?
Anne không trả lời. Helen nói tiếp bằng một giọng cay độc.
- Cô nên biết, một chàng trai yêu cô sẽ bám theo cô. Allen bị cắm sừng…và có lẽ anh ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Tôi dám chắc chính vì thế mà Gino đã không đến. Có lẽ ông ta nghĩ tôi cũng hời hợt như cô.
- Helen!
- Cô cứ tưởng mình xuất sắc khi hành động theo lối này. Cô mang chiếc nhẫn của một chàng trai mà lại nhảy vào lòng chàng lính thuỷ người Anh đó. Và làm đảo lộn cả chuyện của tôi với Gino. Chắc chắn ông ta nghĩ chúng ta cùng một giuộc. Giờ đây ông ta sợ gặp tôi…sợ tôi gây đau khổ cho ông ta cũng như cô đã gây đau khổ cho con trai ông ta.
- Chuyện của em và Allen thì có liên quan gì đến chuyện của chị với Gino?
- Thế thì tại sao ông ta không tới đây? Ông ta đã đặc biệt chú ý đến tôi. Tôi biết chắc như thế. Chúng tôi đã cười đùa với nhau. Nếu không có chuyện cô tự đem thân dâng hiến cho Lyon Burke, chắc hẳn ông ta đã đến đây với tôi. Tôi đã mất một người tôi đang yêu chỉ vì cô chỉ là một cô gái đĩ thoã.
Anne lao qua phòng và chụp lấy chiếc áo choàng của nàng.
- Cô định đi đâu bây giờ? – Helen vừa hỏi vừa rót thêm rượu vào đầy ly mình.
- Bất cứ nơi nào, chỉ cần đi khỏi nơi đây.
- Ha! – Helen cười chế nhạo – cô bé ơi, cô không có nơi nào để đi ngoại trừ chìm nghỉm. Cô nghĩ có một kẻ nào quan tâm tới cô hay sao? Cô và cá tính hợm hĩnh đáng ghét của cô. Tối thiểu tôi đã bước lên sân khấu và nói thẳng nói thật. Nhưng cô thì làm bộ như một thiên kim tiểu thư. Tất nhiên chừng nào cô còn mang chiếc nhẫn kim cương đó, cô vẫn là người có danh giá. Tôi đã kiên nhẫn chịu đựng cô. Tôi đã tưởng tượng cô phải có một cái gì đó nếu Allen Cooper tha thiết với cô. Đó là cách duy nhất để cho cô trở thành một kẻ có tiếng tăm. Bây giờ thì cô không là gì cả - chỉ là một người đàn bà khác đã bị Lyon Burke dụ dỗ.
Anne nhìn chằm chằm vào bà ta.
- Thế mà em đã nghĩ chị là bạn của em.
- Bạn! Cô có cái cóc gì mà tôi phải làm bạn với cô? Cô là cái quái gì nào? Chỉ là một cô thư ký thối tha và một kẻ gây đủ chuyện rắc rối cho mọi người. Và vì cô tôi đã mất một người bạn trai đang chú ý đến tôi (Helen đứng lên, hai chân loạng choạng). Tôi sẽ đi ngủ đây…còn cô, cô cứ ngủ trên đi văng nếu cô muốn.
Cơn giận của Anne khiến nàng trở nên trầm tĩnh.
- Helen chị vừa mất một người bạn duy nhất mà chị đã từng có.

Bộ mặt của Helen méo mó hẳn đi.
- Nhiều việc sẽ trở nên gay go nếu tôi phải dựa vào cô để cười đùa thoả thích.
Anne đi ra cửa.
- Chào Helen. Và chúc chị may mắn.
- Không, cô em, cô mới là người cần may mắn. Tất cả những gì còn lại cho cô chỉ là một ít cảm giác rất thú vị mà Lyon Burke sẽ đem đến trước khi anh ta bắt đầu chán ngấy cô. Và anh ta vốn rất dễ chán. Tôi biết – tôi đã có kinh nghiệm với anh ta sáu năm về trước (Bà ta mỉm cười trước ánh mắt hoài nghi của Anne). Đúng thế đấy, tôi và Lyon. Lúc đó tôi đang dựng một vở mới và anh ta vừa mới đến làm cho Henry Bellamy. Anh ta đã xử sự rất thanh nhã và lôi cuốn tôi vào một câu chuyện tình lãng mạn cỡ lớn. Anh ta rất muốn mọi người trông thấy bên cạnh tôi. Ít ra tôi cũng đã là một kẻ ngớ ngẩn như cô. Tôi tin mình đã được hưởng những gì đáng giá – vui thúf với anh ta trên giường, rồi việc đó cứ đuối dần. Và cô cứ tin tôi đi, tôi có nhiều thứ để cho anh ta hơn hẳn cô, một nữ thư ký tầm thường vô tài bất tướng.
Anne mở cửa và lao ra ngoài, lợm giọng vì ghê tởm và tức giận. Nàng đi đến thang máy và bỗng nhiên dừng lại. Nỗi hoang mang sợ hãi của nàng gia tăng trong lúc lục soát cuống cuồng túi xách. Nàng không có tiền. Nàng quá vội vã tìm gặp Lyon nên đã không lo rút tiền mặt. Nàng lục soát thêm lần cuối cùng và tìm thấy tám mươi lăm xu. Đã hơn bốn giờ - nàng không thể điện thoại cho Neely. Nhưng nàng cũng không thể đi bộ về tới New York.
Nàng ngồi trên chiếc ghế bên cạnh thang máy trong tiền sảnh. Nếu ra hành lang và ngồi ở đó – có lẽ cho tới chín giờ- lúc bấy giờ nàng sẽ có thể gọi điện thoại cho Neely. Ôi, lạy Chúa, nàng đã làm hỏng bét mọi việc. Helen không còn là bạn của mình nữa. Nhưng thật ra dường như Helen chưa bao giờ là bạn của nàng…Mọi người đều cảnh báo nàng. Nàng cũng đã được cảnh báo về Lyon. Lyon và Helen. Không…không thể như thế được. Nhưng Helen không nên bịa đặt ra một câu chuyện dối trá trắng trợn như thế. Ôi! Lạy Chúa! Nhưng tại sao Helen lại nói với nàng? Nàng bắt đầu thổn thức, úp mặt vào hai bàn tay để không ai nghe thấy mình.
Nàng chợt nghe thang máy dừng lại bèn chấm nhẹ nước mắt bằng chiếc khăn tay, và vẫn cúi gầm mặt xuống. Một cô gái bước ra và đi qua, rồi chợt dừng chân và quay người lại.
- Anne đó, phải không?
Anne cuống cuồng chấm nước mắt. Đó là Jennifer North.
- Có chuyện gì không ổn thế? – Jennifer hỏi.
Anne nhìn cô gái lộng lẫy.
- Em e là đủ mọi chuyện.
Jennifer mỉm cười thông cảm.

- Tôi cũng đã từng có những ngày như thế. Vào đây đi, phòng tôi ở ngay phía bên kia. Không chừng chúng ta có thể tâm sự chuyện đó.
Cô nắm bàn tay Anne và kiên quyết dẫn nàng đi xuôi theo hành lang.
Ngồi bên giường, liên tục hút thuốc lá, Anne kể cho Jennifer nghe toàn bộ câu chuyện của nàng.
Nghe xong đoạn kết, Jennifer mỉm cười.
- Chà, cô có một kỳ nghỉ cuối tuần đặc biệt qúa.
- Em lấy làm tiếc đã quấy rầy chị như thế này – Anne nói – nhất là vào giờ giấc khuya khoắt.
- Không sao, tôi có bao giờ ngủ được đâu. Đó là vấn đề của tôi. Nhưng dù sao đi chăng nữa một trong những vấn đề của cô đã được giải quyết. Cô cứ ở lại đây đêm nay.
- Không, thật tình em muốn về lại New York. Nếu chị vui lòng cho em mượn tiền, em sẽ gởi một tấm sec qua đường bưu điện để trả cho chị vào ngày mai.
Jennifer với tay lục trong túi xách và liệng chiếc ví cho Anne.
- Cô cứ tự nhiên đi, nhưng tôi nghĩ cô mất trí rồi. Tôi có hai chiếc giường, cô có thể ngủ một giấc thật ngon và ngày mai trở về bằng xe lửa.
- Em muốn về ngay bây giờ - Anne vừa nói vừa lấy một tờ 10 đô la trong chiếc ví dày cộm – em sẽ gởi trả cho chị vào ngày mai qua đường bưu điện.
Jennifer lắc đầu.
- Không, cô hãy chờ tôi về lại New York, lúc đó cô có thể đãi tôi một bữa ăn trưa, tôi muốn nghe đoạn kết của câu chuyện này.
- Đây chính là đoạn kết.
Jennifer mỉm cười.
- Tất nhiên đối với Helen…và có thể với Allen. Nhưng đối với Lyon thì chưa thể chấm dứt. Trông vẻ mặt của cô khi nhắc đến tên anh ấy thì chưa đâu.
- Nhưng bây giờ làm sao em có thể trở về với anh ấy sau khi Helen thốt lên những lời đó?
Jennifer có vẻ hoài nghi.
- Cô muốn nói những lời nói đó khiến cô lo ngại? Cô không nghĩ anh ấy là trai tân chứ?
- Không, nhưng Helen..,Anh ấy dường như rất ít khi nghĩ đến bà ta với tư cách là một người đàn bà.
- Có lẽ sáu năm về trước anh ta nghĩ đến bà ta nhiều hơn. Chắc là anh ấy đã có cảm tình sâu sắc với bà ta. Tôi không trách Lyon nếu anh ấy đã làm việc đó với Helen – có lẽ anh ấy phải làm như vậy. Nhưng tôi trách bà ta đã xử sự như một kẻ xảo trá ghê tởm bằng cách trút tất cả trách nhiệm vào cô khi bà ta biết cô đã hết lòng vì việc đó.

- Nhưng bà ta bảo anh ấy đã mê say rồi bỏ chạy…
- Anne, tôi tin chắc bất cứ người đàn ông nào cũng làm như thế đối với Helen. Và bà ta xoa dịu niềm kiêu hãnh của mình bằng cách tin rằng đàn ông có hành động như thế đối với tất cả mọi người. Thậm chí bà ta còn tự thuyết phục rằng Gino đã thiết tha yêu bà ta. Anne, tôi tin chắc rằng Lyon quả thật đã say đắm cô. Có lẽ chưa yêu nhưng thật sự say đắm.
- Nhưng lúc này em đã làm hỏng hết mọi sự. Anh ấy đã bỏ em mà đi.
- Có lẽ anh ấy tưởng cô đã bỏ anh ấy. Theo cái lối cư xử của cô thì rõ ràng cô quý trọng Helen hơn anh ấy.
- Em đâu có quý trọng hơn. Em chỉ cảm thấy thương hại bà ta. Bà ta là bạn của em…
- Bạn gì mà quái đản thế? – Jennifer nhăn mặt – Này, ngày mai khi gặp lại Lyon cô hãy tỏ ra thật sự ngoan ngoãn. Cô hãy để mặc cho nước mắt trào ra trên ma. Cô hãy nói cô vừa hiểu rõ mình đã ngờ nghệch như thế nào khi cho rằng có thể tìm thấy một tình bạn ở Helen. Cô nên tỏ ra dịu ngọt, dịu ngọt và đau thương. Và tuyệt đối đừng nhắc lại những lời Helen đã nói với cô về Lyon.
Jennifer tiễn nàng ra tận cửa và nói tiếp.
- Cô nên nhớ, chỉ có một cách để làm chủ một người đàn ông, đó là làm cho anh ta muốn mình, không phải bằng lời nói. Bây giờ cô hãy gác mọi việc lại ngày mai. Đáng lẽ tôi phải bắt buộc cô ở lại đây để cô đừng làm cho mọi việc hỏng bét thêm nữa.
- Không, em muốn về.
- Anne.. – Jennifer vừa nói vừa đi theo nàng ra cửa – tôi rất mến cô. Chúng ta sẽ là hai người bạn tốt. Tôi cũng muốn có một người bạn. Cô hãy tin tôi, cứ làm theo cách của tôi, nếu cô muốn có Lyon.
Anne mỉm cười một cách yếu ớt.
- Em sẽ cố, Jennifer, em sẽ cố….

Con đường trở về New York dường như dài vô tận. Mặt trời mọc khi nàng đến ga Penn. Khi đó đã là buổi sáng…thiên hạ lũ lượt đổ ra khỏi khu vực Long Island. Nàng chỉ có đủ thì giờ để tắm, ăn điểm tâm và đến văn phòng. Lúc ngồi trên tax nàng có cảm giác mắt mình cồm cộm đầy cát bụi và chân nàng nặng như chì lúc leo lên cầu thang về phòng mình.
Nàng chợt trông thấy bức điện tín thò ra phía dưới cửa. Lyon! Nhất định là anh! Nàng liền mở ra xem. “Dì Amy đã qua đời trong lúc ngủ đêm qua. Tang lễ sẽ được tổ chức vào thứ tư. Nếu con tham dự được thì tốt lắm. Mẹ.” Nàng nhìn trân trân vào bức điện. Sao mẹ nàng lại nói như vậy? Không bảo “Con hãy” hay “Mẹ cần con” mà lại nói là “nếu con…”. Nàng phải đi thôi. Mẹ nàng quả thật không cần. Quả thật không muốn nàng có mặt. Việc đó chỉ

có vẻ tốt đối với Lawrenceville. Nàng thuộc về nơi đây, nàng thuộc về Lyon. Nàng với tay lấy máy điện thoại và quay số của anh. Sau bốn hồi chuông, anh trả lời. Giọng nói của anh có vẻ ngái ngủ. Nàng cảm thấy đau nhói lên vì tức giận. Nàng đã ngồi suốt đêm hôm qua trên một toa tàu lạnh giá trong lúc anh nằm ngủ say….
- Alô?
Giờ đây anh đã tỉnh táo và cáu kỉnh. Nàng nhận thấy mình đang cầm ống nghe và không nói gì.
- Alô? Ai đó\/
Giọng của Lyon nghe không được rõ qua đường dây.
Nàng hoảng sợ. Anh có vẻ tức giận.
- Elizabeth đấy à?
Elizabeth? Nàng sững sờ nhìn vào máy điện thoại một cách ngớ ngẩn.
- Nào, đúng là trò trẻ con – Lyon bảo – Elizabeth, nếu em muốn nói chuyện thì nói đi còn không anh sẽ cúp máy.
Anh chờ đợi một lát rồi đặt ống nghe xuống.
Elizabeth? Elizabeth là ai? Nàng đột nhiên choáng váng khi nhận thức được rằng Lyon có cả một cuộc sống mà nàng không hiểu biết gì. Nàng chỉ thực sự hiểu biết anh bốn ngày. Lạy Chúa, phải chăng chỉ có bốn ngày? Tất nhiên lại còn có Elizabeth, Không chừng nhiều Elizabethkhác cũng nên.
Nàng gọi điện đến Western Union và đánh điện báo cho mẹ nàng biết nàng sẽ trở về ngay lập tức. Rồi nàng xem lại giờ tàu. Chuyến kế tiếp đi Boston khởi hành vào lúc 9 giờ rưỡi. Nàng liệng một vài món đồ vào túi xách. Lúc này là 8 giờ rưỡi. Nàng đủ thì giờ đến ngân hàng và rút vài món tiền mặt. Nhưng ngân hàng chưa mở cửa. Nàng phải báo cho Henry biết nàng không đến văn phòng được. Nàng lại quay số gọi cho Western Union.
“Henry thân mến, tôi phải đi việc riêng. Sẽ trở về và giải thích ngày thứ sáu. Anne”.
Nàng đi Boston, không hề biết rằng bức điện tín theo đúng thủ tục của nàng sẽ bị hiểu lầm.

Henry vò nát bức điện một cách giận dữ.
- Mẹ kiếp…có lẽ cô ta đã trốn đi với Allen Cooper.
Ong giữ kín nỗi hoài nghi trong lòng nhưng vẫn tỏ ra cộc lốc một cách khác thường với cô Steinberg và số nhân viên còn lại trong văn phòng. Ngày thứ sáu, khi ông bước vào và thấy nàng ngồi ở bàn, ông sững người ngạc nhiên thích thú.
- Cô đã trở về rồi! – ông kêu lên.
- Tôi đã nói tôi sẽ về ngày thứ sáu.
- Tôi tưởng cô đi lấy chồng.

- Lấy chồng à?
Nàng nhìn sững với vẻ ngạc nhiên. George Bellows vừa đi vào. Anh ta cũng ngạc nhiên khi trông thấy nàng.
- Lấy chồng à? – nàng lập lại – lấy ai?
- Tôi chỉ nghĩ – Henry trả lời một cách ngớ ngẩn – tôi đã sợ cô đã trốn đi với Allen Cooper.
- Trốn đi? Bà dì của tôi vừa qua đời. Tôi phải đi Boston. Văn phòng chưa mở cửa cho nên tôi phải gởi một bức điện tín. Ai nói tôi trốn đi?
Henry liền choàng cánh tay quanh người nàng.
- Không sao. Cô đã trở về. Tôi rất vui mừng.
Đúng lúc đó Lyon bước vào, anh đứng sững người khi trông thấy nàng.
Henry buông nàng ra và quay lại với vẻ nhẹ nhõm như trẻ con.
- Cô ấy đã trở về Lyon…
- Vâng, tôi đang trông thấy.
Giọng nói của Lyon không lộ ra một chút xúc cảm nào.
Anne nhìn xuống.
- Tôi lấy làm tiếc nếu tất cả các vị đã nghĩ sai lầm.
- Bà dì của cô ấy vừa qua đời – Henry hân hoan bảo, rồi cố tỏ ra điềm đạm, ông nói tiếp – Tôi lấy rất làm tiếc, Anne. (Ông quay sang Lyon). Cô ấy chỉ đi Boston để dự tang lễ.
Lyon mỉm cười và đi về văn phòng của anh.
- Cô vào văn phòng của tôi một lát đi – Henry mời – đây rồi, cô uống một chút cà phê nhé? Nếu cần lên lương, tôi xin sẵn lòng hay bất cứ gì khác, cô cứ nói cho tôi nghe.
Tiếng chuông trên bàn ông chợt kêu. Ông bật công tắc và Anne nghe giọng nói vắn tắt của Lyon.
- Henry, anh có thể cho Anne đem qua chỗ tôi bản hợp đồng quản lý Neely OHara?
Henry nháy mắt và tắt máy nội đàm. Ông mở tủ hồ sơ và bới tung các loại giấy tờ.
- Chúng tôi đang quản lý mọi việc cho cô bạn nhỏ của cô. Cô ta không có một đại lý nào. Cô ta chỉ có một tương lai tầm tầm – chỉ trên sân khấu – nhưng chúng tôi chăm lo cô ta là vì cô.
Ông đưa tập hồ sơ cho Anne và ra hiệu với nàng về phía cửa phòng của Lyon.
Lyon đứng lên khi nàng bước vào.
- Anh đoán Henry đã nói cho em biết chúng ta đang phụ trách công việc của Neely. Cô ta cứ nài nỉ..như thế sẽ giúp cho cô ta có cảm tưởng mình là một đại minh tinh.
Anne không rời mắt khỏi bản hợp đồng.

- Vâng, Henry đã nói với em.
Anh bước tới gần nàng và cầm lấy tập hồ sơ.
- Ông ấy đã nói với em rằng anh là một kẻ mất hồn suốt bốn ngày vừa qua chứ?
Nàng nhìn anh và anh ôm nàng vào lòng.
- Ôi Lyon, Lyon…
Nàng bám chặt vào anh.
- Anh lấy làm tiếc về bà dì của em. Không một ai trong văn phòng biết vì sao em bỏ đi. Henry đã làm như quả thật em sẽ không bao giờ trở về nữa. Anh thì không thể nào tin được. Anh chưa tin em đã bỏ đi khỏi đời anh. Anh nhìn nhận mình đã có hành động không tốt đẹp…Anne, đáng lẽ anh phải ở lại đêm hôm đó, Helen là bạn của em, và…
- Không. Em đã lầm. Em sẽ không bao giờ đưa ra bất cứ điều gì với anh nữa đâu. Helen không xứng đáng được như thế. Không một ai xứng đáng được như thế. Ôi ,Lyon, em yêu anh quá.
- Anh yêu em, Anne.
- Anh yêu! Ôi, Lyon, thật vậy hả anh?
Nàng lại bám chặt anh hơn nữa.
- Thật, thật vậy.
Anh dịu dàng bảo.
Khi nàng nhìn anh, nàng biết đó là sự thực. Và một lần nữa nàng tự bảo rất có thể nàng chưa hề có lúc được sung sướng như thế này.
Nàng sống hai ngày nghỉ cuối tuần trong căn hộ của Lyon. Nàng say mê đáp ứng lại anh trong lúc anh làm tình với nàng. Trong đêm thứ hai nàng thoái thác, run rẩy và nhụt chí. Anh ôm nàng một cách âu yếm và vuốt tóc nàng.
- Ôi, Lyon, điều đó đã xảy ra…
Nàng khẽ rùng mình.
- Lần đầu tiên – anh nói.
- Em đang bắt đầu lo nghĩ cho chính mình.
- Em đừng lo nghĩ gì hết, rất ít khi một cô gái đạt được tới tột đỉnh trong những ngày đầu tiên.
Nàng say sưa hôn lên mặt anh.
- Lyon, em đang thực hiện chức năng…em là một người đàn bà.
Đêm hôm ấy nàng hung hãn hơn trong lúc hai người gần gũi nhau. Nàng chưa bao giờ mơ tưởng cơn đam mê của cơ thể mình có thể khiến cho nàng phải xúc động, làm cho nàng vừa vui mừng vừa sợ hãi. Nàng yêu Lyon chỉ vì anh là Lyon, nàng khát khao anh về phương diện thể xác. Tình yêu của nàng có thể không thể thoả mãn được.
Chỉ có một ý tưởng khó chịu vương vấn trong óc nàng suốt kỳ nghỉ cuối tuần hoàn hảo. Ngày thứ hai nàng phải ra toà làm chứng cho vụ ly hôn của

Jennifer.
- Tôi biết cô ghét công việc này, Anne – Henry đã bảo – nhưng cô là người duy nhất tôi có thể tin tưởng.Jennifer là một người mới lạ ở New York. Cô ta không quen biết một cô gái nào. Mọi việc sẽ xong xuôi và ổn thoả trước khi cô hay biết. Cô đừng lo ngại về chuyện đó. Chỉ cần có mặt ở văn phòng lúc chín giờ rưỡi. Chúng ta phải đến toà án lúc mười giờ rưỡi. Ngày ho6m ấy Jennifer sẽ từ Philadelphia đến. Chúng ta sẽ tập dượt toàn bộ công việc trước khi rời khỏi văn phòng.
Nàng đã đề cập công việc này nhiều lần trong kỳ nghỉ cuối tuần và có nhiều lúc nàng thậm chí nghĩ đến nó trong lúc nằm trong vòng tay của Lyon.
- Kìa, nếu việc đó quả thật làm cho em áy náy thì em không cần phải làm nó – Lyon bảo.
- Em biết như thế là ngớ ngẩn, Lyon, nhưng em vẫn sợ hãi. Đó là khai man phải không anh?
- Về mặt chuyên môn thì đúng thế. Nhưng việc đó ngày nào cũng xảy ra. Anh muốn nói thật sự không ai để ý đến đâu. Ngay cả với quan toà. Nhưng nếu điều này trái với nguyên tắc đạo đức của em, em chỉ việc nói thẳng với Henry. Nếu cần, ông ta có thể nhờ cô Steinberg.
- Tại sao ông ấy không nhờ cô tan gay từ đầu?
- Ông ấy đã nghĩ đến điều đó. Tất nhiên cô ta là người bọn anh nghĩ đến trước tiên. Nhưng bọn anh có thể đi tới đâu, ngay cả với một vị quan toà giàu tình cảm? Phải chăng Jennifer North có vẻ giống loại đàn bà chịu nhận cô Steinberg làm bạn tri kỷ thân thiết? (Anh với tay lấy máy điện thoại). Nhưng em đừng buồn phiền về việc đó. Anh sẽ gọi cho Henry ngay bây giờ. Em không nợ nần gì Henry hay Jennifer North, thế thì tại sao em phải…
- Ôi lạy Chúa! – nàng vừa nói vừa ngồi dậy trên giường – Lyon, anh đừng gọi Henry.
- Tại sao?
- Em chịu ơn Jennifer rất nhiều – mười đô la và nhiều điều khác. Em đã quên bẵng tất cả. Chị ấy cho em mượn tiền để đi xe lửa từ Philadelphia về đây. (nàng đã kể cho anh nghe chuyện Helen Lawson, lưu ý bỏ phần dính dáng tới anh. Nhưng nàng đã quên kể cho anh nghe Jennifer tỏ ra có cảm tình với nàng, và giúp đỡ nàng như thế nào). Em đã định gởi tiền trả cho chị ấy. Nhưng khi về tới New York, thì em bắt gặp bức điện và em đã đi Lawrenceville ngay sau đó.
- Em có thể yên tâm. Anh tin chắc Jennifer không bận tâm tới mười đô la đó đâu. Ngày mai anh sẽ gởi trả cô ta.
- Tuy nhiên chị ấy đã rất tử tế với em đêm hôm ấy. Em nghĩ điều tối thiểu em có thể làm là làm chứng cho chị ấy.
- Tốt lắm. Nếu em nghĩ đó là cách đền đáp lại.

Nàng nhìn anh.
- Nói như thế có vẻ dứt khoát quá. Tựa hồ muốn chấm dứt quan hệ với một người nào, chẳng khác gì một tờ hoá đơn đã được thanh toán. Em còn nhớ lúc anh đã dùng lời nói đó với em. Cứ như là đóng sập cửa trước mũi em.
- Với em sao? Lúc nào?
- Lúc em thay mặt Neely cám ơn anh về việc tìm giúp cho cô ta chỗ làm. Anh nói như thế là để đền đáp lại việc em đã tìm giúp anh căn hộ này.
- Bây giờ là căn hộ của chúng ta – anh bảo.
Nàng nhìn anh một cách mơ hồ.
- Căn hộ của chúng ta?
- Tại sao không? Trừ phi em gắn bó với căn phòng của em ở đường 52. Anh nghĩ chúng ta ở đây cũng khá rộng rãi. Và anh rất muốn được sống chung với em.
Nàng liền khoác cánh tay chung quanh mình anh.
- Ôi Lyon, chúng ta quen biết nhau chưa lâu, nhưng em hiểu. Em hiểu ngay từ giây phút chúng ta mới gặp nhau rằng anh là người duy nhất em muốn lấy làm chồng.
Anh từ từ buông nàng ra.
- Anne, anh đang đề nghị em đến đây ở. Đó là tất cả những gì anh có thể đề nghị trong lúc này.
Nàng quay người khỏi anh, bối rối hơn là đau đớn. Lyon nắm lấy vai nàng và nhẹ nhàng xoay nàng quay trở lại đối diện với anh.
- Anne, anh yêu em hết sức.
Nàng cố nhắm mắt lại để che giấu hai giọt lệ đang ứa ra nhưng chúng vẫn tắc nghẹn qua giọng nói của nàng.
- Khi thiên hạ yêu nhau họ vẫn thường thành hôn.
- Ở Lawrenceville thì có lẽ đúng như thế, ở đó nhiều sự việc đã được giải quyết ngay từ lúc mới sinh ra đời và toàn bộ tương lai cũng đã được sắp đặt sẵn.
- Tương lai của anh cũng đã được sắp xếp rất vững chắc. Henry rất tin tưởng anh…
- Anh không chắc anh muốn ở lại với Henry. Đột nhiên anh dường như không chắc chắn bất cứ việc gì, nhưng chắc chắn anh không thích lối sống của Henry. – Anh chợt có vẻ trầm ngâm – Em biết rõ anh đã quyết định sau khi chiến tranh kết thúc, anh sẽ không trở về với Henry và với nếp sống cũ. Nhưng anh đã trở về và niềm vui của Henry lôi cuốn anh. Anh gần như bị lôi tuột vào mô hình cũ. Thế rồi chúng ta cùng ăn trưa ở Barberry Room. Ngay hôm ấy, em đã làm cho anh choáng váng, khiến anh phải suy nghĩ. Rồi tới kỳ nghỉ cuối tuần ở New Haven, và vụ Terry King – Anh lắc đầu – rồi vụ em biến mất. Anh bắt đầu đánh giá sự việc một cách cẩn thận và anh chọn ra

một quyết định, anh sẽ phải thật cố gắng viết cuốn sách đó.
- Thật là kỳ diệu Lyon. Nhưng hôn nhân đâu có làm cho mọi việc thay đổi?
- Anh vẫn còn một vài tư tưởng lạc hậu. Anne, anh nghĩ một người chồng thì phải nuôi được vợ mình. Nếu anh thành hôn với em, anh sẽ lao mình vào công việc cho Henry một trăm phần trăm, anh sẽ kiếm được nhiều tiền, nhưng cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ không có hạnh phúc.
- Anh định rời bỏ Henry?
- Bất hạnh thay, anh lại không thể. Anh đã tiết kiệm được một số tiền đủ để sống mấy tháng, nhưng như thế thì qúa mạo hiểm. Anh vẫn sẽ ở lại với Henry và đồng thời viết sách. Một vài giờ ngắn ngủi vào buổi tối…những kỳ nghỉ cuối tuần. Đó không phải là phương sách lý tưởng, nhưng ác thay, lúc này đó là phướng sách duy nhất. Anh cũng không có một căn nhà nào ở quê hương để rút về đó. Và anh thừa biết những chuyện may rủi ở trước mặt. Cho dù cuốn sách có được chấp nhận đi nữa, số tiền ứng trước cho một nhà văn mới không ai biết đến cũng sẽ vô cùng nhỏ nhoi. Phải mất từ sáu đến tám tháng cuốn sách mới xuất bản được, và một đôi khi, thậm chí đối với một cuốn sách hay, tác giả chỉ nhận được nhuận bút rất thấp. Sách được liệt ngay vào loại bán chạy nhất là điều rất hiếm hoi. Vì vậy anh có hai con đường - ở lại với Henry và viết sách trong thời gian rảnh rỗi, hoặc tìm một mụ nạ dòng giàu có làm nơi nương tựa.
- Em không già cũng không giàu nhưng em có một số tiền và em vẫn có thể tiếp tục làm việc.
Anh luồn bàn tay qua mái tóc nàng, ngắm nghía những sợi tóc đen óng ánh như tơ qua kẽ những ngón tay.
- Với số lương tuyệt diệu Henry trả cho em và số tiền tiết kiệm của anh, chúng ta vẫn không thể sống nổi trong căn hộ này.
- Nhưng em đã nói với anh em có tiền. Em có năm ngàn đô la mà ba em đã để lại cho em và em lại vừa được thừa hưởng sáu ngàn của dì em. Tất cả là mười hai ngàn, Lyon. Như thế quá đủ.
Anh huýt gió.
- Lạy Chúa! Anh đã kiếm được một kẻ thừa kế! – Anh hôn nàng một cách thắm thiết – Anne, anh thành thật xúc động. Nhưng điều đó không thể ổn được. Ngay lúc này anh không chắc anh có thể viết nổi. Anh thậm chí không tin cuốn sách sẽ hấp dẫn. Vào chính thời điểm này chắc hẳn có tới nửa triệu quân nhân đang ngồi trước máy đánh chữ và cố diễn tả lại những kinh nghiệm sống của họ ở Normandie, Okinawa hoặc cuộc oanh tạc London. Và mỗi người trong bọn anh quả thật đều có chuyện để viết ra. Chỉ có điều quan trọng là ai là người viết ra trước tiên và viết ra một cách xuất sắc nhất.
- Em tin chắc anh có thể viết văn – nàng nhất quyết – Em biết rõ như thế.
- Thế thì em biết rõ hơn cả anh nữa đấy. Điều đó thật là thú vị và anh yêu em

chính vì vậy.
- Lyon, sau khi viết xong cuốn sách, anh sẽ cưới em chứ?
- Anh sẽ rất vui mừng được làm việc đó, nếu cuốn sách thành công.
Nàng im lặng trong giây lát.
- Nhưng chính anh đã nói…ngay cả một cuốn sách thật hay vẫn không chắc đem lại nhiều tiền.
- Anh không nói tiền bạc là chiếc phong vũ biểu. Nếu cuốn sách thật hay, cho dù nó không đem lại một đồng xu, anh vẫn tiếp tục viết. Anh sẽ làm việc cật lực hơn nữa, bởi vì anh biết rằng nó còn hơn cả một giấc mơ. Và bằng cách này hay cách khác chúng ta sẽ thành công. Nhưng nếu cuốn sách không được một nhà xuất bản nào chấp nhận, thì anh sẽ phải làm việc gấp đôi với Henry. Anh sẽ phải từ bỏ gã Lyon Burke cũ và bù đắp cho những năm tháng lãng phí. Và anh không chắc em sẽ còn yêu anh nhiều nữa.
- Gã Lyon Burke cũ thích gì?
Anh suy nghĩ một hồi lâu.
- Không lãng phí một phút giây ngắn ngủi nào. Phải, anh cho rằng như thế thích hợp nhất. anh không bao giờ đổi chỗ mà không có một lý do suy tính trước. Ngay cả việc này…
Bàn tay anh vuốt ve ngực nàng.
Giọng nói the thé của Helen bỗng trở về tràn đầy tai nàng. Thì ra đó là sự thật: ngày xưa Lyon đã dính dáng tới Helen. Anh đã gần như công nhận chuyện ấy.
Nàng ôm anh vào lòng.
- Anh sẽ không bao giờ trở lại sau khi đã nói như thế. Nếu cuốn sách không thành công, anh sẽ viết cuốn khác. Anh vẫn giống như anh lúc này, và không có gì có thể thay đổi lại điều đó. Nếu anh vẫn muốn tiếp tục làm việc với Henry, và viết văn, em sẽ chờ đợi. Em sẽ chờ mãi mãi, dù anh phải viết tới cả một tủ sách. Nghĩa là anh vẫn còn là anh.
- Anh không biết mình có được cao quý như thế hay không. Nhưng vẫn còn hơn là Henry Bellamy. Thế mà đó lại chính là nơi anh đang tiến tới. Thực ra, anh đã thành công hơn cả Henry, bởi vì anh không tử tế bằng! Henry dao động, mất thì giờ lo nghĩ. Còn anh thì tâm trí chỉ hướng về một phía. Anh đúng là một Henry cỡ lớn – một thành công đối với bên ngoài và một thất bại đối với bản thân.
- Đó chính là điều anh nghĩ về Henry sao?
- Henry đã đấu tranh suốt ba chục năm trời để đạt được tới cái vị trí bây giờ - tới đỉnh, anh nghĩ anh phải gọi như thế mới đúng. Đó là một từ sáo mòn. Ông ấy gọi nó là đỉnh Everest. Và đó chính là nơi ông ấy đang ở, về phương diện tài chính và sự nghiệp. Nhưng đời sống bản thân của ông ấy thì sao? Nếu có ai viết một cuốn sách ca tụng ông ấy, chắc phải có nhiều chương

dành riêng cho những thành tựu của ông ấy trong lãnh vực kịch nghệ và kinh doanh. Còn cuộc đời riêng của ông ấy thì thẳng tuột, không gia đình, không bà con thân thích. Nói tóm lại không có một cuộc đời nào ngoài lãnh vực kinh doanh. Một mình trên đỉnh Everest.
- Nhưng anh chỉ đang chứng minh quan điểm của em mà thôi, Lyon. Henry vẫn đang chờ dịp cưới vợ. Anh cũng vậy.
- Không. Bởi vì một cuộc hôn nhân có nghĩa lý gì đâu khi ta ở trên đỉnh Everest. Có nhiều người đàn ông giống như Henry, đã lấy vợ rồi có con và gia đình đàng hoàng, nhưng đời sống riêng tư của họ không có gì khác. Ta cứ giả sử Henry đã có vợ, một người đàn bà tử tế - không ở trong lãnh vực kinh doanh. Đám con cái giờ đây chắc hẳn đã lấy vợ, lấy chồng, có con có cái. Bà vợ ông ấy chắc sẽ đang đi nghỉ đông ở Florida. Bà ta chắc đã không còn cằn nhằn Henry về giờ giấc thất thường và lúc này hẳn đã quen sống không có tình bè bạn của ông ấy – một điều mà bà ta chưa hề có. Chắc bà ta đã không còn nghĩ tới những điều tốt đẹp mà Henry đã từng dâng hiến – căn hộ rộng lớn hoặc ngôi biệt thự sang trọng trong thành phố, những chiếc áo lông thú, lối sống. Có rất nhiều Henry đã lập gia đình và cuối cùng vẫn cô đơn trên đỉnh cao. Họ phải cô đơn, bởi vì họ đã xa lánh mọi người trên suốt đường đời của mình. Trong thế giới cực nhọc này, họ làm điếm, dối trá, lừa đảo và sử dụng mọi thủ đoạn có thể để trèo lên cái chỗ của Henry. Công việc này cần phải như thế. Và đó chính là những gì anh đang huênh hoang chống lại. Không phải cá nhân Henry mà là những gì mọi người biến thành, nếu bị sa lầy trong đó quá lâu.
Cả hai cùng lặng thinh một lúc, rồi Lyon lên tiếng trước.
- Anh rất tiếc phải nói ra những lời như thế.
- Không, em rất sung sướng. Em đang hiểu anh nhiều hơn. Em chỉ băn khoăn một điều.
Anh nhìn nàng một cách trìu mến.
- Điều gì?
- Khi nào anh mới thành hôn với em?
Anh bật cười lớn. Nàng tự hỏi phải chăng anh tự biết mình kỳ diệu như thế nào mỗi khi cười. Nàng chưa hề quen biết một ai có kiểu cười như vậy, đầu hất ra phía sau một cách thoải mái và âm thanh như một hồi chuông kỳ diệu.
- Anh nói cho em nghe một điều, em sẽ là người đầu tiên đọc bản thảo, ngay sau khi anh viết xong, rồi em sẽ cho anh biết ý kiến.
Nàng xích lại gần anh.
- Em phải đi ngủ mới được – nàng khẽ bảo- ngày mai em có rất nhiều việc phải làm.
- Phải, vụ ly hôn.
- À…Lyon…anh có thêm chìa khóa phụ căn hộ này chứ?

Anh ôm chặt nàng.
- Anh đã cho làm một cái. Thế là em định dọn đến đây?
- Không, nhưng ngày mai em sẽ đưa đến một cái máy chữ và một lô giấy trắng. Một máy chữ mới tinh. Đó sẽ là món quà em tặng anh trước khi cưới.
- Anh xin nhận…với một điều kiện, em sẽ dọn đến cùng với nó.
- Không. Em sẽ tới đây như thế này mỗi lần anh muốn. Em sẽ ở với anh trong tất cả các kỳ nghỉ cuối tuần và đánh máy cho anh. Nhưng em sẽ không sống với anh. Em sẽ sống vì anh…và chờ đợi.
Anh hôn lên lông mày nàng.
- Với tư cách một luật sư, anh cần phải nói rằng em đang nhắm vào mục đích thiển cận của vấn đề. Nhưng với tư cách người yêu, anh hứa sẽ cố gắng hết sức để không bỏ rơi em.

Việc ra hầu tòa khá gọn. Mọi nỗi lo sợ trong đầu Anne đã tan biến ngay khi nàng quan sát thủ tục không có gì đặc biệt. Henry đưa cho vị chánh án một số giấy tờ. Vị chánh án làm bộ đọc, một vài câu hỏi được trao đổi, Jennifer khai những lời đã được diễn tập, Anne phụ hoạ thêm. Chưa đầy mười phút Jennifer đã được ly hôn.
Henry đưa cả hai cô gái đi ăn trưa. Ông ăn một cách nhanh chóng.
- Tôi có công việc đang chờ giải quyết – ông giải thích – nhưng hai cô cứ tiếp tục ngồi đây và ôn lại mọi chuyện. Anne, cô có thể nghỉ việc chiều nay.
Henry vừa đi, Jennifer liền quay sang Anne và hỏi:
- Bây giờ hãy kể cho tôi nghe chuyện của cô và Lyon đến đâu rồi?
Jennifer lắng nghe và Anne ngạc nhiên vì có thể giãi bày với Jennifer một cách dễ dàng.
Jennifer lắc đầu.
- Lyon có vẻ thô bạo thật. Chắc cô sẽ không bao giờ kiềm chế nổi anh ấy.
- Nhưng em đâu có muốn kiềm chế anh ấy?
- Tôi không có ý muốn nói theo lối đó. Một người đàn ông cần phải cảm thấy mình đang quản lý mọi việc, hãy làm sao để cho anh ta tròng chiếc nhẫn vào ngón tay cô, rồi cứ làm nô lệ cho anh ta nếu cô muốn.
Anne nhìn vào bàn tay không mang nhẫn của mình.
- Điều đó không quan trọng. Em có chiếc nhẫn lớn nhất mà chị chưa từng thấy hiện đang nằm trong két sắt.
Jennifer nhìn sững nàng, vẻ nể nang.
- Cô muốn nói cô đã tìm cách tống khứ Allen mà vẫn giữ chiếc nhẫn?
- Anh ấy không chịu nhận lại.
Jennifer lắc đầu.
- Thế thì cô phải rất xuất sắc trên giường. Tôi nghĩ đã có câu trả lời cho tất cả sự thể.

- Em chưa bao giờ sống với Allen.
Jennifer ngẩn người ra một lát rồi cô nhe răng cười.
- Như vậy mới thật là xuất sắc. Cô là cả một sự thách thức đối với Allen.
- Em lại sợ không được như thế đối với Lyon.
- Tuy vậy, tôi vẫn nghĩ cô hãy còn may lắm. Ít nhất cô đã làm một việc đúng: từ chối đến ở chung với Lyon. Tôi cũng định xử sự như vậy với Tony Polar. Anh ta rủ tôi bỏ cuộc biểu diễn để cùng đi du lịch, cũng không nói gì đến hôn nhân. Nhưng tôi không phải là hạng đàn bà bám theo gót đàn ông. À này, căn hộ của cô có rộng không?
- Chỉ có một phòng. Em sống trong khu nhà cho thuê, cùng với Neely.
- Tôi không có nơi nào để ở lúc cuộc trình diễn bắt đầu – Jennifer nói – nếu tìm ra được một nơi nào để ở chung với nhau thì thú vị quá.
- Có vẻ tuyệt vời thật đấy, nhưng em thực tình không thể chịu nổi một nửa căn hộ.
- Này – mắt Jennifer chợt sáng lên – tôi có một ý kiến tuyệt lắm. Cô vừa bảo Neely có một phòng. Thế thì cả ba chúng ta sẽ cùng thuê nhà. Như vậy thì có thể chịu nổi.
- Em hoàn toàn đồng ý – Anne nói.
- Ba tuần nữa chúng tôi sẽ trở về thành phố. Từ đây đến đó cô tìm cách xoay sở thử xem.
- Em sẽ cố nhưng mọi việc sẽ không dễ dàng. Em đã tìm được căn hộ cho Lyon nhưng đó là nhờ Allen giúp đỡ.
Đôi mắt màu xanh của Jennifer bỗng nheo lại.
- Anne, cô định làm gì với chiếc nhẫn?
Anne nhún vai.
- Chắc là em cứ để nó ở trong hầm mộ. Em không thích mang nó.
- Chỉ để nó ở đó à? Khi nào nó mới có ích cho cô?
- Sao?
- Cô hãy bán nó đi, đầu tư đồng tiền.
- Nhưng nó đâu có thuộc về em thực sự?
- Cô đã trả lại và anh ta đã không chịu lấy, thì kể như nó thuộc về cô. Cô xứng đáng được làm chủ nó. Cô đã ở bên cạnh một người đàn ông mà cô không thể chịu đựng nổi, cô có quyền được đền bù một cách xứng đáng. Hãy bán nó đi.
Anne chợt nghĩ đến Lyon. Có lẽ Jennifer nói đúng. Tới cuối năm, nếu cuốn sách không thành công và nàng không có một số tiền tương đối lớn…
- Có lẽ chị nói đúng. Em sẽ bán chiếc nhẫn đi rồi gởi tiền vào ngân hàng và để cho nó sinh sôi nẩy nở.
- Cô không nên làm theo kiểu đó. Cô hãy bán nó đi và nhờ Henry Bellamy đầu tư vào thương trường…Cô có thể được gấp đôi tiền trong vài năm. Sau

chiến tranh, thị trường luôn hoạt động mạnh.
- Nhưng như thế có mạo hiểm lắm không?
- Bây giờ thì không, và nhất là khi Henry quản lý việc đó giúp cô. Henry đã bảo tôi, thị trường sắp sửa tăng vọt. Tôi ước ao có tiền. Tôi không có lấy một xu ngoại trừ tiền kiếm được qua các buổi trình diễn. Nhưng khi nào tôi có trong tay một số tiền lớn, tôi sẽ nhờ Henry đầu tư.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Mười hai năm 1945
JENNIFER

Vở "Đụng phải Trời" được trình diễn ba lần ở Philadelphia. Lời tiên đoán của Henry là đúng. Họ có thể bỏ qua Boston, và đưa cuộc trình diễn đến New York sớm hơn dự định. Cả đoàn đều háo hức chuẩn bị cho đêm khai diễn ở New York, tin tưởng sẽ thành công nhưng tinh thần cũng khá căng thẳng. Khó có thể lường trước được ý kiến của các nhà phê bình ở New York. Không điều gì có thể được coi là tất nhiên.
Chỉ có Jennifer là không để ý đến sự khích động trước buổi khai mạc này.Philadelphia đã là một hứa hẹn hữu ích nhất. Cô đứng trong hành lang khách sạn và nở một trong những nụ cười rạng rỡ nhất của cô với viên luật sư bám dai ở Philadelphia đang nài nỉ cô cùng đi uống một ly rượu cuối cùng trước khi về ngủ.
- Đã ba giờ sáng rồi – cô một mực từ chối – và em phải ngủ một chút.
- Em có thể ngủ suốt ngày mai Đi nào, anh biết một câu lạc bộ tuyệt vời mở cửa suốt đêm, ngay trên phố này thôi.
- Trời lạnh và em thật tình muốn ngủ một chút, Robby à. Vả lại em không quen uống rượu, và nếu em uống thêm một ly Coke nữa, chắc là người em sẽ nổ tung ra.
- Em làm sao có thể lạnh trong chiếc áo choàng đó?
Anh ta nhìn chiếc áo lông hải ly cô đang mặc với vẻ mặt mang đầy ý nghĩa. Cô trìu mến vỗ nhẹ lên áo.
- Anh hết sức tử tế vì đã tặng em chiếc áo này. Nó quả thật còn ấm hơn cả chiếc áo lông chồn của em. Nhưng em cần phải ngủ một lát.
- Em hãy để anh cùng lên với em – anh ta nài nỉ.
- Đêm qua anh đã ở bên em rồi mà, Robby.
- Chẳng lẽ không thể gần bên em hai đêm liền được sao?
- Phải, khi em đang làm việc. Anh hãy gọi điện thoại cho em ngày mai nhé.
Nụ cười của nàng đầy hứa hẹn.
- Lúc nào?
- Vào khoảng sáu giờ chiều. Chúng ta sẽ cùng ăn tối trước khi biểu diễn.
- Và sau đó?
- Và sau đó…
Cô gật đầu hôn gió anh ta và bước vào thang máy.
Có mấy bức thư nằm trên sàn, dưới cánh cửa. Một là của một nhà bình luận.

Có hai yêu cầu gọi cho tổng đài 24 ở Cleverland. Lúc này mà gọi cho mẹ cô thì đã quá muộn. Cô nhìn kỹ giờ trên bức thư Cleverland sau: một giờ rưỡi. Ngay cả mẹ cô cũng không đủ kiên nhẫn để chờ cô gọi lại lâu đến thế. Bức thư kia là của Anne. Anne đã ký hợp đồng thuê nhà mới và mọi chuyện tốt đẹp. Anne là một cô gái kỳ diệu. Jennifer cảm thấy ghen tị với cô ta, theo kiểu cô cảm nghĩ về Lyon. Chắc phải tuyệt thú khi có thể cảm nghĩ theo kiểu đó. Nhưng rồi nếu ta cảm nghĩ được, ta không thể làm gì được khác. Cô vuốt ve chiếc áo choàng bằng lông hải ly – một đêm với Robby. Đây là thứ cần phải có cho một con người cao quý, để đạt được những gì ta muốn. Cô tự hỏi nên xử sự như thế nào để được yêu một người như Lyon Burke. Lyon chắc hẳn là dễ yêu…cô đã nghĩ như thế ngay lúc lần đầu tiên mới gặp anh.
- Chúng ta sẽ đến xem chương trình khai diễn của Tony Polar đêm nay – Henry bảo – cô cần phải được thiên hạ thấy ở khắp mọi nơi, để cho việc quảng cáo được liên tục. Tôi đã sắp xếp cho Lyon Burke đi với cô, còn tôi sẽ hộ tống Helen Lawson.
Cô đã không chuẩn bị tinh thần để gặp một người như Lyon Burke. Bỗng thấy trong lòng kích động, khi gặp một người đàn ông mà cô biết mình mong muốn, chỉ vì ý thích của mình, chứ không vì bất cứ một mục đích nào hết. Cô đã định gần gũi anh đêm hôm ấy nhưng rồi Tony Polar xuất hiện. Đó là giây phút quyết định đầy căng thẳng. Ánh đèn sân khấu chiếu lên Tony, Tony hát cho cô, mọi người trong phòng nhìn chằm chằm, nụ cười không được tắt trên môi cô, sức thu hút của Lyon Burke. Nhưng cô vẫn nhận rõ Tony Polar đang lôi cuốn khán giả. Với tư cách một người đàn ông thì Tony không thể so sánh với Lyon, Họ cùng tuổi tác, cô ước đoán họ vào khoảng ba mươi. Nhưng một người bao giờ cũng vẫn là một thanh niên, trong lúc người kia đã trở thành đàn ông từ lâu lắm. Nhưng còn một vấn đề khác, trong lúc Lyon chỉ là một viên đại lý, Tony đã là một minh tinh…Điều đó đã giúp cô quyết định…Chuyện quả thật đơn giản.
Cô cởi áo quần, bỏ bừa trên ghế. Có lẽ cô sẽ để cho Tony ở lại đêm mai. Cô có thể xoay sở được một chiếc áo ngủ mới. Cô nhăn mũi. Anh ta không được hấp dẫn cho lắm và thở quá mạnh. Nhưng cô cần một số áo quần mới và bọn đàn ông có bề ngoài như Tony bao giờ cũng hào phóng. Họ phải thế! Còn Lyon Burke…nhưng anh ta là một thứ xa xỉ phẩm và cô không thể có khả năng. Một cơ cấu cô chưa từng biết, dường như khởi động bên trong tâm trí cô – tự động loại bỏ yếu tố thiếu thực tế với sự chính xác của một máy tính IBM, có tác dụng như một nơ ron thần kinh phản kháng lại những cảm xúc mỗi khi chúng gây khó khăn cho các quyết định của cô.
Sự việc luôn luôn như vậy. Lúc đầu những cảm xúc của cô đã bị đè bẹp. nhưng chuyện đó cách đây đã lâu rồi. Giờ đây các quyết định tự động trở về. Cô lại nghĩ đến Lyon Burke. Tệ quá, sự lựa chọn đêm hôm ấy thật đáng tiếc.

Đêm hôm ấy cô phải chọn Lyon hoặc Tony, và cô đã không tạo điều kiện cho cả hai tranh tài.
Lyon đã có vẻ hiểu. Bỗng nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu cô. "Chúng ta giống hệt nhau!". Tất nhiên nhất định đó là lời giải đáp. Cô là một thứ xa xỉ phẩm mà anh không thể có khả năng. Nhưng Anne – chắc chắn Anne không đời nào thích hợp với ý đồ của Lyon. Một ý nghĩ mới mẻ và xa lạ chợt nảy ra trong tâm trí. Có lẽ chỉ vì cô đã không quyến rũ được Lyon. Nhưng đó là điều phi lý. Cô thừa sức quyến rũ bất cứ người đàn ông nào. Cô thả nịt tất và áo ngực xuống rồi đứng trước tấm gương soi cả người. Cô quan sát thân hình mình một cách chăm chú, như một bác sĩ xem xét bệnh nhân. Thân hình cô thật tuyệt hảo. Cô quay sang một bên và ngắm nghía bộ ngực trông nghiêng của mình. Nó vẫn thẳng căng như mọi ngày. Cô gập hai cánh tay lại và theo đúng phương pháp tập hai mươi lăm động tác làm căng ngực. Cô mở tủ thuốc và lấy ra một chai kem lớn, với sự chính xác của nhà phẫu thuật, cô bôi kem lên ngực và xoa đều bằng cách vuốt lên phía trên. Rồi với vẻ cân thận tương tự, cô bôi kem dưỡng da lên mặt. Sau đó cô mở một chai khác và bôi một chút kem phía dưới mắt. Cô lấy một miếng thuốc cao hình chữ V trong hộp và dán giữa hai con mắt, trên sống mũi. Cô tập thêm hai mươi lăm động tác ngực nữa rồi măc áo ngủ vào.
Cô nhìn đồng hồ. Lạy Chúa, đã gần bốn giờ sáng và cô còn chưa đi ngủ. Khi nào người ta mới chịu mở hơi sưởi trong cái khách sạn này? Trời, lạnh cóng cả người. Cô chuồi vào giữa hai lớp chăn và liếc qua tờ báo buổi sáng. Có hai bức hình của cô. Một chụp cô với Tony. Tony! Vào lúc này, chắc là đã đề nghị cô thành hôn, nếu không vì bà chị của anh ấy. Cô cau mày khi nghĩ đến Miriam. Miếng thuốc dán giữa sống mũi làm cô đau nhói, cô vội dịu nét mặt lại ngay. Cô sẽ làm gì Miriam? Hai người sẽ không bao giờ lay chuyển được bà ta. Nếu không phải vì Tony quá háo hức ân ái với cô, chắc là cô sẽ không bao giờ được gặp anh một lần. Nghĩ cho cùng, đó là lần duy nhất họ tống khứ được Miriam.
Chuông điện thoại reo lên một cách rụt rè, tựa hồ e ngại quấy rầy bất cứ ai vào một giờ như thế này. Cô cầm ống nghe lên, lòng tràn đầy hy vọng. Một đôi khi Tony cũng thức cho đến sáng. Nhưng đó là tổng đài Cleveland. Cô thở dài và đồng ý nghe cu' điện thoại mà cô sẽ phải trả tiền.
- Jen… - giọng nói lải nhải của mẹ cô vang lên – Mẹ đã phải gọi con suốt đêm…
- Con vừa mới về mẹ à. Con nghĩ đã quá trễ nên không gọi lại cho mẹ.
- Mẹ làm sao có thể ngủ cho được. Mẹ lo quá. Tất cả báo chí Cleveland đang nói về con. Họ bảo con không được một xu nào trong vụ ly dị ông hoàng…
- Đúng thế đấy.
- Jen, con điên hay sao? Con biết dượng John sẽ về hưu năm tới. Và cả gia

đình sẽ không bao giờ sống nổi bằng tiền trợ cấp của ông ấy. Chắc chắn sẽ không có đủ tiền để xoay sở cho qua ngày.
- Tuần trước con đã gởi cho mẹ 50 đô la. Và con sẽ gởi thêm cho mẹ ngay khi con được lãnh lương trong tuần này.
- Mẹ biết nhưng bà ngoại vừa bị ốm…Mẹ phải đưa bà đến bác sĩ, rồi hệ thống đốt bằng dầu lại rò rỉ, và…
- Con sẽ xem có thể đào thêm ở đâu được chút nào không – cô vừa nói vừa nghĩ đến Robby – Nhưng mỗi tuần con chỉ kiếm được một trăm hai mươi đô la, chưa kể tiền bảo hiểm xã hội và thuế lợi tức.
- Jen, mẹ sẽ không chết đói và không cần phải gởi con đi học ở Thuỵ Sĩ chỉ để con kết thúc cuộc đời bằng một showgirl với số lương ít ỏi như vậy.
- Mẹ sẽ không chết đói. Đó là số tiền ba để lại cho con và mẹ gởi con đi Thụy Sĩ năm đó chỉ cốt cắt đứt quan hệ giữa con và Harry.
- Bởi vì mẹ nhất quyết con sẽ không kết thúc cuộc đời như cô bé đáng thương Jeannette Johnson, bằng cách kết hôn với một anh thợ chữa xe.
- Harry không phải chỉ là thợ máy. Anh ấy đang học để trở thành một kỹ sư và con yêu anh ấy.
- Nhưng anh ta vẫn là một thợ máy, với móng tay đen thui và ba đứa con bẩn thỉu. Harriett Irons đã từng là một trong những cô gái xinh đẹp nhất vùng này. Cô ấy trạc tuổi con, nhưng giờ đây trông như bốn mươi vì đã kết hôn với anh ta.
- Kìa mẹ, một cô gái hai mươi lăm làm sao trông như bốn mươi được?
- Khi một cô gái không có tiền và kết hôn vì tình, cô ta sẽ già đi rất nhanh. Tình yêu thường không bền vững. Đàn ông chỉ quan tâm có một điều. Con hãy nhớ lại ba con!
- Mẹ, chuyện xưa cũ lắm rồi – Jennifer yếu ớt nói – không lẽ mẹ gọi con chỉ để than phiền về ba? Vả lại dượng John là một người chồng tốt đối với mẹ. Con thậm chí còn không nhớ ba, nhưng con chắc chắn ba không thể tử tế bằng dượng John.
- Ba con là một người không ra gì. Ông ấy đẹp trai nhưng lại không ra gì. Tuy nhiên mẹ vẫn yêu ông ấy. Gia đình chúng ta không bao giờ có tiền, nhưng thuộc loại tiếng tăm. Con đừng quên, bà ngoại là người thuộc dòng họ Tremont ở Virginia. Và mẹ vẫn còn nghĩ con nên lấy họ Tremont làm tên trên sân khấu thay vì cái tên North kỳ cục.
- Không phải chúng ta đã đồng ý rằng nên lấy một cái tên lạ để không một ai tìm ra tung tích của con hay sao? Nếu con cần được người ta tưởng mình 19 tuổi, thì con phải là Jennifer North. Nếu con lấy tên Tremont, một người nào đó ở Virginia có thể tìm ra dấu vết của con. Nếu con lấy tên Johnson, bất cứ ai ở Cleveland cũng nhớ ra con.
- Thiên hạ đều biết con như thế này, chắc sẽ nhớ ra con thôi. Cả thành phố

đã bàn tán về con từ khi con trốn đi. Một tờ báo cứ thắc mắc về việc con chỉ khai mới có 19 tuổi, nhưng tất cả mọi người quá kích động về vụ ông hoàng cho nên điều đó không còn quan trọng. Và mẹ cảm thấy nó thật sự không quan trọng bởi vì cuộc hôn nhân của con đã tiến hành tốt đẹp. Thế mà giờ đây con định liệng bỏ tất cả mà không thu lại một đồng nào.
- Mẹ có biết vì sao con đã bỏ chạy không? Trước khi sắp sửa đi Ý, con đã phát giác ra anh ta không có tiền.
- Con muốn nói gì vậy? Mẹ đã trông thấy các bức hình trên báo. Chuỗi kim cương, chiếc áo lông chồn…
- Chuỗi hạt là vật gia bảo, anh ta đã mua cho con chiếc áo lông, nhưng anh ta đã mua nó không mất tiền nhờ vào việc chúng con quảng cáo giúp cho người chủ tiệm bán áo. Anh ta có cả một tầng ở khách sạn Waldorf, nhưng một công ty rượu vang đã thanh toán mọi chi phí. Anh ta giống như một nhà đại diện thiện chí cho họ. Tước hiệu anh ta đúng là chính thống hoàng gia, nhưng bản thân anh ta lại không có lấy một xu. Gia đình anh ta đã mất tất cả mọi thứ khi Mussolini thống trị. Họ chỉ còn một lâu đài kinh tởm bên ngoài thành Naples. Con có thể ở đây, lục lọi tủ sách đủ các nước trên thế giới, mang những thứ nữ trang gia bảo, nhưng sống trong cảnh nghèo nàn của kẻ thượng lưu. Con đã may mắn kịp thời tự giải thoát. Anh ta bảo con anh ta giàu, bởi vì anh ta nghĩ một người vợ Mỹ xinh đẹp sẽ là vốn quý của anh ta. Sau khi cưới con mới hiểu được sự thật cay đắng. Thế rồi anh ta bắt đầu kể cho con nghe về một người buôn rượu vang giàu có người Ý mà con phải tìm cách lợi dụng, làm bất cứ điều gì y muốn. Mẹ à, anh ta là một tên ma cô thượng hạng, sau khi con đã hiểu rõ. Con vẫn còn may mắn là giữ được chiếc áo lông.
- Còn Tony Polar thì sao?
- Anh ấy quả thật vô tích sự.
- Jen!
- Mẹ à, đúng là vô tích sự…nhưng con vẫn thích anh ấy và anh ấy đang hái ra tiền. Ngoài ra luật sư của con nghĩ con có thể có được một hợp đồng đóng phim.
- Con bỏ ý định đó đi!
- Tại sao? Con có thể thành công lắm chứ.
- Quá muộn rồi. Con đâu còn 19 tuổi. Con nên nhớ hiện nay con may mắn, con có một khuôn mặt tuyệt đẹp và một thân hình con thuộc loại đàn ông phải nhảy xổ vào…mặc dù dáng người của con khó lòng giữ lâu được như thế. Con kể cho Tony Polar nghe về gia cảnh như thế nào?
- Một câu chuyện kín như bưng không sao kiểm tra được, căn cứ một phần vào sự thực. Ba con rất giàu có và chết trong một vụ oanh tạc ở nước Anh, để lại tất cả cho người vợ thứ hai…

- Điều đó thì đúng. Còn gì khác nữa?
- Ba con để lại một gia tài nhỏ, đủ để gởi con đi học bên Thụy Sĩ. Bởi lẽ mọi người đang tưởng con 19 tuổi, con bỏ qua chuyện đã ở Châu Âu hơn năm năm.
- Con đã nói gì về mẹ?
- Con nói mẹ đã chết.
- Cái gì?
- Mẹ, con phải nói gì với anh ấy? Chẳng lẽ con lại bảo con có mẹ và ông dượng, và bà đang còn sống ở Cleveland và đang mong chờ đến ở chung với chúng con?
- Nhưng nếu con thành hôn với anh ấy, làm sao con giải thích được mẹ là ai?
- Mẹ sẽ là dì của con, người em gái thân yêu của mẹ con mà con đang phụng dưỡng…
- Tốt lắm. Con vẫn đang trông chừng trọng lượng của con đấy chứ?
- Con đang rất thon người mẹ à…
- Mẹ biết, nhưng con cố giữ để không mập mà cũng không gầy quá nữa nhé. Đó là điều tồi tệ nhất đối với bộ ngực của con. Bộ ngực lớn như của con chẳng mấy chốc sẽ xệ xuống và khi đó trông thật chướng mắt. Con hãy làm sao kiếm ra tiền trong lúc con còn giữ được nó gọn ghẽ. Đàn ông là lũ súc vật. Bọn họ đều thích món đó. Có lẽ mẹ đã không mất ba con nếu mẹ không bị lép ngực. Rồi mẹ đã có thể sống một cuộc đời tử tế…(Bà bắt đầu thổn thức). Ôi Jen, mẹ không thể chịu đựng được nữa, mẹ muốn rời khỏi đây và đến sống với con.
- Kìa mẹ, mẹ không thể bỏ dượng John và bà ngoại…
- Tại sao mẹ lại không thể? Cứ để dượng John ở lại với bà ngoại. Ông ấy cùng với công việc ngớ ngẩn của ông ấy. Ông ấy còn có thể đi đâu khác? Thậm chí ông ấy không thể có khả năng mua một căn nhà.
- Mẹ! – Jennifer vừa kêu lên vừa nghiến chặt răng và cố giữ kiên nhẫn – mẹ, con xin mẹ. Mẹ hãy để cho con thành hôn với Tony trước đã, rồi con sẽ thu xếp cho mẹ.
- Anh ta có nhắc nhở chuyện hôn nhân không?
- Chưa ạ…
- Con còn chờ đợi gì nữa. Năm năm sau con sẽ ba mươi tuổi. Khi ba con bắt đầu chán mẹ, mẹ mới có 29 tuổi. Jen, con không có nhiều thì giờ lắm đâu.
- Không đơn giản mẹ à. Anh ấy có một bà chị. Bà ta quản lý anh ấy, viết mọi tấm ngân phiếu cho anh ấy. Mẹ của hai chị em đã qua đời khi Tony mới sinh. Bà chị đã nuôi nấng và thương yêu cậu em. Và bà ta ghét con.
- Jen, con cần phải cứng rắn lên mới được. Con hãy tống khứ bà ta đi. Hãy chiếm lấy chỗ của bà ta. Đừng để bà ta dọn đến ở chung nếu con thành hôn với Tony. Như thế đời con sẽ tàn tạ, và bà ta sẽ không đời nào để cho mẹ

đến. Con hãy động não đi, hãy khôn khéo một chút. Nếu một người đàn bà có tiền thì không gì có thể làm hại người đó. Mẹ chỉ mong muốn điều tốt đẹp nhất cho con mà thôi…
Cái lò sưởi bắt đầu kêu răng rắc, mặt trời bắt đầu lấp ló phía dưới tấm màn che, Jennifer vẫn còn thức. Cú điện thoại của mẹ không làm cho cô băn khoăn nhiều, cô đã quá quen với chuyện đó. Nhưng cô lo ngại về việc không ngủ được. Cách duy nhất để giữ được sắc diện của mình là phải nghỉ ngơi đầy đủ. Cho dù mình không ngủ thì nằm trên giường và nghỉ ngơi cũng vẫn tốt. Cô đọc được điều này ở đâu đó. Cô châm một điếu thuốc khác. Nhưng nghỉ ngơi kiểu gì như thế này nếu cứ bước quanh quẩn và hút cả gói thuốc lá suốt đêm? Cô vào buồng tắm và bôi thêm một chút kem dưới mắt. Vẫn chưa có nếp nhăn nào, nhưng tình trạng như thế này sẽ kéo dài thêm bao lâu nữa. Trung bình cô ngủ không quá ba tiếng đồng hồ mỗi đêm…kể từ mấy tuần lễ cuối cùng ở Tây Ban Nha. Cô chợt thở dài, trước đó cô luôn luôn dễ ngủ. Thật ra giấc ngủ thường là một sự thoát ly thực tế. Khi nhiều vấn đề trở nên không vượt qua được, cô sẽ mong đêm về. Cho tới mấy tuần lễ cuối cùng đó ở Tây Ban Nha, với Maria…
Maria…Maria là cô gái xinh đẹp nhất trường, và Jennifer, cùng với những sinh viên năm thứ nhất khoa ngôn ngữ, đã thần tượng hoá vẻ đẹp lạnh lùng của người Tây Ban Nha. Maria là sinh viên năm cuối và cô ta không hề nói chuyện với bất cứ ai. Và nếu hay biết sự tôn sùng mà cô ta đã gây ra trong lòng các sinh viên khác, thì điều đó vẫn không khiến cho cô ta xao xuyến, cô ta không có bạn. Thái độ ngạo mạn này chỉ làm gia tăng sức quyến rũ đối với những cô gái trẻ tuổi hơn, và sự ức đoán cùng lòng ghen tị với bọn sinh viên cùng lớp. Tựa hồ Maria sẽ tốt nghiệp và rời khỏi Thụy Sĩ mà không cho phép ai vượt qua bức rào kiên cố. Cho tới ngày hôm ấy trong thư viện…
Jennifer đang vừa khóc vừa đọc thư của mẹ cô. Tiền đã cạn, cô phải trở về nhà vào cuối năm học. Cô có cơ hội làm quen nào đáng giá không? Cleveland vẫn còn ở trong tình trạng đình đốn, mặc dù cuộc chiến tranh ở Châu Âu đang mở ra nhiều nhà máy mới. Harry đã thành hôn với Harriett Irons và vẫn còn làm việc tại trạm xăng. Chính một phần vì Harry mà cô khóc…
- Thôi nào, đâu có đến nỗi phải thế.
Jennifer nhìn lên. Đó là Maria. Maria oai nghiêm đang nói với Jennifer! Maria ngồi xuống. Maria thật là thân ái, Maria lắng nghe Jennifer trò chuyện.
- Em không biết mẹ em đã trông mong những gì – Jennifer kết thúc bằng một giọng yếu ớt – có lẽ bà ấy tưởng ông thầy dạy tiếng Anh là vị chúa tể với một toà lâu đài.
Maria bật cười.

- Các bậc cha mẹ - cô ta nói bằng một giọng tiếng Anh trịnh trọng nhưng tuyệt hảo – năm nay tôi mới hai mươi hai tuổi. Tôi sắp sửa kết hôn với một người đàn ông do gia đình chọn lựa, đó là vì đất đai của anh ta ở sát với gia đình chúng tôi, và nhiều lợi ích khác của hai gia đình. Vì cuộc nội chiến, đất nước chúng tôi đã bị tàn phá. Nhiệm vụ của một số gia đình có thế lực là phải liên kết với nhau. Tôi đồng ý với những quyết định đó, nhưng bất hạnh thay, về phương diện đàn bà, tôi phải ngủ với cái gã thô tục đó…
- Em đã yêu Harry - Jennifer buồn rầu nói – nhưng anh ấy không thích hợp với mẹ của em.
- Em bao nhiêu tuổi rồi, Jannette?
Lúc bấy giờ Jennifer lấy tên là Jannette.
- Mười chín.
- Em đã từng có bồ rồi chứ?
Jennifer đỏ bừng mặt và nhìn xuống nền nhà.
- Chưa…nhưng em và Harry…chúng em đã khá thân, em muốn nói, em đã để cho anh ấy vuốt ve em và một lần em đã vuốt ve anh ấy…
- Còn tôi thì đã ngủ với đàn ông – Maria nói toạc ra.
- Không hạn chế gì hết?
- Lẽ tất nhiên. Mùa hè năm ngoái, tôi đi nghỉ hè với một bà dì ở Thuỵ Điển. Tôi đã gặp một người đàn ông thật đẹp, anh ta đã từng tham gia thế vận hội, và hiện làm việc với tư cách huấn luyện viên bơi lội. Tôi biết rõ những người đàn ông mà cha tôi đang để ý đến. Chắc hẳn đó sẽ là một người Đức mập ú đã tẩu thóat cùng với đủ thứ bảo vật mỹ thuật, hoặc một người trong gia đình Carillo. Không một ai trong bọn thanh niên gia đình Carillo có cằm. Vì thế tôi đã quyết định tối thiểu phải thử việc đó, lần đầu tiên, với một người đàn ông thật đẹp.
- Em ước mong làm được việc đó với Harry. Bây giờ anh ấy đã thành hôn với một cô gái khác.
- Cô hãy vui sướng vì đã không làm việc đó! Thật là khủng khiếp! Đàn ông thật là quái đản! Anh ta cứ ngoạm lấy ngực của mình…rồi húc vào mình…làm cho mình đau đớn. Rồi anh ta toát mồ hôi ra, và thở hồng hộc như một con thú. Tôi đã chảy máu và có mang.
Jennifer không thế nào tin được chuyện này đã xảy ra, Maria, nữ thần không ai gần được của trường, đang giãi bày tâm sự với cô.
- Oren – Maria thốt ra cái tên đó thu xếp mọi chuyện và tìm một bác sĩ…lại phải đau đớn thêm một lần nữa và giã từ chuyện thai nghén. Rồi tôi bị ốm một trận kịch liệt…tôi được đưa đến nhà thương..giải phẫu…có thể tôi sẽ không bao giờ có con.
- Ôi Maria, em lấy làm tiếc hết sức.
Maria mỉm cười một cách ranh mãnh.

- Không, thế mới tốt chứ. Tôi sẽ để cho cha tôi sắp xếp hết mọi thứ ông ấy muốn. Rồi tôi sẽ nói cho gã đó biết không một người đàn ông nào muốn kết hôn với một người đàn bà không thể có con. Tôi sẽ không bao giờ phải lấy chồng. (Cô ta nói với một giọng đắc thắng).
- Nhưng cha chị sẽ nói gì?
- Ồ, dì tôi đã chuẩn bị sẵn câu trả lời. Bà ấy phải biết sự thực. Bà ấy chịu trách nhiệm về tôi nên bà ấy phải bảo vệ tôi. Tôi sẽ nói tôi bị ốm, có một khối u trong tử cung, tôi phải mổ để lấy nó ra…
- Thật thế sao?
Maria gật đầu.
- Phải, tử cung của tôi đã bị cắt bỏ. Nhưng như thế mới tuyệt. Tôi không còn bị quấy rầy về chuyện kinh nguyệt nữa.
Jennifer muốn nói lấy rất làm tiếc, nhưng cô không thể bày tỏ cảm tình với một cô gái xem chuyện xảy ra như là một điều may mắn kỳ diệu.
- Như vậy là chị đã ổn định hết mọi việc – Jennifer nói – nhưng em còn phải trở về Cleveland.
- Cô không cần phải trở về - Maria nói một cách dứt khoát – cô quá xinh đẹp nên không thể phí cả cuộc đời cô bằng cách chờ đợi bị huỷ hoại bởi một gã đàn ông đầu tiên có thể kiếm được.
- Nhưng em có thể làm được gì bây giờ?
- Hai tuần nữa năm học sẽ chấm dứt. Cô trở về Tây Ban Nha với tôi để nghỉ hè. Chúng ta sẽ nghĩ ra một giải pháp nào đó.
- Maria! – Jennifer kêu lên trước lời đề nghị tuyệt vời –nhưng em không có tiền, chỉ đủ mua vé trở về nhà thôi.
- Cô sẽ là khách mời của tôi. Tôi có rất nhiều tiền, dù có tiêu bao nhiêu cũng không thiếu.
Hai tuần lễ cuối cùng ở trường đã là một thành công lớn đối với riêng Jennifer. Tin tức lan nhanh khắp trường, cô bé Jannette Johnson đã được Maria đối xử như bạn. Các cô gái khác chăm chăm nhìn đầy ghen tị. Maria vẫn giữ thái độ xa cách đầy vẻ kênh kiệu, ngay cả với Jennifer, ngoại trừ những lúc dừng chân trò chuyện đôi câu mỗi lần hai người đi qua hành lang. Lúc họ rời trường, thái độ của Maria chợt thay đổi. Cô ta trở nên niềm nở và thân thiện. Câu chuyện bắt đầu khi họ nhận được bức điện tín gởi đến Lausanne.
- Chúng ta không thể đi Tây Ban Nha ngay lúc này. Đây là bức điện tín của cha tôi…
Nói đoạn Maria đưa tờ giấy cho Jennifer. Bức điện tín khuyên Maria hãy nghỉ hè ở Thụy Sĩ, Tây Ban Nha còn đầy dẫy cảnh tượng tàn phá của chiến tranh. Với một triệu người chết và hàng trăm ngàn người bị thương, quả thật hiện giờ không thể nào tìm đủ người giúp việc nhà, cho nên gia đình Maria

đã đóng cửa và hiện ở tại một khách sạn. Nhưng mọi việc chẳng bao lâu nữa sẽ trở lại bình thường. Trong lúc chờ đợi, Maria phải sống ở nước ngoài. Bức điện tín cũng cho biết số tài khoản một ngân hàng ở Thuỵ Sĩ.
- Chúng tôi có khá nhiều tiền – Maria bảo – đủ để đi du lịch vòng quanh thế giới. Nhưng chiến tranh đang tiếp diễn ở Châu Âu, cho nên nước Pháp đang rối loạn, nước Đức và nước Anh cũng vậy.
- Thế thì chúng ta hãy qua Mỹ - Jennifer gợi ý – chúng ta có thể đến New York. Em chưa bao giờ đến đó.
- Làm cách nào? Tôi không phải là công dân Mỹ, tôi không thể đi du lịch trong lúc Châu Âu đang có chiến tranh. Cô có thể đáp một chuyến tàu Hồng Thập Tự - với tư cách một công dân Mỹ, cô sẽ được quyền ưu tiên - nhưng còn có những quả thuỷ lôi và tàu ngầm. Dù sao đi nữa, tôi không thích đi New York. Chúng ta sẽ ở đây suốt mùa hè, Hitler sẽ thắng trận vào bất cứ ngày nào và mọi việc sẽ qua đi.
Hai người phải ở lại Thụy Sĩ ba năm.
Họ đã trở thành tình nhân ngay trong đêm đầu tiên. Mặc dù Jennifer đã giật nảy mình khi nghe lời đề nghị, cô không cảm thấy khó chịu, thật ra thậm chí cô hơi hiếu kỳ. Maria vẫn còn là một nữ sinh viên được tán dương trong trường. Và lời giải thích hợp lý của Maria xua tan mọi đàm tiếu bất bình thường.
- Chúng ta quý mến nhau, chị muốn giúp em hiểu biết về tình dục với những cảm giác tuyệt thú mê hồn, không để cho em học tập điều đó bằng cách để cho một gã đàn ông thô bạo hành hạ tơi bời. Chúng ta sẽ không làm điều gì sai trái, chúng ta không phải là kẻ đồng tính luyến ái, như bọn cắt tóc ngắn mặc áo quần đàn ông. Chúng ta là hai người đàn bà quý mến nhau và biết cách tỏ ra dịu dàng và đầy tình thương yêu.
Đêm hôm ấy Maria cởi áo quần và đứng trước Jennifer với vẻ kiêu hãnh. Cô ta có một thân hình tuyệt đẹp, nhưng Jennifer tỏ ra thích thú khi nhận ra thân hình của mình còn đẹp hơn thế nhiều. Cô thả quần áo xuống trên nền nhà một cách e thẹn, và nghe tiếng xuýt xoa đầy kinh ngạc của Maria khi cô phô bày bộ ngực của mình.
- Em còn xinh đẹp hơn cả chị mơ tưởng – Maria dịu dàng bảo.
Hai bàn tay Maria mơn trớn đôi vú Jennifer nhẹ nhàng và trìu mến. Cô ta áp má lên đó rồi nói tiếp:
- Em thấy chị yêu quý và tôn trọng sắc đẹp của em đến mức nào. Đàn ông chắc sẽ kính cẩn chiêm ngưỡng.
Rồi Maria lướt nhẹ ngón tay trên khắp thân hình cô. Jennifer ngạc nhiên thấy mình bỗng có một cảm giác kích thích, thân hình cô run lên…
- Nào – chợt Maria cầm lấy bàn tay cô – chúng ta hãy nằm xuống và hút một điếu thuốc…

- Không, Maria, chị hãy tiếp tục đi – Jennifer van nài.
- Lát nữa chị sẽ vuốt ve để làm vừa lòng em, nhưng chị muốn em cảm thấy thoải mái với chị. Chị sẽ dịu dàng…
Maria đã dịu dàng và rất kiên nhẫn – song mỗi đêm lại tỏ ra táo tợn hơn, từ từ chỉ bảo Jennifer cách đáp ứng và cách xoá bỏ mọi sự ngượng ngùng.
- Em không phải chỉ được yêu, mà em còn phải yêu lại… - Maria thường nhắc nhở - em hãy làm cho chị mê mẩn, như chị đã làm cho em…
Mỗi đêm Maria lại thôi thúc Jennifer cho đến lúc cuối cùng cô ta tự thấy mình đáp ứng lại được sự mãnh liệt không kém và đạt tới tột đỉnh của sự thích thú mà cô chưa bao giờ nếm trải.
Cô sung sướng vì được gần gũi Maria. Ban đêm cô háo hức tìm đến Maria trong trạng thái đòi hỏi và ngây ngất. Còn ban ngày cô lại xem Maria như một người bạn. Cô ta không hề quyến luyến một người nào khác. Khi hai người cùng đi phố mua sắm hay đi thăm các thành phố nhỏ bé xa lạ, Maria chỉ là một cô gái như bao nhiêu cô gái khác. Jennifer không cảm thấy vướng víu gì, họ thường gặp các người đàn ông hấp dẫn – các huấn luyện viên trượt tuyết, các sinh viên – và Jennifer nhận thấy không dễ gì tiếp xúc với họ. Maria luôn thờ ơ với họ nhưng Jennifer nhận thấy một vài người trong đám thanh niên quả thật là quyến rũ. Nhiều lần trong lúc khiêu vũ, cô cảm thấy cơ thể của mình đê mê khi đụng chạm vào một cơ thể của người khác phái đang ôm sát cô, khi một thanh niên thì thầm lời âu yếm, cô cảm thấy mình khát khao đáp ứng lại.
Có lần cô đã lẻn đi dạo với một thanh niên người Panama hết sức đẹp trai. Anh ta là sinh viên y khoa và định đi New York sau khi chiến tranh kết thúc để học thêm. Anh ta muốn cô. Hai người hôn nhau, và cô cảm thấy mình bám chặt lấy anh ta, đáp lại những chiếc hôn của anh ta một cách say mê không kém. Thật là kỳ diệu khi ôm đôi vai khoẻ mạnh của một người đàn ông, khi cảm thấy bộ ngực của anh ta áp chặt lấy bộ ngực của mình…sức mạnh của bàn tay đàn ông khác hẳn bàn tay dịu dàng mềm mại của Maria…rồi sự rắn chắc của một đôi môi. Cô muốn chàng thanh niên này một cách dữ dội nhưng cô phải vùng ra khỏi đôi tay anh ta và trở về quán cà phê. Maria đã để ý đến sự vắng mặt của cô, đêm hôm ấy đã xảy ra một cuộc cãi vã nhỏ. Jennifer thề thốt chỉ vì nhức đầu nên mới đi hóng gío. Cuối cùng lúc lên giường, Maria mới dịu đi.
Nhưng hầu hết thời gian mọi việc đều tuyệt vời. Maria vô cùng ngông cuồng. Cô ta đã mua cho Jennifer nhiều quần áo đẹp. Jennifer học trượt tuyết. Cô nói tiếng Pháp dần dần lưu loát và không cần đòi hỏi phải cố gắng. Khi đôi bạn chán Lausanne, họ lại đến Geneva.
Sau ba năm ở Thụy Sĩ, cha của Maria muốn cô ta trở về nhưng cô ta từ chối. Rồi đến năm 1944, ông ta ngưng gởii tiền.Cô ta không còn cách nào khác.

- Em sẽ đi với chị - cô ta nói với Jennifer – nhưng chúng ta sẽ phải kiếm tiền để mua vé cho em trở về Mỹ. Chị không có đủ tiền nếu không theo cách đó.
Jennifer biết Maria đang trả lại cho cô tấm vé tự do. Trong năm vừa qua cô đã mỗi ngày một suy yếu với những đòi hỏi của Maria, tuy nhiên Cleveland và mẹ cô còn kém hấp dẫn hơn nữa. Còn Tây Ban Nha! Rất có thể cô sẽ tìm được một anh chàng Tây Ban Nha đẹp trai có gia thế tốt. Cô mới có hai mươi ba tuổi, và vẫn còn trinh…tại sao lại không?
Jennifer ở lại Tây Ban Nha hơn một năm. Cô đã gặp nhiều người đàn ông đầy đủ tư cách. Một vài người tàm tạm, nhưng Maria đã canh chừng hoạt động của cô một cách chặt chẽ. Họ luôn có một bà dì của Maria đi kèm. Maria luôn luôn khước từ mọi cuộc làm thân và tìm đủ cách để Jennifer cũng vậy. Jennifer càng ngày càng tuyệt vọng. Cách chiếm hữu của Maria quả là ngột ngạt. Lần đầu tiên cô hiểu nỗi lo sợ cảnh nghèo khó của mẹ cô. Tiền có thể mua được tự do, không có tiền người ta không thể tự do được. Ở Tây Ban Nha cô sống một cách xa hoa, mặc quần áo đẹp nhưng bị phụ thuộc vào Maria. Nếu trở về Cleveland, cô lại đối đầu với một giam hãm khác – kết hôn với một gã đàn ông vớ vẩn, và cũng có quyền đòi hỏi thân thể cô. Dù theo con đường nào, nếu không có tiền, ta vẫn sẽ là tù nhân của một ai đó. Nhưng nhất định phải có một lối thoát!
Tiền! – Cô phải có tiền – lời giải đáp ở ngay trong thân thể cô, nó sẽ phục vụ cô. Nó đã đưa cô đi qúa xa. Cô sẽ đến New York, lấy một cái tên khác, nói dối về tuổi tác của mình, có lẽ cô sẽ làm người mẫu. Bằng cách này hay cách khác, cô sẽ kiếm tiền, cô sẽ không bao giờ sa vào một cái bẫy nào nữa.
Khi quả bom nguyên tử được thả xuống, mọi người ở Madrid đều hoang mang vì nhiều tin tức, ngay cả Maria cũng ngồi nín thở bên cạnh máy thu thanh, háo hức nghe các bản tin. Jennifer lợi dụng cơ hội để gơi một bức thư bí mật cho mẹ, dặn bà hãy viết thư cho cô, muốn con gái về nhà vì bà đang bị đau yếu.
Mẹ cô làm theo và Maria không còn cách gì khác. Họ chia tay với nhiều hứa hẹn, Jennifer thề thốt sẽ quay trở lại ngay sau khi mẹ cô khỏi bệnh. Cô cảm thấy lòng đau nhói vì mặc cảm tội lỗi khi Maria nhét vào tay cô một tập tiền séc.
- Tập này tương đương với ba ngàn đô la Mỹ. Em hãy cố giữ để đủ tiền mua vé để trở về đây. Nhưng nếu cần thêm nữa, em hãy đánh điện tín cho chị. Chị sống chỉ để chờ đợi ngày em trở về.
Muốn xoá tan mọi nghi ngờ, Jennifer đã để hầu hết quần áo ở lại Tây Ban Nha. Cô đi thẳng đến New York và mướn một phòng ở khách sạn thương mại. Cô gởi cho mẹ 500 đô la và yêu cầu bà chuyển hết thư từ cho cô gởi từ Tây Ban Nha nhưng trong bất kỳ trường hợp nào cũng không được tiết lộ tên tuổi và chỗ ở mới của cô.

Lúc đầu ngày nào Maria cũng viết thư. Jennifer không trả lời bao giờ. Do một sự may mắn kỳ lạ, cô ngẫu nhiên gặp lại anh chàng sinh viên y khoa Panama ngay trong ngày đầu tiên đến New York. May mắn hơn nữa là anh ta chỉ nhớ rằng họ đã gặp nhau và anh ta đã từng ham muốn cô. Cô ngủ với anh ta mỗi một đêm trong ba tuần lễ, rồi anh ta giới thiệu cô với ông hoàng Mirallo.

Đã bảy giờ sáng. Cô dụi tắt điếu thuốc lá cuối cùng. Cô cần phải ngủ. Cô muốn thật sự phải tử tế với Tony. Rồi chắc là cô có thể kiếm được chiếc áo ngủ cùng số tiền để gởi cho mẹ cô.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Giêng năm 1946
NEELY

Các nhà phê bình New York đã cùng nhất trí trong những bài ngợi khen vở "Đụng phải Trời". Sự quý mến của công chúng đôi với Helen Lawson đã đạt tới các điểm cao mới, và Neely đã nhận được nhiều nhận xét rất tốt – không đến mức để chịu sự ác cảm của Helen, nhưng đủ để vượt qua những ước mong ngông cuồng nhất của Neely.

Cô không đủ sức xài sang để mướn riêng một căn nhà. Anne quả thật như chuyện thần thoại. Cô gái đó đi đến đâu cũng gặp may. Và dường như lần nào cũng liên hệ với Allen. Tuy nhiên lần này lại nhờ bố anh ta. Gino đã tống khứ cô bạn gái của ông ta là Adele, bởi vì cô ta đã điên khùng tới mức độ tự thu xếp vào khách sạn Dorchester với tư cách là một showgirl. Ngay trước khi cô ta dọn đi, Anne đã ngẫu nhiên gặp cô ta và kế thừa căn nhà tuyệt hảo. Neely cứ rờ rẫm mọi thứ - tấm trải giường, ngọn đèn…cô không bao giờ mơ mình sẽ được sống trong một căn phòng có thảm trắng như thế này.

Tất nhiên đây chỉ là một căn hộ cho thuê lại. Adele sẽ thu hồi vào đầu tháng Sáu. Nhưng từ bây giờ cho đến đó chắc là Jennifer đã kết hôn với Tony, Anne sẽ kết hôn với Lyon và cô sẽ kết hôn với Mel. Nhất là nếu công việc mới của Mel tiến hành tốt đẹp. Một món quà Noel thật bất ngờ: Johnny Mallow đang đề nghị anh thử việc trong hai tuần với tư cách một soạn giả cho một chương trình biểu diễn trên đài phát thanh. Nếu anh làm việc tốt, họ có thể trở nên giàu sang. Nhiều soạn giả làm việc cho đài phát thanh lĩnh lương tới 500 đô la một tuần. Mel đã bảo như vậy. Thậm chí còn hơn nữa. Mel đang khởi sự với 200, cô cũng được 200. Và đoàn trình diễn đã đến New York sớm hơn dự tính ba tuần bởi vì họ không cần tới Boston. Chà, mọi việc thật quá hoàn hảo.

Cô cũng định mua một số quần áo sang trọng. Xét cho cùng, mọi người đã trông thấy chiếc áo mỏng màu đỏ tía của cô cả trăm lần. Chà, cứ xem cái cách Jennifer trở về từ Philadelphia với một tủ quần áo đầy ắp. Cô ta luôn túng thiếu thì cũng không đáng ngạc nhiên. Bảo Tony Polar keo kiệt, nhưng làm sao để anh ta ta tặng cô một chiếc nhẫn ngọc xanh lớn tuyệt đẹp như thế trong đêm Noel? Jennifer nói đó chỉ là một viên ngọc bích. Chà, cô sẽ sung sướng biết bao nếu có được một viên ngọc bích. Để khởi đầu, cô sẽ mua một chiếc áo choàng mùa đông mới. Ở cửa hàng Ohrbach đang có nhiều món đại

hạ giá.
Cô và Mel đã được mời tham dự buổi tiệc chào mừng năm mới của Johnny Mallow. Nhưng họ đã tiễn năm cũ trong phòng trang điểm của Helen. "Cô sẽ không bao giờ ra khỏi nhà hát và đi dự tiệc trước nửa đêm". Henry vừa nài nỉ vừa rót sâm banh.
Bữa tiệc của Johnny thật là kinh khủng. Neely chưa hề được dự một bữa tiệc đầy những nhân vật danh tiếng, và tất cả bọn họ đều biết cô. Đó là một ngạc nhiên lớn – mọi người đều biết cô là ai. Cô không thể nào không chú ý tới điều đó. Thế rồi Johnny Mallow đã nói với Mel rằng anh "có thể tự xem là một hội viên thường trực của nhóm này". Chà, thế thì thật là thú vị. Cô phải ngừng nói "Chà" luôn miệng. Nhiều người đã bật cười khi nghe cô nói thế. Ồ, không…không phải là tiếng cười ác ý, họ đã tưởng nói đùa. Nhưng có lẽ nếu giao thiệp với những người bạn xuất sắc này của Mel, cô sẽ học tập được nhiều lời lẽ tốt đẹp. Cô không bao giờ nghe bất kỳ điều gì ở hâ,u trường ngoài trừ những từ ngữ mà cô không muốn nói. Và Mel lại có cách nói năng thật lịch thiệp. Anh đã vào đại học. Chà một anh chàng có trình độ đại học mà lại yêu cô.
Cô sẽ không bao giờ quên được bữa tiệc năm mới đó. Mel bảo anh cũng vậy. Cô đã ghì chặt anh đêm ấy khi họ về tới khách sạn.
- Em sung sướng quá Mel à…em lo sợ.
- Khởi đầu năm 1946 như thế này là thành công – Mel nói khi họ đã sẵn sàng lên giường – nhưng chắc em biết, anh cảm thấy hơi buồn cho Helen Lawson tối nay. Qúa cô đơn khi chúng ta rời khỏi phòng trang điểm của chị ấy.
Neely đã nhăn mũi.
- Anh nên nhớ Helen không bao giờ hẹn hò với ai. Đêm nay bà ta may mắn có chàng trang trí sân khấu pê đê đó đi cùng. Chà, Mel, khách sạn của anh thật là keo kiệt – trời mới sắp sáng mà đã ngừng hệ thống sưởi. Đáng lẽ nó phải hoạt động suốt đêm.
Nói đoạn cô trèo lên giường và run rẩy trong vòng tay của Mel.
- Được rồi, em cứ định rõ ngày và anh sẽ hành động ngay. Chúng ta có thể cử hành hôn lễ bất cứ lúc nào em muốn. Anh sẽ tìm cho chúng ta một căn hộ tử tế.
Neely đã xích lại gần Mel, hia chân quấn quanh người anh để tìm hơi ấm.
- Em nghĩ sao, Neely? Tối nay em nghe Johnny nói. Anh đã sẵn sàng, anh làm được hai trăm mỗi tuần.
- Em cũng vậy.
- Thế thì chúng ta hãy làm lễ thành hôn đi.
- Đồng ý. Vào ngày 1 tháng Sáu.
- Tại sao lại phải đợi đến ngày đó?

- Bởi vì em ở chung một căn hộ với hai cô bạn cho đến ngày đó. Em sẽ phải đóng một phần ba tiền thuê nếu em bỏ đi trước. Tất cả bọn em đã thoả thuận như thế bởi vì ai cũng sắp sửa lập gia đình.
- Chúng ta có thể thu xếp bằng cách cứ trả tiền cho họ.
- Anh đùa đấy à? Em phải trả hai lần tiền thuê nhà hay sao?
- Nhưng Neely, anh cần có em.
Cô cười khúc khích.
- Anh đã có em rồi mà. Nào, Mel, anh hãy yêu em đi. Không, không phải theo cách đó – em không đặt màng chắn…hãy yêu em theo cách này, Mel…

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Hai năm 1946

Anne và Jennifer sững sờ nhìn Neely tự nhiên hướng dẫn mấy người phu khuân vác đặt chiếc đàn dương cầm khổng lồ vào vị trí.
- Tao vừa ký hợp đồng với văn phòng Johnson Harris – Neely thông báo.
- Thế Henry nói sao? – Anne hỏi.
- Tao đã nói căn kẽ với ông ấy hôm qua. Tao bảo văn phòng Johnson Harris đã đến tìm tao, và ông ấy đã cấp ngay cho tao một giấy chuyển nhượng. Tao thật sự không đáng gì đối với một vị giám đốc. Tao cần một cơ sở lớn đứng phía sau. Henry đã đồng ý và mày hãy xem chuyện gì đã xảy ra…
- Họ cho em một chiếc dương cầm à? – Jennifer hỏi.
- Không, nhưng họ trả tiền thuê. Và họ nhận em vao làm việc ở La Rouge. Em sẽ biểu diễn trong ba tuần.
- Nhưng mày đang diễn vở "Đụng phải Trời" mà – Anne nói.
- Tao sẽ làm việc ở cả hai nơi. Tao sẽ biểu diễn vào lúc nửa đêm ở La Rouge. Và nhờ vậy tao sẽ kiếm được ba trăm mỗi tuần. Thế không phải là kinh khủng hay sao? Và mày có thể ngờ được không, văn phòng của Johnson Harris đã mang Zeke White đến với tao – anh ta hiện rất đắt giá – và anh ta sẽ sắp xếp tiết mục của tao. Zeke chỉ làm việc với những minh tinh lớn nhất. Khi nghe tao hát, anh ta bảo chỉ cần nhào nặn một chút là tao có thể trở nên xuất sắc. Anh ta bảo tao là một sự pha trộn giữa Judy Garland với Mary Martin.
- Em nhớ đừng để cho một kẻ nào tương tự như Helen Lawson xen vào nếu không chúng tôi sẽ ném cả ba người ra ngoài – Jennifer nháy mắt với Anne.
- Chiếc đàn dương cầm đẹp quá phải không? – Neely trìu mến lướt tay trên chiếc đàn đã có nhiều vết sứt sẹo – Zeke cứ khăng khăng khuyên em lấy chiếc đàn này. Nhờ nó căn phòng trông bề thế hẳn lên, phải không?
Jennifer gật đầu.
- Nhất định rồi. Nó khiến cho căn phòng có vẻ sang trọng thật sự - như một phòng diễn tập.
Bộ mặt trẻ con của Neely chợt có vẻ buồn.
- Em để nó ở đây có làm phiền chị không?
Jennifer mỉm cười.
- Không đâu. Tôi chỉ băn khoăn không biết cô định đưa cái quán rượu ấy tới đâu. Rồi sau đó?
Anne bật cười.
- Chị cứ để cho nó nuôi tham vọng, Jen à. Thật là thú vị khi có một minh

tinh trong gia đình.
Neely nhăn mặt.
- Tao làm tất cả những việc này chỉ vì tiền. Tới tháng Sáu, khi Mel và tao làm lễ thành hôn, tao muốn có đủ tiền tiết kiệm để trang bị đồ đạc cho một nơi đẹp như thế này.
- Khi nào Mel mới có thì giờ viết cho Johnny Mallow? – Jennifer hỏi – dường như Mel đang dành trọn thời giờ làm đại lý báo chí cho cô. Tôi chưa bao giờ thấy ai cần cho thiên hạ biết nhiều đến như thế.
- Tại sao lại không? – Neely vẫn khăng khăng nói – Xét cho cùng, mọi thứ tao kiếm chỉ để cho tương lai của bọn tao.
- Cô không thật tình muốn thành công hay sao? – Jennifer hỏi.
- Để làm gì? Để kết thúc cuộc đời trong cảnh cô đơn mỗi khi xuân về, chỉ biết hẹn hò với một gã pê đê nào đó chứ gì? Ồ, em vẫn tiếp tục làm việc sau khi thành hôn, nhưng hôn nhân luôn luôn là hàng đầu. Và chị là một trong những người em rất thích trò chuyện, em xin hỏi chị: chị có chịu gạt bỏ một hợp đồng của hãng Twentieth chỉ vì Tony hay không?
Jennifer nhún vai.
- Đó không phải là một hợp đồng ngon lành. Chỉ có một trăm năm mươi đô la mỗi tuần.
- Nhưng Henry nghĩ chị sẽ phải nhận – Neely vẫn nói – nếu hợp đồng lớn hơn chị có chịu ký không?
- Có lẽ…tôi đoán vậy. Nhưng tôi chẳng tài ba gì. Neely, cô mới có tài.
- Nhưng có tài vẫn chưa đủ. Thôi, chúng ta hãy dọn dẹp nơi này cho ngăn nắp một chút. Zeke sắp sửa đến rồi.
- Tất cả đều đã quá ngăn nắp – Anne bảo.
Neely đi đổ sạch các gạt tàn.
- Jen, chị sử dụng toàn bộ các gạt tàn trong nhà. Zeke nói anh ta vui mừng vì em không hút thuốc. Ngay cả trong phòng, khói thuốc vẫn có hại cho giọng hát của một ca sĩ.
Jennifer nhướng mày.
- Thuốc lá sẽ bị cấm hút trong câu lạc bộ của cô ả?
- Không, nhưng tại sao em lại phải sống trong một căn nhà bị ô nhiễm?
Trong ba tuần kế tiếp, Zeke White chiếm trọn căn hộ. Anh ta diễn tập cho Neely một cách hăng say. Anne và Jennifer cứ về đến nhà là gặp anh ta ở đó. Anh ta duyên dáng như phụ nữ. Nhận rõ thế lực của mình. Đúng là một người giao việc cứng rắn và là một nhạc sĩ xuất sắc. Anh ta bắt Neely làm việc không chút thương xót.
- Anh ta đòi hỏi gì ở tao? – cô ta vừa hỏi vừa oà khóc trong phòng ngủ - cả đời tao chưa từng học một bài học nào về cách ca hát nhưng tao đâu có tồi. Anh ta cố tìm cách biến tao thành một Lily Pons trong ba tuần. Anne, mày

hãy đi ra và bảo anh ta đừng có bám theo tao nữa.
Rồi Zeke xuất hiện ở ngưỡng cửa.
- Được rồi Neely, cơn cuồng trí đã qua…Chúng ta hãy trở lại với công việc.
- Em không còn sức nữa – cô nức nở - anh trông đợi ở em quá nhiều.
- Tất nhiên. Tại sao lại bỏ cuộc nếu cô có thể trở thành xuất sắc.
Neely chắc sẽ trở lại…các thang âm tiếp tục…lại thêm những cơn cuồng trí…thêm các thang âm…tất cả dường như không bao giờ dứt.
Nhưng cuộc tranh luận kịch liệt nhất xảy ra vào cuối tuần thứ hai. Neely hung dữ lao vào văn phòng Bellamy và Bellows.
- Ông ấy đâu? – Cô hỏi Anne.
- Mày muốn hỏi ai?
- Ông Henry. Tao muốn ông ấy quản lý lại mọi việc của tao. Tao cần ông ấy. Ông ấy phải làm sao để cho Zeke đừng bám theo tao nữa.
- Henry đang ở NBC. Zeke đã làm gì vậy?
- Anh ta muốn tao đốt tất cả áo quần.
- Cái gì?
- Mày nghe tao nói rồi mà. Đốt hết đi. Anh ta bảo. Thậm chí anh ta không chịu để tao cho người khác bởi vì số áo quần đó khủng khiếp quá. Kể cả chiếc áo choàng mới. (Cô vuốt ve chiếc áo bằng lông chồn màu đỏ với vẻ trìu mến). Tao đã mua nó với cái giá 70 đô la ở cửa hàng Ohrbach.
Anne giấu một nụ cười.
- Chiếc áo đó hơi giả tạo đối với mày.
- Mày nên biết, tao đã luôn phải mặc áo quần cũ của chị tao. Giờ đây tao có quyền mua quần áo cho mình.
- Zeke muốn mày mặc những gì?
- Ai mà biết. Lát nữa tao có nhiệm vụ phải gặp anh ta ở nhà nhân viên trang trí sân khấu. Chính vì thế mà tao cần gặp Henry, để nói chuyện với ông ấy, để ông ấy bảo cho hắn biết tao vẫn có quyền.
- Neely à, bây giờ mày không cần tới Henry. Mày có thể đích thân nói cho anh ta biết.
- Không, tao không muốn đấu lý với anh ta. Rất có thể anh ta sẽ tức giận bỏ đi…Anne à, anh ta đã làm nhiều việc quan trọng cho giọng hát của tao. Đôi khi tao thậm chí không tin đó chính là mình. Và chỉ trong hai tuần lễ. Mày biết đấy, lần đầu tiên tao có cảm nghĩ không chừng tao sẽ trở nên xuất sắc. Tao có thể lên cao giọng tới mức tao không bao giờ dám mơ tưởng và giữ như thế rất lâu. Anh ta đúng là một thiên tài.
- Thế thì có lẽ anh ta nghĩ đúng về vụ áo quần.
Neely thở dài.
- Như vậy tao sẽ để cho anh ta mua chiê'c áo dài cho buổi khai diễn. Chiếc áo này đã được vẽ kiểu một cách đặt biệt bởi vì anh ta định sắp xếp tao trong

một màn múa và một số tiết mục khác. Nhưng tao sẽ không bao giờ bỏ chiếc áo choàng này…
Tuần lễ sau cô gởi chiếc áo choàng cho chị cô, cùng với chiếc áo mỏng màu đỏ tía và sáu chiếc áo dài mới mà cô đã mua kể từ khi cuộc trình diễn mở màn. Zeke đã thuyết phục cô mua một chiếc áo dài dạ hội cho buổi khai diễn, hai chiếc áo dài len dùng hàng ngày và một chiếc áo choàng màu xanh nước biển đo may tại tiệm. Cô nhìn vào tủ áo lơ thơ của mình với nỗi chán ghét. Cô luân phiên thay đổi hai chiếc áo dài len vì sợ làm hỏng khi mặc chúng.
- Anh thử tưởng tượng một trăm hai mươi lăm đô la cho cái này – cô bảo với Mel trong lúc cẩn thận trải chiếc khăn ăn lên vạt áo len xanh.
Họ đang ngồi trong nhà hàng Sardi, nơi giờ đây Neely được xếp một bàn ở phía trước – một sự việc luôn luôn làm cho cô hết sức ngạc nhiên.
- Trông có vẻ thanh nhã đấy, nhưng không có vẻ đáng với số tiền đó.
- Zeke bảo lúc nào em cũng phải tạo ra một hình ảnh như thế.
- Chiếc áo này thì tạo ra được hình ảnh gì?
Cô nhún vai.
- Em không biết. Còn đối với anh thì sao? Anh đã được đào tạo từ trong trường thì phải biết rõ hơn em.
Mel gặm miếng sandwich và trầm ngâm nhìn chiếc áo.
- Em có vẻ không trông giống một minh tinh Broadway trẻ, đó là điều chắc chắn.
Anh quan sát cô kỹ hơn rồi nói tiếp.
- Trông giống một nữ sinh thì đúng hơn…Đúng thế, em trông giống một nữ sinh vừa tốt nghiệp trường đại học nữ.
- Như thế là tốt chứ?
- Anh không biết. Anh yêu em thì sao cũng được, ngay cả khi em mặc chiếc áo màu đỏ tía ghê sợ đó.
- Mel, anh chưa bao giờ bảo em anh không thích chiếc áo ấy!
- Em đã mặc chiếc áo đó khi chúng ta gặp nhau lần đầu, và anh không muốn làm mất lòng em.
- Còn chiếc áo choàng đen với cổ áo lông chồn đỏ của em thì sao?
- Cái đó thì trông có vẻ bình thường và hơi già đối với em.
- Còn cái áo màu xanh nước biển này thì tuyệt vời phải không?
- Anh không biết, nhưng nó phù hợp với em. Bọn pê đê thường có khiếu thẩm mỹ.
- Ồ, tốt lắm.
Neely thở dài và thận trọng cắn mẩu bánh sandwich.

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Ba năm 1946

Không một ai được chuẩn bị tư tưởng để thấy tác động mạnh mẽ do đêm khai diễn của Neely tạo ra. Anne cũng đến xem với Lyon và Henry. Jennifer ngồi ở một bàn lớn bên kia phòng với Tony Polar, bà chị của anh ta, tác giả mấy bài ca và vài cổ động viên. Helen Lawson đến với một viên phụ tá giám đốc sân khấu. Bà vẫy tay chào Henry và làm mặt lạ với Anne.
Mọi việc khởi đầu như bất kỳ các buổi khai diễn ở câu lạc bộ khác. Các nhà báo đến bởi vì đó là một điều không thể thiếu. Các các nhân vật có danh tiếng đến để được các nhà báo trông thấy. Không một ai trông mong sẽ có chuyện gì đặc biệt mới lạ. Trước kia những việc như thế này đã từng xảy ra: một cô gái mới vào nghề lợi dụng một cuộc trình diễn ca nhạc thành công để tăng thêm số tiền mua ít ỏi của mình. Mọi người đến với lòng tôn trọng nghị lực và tham vọng của cô ta, và chỉ có thế.
Anne không thể tin được. Nàng bắt gặp ánh mắt của Jennifer trong suốt buổi trình diễn và họ nhìn nhau với nỗi kinh ngạc đầy thích thú, còn Henry Bellamy thì ngồi trên mép ghế.
Neely thật là phi thường. Ánh đèn sân khấu khiến cho khuôn mặt trẻ con của cô càng thêm đẹp và y phục của cô – gồm chiếc áo sơ mi bằng sa tanh trắng và cái váy ngắn bằng sa tanh màu nước biển – làm nổi bật đôi chân đẹp tuyệt của cô. Anne ngạc nhiên vì trước đây chưa bao giờ nàng để ý đến đôi chân này cũng như dáng người mảnh mai với vòng eo nhỏ nhắn và bộ ngực trẻ thơ của Neely.
- Ngôi sao đã bay mất rồi – Henry thì thào – Chúa ơi, Lyon, làm sao chúng ta lại để lọt cô bé lọt qua ngón tay của mình vậy?
Lyon lắc đầu.
- Khi chúng ta phạm một sai lầm, thì đó lại là một trường hợp phi thường.
- Cô ta quả thực xuất sắc phải không? – Anne khẽ hỏi.
- Xuất sắc vẫn chưa đủ ý – Lyon đáp – Khó lòng tin được cô ta có thể như thế. Quanh đây không một ai bằng được cô ta.
Sau đó bầu không khí sôi nổi phát sinh chung quanh Neely khiến cho cả căn hộ náo loạn lên. Điện thoại reo liên tục, và phòng khách biến thành chỗ chụp ảnh, phỏng vấn, diễn tập. Neely được tất cả các chương trình phát thanh ca tụng hết lời. Cô ký hợp đồng với một công ty đĩa hát lớn, cả hãng phim Metro cũng như Twentieth đều muốn gặp cô. Và Helen Lawson không nói chuyện với cô nữa.
Neely cảm thấy khó chịu, nói với Anne:

- Mày nghĩ xem, bà ta tự nhiên phát lờ tao coi như không hề quen biết.
Jennifer nhe răng cười.
- Như thế có nghĩa là cô đã trở nên một ngôi sao. Bà ta vẫn còn tử tế với tôi.
- Em đã định tiếp tục trình diễn trong mùa tới. – Neely giải thích – Nhưng bây giờ chắc là em đành chịu. Gilbert Case đã đề nghị một hợp đồng mới bắt đầu từ ngày 1 tháng Sáu có nhiều diễn viên hơn, lương tăng thêm một trăm đô la. Nhưng em không thể làm việc nếu như Helen đối xử với em như thế này.
Anne bật cười.
- Kìa Neely, hai người đâu có cãi nhau. Mày nói thế chỉ để xoa dịu lương tâm về việc mày bỏ cuộc trình diễn ngày 1 tháng Sáu.
- Tại sao tao lại phải cảm thấy hàm ơn Case về việc này? Tao không bao giờ có được công việc hiện nay nếu đó không phải là nhờ mày, và nhờ Helen sợ Terry King.
Cuối cùng cô ký hợp đồng với hãng phim Century.
- Đó là một phim trường nhỏ hơn nhiều hãng khác – cô giải thích – nhưng văn phòng Johnson Harris nghĩ như thế là tốt nhất cho tao. Hai trong số phim của họ đã được giới thiệu và nhận giải thưởng Hàn lâm viện năm ngoái. Họ quan tâm đến tất cả những minh tinh lớn, và tao sẽ được quảng cáo như các minh tinh chính hiệu.
Mel không vui mừng về dịch vụ điện ảnh của cô.
- Nhưng như thế mới tuyệt – cô nhấn mạnh – Em sẽ trình diễn cho tới ngày cuối cùng của tháng Năm, Adele vừa viết thư bảo cô ta sẽ trở về vào khoảng giữa tháng Sáu và muốn lấy lại căn hộ, vì vậy…
- Còn Jennifer và Anne thì sao?
- Vở "Đụng phải Trời" còn trình diễn năm sau nữa. Jennifer sẽ tiếp tục làm việc cho tới khi chị ấy kết hôn với Tony, mặc dù không có gì tỏ ra sự việc sẽ diễn tiến như thế. Họ chỉ hẹn hò nhau mà không hề bàn luận tới chuyện hôn nhân.
- Nhưng họ sẽ sống ở đâu?
- Ồ, bây giờ mọi việc đã dễ hơn. Họ có thể tạm thời dọn đến khách sạn Orwin. Họ có thể tìm được một phòng ở đó với giá thuê phải chăng.
- Còn chúng ta?
- Chúng ta sẽ làm lễ thành hôn vào ngày 1 tháng Sáu, như đã dự tính.
Mel mỉm cười.
- Thế mà anh tưởng em sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện đó.
Cô siết chặt tay anh.
- Rồi chúng ta sẽ đi thẳng đến California để hưởng tuần trăng mật. Ông chủ định tìm cho em một ngôi nhà…
- Ông chủ?

- Ồ, em quên nói với anh về ông ấy.. – Neely tiết lộ - Vừa đến thành phố tuần trước. Ông ấy tên là Cyril H. Bean, nhưng không một ai gọi ông ấy là Cyril hay Bean, mà gọi là Ông Chủ. Đó là một ông già nhỏ thó dịu dàng, khoảng năm mươi tuổi, có nước da màu rám nắng, và mái tóc bạc đẹp đẽ. Ông ấy hết sức tử tế và nhân hậu như một người cha. Ông ấy định thuê một ngôi nhà cho em ở Hollywood, có cả hồ bơi, với giá ba trăm đô la mỗi tháng. Ông ấy chỉ yêu cầu em không được phơi nắng bởi vì em đã bị tàn nhang. Rồi ông ấy bảo nếu mọi việc tốt đẹp, em sẽ được một ngôi nhà ở Beverly Hills
- Có gì khác đâu?
- Ai mà biết được? Có lẽ đó là mặt trái của đường đời, ông ấy có phần xin lỗi về ngôi nhà hiện tại ở Hollywood. Em giả vờ hiểu ý ông ấy. Nhưng hãy tưởng tượng Mel, một ngôi nhà có cả hồ bơi.
- Neely – Mel vừa nói vừa nắm lấy tay cô – em biết anh yêu em…
- Và Mel này, em bắt đầu với một ngàn mỗi tuần. Anh chỉ cần nghĩ tới tất cả số tiền chúng ta kiếm được.
- Neely, cuộc trình diễn của Johnny Mallow xuất phát từ New York…
- Anh hãy dẹp chuyện đó đi.
- Đơn giản như vậy sao?
- Mel, anh đang điên đấy à? Anh kiếm được có hai trăm mỗi tuần.
- Anh sẽ kiếm được ba trăm kể từ năm tới.
- Nhưng em sắp sửa kiếm được một ngàn. Đó là chưa kể tiền thu đĩa hát của em. Văn phòng Johnson Harris bảo em sẽ kiếm được hai mươi lăm ngàn chỉ nhờ vào việc thu đĩa hát năm tới. Anh thử tưởng tượng đi.
- Và anh sẽ làm gì, ngồi trong hồ bơi à?
- Mel, anh sẽ đi cùng với em. Chúng ta là một nhóm. Em cần anh. Em cần tất cả sự quảng cáo mà em có thể tranh thủ, nhất là bây giờ.
- Phim trường sẽ phân công một người nào đó để giúp em.
- Chắc chắn như vậy. Nhưng sẽ không thể nào được như anh. Viên đại lý báo chí của họ sẽ lo lắng cho em và các minh tinh khác. Em muốn anh làm việc cho một mình em. Và Mel này, anh sẽ phải quản lý toàn bộ tiền bạc. Trong đời em, em chưa từng viết một tấm séc nào. Ngay cả trong căn hộ chung với Anne và Jennifer, họ vẫn hỏi em góp tiền thuê chung như thế nào, và em đã đưa tiền mặt cho họ. Và thật tình, em sẽ không biết phải nói gì với một cô giúp việc hay đầu bếp, hoặc ngay cả cách thuê người làm. Em chưa từng có một ngôi nhà. Anh sẽ quản lý mọi việc. Mel, anh phải đi với em. Em không thể làm được gì ở đó nếu không có anh.
- Không, Neely, mọi việc sẽ không ổn đâu.
- Tại sao? Dù sao chăng nữa anh phải đảm trách tất cả các công việc này. Trước hết làm sao em đến được La Rouge.

- Văn phòng Johnson Harris đã giữ chỗ trước rồi mà?
- Nhưng Mel, văn phòng Johnson Harris quan tâm đến em là nhờ tất cả ở sự quảng cáo mà anh đã làm cho em. Họ đã không chạy đến và ký hợp đồng với em sau khi em khai diễn vỏ "Đụng phải Trời". Có lẽ em đã không trở thành một ca sĩ như ngày nay – Zeke đã tạo nên điều này – nhưng chính anh đã làm cho em được nhiều người chú ý.
Anh nắm lấy hai bàn tay cô.
- Zeke đã không cho em giọng hát và anh cũng đã không tạo dựng ra em. Em đã có sẵn từ lâu. Bọn anh chỉ giúp cho thiên hạ chú ý đến em.
- Thế thì anh hãy tiếp tục giúp em. Mel, em cần anh…Em yêu anh.
- Nnưng Neely, anh không biết mọi việc có tiến triển tốt đẹp hay không. Anh chưa từng đến Hollywood nhưng anh biết họ sinh hoạt như thế nào ở đó. Anh sẽ là ông Neely O'Hara, không một ai sẽ tôn trọng anh.
- Anh không nghĩ em sẽ phải tham dự các buổi tiếp tân gồm những người hâm mộ ở Hollywood hoặc phải giao thiệp với bọn họ hay sao? Tình hình cũng sẽ giống như ở đây. Em sẽ liên tục nhận được các điện tín đề nghị tham gia nhiều buổi khai diễn và đôi khi chúng ta cùng đi. Họ sẽ không gọi anh là ông O'Hara đâu.
- Mọi việc sẽ khác xa ở đây, Neely à.
- Nhưng chúng ta vẫn như cũ. Anh nên hiểu, Mel, em muốn làm việc vất vả để kiếm tiền và có thể trong vòng năm năm nữa em sẽ tung hê tất cả. Mọi người sẽ biết anh phụ trách mọi việc cho em. Mel, em sẽ không đi trừ phi anh cùng đi với em.
- Hiện giờ, Neely…
- Mel…
Anh đưa tay ra và siết chặt lấy bàn tay của cô.
- Thôi được. Anh vẫn mơ ước có được một làn da rám nắng dưới ánh mặt trời của Hollywood. Chà, anh sẽ gây ấn tượng đối với mọi người ở Brooklyn…

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Mười Hai năm 1946
JENNIFER

Jennifer đứng trên ghế cố nhét hộp đựng mũ vào ngăn kệ trên cùng của tủ đựng quần áo. Bỗng cô chúi người khi hai chiếc va ly rơi xuống, suýt nữa trúng đầu.
Cô rên rỉ:
- Cái phòng kho này thật là bất tiện.
Anne giúp cô xếp gọn lại hai cái va ly để trên kệ.
- Em muốn nhường tủ quần áo của em lại cho chị nhưng nó đã đầy ắp, với đủ thứ quần áo chị nhường cho em.
- Làm sao một khách sạn lại dự tính bất cứ một ai có thể sống với hai tủ quần áo nhỏ như thế này? Tại sao Adele không thể tìm ra một nhân vật thượng lưu người Anh và ở luôn tại London? Chúa ơi, sao tôi nhớ căn hộ đó quá.
- Đây là các tủ quần áo khá lớn, Jen, chỉ vì không ai muốn mặc tất cả các y phục này.
- Và tôi thù ghét tất cả các thứ đó.
- Jen, chị không dám mua thứ khác! Em đã có một tủ quần áo đẹp nhất trong thành phố chỉ vì chị đã chán bất cứ cái nào chị vừa mặc xong. Cặp mắt của Lyon cứ như nổ tung ra khi thấy em liên tục xuất hiện trong nhiều bộ quần áo mới.
- Thế thì nếu Tony cho chị chiếc áo lông chồn mới nhân dịp Noel, em sẽ lấy chiếc áo cũ của chị.
- Áo cũ? Chị vừa mới mua năm ngoái.
- Chị căm ghét nó vì nó làm chị nhớ đến ông hoàng. Vả lại đó là chiếc áo lông chồn hoang, nó sẽ rất phù hợp với mái tóc của em. Chị muốn có một chiếc áo màu sẫm hơn.
- Vậy em sẽ mua lại của chị.
- Em đừng có ngớ ngẩn nữa.
- Em có tiền, Jen à. Henry đã đầu tư chiếc nhẫn cùng với số tiền 12 ngàn của em.
- Cô làm cách nào?
- Em chỉ bán được chiếc nhẫn với giá 20 ngàn. Nó có giá trị hơn thế nhưng người ta bảo khó tìm được thị trường. Và Henry đã đầu tư tất cả vào ATT, tiền lời cổ phần ở đó không cao lắm, nhưng kể ra cũng thuộc vào loại khá.

- Vậy thì cô không nên đụng vào số vốn đó.
- Chị thật là người mà em rất thích trò chuyện. Các ta.p chí Vogue và Harder tháng này đã đăng hình chị và chị không để dành lấy một xu. Thành thực mà nói, Jen, đáng lẽ ra chị đã kiếm được cả một gia tài kể từ khi ký hợp đồng với hãng Longworth. Nhưng chị đã chi tiêu tất cả vào các khoản mua sắm quần áo. Mọi việc chắc sẽ khác nếu chị để ý đến vấn đề đó.
- Vừa mua sắm áo quần vừa gởi tiền cho mẹ thì tôi làm sao có thể để dành được? Công việc người mẫu đem lại ba bốn trăm mỗi tuần, nhưng đó không phải là đồng tiền thực sự. Không, gia tài của tôi thực sự là Tony. Tôi đã hai mươi sáu tuổi rồi, Anne à, và tôi không còn nhiều thời gian để lo cho tương lai. Tony rất thích các kiểu áo quần của tôi, và báo chí gọi tôi là đẹp một cách say đắm. Tôi nghĩ về điều đó như một sự đầu tư. Tôi đang xử dụng tất cả tiền bạc của tôi theo hướng này và liệng một con xúc sắc để thử bắt Tony. Nếu chiến thuật này đạt tới hôn nhân, tôi sẽ sung túc suốt đời.
- Vẫn không có lý do gì khiến chị bỏ chiếc áo choàng lông chồn.
- Mọi người đã trông thấy tôi mặc chiếc áo đó hơn một năm nay. Nếu thành hôn với Tony, tôi sẽ có cả tá. Và trừ phi cuốn sách của Lyon thuộc loại bán chạy nhất, cô sẽ phải chờ đợi một thời gian dài mới có được chiếc áo lông.
- Phải…em vẫn nghĩ mọi việc có thể bị trở ngại. Anh ấy vừa viết xong cuốn sách tuần trước.
- Tuyệt quá! Bây giờ thì hai người có thể làm lễ thành hôn.
Anne bật cười.
- Chuyện đâu đơn giản vậy. Trước hết cuốn sách phải được một nhà xuất bản chấp nhận. Anh ấy đã đưa cuốn sách cho Bess Wilson – bà ta là một đại lý văn học rất quan trọng. Nếu bà ta thích cuốn sách này và đồng ý giúp đỡ thì kể như Lyon đã đi được nửa đường. Nhà xuất bản sẽ tự đọc bản thảo, với sự quan tâm, nếu cuốn sách được Bess Wilson giới thiệu.
- Bao giờ anh ấy mới biết kết quả?
- Chỉ trong nay mai thôi. Anh ấy hy vọng có kết quả trước lễ Noel. Ơ kìa, đĩa hát của Neely bị xước mất rồi.
Nói xong Anne chạy vội đến chỗ máy hát và đẩy kim về phía trước.
- Cô đã chạy mòn cả tập đĩa đó rồi.
- Thật quá xuất sắc. Em hết sức hãnh diện về Neely. Em không thể chờ đợi tới lúc phim được trình chiếu.
Jennifer đóng sầm cửa tủ lại.
- Bây giờ tôi có thể tắt máy được chưa? Tôi muốn đọc sách.
Anne liền tắt máy hát.
- Jen, đã hai giờ sáng rồi. Cả hai chúng ta cần phải đi ngủ.
- Tôi để đèn suốt đêm có làm cô khó chịu không?
- Không, em chỉ bị khó chịu vì được ngủ ít quá. Đôi khi em thức giấc nửa

đêm và thấy giường chị vẫn trống.
- Tôi đi ra phòng khách hút thuốc lá để khỏi làm cô khó chịu.
- Chuyện gì vậy Jen? Tony?
Jennifer nhún vai.
- Một phần nào thôi, nhưng tôi đã mất ngủ cả một năm nay. Dù vậy tôi vẫn đang lo ngại về Tony. Trong tháng hai anh ấy sẽ đi California để khởi đầu một chương trình biểu diễn trên đài phát thanh.
- Có lẽ anh ấy sẽ đề nghị thành hôn trước khi đi.
- Không đâu, chừng nào Miriam còn quanh quẩn nơi đây. Khi ở một mình, tôi có thể bắt anh ta làm gần như bất cứ chuyện gì. Nhưng chúng tôi chỉ ở một mình ở trong giường. Tôi không thể đóng vai một quan toà cử hành hôn lễ trong lúc chui vào chăn.
- Còn chuyện trốn đi theo anh ấy?
- Tôi đã nghĩ đến chuyện đó vì còn luôn luôn có Miriam. Nhưng chuyện không đơn giản như vậy. Lúc ở trên giường anh ta hứa hẹn mọi điều. Nhưng lúc xuống khỏi giường anh ta lại nghe lời Miriam. (Jennifer đi vào buồng tắm). Bây giờ cô hãy đi ngủ. Cả hai chúng ta cùng lo lắng cũng chẳng có ích gì. Tôi sẽ nghĩ ra một giải pháp.
- Chị nên cố ngủ một chút thì hơn – Anne vừa nói vừa vỗ nhẹ chiếc gối của nàng cho ngay ngắn lại.
- Tôi sẽ cố thử xem. Nhưng trước hết tôi phải tập thể dục và bôi kem.
Jennifer nhìn bộ mặt của mình dưới ánh đèn gay gắt của phòng tắm. Mấy nếp nhăn đang hình thành phía dưới đôi mắt. Trong bốn năm nữa cô sẽ ba mươi tuổi. Vở "Đụng phải Trời" có thể trình diễn cho tới tháng Sáu, nhưng cô đã tham gia trong đó một năm nay. Không có chuyện gì sắp xảy ra. Tất nhiên vẫn còn hợp đồng do hãng Twentieth đề nghị. Nhưng nếu ký hợp đồng này và theo Tony đến miền duyên hải Thái Bình Dương, cô sẽ không bao giờ chiếm được anh. Còn nếu đi một mình, liệu anh có nhớ cô đến mức nhắn cô đến không? Không có hy vọng gì cả! Miriam sẽ bảo đảm cho anh ta chìm đắm giữa đám các cô gái xinh đẹp. Những cô gái trẻ đẹp.
Nhất định Tony vẫn tưởng cô chỉ có hai mươi. Nhưng khi đã trông thấy một cô gái thật sự mười chín, hai mươi, liệu anh có nhận xét cô hơi rã rời? Mới đây Miriam đã nhìn chằm chằm vào cô, hỏi nhiều câu buồn cười, cố làm cho cô lúng túng về các vụ hẹn hò hồi còn đi học. Ơn Chúa, Tony không thông minh cho lắm. Anh đột ngột cắt ngang câu chuyện. Quả thực Tony không được thông minh. Hoặc chính Miriam đã lấn lướt quá nhiều đến nỗi anh không bao giờ có dịp? Cô bôi thêm kem vào dưới mắt. Cô cần phải ngủ. Cô trở ra phòng ngủ. Anne gần như đã ngủ. Cô lên giường và tắt đèn. Một giờ sau cô vẫn tỉnh táo. Đêm nay lại vẫn như những đêm khác. Cô yên lặng bước xuống giường và đi ra phòng khách. Cô có thể ngủ, nếu có đủ nghị lực,

cô đi tới chiếc túi xách và lấy ra cái chai nhỏ. Cô chăm chú nhìn những viên thuốc màu đỏ có hình viên đạn nhỏ xíu. Irma đã cho cô mấy viên thuốc này đêm qua. ("Chị chỉ cần uống một viên và chị có thể ngủ trong nhiều tiếng đồng hồ").
Seconnal Irma đã cho cô bốn viên. ("Chúng không khác gì vàng đối với em, em không thể cho chị nhiều hơn"), Irma đã thay thế Neely trong cuộc trình diễn. Cô ta xác nhận những "búp bê" (thuốc ngủ, tiếng lóng) nhỏ bé màu đỏ đã cứu sống cô. ("Em sẽ cho chị nhiều hơn nữa, Jennifer, nhưng chị cần có toa bác sĩ, em chỉ mua được 10 viên mỗi tuần").
Cô phải uống thử một viên? Thật là một ý nghĩ đáng sợ. Chỉ một viên thuốc màu đỏ nhỏ xiú như thế này mà lại có thể giúp ta ngủ được. Cô bước tới tủ để thức phẩm và rót một ly nước. Cô cầm viên thuốc trong một giây, cảm thấy tim mình đập mạnh. Đây là thuốc ngủ, kể ra thật buồn cười! Irma uống một viên mỗi đêm và cô ta vẫn tỏ ra khoẻ khoắn. Irma hay lo lắng mỗi khi lên sân khấu và cô ta, nhiều tháng sau, vẫn sẽ hay lo lắng. ("Em có cảm tưởng mọi người sẽ so sánh em với Neely trong lúc em hát. Cô ấy giờ đây chắc đã có nhiều người ngưỡng mộ")
Phải, một viên thuốc ngủ không thể tác hại. Cô nuốt viên thuốc, bỏ lại cái chai vào trong túi xách và trèo ngay lên giường.
Bao lâu thuốc mới có tác dụng? Cô vẫn cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo. Cô có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của Anne, tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ trên bàn đêm, tiếng xe cộ lưu thông bên ngoài…thật ra mọi tiếng động nghe có vẻ vang xa hơn…
Rồi cô cảm thấy tác dụng của thuốc. Ôi lạy Chúa, quả thực thật hết sức thú vị. Toàn bộ cơ thể cô có cảm giác không trọng lượng…đầu cô nặng nhưng lại nhẹ như không khí…Cô sắp sửa ngủ…ngủ…ôi viên thuốc nhỏ màu đỏ xinh đẹp biết bao!
Ngày hôm sau cô đến gặp bác sĩ của Henry. Ông gạt phăng đề nghị của cô. Tình trạng sức khỏe của cô rất tốt. Chuyện quá vô lý! Không, ông ta không chịu cho cô toa thuốc mua Seconal. Ngừng uống cà phê hẳn. Bỏ luôn thuốc lá cô sẽ ngủ được. Nếu cô vẫn không ngủ được tức là cơ thể cô không cần ngủ.
- Làm theo cách đó không được – Irma giải thích mấy ngày sau đó – chị không thể đến một vị bác sĩ giỏi để xin toa mua thuốc ngủ. Tốt nhất hãy tìm một viên bác sĩ vô danh tiểu tốt, một người mà tư cách có vẻ hơi mờ ám.
- Nhưng tìm ở đâu? Irma, tôi đã ngủ bốn đêm liền với mấy viên thuốc màu đỏ quỷ quái đó, và quả thật là thần tiên. Tôi đã mất ngủ hai đêm qua vì không có thuốc.
- Chị hãy đến một khách sạn hạng ba phía Tây thành phố - Irma giải thích – Chị sẽ thấy một tấm bảng hiệu bác sĩ trên một khung cửa sổ bẩn thỉu. Nhưng

chị đừng bước thẳng vào và hỏi mua thuốc. Chị phải theo đúng thể lệ. Chị hãy bước vào nhà và nói chị là người nông thôn – California là tốt nhất. Chị đừng mặc áo lông vì nếu chị mặc, giá cả sẽ tăng. Chị cứ bảo với ông ta chị không sao ngủ được. Ông ta sẽ cố gắng nghe tim chị và chị cứ một mực bảo tất cả điều chị cần là được ngủ ngon mỗi đêm. Rồi ông ta sẽ yêu cầu chị trả mười đô la, cho chị một toa thuốc đủ dùng cho một tuần. và biết chắc mình sẽ trở lại. Ông ta cầm chắc mình sẽ được mười đô la mỗi tuần. Nhưng chị hãy tin em đi, như thế là đáng giá. Chị có thể phải thử mấy bác sĩ mới tìm thấy người mình cần – em đã bị hai người từ chối. Chị đừng đến khách sạn Markley – đó là nơi của em. Ông ta có thể hoài nghi.
Jennifer tìm cho cô một bác sĩ ở đường 48 về phía Tây. Cô biết ông ta đúng là người mình cần gặp, khi hờ hững lôi ra một ống nghe đầy bụi và nghe tim cô một cách không thật tâm. Không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta rút ra một tờ toa kê thuốc để trống.
- Nembutal hay Seconal? – ông ta hỏi.
- Viên thuốc màu đỏ - Jennifer khẽ nói.
- Đấy là lượng Seconal vừa đủ dùng cho một tuần – ông ta vừa nói vừa đưa toa thuốc cho cô – uống thứ này cô sẽ ngủ ngon ngay, nếu không, cô hãy trở lại.
Anne thích thú với sự thay đổi của Jennifer. Cô không hay biết gì về chuyện thuốc men, nhưng vui mừng khi thấy Jennifer ngủ suốt đêm. Nàng tự hỏi phải chăng Tony đã vô tình thốt ra vài lời khích lệ?
Rồi mấy ngày trước lễ Noel, trong khi Anne đang xếp đồ vào túi xách để đến nhà Lyon cuối tuần như thường lệ, Jennifer đã đi đến quyết định trọng đại.
- Này Anne, - cô báo tin - tôi định yêu cầu Tony lái xe đi Elkton đêm nay, hoặc không bao giờ gặp lại anh ấy nữa. Tôi đã nảy ra ý nghĩ này đêm qua. Nếu mọi việc không ổn, ít nhất tôi sẽ có sáu tuần sắp tới cho riêng mình. Sáu tuần lễ anh ấy ở thành phố, tôi có thể xuất hiện tại nhiều nơi có vẻ lý thú với một anh chàng nào đó và làm Tony nổi điên lên, đủ để động lòng và kết hôn với tôi. Nếu chờ đợi tới lúc anh ấy đi về miền duyên hải, tôi sẽ chết mất.
- Đêm nay Miriam ở đâu?
- Ở nơi bà ta luôn luôn có mặt. Với chúng tôi! Có một cuộc khai diễn mới ở La Bombra, tôi nói với Tony sẽ về sau khi ra khỏi nhà hát để thay đổi y phục và Tony sẽ đến đón tôi tại đây. Miriam sẽ chờ ở La Bombra với đám bạn bè của anh ấy. Tôi sẽ có dịp ở một mình với anh ấy và làm cho anh ấy ngạc nhiên, nếu tôi diễn xuất giỏi…

Cô đang mặc áo khoác dùng trong nhà khi Tony đến.
- Kìa…em hãy mặc quần áo nhanh lên, cuộc trình diễn sẽ bắt đầu vào lúc 12

giờ rưỡi.
Cô bước lại gần anh.
- Anh hãy ôm em trước đã – cô nói dịu dàng.
Khi buông cô ra, anh thở hổn hển.
- Em yêu quý, hãy để cho anh thở một chút. Lạy Chúa, hễ ở bên em là anh cần phải truyền máu.
Anh vuốt ve ngực cô. Những ngón tay lần mò trên hàng nút áo khoác sa tanh.
- Lạy Chúa, tại sao em lại mặc áo có nút?
Anh kéo chiếc áo tuột khỏi hai bờ vai cô, xuống tận ngang hông. Anh bước lùi lại, hơi thở trở nên dồn dập.
- Jen, không một ai có được bộ ngực đẹp như thế này – anh vừa nói vừa xoa nhẹ lên đó.
Cô mỉm cười.
- Tất cả là của anh đấy, Tony.
Anh liền vùi mặt vào ngực Jennifer, từ từ quỳ xuống.
- Chúa ơi, anh không sao tin nổi.
Miệng anh có vẻ thèm khát. Cô ôm lấy đầu anh.
- Anh không bao giờ muốn bỏ đi – anh lắp bắp.
- Tony, chúng ta hãy kết hôn đi.
- Nhất định, em yêu quý, nhất định thế.
Anh đang sờ soạng những chiếc nút khác trên áo choàng của cô. Chiếc áo rơi xuống nền nhà. Cô bước lùi lại. Anh bò theo cô. Cô lại bước lùi.
- Tony, tất cả những thứ này – cô vừa nói vừa vuốt ve thân hình – không phải là của anh, mà là của em! -Anh đuổi theo, cô lại né tránh anh. Cô vuốt ve đùi mình, ngón tay đặt vào giữa đôi chân – đây cũng là của em – cô dịu dàng nói – Nhưng tất cả đều muốn anh, Tony – giọng cô lạc hẳn đi – anh hãy cởi quần ra đi.
Anh liền giật mạnh chiêc sơ mi, các nút áo đứt ra và rơi xuống đất. Anh đứng trần truồng và nhìn cô.
- Thân hình anh thật đẹp – cô nói với nụ cười không vui, rồi cô lại thụt lùi – nhưng thân hình em đẹp hơn.
Cô vuô't ve bầu vú một cách thong thả, tựa hồ đang mê mẩn khi đụng vào đó. Anh đứng theo dõi hơi thở hổn hển mỗi lúc một nhanh. Anh nhào tới gần nhưng cô né tránh.
- Anh có thể nhìn – cô lại bảo dịu dàng – nhưng anh không thể sờ. không được cho tới lúc tất cả thuộc về anh…
- Nhưng tất cả là của anh, em thuộc về anh mà…- Anh nói giọng càu nhàu.
- Chỉ là mượn mà thôi – cô vừa nói vừa mỉm cười một cách ngọt ngào – và em định đòi lại, trừ phi anh thật tình muốn em (cô lại vuốt ve ngực). Muốn

em vĩnh viễn.
Anh đi theo cô run rẩy.
- Anh muốn chứ…đến đây với anh, ngay bây giờ…
- Bây giờ thì không được. Không được cho tới lúc anh thành hôn với em.
- Chắc chắn mà – anh lạc giọng – anh sẽ thành hôn với em.
Anh lại tiếp tục xông tới, cô né anh, vừa mỉm cười vừa vuốt ve thân hình, để cho hai bàn tay đùa nghịch trên bộ ngực rồi luồn giữa hai chân…mắt cô không rời khỏi anh.
- Bao giờ anh sẽ thành hôn với em, Tony?
- Chúng ta sẽ bàn chuyện đó sau..ngay sau…
Anh tiếp tục đuổi theo cô, bị thôii miên bởi trò chơi mà cô đang biểu diễn. Cô để cho anh bắt được cô…anh vồ tới ngực cô, miệng anh bập vào một cách đói khát…bàn tay với xuống giữa hai chân cô. Rồi cô dang ra xa.
- Jen…- anh thở hổn hển – thôi đi…em định làm trò gì vậy? muốn giết anh sao?
- Anh hãy thành hôn với em đi. Hoặc đây là lần cuối cùng anh đụng vào em…không bao giờ nữa.
- Anh sẽ…
- Bây giờ. Đêm nay.
- Chúng ta làm sao có thể thành hôn đêm nay được? Chúng ta phải thử máu, rồi lập chứng thư. Ngày mai chúng ta sẽ tiến hành hôn lễ. Anh xin hứa.
- Không. Tới lúc đó Miriam sẽ phá tan mọi việc.
Nhắc tới Miriam là một sai lầm. Nó ném anh trở về với thực tại. Cơn say mê của anh biến mất. Jennifer liền nhanh nhẹn bước qua căn phòng vừa uốn éo thân hình, vừa vuốt ve bầu ngực.
- Tất cả sẽ nhớ anh lắm đấy, Tony – cô khẽ bảo.
Anh vồ lấy cô.
- Chúng ta hãy kết hôn ngay đêm nay đi, Tony. Em muốn thuộc về anh.
Cô cọ người vào anh.
- Anh biết làm sao bây giờ? – anh rên rỉ.
- Anh lấy chiếc xe hơi của anh. Chúng ta có thể lái đi Elkton bang Maryland.
Anh nhìn chằm chằm vào cô.
- Em muốn người ta sẽ làm lễ thành hôn cho mình…đơn giản như thế này?
- Đơn giản như thế này – cô vừa nói vừa búng ngón tay.
- Nhưng Miriam…
- Em sẽ nói chuyện với Miriam. Chúng ta sẽ điện thoại sau khi đã thành hôn. Em sẽ nói chuyện với chị ấy. Cứ để cho chị ấy la hét với em. Em sẽ ở trong vòng tay của anh. Tất cả con người của em sẽ thuộc về anh…mãi mãi.
Cô tựa thân hình vào sát anh.
- Vuốt ve em đi, Tony. Tất cả sẽ thuộc về anh…Anh sẽ có thể làm bất cứ

điều gì anh muốn. Tony, bất cứ điều gì, ngay cả những điều em vẫn không để cho anh làm (Cô chợt dang ra xa và đứng lắc lư, mông cử động một cách nhịp nhàng) Và em sẽ làm mọi điều anh vẫn từng năn nỉ em làm…sau khi chúng ta kết hôn.
- Bây giờ - anh van nài – ngay bây giờ…rồi chúng ta sẽ đi Elkton.
- Không. Sau khi đi Elkton.
- Anh không thể chịu nổi. Anh không thể chờ đến lúc đó.
Cô bước gần.
- Được mà. Anh có thể chờ chứ. Bởi vì đêm nay sau khi chúng ta thành hôn…- ngón tay cô vuốt ve thân hình anh, gặm tai anh – lúc đó mình sẽ mặc tình vui thú.
Miệng anh khô ran.
- Thôi được, em thắng. Xin vì Chúa, mình hãy bắt đầu đi!
Cô khóac tay quanh anh.
- Anh sẽ không hối tiếc đâu. Em sẽ làm cho anh điên lên được.
Có tiếng gõ cửa đột ngột. Jennifer buông Tony ra.
- Em không có hẹn với ai hết. Tony, anh có nói với ai sẽ đến đây không?
Anh lắc đầu. Cô kéo chiếc áo khoác lại cho ngay ngắn. Thì ra đó là người trực tầng mang đến một bức điện.
- Điện tín gởi cho Anne. Em phải gọi cho Anne ở nhà Lyon. Có lẽ có chuyện quan trọng.
Cô ngồi trên giường và gọi điện thoại cho Anne. Tony bước theo vào trong phòng ngủ. Ôi Chúa, đây đúng là một việc làm ngu ngốc. Cô vừa đứng vụt lên vừa giữ chặt chiếc áo quanh người. Anne ở đâu? Tại sao họ không trả lời?
- hello.
Đó là Lyon. Phải, anh sẽ báo cho Anne. Tony sờ soạng vào chiếc áo của cô. Cô liền xô anh ra xa.
- Hello Anne đó à? Vừa có một bức điện tín cho cô. Được chứ, đợi một giây thôi.
Cô bóc bức điện ra. Tony nhẹ nhàng nhưng kiên quyết xô cô lên giường. Cô nắm bức điện tín cùng ống nghe im lặng đẩy anh ta ra. Cô đặt tay lên ống nghe khẽ bảo:
- Không, Tony. Lúc này không được đâu. Không.
Anh nằm lên mình cô. Cô nhìn bức điện tín. Miệng Tony tìm được ngực cô. Ôi lạy Chúa!
- Anne, phải…tôi vẫn còn nghe. Anne, ôi, lạy Chúa! Mẹ cô chết rồi!
Cô cảm thấy Tony vào trong cô, một cách thô bạo. Cô nghiến chặt răng và cố giữ giọng nói bình thường.
- Phải Anne. Bức điện chỉ cho biết như thế. Tôi rất lấy làm buồn.

Cô gác máy. Tony đã ngã xuống qua mình cô, thở hổn hển với vẻ kiệt sức đầy mãn nguyện.
- Tony, như thế là không chính đáng. Như thế là lợi dụng em.
Anh mỉm cười một cách uể oải
- Em yêu quý, em sinh ra với nhiều ưu thế bẩm sinh…cả một bộ ngực.
Anh liếm nhẹ vào ngực cô.
- Mình nên mặc quần áo vào thì tốt hơn. Anne sắp sửa trở về đây.
Anh kéo áo sơ mi cho thẳng.
- Chúa ơi, anh đã khùng lên vì em, phải không? Chiếc áo sơ mi này đã không còn một hạt nút nào. Anh sẽ phải chạy về khách sạn để thay một chiếc áo khác.
- Anh hãy bỏ mọi thứ vào túi xách.
- Để làm gì?
- Mình sẽ đi Maryland…anh nhớ chứ?
Anh mỉm cười.
- Bây giờ chưa được đâu, em yêu quý. Nếu gấp rút lên mình có thể kịp xem một phần của cuộc trình diễn ở La Bombra. Em hãy thay áo quần nhanh lên đi. Anh sẽ trở lại khoảng hai mươi phút sau.
- Tony, nếu mình không trốn đi ngay đêm nay, em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.
Anh bước tới gần và nựng cằm cô.
- Em sẽ gặp lại anh, em yêu quý. Anh là kẻ xuất sắc nhất, ai có thể thay thế được anh? (Anh bước tới cửa). Em hãy mặc một bộ quần áo thật rực rỡ. Bọn nhà báo sẽ đến đấy.
Cô nhìn cánh cửa đóng lại. Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Sao lại chọn đúng cái lúc này! Quỷ tha ma bắt mẹ của Anne đi! Quỷ tha ma bắt tất cả các bà mẹ đi! Ngay cả lúc chết họ vẫn còn làm hại đời ta. Cô bỗng nhớ lại…tuần này cô đã không gởi tiền cho mẹ. Và lễ Giáng Sinh sắp tới. Mẹ cô đã trông thấy một chiếc áo choàng bằng lông cừu non Ba Tư và bà phải có một chiếc. Bà phải có một cái áo choàng lông trước khi chết. Cô chạy vội tới bàn và viết một tấm séc năm trăm đô la, bỏ vào phong bì rồi viết thêm, chúc mẹ một lễ Giáng Sinh vui vẻ, Jannette. Thế là mẹ cô tối thiểu có được một mùa lễ Noel vui vẻ. Mẹ kiếp, khi nào cô mới có được một lần như vậy? Cô nhanh nhẹn thay áo quần. Cô không muốn còn ở đây khi Tony đến. Cô muốn anh bắt đầu hành động. Có quá ít thời gian.
Cô sẽ đi Lawrenceville với Anne. Tất nhiên như vậy. Cô hàm ơn Anne như một người bạn. Cô gọi cho Henry Bellamy. Giọng nói ngái ngủ của ông trở nên linh lợi khi cô báo tin cho ông. Lẽ tất nhiên cô phải đi với Anne. Khỏi phải lo lắng, ông sẽ nói chuyện với Gil Case. Cô cũng phải thuê một chiếc xe hơi và ông sẽ lo mọi chi phí. Tự lái xe đến Lawrenceville thoải mái hơn

là đáp nhiều chuyện tàu nối nhau. Tội nghiệp Anne, một bà dì và một bà mẹ cùng qua đời trong một năm.
Khi Anne và Lyon đến ,Jennifer thậm chí đã sắp xếp đồ dùng của Anne vào trong túi xách.
- Tôi đã bỏ vào trong này hai chiếc áo dài đen và một chiếc áo xám của cô.
- Chúng ta có thể đáp chuyện tàu đầu tiên của buổi sáng hôm nay – Anne đáp.
- Không, chỉ mới 12 giờ30 và đàng nào tôi cũng không ngủ được. Tôi sẽ lái xe và cô có thể ngủ trong xe. Chúng ta sẽ tới đó lúc ba giờ sáng. Tôi đã thuê một chiếc xe và nó sẽ tới đây ngay bây giờ.
- Anh sẽ cùng đi với em tham dự tang lễ - Lyon nói.
Nàng liền quay sang anh.
- Không, anh đâu có quen biết mẹ. Mọi việc rồi sẽ ổn thôi. Anh phải để dành thì giờ viết cuốn sách.
- Em nhớ gọi điện thoại cho anh ngay lúc em đến đó.
Jennifer đẩy hai người xuống tầng trệt. Người phục vụ đang chờ với một chiếc xe hơi màu đen sáng loáng. Anh ta đưa chìa khóa và giấy tờ xe cho Jennifer, và năm phút sau họ lên đường. Lyon đứng nhìn ánh đèn phía sau biến mất trong dòng xe cộ. Mọi việc đã diễn ra quá nhanh. Anh ngạc nhiên trước thái độ có trách nhiệm của Jennifer. Anh đã xét đoán sai về cô, rõ ràng cô hoàn toàn không phải thuộc loại tầm phào. Anh bước dọc theo đường phố, suýt gặp phải Tony Polar vừa ngừng lại trong một chiếc taxi với vẻ tự mãn.

Tang lễ được cử hành vào ngày thứ hai. Khi về đến Lawrenceville, Anne tiếp quản mọi việc một cách bình tĩnh. Tai nạn đã xảy ra hết sức vô nghĩa, do lỗi của mẹ nàng. Bà đã từng gặp phải nhiều cơn mưa như thác đổ. Dì Amy vẫn luôn luôn là người lái xe, nhưng sau khi dì qua đời, mẹ nàng tự lái lấy. Đêm hôm đó trời mưa, và trên đường từ nhà thờ trở về, bà đã không trông thấy chiếc xe tải kéo rơ móoc. Bà đâm thẳng vào đó và chết ngay tức khắc.
Tang lễ diễn ra trong cảnh tượng yên lặng và trang nghiêm. Lyon và Henry gởi hai vòng hoa lớn. Cô Steinberg và các nữ nhân viên gởi một vòng hoa. Tối hôm ấy Anne đã tiếp khách theo đúng thủ tục. Mọi người trong thành phố đến bày tỏ lời chia buồn và há hốc mồm nhìn Jennifer.
Sáng thứ ba, Jennifer nêu vấn đề trở về New York. Hai người đang ngồi trong phòng ăn điểm tâm. Jennifer thấy có nhiều cảm tình với Lawrenceville. Cô thích thú trước những đôi mắt muốn lồi ra vì quá ngưỡng mộ. Nhưng ngôi nhà lớn bây giờ thuộc về Anne gây cho cô nhiều ấn tượng nhất.

- Tôi phải trở về để trình diễn – cô nói – Nhưng tôi đóan cô muốn ở đây một thời gian.
- Tại sao? – Anne hỏi.
Jennifer nhìn quanh.
- Vì ngôi nhà này. Cô không thể đột nhiên mà bỏ đi.
- Em đã nói với luật sư của em. Em nhờ ông ta bán tất cả nhà cửa và đồ đạc.
- Nhưng đây là một ngôi nhà tuyệt vời, Anne, có lẽ cô nên giữ nó lại và cho thuê nó.
- Em căm ghét nó. Em căm ghét thành phố này. Em muốn cắt đứt mọi sự ràng buộc. Nếu em giữ nó, em luôn luôn có lý do để trở về đây. Nếu bán nó di, em biết chắc em sẽ không bao giờ, không bao giờ phải trở lại.
- Thời thơ ấu của cô ghê sợ lắm hay sao?
- Không phải ghê sợ mà là vô vị.
- Tôi đoán cô không thương yêu mẹ cô.
- Không, em không thương yêu mẹ em. Nhưng em không ghét bà. Bà chẳng bao giờ cho em cơ hội làm bất cứ điều gì. Nhưng bà không có lỗi. Đó là Lawrenceville. Ôi, Jen, em thà sống trọn đời trong một căn phòng ảm đạm mà em đã từng ở trên con đường 52 còn hơn lưu lại nơi đây. Lawrenceville đã làm cho em ngạt thở. Em có thể cảm thấy nó đang đè nặng trên đầu em. (nàng rùng mình). Chị tưởng tượng trong suốt cuộc đời ở đây, em quen biết khoảng ba chục cô gái, nhưng không một người nào trở thành bạn thân. Thế mà khi tới New York chỉ hơn một năm, em đã có chị, Neely và Lyon.
- Phải nói cô đã có được Lyon và tôi. Chúng ta đã không nghe tin tức gì về minh tinh điện ảnh của chúng ta trong mấy tháng nay.
- Phim của Neely sẽ chiếu trong tháng Ba. Chị thử tưởng tượng cuốn phim đầu tiên của Neely được chiếu trong Music Hall!
- Neely đóng phim chắc chắn là hay. Tôi đọc trên báo thấy cô ấy đang bắt tay vào cuốn thứ hai. Không biết bao giờ thì đôi bạn đó rã đám. Và Mel..cô nghĩ rằng anh ta đã lên cân rất nhiều?
Cả hai cùng bật cười. Jennifer pha thêm cà phê.
- Tôi phải đi chiều nay. Như thế khuya đêm nay tôi sẽ về đến nới. Tối thiểu tôi có thể biểu diễn suất ngày mai. (Cô chợt cau mày). Chúa ơi, Tony nghĩ có thể tôi đã bị bắt cóc. Tôi không để lại một lời nào ở khách sạn. Chắc hẳn Miriam đang ăn mừng.
Cô nghĩ đến Tony trong suốt thời gian buồn tẻ lái về New York. Cho dù mọi việc ra sao chăng nữa – chẳng hạn họ đã thành hôn – vẫn luôn luôn có Miriam. Đó là một điểm yếu của Tony. "Chị ấy đã nuôi nấng anh, đã hy sinh trọn đời cho anh", anh kêu lên khi Jennifer e ngại trước sự xâm nhập không ngừng của Miriam. "Chị ấy là người phụ nữ đã sống một trăm phần trăm cho anh".

Nhưng Miriam không thể lên giường với Tony. Sắc mặt của Jennifer nghiêm lại. Không phải tiền bạc hay sự an toàn của anh là thứ cô muốn. Cô cũng muốn làm một người vợ tốt. Cô cũng muốn có được một đứa con. Tony sẽ kiếm được nhiều tiền hơn anh mong đợi. Cô sẽ không lừa dối anh. Lừa dối? Để làm gì? Đàn ông thì ai cũng thế thôi. Tony có thể đáp ứng được cô. Hầu hết đàn ông đều có thể. Maria đã chỉ bảo cho cô về thân thể và cô biết cách khuấy động nó. Thật là dễ dàng…
Hộp thư của cô ở khách sạn đầy ắp. Một số là của Longworth – lạy Chúa, cô đã quên thông báo cho họ - phần còn lại là của Tony. Người tổng đài điện thoại cho cô biết là ông Polar vừa mới gọi cô – lần thứ mười trong ngày hôm ấy.
Jennifer mỉm cười mãn nguyện. Lúc ấy là hai giờ sáng. Cô lên phòng và thay quần áo nhưng cô không uống thuốc Seconal. Cô lên giường nằm và chờ đợi.
Hai mươi phút sau điện thoại reng. Cô có thể nghe rõ sự nhẹ nhõm trong giọng nói của Tony khi cô trả lời. Rồi anh càu nhàu.
- Em đi đâu mất hút vậy?
- Đi xa.
- Đừng có đùa!
Rồi giọng anh chợt thay đổi và trong cớn xúc động bất thần, anh nói tiếp.
- Nghe anh nói đây, em yêu quý. Anh sắp sửa loạn trí đây. Em vừa đi đâu vậy?
Anh vẫn chưa dịu hẳn khi cô kể cho anh nghe. Và cũng không hoàn toàn tin tưởng.
- Em phóng ra khỏi thành phố để tham dự tang lễ kể từ khi nào vậy?
- Anne là bạn thân nhất của em.
- Thôi được, nhưng rõ ràng em đã ở một nơi nào đó quá lâu. Chuyện gì đã xảy ra? Có phải một người trong đám hộ tang rất đẹp trai?
- Tất cả bọn họ đều đẹp – cô dịu dàng bảo – thực tế là em chưa bao giờ gặp quá nhiều đàn ông đẹp trai trong một thành phố. (Thậm chí cô đã không chuyện trò với một người đàn ông nào dưới năm mươi tuổi).
- Jen – anh nhẹ nhàng nói – anh có thể đến chỗ em chứ?
- Tony, đã gần ba giờ sáng rồi.
- Anh có thể đến đó trong vòng năm phút.
Cô giả vờ ngáp.
- Tiếc quá em đang mệt.
- Thế thì ngày mai, buổi chiều. Anh phải thâu đĩa lúc ba giờ, nhưng anh sẽ xong việc lúc bốn giờ.
- Em có suất biểu diễn suốt buổi chiều…Hôm nay là thứ sáu, anh nhớ chứ?
- Thôi được, anh sẽ đến chỗ em sau suất biểu diễn.

- Không được. Anh biết em phải giữ lớp hoá trang giữa hai suất biểu diễn. Và mái tóc em sẽ hỏng mất.
Anh rên rỉ.
- Thôi được, thôi được. Anh sẽ ghé lại và đưa em đi ăn tối.
- chúng ta sẽ xem lại…
Nói xong cô gác máy.
Cô không trở về nhà. Gắng gượng ngồi xem xi nê suốt thời gian giữa hai suất diễn. Tới suất diễn buổi tối, cô dặn người gác cửa bảo cô đã ra về nếu Tony đến đón. Cô ngồi trong phòng trang điểm tới lúc người gác cửa đến khóa các phòng. Phải, ông Polar đã ghé lại và tôi đã nói theo lời cô yêu cầu. Cô cho anh ta năm đô la và đi bộ về nhà.
Chuông điện thoại reo vang khi cô bước vào căn hộ. Cô để mặc cho nó reng. Cứ hai mươi phút nó lại reo một lần. Ngay sau mỗi lần cô lại hỏi người tổng đài, vâng đó là ông Polar. Cuối cùng tới năm giờ sáng cô nhấc máy lên khi nghe chuông reo hồi thứ ba.
Tony giận điên lên.
- Em đi đâu?
- Em đi xem xi nê giữa hai suất biểu diễn. – cô cố tình làm cho mình có vẻ nói dối.
- Chắc chắn? Còn đêm nay? Chắc chắn em đã vội vàng bỏ đi ra ngay khỏi nhà hát.
- Em vẫn ở đó mà. Chắc hẳn người gác cửa đã nhầm lẫn.
- Thế anh đoán em đã ỏ nhà suốt đêm?
- Ừm…
- Thế thì anh xin thông báo cho em biết: anh đã gọi cho em hai mươi phút một lần, kể từ lúc 11 giờ rưỡi. Em vừa mới về nhà? – Tony hỏi giọng đắc thắng.
- Chắc hẳn em đã ngủ và không nghe thấy chuông điện thoại.
- Anh dám đánh cuộc. Có lẽ em đang ở với một trong những ông lớn ở Boston mà em đã gặp trong buổi tang lễ.
Cô liền gác máy vào mặt anh và ngả mình xuống giường với nụ cười sung sướng. Cá đã cắn câu. Cô vào buồng tắm và lấy ra một chai đầy ắp những viên thuốc màu đỏ. Thật là một điều may mắn bất ngờ. Ở Lawrenceville, cô đã vô tình nói với viên bác sĩ già Rodgers về vấn đề mất ngủ của cô. Ông ta đã loá mắt vì nụ cười tỏ ra dễ mến và thông cảm. Những cuộc tang lễ vẫn thường khiến cho người ta mất ngủ. Ngày hôm sau ông ta xuất hiện với một cái lọ đứng hai mươi lăm viên Seconal.
Cô lại nghe tiếng chuông điện thoại dai dẳng vang lên. Chắc là Tony chưa chịu thua. Cô bảo người tổng đài điện thoại đừng bắt máy, cô không muốn nghe thêm một cú điện thoại nào nữa trong đêm nay. Cô mở lọ thuốc lấy ra

hai viên, một viên cũng đủ, nhưng cô vẫn lấy hai viên! Đó là một cảm giác tuyệt diệu nhất trên đời! Cô kê đầu một cách êm ái lên chiếc gối. Một cảm giác tê mê chạy khắp người. Lạy Chúa! Tại sao cô lại chưa từng sống với những viên thuốc màu đỏ kỳ diệu này!
Cô chơi trò mèo vờn chuột với Tony hai ngày nữa. Mỗi đêm cô lại nhìn chai Seconal với vẻ thương mến. Cô không bao giờ làm nổi cái trò này nếu không có thuốc. thiếu thuốc cô sẽ phải trải qua nhiều đêm không ngủ, hút thuốc, lo nghĩ và cô sẽ mất tinh thần.
Đêm thứ sáu Tony đứng sẵn ở lối đi vào nhà hát khi cô đến. Anh chộp lấy tay cô một cách thô bạo.
- Thôi được, em thắng – anh gầm gừ - anh có sẵn xe hơi, chúng ta sẽ đến Elkton tối nay – ngay bây giờ.
- Nhưng em còn một suất trình diễn vào chiều mai.
- Anh sẽ đi vào và nói với ông đạo diễn rằng em bị đau.
- Nhưng người ta sẽ đọc tin về chúng ta trên các báo ngày mai nếu chúng ta sẽ trốn đi. Em sẽ bị đuổi, và có thể sẽ bị kiện lên công đoàn diễn viên.
- Thì đã sao? Em đã là bà Tony Polar, em không định tiếp tục sẽ làm trong đoàn hát đó chứ?
(Tất nhiên không, phải chăng cô đang điên? Vả lại Henry sẽ dàn xếp ổn thoả mọi việc. Sự thế đã đến nước này!)
Cô nắm chặt cánh tay của anh.
- Anh hãy vào báo tin cho họ rằng em bị đau đi, Tony. Quả thực em có cảm giác sắp sửa bị xỉu…

Jennifer sung sướng còn Tony thì mê mẩn. Họ đã thành hôn! Báo chí ở Elkton hay tin trước. Họ mỉm cười đứng cho các nhiếp ảnh viên địa phương chụp ảnh, phát biểu ý kiến với hai hãng thông tấn AP và UP. Cuối cùng họ lái xe đi và mướn phòng trong một khách sạn nhỏ ở ngoại ô thành phố.
Giờ đây trong lúc Tony ngồi trên giường nhìn Jennifer mở valy, cơn ngây ngất do tình trạng kích động gây nên bắt đầu tan biến. Anh đột nhiên hoảng sợ.
- Miriam sẽ giết chết anh!
Jennifer choàng cánh tay quanh người anh.
- Anh đâu phải là một cậu bé, Tony. Anh là chồng của em mà.
- Em cần phải trung thành với anh khi mình nói chuyện với chị ấy – Anh lầm bầm.
- Em là vợ của anh mà, anh yêu quý. Em sẽ luôn luôn trung thành với anh.
- Nhưng chị ấy sẽ nổi điên lên, Jen à.
Nước mắt ứa ra trong mắt anh, đột nhiên anh vùi đầu vào gối và thổn thức.
- Anh sợ…ôi…anh sợ…

Jennifer đứng lặng người. Nỗi chán chường làm cô mệt rã rời. Chợt có ý nghĩ điên cuồng thôi thúc cô bỏ chạy. Nhưng chạy đi đâu và đến với ai? Sẽ không có một người nào hiểu được. Người ta sẽ nghĩ cô có chuyện sai trái. Cô phải giải quyết chuyện này. Tony là một minh tinh và nhiều người tài ba thường vẫn có điểm yếu riêng. Có lẽ anh chỉ dễ xúc động hơn những người khác.
Cô ngồi trên giường và nâng niu đầu anh trong tay.
- Mọi việc sẽ ổn thôi, Tony à – cô dịu dàng bảo.
- Nhưng Miriam sẽ nổi điên lên. Chị ấy sẽ than phiền (Anh nhìn cô với đôi mắt đầy lệ). Tất cả là lỗi của em. Em đã làm cho anh gây nên chuyện này.
- Em đã nói sẽ can đảm đương đầu với Miriam.
- Thật chứ? Em sẽ đương đầu chứ?
- Vâng – cô vừa nói vừa vuốt đầu anh – Anh chỉ cần nhớ rằng em là vợ anh.
Anh đưa tay xoa ngực cô. Anh chậm rãi lau nước mắt và bắt đầu mỉm cười. Anh nhìn cô với vẻ ranh mãnh.
- Và bây giờ anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn với em.
Cô cố mỉm một nụ cười yếu ớt.
- Vâng, Tony…
Anh cởi chiếc áo khóac của cô ra.
- Em xoay người lại đi – anh làu bàu.
Cô nghiến răng khổ sở trong lúc anh vào sâu trong cô. Cô cảm thấy móng tay của anh cào dọc theo lưng. Mỉm cười lên đi Jen, cô tự bảo. Mày đã thành công, mày đã trở thành bà Tony Polar…

Miriam cầm bức điện tín đã bị vò nát và nhìn như ngây dại vào trong không trung. Elkton! À ra thế! Vậy mà cô đã phòng ngừa cẩn thận – cô đã trả hai trăm đô la mỗi tuần cho gã Ornsly đó! Cô nhấc máy điện thoại lên, ngón tay mập ú bắt đầu quay số.
- Tôi lấy làm tiếc phải quấy rầy giấc ngủ của ông, ông Ornsly – cô gằn giọng – nhưng ông đang ngủ trong giờ làm việc đấy!
Ông ta cảnh giác ngay tức khắc.
- Tôi đã đi theo anh chàng tới cửa sân khấu lúc tám giờ. Anh chàng chờ cô ta ở đó. Cô ta đến lúc tám giờ một phút và họ đứng nói chuyện khoảng nửa tiếng đồng hồ. Tôi biết cô ta phải vào nhà hát nên đã bỏ đi và kiếm cái gì ăn. Tôi biết có thể an toàn trong ba giờ - cô ta còn phải biểu diễn. Vì vậy tôi trở lại vào lúc 11 giờ và không thấy anh chàng ở đó. Nếu anh chàng muốn đến đón cô ta thì phải có mặt ở đấy lúc 11 giờ 15 là trễ nhất. Tôi chờ đến 11 giờ 30 rồi đến cắm chốt ở khách sạn của anh chàng. Tôi vừa mới rời khỏi nơi đó cách đây vài tiếng đồng hồ. Anh chàng đã không trở về khách sạn. Tôi liền kiểm tra tất cả các câu lạc bộ, vẫn không thấy đâu. Vì theo tôi nghĩ có lẽ anh

chàng có một cuộc hẹn hò ở đâu khác và ở cùng với một cô gái nào khác. Cô ta đã lẩn tránh nhiều đêm liền, bỏ chạy về nhà một mình sau buổi biểu diễn.
- Thế là cô ta bỏ buổi trình diễn đêm nay – Miriam cáu kỉnh bảo – họ bỏ trốn mất rồi.
Người đầu dây đàng kia lặng thinh.
- Tôi trả ông hai trăm đô la mỗi tuần cốt để ngăn cản sự việc này. Ông là loại thám tử gì vậy?
- Loại cừ khôi nhất – ông ta gay gắt đáp lại – nhưng hai người đó thuộc loại điên khùng. Tôi đã ngu ngốc đứng lạnh cóng bên ngoài khách sạn hết đêm này sang đêm khác, trong lúc anh chàng nằm trên một chiếc giường êm ái ấm áp. Nhưng thưa bà chủ, tôi không phải là FBI. Tôi phải ăn, và thỉnh thoảng tôi phải ngừng để đi tiểu. Tôi đã tưởng thời gian tôi thực sự an toàn nhất là khi cô gái đó ở trên sân khấu. Ai mà lường trước được rằng cô ta bỏ buổi trình diễn.
Miriam dằn mạnh ống nghe xuống. Nhưng ông ta có lý. Jennifer đã quá tài tình. Cô thở dài. Cô đã cố hết sức chu đáo nhưng giờ đây tất cả đều tan thành mây khói. Cho đến bây giờ mọi người đã bị đánh lừa. Họ thừa nhận những câu trả lời như trẻ con của Tony là một phần trong sức quyến rũ của anh. Một vài người thậm chí nghĩ đó là một bộ tịch khôn ngoan. Chỉ một mình Miriam biết sự thật và cô giữ kín điều bí mật đó với tất cả mọi người – ngay cả với Tony. Đối với một người đàn bà, anh hành động với một tư cách đàn ông, về mặt thể chất. Tài biểu diễn của anh là một năng khiếu. Khi hát anh thể hiện động tác một cách tự động. Nhưng về mặt tinh thần, cảm xúc, Tony chỉ mới 10 tuổi.
Bây giờ phải làm gì? Chừng nào cô còn có mặt tại tất cả các cuộc phỏng vấn, cô có thể che chở cho anh. Nhưng lúc này lại có Jennifer.
Jennifer đã đóan được bao nhiêu? Thật ra cô không có gì chống đối Jennifer. Có lẽ cô ta thật sự hấp dẫn đối với Tony, tại sao không? Anh đẹp trai, có tài và đúng là một chàng trai tuyệt vời về phương diện tình dục. Có lẽ cô ta đã không nhận thấy gì cả. Xét cho cùng hai người không hề ở bên nhau một mình, ngoại trừ để ngủ với nhau. Cô đã luôn luôn để mắt tới hai người, tìm mọi cách cho ít nhất là có vài soạn giả bám theo họ. Cô đã huấn luyện Tony theo hướng đó. "Một minh tinh bao giờ cũng có những người tuỳ tùng". Cô nói đi nói lại với anh như thế và anh đã đồng ý không đi đâu một mình. Nhờ vậy chưa từng có ai thật sự chuyện trò nhiều với Tony.
Cho tới khi gặp Jennifer, mọi sự đều khá dễ dàng. Miriam biết Tony cần phải được thoả mãn nhu cầu sinh lý và cô tạo điều kiện cho anh, luôn luôn sắp xếp sao cho quan hệ đó chỉ có tính cách nhất thời mà thôi. Một vũ nữ khá đẹp ở một câu lạc bộ mà họ thường lui tới, sung sướng ở bên cạnh anh chỉ vì ham vui và được thiên hạ biết, rồi vui lòng để cho anh đi ra khỏi đời

mình với một lọ nước hoa làm quà, và những lời hứa hẹn anh sẽ mãi mãi quý mến cô ta. Đó là chuyện vẫn xảy ra cho tới khi Tony gặp Jennifer. Cô đã làm đủ mọi cách để phá vỡ mỗi quan hệ này. Mỗi lần Tony về nông thôn, cô lại ném một cô gái thuộc loại đẹp nhất thế giới vào tay anh. Anh cũng chịu nhưng luôn luôn trở lại với Jennifer. Cô đang hy vọng chuyến lưu diễn ở California sẽ chấm dứt tất cả. Chỉ còn hai tuần nữa thôi thế mà sự việc lại xảy ra như thế này!

Miriam thở dài. Hầu hết mọi người tưởng cô lẽo đẽo theo sau Tony là vì vui thú với danh vọng của anh. Danh vọng! Cô bằng lòng đổi bất cứ gì để có được một cuộc đời cho bản thân cô. Nhưng cô không thể bỏ Tony được. Vì thế cô vẫn còn ở đây, một trinh nữ bốn mươi tuổi, để làm đạo diễn cho Tony thành công một cách ngoạn mục. Tại sao lại phải như thế này? Tội lỗi của người cha, cô gượng gạo nghĩ. Tony đã được khám nghiệm nhưng anh chưa hề được hay biết gì về chuyện đó. Cô đang chịu gánh nặng chủ yếu. Và thực ra đó không phải là tội lỗi của người cha, mà là do lối sống đĩ thoã ghê tởm của người mẹ! Cô đã che giấu quá nhiều bí mật đối với Tony và tất cả mọi người. Cô đã thêu dệt ra một hình ảnh tốt đẹp của người cha đẹp trai bị chết trong một tai nạn xe lửa ngay trước khi Tony ra đời. Và một người mẹ yêu kiều, yếu đuối, suy nhược vì tai hoạ đến nỗi ngay sau khi sanh bé Tony, bà đã lặng lẽ mỉm cười qua đời, bỏ lại cô bé Miriam 14 tuổi chăm sóc cậu em. Báo chí tin chuyện đó. Tony tin chuyện đó. Anh đã không hề hay biết rằng người cha thật của mình, cũng như người cha thật của Miriam, là một điều bí mật, ngay cả với mẹ của hai chị em.

Cả hai đã được sinh ra bởi những người cha khác nhau, những kẻ xa lạ đã chuyền qua tay mẹ của họ từ đêm này sang đêm khác. Và người đã sinh ra Tony chắc phải rất đẹp! Nhưng rồi mẹ của Tony ngẫu nhiên gặp nhiều người đàn ông xa lạ khác. Một chị hầu bàn mê ca hát ở Corney Island không thể nào lôi cuốn được xã hội thượng lưu. Mẹ cô đã thề thốt rằng cha của Miriam là một người đàn ông tử tế ở Pittsburg. Có lẽ. Nhưng cha của Tony, cho dù thuộc loại đểu cáng đi chăng nữa, phải rất đẹp trai. Tony đã được tạo ra từ những tinh tuý của bố và mẹ. Anh có cặp mắt màu nâu sẫm với đôi lông mi lạ thường của mẹ. Mũi anh ngắn và thẳng, miệng gợi tình. Và thân hình anh cao. Miriam thì trái lại. Cô có một nụ cười gượng gạo. Người đàn ông ở Pittsburg có lẽ rất tử tế, nhưng nhất định không phải là Robert Taylor. Quả thật, nếu ngẫu nhiên gặp một người đàn ông mập lùn với đôi mắt nhỏ màu xanh, và một cái mũi như củ hành đặc biệt của vùng Pittsburg, cô sẽ gọi "Ba!"

Cô đã lựa chọn cái tên Polar vì tình cảm. Người tình tử tế và lâu dài nhất của mẹ cô là một người đàn ông có họ Polarski. Ông ta chân thật yêu mến cô bé mập lùn và không bao giờ quên mang cho cô một món quà hoặc nựng cằm

cô. Cô đã không bao giờ quên ông ta, nhiều năm sau, với lòng tôn kính thầm lặng, cô rút ngắn họ của ông ta lại, và dùng làm họ cho cô cùng Tony.
Che giấu lý lịch thật của anh, đối với Tony và báo chí, quả thật là một việc khó khăn. Mẹ của hai người vốn là một người bị cuộc đời bỏ rơi. Mỗi thành phố đều có nhiều người đàn bà như Belle, cô gái không còn son trẻ, thường chơi một chiếc đàn dương cầm cũ rich và hát một giọng khàn khàn trong một quán rượu tỉnh nhỏ. Belle đã bắt đầu hát ở nhà của vị mục sư của Tony. Nhưng đó là những giờ phút sáng chói duy nhất trong nghề nghiệp của cô. Rồi cô bắt đầu trôi nổi tới những quán rượu và tiệm bia khắp các thành phố khác, chuyền tay từ người đàn ông này sang người đàn ông khác.
Miriam đã chào đời trong một viện từ thiện ở Philadelphia. Belle đã gởi côvào một nhà nuôi trẻ cho tới khi cô lên tám. Rồi Belle may mắn kiếm được một việc làm ổn định ở Corney Island và đưa con về ở chung với mình. Trong mấy năm Miriam đã hưởng cảnh sang trọng của một căn hộ hai phòng và tình thương yêu của ông Polarski, nhưng sau khi ông Polarski ra đi, lại có nhiều người đàn ông khác kế tiếp đến. Belle già dần. Cả hai đều chóang váng khi biết Belle lại có mang. Chúa ơi!
Bà vẫn còn làm việc sáu tháng ,rồi áo quần không thể che giấu, và bà bị sa thải. Họ dọn đến căn hộ một phòng. Miriam mới 14 tuổi đã phải bỏ học và làm nhân viên thu tiền. Họ không có bạn bè, không có láng giềng. Rồi một đêm khuya nọ, với chiếc xe cấp cứu hụ còi inh ỏi, Belle được chở đến bệnh viện cùng với Miriam run rẩy bên cạnh. Belle chết năm phút sau khi đứa bé gào váng bước vào đời.
Miriam mang đứa bé về nhà. Và cô gái 14 tuổi đã một mình nuôi nấng Tony. Chuyện có vẻ không thể nào xảy ra được khi cô hồi tưởng lại những gì đã qua – những tuần lễ đầu tiên đầy khổ sở với việc tìm cách nuôi trẻ con cho đúng, giặt tã lót, cố dè xẻn số tiền hai trăm đô la hai mẹ con đã dành dụm được. Đếm từng đồng xu mua sữa, sống bằng các hộp súp và bánh quy.
Tony mới được một tháng tuổi thì bị cơn động kinh đầu tiên. Lại phải nhờ xe cấp cứu chở đến bệnh viện. Người ta đã thực hiện nhiều cuộc xét nghiệm, và tất cả các bác sĩ tài giỏi cùng nghiên cứu trường hợp của Tony. Họ giữ cậu bé trong bệnh viện một năm. Miriam muốn điên lên vì lo buồn, nhưng tối thiểu cô có thể kiếm một công việc cả hai buổi và dành dụm tiền. Rồi Tony trở về với cô, cậu bé có vẻ khoẻ mạnh. Rồi lại nhiều cơn động kinh và quay trở lại bệnh viện. Cứ liên tục như thế cho tới khi cậu lên năm. Rồi những cơn co giật ngừng lại. Cậu đi nhà trẻ, cố gắng qua khỏi tiểu học. Đến trung học, cậu bị tống ra ngoài. Người ta đề nghị cậu vào một trường đặc biệt nhưng Miriam vẫn giữ cậu ở nhà. Cậu sẽ không sống chung với đám trẻ điên khùng. Cô kiên nhẫn dậy cậu em học theo mức độ cậu bé có thể tiếp thu. Phải, giai đoạn khởi đầu quả không dễ dàng. Nhưng tới 15 tuổi, con người

có thể chống chọi với mọi việc bất thường. Tới 21 tuổi, con người có thể gánh vác việc đời. Nhưng giờ đây những chuyện thất thường lại chồng chất lên. Và Miriam đã thấm mệt.
Một đôi lần cô thậm chí đã muốn đến gặp thẳng Jennifer và cho biết sự thật về Tony và như thế cô ta sẽ hiểu việc kết hôn với Tony là vô nghĩa. Nhưng canh bạc quá lớn. Giả sử cô gái chống lại với cả hai người, kể lại câu chuyện cho cả thành phố nghe thì sao? Như thế sẽ phá tan sự nghiệp của Tony và cũng có nghĩa là sẽ tiêu diệt Tony.
Lúc này cô không thể bỏ cuộc. Cô đã chiến đấu quá lâu và quá gian khổ. Lạy Chúa, thậm chí cô đã chiến đấu với quân đội Mỹ. Tony đã tự hào khi anh nhận được giấy báo nhập ngũ – đối với anh thì đi lính cũng là trò chơi. Sự nghiệp của anh vừa mới bắt đầu, và anh không hề hay biết gì về những chuyến đi bí mật của cô đến Washington, lề lối quan liêu bất tận và sự thiếu nhạy bén của các sĩ quan cao cấp trong quân đội. Cô đã sắp sửa bỏ cuộc cho tới khi gặp được thiếu tá Beckman. Ông ta có một người em trai giống như Tony. Ông ta đọc tập y phiếu của Tony, tất cả được bỏ trong một cái phong bì màu nâu nhạt bị cọ sờn của bệnh viện ở Coney Island. Ông ta yêu cầu vị bác sĩ trưởng khoa thần kinh khám cho Tony. Cuối cùng Miriam nhận được một tập y phiếu mới thêm vào chiếc phong bì màu nâu và Tony bị quân đội loại ra, một cách êm thấm và cương quyết. Thiếu tá Beckman cho báo chí hay rằng Tony bị loại vì một màng nhĩ bị thủng. Không, không, cô không thể bỏ cuộc lúc này. Cô đã chiến thắng quân đội, báo chí, toàn bộ thế giới chết tiệt này – một cô gái tóc vàng, ưỡn ẹo đầy khêu gợi sẽ không huỷ hoại được tất cả. Cô sẽ bám sát hai người. Họ đang đi về miền duyên hải trong vài tuần và cô sẽ sống chung với họ. Ai mà biết được – có lẽ bằng cách này hay cách khác, mọi việc sẽ kết thúc. Cô vuốt thẳng chiếc áo khoác quanh thân hình dị dạng của mình, và quả quyết ổn định lại tư tưởng. Cô phải thông tin cho báo chí, các nhà bình luận, - cô sẽ phải tạo cơ hội cho ai trước? Không, không nên chơi trò biệt đãi. Các sở bưu điện chắc hẳn đã nhặt được tin tức ở Elkton. Khi hai người trở lại, cô sẽ tổ chức một cuộc họp báo, sắp xếp các cuộc phỏng vấn với Jennifer và Tony…

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Mười hai năm 1946
ANNE

Đêm hôm ấy Anne trở về New York và nàng thấy mọi thứ rối tung. Một bức thư ngắn với nét chữ nguệch ngoạc của Jennifer trên chiếc bàn đêm. "Cuộc chiến đâu thật gay go, nhưng tôi đã thắng. Khi cô đọc những lời này, tôi đã là bà Tony Polar. Hãy chúc tôi nhiều may mắn. Thương, Jen".
Nàng vui mừng cho Jennifer nhưng chiến thắng của bạn dường như càng làm nổi rõ tình trạng buồn thảm của nàng.
Lyon đã điện thoại cho nàng ở Lawrenceville để nói về tin tức quan trọng của anh. Bess Wilson rất thích cuốn sách – nghĩ nó có nhiều hứa hẹn – nhưng cảm thấy nó cần phải được viết lại hoàn toàn, trước khi bà ta có thể giới thiệu nó với bất cứ nhà xuất bản nào. Lyon rất hăng hái. Chắc chắn như vậy có nghĩa là mất thêm sáu tháng nữa ngồi trước máy đánh chữ, nhưng Bess muốn thế và Bess rất khó tính.
Nàng đã cố che giấu nỗi thất vọng của mình, sáu tháng viết lại. Và bây giờ Jennifer đã ra đi. Căn phòng có vẻ vô cùng trống trải.
Nàng có thể sẽ thành đạt được một mình. Nàng có nhiều tiền, hoặc sẽ có, ngay sau khi mọi việc đâu vào đấy. Buồn thay, việc đoạn tuyệt mọi mối liên hệ với Lawrenceville không thể chỉ thực hiện bằng cách đưa chum chìa khoá cho ông Walker. Có không biết bao nhiêu điều chỉnh về mặt pháp lý đòi hỏi sự hiện diện của nàng. Bản chúc thư phải được chứng thực theo đúng thể thức, và đồ đạc trong nhà nàng không thể liệng đại ra ngoài vỉa hè. Ông Walker bảo mỗi món đều có giá trị không phải nhỏ. Tất cả phải được lập thẻ và gởi tới New York hoặc Boston để bán đấu giá. Chúng sẽ đem lại cho nàng rất nhiều tiền. Mẹ nàng để lại cho nàng năm chục ngàn đô la bằng giấy nợ, tiền mặt và cổ phần. Gia tài của dì Amy cũng vào tay nàng, thêm hai mươi lăm ngàn nữa. Theo ý ông Walker, nàng có thể thu được bốn mươi ngàn chỉ do tiền bán nhà, bởi vì nó được xây cất trên một mẫu đất, trong đó một nửa là đất tốt. Phải, nàng sẽ có nhiều tiền – trên một trăm ngàn đô la chưa kể đồ đạc – nhưng trong lúc chờ đợi, nàng còn phải về Lawrenceville tối thiểu một lần nữa, hoặc rất có thể còn lâu hơn. Nàng rùng mình. Chỉ ở trong ngôi nhà thôi cũng đủ khiến nàng cảm thấy phiền muộn một cách vô lý.
Nàng tắm nhanh, thay quần áo và gọi một chiếc taxi đến nhà Lyon. Anh đang ngồi trước máy đánh chữ khi nàng đến.
- Em hãy vào trong nhà tù đi – anh nói và ghì chặt lấy nàng, rồi bắt đầu nhặt

những trang giấy nhàu nhò anh vứt lung tung dưới sàn nhà. – Em đừng để ý đến cảnh tượng bừa bãi này. Đêm nào anh cũng làm việc và mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió.
Nàng gượng mỉm cười.
- Em rất sung sướng, Lyon. Em biết đây sẽ là một cuốn sách hay. (Nàng cầm lên một tập giấy mới và liếc nhìn). Lúc này không phải là lúc em bị mắc kẹt ở Lawrenceville, nhưng em có thể lấy theo một ít và đánh máy lại cho tươm tất.
- Anh sẽ làm gì được nếu không có em? Anh đánh máy chẳng ra làm sao cả.(Đột nhiên anh cau mặt). Thật không công bằng đối với em, em đã hết sức kiên nhẫn. Và bây giờ lại thêm một sự chậm trễ nữa vì cái công việc đánh máy lại đầy đau khổ này.
Nàng mỉm cười.
- Em đã nói với anh em sẽ chờ đợi anh, mãi mãi…nếu cần. Anh đừng để ý đến em hay tâm tính của em. Đó là vì Lawrenceville.
Sau đó trong lúc nằm trong lòng anh, Lawrenceville dường như cách xa đến mấy ngàn cây số. Tựa hồ mọi việc chưa hề xảy đến. Và mãi một lúc lâu sau đó, nàng mới sực nhớ để kể cho anh nghe các tin tức về Jennifer.
- Anh vui mừng cho cô ta. Nhưng em không bị lâm vào một tình thế khó khăn đấy chứ? Không có bạn ở chung phòng.
- Em có tiền, Lyon. Mẹ em để lại cho em một ít.
- Em đừng có nói cho ai nghe. Một anh chàng đào mỏ sẽ chộp mất em.
- Lyon, tại sao chúng ta không thể thành hôn? Em có đủ cho chúng ta sống, phải…sống trong một thời gian dài.
- Rồi em sẽ phải thức dậy mỗi buổi sáng và đi làm…
- Chỉ để cho anh yên tâm với công việc của anh. Nếu cả hai chúng ta đều loanh quanh ở đây thì tù túng quá. Nhưng một khi anh đã thành công thì em sẽ cộng tác với anh. Em sẽ đánh máy các bản thảo của anh, phụ trách việc phúc đáp thư từ của độc giả hâm mộ anh….
- Sự việc sẽ không đi theo chiều hướng đó đâu, Anne. Em thừa hiểu lời Bess Wilson đã nói. Cho dù cuốn sách có thành công đi chăng nữa, nó chỉ đem lại cho anh một chút danh tiếng. Rồi anh lại mất một năm để viết một cuốn khác mà không thu về một đồng nào. Và em đừng nghĩ anh sẽ thích viết hai buổi mỗi ngày. Mấy buổi tối vừa qua đã chứng minh một vấn đề đối với anh: muốn có một sự nhịp nhàng, ta cần phải làm việc nhiều tiếng đồng hồ liên tục.
- Thế thì em có lý – nàng vừa nói vừa ngồi lên.
- Nhưng không ổn. Anh có một số tiền, Anne à. nhưng tới lúc anh viết cuốn sách thứ hai thì không còn gì nữa. Anh sẽ phải xin em tiền để mua thuốc lá. Không, em thân yêu, như thế không được đâu.

- Nhưng em phải làm gì đây. Cứ ngồi quanh quẩn và chờ đợi cho tới khi anh được giải thưởng Pultizer hay sao?
- Không, chỉ chờ xem cuốn sách này sẽ được tiếp nhận như thế nào. Nó có được ai tiếp nhận hay không. Anh thật tình không tin chắc mình sẽ xuất bản được cuốn sách nào.
- Anh sẽ được, em biết, anh sẽ được. và em sẽ chờ đợi. (Nàng có vẻ trầm ngâm). – em không biết muốn có được một cuốn sách xuất bản phải mất bao lâu.
Anh bật cười và ôm nàng vào lòng.

Anne bước tới bước lui trên sàn gỗ của nhà ga Lawrenceville. Như thường lệ, chuyến tàu chợ lại đến trễ. Tội nghiệp cho Lyon. Phải mất năm tiếng đi tàu từ Boston đã khốn khổ lắm rồi, đã thế lại còn phải ngồi trên chiếc tàu chợ không có hệ thống sưởi suốt một giờ tại các ga xép…
Ba ngày vừa qua quả thật là khốn khổ đối với nàng. Nàng thậm chí đã phải cám ơn Willie Henderson đã lái xe đưa nàng đi khắp nơi trên chiếc Chevie mới của anh ta. Đâu đâu cũng đầy rẫy những cảnh quan liêu, và đôi khi tưởng như sẽ không có chuyện gì có thể kết thúc được. Nàng phải mất một phần của tuần tới để cho anh chàng thương nhân ở Boston có thể đến để thảo luận về các thứ đồ đạc ở trong nhà. Mọi việc đều phải thảo luận. Mọi di chuyển của nàng đều bị cản trở vì thủ tục pháp lý chậm như rùa. Nàng như bị mắc bẫy ở Lawenceville.
Nhưng Lyon sắp đến trong kỳ nghỉ cuối tuần. Họ sẽ có hai ngày bên nhau, và trong hai ngày đó Lawrenceville mới có thể được xem là dễ chịu. Lần đầu tiên chiếc giường khổng lồ có bốn cột của mẹ nàng sẽ là nơi hai người hưởng thú yêu đương. Trong lúc sắp xếp lại chiếc giường cho gọn gàng, nàng tự hỏi, ba nàng đã từng trải qua bao nhiêu đêm thất bại, bao nhiêu lần người mẹ vẫn còn trinh bạch về cảm xúc đã xua đuổi ông. "Được lắm, đêm nay mày sẽ gặp những chuyện đáng kinh ngạc", nàng nói với chiếc giường trong lúc vỗ lại mặt chăn bông lần cuối cùng. Nó đáp lại với một tiếng kêu nhỏ, tựa hồ sửng sốt phản đối.
Nhưng giờ đây trong lúc nóng nảy đi từng bước trên sân ga, nàng tự hỏi phải chăng như vậy là khôn ngoan? Mọi người ở Lawenceville sẽ biết Lyon đến đây, ở lại nhà nàng. Thế thì đã sao? Một khi đã bán xong ngôi nhà, nàng sẽ đi không bao giờ trở lại. Quỷ tha ma bắt cái thành phố này đi. Ai cần họ nghĩ những gì.
Nàng chợt nghe tiếng khò khè của chuyến tàu chợ trong lúc nó ầm ầm chạy trên đường sắt. Nàng trông thấy anh trước. Tuyết rơi nhè nhẹ dính trên mái tóc đen lúc anh bước xuống sân ga. Nàng có một cảm giác căng thẳng kỳ lạ trong ngực, nàng luôn luôn có cảm giác này mỗi lần trông thấy Lyon. Không

biết đến bao giờ nàng mới nắm giữ được anh và nhẹ người đi trong nỗi khoan khoái vì anh đã thuộc về nàng? Lúc này, trông thấy nụ cười thay cho lời chào hỏi, nàng lại cảm thấy trong lòng dâng lên nỗi bàng hoàng vì người đàn ông tuyệt đẹp kia đã thuộc về nàng. Anh đã đến tận Lawrenceville chỉ để được ở gần nàng.
- Anh đã không tin mình sẽ có dịp đến đây – anh vừa ôm nhẹ nàng vừa bảo.
- Các thành phố chúng ta đã đi qua…lạy Chúa, anh dám đánh cuộc là không một ai biết còn có một thành phố kiểu La Mã ở Massachusettes.
- Hoặc một Lawrenceville – nàng nói.
- Tất cả mọi người đều biết về Lawrenceville. Em đã làm cho nó nổi tiếng. Chúng ta đến lâu đài hương hoả bằng cách gì bây giờ? Có phải bằng xe trượt tuyết?
Nàng dẫn anh đến một chiếc taxi.
- Chúng mình phải cho ông ta biết sẽ đi đến đâu? – anh thì thầm hỏi.
- Ông Hill biết rất rõ mọi người trong thành phố sống ở đâu. Nếu anh đến một mình, ông ta sẽ tự động đưa anh đến một lữ quán.
Anh mỉm cười.
- Anh thích như thế. Hơi khác với các tài xế taxi ở New York. Chà vùng này đẹp quá.
- Nhờ tuyết đấy. Không có gì là phấn khởi.
- Tuyết bắt đầu rơi từ bao giờ? Ở New York thì chẳng thấy gì.
Nàng nhún vai.
- Có lẽ vào tháng Tám. Ở đây tuyết rơi liên mien.
Anh choàng tay quanh người nàng.
- Em sẽ không chịu nhượng bộ phải không? Một khi em căm ghét cái gì, em trở nên tàn nhẫn.
- Em đã cho Lawrenceville hai mươi năm của đời em. Như thế là quá đủ đối với bất cứ một thành phố nhỏ nào.
Lyon chợt nghiêng mình về phía trước.
- Ông có thích Lawrenceville không, thưa ông Hill?
Người tài xế ngẩng đầu lên.
- À, tại sao không. Tôi sinh ra ở nơi này. Đây là một thành phố rất xinh đẹp. Chỉ vì cô Anne đang trải qua những đau đớn quá mãnh liệt. Rồi cô ấy sẽ đổi ý. Một khi trở về đây khá lâu, cô ấy sẽ…
- Tôi đã nói với ông, tôi sẽ vĩnh viễn rời khỏi nơi này, ông Hill.
- Tôi nghĩ khi tới lúc thực sự bán ngôi nhà cũ, cô sẽ đổi ý. Tôi vẫn nhớ lúc mẹ cô ra đời, ngay trong ngôi nhà này. Tôi dám đánh cuộc những đứa con của cô cũng sẽ chào đời ở đó. Tất nhiên giờ đây đã có một bệnh viện lớn ở Weston, chỉ cách quốc lộ chính có hai cây số. Còn tốt hơn nhiều bệnh viện tại New York của ông. Vì vậy Boston đã phải đặt mua phôi nhân tạo của

chúng tôi trong thời gian bị bệnh dịch tuỷ xám.
Chiếc taxi kêu lạo xạo trong lúc chạy trên đoạn đường ngập tuyết và dừng lại trước ngôi nhà. Lyon bước ra và chăm chú nhìn.
- Nhà của em đây sao? – Anh quay về phía nàng và thốt lên với đôi mắt rạng rỡ vì thích thú – Anne, nhà đẹp quá!
- Sinh động lên nhờ có tuyết – nàng đáp lại một cách cay độc.
Anh trả tiền ông Hill, chúc ông một lễ Giáng sinh vui vẻ và đi theo nàng vào bên trong. Anne bắt buộc phải chấp nhận ánh lửa tí tách trong lò sưởi làm cho căn phòng khách rộng rãi có vẻ ấm cúng và mến khách. Nàng dẫn anh đi một vòng khắp nơi, và mắt anh sáng ngời lên trước mọi vật anh được trông thấy. Nàng biết rõ anh không phải chỉ vì lịch sự. Nàng biết anh thật sự thích ngôi nhà.
Họ làm món bít tết trong căn bếp rộng lớn và ngồi ăn trước lò sưởi trong phòng khách. Lyon khăng khăng nhóm lửa lò sưởi trong phòng ngủ. Nng ngạc nhiên trước vẻ nhanh nhẹn đầy thành thạo của anh khi sử dụng các dụng cụ dùng cho lò sưởi.
- Em quên anh đã trải qua phần lớn đời anh ở London - anh nhắc nhở nàng - ở đó người ta không mấy tin tưởng vào hệ thống sưởi chung cho nhiều nhà.
Rồi anh nói tiếp.
- Đây là một ngôi nhà tuyệt vời. Em đã quá gần gũi với nó nên không hiểu được giá trị của nó. Em thừa biết nó rất phù hợp với em. Trông em giống như thuộc về nơi này.
- Cho dù chỉ để đùa bỡn, anh cũng đừng nói như thế - nàng đe dọa – em không xem đó là một lời khen ngợi đâu.
Ngày thứ hai tuyết ngừng rơi và họ đi bộ một vòng khá xa. Ra khỏi nhà thờ, họ dạo qua một nửa thành phố. Nàng vẫy tay chào nhưng không dừng lại, và nàng cảm thấy một rừng ánh mắt tò mò trong lúc họ tiếp tục bước.
Khi trở về nhà, Lyon lại loay hoay với lò sưởi và Anne mang cho anh một ly sherry.
- Đây là món duy nhất em có thể tìm được – nàng nói với vẻ tạ lỗi – không có tới một chút whisky.
- Em là một người đàn bà sa ngã – anh bảo trong lúc nhấp rượu – anh đã trông thấy ánh mắt những người láng giềng của em. Họ sẽ kiểm tra lữ quán và phát hiện anh khi ghi vào sổ trọ ở đó. Có vẻ như anh sẽ phải nhanh chóng làm lễ thành hôn với em. Em nên khôi phục lại thanh danh của em ở thành phố này.
- Em không quan tâm đến những gì thành phố này nghĩ về em.
Anh ngồi xuống bên cạnh nàng.
- Nào cô bé New England bướng bỉnh của anh, em hãy nhượng bộ đi và thừa nhận ở đây là một ngôi nhà phi thường, và căn phòng thật tuyệt diệu. Bức

chân dung phía trên lò sươi có phải là một bức tranh của Sargent?
- Chắc vậy. Đó là ông nội của em. Em định gởi nó đến một trong những phòng trưng bày tranh tượng ở New York. Họ đã trả một giá khá cao.
- Em khoan hãy bán đã. Giá sẽ cao.
Anh im lặng một lúc rồi nói tiếp.
- Anne à, thành thực mà nói, ngồi ở đây, em chưa bao giờ có vẻ xinh đẹp như thế. Đây là một môi trường hoàn hảo đối với em, và theo anh thấy thì em không có vẻ buồn chán một chút nào. Lawrenceville dường như thích hợp với em.
- Chỉ vì anh có mặt ở đây, Lyon.
- Em muốn nói ngôi nhà là nơi trái tim ngự trị….
Anh kéo nàng sát lại và hai người ngồi nhìn ngọn lửa. Một lát sau vẫn mơ mộng nhìn những khúc gỗ đang cháy, anh nói tiếp.
- Có thể ổn đấy…
- Cái gì ổn?
- Chúng ta.
Nàng xích lại gần hơn.
- Em vẫn luôn luôn nói là sẽ ổn. Anh nên dừng bước giang hồ đi. Đó là điều không thể tránh.
- Anh có khoảng sáu ngàn đô la. Anne, ở đây phải đóng thuế bao nhiêu mỗi năm?
- ở đây?
- Chắc không cao lắm. Em nên nhớ, anh đã nói anh không thể thành hôn với em và để cho em cấp dưỡng anh. Nhưng anh có thể bằng lòng ở trong ngôi nhà tuyệt đẹp này. Với sáu ngàn đô la của anh, chúng ta có thể xoay sở trong vòng một năm. Và nếu anh được lãnh một số tiền tam ứng kha khá cho cuốn sách, anh có thể bắt đầu viết một cuốn khác. Anne, như thế có thể được đấy!
(Anh đứng lên, vừa xoa hai bàn tay vào nhau vừa nhìn chung quanh phòng)
Lạy Chúa, nơi này thật tuyệt đẹp. Anh có thể viết ở đây được mà.
- Ở đây? – nàng nghẹn ngào hỏi lại.
- Anne – anh nói và quỳ lên nền nhà – từ trước đến giờ mối quan hệ của chúng ta không được chính đáng cho lắm. Nhưng ở đây, trong căn nhà tuyệt đẹp và chính đáng này, anh sẽ đề nghị một cách chính đáng nhất, quỳ gối và hỏi em có bằng lòng thành hôn với anh hay không.
- Tất nhiên. Nhưng có phải anh muốn em giữ lại ngôi nhà và để anh có thể đến đây và viết sách? Em sẽ rất vui lòng…Nhưng phải đến đây mỗi cuôi tuần thì mất thì giờ quá…
- Chúng ta sẽ ở đây mà, Anne, đây là nhà của em, nhưng anh có thể trả tiền thuê, tiền mua thức ăn. Anh sẽ nuôi em. Một ngày kia anh sẽ kiếm đủ tiền để tu bổ thêm cho nó. Có lẽ đó là điều ba em đã làm. Ông Hill bảo mẹ em đã

sinh ra tại đây. Chúng ta sẽ có con cháu. Anh sẽ thành đạt. Anh sẽ là một nhà văn xuất sắc. Em sẽ thấy.
- Sống ở đây? – nàng hỏi lại với vẻ bối rối.
- Anh sẽ trở về New York và báo cho Henry biết dự định của chúng ta. Nếu em muốn, chúng ta sẽ làm lễ thành hôn tại New York, Jennifer ở đó…
- Tất cả mọi thứ đều ở đó!
- Chúng ta không thể sống lông bông không có nhà cửa.
- Nhưng Lyon à, em ghét ở đây. Em ghét thành phố này, ngôi nhà này…
Lần đầu tiên anh mới nhận thức được nỗi hoảng sợ của nàng.
- Cho dù sống với anh? – Anh thận trọng hỏi.
Nàng bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, cố tập trung tư tưởng một cách tuyệt vọng. Nàng phải làm cho anh hiểu.
- Lyon, anh nói là anh có thể viết ở đây. Chắc là anh có thể viết được tám tiếng một ngày. Nhưng em sẽ làm gì? Tham gia các câu lạc bộ phụ nữ? Đánh bài mỗi tuần một lần? Nối lại cái gọi là tình bạn với bọn con gái hắc ám mà em đã cùng lớn lên? Và họ sẽ không chấp nhận anh nhanh chóng như thế đâu, Lyon. Anh là người ngoài cuộc, anh phải có ba thế hệ ở Lawrenceville mới được mới được xem là có thớ trong cái thành phố trưởng giả này..,
Nét mặt anh dịu lại.
- Thì ra đó là điều em lo ngại. Anh sẽ bị tẩy chay. Được thôi, em cứ yên tâm. Anh có một nơi ẩn náu. Chúng ta sẽ đi nhà thờ, cho mọi người cùng thấy. Sau khi mọii người nhận thức rằng chúng ta sẽ quyết tâm ở lại đây, họ sẽ giãn ra.
- Không! Không! Em sẽ không làm việc đó! Em sẽ không sống ở đây!
- Tại sao, Anne? – anh hỏi bằng một giọng trầm tĩnh.
- Lyon, anh không hiểu được hay sao? Giống hệt như anh có một số nguyên tắc – anh không để cho em nuôi anh ở New York, thì em, em cũng có điều cấm kỵ. Không nhiều ,thật ra chỉ có một. Lawrenceville! Em căm ghét nó. Em thương yêu New York. Trước khi đến New York, em đã sống ở đây, trong chốn lăng tẩm này. Em không là gì hết. Em như đã chết. Khi đến New York, em tưởng chừng như một bức màn che được vén lên. Lần đầu tiên em cảm thấy mình đang sống đang thở.
- Nhưng bây giờ chúng ta đang ở cùng bên nhau – anh vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt nàng với vẻ dò hỏi.
- Nhưng không phải tại đây – nàng đáp với một tiếng rên – không phải tại đây. Anh không thể hiểu được à? Một phần con người em sẽ chết.
- Thế thì theo anh hiểu, em chỉ có thể yêu anh ở New York. Một kiểu giao du có điều kiện.
- Lyon, em yêu anh. (Lúc này nước mắt bắt đầu chảy xuống mặt nàng). Em

yêu anh ở bất cứ nơi nào, và em sẽ đi đến bất cứ nơi nào mà công việc của anh cần phải đến, bất cứ nơi nào, ngoại trừ nơi đây…
- Và em thậm chí cũng không chịu liều thử…một hoặc hai năm…
- Lyon…em sẽ bán nhà…em sẽ đưa tất cả tiền cho anh…Em sẽ sống trong một căn phòng với anh. Nhưng không phải tại đây!
Anh quay người đi và cời lửa.
- Anh nghĩ như thế là mọi chuyện đã được giải quyết.
Anh ngừng lại một giây rồi nóii tiếp.
- Anh nghĩ là phải bỏ thêm một khúc củi vào lò sưởi trước khi anh đi. Lửa sắp tắt.
Nàng nhìn đồng hồ.
- Còn sớm mà.
- Anh đáp chuyến tàu lúc bốn giờ là tốt nhất. Mai là một ngày gian truant. Và lễ Giáng Sinh sẽ đến vào thứ tư…
- Em sẽ đưa anh ra nhà ga.
Nói xong nàng đến bên máy điện thoại và gọi cho ông Hill.
Lửa gần như tắt khi nàng về đến nhà. Không có Lyon, căn phòng bỗng nhiên trông gớm ghiếc và ảm đạm trở lại. Ôi, lạy Chúa, không biết Lyon có hiểu không? Anh gần như trầm lặng trong suốt đoạn đường đến nhà ga.
- Em sẽ trở về vào ngày thứ ba – nàng hứa – sẽ không có gì bắt em không ở bên anh vào ngày Giáng Sinh.
Nhưng khi lên tàu, anh đã quay lại và vẫy nàng. Nàng có cảm giác tựa hồ sắp sửa bị ốm. Quỷ tha ma bắt Lawrenceville đi! Nó như một con bạch tuộc, giương vòi ra và cố nhấn chìm nàng xuống.
Ngày hôm sau Jennifer gọi, cô và Tony đang sống ở Essex House trong một căn hộ rất xinh đẹp. Miriam đã đối xử rất tử tế với tất cả mọi chuyện. Lúc này họ đang định rời khỏi vùng duyên hải vào ngày 1 tháng Giêng. Khi nào Anne trở về? Họ định tổ chức một buổi mừng Giáng Sinh vào tối mai.
- Em sẽ đến đó – Anne hứa – nhưng mọi việc ở đây như thể sẽ không bao giờ giải quyết xong. Em đã nói với Henry cách đây mấy ngày, ông ấy cũng tốt lắm, bảo em nếu cần thì cứ ở đây bao lâu cũng được. Nhưng em sẽ trở về vào dịp lễ Noel. Khi Lyon gọi điện thoại tối nay, em sẽ cho anh ấy biết về buổi liên hoan, bọn em sẽ gặp chị ở đó.
Đêm đó Lyon không gọi điện thoại. Có lẽ anh đang hờn giỗi. Đây là mâu thuẫn đầu tiên giữa hai người, ngoại trừ lần bất hoà ở Philadelphia. Nàng sẽ không nhượng bộ, nhưng nàng sẽ gọi điện thoại cho anh ở văn phòng ngày mai và cho anh hay nàng sẽ đáp chuyến tàu mười hai giờ trưa.
Nàng gọi điện thoại về sở lúc mười giờ. Henry không có mặt ở đó, cả Lyon cũng không. Nàng liền nói chuyện với George Bellows.
- Tôi không biết Lyon hiện đang ở đâu – George nói – không một ai cho tôi

biết bất cứ chuyện gì ở đây. Ngày hôm qua Lyon đến làm việc và ra về lúc mười hai giờ trưa, Henry thì đi về miền duyên hải từ thứ Sáu để lo giải quyết một việc khẩn cấp cho chương trình biểu diễn của Jimmy Grant. Có lẽ ông ấy đã cho gọi Lyon đến. Như tôi đà nói, không một ai cho biết bất cứ chuyện gì.
Nàng đàng lấy đồ ra khỏi túi xách, dù có đi New York cũng không có ích gì. Nàng cảm thấy chán nản, nhưng tâm trí đỡ căng thẳng. Có lẽ Lyon đã đi California, chính vì thế mà anh không gọi điện. Vào lúc ba giờ sáng nàng thử gọi đến nhà anh, không chừng anh không đi Cali, không chừng anh đang hờn giỗi. không có ai trả lời.
Đó là lễ Giáng Sinh tồi tệ nhất mà nàng có thể nhớ được. Và nàng quy trách nhiệm trực tiếp cho Lawrenceville. Không còn khúc củi nào cho lò sưởi, nàng phải chạy lò đốt bằng dầu. Căn nhà được sưởi đầy đủ nhưng vẫn giá lạnh và vô hồn. Nàng uống trà từng hớp nhỏ và ăn mấy chiếc bánh quy. Chiếc máy thu thanh không hoàn toàn át nổi tiếng chuông nhà thờ hoà âm không dứt.
Và các bài hát Giáng Sinh lại làm cho nàng càng thêm sầu não hơn. Đây là một ngày hoan hỉ. Và nàng chỉ có một mình. Jennifer đang ở bên cạnh Tony, Neely đang ở Cali với Mel, nhưng nàng chỉ có một mình ở Lawrenceville. Nàng trải qua mấy ngày kế tiếp với ông Walker. Mọi thứ đều được buộc thẻ và có ghi địa chỉ, dần dần đơn đặt hàng càng nhiều. Nàng có thể thoải mái ra đi vào cuối tuần. Nhưng Lyon đang ở đâu? Năm ngày đã trôi qua. Trong cơn tuyệt vọng nàng chỉ có cách cố tìm địa chỉ của Henry tại Beverly Hills ở California để hỏi.
- Henry, Lyon đang ở đâu?
- Đó chính là điều tôi đang muốn biết đây (Giọng nói của ông lẹt xẹt trong đường dây).
- Anh ấy không đến đó với ông sao?
- Không, tôi lại tưởng chú ấy đang ở bên cô.
- Tôi đã không gặp anh ấy hoặc nghe tin tức gì về anh ấy kể từ hôm chủ nhật.
- Cô đùa đấy à? (Henry bỗng lo lắng). Trưa hôm qua tôi đã gọi về văn phòng, George bảo chú ấy đã không đến đó từ ngày thứ hai. Lẽ tất nhiên tôi chỉ tưởng chú ấy bỏ đi nghỉ lễ Giáng Sinh với cô.
- Henry, chúng ta phải tìm ra anh ấy!
- Tại sao? Có chuyện gì không ổn à? Tôi muốn nói…có chuyện gì không ổn. Một chàng trai không thể tự nhiên biến mất được. Tôi đã thử gọi về nhà chú ấy ba đêm liền, không ai nhấc máy.
- Ngày mai tôi sẽ về. Henry, ông hãy tìm cho ra anh ấy! Hãy tìm cho ra anh ấy! (nàng đột nhiên hoảng sợ).

- Lúc này cô nên bình tĩnh lại. Đôi tình nhân có cãi vã gì không?
- Không hẳn như vậy. Chỉ là một sự bất hoà nhỏ, nhưng tôi không nghĩ đây là một chuyện nghiêm trọng.
- Ngày mai tôi cũng sẽ về, trừ phi thời tiết quá xấu. Tôi đã mua vé máy bay lúc bốn giờ chiều nay. Cô hãy nghỉ ngơi cho tâm trí dịu xuống. Lyon không đời nào bỏ chúng ta mà đi một cách đơn giản như thế đâu. Có lẽ ngày thứ hai chú ấy sẽ đến văn phòng với một lời giải thích hợp lý. Tại sao cô không nghỉ ngơi ở đó cho qua kỳ nghỉ cuối tuần?
- Nghỉ ngơi! Tôi chỉ mong muốn được thoát ra khỏi nơi này.

Nàng trở về New York để tìm thấy một bức thư của Lyon gởi cho nàng để ở khách sạn.
"Anne yêu quý,
Cảm ơn em đã cho anh thời điểm để cân nhắc. Anh phải nói năm tiếng đồng hồ để cân nhắc mới đúng. Thời gian tàu chạy khá lâu đã làm cho anh có đủ thì giờ trù tính mọi việc. Nếu anh muốn viết, thì chỉ có mỗi một việc phải làm, đó là viết. Cho tới bây giờ anh vẫn luôn luôn tìm lý do để bào chữa. Làm việc cho Henry, rồi ngôi nhà của em – khung cảnh lý tưởng. Dường như anh muốn mọi việc được buộc lại thành một bó gọn gàng, muốn toàn thể thế giới phải thích hợp để cho anh viết. Giờ đây anh là cái quái gì? Một kẻ có thái độ trơ tráo, muốn em quanh quẩn một cách lén lút bên anh như là một người vợ bé nhỏ đầy lòng hi sinh của một nhà văn, một người ta thường đọc trong sách báo. Lúc này anh thấy anh đang bị cầm tù. Anh không còn là Lyon Burke linh hoạt như ngày xưa. Henry đã từng biết, nhưng cũng không phải là một nhà văn chuyên nghiệp. Anh không thấy gì phía trước ngoại trừ những nửa sự thật – một nửa nhà văn, một nửa nhà doanh nghiệp, chần chừ rời bỏ Henry cho tới ngày anh trở thành một nhà văn hái ra tiền, chần chừ việc hôn nhân bởi vì anh không thể là một người chồng trọn vẹn, chần chừ việc viết văn bởi vì anh còn phải ở lại với Henry. Cho tới bây giờ anh chỉ dành một phần của bản thân anh cho em, Henry và việc viết lách. Rõ ràng là anh không có khả năng hiến thân cho cả ba. Nếu có thể, tối thiểu anh phải bật ra khỏi của sống của hai người anh quan tâm nhất. Anh đã viết hầu hết những ý nghĩ này gởi cho Henry. George Bellows là một người có năng lực, rất cần cho Henry. Và ở một nơi nào đó trong New York kỳ diệu của em, em yêu qúy của anh, có một người đàn ông thích hợp với em, đang chờ đợi em đến tìm anh ta.
Anh đã nói với em anh có chút ít tiền. Anh cũng được quyền lui tới một ngôi nhà lớn không có hệ thống lò sưởi ở miền Bắc nước Anh. Ngôi nhà đó của người bà con, nhưng hiện nay không ai dùng đến. Anh sẽ sửa sang lại vài căn phòng, anh có thể sống ở đó bằng một ít đồng bảnh Anh, và anh sẽ viết

cho dù tất cả các khớp đốt ngón tay của anh có trắng bợt ra vì lạnh. Về mùa đông, ban ngày ở đó chỉ kéo dài có mấy giờ. So sánh với nơi này thì Lawrenceville là miền nhiệt đới. Nhưng sẽ không có một ai quấy rầy anh.
Anh gởi kèm theo đây chìa khóa căn hộ của anh. Đây là điều thực tiễn duy nhất anh có thể làm cho em. Sau khi Jennifer đi lấy chồng, em còn lại một mình, và thời buổi này vẫn còn khó kiếm ra nhà. Và anh vẫn còn thừa hưởng căn hộ với mọi thứ đồ đạc nhờ lòng hào phóng của em. Anh nghĩ nó chỉ thích hợp nếu em ổn định được tư tưởng. Tiền nhà không cao lắm. Anh đã lấy đi món quà vô giá của em, chiếc máy đánh chữ. Nếu em vừa ý căn hộ, em nên tiếp tục thuê. Và em chớ làm bất cứ điều gì ngớ ngẩn như chờ đợi anh. Anh xin báo cho em biết, anh sẽ cưới một cô gái Anh tròn trĩnh đầu tiên có thể nấu bếp và chămsóc anh. Và nhiều năm sau, nếu anh có thể xuất bản được một cuốn sách nào tàm tạm, cả hai chúng ta có thể nói "Tối thiểu đã có một việc anh ta làm được với tất cả lòng nhiệt tâm".
Anh yêu em, Anne. Nhưng em quá kỳ diệu nên không thể chấp nhận một phần thật là nhỏ bé của một con người tầm thường đã tự phân tán ra mọi hướng. Như vậy anh sẽ tập trung vào việc viết sách – tối thiểu là theo con đường này, anh sẽ không thể làm cho một ai đau khổ được ngoại trừ bản thân anh.
Cám ơn em đã cho anh sống một năm kỳ diệu nhất trong cuộc đời của anh.

Lyon

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Năm, năm 1947
JENNIFER

Jennifer ngồi trong bóng mát bên cạnh hồ tắm. Cô đọc lại thư của Anne một lần nữa. Nàng có vẻ khá hạnh phúc – đây là bức thư đầu tiên không một lời nhắc nhở tới Lyon. Có lẽ cuối cùng nàng đã vượt qua được. Nhưng làm sao nàng vẫn có thể tiếp tục sống trong căn hộ của Lyon? Phải chăng nàng vẫn còn hy vọng một ngày nào đó anh sẽ bước vào? Sau năm tháng? Thử tưởng tượng không có lấy một chữ nào của Lyon! Quả thật không thể nào hiểu nổi những gì chứa đựng trong đầu một người đàn ông. Trường hợp nàng với Tony thì khác hẳn. Hai người hết sức hạnh phúc – một đôi vợ chồng trẻ tuyệt vời của Hollywood!
Ánh nắng bò vào phía dưới chiếc dù. Cô với tay kéo nghiêng cái khung xuống để che nắng. Ở California, một cô gái chắc chắn sẽ được nhiều người biết đến nếu cô ta liên tục di chuyển khi ngồi dưới nắng. Cô giận dữ nhìn mặt trời như một quả cầu chói lọi màu da cam. Nó vẫn còn ở đó. Ở Cali, đó là điều duy nhất người ta có thể trông đợi. Thỉnh thoảng có sương mù vào buổi sáng, nhưng chắc chắn cái đĩa màu vàng chanh sẽ xuất hiện, thoạt tiên rụt rè, rồi nó phình to, sáng chói nuốt hết sương mù cùng các đám mây và đắc thắng nổi lên một mình giữa bầu trời xanh biếc.
Cô thở dài. Kể từ lúc cô đến đây vào tháng Giêng, ngày nào cũng như vào giữa tháng Bảy. Làm sao những cây cam chết tiệt kia vẫn lớn được nếu trời không bao giờ mưa?
Có ở miền Đông, ta mới thấy hết được giá trị của thời tiết đẹp khi nó đến. Cô chợt nghĩ tới New York. Hương thơm ngát đầu tiên chắc hẳn đã phảng phất trong không khí. Những chiếc áo khoác mùa đông nặng nề chắc đã được tống vào kho, và nhiều người đang ngồi ngoài tiệm cà phê ở công viên Trung Tâm. Và ta có thể tản bộ trong thành phố New York. Ta không bao giờ biết thưởng thức đặc ân ấy nếu chưa từng sống ở California! Thậm chí ta có thể đi dạo ban đêm ở New York. Nếu không có việc gì làm, ta có thể đi dọc theo đại lộ số 5, ngắm nhìn các cửa hàng, hoặc đi xem một suất xi nê buổi tối, hoặc dạo gót theo Broadway, và mua một khúc bánh mì kẹp xúc xích nóng. Còn ở đây, nếu ta bước dọc theo đường Beverly Drive vào ban đêm, ta có thể bị một chiếc xe tuần tiễu bắt giữ.
Thế là ít ra thì Anne cũng được sống tại New York. Theo thư, nàng đi chơi khá nhiều, nhưng nàng không hề đặc biệt nhắc nhở tới một ai. Có lẽ nàng

vẫn còn chờ đợi Lyon. Chắc chắn đó là điều không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng còn cô thì đang chờ đợi gì? Lại một ngày nữa trôi qua? Đêm nay có một bữa tiệc. Cô cũng không khóai lắm, nhưng đến đó vẫn còn thích thú hơn chơi bài với Tony. Anh thậm chí không thể tập trung tư tưởng vào việc này, bởi vì Miriam vẫn không ngừng khống chế anh, bảo anh đáng từng lá bài một. Ước gì Miriam để cho Tony tự suy nghĩ lấy, dù chỉ một lần…
Cô uống từng hớp coke. Nước đá đã tan hết từ lâu. Tại sao coke không có đá lại có một mùi vị như một thứ thuốc nhuận tràng? Cô quá biếng nhác nên không trở vô nhà để lấy một ly mới. Cô quá biếng nhác đến nỗi không muốn làm bất cứ việc gì. Và bữa tiệc, chắc sẽ chẳng có gì vui thú. Đó chỉ là công việc. Tony giữ vị trí đứng đầu trong cuốn phim mới của Dick Meeker, vì vậy cô phải tỏ ra vui vẻ và lịch thiệp. "Vui vẻ và lịch thiệp" Miriam cứ liên tục lải nhải những lời này vào tai cô. "Cô đừng tưởng mình là một nhân vật quan trọng ở nơi nào khác ngoài nơi đây. Rời khỏi đây cô không là gì hết. Ở đây mọi người đều thuộc loại tai to mặt lớn, vì vậy cô phải vui vẻ và lịch thiệp".
Cô đã cố hết sức. Cô đã tham dự nhiều tiệc tùng như một kẻ ngu ngốc và vô duyên với nụ cười toe toét. Cô không làm bạn với một ai được cả. Miriam nói đúng, sắc đẹp là một mặt hàng rẻ tiền ở Hollywood. Có hàng triệu người bất tài xinh đẹp. Các cô gái lang thang ở cửa hàng Schwab đều xinh đẹp, các nữ nhân viên trong các tiệm ăn ngoài trời dành riêng cho những người lái xe hơi đều xinh đẹp, tuy nhiên hầu hết các đại minh tinh không phải là giai nhân. Jane Wyman trông có vẻ nhanh nhảu. Barbara Stanwyck thì lại khôn khéo thanh nhã. Rosalind Russel cũng vậy, Joan Crawford gây ấn tượng sâu sắc. Chà, đây mới đúng là một con người kỳ diệu. Trong nhiều năm cô nghĩ cô có được một cái gì đó đáng giá bởi vì răng cô đẹp, mũi cô thẳng, và cô có bộ ngực lớn. Nhưng ngực lớn lại không hợp thời trang. Adrian và Ted Cassablanca cùng tất cả những nhà vẽ kiểu tài ba khác đã sáng tạo ra dáng người mập lùn. Ngực lớn chỉ gây trở ngại.
Đây sẽ là một buổi tối vô vị khác mà thôi. Cô chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, chỉ là bà Polar, vợ của một tài tử mới đầy triển vọng. Đúng thế, anh thường được nhắc trên đài phát thanh, ai đó có thể nói như vậy. Nhưng người vợ thì không có nghĩa gì hết. Thực ra người vợ giữ một địa vị xã hội tương tự, giống như một người viết kịch bản phim – cần thiết nhưng vô danh. Nhưng ngôi sao điện ảnh trẻ ranh cũng còn được người ta chú ý hơn họ trong các buổi liên hoan. Đám người này bao giờ cũng đầy rẫy và sẵn sang hành động. Họ quen biết các nhà sản xuất và có nhiều chuyện thóc mách, khôi hài trong ngành để kể - một ngôi sao điện ảnh danh tiếng thường kêu lên "Mẹ!" mỗi khi đạt đến cực điểm, một nhân vật vai vế trong giới điện ảnh chỉ muốn vợ mình nhìn…Chắc chắn những ngôi sao điện ảnh trẻ dành được nhiều sự

quan tâm trong những buổi liên hoan. Ngoại trừ người vợ - người vợ sống trong tình trạng bị quên lãng. Quá được tôn trọng cho nên không thể đến gần, quá tầm thường cho nên không thể được tôn trọng. Trong hầu hết các buổi liên hoan, cô thường ngồi lì ở quầy rượu, bàn luận chuyện đời xưa với các nhân viên phục vụ - tất cả đều từ New York đến đây làm thuê, nói về hai tiệm Sardy và Lindy bằng một giọng thương nhớ quê hương. Như thế còn dễ hơn là nói chuyện với những bà vợ bị chồng bỏ, chỉ quan tâm đến vấn đề gia nhân và quần vợt.

Cô thậm chí không thể đi mua sắm tự do như trước khi có chồng. Chỉ được phép mua chiếc áo ngủ độc nhất trong suốt năm tháng về đây. "Cô có nhiều áo quần hơn cả một siêu thị," Miriam đã cười hô hố. Có lẽ đúng thế thật, nhưng cô đã chán tất cả. Phải chăng Miriam không nhận thức được rằng điều quan trọng là mặc một cái gì mới? Nhưng Miriam chỉ có ba cái áo dài, và cả ba đều tương tự như nhau. Miriam thường đến tham dự cuộc vui trong một chiếc áo dài màu xanh viền đăng ten cũ rich, đã mặc năm năm, và một đôi giày chỉnh hình màu trắng!

Miriam cho cô một khoản tiền tiêu vặt năm chục đô la mỗi tuần. Cô gởi tất cả cho mẹ và bà bảo rằng như vậy không đủ. Cô tìm cách nói với Tony về tình cản tiền bạc nhưng hầu như không gặp được anh. Khi thì anh thu đĩa hát, khi thì anh học các bài ca mới, khi thì diễn tập chương trình cho đài phát thanh, còn trong bữa ăn thì luôn luôn có Miriam. Còn ban đêm trên chiếc giường rộng, Tony lại như xưa, cứ ghì chặt lấy cô một cách thèm khát. Nhưng sau khi ái ân xong, cô không thể nào thuyết phục anh được. Cô cố sức giải thích rằng nếu cô có thể là một phần trong cuộc đời và sự nghiệp của anh, thì cô sẽ không buồn chán, nhưng dường như anh không hiểu. "Miriam quán xuyến các công việc ấy, em cứ nói với chị ấy đi".

Ngay cả chuyện tiền bạc cũng thế "Em cứ nói với Miriam, chị ấy sẽ đưa cho em bất cứ thứ gì em cần". Nhưng Miriam thì bao giờ cũng trả lời "Cô cân tiền để làm gì cơ chứ. Tôi đã trả chi phí cho việc ăn uống. Cô có thể trả tiền xăng dầu. năm chục đô la là quá đủ cho cô tiêu vặt".

Không thể nào kéo dài mãi tình trạng này. Cô còn có thể ngồi bên cạnh hồ bơi bao lâu nữa? Từ đầu tuần tới giờ cô đã đọc tới ba cuốn sách, thế mà hôm nay mới chỉ là thứ sáu. Ánh nắng lại bò vào phía dưới chiếc dù. Cô đứng phắt dậy. Cô phải làm một cái gì, phải đi một nơi nào đó. Có lẽ Neely đang ở nhà, cô ta vừa xong cuốn phim thứ hai và đang được nghỉ hè một tháng. Cô mừng cho Neely. Cuốn phim đầu tiên của cô ta đã được nhiều bài báo ca ngợi và Jennifer đã thử xem cuốn mới – thật đáng ca ngợi.

Cô lái xe qua tám khu nhà, không thể đi bộ khơi khơi ở California. Dù sao đi nữa, nếu Neely không có mặt ở nhà, cô sẽ đến cửa hàng Schwab. Có lẽ Sidney Skohsky sẽ ở đó, và họ có thể ngồi trò chuyện. Sidney mê

Hollywood, nhưng anh ta cũng biết cô cảm nghĩ như thế nào về nó.
Mel mở cửa. Anh đang mặc quần tắm. Người đẫy ra và với màu da rám nắng trông anh có vẻ tràn đầy sức lực. Anh Jennifer đến hồ bơi.
- Chị ăn chút gì nhé? Tôi có sẵn sandwich.
Jennifer lắc đầu. Cô ngồi xuống chỗ có bóng mát. Hồ bơi của họ giống hệt của cô, cũng hình bầu dục, cũng có phòng thay quần áo, cũng có sân quần vợt và quầy rượu. Cô nhìn ra phía những ngọn đồi màu tía nhạt. Mel cũng ngồi quanh quẩn cả ngày hay sao?
- Neely đang ở phim trường – anh giải thích – thử quần áo gì đó.
- Tôi tưởng cô ấy được nghỉ một tháng.
- Đúng thế. Một tháng trước khi quay phim. Điều đó có nghĩa là một tháng thử quần áo, kiểm tra đồ hoá trang và chụp hình quảng cáo. Nhưng cô ấy sẽ về nhà trong chốc lát thôi. Kìa, chắc cô đã nghe tin, Ted Cassablanca đang may quần áo cho cô ấy.
- Cô ấy quả thực là thành viên của các hiệp hội quan trọng. Ted không đời nào chịu vẽ kiểu cho ai ngoại trừ các đại minh tinh.
Mel khom đôi vai gầy.
- Chỉ ở Hollywood mới có cái trò này. Nhiều người đàn bà đã ngất xỉu vì được một gã pê đê vẽ kiểu y phục cho mình. Ở bất kỳ một nơi nào khác, nếu ta trả tiền, sẽ có ngay món ta cần.Ở New York, liệu hãng Saks có thèm bận tâm đến một khách hàng biết thưởng thức những sáng tạo của họ hay không. Nhưng nơi đây mọi thứ đều tượng trưng cho thân phận con người. Lúc này Neely đang ăn kiêng, buồn cười chưa?
- Tại sao? Cô ấy mập ra à?
- Cô ấy nặng năm mươi ba ký rưỡi. Từ trước đến nay vẫn như thế. Cô ấy cao một mét sáu mươi lăm – đó là trọng lượng lý tưởng. Nhưng gã Cassablanca này lại muốn cô ấy bớt đi bảy ký. Gã bảo khuôn mặt cô ấy sẽ hấp dẫn hơn và mặc áo quần sẽ đẹp hơn. Cô ấy thường uống mấy viên thuốc màu xanh lục và không ăn gì cả.
Neely bỗng xuất hiện. Thở không ra hơi như thường lệ. Cô rất vui vì được gặp Jennifer.
- Chị đã nghe rồi chứ? – cô hớn hở hỏi – Ted Cassablanca sẽ may áo quần cho em! Ôi Jennifer, anh ta thật là siêu phàm! Em sắp sửa đẹp kiểu khác! Anh ta làm cho em trở thành một con người đầy quyến rũ. Mỗi khi nhớ tới chiếc áo vải mỏng màu đỏ tía gớm ghiếc đó, em lại rùng mình! Ted bảo em phải có cái vẻ láu lỉnh của một cô gái tinh quái. Nhưng vẫn sang trọng. Xét cho cùng, lúc này em mới mười tám tuổi. Đúng lúc rồi.
- Tôi nghe cô đang ăn kiêng?
- Phải. Mel, pha cho em một chút sữa đã gạn bớt chất béo. Chị có muốn uống gì không, Jen?

- Một ly coke.
- Ở đây chỉ có soda. Em không để bất cứ món gì làm tăng trọng lượng ở quanh đây. Mel, pha cho Jen một ly lemonade. Làm sao thế?
Neely chăm chú nhìn anh bỏ đi rồi quay sang nhìn Jennifer bằng đôi mắt trẻ thơ mở rộng với vẻ hết sức quan tâm.
- Ồ Jen, em không biết phải làm gì. Anh ấy đã hoàn toàn thay đổi, gần như không để ý đến chuyện gì đang xảy ra và cần phải làm việc gì. Bất cứ chuyện gì anh ấy cũng làm một cách cẩu thả.
- Tôi khó có thể tin được điều đó. Anh ấy đã giúp cho cô được nhiều người biết đến. Câu chuyện trong tờ Screen World là cả một sự sắp đặt xuất sắc.
Neely lắc đầu.
- Phim trường đã làm việc đó. Họ bảo Mel đừng có can thiệp vào. Anh ấy luôn gây cản trở. Họ không muốn Mel có mặt lúc em trình diễn. Họ bảo em lúng túng khi anh ấy quanh quẩn bên em. Và Ted Cassablanca nói anh ấy là trò cười cho cả thành phố.
- Tôi vẫn không cho đó là nghiêm trọng. Cô thừa biết bọn pê đê dâm đãng thường giở trò như thế nào.
- Pê đê? (mắt Neely bừng lửa giận) – chị dám gọi Ted như thế? Anh ấy…anh ấy hết sức kỳ tài. Chỉ mới 30 tuổi mà đã kiếm được ba triệu đô la. Và anh ấy không phải pê đê!
- Thật không?
- Thật. Chị nghĩ em đã làm gì trong ngày hôm nay? Thử áo quần à? đó là điều em nói với Miriam. Ted và em đã làm việc đó đủ kiểu. Trong phòng làm việc lộng lẫy có máy điều hoà không khí của anh ấy. Để em kể cho chị nghe, anh ấy hoàn toàn không phải …
Cô chợt ngừng lại vì Mel đang mang khay thức uống vào.
- Em đã giảm gần hai ký rưỡi – cô nói khi Mel đưa ly sữa cho cô.
Rồi cô lấy ra một cái chai, bỏ một viên thuốc màu xanh lốm đôm vào trong miệng và nói tiếp.
- Đúng là một phát minh. Chúng thật vô cùng tuyệt vời, Jen à, khiến cho ta không còn ham muốn gì nữa. Điều rắc rối duy nhất là chúng kích thích em quá nhiều khiến em không ngủ được.
- Hãy thử uống Seconal đi – Jennifer gợi ý.
- Nó thật sự hiệu nghiệm chứ?
- Tuyệt vời. Viên thuốc màu đỏ trông giống như một con búp bê nhỏ xinh đẹp sẽ giúp ta quên hết mọi ưu tư và cho ta chín giờ ngủ hạnh phúc mỗi đêm.
- Chị không đùa đấy chứ. Em sẽ thử ngay. Mel, gọi cho bác sĩ Holt. Nói ông ấy gởi cho em một trăm viên.
- Một trăm viên? – Jennifer nói không ra hơi – Neely, đó không phải là

aspirin. Cô chỉ cần uống một viên mỗi đêm. Không một bác sĩ nào cho cô quá 25 viên.
- Họ không chịu thật à? Chị cá không? Holt là bác sĩ của phim trường, ông ta sẽ cho em bất cứ thứ gì em cần. Mel, anh hãy gọi ông tan gay bây giờ. (Mel nặng nhọc đứng lên đi về phía máy điện thoại). Chỉ một viên mỗi đêm thôi sao?
Jennifer gật đầu. Cô thấy không có lý do gì để nói với Neely thỉnh thoảng cô uống tới ba viên. Một viên cũng đủ cho Neely. Vả lại cô có ý định giảm bớt – ngay lúc cô giải thích rõ mọi việc với Tony.
Mel đã đi về phía máy điện thoại. Neely nhìn theo cho tới khi anh khuất tầm mắt. Rồi cô kéo ghế tới gần Jennifer hơn.
- Em đã phải đặt một màng chắn khác. Hai lần trong tháng vừa qua Mel đã không rút ra kịp thời. Thằng cha đê tiện đó cố ý làm cho em mang thai.
- Tôi tưởng cô muốn có con mà?
- Không phải với anh ta! Em sắp sửa…
- Neely!
- Chị nên biết. Mel là một chướng ngại vật. Thành thực mà nói, Jennifer, anh ta đã hoàn toàn biến đổi, không còn gây hứng thú cho em nữa. Em đã kể hết cho ông chủ nghe, và ông ấy cũng thấy vậy. Mel chỉ gây trở ngại cho em. Anh ta không ngừng léo nhéo em cứ như cũ là đẹp nhất. Nhưng lúc này em đang gầy bớt và đang thật sự trở thành một minh tinh có vẻ đẹp huyền ảo. Chị thấy đó, Mel như đang động cỡn, anh ta nhỏ nhen, không thức thời và không chịu thay đổi cho phù hợp với hiện tại. Nhưng em sẽ thận trọng. Chị thấy đó, còn có tài sản chung ở đây. Rất có thể Mel sẽ đòi một nửa.
- Cô sẽ làm gì?
- Mọi việc phải được tính toán kỹ. (Cô hạ thấp giọng xuống thành một tiếng thì thầm). Ông chủ đang tìm cách cho Mel có được một đơn đặt hàng lớn ở miền Đông. Với một trong những hãng quảng cáo lớn nhất. Em sẽ bắt anh ta phải đi. Ông chủ đang sắp xếp việc đó, rồi anh ta sẽ bị bắt gặp quả tang với một cô gái…và em sẽ xin ly dị được.
- Neely, cô không thể!
- Thế thì em có thể làm gì? Tuần trước, em đã nhẹ nhàng gợi ý ly hôn, và chị có biết anh ta đã làm gì không. Khóc như một đứa trẻ sơ sinh, bảo không thể sống nếu không có em. Như thế có phải là một chướng ngại vật hay không. Em cần một người có thể bảo em làm gì, một người em có thể nương tựa, chứ không phải nương tựa vào em. Và tất cả những gì em phải làm là có con với anh ta, và vì thế anh ta không bao giờ ra khỏi nhà, dù chỉ là đi New York.
- Cô làm sao biết được Mel sẽ nhận công việc đó?
- Em sẽ bắt buộc. Em sẽ nói rằng nếu làm theo lời em – nếu công việc tiến

hàng tốt đẹp – em sẽ đến đó và thực hiện một cuộc trình diễn, rồi có một đứa con và sống ở New York.
- Cô sẽ làm thế thật ư?
Neely nhìn Jennifer với một vẻ kỳ lạ.
- Rời khỏi California? Tất cả những thứ này? Chị có điên không? Em đã gây dựng nên nơi đây. Sau cuốn phim sắp tới, em sẽ thành một minh tinh có đủ lông đủ cánh!
- Nhưng cô cũng có thể trở thành một minh tinh trên sân khấu Broadway ở New York.
- Một minh tinh trên sân khấu Broadway. Một dịch vụ lớn thật đấy. Nhưng đó vẫn chỉ là một món nhỏ. Khi chị là một minh tinh điện ảnh ,chị sẽ là một minh tinh trên toàn thế giới. Chị có biết cuốn phim của em hiện đang được chiếu ở London không? Chị hãy tưởng tượng! Thiên hạ ở London đều biết em là ai! Chỉ cần một cuốn phim, thế là em đã được nhiều người biết đến gấp mười lần Helen Lawson. Và khi chị là một minh tinh điện ảnh, chị sẽ được đối xử với một tư cách minh tinh. Mọi người sẽ chiều chuộng chị, về bất cứ chuyện gì. Em còn nhớ Helen Lawson đã đi xe lửa đến New Haven như bất cứ một ai khác và thay đổi y phục trong một phòng trang điểm trống trải. Còn phòng vệ sinh của bọn em ở phim trường còn được trang hoàng đẹp hơn hẳn phòng trang điểm của một minh tinh sân khấu kịch nghệ. Phòng trang điểm của em là một biệt thự lớn bằng căn hộ của Helen ơ Park Avenue. Khi chị là một con người sáng giá – như em hiện nay – họ sẽ làm bất cứ việc gì cho chị. Em chỉ cần đề cập với ông chủ - đó là cái tên tất cả bọn em dùng để gọi C.H.Bean. Ông ta là một con người nhỏ nhắn, dịu dàng…và chị có thể nói chuyện với ông ta như với một người cha. Em chưa bao giờ biết ba em. Nhưng như em nói, em chỉ cần đề cập với ông ta rằng em muốn gầy bớt một chút. Thế rồi chị biết ông ấy đã làm gì không, ông ta cho xây cất một phòng tắm hơi trong biệt thự của em, và mướn một người xoa bóp riêng cho em. Và phim trường trả mọi chi phí. Mỗi khi em cần đi bất cứ nơi đâu – như một buổi khai diễn – họ liền gởi tới một chiếc xe hơi và người tài xế cho em, và đưa em mượn nhiều chiếc áo lông thú cùng các loại y phục khác. Và nếu cuốn phim kế tiếp của em xuất sắc như hai cuốn đầu, ông chủ bảo sẽ ký với em một hợp đồng mới và sẽ tăng lương cho em thật cao, có lẽ tới hai ngàn đô la mỗi tuần.
- Như thế thì nhiều thật đấy, Neely.
- Vậy mà văn phòng Johson Harris bảo em còn đáng giá hơn thế nữa. Thực tế là họ có thể can thiệp vào và thương lượng có lẽ tới hai ngàn năm trăm mỗi tuần. không chừng em có thể ký thêm một hợp đồng nữa. Em chỉ cần búng ngón tay là em có thể có bất cứ cái gì em muốn. Ông chủ bảo có lẽ sau một năm nữa em phải bỏ ngôi nhà cho thuê và mua một biệt thự ở Beverly

Hills. Như thế mới xứng đáng hơn.
- Tại sao không tiếp tục sống thoải mái ở đây và để dành tiền?
- Tại sao à? Em không còn hoang mang lo sợ nữa. Chị có biết tại sao. Tại vì em có tài, Jen à. Lúc còn ở miền Đông em chưa hề nhận thức được điều đó. Em thường nghĩ mọi người đều có thể ca hát và khiêu vũ. Nhưng trong cuốn phim thứ hai, em cũng khám phá ra em có thể diễn xuất. Chị đã thấy em khóc rồi chứ. Không phải nhờ glycerine đâu. Ông giám đốc chỉ cần nói với em về vai em đóng, về tình cảnh cô gái đang gặp phải, và thế là em vào vai liền. Thế là em khóc thật sự.
Jennifer gật đầu.
- Cô cũng đã làm cho tôi khóc đấy. Tôi đã tham dự buổi chiếu thử tuần qua.
Neely duỗi thẳng hai cánh tay.
- Em thích sống nơi đây. Thành phố này chưa được dựng nên cho em.
Mel quay trở lại.
- Sẽ có đủ thuốc ngay lập tức. Bác sĩ Holt bảo đây là một ý nghĩ tốt. (Anh ngồi xuống). Tối nay em có muốn đi xem xi nê không, Neely?
- Không thể được. Sáng mai em phải dậy lúc sáu giờ. Kiểm tra màu sắc.
Anh buồn rầu chăm chú nhìn hồ bơi.
- Anh thì thức dậy vào lúc nào cũng được. Anh đang muốn điên lên vì suốt ngày chỉ ngồi quanh quẩn…
Jennifer nghĩ về Mel trong lúc cô lái xe về nhà.
Cô bỗng tự hỏi Tony nghĩ như thế nào về cô. Có phải cô cũng là một chướng ngại vật? Nếu Tony không ký hợp đồng đóng phim, cô định nài nỉ anh trở về New York. Anh có thể trình diễn trên đài phát thanh ở đó. Nhưng chắc anh sẽ ký được hợp đồng. Cô biết chắc như thế. Và cô sẽ bị kẹt cứng ở đây. Chẳng bao lâu Tony bắt đầu nghĩ về cô giống như Neely nghĩ về Mel – nếu không phải là anh đã nghĩ như thế rồi! Sẽ có nhiều nữ minh tinh đóng đôi với anh trong nhiều cuốn phim, sẽ có nhiều ngôi sao điện ảnh trẻ có triển vọng theo đuổi anh. Cô còn có thể ngồi như thế này được bao lâu nữa? Cô đã gần 27 tuổi và chẳng bao lâu điều đó sẽ lộ rõ…
Cô suýt nữa vượt đèn đỏ khi ý nghĩ ấy chợt loé lên trong đầu. Tại sao trước kia cô chưa hề nghĩ đến điều này nhỉ? Một đứa con! Cô sẽ có một đứa con! Nó sẽ đưa Tony đến gần cô hơn, và cô sẽ có một cái gì khiến cho tâm trí cô bận rộn. Một cái gì để thương yêu…Ôi lạy Chúa, cô sẽ thương yêu nó biết bao! Họ sẽ gần gũi với nhau. Nó sẽ là một đứa con gái, phải là như thế! Và cô sẽ là một người mẹ tuyệt vời! Cô vui vẻ khi về đến nhà. Đó sẽ là một điều bí mật của cô.
Cô mặc áo quần rất cẩn thận để đi dự buổi liên hoan. Đêm nay cô sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch mới của cô.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Chín năm 1947

Cô mất kinh lần đầu tiên trong tháng Tám, thoạt tiên cô quá vui, đến nỗi không nói được gì, nhưng sang đến tháng Chín, cô mất kinh lần thứ hai, cô chợt hiểu. Vòng lưng của cô tăng thêm năm xăng ti mét.
Cô đi gặp bác sĩ. Ông ta kiểm tra lại rồi chúc mừng cô. Tony đang bận thu đĩa hát và cô không thể quấy rầy anh. Nhưng cô phải kể cho một người nào nghe. Cô muốn hét lớn với viên cảnh sát giao thông, cô muốn đến cửa hàng Swchab và la to với tất cả mọi người. Nhưng như thế thì không được! Tony muốn đưa tin rầm rộ lên mặt báo. Neely! Cô sẽ kể cho Neely nghe. Lúc này gần năm giờ chiều. chắc hẳn Neely đã thu hình xong cho ngày hôm nay.
Cô lái xe tới phim trường. Người gác cổng kiểm tra và chỉ cho cô đường tới ngôi biệt thự đường bệ của Neely. Neely đang được xoa bóp.
- Chị hãy vào đây – Neely la lớn – chị tính toán thời gian thật hoàn hảo. Em định tối nay sẽ gọi điện thoại cho chị. Xin báo cho chị biết, mọi việc đã được giải quyết! Mel sẽ đi New York ngày mai!
- Vẫn còn Ted chứ?
- Tất nhiên! Chị nghĩ em là cái gì? Một loại vô công rồi nghề à? Em là một người đàn bà chỉ cần một người đàn ông. Ted và em…(Cô ngừng lại và lớn tiếng nói với cô gái xoa bóp). Thôi đủ rồi, tôi muốn nói chuyện riêng với chị bạn.
Khi cô gái đã đi khỏi, cô bỏ chiếc khăn xuống.
- Nào, chị làm sao thích được cô bé Neely tròn trịa như thế này. Vòng eo của em lúc này là năm mươi căng ti mét và em nặng bốn mươi bốn ký.
- Ted thích em gầy như vậy sao?
- Thích chứ. (Cô mặc một chiếc áo khoác). Thậm chí anh ấy thích bộ ngực nhỏ của em. Nó hơi teo lại một chút, nhưng anh ấy bảo bộ ngực lớn làm anh ấy nghĩ đến con bò cái. Và chúng có vẻ thô tục khiến người trở nên mập lùn. Bọn em sẽ thành hôn ngay sau khi công việc của Mel được giải quyết ổn thoả. Và chị thử đóan một điều gì nữa? Bọn em định ký một thoả ước tiền hôn nhân. Đó là ý kiến của ông chủ. Theo kiểu này cả hai đứa em đều biết người này sẽ kết hôn vì tình chứ không phải vì tiền của của người kia.
Jennifer gượng mỉm cười.
- Neely, cô thử đóan xem, tôi đã có mang được hai tháng.
- Chà (Neely quan tâm đến ngay lập tức). Thế thì có một anh chàng ở Pasadena được xem là rất tốt. Ông chủ gởi bất cứ ai bị vỡ kế hoạch đến anh ta. Đầu tiên là chích thuốc…rồi nếu thuốc không hiệu nghiệm…việc phá thai

khá dễ dàng. Thậm chí anh ta còn gây mê.
- Neely, cô không hiểu. Tôi muốn có đứa con này. Tôi đã sắp đặt kỹ. Tôi rất sung sướng vì điều đó.
- Ồ thật là kỳ diệu. chị biết mà bụng chị lúc này bắt đầu lớn. Chị mất cái vòng eo tuyệt vời rồi.
- Ai mà cần khi tôi có một đứa con kỳ diệu – Jennifer bắt chước thốt lại từ đó.
Neely bật cười với vẻ tốt bụng.
- Sau khi mọi chuyện xong xuôi, em sẽ cho chị mấy viên thuốc xanh lục của em để giúp cho co dáng của chị trở lại như cũ.
- Rõ ràng thuốc đó có tác dụng đối với cô.
- Tuy nhiên có điều rắc rối là chị phải tiếp tục uống. Ngay lúc ngừng, em đã ăn như điên. Nhưng cảm giác thì tuyệt, như đổ dầu vào lửa và chị có thể khiêu vũ trong nhiều tiếng đồng hồ. Và em cầu chúc mỗi đêm được hạnh phúc bằng cách uống một viên thuốc màu đỏ. Những viên thuốc này đã cứu sống đời em. À này chị đã uống thử một viên màu vàng tên là Nembutal chưa. Nếu chị uống mỗi thứ một viên, một viên đỏ và một viên vàng, thì hết sảy! Chị ngủ thật sự. Em đã biết rõ chuyện này qua kinh nghiệm của bản thân em. Viên đỏ có tác dụng nhanh nhưng nó chỉ kéo dài trong có sáu giờ. Viên vàng có tác dụng chậm hơn nhưng kéo dài lâu hơn. Do đó em nghĩ tại sao không thử uống cả hai viên. Em chỉ làm như vậy trong các kỳ nghỉ cuối tuần. Đôi khi em ngủ tới 12 tiếng đồng hồ.
- Lúc này tôi đang có thai cho nên tôi sẽ không uống gì cả. Tôi không muốn thuốc sẽ gây tác hại cho đứa bé.
- Được thôi. Nhưng nếu không ngủ được, chị trông có vẻ xấu xí. Chị có muốn thế không?
- Lần đầu tiên trong đời, tôi không lo lắng về hình dáng của mình. Tôi muốn có một đứa con hoàn hảo. Nếu phải nằm thao thức suốt đêm, tôi cũng cóc cần.
Neely nhe răng cười.
- Chị nói nghe cổ lỗ sĩ quá, nhưng em đoán em cũng có cảm nghĩ đó. Sau khi thành hôn với Ted và thương lượng xong hợp đồng mới, em cũng sẽ có mang. Nhưng trong lúc chờ đợi thì tạ ơn Chúa vì mấy viên thuốc màu đỏ, màu vàng và xanh lục.
Jennifer hy vọng Tony không có kế hoạch gì cho buổi tối. Cô muốn đi tới một nhà hàng nhỏ trong thung lũng với anh, không có Miriam, và nói với anh ở đó.
Cô chợt trông thấy chiếc xe hơi đặc biệt trên đoạn đường xe chạy. Đó là xe của Delia, cô gái giúp việc cho gia đình. Ôi mẹ kiếp! Như thế nghĩa là đêm nay có chuyện gì đây.

Miriam đang chờ đợi cô.
- Tony vừa ký được hợp đồng! (Khuôn mặt thô kệch của Miriam sáng rỡ lên). Họ chỉ vừa mới xem các đoạn phim quay thử để kiểm tra màu sắc. Anh ấy đã ký được một hợp đồng năm năm với hãng Metro và anh ấy sẽ bắt đầu quay phim hai tuần sau kể từ ngày thứ hai. Đêm nay y phục mọi người rất sang trọng – hai vợ chồng ông giám đốc sẽ đến tham dự bữa ăn tối. Vị nhạc trưởng và một số người khác sắp ghé qua!
Jennifer ăn mặc một cách cẩn thận. Được rồi. cô sẽ tiết lộ việc đó trong bữa ăn. Không cần dấu diếm gì hết! Trong lúc vất vả với chiếc dây kéo của áo dài, cô mới nhận thức rõ không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Dù sao chỉ nay mai Tony sẽ để ý thấy.
Cô uống một ly Maritni trước khi ăn tối. Miriam sửng sốt nhìn chằm chằm vào cô. Jennifer tỏ ra linh lợi, nói chuyện với vợ ông giám đốc, chuyền tay các món khai vị, với phong cách vợ của một minh tinh điện ảnh ở Hollywood. Cô đới cho đến lúc rượu vang được mang đến, cô từ từ đứng lên, đưa ly ra. Cô thận trọng tránh ánh mắt không mấy thân thiện của Miriam, cô nói:
- Tôi đề nghị nâng ly mừng…cho tôi. (Rồi cô cười khúc khích). Tôi muốn nói, cho sinh vật đang ở bên trong người tôi. Tony và tôi sắp sửa có con.
Mọi người vui vẻ hẳn lên, các ly chạm vào nhau kêu leng keng. Tony nhảy ra khỏi ghế và ghì chặt cô. Nhưng Jennifer vẫn nghe được hơi thở hổn hển và trông thấy ánh mắt sững sờ của Miriam. Khi cơn hứng khởi đã lắng xuống, mắt cô gặp mắt Miriam. Lần này gương mặt mập tròn của cô ta nở một nụ cười thích thú.
Khi người khách cuối cùng đã ra về, Miriam quay sang Jennifer, vẫn còn mỉm cười.
- Lên trên lầu ngay đi, bà mẹ tương lai – Miriam bảo – cô cần phải nghỉ ngơi cho thoải mái. Tôi có một vài chi tiết muốn thảo luận với Tony, rồi tôi sẽ cho ông bố mới lên ngay sau đó.
Lúc Jennifer đã đi, Miriam xoay nhanh người về phía Tony
- Chị tưởng chị đã bảo em phải phòng ngừa.
- Chúng em đã làm theo lời chị dặn – Tony vừa đáp vừa nhe răng cười với vẻ buồn ngủ - Em nghĩ đây chỉ là một sự rủi ro.
- Em muốn nói rủi ro là cái gì? – Miriam rít lên – Các bao cao su đó là thứ rất an toàn. Chị đã mua cho em thứ tốt nhất, không thể nào rách được.
- Ồ, chúng em đã thôi dùng thứ đó cách đây mấy tháng. Jennifer bảo em khỏi phải dùng, cô ấy đang đặt màng chắn.
- Chị đã bảo em đừng bao giờ để cho bất cứ một cô gái nào dỗ dành em về chuyện đó kia mà. Em có thể bị bệnh…
- Vì Jennifer? (anh bật cười). Vả lại như thế thích thú hon mang bao.

- Có con em sẽ bị ràng buộc.
- Thì đã sao. Chúng ta đã có khá nhiều tiền rồi mà. Lại còn đang đóng phim. Và em muốn có một đứa con. Như thế mới vui.
Miiram liếc mắt thấy Jennifer đang xuống cầu thang, liền nói:
- Nếu em có con, em sẽ phải ở nhà nhiều hơn.
Jennifer đã dừng chân trên cầu thang và dỏng tai nghe. Tony đang quay lưng về phía cửa nên không thể trông thấy cô.
- Được thôi, thế thì em sẽ ở nhà nhiều hơn (Anh nhún vai).
- Và bỏ luôn cô bé ca sĩ tóc đỏ đó?
Anh có vẻ sợ hãi.
- Này, ai đã kể chuyện đó cho chị nghe?
- Không có chuyện gì mà chị không biết. Nhưng em chớ lo, chị sẽ không kể lại với Jennifer đâu.
Jennifer liền bước vào phòng và hỏi lại:
- Kể với Jennifer chuyện gì vậy?
Miriam giả vờ ngạc nhiên còn Tony lộ vẻ hoảng hốt.
- Có gì đâu – anh nói – Miriam vẫn thường có những ý nghĩ vô căn cứ. Chỉ vì anh hay nói chuyện vặt với Betsy. Chắc em biết đó là cô gái tóc đỏ trong tiết mục trình diễn trên đài phát thanh của anh, trong tốp ca. Cô ta và anh thường nói chuyện vặt với nhau, và chỉ có thế.
- Chỉ nói chuyện vặt – Miriam gằn giọng – mỗi tuần ba buổi anh ấy và cô ta làm tình với nhau trong phòng hoá trang của anh ấy. Jennifer, anh ấy không dùng bao cao su bao với cô, nhưng mỗi tuần tôi mua cho anh ấy một hộp cao su mà vẫn hết nhẵn.
- Chị làm cái trò gì vậy? – Tony rên rỉ trong lúc Jennifer chạy ào ra khỏi phòng.
- Này…em hãy thuyết phục cô ấy thanh tóan cái đó đi. Tony, em nên nghe lời chị. Như thế này là không có lợi cho sự nghiệp của em. Có rất nhiều bác sĩ có thể làm được việc đó.
- Em muốn có con – anh bướng bỉnh bảo.
- Tony…- Miriam dỗ dành – em hãy nghĩ đến hình tượng của em trên màn ảnh. Một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai đầy danh vọng. Phim trường định nói em mới 24 tuổi. Một đứa con sẽ phương hại đến hình tượng này.
- Vô lý. Sinatra có nhiều con, Crosby cũng vậy. Chị đừng có tìm cách lấy mất nó của chúng em!
Nói đoạn Tony chạy lên lầu đuổi theo Jennifer. Cô đang nằm song soài ngang qua giường, khóc nức nở khi anh bước vào phòng.
- Em thân yêu (Anh ngồi xuống và xoa cổ cô). Đừng để ý đến những gì Miriam vừa nói. Chúng ta sẽ có con.
- Đừng để ý! Chúng ta cứ tiếp tục để cho chị ấy chỉ huy cuộc sống của chúng

ta, tới mức mua cả bao cao su cho anh hay sao? Và trong suốt thời gian này, trong lúc em ngồi lỳ trong căn nhà này, buồn chán đến chết đi được và mỗi tháng lại mỗi già đi, thì anh lại đi hú hí với một cô ca sĩ! Trong lúc em chỉ biết ngồi…và nhìn Miriam mỗi ngày mỗi mập ú và độc đoán hơn!
- Anh có thể làm gì được? – anh than thở.
- Anh có thể bảo chị ấy đi khỏi nơi đây. Kể từ nay em sẽ chỉ huy ngôi nhà này.
- Anh không thể đối xử như thế với Miriam. Chị ấy có thể đi đâu bây giờ?
- Bất cứ nơi nào! Miiễn là cách xa chúng ta. Em không thắc mắc dù cho anh có chp chị ấy phân nửa những gì anh kiếm được, chỉ cần chị ấy để chúng ta sống cuộc đời riêng của mình. Hãy để cho chúng ta là vợ chồng, dù chỉ một lần, chứ không phải là hai đứa con sống với Miriam!
- Nhưng ai sẽ chăm sóc mọi việc? Ai sẽ viết séc cho anh và nghiên cứu các hợp đồng giúp anh?
- Ồ, Tony, nhiều người khác vẫn mướn người quản lý công việc cho họ. Anh cũng có thể như vậy.
- Nhưng tại sao anh lại phải mướn một kẻ xa lạ có thể giở trò lừa bịp anh. Chị ruột của anh giúp việc tốt hơn bất cứ ai khác, và chị ấy bao giờ cũng lo lắng cho quyền lợi của anh.
- Nhưng em không thể sống chung với chị ấy.
Bỗng dưng anh trở nên căng thẳng.
- Có phải em yêu cầu anh đuổi chị của anh đi?
- Tony – cô biện hộ - chúng ta đang sống theo kiểu gì. Chúng ta không có gì vui thú ngoài công việc, bởi vì Miriam bảo mở các buổi liên hoan là lãng phí tiền bạc. Chị ấy không bao giờ hỏi em có thích thế không. Mặc dù chỉ có Chúa biết chúng ta cần nhà để làm gì. Chỉ cần một căn hộ hai phòng, chúng ta cũng có thể sống theo cách mình muốn. Chứ như thế này thì chẳng khác gì chúng ta không có cuộc sống.
- Anh phải diễn tập ba ngày mỗi tuần – anh la lên – anh phải thực hiện chương trình biểu diễn trên đài phát thanh. Anh phải lắng nghe nhiều bài ca mới và phải tập hát…phải trình diễn, phải quảng cáo. Em muốn anh phải làm gì, ngồi loanh quanh và giải trí cho em phải không? Em đã biết cuộc sống của anh như thế nào khi em thành hôn với anh. Miriam sẽ không bao giờ đi đâu cả. Chị ấy sẽ không bao giờ đi với bất cứ phân nửa cái gì cả. Tháng vừa qua chúng ta đã thực hiện được ba chương trình biểu diễn nhưng không có chị ấy, em có nghe chị ấy phàn nàn gì không?
- Không, nhưng em nghe chị ấy gọi điện thoại suốt bốn tiếng đồng hồ cố đòi cho được một tấm vé đặc biệt. Chúng ta đi mà không rủ chị ấy đi vì phim trường chỉ gởi cho có hai vé. Em lấy làm lạ tại sao chị ấy không ngủ chung với chúng ta.

- Trước khi em về đây chị ấy đã hiến toàn bộ cuộc đời cho anh. Chị ấy đã nuôi nấng anh. Chị ấy không bao giờ than phiền. Chị ấy không ích kỷ. Ân cần…rộng lượng…thế mà em muốn anh đuổi chị ấy đi!
- Anh phải lựa chọn, hoặc em hoặc Miriam.
Trong một lúc hai người nhìn chằm chằm vào nhau không nói năng gì. Rồi anh lên tiếng với một nụ cười trẻ thơ.
- Em yêu, anh biết em không có ý muốn như thế. Em sẽ có con. Anh đã cương quyết với chị ấy về vấn đề này, em đã thấy rồi đó. Bây giờ chúng ta đi ngủ.
Anh bắt đầu cởi áo quần. Trong bóng tối im lặng, anh nằm trên giường, với tay để ôm Jennifer vào lòng.
- Chúng ta chưa giải quyết xong gì cả - cô gay gắt nói.
- Có chuyện gì phải giải quyết?
- Miriam.
- Miram vẫn ở đây. Và em cũng vậy. (Anh lột chiếc áo ngủ của cô ra, miệng tìm kiếm ngực cô. Cô cố xô anh ra). Không, anh muốn. Chẳng bao lâu nữa chúng sẽ có sữa. Tới lúc đó em cũng sẽ cho anh bú nhé?
Cô bắt đầu thổn thức một cách lặng lẽ. Anh ngước mắt nhìn lên.
- Nào, mình hãy làm đi. Tại sao em lại khóc?
Cô càng thổn thức dữ dội hơn.
- Em đừng nói là em khó chịu vì thỉnh thoảng anh ngủ một lần với Betsy.
Cô liền nhảy ra khỏi giường. Lạy Chúa! Tony là hạng người gì thế này!
Anh ngồi dậy và bật đèn. Anh có vẻ ngơ ngác.
- Anh đâu có yêu Betsy…
Cô ngồi phịch xuống ghế và vừa lấy tay che bộ ngực trần vừa run lập cập.
- Thế thì tại sao anh lại làm việc đó? – cô nức nở.
Anh nhún vai.
- Anh nghĩ chỉ vì có sẵn ở đó.
- Em vẫn luôn ở đây…
- Anh không thể bỏ chạy về với em trong thời gian đang diễn tập, mà cô ta thì luôn luôn ở ngay tại đó. Nhưng mà chuyện chẳng có ý nghĩa gì cả. Anh hứa anh sẽ không bao giờ làm việc đó với Betsy nữa cả. Mẹ kiếp, ngày mai anh sẽ yêu cầu Miriam đuổi cô ta đi, được không? Nào, bây giờ em hãy lên giường với anh đi.
- Không phải vì Betsy mà vì anh thôi, Tony. Em không sao hiểu anh được. Anh suy nghĩ như thế nào, anh cảm thấy như thế nào.
- Anh muốn em ngay bây giờ, đó là cảm nghĩ của anh. Nào em yêu…
Vì không biết phải làm gì khác, cô đành lên giường và thậm chí ngoan ngoãn để cho anh ôm ấp. Sau khi mãn nguyện, anh nằm nghiêng và chìm vào giấc ngủ say. Jennifer trỗi dậy và uống ba viên thuốc màu đỏ. Nhưng

trời đã rạng sáng khi cô ngủ thiếp đi được.
Sáng hôm sau, sau khi Miriam và Tony đi đến nơi diễn tập, cô gọi điện thoại cho Henry Bellamy. Cô kể hết câu chuyện cho ông nghe.
- Có lẽ cô nên chạy trốn càng nhanh càng tốt – Henry bảo – bằng cách này hay cách khác, cô ta sẽ làm cho cô mất đứa con. Chỉ cần chọc tức cô cũng đủ.
- Tôi biết làm gì bây giờ?
- Còn tuỳ. Cô nghĩ như thế nào về anh chàng đó?
- Tôi không còn biết gì nữa. Một đôi khi tôi thấy thương hại vì Miriam đã tẩy não anh ta. Nhiều lần khác, như đêm hôm qua, tôi cảm thấy chán ghét, nhưng trong con người Tony vẫn còn một vài nét đáng yêu. Anh ấy không xấu. Đó là phần ngô nghộ. Trong tâm hồn anh ấy không có một ý nghĩ nào tàn ác. Anh ấy chỉ không bao giờ trưởng thành. Đó là lỗi của Miriam. Bà ta đã làm cho anh ấy nghĩ mình là người có nhiều triển vọng tuyệt vời, và anh ấy có thể làm bất cứ thứ gì anh ấy thích lúc nào anh ấy vẫn còn ca hát được. Tôi nghĩ chúng tôi có thể tìm được một cuộc sống bên nhau nếu tôi có thể thuyết phục được anh ấy đoạn tuyệt được với bà ta, nhưng tôi đã thất bại.
- Jennifer, cô còn trẻ. Theo tôi nghĩ cô nên thóat ra trong lúc việc rút lui vẫn còn có lợi.
- Tôi không còn trẻ đâu, ông Henry…Tôi đã nói dối với ông về số tuổi của tôi.
- Thế sao? Cô vẫn còn cả một cuộc đời ở phía trước. Nhưng cô không thể sống ở đó, theo như tôi hiểu. Nếu cô vẫn còn ở đó và muốn giữ đứa con, Miriam vẫn tiếp tục giữ ý.
- Không!
- Thế thì cô hãy tới New York. Xem con người đàn ông của Tony có đủ để đi theo cô hay không. Thậm chí tôi có thể thử thuyết phục rằng tôi có thể quản lý công việc của anh ta không kém gì Miriam. Chúng ta sẽ cho bà già về vườn và cô sẽ biến Tony thành một người đàn ông chính hiệu. Nếu Tony không dám nghe lời thì cô vẫn không mất gì.
- Ông có lý Henry. Chắc chắn là tôi không thể tiếp tục như thế này.
- Tôi sẽ giữ trước cho cô một căn hộ ở Pierre. Cô hãy để lại một bức thư ngắn, cho hay cô vừa được gọi đến New York để hát thử cho một cuộc trình diễn. Cần phải cẩn thận và để lại phần lớn áo quần của cô, như thế Miriam không thể nói đây là một vụ bỏ trốn.
- Nhưng Tony và Miriam biết tôi không thể tham gia vào một buổi trình diễn nếu tôi đang có mang.
- Tất nhiên họ sẽ nghĩ như vậy. Nhưng đây chỉ là một chi tiết kỹ thuật. Và cô nên cẩn thận viết một bức thư y hệt như vậy gởi cho một người nào khác – cô hãy viết cho Anne – như thế cô sẽ có bằng chứng nếu cô cần tới. Và hãy

gởi cho tôi một bức điện tín chấp thuận để nghị của tôi để tới miền Đông.
Jennifer nghe theo lời khuyên từng chút một. Và cô sung sướng vì Tony đã đáp chuyến bay theo cô đến New York. Anh bước tới, bước lui trong căn phòng khách căn hộ của cô, anh la hét, anh van nài, anh thề thốt anh yêu cô và sẽ làm bất cứ điều gì cô muốn. Bất cứ điều gì, ngoại trừ đoạn tuyệt với Miriam.
- Nhưng đó là điều duy nhất em yêu cầu – cô nhấn mạnh.
Tony vẫn sắt đá.
- Chị ấy quản lý tiền bạc và điều hành sự nghiệp của anh. Anh không tin tưởng bất cứ ai ngoại trừ Miriam.
- Còn em thì sao? Anh có tin em không?
- Đừng bức bách anh, Jen. Em là người bạn tình tốt nhất của anh, nhưng…
- Bạn tình! Em chỉ là như thế thôi?
- Cô muốn gì bây giờ? Chúa ơi, Miriam nói đúng. Cô muốn làm chủ tôi, làm cho tôi khô kiệt. Tôi cho những gì tôi có thể được ca hát.
- Thế anh cho em cái gì?
- Cái cò của tôi! Và như thế là quá đủ.
Tony trở về California. Henry thảo một bản ly thân tạm thời. Jennifer sẽ nhận được 500 đô la mỗi tuần cho tới khi đứa bé ra đời, rồi cô sẽ nhận được một ngàn đô la mỗi tuần và các phụ phí và tiền cấp dưỡng đứa con. Việc đứa bé sắp ra đời phải được giữ kín cho tới lúc rõ ràng cô đang có thai. Cô sẽ ly dị với Tony sau khi sinh đứa bé.
Việc cô ly thân với Tony được đưa lên trang nhất các báo. Trong tuần lễ đầu cô tạm trú ở Pierre, và với sự giúp đờ của các viên thuốc màu đỏ, cô đã ngủ li bì hầu hết thời gian. Cuối cùng Anne sinh ra lo lắng và năn nỉ cô dọn đến ở chung với nàng. Nàng ép buộc cô đi đến nhà hát và gặp cô để cùng ăn trưa gần như mỗi ngày, nhưng Jennifer vẫn chán nản.
Chỉ đến lúc đêm về cô mới được giải thoát – nhờ những viên thuốc màu đỏ.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Mười năm 1947

Jennifer có mang đến tháng thứ ba thì Miriam tìm đến. Cô ta gọi điện thoại từ phi trường. Có việc khẩn cấp cần phải gặp cô tan gay tức khắc.
Tinh thần của Jennifer đã hồi phục, giờ đây Miriam không còn làm cho cô hoảng sợ. Có lẽ chính Miiram đang hoảng sợ. Giọng nói cô ta có vẻ thảng thốt. Có lẽ Tony đang rầu rĩ – không chừng anh không hát được và cô đến xin hoà giải. Sẽ đến phiên cô đặt điều kiện. Miriam phải đi chỗ khác. Và Tony phải đến đây gặp cô, để xin lỗi.
Cô vẫn không quên được anh, cô bám víu vào niềm hy vọng rằng xa cách Miriam, Tony sẽ ngoi được lên với tư cách của một người đàn ông. Và đứa bé nhất định sẽ làm thay đổi mọi việc. Cô muốn con mình có một người cha, không phải như cô, lớn lên trong một gia đình đầy đàn bà. Tony sẽ trưởng thành…anh vẫn còn trẻ.
Khi cô đồng ý tiếp Miriam tại nhà, cô thấy mình có vẻ xinh đẹp nhất và căn hộ khá sạch sẽ ngăn nắp. Cô đang làm chủ tình thế. Thậm chí cô còn gượng nở một nụ cười.
- Ngồi xuống đi Miriam. Chị uống một chút cà phê nhé?
Người đàn bà từ từ đặt thân hình cao lớn của mình vào một chiếc ghế và ngồi thẳng người với vẻ căng thẳng. Đôi mắt cô ta nhìn chằm chằm vào bụng Jennifer.
- Khỏi cần cà phê. Chúng ta hãy bỏ qua chuyện cũ và đi thẳng vào vấn đề.
Jennifer vẫn tiếp tục mỉm cười.
- Thế vấn đề đó là gì vậy?
Đôi mắt của Miriam nheo lại.
- Có đúng là con của Tony không?
- Chị hãy chờ cho tới khi chính chị trông thấy nó – Jennifer gằn giọng – Tôi chắc chắn nó sẽ giống anh ấy.
Miiram đứng lên và bắt đầu bước qua lại trong phòng, rồi cô ta quay về phía Jennifer và nói:
- Cô cần bao nhiêu để thanh toán nó?
Ánh mắt của Jennifer trở nên lạnh lùng.
- Này, nếu cô chỉ cần tiền thì tôi sẽ cho cô – Miriam bảo – tôi sẽ tặng cô một cơ sở lớn, bằng văn tự đàng hoàng, và cô vẫn nhận một ngàn đô la mỗi tuần cho dù không có đứa bé. Chỉ cần thanh tóan nó đi.
Jennifer có vẻ bối rối.
- Tony có biết chuyện này không? Có phải đây là điều anh ấy muốn?

- Không, Tony không biết tôi đến đây, tôi đã bảo cậu ta là tôi định đến Chicago để gặp người đỡ đầu trong lãnh vực thu thanh của Tony để thương lượng lại một vấn đề. Tôi đến đây theo ý của tôi, để cầu xin cô, trước khi cô bước vào tháng tư, đến lúc đó thì quá muộn rồi, không thể thanh toán được nữa.
Giọng nói của Jennifer thấp và căng thẳng.
- Chị nên biết, Miriam, em chưa hề căm ghét chị thật sự cho đến lúc này. Em luôn luôn nghĩ chị ích kỷ, nhưng ít ra đó là vì Tony. Bây giờ em biết rõ hơn, chị thật là ác độc.
- Và cô là người mẹ toàn mỹ - Miriam cười khinh bỉ - chắc là cô khao khát được vừa đi vừa đẩy một chiếc xe nôi trong công viên chứ gì?
- Em muốn có đứa bé này, Miriam – Jennifer nói nghiêm chỉnh – suốt đời em, em chưa bao giờ có được bất cứ một ai thật sự quan tâm đến em. Mẹ em và bà ngoại em chỉ xem em là gánh nặng. Tất cả những gì em từng nghe là em ăn mất bao nhiêu, mua áo quần cho em tốn bao nhiêu, sao em lớn nhanh quá vậy. Đến nỗi em hoảng sợ mỗi lần giày em trở nên quá chật. Rồi khi em lớn lên thì em có thể đem về bao nhiêu tiền, sự đòi hỏi mỗi ngày một gia tăng. Chính vì thế em đã thành hôn với ông hoàng. Có lẽ đó là một cuộc hôn nhân vì tình yêu rồ dại, nhưng em tưởng có thể cấp dưỡng cho mẹ và bà ngoại em, và em đã định cố gắng làm một người vợ hiền. Nhưng anh ta không chăm sóc em mà lại lợi dụng em. Em đã yêu Tony, tất cả những gì em ước mong là một cơ hội để làm một người vợ, nhưng chị đã không cho em một cơ may nào. Chị giẫm lên em, hạ nhục em. Nhưng giờ đây, em sắp sửa có con. Nó sẽ thương yêu em, thuộc về em. Và em sẽ làm việc vì nó. Em sẽ cố hết sức làm việc. Hiện nay em đang để dành tiền, em thậm chí không mua áo quần. Sau khi đứa bé ra đời…em sẽ làm người mẫu…em sẽ để dành tiền…và em sẽ có đủ mọi thứ.
Trong một lúc Miriam đứng sững nhìn vào các ngón tay mập ú của mình, rồi cô ta nói.
- Jennifer, có lẽ tôi đã xét đóan sai về cô. Nếu thế, tôi rất lấy làm tiếc. (Cô thở dài một cách chán nản). Thôi được, cô hãy trở về với Tony đi. Tôi sẽ để cho cô chỉ huy công việc trong nhà…chúng ta sẽ cố hoà thuận với nhau. Tôi sẽ làm mọi điều tôi có thể, miễn là cô thanh toán đứa bé đó!
- Miriam, xin chị hãy đi đi, em không muốn xúc phạm chị. Em sẽ có con và em cũng sẽ thu hồi Tony trở lại. Một khi anh ấy biết đứa con của anh ấy ra đời, anh ấy sẽ muốn trông thấy nó. Anh ấy sẽ muốn gần cả hai mẹ con em. Rồi chị sẽ thấy.
- Jennifer – Miriam nói bằng một giọng gần như ân cần – Cô hãy nghe lời tôi và nghe cho thật kỹ. Cô đã bỏ Tony và cô vẫn muốn là mối tình trọn đời của anh ấy hay sao? Vì vậy anh ấy đã cố gắng một cách ngây ngô để tìm lại

cô. Nhưng chỉ có thế. Anh ấy đã đi chơi mỗi đêm với một cô gái khác kể từ đó. Chỉ ba tuần sau anh ấy đã quên tất cả mọi điều về cô.
- Xin chị hãy đi đi, Miriam – Jennifer buồn rầu nói – chị đã xúc phạm em nhiều lắm rồi, tại sao chị không buông tha em?
- Lúc này tôi chỉ muốn giúp cô – người đàn bà biện hộ - nếu tôi không có cảm tình với cô thì tôi đã bỏ mặc cô. Chúng tôi có mất gì đâu? Về mặt tài chính nội vụ đã được giải quyết xong, và tiền trợ cấp có thể được khấu trừ. Vì thế lúc này tôi nói là vì cô. Tôi đã tìm cách thuyết phục cô bỏ đứa con đó, theo mọi cách tôi có thể nghĩ ra và còn để bảo vệ Tony nữa. Nhưng cô lại quá bướng bỉnh. (Cô ta bắt đầu đi tới đi lui). Này, cô nghĩ vì sao tôi lại kể cho cô nghe về các cô bạn gái của Tony? Để gây đau khổ cho cô hay sao? Không , để cứu cho cô khỏi bị đau khổ hơn nữa. Bởi vì cô sẽ không bao giờ biết được sự thật cho đến khi nào cô ẵm đứa bé trên tay. Nó trở thành một phần của cô, nó là một tình thương yêu mà cô không hề ước mơ mình có thể cảm nhận. Và nếu đứa bé có điều gì không ổn, nó sẽ gây đau khổ hơn bất cứ một chàng trai nào khác có thể gây đau khổ cho cô. Jennifer, cô không bao giờ lấy làm lạ vì Tony vẫn cứ luôn luôn có vẻ như trẻ con thật sao?
Jennifer nhìn cô ta với vẻ kỳ lạ. Trong giọng nói của Miriam có một ý gì đó mà trước kia cô chưa từng bao giờ được nghe.
- Tony trông giống như trẻ con – cô thừa nhận – nhưng có lẽ chị chính là người đáng trách, Miriam…
- Jennifer. Tony là một đứa bé, về mặt tinh thần cũng như về mặt xúc cảm.
- Chỉ vì chị đã quá bảo vệ anh ấy.
- Không, đó chính là lý do tôi đã cố bảo vệ Tony. Và đó chính là lý do khiến tôi không muốn cô có con với cậu ấy. Vì lợi ích của cô cũng như của Tony.
- Em không hiểu…
Miriam liền ngồi xuống bên cạnh cô.
- Jennifer, hãy nghe lời tôi. Khi còn bé Tony đã bị rất nhiều lần lên cơn động kinh. Bộ óc cậu ấy có cái gì không ổn từ khi mới ra đời. Các bác sĩ ở bệnh viện đã giải thích điều đó cho tôi nghe, nhưng tôi còn quá nhỏ cho nên không thể nào hiểu được. Họ đã bảo cho tôi biết nó sẽ không bao giờ bình thường, nhưng cậu ấy vừa mới lên một và trông xinh đẹp biết bao. Tôi không chịu hiểu. Cho đến khi nó lên bảy và không thể học qua tiểu học, tôi mới bắt đầu hiểu. Lúc đó tôi cũng đã lớn hơn, và tôi đã nắm trong tay toàn bộ hồ sơ khám nghiệm của em tôi. Lần này tôi hiểu toàn bộ sự việc. Cô không thấy sao Jen? Tony chỉ có thể đọc được những truyện vui tranh vẽ, không thể làm tính cộng quá con số 50, lại không có khái niệm gì về sự khiếm khuyết của mình. Tôi đã tiếp tục che giấu để cho cậu ấy tưởng là mình không biết tất cả những điều đó là vì tôi đã quản lý toàn bộ công việc. Đó là lý do khiến tôi liên tục bảo công việc duy nhất trên đời của cậu ấy là

ca hát.
- Nhưng chị nói anh ấy đã bị co giật khi còn bé. Có lẽ như thế thật. Nhưng không có lý do gì khiến cho con chúng em không được khoẻ mạnh – Jennifer cố cãi.
- Tình trạng Tony lâm phải hiện nay không còn nữa. Các bác sĩ không biết nguyên nhân từ đâu, nhưng có nguy cơ Tony sẽ hoàn toàn mất trí lúc cậu ấy 50 tuổi. Và con của Tony sẽ ra đời với tình trạng tương tự. May ra đứa bé có được tâm tính của một đứa bé 12 tuổi, nhưng biết đâu lại kém hơn. (Miram chợt dừng lại, hồi tưởng chuyện cũ). Jennifer, cô không biết tôi đã khổ sở đến mức nào. Khi phát hiện ra chứng bệnh của Tony, tôi đã theo đạo. Tôi thường cầu nguyện, tôi đi đến nhà thờ, bất kỳ nhà thờ nào, và tôi dẫn Tony theo. Tôi cho nó ngồi ở chỗ đội hợp xướng. Chính lúc đó tôi phát hiện ra nó có giọng khá hay. Lúc bấy giờ tôi đã biết ngay rằng đó là cơ hội duy nhất của nó. Kiếm được đồng nào, tôi lại cho nó học…(Cô ta thở dài). Nhưng đó là chuyện cách đây lâu lắm rồi. Đây là chuyện hiện tại. Đứa bé trong người cô có lẽ không thừa hưởng giọng hát của Tony, nhưng thừa hưởng chứng bệnh của cậu ấy.
- Còn chị thì sao? Chị cũng sẽ mất trí?
Miriam lắc đầu.
- Chúng tôi là chị em cùng mẹ khác cha. Điều này Tony cũng không hề hay biết. Tôi xin cô, vì lợi ích của chính cô, hãy thanh toán đứa bé đi.
- Em làm sao biết rõ chị đang nói thật?
- Tôi có mang theo toàn bộ hồ sơ y tế. (Miriam sờ soạng trong túi xách và lấy ra một phong bì dày cộm). Tôi không nghĩ cô sẽ tin tôi. Tại sao lại tin được? Tôi chưa hề tử tế một cách đặc biết đối với cô. (cô ta đưa chiếc phong bì cho Jennifer). Cô hãy mang cái này đến bất cứ một bác sĩ thần kinh nào. Nhưng xin cô cho tôi một ân huệ, Jennifer. Xin đừng tiết lộ chuyện này khắp thành phố. Như thế sẽ chấm dứt sự nghiệp của Tony, và cũng sẽ là chấm dứt cuộc đời của Tony nữa. Tôi biết có lẽ cuối cùng, một ngày nào đó, cậu ấy sẽ phải vào bệnh viện tâm thần, nhưng nếu chuyện này lộ ra, sẽ phải đưa Tony vào đó ngay bây giờ. Chính vì thế tôi sống rất tằn tiện. Cô nghĩ tôi keo kiệt, nhưng tôi đang gây quỹ cho Tony. Tôi cất từng xu một vào đó. Tôi không muốn em tôi bị đẩy vào một nơi bố thí khủng khiếp nào đó sau khi tôi chết. Tôi muốn cậu ấy có đủ tiền để có thể được nuôi nấng ở một nơi đàng hoàng trong những năm tháng còn lại của cuộc đời. Nhưng trong khi chờ đợi, có lẽ Tony sẽ được sống 15 năm hạnh phúc – dù sao đi nữa, tôi hy vọng như thế…
Jennifer đưa trả lại chiếc phong bì.
- Em tin chị Miriam. Không một ai có thể bịa đặt ra một câu chuyện khủng khiếp đến thế.

Đôi mắt Miriam tràn đầy lệ.
- Jennifer, tôi thành thật chúc cô gặp điều tốt lành. Nếu cô trở về với Tony thì tôi và cậu ấy sẽ rất vui mừng, nhưng cô xứng đáng được hưởng một cuộc sống tốt đẹp hơn. Và xin cô giữ kín chuyện này cho Tony. Cô sẽ tìm ra một người khác. Xin cô hãy tử tế với Tony. Hãy thanh toán đứa bé và quên cậu ấy đi.
Jennifer ngồi nhìn chằm chằm vào không trung suốt nhiều tiếng đồng hồ sau khi Miriam ra về. Rồi cô uống ba viên thuốc màu đỏ và đi ngủ.
Cô không hề cho Anne hoặc Henry biết bất cứ lý do gì về quyết định đột ngột của cô. Cô tự tìm bác sĩ, một người có vẻ như đã được khử trùng ở New Jersey. Có một bàn giải phẫu sạch sẽ và một y tá thành thạo. Công việc đó mất một ngàn đô la. Người y tá chích một mũi sodium pentothal vào cánh tay của cô và cô có cảm giác còn khoan khoái hơn là uống seconal. Khi cô tỉnh dậy thì mọi việc đã xong xuôi. Hai tuần sau thì chuyện đó như chưa hề xảy đến. Vòng eo của cô trở lại bình thường và cô bay sang Mexico để xin ly dị. Lúc quay về cô bước vào cảnh nhộn nhịp của những buổi khai diễn mới trogn mùa thu và mua sắm đủ loại y phục. Quần áo theo thời trang dài hơn trước và mọi người bị mê hoặc bởi một màn ảnh nhỏ 8 inch được gọi là truyền hình. Trên đó người ta không thấy gì nhiều ngoại trừ các trận đấu vật, các cuộc đấu bóng và các màn đua ngựa, nhưng mọi người đi đến đâu cũng bảo máy truyền hình cũng sẽ giết chết máy phát thanh.
Jennifer đăng ký lại với hãng Longworth và bắt đầu làm người mẫu. Chẳng bao lâu sau các tủ quần áo của Anne lại đầy ứ một lần nữa với các loại Jennifer bỏ ra. Chuông điện thoại reo liên tục và Jennifer kiên quyết hội nhập lại với cuộc sống mới, kéo theo cả Anne.
Jennifer gặp nhiều người, nhưng cô đặc biệt chú ý đến Claude Charlot. Ông ta là nhà sản xuất phim người Pháp duyên dáng và đa tình. Anne không thích ông ta nhưng Jennifer đắm chìm trong một mối tình vô cùng lãng mạn với những màn ăn trưa trong ba tiếng đồng hồ, hôn tay, khiêu vũ ở St.Regis. Ông ta nói chút ít tiếng Anh và Anne vô cùng ngạc nhiên trước tài ăn nói tiếng Pháp vô cùng lưu loát của Jennifer.
Vào ngày trước lễ Giáng sinh, Jennifer và Anne trang trí một cây thông nhỏ. Clause và một vài người trong đám bạn của ông ta sẽ đến chơi.
- Ông ta sẽ lên đường trong 10 ngày nữa – Jennifer nói với vẻ đăm chiêu.
- Chị thật sự quan tâm đến ông ta à? – Anne hỏi – em nói "thật sự"…
Jennifer nhăn mũi.
- Ông ta…không giống như phần đông các người đàn ông khác. Cô nghĩ gì về ông ta? Lúc này cô cứ nói thật.
- Em không thể nói được. Phân nửa thời gian em không hiểu ông ta và phân nửa thời gian còn lại chị và ông ta trò chuyện huyên thuyên bằng tiếng Pháp,

trong lúc em ngồi cố hiểu những câu bằng tiếng Anh nói sai của bạn ông ta. Nhưng em đã tìm được cách khám phá qua ông bạn Francois của ông ta rằng cái ông Claude của chị hiện có một bà vợ được che giấu ở đâu đó.
- Đương nhiên, có lẽ còn có một cô tình nhân nữa – Jennifer nói một cách thoải mái – mỗi lần tôi gắn bó với một người nào, cô có thể chắc chắn đó là một tên đê tiện. Ông ta muốn tôi đến Paris.
- Chị không định đi chứ?
Jennifer nhún vai.
- Ông ta muốn cho tôi đóng vai chính trong nhiều cuốn phim ở đó. Ông ta bảo tôi sẽ thành công lớn, vì tôi hết sức Mỹ mà lại nói được tiếng Pháp thành thạo.
- Nhưng chị luôn luôn bảo chị không thể làm diễn viên.
- Ông ta muốn tôi đóng phim sex, loại có nghệ thuật, nhưng ở trần năm mươi phần trăm.
- Cái gì?
- Loại này được phép lưu hành ở đó, Anne à. Nhiều đại minh tinh vẫn đóng những phim như thế. Việc đó đâu có gì là quan trọng. Ồ, tôi không có ý nói những cuốn phim tục tĩu. Họ chỉ quay vài màn đặc biệt, chẳng hạn như khi ta đang tắm.
- Nhưng tại sao chị lại chịu?
- Tại sao tôi không chịu? Ở đây tôi làm nên trò trống gì? Tôi là kẻ gây xôn xao dư luận trong mùa qua. Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ 28 tuổi, và tôi đã trải qua hai cuộc hôn nhân không lấy gì làm tốt đẹp. Tôi sẽ không gặp được bất cứ một chàng trai chân chính nào ở đây. Giờ đây tôi đã tạo nên một danh tiếng. Kết hôn với một ông hoàng rồi với một minh tinh điện ảnh. Nhiều người đàn ông nghĩ tôi quá giàu nên họ không thể với tới. Có lẽ Paris là lối thoát. Tôi biết Claude là con người xảo trá. Ông ta đã dựng nên câu chuyện tình lãng mạn này chỉ để tôi ký hợp đồng. Ông ta hy vọng lợi dụng tôi để làm giàu. Nhưng thế thì sao? Tôi có mất gì đâu…
- Nhưng chị vừa mới ở New York trong một thời gian quá ngắn. Tại sao chị không thử thời vận ngay tại đây?
- Tôi đã bị quá nhiều người biết rõ. Sẽ không có một chuyện gì mới lạ xảy đến cho tôi. Ồ, tôi có thể tham gia một cuộc trình diễn ca nhạc khác, nhưng đó không phải là một vai trò hấp dẫn. Rồi sao nữa? Tôi không xuất sắc như thế khi làm người mẫu. Tôi có đủ tiền nhờ cấp dưỡng của Tony, nhưng tôi đã quá chán ngấy nhà hàng Morrocco, câu lạc bộ Stock cùng những bộ mặt nhạt nhẽo giống hệt nhau. Còn cô thì sao? Cô vẫn còn tiếp tục câu chuyện tình thời đại với New York đấy chứ?
Anne lắc đầu.
- Không, nó sụp đổ phần nào sau khi Lyon bỏ đi. Em đọc trên tờ Time, cuốn

sách của anh ấy sắp được xuất bản vào tháng sau. Có lẽ anh ấy đang viết cuốn kế tiếp.
- Kể từ lúc đó cô có ngủ với ai không?
- Không. Em không thể. Em biết như vậy là ngu xuẩn. Nhưng em vẫn còn yêu Lyon.

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Giêng năm 1948
ANNE

Ngày Claude lên đường có một buổi tiệc trưa tại nhà hàng "21". Khi Anne đến nơi thì nó đã bắt đầu. Có một đĩa to carviar Iran và một chai sâm banh để trong xô đá theo thể thức. Jennifer có vẻ hớn hở, đóng vai bà chủ buổi tiệc đối với Claude, ông bạn Francois của ông ta và một người đàn ông khác Anne chưa từng gặp.
- Tôi là Kevin Gillmore – người khách lạ tự giới thiệu.
Jennifer cười.
- Này Anne, chắc cô đã từng nghe đến Kevin Gillmore. Ông ấy là chủ nhân của hãng mỹ phẩm Gilian.
- Tất nhiên. Các sản phẩm của ông thật là xuất sắc.
Cô tự lấy cho mình một chút caviar.
- Cô cũng định đi Paris à? – ông ta hỏi.
- Không, chỉ có Jennifer sẽ gây xôn xao dư luận tại Pháp.
- Cô ấy sẽ chinh phục cả thành phố - Claude lè nhè – nhưng xin cô giúp tôi, Anne. Tôi chỉ biết trông cậy vào cô đưa giúp Jennifer lên tàu. Cô ấy phải có mặt tại đó vào cuối tháng.
Jennifer bật cười một cách vui vẻ và xích lại gần Claude.
- Tôi sẽ có mặt tại đó ngay sau lúc xin được hộ chiếu và thu xê'p một vài công việc.
- Chuyến đi chắc là thú vị? – Anne nói với Kevin.
- Tôi nghĩ vậy. Răng cô thật đấy chứ?
- Ông nói gì tôi không hiểu?
- Răng của cô là thật hay là giả?
Anne mỉm cười. Sự thẳng thắn của ông ta làm nàng hết bực bội.
- Tất cả đều là thật. Tại sao ông lại hỏi tôi như thế?
- Và tóc của cô?
Nàng cảm thấy mặt mình đỏ bừng.
- Tóc tự nhiên – nàng trầm tĩnh bảo.
- Tôi biết điều đó. Tôi biết khá rõ cách nhuộm sao cho giống như thế. Nhưng tóc cô là thật đấy chứ? (Ông giật nhẹ mái tóc dài của nàng). Tôi muốn nói cô có mang tóc độn hay không.
- Ông nói gì?
- Tóc độn. Một lớp tóc giả phía dưới tóc thật để cho mái tóc dầy hẳn lên.
- Tôi cần phải vậy sao?

Ông ta bỗng mỉm cười. Đó là một nụ cười hoàn toàn không ăn nhập gì đến những câu hỏi sống sượng trên. Một nụ cười nhún nhường.
- Bởi vì phần đông các cô gái đều muốn có cái vẻ như thế. – ông ta buồn bã vừa lắc đầu vừa nói – cho nên phải hết sức khó khăn mới tìm ra một cô gái đúng như ý muốn – hoặc là cô ta có mái tóc đẹp nhưng hàm răng lại tồi, hoặc là tóc và răng đều đẹp nhưng mũi lại xấu. Tôi nghĩ rằng cô đang có một chỗ làm khá tốt. Tôi muốn nói cô xét xem có thể chuyển sang làm việc cho chúng tôi được không?
- Với tư cách là gì? – Anne vừa hỏi vừa nhìn về phía Jennifer nhờ giúp đỡ nhưng Jen đang bận thì thầm âu yếm với Claude.
- Chắc cô nhận thấy ngành truyền hình đang phát triển rất mạnh. Theo tôi nghĩ ngành truyền thanh sẽ tiêu ma trong vòng một năm nữa thôi, chừng nào người ta còn quan tâm đến các chương trình văn nghệ. Tôi cần có một "người đẹp Gilian". Tôi muốn đưa cô gái đó xuất hiện trong tất cả các mục quảng cáo cho tất cả các sản phẩm mỹ phẩm của tôi, thuốc nhuộm tóc, sơn móng tay, son môi và đủ mọi thứ khác. Tôi đã gặp nhiều cô gái tôi thích…(ông đọc ngay năm tên của các cô người mẫu hàng đầu). Nhưng họ kiếm ra tiền quá nhiều cho nên không thể làm việc cho một mình tôi. Tôi không muốn Người Đẹp Gilian chưng bày các kiểu áo quần của Ted Cassablanca trên tạp chí Vogue hoặc quảng cáo nước hoa Channel trên tạp chí Harper. Tôi muốn cô ta chỉ tượng trưng cho các sản phẩm của hãng Gillian và tôi có thể trả lương ba trăm đô la mỗi tuần trong thời gian đầu.
Anne uống từng hớp sâm banh. Nàng không biết phải nói gì.
Ông ta tưởng sự im lặng của nàng là lời từ chối.
- Tôi sẽ ký một hợp đồng một năm với cô với một số tiền thưởng là 500 đô la trong sáu tháng cuối năm. Với một số tiền phụ thêm nếu cô lên truyền hình.
Jennifer bỗng nhiên hồi tỉnh lại.
- Có phải tôi vừa nghe…tiền? – cô hỏi.
- Tôi đang nói với cô bạn của cô tôi muốn biến cô ta thành người đẹp Gillian.
Đôi mắt của Jennifer mở lớn.
- Tuyệt quá. Anne sẽ không chê vào đâu được.
- Chắc chắn như vậy – Kevin nói – cô ấy xinh đẹp nhưng không được gợi tình cho lắm. Đúng là một cô gái hoàn toàn Mỹ.
Claude vung bàn tay lên.
- Lại cái từ đó! Người Mỹ các cô thật là kỳ lạ! không biết vận dụng một cô gái đẹp mà cứ tìm cách làm cho mọi người giống cô gái nhà bên cạnh. Nếu đó chính là điều quần chúng muốn, thì sẽ không có một ai muốn đi xem phim. Chẳng hạn như Jennifer, cô ấy sẽ thành công lớn bởi vì cô ấy không

tầm thường như bao nhiêu cô gái khác, cô ấy là người mà mọi đàn ông đều ước mơ có.
- Tôi đồng ý nhưng trong ngành quảng cáo thì mọi việc không diễn tiến theo cách đó – Kevin cãi – phải, chúng tôi sử dụng tình dục, nhưng tinh tế. Anne khá đẹp. Nhưng cô ấy có kiểu đẹp mà nhiều người đàn bà có thể xem là giống hệt mình. Một nữ sinh viên hoặc một thiếu phụ có thể nghĩ mình sẽ giống như Anne nếu dùng mỹ phẩm của chúng tôi, nhưng không bao giờ nghĩ mình sẽ giống như Jennifer. Anh bán các phim ảnh viễn vông, còn tôi bán các sản phẩm. Anne thích hợp với các sản phẩm của tôi. Thiên hạ sẽ không dừng chân lại để nghĩ Anne xinh đẹp là vì xương cốt cô ấy mảnh mai hoặc đôi mắt cô ấy cách nhau như thế nào, hoặc lông mi của cô dày tự nhiên. Họ sẽ nghĩ nếu họ xài cùng một thứ mỹ phẩm, họ cũng sẽ xinh đẹp như cô ấy. Kiểu đẹp của cô ấy không làm cho họ khiếp đảm. Jennifer thì trái lại.
- Em sẽ mang kiểu đẹp khiếp đảm của em sang Paris – Jennifer bảo – Nhưng Anne này, tôi nghĩ cô nên chấp nhận lời đề nghị của Kevin. Cô cần thay đổi. Tất cả chúng ta đều cần.
Anne nhíu mày.
- Em không phải là một người mẫu, và hiện giờ em rất sung sướng được làm việc cho…
Jennifer thúc khuỷu tay vào nàng và đứng lên.
- Tôi nghĩ đã đến lúc chúng tôi phải thoa lại phấn trên mũi. Nào Anne.
Trong lúc đi theo Anne ra khỏi phòng, cô quay lại và ném cho Kevin một cái nháy mắt ra vẻ chắc chắn. Ông ta gật đầu và bắt chéo hai ngón tay lại.
Họ ngồi trước một tấm gương lớn trong lúc nhân viên phục vụ đứng bên cạnh, thận trọng giả vờ buồn chán và hờ hững.
- Tốt quá – Jennifer tấn công ngay – tại sao cô không chịu?
- Em đâu có biết gì về người mẫu…
- Tôi đâu có biết gì về nghề điện ảnh? Nhưng điều đó vẫn không ngăn cản tôi được. Mà lại ở Paris kia đấy!
- Chị thật là kỳ diệu!
- Cô đừng có nói lảng. Làm với Henry cô lãnh được bao nhiêu?
- Hiện nay là 150 đô la mỗi tuần. Nhưng điều đó không quan trọng. Em vừa bán xong ngôi nhà rất được giá. Henry đã đầu tư tất cả và số tiền dự trữ của em tăng dần lên.
- Thế thì hấp dẫn thật đấy.
- Em không thể bỏ Henry…
- Henry? (Đôi mắt của Jennifer đầy vẻ tố cáo). Anne, cô nên nhớ cô đang nói chuyện với tôi là Jen. Cô muốn nói cô không thể bỏ cái văn phòng đó vì nó vẫn còn là một mắt xích với Lyon Burke. Nhưng anh ta sẽ không trở lại với cô đâu. Cô hãy ngừng mơ tưởng một ngày nào đó anh ta sẽ bước vào và dẫn

cô đi. Tất cả đã qua! Chấm dứt rồi!
- Chị làm sao biết được? Em muốn nói tuần tới cuốn sách của anh ấy sẽ được xuất bản…vì vậy anh ấy sẽ có mặt ở đây. Hầu hết các tác giả đều như thế mà?
Jennifer vẩn vơ đùa nghịch với cái quai túi xách của cô.
- Anne, tôi không định kể cho cô nghe…nhưng tôi nghĩ giờ đây cô phải biết. Anh ta…vừa mới quay trở lại nước Anh.
- Quay trở lại? (Miệng nàng khô khốc và nàng sợ mình sắp sửa ốm). Chị muốn nói anh ấy vừa ở đây?
Jennifer gật đầu một cách nghiêm trang.
- Trong một tuần. Để gặp nhà xuất bản. Anh ta đã viết lại toàn bộ cuốn sách – gần như bỏ hết những gì đã viết tại đây rồi về bên đó viết lại từ đầu. Chính vì thế mà lâu như vậy. Nhưng theo lời Henry nói với tôi thì đó là một cuốn sách hay. Ông ấy đã gặp Lyon.
- Henry đã gặp anh ấy?
- Họ gặp nhau để ăn trưa. Lyon đã bắt đầu cuốn thứ hai, đã nhận được một số tiền ứng trước khá lơn của một nhà xuất bản. Và anh ta đã trở lại London. Anh ta đã thuê một ngôi nhà tại đó.
- Anh ấy đã gặp Henry…anh ấy đã đến đây…
Nàng chợt ngừng lại. Nước mắt chảy dài trên mắt nàng.
Jennifer liền choàng cánh tay quanh người nàng.
- Anne, cô đừng nên đau khổ theo cách đó. Henry bảo anh ta không nghĩ gì ngoài chuyện viết văn. Hiện giờ đó là điều duy nhất đối với anh ta.
- Nhưng Henry biết tôi nghĩ như thế nào. Tại sao ông ấy không cho tôi hay Lyon đã ở đây?
- Đàn ông thì thường gắn bó với nhau. Anne, cô không mắc nợ Henry. Và cô cần phải thay đổi. Đây là định mệnh. Hôm nay Claude đã không mời Kevin Gillimore. Ông ta lang thang vào đây và tình cờ nhập vào nhóm chúng ta. Tôi nghĩ đây là một cơ hội đáng giá.
- Có lẽ chị nói đúng – Anne buồn rầu bảo – Em phải rời khỏi văn phòng. Nơi đó giống hệt một đền thờ.
- Bây giờ cô mới biết phải trái! Và hãy bỏ luôn cả căn hộ đó! Bây giờ..cô trang điểm lại đi, đừng làm mất việc làm trước khi có được nó.
Thoạt tiên Henry có vẻ bối rối, nhưng ông đành miễn cưỡng nhìn nhận đề nghị của hãng Gillian là tuyệt vời.
- Chính cô đã gây ra chuyện này – ông nói với Jennifer đang ngồi cùng với Anne khi nàng thông báo quyết định.
- Ông biết như thế là tốt nhất cho cô ấy – Jennifer vui vẻ bảo – Nào, Henry, ông định xiềng xích cô ấy ở đây trong bao lâu? Ông thừa biết Anne không phải như Steinberg.

- Được rồi. Nhưng hãy đưa hợp đồng đến cho tôi trước khi cô ký vào đó. Chúng ta hãy xem có thể đòi thêm được phần nào không. Ngành truyền hình đang phát triển mạnh. Tôi không muốn bỏ quên điều gì rồi về sau lại phải thương lượng. Nếu muốn cô làm quảng cáo cho ông ta lúc này, ông ta phải bảo đảm xử dụng cô trong các chương trình thương mại trên truyền hình.
- Nhưng Henry – Anne phản đối – tôi sẽ ngất xỉu trước máy quay phim mất.
- Sẽ không có gì khác so với máy của một người thợ chụp hình và tới lúc bấy giờ thì cô đã có gần một năm kinh nghiệm. Tiện thể (ông viết nguệch ngoạc một cái tên lên tập giấy) cô hãy bắt đầu băng cách đến gặp Lil Cole. Tối thiểu hãy nhờ cô ta dạy riêng cho cô hai bài học mỗi tuần. Học phí khá đắt đây, nhưng cô có đủ sức trang trải.
- Lil Cole là ai vậy? – Anne hỏi.
- Một chuyên gia về cách chọn lời và cách phát âm.
- Tôi cần cô ấy để làm gì?
- Bởi vì tôi hiểu biết khá sâu sắc rằng các chương trình thương mại trên truyền hình đòi hỏi lớp lang hơn nhiều so với việc chỉ đứng yên để chụp hình. Cô sẽ phải bỏ giọng Boston của cô.
- Henry, tôi chỉ định làm người mẫu chứ không phải làm diễn viên.
- Hãy nghe lời Tony, Anne – ông nói với một vẻ nghiêm trang – nếu định làm một việc gì, cô hãy làm cho tới nơi tới chốn, không thể chỉ làm nửa vời. Cô đã là một nữ thư ký giỏi, nếu giờ đây định làm Người Đẹp Gillian, cô phải vào loại xuất sắc. Hơn nữa cô có thể làm gì khác? Có lẽ giữ một mức độ bận rộn vào lúc này là tốt nhất cho cô.
Ông bỗng nhiên có vẻ mệt mỏi, tựa hồ toàn bộ sức lực đã trút hết khỏi người. Không dừng được, Anne choàng tay quanh ông.
- Henry, tôi rất quý mến ông.
Ông quắc mắt lên để che dấu nỗi xúc động.
- Cô nghĩ sao về việc này? – ông nói với Jennifer – tôi đã phải lòng cô gái này suốt hai năm trời nay và giờ đây khi bỏ rơi tôi thì cô ấy nói là quý mến tôi.
- Thật mà Henry. Và tôi sẽ mãi mãi như vậy. Xin ông hãy mãi mãi là bạn tôi.
- Xin cô hãy quên tôi đi là xong, Anne à. Trong cả triệu mới có được một người như cô. Không ai xử sự vậy cả. Bây giờ cô hãy xéo đi. Tôi phải gọi điện thoại cho các hãng kiếm việc làm. Biết đâu không chừng một cô Anne Welles khác lại xuất hiện.
- Ông không muốn tôi ở lại đây cho tới khi ông tìm được một người khác hay sao? Tôi có thể luyện cho cô ta.
- Thôi cô đi đi. Jennifer chỉ còn ở đây một thời gian ngắn. Tiện thể, Jennifer, số tiền trợ cấp của cô đã lên tới bảy trăm sau khi trừ thuế. Tôi sẽ trích ngay thuế ra. Dịch vụ đóng phim của cô sẽ làm cho mọi chuyện trở nên rắc rối.

Cô có muốn tôi chuyển tiền đến chỗ cô?
- Không, ông cứ giữ lại đấy và đầu tư giúp tôi. Ông hãy làm sao cho tôi giàu như Anne.
Ông bật cười.
- Tôi có tới hai Rockefeller kia đấy. Ai bảo đây là thế giới đàn ông?
- Tôi đang chinh phục thế giới của tôi bằng con đường gian khổ - Jennifer nói quả quyết.
- Đúng thế. Cô đã phải đổ mồ hôi suốt năm tháng bên cạnh một hồ bơi. Thật gian khổ.
Jennifer cười tươi tắn.
- Phải, nhưng tất cả chỉ là một trò đùa.
- Cô hãy nghe lời tôi, tất cả điều tôi yêu cầu trong cuộc sống sắp tới của cô là hãy trở về đây với tư cách của một người đàn bà đẹp – Henry nhấn mạnh – Và giờ đây Paris đang chờ cô ở phía trước. Cô sẽ gây xôn xao như nữ minh tinh Pháp Lana Turner. Nhưng hãy giúp tôi một việc, là đừng có tiêu hết số tiền cô có. Cô còn thiếu tôi hai ngàn đô la. Tôi sẽ khấu trừ vào tiền trợ cấp. Và xin vì Chúa, đừng yêu cầu tôi gởi tiền sang. Hãy cho tôi cơ hội để dành số tiền đó cho cô, chắc chắn tôi cần những khách hàng như hai cô.
- Ông vừa nhắc nhở tôi một việc – Jennifer dịu dàng nói – ông hãy ứng trước cho tôi một ngàn nữa đi, Henry…
- Ồ, cô cứ tiếp nữa đi, Jennifer…
- Tôi cần nhiều kiểu áo quần. Ra mắt ở Paris, tôi cần phải sang trọng.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Hai năm 1948

Anne lao vào trong nhà hàng "21" và đến gặp Henry ở cái bàn ông vẫn ngồi.
- Tôi xin lỗi đã đến trễ, nhưng Lil Cole không khác gì một chủ nô!
Nói xong nàng ngồi xuống.
Henry nhận thấy tất cả đàn ông trong phòng đều quay đầu nhìn nàng. Ba tuần chải chuốt với nhiều chuyên gia hoá trang của Kevin Gillimore đã tạo ra một sự thay đổi rõ rệt. Họ không tô điểm những nét giả tạo cho sắc đẹp tự nhiên của nàng, nhưng bằng cách này hay cách khác, họ đã thành công trong việc nâng cao vẻ đẹp. Trước kia sắc đẹp đó không đập ngay vào mắt ta. Bây giờ thì ta nhận thấy tức khắc. Nàng hóa trang mắt và mái tóc dày hơn, như một bờm sư tử. Trong con người của nàng vẫn còn nguyên vẻ quý phái, nhưng giờ đây quyến rũ hơn hẳn.
- Tôi vừa nhận được một bức thư dài của Jennifer sáng hôm nay – nàng nói mà không hay biết gì về sự xôn xao nàng đã gây ra.
- Tôi nhận được một bức thư ngắn hỏi mượn tiền. Anne, cô ta làm cách nào mà có thể đốt tiền nhanh đến thế?
Anne bật cười và gọi một đĩa rau trộn dầu dấm.
- Chị ấy có bao nhiêu không phải là điều quan trọng và luôn luôn nợ ngập đầu. Jennifer tiêu pha không sao tự kiềm chế được. Tôi cũng không biết tại sao.
Henry lắc đầu.
- Tôi hy vọng cô ấy sẽ tìm được một chàng trai, một chàng trai đàng hoàng. Ở bên đó. Tôi không nghĩ Jen có tài gì mấy, nhưng cô ấy có một khuôn mặt và một thân hình làm cho bất cứ ai cũng phải xao xuyến. Tôi hy vọng ưu thế này sẽ giúp cô ta thành công trên đường đời. Bởi vì đó là tất cả những gì cô ấy có được, và khi ưu thế đó không còn, cuộc đời của Jennifer cũng xem như kết liễu…
- Henry, tôi rất tin cậy ở ông. Chẳng lẽ ông cũng như bao nhiêu người khác xét đoán Jennifer theo giá trị bên ngoài? Chị ấy là một cô gái tuyệt vời nhưng không một người đàn ông nào chịu khó phát hiện ra. Tôi đã tưởng ông khác hẳn. Jennifer quả thật là một con người trong sáng…một người bạn chân chính…và dịu hiền. Chị ấy là một cô gái dịu hiền nhất mà tôi từng quen biết.
- Dịu hiền? Được rồi, tôi đồng ý với cô về điều đó. Dịu hiền ngoài mặt. Luôn luôn tươi cười. Nhưng những suy nghĩ của cô ấy sâu sắc tới cỡ nào?
- Đó là điều rất khó nói. Jennifer không cởi mở cho lắm. Ông biết được

chuyện gì hay sao? Quả thật tôi chưa hề nghe nói chị ấy chỉ trích bất cứ ai gay gắt. Chị ấy thật là dịu hiền với tất cả mọi người. Tôi biết dùng từ này mô tả Jennifer thật là nực cười, nhưng phải nói như thế mới đúng. Tôi đã sống chung với chị ấy, nên tôi biết rõ. Giờ đây ông mới thấy Neely mà ông vẫn tưởng là dịu hiền, thật ra không phải vậy. Neely sắc sảo và thông minh, nhưng cô ta không dịu hiền. Ông có biết chị ấy không bao giờ nói điều gì chống đối ông hoàng? Không bao giờ căm thù ông ta, hoặc Tony, hoặc ngay cả Miriam. Chị ấy chỉ bảo không chịu đựng nổi nỗi buồn chán ở California, không, về cơ bản, chị ấy vẫn cô đơn trong lòng mặc dù bên ngoài đầy quyến rũ, và đang chờ đợi một người đàn ông yêu mình chỉ vì chính bản thân mình. Bởi vì quả thật Jennifer chỉ muốn có một người chồng, một cuộc sống bình thường và con cái…
- Thế thì tại sao lại phá thai? Đó chính là thời gian cô ấy mất liên lạc với tôi. Cô ấy đã gọi điện thoại từ vùng duyên hải, giữa lúc cuồng trí, và bị thúc bách phải phá thai, ít ra là do bà chị của Tony. Cô ấy muốn giữ một số tiền trợ cấp khá cao thì lại tống nó ra! Cô cho tôi biết một người đàn bà muốn có con thì không thể sống bằng số tiền một ngàn đô mỗi tuần hay sao?
- Chị ấy không hề nói về chuyện đó, hoặc cho biết bất cứ lý do nào. Nhưng vào một lúc nào đó chắc hẳn chị ấy đã mất nghị lực vì phải một mình nuôi nấng đứa con. Tôi tin chắc, nếu tìm được người chồng như ý, chị ấy sẽ ổn định cuộc sống.
Henry nhìn nàng một cách thân mật.
- Còn cô thì sao?
- Ồ mọi việc đang tốt đẹp. Chúng tôi đã hoàn tất mọi cảnh chụp thử. Tuần sau tôi sẽ chụp hình cho đợt quảng cáo mùa xuân đầu tiên của hãng Gillian.
- Tôi không muốn nói chuyện đó Anne. Tôi muốn nói đến tương lai của cô. Cô nên biết đóng vai Người đẹp Gillian sẽ làm thay đổi nhiều điều. Một khi khuôn mặt của cô xuất hiện đầy rẫy trên các tạp chí và bảng quảng cáo, cô sẽ gặp phải đủ thứ chuyện gay cấn.
- Tôi đã suy nghĩ kỹ điều đó. Ông còn nhớ chứ? Chỉ mới cách đây hai năm tôi đã được báo chí đăng ảnh lên trang đầu, được nói đến trong các bài bình luận, được gọi là cô gái Lọ lem của Allen Cooper. Nhưng tất cả vẫn không làm tôi thay đổi.
Henry bình tĩnh bảo.
- Nó đã làm cho cô thay đổi rồi đấy! Cô đã không chịu thành hôn với Lyon Burke phải không?
Nàng chăm chú nhìn đĩa thức ăn của mình.
- Tôi muốn lắm chứ Henry, hơn bất cứ điều gì trên đời này…Và giờ đây tôi vẫn còn muốn.
- Thế thì tại sao không làm theo ý mình, khi có cơ hội?

- Anh ấy muốn tôi sống ở Lawrenceville.
- Đó chính là điều tôi muốn nói – cô gái bước vào căn phòng của tôi ngày đầu tiên hôm ấy sẽ đi đến tận cùng thế giới để tìm người đàn ông mà cô ta yêu. Chính vì vậy tôi đã thu nhận cô. Tôi đã tưởng cô sẽ khó vừa ý với ai. Cô sẽ không dễ gì ngã vào tay bất cứ chàng trai nào. Tôi đã không tính tới chuyện Lyon sẽ trở về. Ngay lúc chú ấy bước vào, tôi đã thầm bảo "Tạm biệt Anne.. đây rồi". Bất hạnh thay Lyon không bao giờ có thể thực sự quan tâm đến ai một cách sâu sắc, dù đó là đàn ông hay đàn bà. Cô và tôi, giống như nhau, khi quan tâm đến ai thì xem người đó như thần thánh.
- Lyon yêu tôi…tôi biết chắc như vậy – nàng bướng bỉnh.
- Nhưng không bằng yêu bản thân mình. Về phương diện nào đó Lyon cũng giống như Jennifer. Họ cũng biết yêu, nhưng họ vẫn có thể bỏ đi mà không hề thương tích. Cô nên nhớ điều đó Anne, cô còn trẻ. Cô hãy luôn mở to mắt. Và khi gặp một chàng trai khác, thuộc loại chân chính, cô hãy vồ lấy và lôi ngay đến toà thị chính. Đừng nên nhở nhơ quá lâu.
- Tôi không nghĩ sẽ còn một ai khác thật sự có ý nghĩa – nàng nói – chỉ một mình Lyon thôi.
- Lyon đã đi rồi! – ông tàn nhẫn bảo – đi luôn rồi!
- Tôi hiểu, nhưng tất cả vẫn không làm tôi biến đổi. Một ngày kia tôi sẽ muốn lập gia đình và có con. Nhưng tôi cần một người tôi có thể yêu. (Nàng thở dài). Và tôi sẽ không thể yêu một ai như yêu Lyon.
- Cô hãy nghe lời tôi, đừng nên khả ố như tôi. Tôi cũng đã yêu, chỉ một người đàn bà trong suốt cuộc đời. Helen Lawson! Và tôi hiểu hết sức rõ, ngay từ lúc đầu. Bà ta đã không yêu tôi. Bà ta không thể yêu bất cứ một người nào. Tôi đã chỉ bảo cho bà ta đủ mọi điều. Và khôn khéo như tôi mà vẫn không bao giờ ngừng yêu bà. Có lẽ tôi không bao giờ tự tạo ra cho mình một cơ hội để tìm được một cô gái chân chính. Thế thì làm sao tôi kết thúc được? Chỉ có một mình.
- Có lẽ ông và Helen vẫn còn có thể …
- Cô đùa!
- Nhưng ông đã nói ông yêu bà ấy!
- Phải, tôi yêu bà ta như tôi đã kỳ vọng, như tôi đã muốn. Nhưng giờ đây, tôi đã hiểu rõ bản chất bà ta và tôi đã quá già nên không thể tìm được một ai khác. Mặc dù vậy, tôi vẫn không dứt khoát được. Bà ta bắt đầu để lộ ra những gì vẫn được che dấu. Một Bà Già Độc Địa! Tôi sẽ giết bất kỳ một ai dám gọi bà ta như thế trước mặt tôi, nhưng tôi có thể nói ra với cô. Thực ra tôi không còn yêu Helen nữa, nhưng vẫn không bỏ được thói quen. Nó cứ chực khống chế tôi. Anne, tôi muốn nói là những thói quen ấy. Cả sau khi tình cảm đã qua đi và nhường chỗ cho lý trí,thì thói quen ấy vẫn còn đó. Trong suốt phần còn lại của đời tôi. Vì vậy ở tuổi 22 cô đừng bắt đầu tạo nên

bất cứ thói quen nào. Lyon không lãng phí thời giờ, dù là ngắn ngủi, để nghĩ tới cô đâu. Cô hãy tin tôi đi. Và cô đừng nghĩ đến chú ấy nữa.
Anne mỉm cười một cách yếu ớt.
- Tôi sẽ thử xem. Tôi chỉ có thể thử thôi…

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1950
NEELY

Neely mệt mỏi gấp tập kịch bản. Đọc thêm một lần nữa cũng vô ích thôi. Cô đã thuộc lòng từng chi tiết. Cô duỗi người một cách sảng khoái trên chiếc giường rộng và uống từng ngụm Scotch. Đã 11 giờ 30 mà cô vẫn còn tỉnh táo. Có lẽ cô phải uống thêm một viên thuốc. Cô ta uống hai viên…có thể cần thêm một viên màu đỏ nữa. Cô phải có mặt ở chỗ tập lúc 6 giờ sáng. Cô thơ thẩn vào buồng tắm và cho một viên thuốc vào miệng.
- Nào, búp bê bé bỏng, mày hãy làm việc đi.
Cô loạng choạng lên giường. Và chợt nhận thấy cuốn sổ hẹn đang mở ngỏ. Có cần phải nhớ lại điều gì không nhỉ? Cô chăm chú nhìn: dòng chữ nhập nhoè nhưng vẫn nhận ra nét chữ của Ted. "Hôm nay em hãy về nhà sớm. Lễ sinh nhật đầu tiên của Bud và Jud".
Ôi Chúa! Ngày hôm nay đây mà! Hồi sáng thậm chí cô đã không nhìn vào cuốn sổ. Cô đã say thuốc nên vất vả lắm mới ra khỏi giường được. Cô phải uống hai viên Dexy mới tỉnh người lại. Giờ thì cô đã bỏ lỡ buổi tiệc sinh nhật! Những cảnh quay đi quay lại đáng nguyền rủa! Cô nhảy xuống giường và nhón gót đi vào phòng của hai đứa bé. Một niềm kiêu hãnh cuồng nhiệt dâng lên trong cô khi cô nhìn hai chiếc đầu vàng hoe đang ngủ say. "Bud và Jud", cô thì thầm vào bóng tối, "Mẹ bỏ lỡ lễ sinh nhật của các con nhưng mẹ thương con. Ôi Chúa, mẹ thương con biết bao! Mẹ đã không trông thấy cuốn sổ, nếu không chắc chắn mẹ sẽ có mặt trong buổi tiệc".
Cô nhón gót đi ra và trở về phòng mình. Có lẽ Ted đã bực tức, đang hờn giỗi ở một nơi nào đó. Xin Chúa chứng giám, đây không phải là lỗi của cô. Cô đã không thấy cuốn sổ chết tiệt! Ted đã mở sổ và để trên bàn đêm của cô. Nhưng ai mà có thể trông thấy bất cứ điều gì vào lúc 5 giờ sáng? Cô ngả mình lên gối. Chắc phải có một ổ bánh, và một cây đèn cầy. Và có lẽ cô Sherman cùng với Ted đã hát bài Chúc mừng sinh nhật cho lũ nhỏ. Một giọt nước mắt lớn lăn trên mặt cô. Nhưng chúng hãy còn quá nhỏ, làm sao mà biết đó là sinh nhật của mình. Chúng sẽ không buồn đâu.
Và lúc này Ted đang trừng phạt cô một cách oan uổng. Anh đang ở nơi quỷ quái nào? Có lẽ anh chàng kỳ quặc này đang lang thang đâu đó. Cô chợt nhớ lại lần đầu tiên bắt gặp quả tang anh. Chúa ơi! Hai tay gã đang ôm gã diễn viên người Anh và thay phiên nhau liếm lên cổ nhau. Đêm hôm ấy cô đã uống cả một chai thuốc. Người ta đã phải xúc rửa dạ dày cô.
Nhưng sau đó Ted đã dịu ngọt gấp đôi. Đêm đầu tiên trở về, anh ôm chặt cô

và giải thích rằng đã hành động như thế với gã kia chỉ vì anh cảm thấy bấp bênh. Việc đó có khả năng đoạt giải Oscar trong hai năm liền – cho dù đều không được – đã khiến anh cảm thấy bấp bênh, giảm bớt tính chất đàn ông của mình. Đó chính là đêm cô đã thụ thai. Lại một cặp song sinh! Hai cậu bé xinh đẹp, tóc vàng hoe, là con của cô. Chúng đã ra đời từ cơ thể cô! Cô chợt cảm thấy ấm lòng và mềm yếu hẳn. Chỉ mới 22 tuổi…Nữ minh tinh lớn nhất của hãng Century…một ngôi nhà riêng ở Bervely Hills…và hai đứa bé sinh đôi!

Mấy viên thuốc không có tác dụng. Cô tự hỏi phải chăng Jenifer đã từng uống ba viên. Cô nhớ chắc Jennifer đã nói như vậy. Đã là người thì sẽ phải làm sao để thực hiện được loại phim như Jennifer đang đóng! Chà, quả thật Jennifer đang làm xôn xao dư luận. Ở La Jolla, người ta phải đứng sắp hàng trong nhiều tiếng đồng hồ mới vào xem được, trong phim, Jennifer để ngực trần và nói tiếng Pháp như một người Pháp. Có lẽ ở Paris người ta xem đó là chuyện bình thường, nhưng các tựa đề nằm dưới một cái mông để trần không thể được xem là nghệ thuật. Và câu chuyện quan trọng trên tạp chí Look, hoặc Life cho thấy Jen trong căn hộ trang hoàng khác thường ở Paris. Theo báo chí, gần như Jen đang sống với nhà sản xuất phim người Pháp Claude Charlot.

Cô tự hỏi Anne nghĩ gì về tất cả chuyện này. À, cô còn nợ Anne một bức thư. Cô phải cảm ơn Anne về cuốn sách mới của Lyon, không kể mấy tạp chí tồi tệ này. Mọi người trong giới điện ảnh bảo anh đã quay sang lĩnh vực quảng cáo thương mại – hoặc thử làm và đã thất bại. Nhưng mẹ kiếp, có lẽ anh cần tiền và nghĩ ra cái trò không ra hồn này sẽ kiếm ăn được. Xét cho cùng, cuốn sách đầu tiên của anh đã được nhiều nhà phê bình ca ngợi, và nó không thuộc loại rẻ tiền. Cô tự hỏi Anne có còn quan tâm đến Lyon hay không. Anne phải cảm thấy hãnh diện nếu biết bạn bè mình đọc sách của anh. Nhưng rồi tất cả c'ac mục tin trên báo đều nói bóng gió Anne là tình nhân của Kevin Gillmore. Thử tưởng tượng Anne là người đẹp Gillian. Giở tờ báo nào ra cũng thấy hình ảnh Anne. Ồ…phải…đêm chủ nhật. Cô nghiêng người qua và viết nguệch ngoạc lên cuốn sổ. Cô phải nhớ đón xem. Anne đang bước vào lãnh vực quảng cáo thương mại trong mục Giờ Hài Hước. Anne trên truyền hình! Truyền hình…cái lối công kích chiếc hộp nhỏ thối tha đó của mọi người ở California như thể nó gây thiệt hại cho nền công nghiệp điện ảnh. Nhưng tất cả đều hoang mang sợ hãi. Nhiều diễn viên hợp đồng trong phần đông các phim trường đã bị cho nghỉ việc giữa chừng, và không có nhà sản xuất phim nào chịu ký hợp đồng dài hạn nữa, chỉ có hợp đồng cho từng phim. May thay Neely quá danh tiếng, người ta nhảy tới ký hợp đồng với cô. Năm năm vững chắc đầy hấp dẫn…tiền sẽ thu vào đều đều suốt 52 tuần, trong năm năm nữa…

Cô mong Ted về. Cô cần anh giúp ngày mai. Các màn múa trong phim quá gay go. Cô có thể múa, nhưng thế thì thật lố bịch. Cô sẽ nhờ Ted bảo cô không thể múa với đủ y trang, rồi người ta sẽ phải đơn giản bớt các màn ấy đi. Ngày hôm nay cô đã gần như không thể nín hơi. Mấy viên thuốc màu xanh thật xinh đẹp đang giữ cho cô tỉnh táo và gầy trơ xương, nhưng chúng cũng làm cho tim cô đập mạnh để cô có thể tập tiết mục múa dài hai tiếng đồng hồ. Có lẽ Ted đang ở lại văn phòng của anh. Có lẽ anh không bực tức mà chỉ ở lại làm thêm vài giờ. Cô với tay lấy máy điện thoại. Không, giả sử Ted đi đâu, cô cũng không muốn biết. Mẹ kiếp, điều đó sẽ chứng minh được gì? Anh có thể ở ngay văn phòng, đang làm trò đó với một gã nào đó. Chúa ơi, tại sao cô yêu anh nhiều như thế này? Anh thậm chí không phải là một người đàn ông thật sự. Tuy nhiên anh cũng khá tử tế. Tại sao cô lại bị lôi cuốn vào bọn đàn ông như thế này. Họ có vẻ hết sức hăng hái trong thời gian đầu – giúp đỡ cô, bảo cô những điều nên làm – thật sự hăng hái. Rồi họ đuối dần.

Cô nhìn đồng hồ, đã 12 giờ khuya. Mấy viên thuốc vẫn không có tác dụng. Cô cần thêm một chút Scotch để giúp sức cho chúng. Mẹ kiếp, rượu ở tầng dưới. May mắn thay cô biết rượu giúp cho thuốc thêm tác dụng. Cô tự hỏi Jennifer đã phát hiện ra điều đó hay chưa. Thế thì cô chỉ phải xuống tầng dưới và uống thêm một chút.

Cô đi chân không chạy xuống cầu thang cẩm thạch. Những người giúp việc đã ngủ. Tất cả đèn trong phòng khách đều tắt. Trong lúc mò mẫm tìm công tắc đèn, chợt nghe tiếng nước bắn lên trong hồ bơi, cô liền bước tới cửa sân trong. Ai đang ở trong hồ bơi vào giờ này? Đèn trong phòng thay quần áo đang sáng, chiếu xuống mặt hồ. Thì ra Ted! Cô bật cười với cảm giác nhẹ nhõm. Thật là gàn dở, ai lại đi tắm vào giờ này. Cô sờ soạng nút áo ngủ. Cô sẽ nhảy ra và làm cho anh giật mình. Không, như thế sẽ khiến cho cô hoàn toàn tỉnh lại, mà cô thì cần phải dậy sớm. Cô vừa định lên tiếng gọi anh thì chợt thấy một cô gái bước ra khỏi phòng thay quần áo, ngập ngừng một cách e lệ, túm chặt chiếc khăn tắm đang quấn quanh người.

- Nào, em hãy bỏ khăn ra – Ted gọi – nước đã được đun nóng.

Cô gái nhìn lên ngôi nhà tối đen nhiều ngóc ngách.

- Nhỡ chị ấy thức giấc thì sao?

- Em nói đùa đấy à? Với những viên thuốc đã uống thì động đất cũng không làm cô ấy thức dậy. Nào, Carmen, nếu không anh sẽ lôi em xuống!

Cô gái buông khăn với vẻ bẽn lẽn. Ngay cả trong tranh tối tranh sáng, Neely vẫn có thể thấy một thân hình tuyệt đẹp. Neely nheo mắt lại. Cô gái này cô đã thấy ở đâu đó…Chắc chắn rồi. Carmen Carver. Cô ta đã đoạt giải trong một cuộc thi sắc đẹp, và phim trường đã cho cô ta đóng thử.

Ted bơi đến gặp cô gái. Neely nghe một tiếng ré lên.

- Ồ Ted. Đừng làm trong nước…Đừng anh!
- Tại sao không? Mình đã làm đủ mọi kiểu rồi mà.
Neely cảm thấy rung động cả người. Ôi Chúa! Không…không thể như thế này! Thỉnh thoảng với một gã con trai thì cô còn chấp nhận được. Đấy là tình trạng bệnh hoạn của Ted – vị bác sĩ tâm thần đã nó với cô như thế. Điều đó không dính dáng gì tới sự phản bội. Nhưng chuyện này thì hoàn toàn khác!
Cô chộp lấy chai Scotch và loạng choạng đi lên cầu thang.
Cô rót một ly rượu và uống cùng với một viên thuốc khác, rồi trèo lên giường. Quỷ tha ma bắt Ted và con điếm của anh ta đi! Ngày mai cô sẽ có lắm chuyện nhức đầu. Và cô phải thức dậy lúc năm giờ.
Đột nhiên cô ngồi dậy. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô không đến. Cô chưa bao giờ đến trễ năm phút trong một buổi diễn tập, một vụ thử áo quần hoặc một cuộc phỏng vấn. Và nhờ thế cô đã được những gì? Tất nhiên hiện giờ cô đang kiếm được năm ngàn đô la mỗi tuần, nhưng cô còn phải chứng tỏ gì nữa về điều đó? Ngôi nhà chưa trả hết – phim trường đã cho cô mượn tiền. Bác sĩ Mitehell bảo ngôi nhà rất quan trọng cho sự bình yên của cô, nó sẽ giúp cô gạt bỏ tâm trạng không ổn định trong thời thơ ấu. Mỗi lời khuyên phải mất 25 đô la đấy! Cô sẽ gặp Ted ngày mai, để anh ta giải thích chuyện này! Và, cô suy nghĩ kỹ lại, thì Ted đã được trả những chi phí nào? Những người giúp việc, xe hơi, văn phòng làm việc của anh ta, thực phẩm và rượu. Có lẽ việc ký hợp đồng hôn nhân là sai lầm. Công việc kinh doanh của anh ta đang phát triển mạnh. Tạp chí Vogue luôn luôn giao cho anh ta nhiều chương trình lớn. Còn cô thì làm được những gì? Sau khi phim trường trích ra một ngàn mỗi tuần để trừ tiền mua nhà, còn lại phải trả tiền cho đại lý, thuế thu nhập, người hầu gái của riêng cô, thư ký của cô… Trời ơi! Cô không thể để dành được một xu. Trong ba năm nữa, cô sẽ trả hết tiền mua nhà. Cô uống thêm một ngụm Scotch. Cảm giác lâng lâng bắt đầu phảng phất khắp người cô. Một khi được thanh toán xong, mọi việc sẽ tốt đẹp… Tốt đẹp! Lạy Chúa linh thiêng, với Ted ở dưới kia, đú đởn với cô gái đó trong hồ bơi của cô hay sao? Cô nhảy vụt ra khỏi giường. Cô đang chóang váng và đầu óc nặng chịch, nhưng cô phải liệng cô gái đó ra khỏi hồ bơi của cô. Cô nắm lấy lan can trong lúc lần mò tìm đường xuống cầu thang. Cô mò mẫm đi tìm công tắc và đắc thắng bật đèn sáng choang khắp hồ bơi.
Ted và cô gái đang bò lên khỏi mặt nước trong lúc Neely lảo đảo bước ra, tay cầm chai Scotch.
- Đôi bạn vui thú lắm phải không? – cô rít lên – Làm tình ngay cả trong hồ bơi của tôi. Chắc chắn đã xuất ra trong nước. Ted, anh nên nhớ…hai đứa con của anh sáng sáng vẫn tắm trong đó.
Cô gái luống cuống nấp phía sau Ted. Neely trút hết chai rượu xuống hồ.

- Có lẽ thứ này sẽ tẩy uế cho nước – cô cười khinh bỉ rồi nhìn chòng chọc vào Ted – như vậy giờ đây một ả giang hồ thay vì một gã con trai. Tôi đóan bác sĩ Mitchell sẽ bảo tôi anh cũng cần cả thứ này!
Ted đứng thẳng và lặng thinh, hai tay đưa ra phía sau cố che chở cô gái đang run rẩy. Cử chỉ bảo vệ này càng làm gia tăng nỗi tức giận của Neely.
- Anh đang bảo vệ cho ai đấy? Một con điếm làm ô uế hồ bơi của tôi? Này cưng, cô không nghĩa lý gì đôi với anh ta đâu. Anh ta vẫn thường thích bọn con trai để làm trò tiêu khiển. Có lẽ đó là…có lẽ cô không có ngực…hoặc có lẽ cô là một những đàn bà thích kẻ đồng tính luyến ái!
Cô gái vùng ra khỏi Ted, chạy như bay vào buồng thay quần áo. Ted vẫn không nói một tiếng nào, thái độ vô cùng chững chạc mặc dù đang trần như nhộng.
Trong một thóang cô chợt muốn lao vào anh, nói với anh rằng cô rất lấy làm tiếc, rằng cô yêu anh. Thân hình anh cao lớn và như được đúc bằng đồng…Nhưng cô không thể cho anh thoát khỏi chuyện này.
- Được lắm, anh chàng pê đê. Bắt đầu giải thích đi.
Anh ta mỉm cười một cách yếu ớt.
- Anh nghĩ em cần mang kính. Anh sẽ không phải nói cô ta có thân hình như đàn ông.
Môi cô run lên.
- Tôi có thể thấy rõ mà.
- Anh cũng nghĩ như vậy. Chính em đã dồn anh vào trong con đường này!
- Tôi dồn anh!
- Em gần như đã làm cho anh nghĩ mình là một kẻ pêđê. Tất nhiên anh đã thử với một vài gã con trai. Về một phương diện nào đó, anh cảm thấy mình vẫn chung thuỷ với em. Và em đã làm cho anh có cảm nghĩ mình không khêu gợi đôi với đàn bà. Neely, em muốn anh lần cuối cùng vào lúc nào vậy?
- Anh là chồng tôi kia mà. Tại sao anh lại hỏi tôi như thế? Tôi vẫn luôn luôn muốn anh.
- Em muốn anh ở sát bên em! Để đấu đá giúp em ở phim trường ,vẽ kiểu quần áo cho em, hộ tống em đến các buổi khai diễn. Nhưng với tư cách một người đàn ông…Em luôn luôn mệt mỏi nên không còn hơi sức để yêu đương nữa. Không biết em đã nghĩ đến chuyện đó lần cuối vào lúc nào?
- Anh thật là gàn dở! – cô la lên – này, anh đừng tìm cách nói lảng sang chuyện khác. Tôi bắt được quả tang, thế mà anh vẫn đứng đực ra đó với một cô gái trần truồng đang ở trong buồng thay áo của tôi, và anh lại còn lên giọng trách móc tôi. Ai là người trả tiền cho cái hồ bơi và ngôi nhà này.
- Ai sinh sự?
Nói đoạn, với vẻ hờ hững, anh ta với tay lấy một chiếc khăn và quấn quanh

hông.
- Chúng ta không thể sống trong căn hộ của anh.
- Tại sao không? Nó có tới tám phòng. Nhưng em cần có phòng xoa bóp, phòng chiếu phim theo đúng cách sắp xếp ở đây.
- Em chưa hề có một ngôi nhà…(cô bắt đầu sụt sùi). Em đã ao ước một cách khổ sở. Thật tình em không nghĩ mình sẽ có đủ tiền mua nhà.
- Thế thì tại sao em lại cằn nhằn chuyện đó với anh mười lần mỗi ngày? Và bây giờ ai là người đang tìm cách thay đổi tất cả?
- Thôi được…
Cô gần như không thể giữ cho mắt mở ra được. Tiếng nói của Ted tựa hồ từ xa vẳng lại. Mấy viên thuốc ngủ chết tiệt. Lúc này chúng mới bắt đầu có tác dụng. Cô quan sát Ted trogn lúc anh ngồi xuống một cách tự nhiên trên chiếc ghế xếp.
- Ted…em thường từ phim trường về lúc sáu giờ. Đêm nay em không thể về trước tám giờ. Em rất mệt. Em có nhiều đoạn đối thoại phải học để quay phim ngày mai. Em phải để người ta xoa bóp cho đỡ mỏi. Em làm sao nghĩ đến chuyện tình dục?
- Tại sao em ký hợp đồng mới? – Ted trầm tĩnh hỏi.
- Việc đó cách đây sáu tháng rồi, thế mà anh vẫn còn phàn nàn à?
- Neely, giờ đây em đã là một nhân vật quan trọng. Và anh cũng đang làm ăn lớn. Anh đang muốn xé hợp đồng hôn nhân. Em có thể thực hiện một hợp đồng hai phim mỗi năm với bất cứ phim trường nào trong thành phố và dành riêng cho mình một cơ hội để sống. Anh đã kiếm đủ tiền cho cả hai chúng ta, cho dù em không hề có việc làm. Nhưng không nói một tiếng nào với anh, em đã ký một hợp đồng mới năm năm.
- Em còn mắc nợ phim trường tiền mua ngôi nhà này. Và trong lúc mọi người hốt hoảng vì truyền hình, em vẫn may mắn có được một hợp đồng dài hạn. Khi anh có một hợp đồng dài hạn với một phim trường, anh sẽ thuộc về…anh sẽ có cả một phim trường phía sau anh.
- Tốt lắm, em đã mua được ngôi nhà và ký được hợp đồng. Và tinh thần anh đã lành mạnh trở lại. Sống với em, anh gần như chẳng còn là một người đàn ông. Bằng cách này hay cách khác, em đã làm cho anh kiệt chất nam tính. Nhưng mọi việc đã xong. Bây giờ anh đã được sáng tỏ.
- Bởi con điếm đó?
- Cô ta làm cho anh cảm thấy mình cao tới hai mét hai.
- Ted, em cần anh.
- Nhưng em cần như thế nào? Chắc không phải với tư cách một người đàn ông.
- Tình dục! Tình dục! Tình dục! Có phải anh chỉ nghĩ tới chuyện đó? Em thích tình dục, nhưng phải đúng vị trí của nó.

- Tức mỗi tháng một lần, trong một ngày chủ nhật mưa chứ gì? Nhưng trời lại không bao giờ mưa ở California.
- Thôi, chúng ta hãy dừng lại tất cả chuyện này đi. Cô gái hãy còn ở trong kia. Anh bảo cô ta ra đi.
- Để anh bảo.
Anh ta dập tắt điếu thuốc lá đang hút, nhìn chăm chú vào buồng thay quần áo và nói tiếp.
- Em hãy lên lầu ngay đi. Anh muốn nói chuyện với em.
Neely liền chạy vào nhà. Cô mở một chai rượu mới, tự rót cho mình một ly mới, và lên giường nằm. Có lẽ phải bỏ qua sự việc này. Có lẽ cô bận rộn với chuyện đóng phim nhiều hơn chuyện yêu đương. Chúa ơi, cô yêu Ted. Cô mê anh. Nhưng khi cô vất vả với việc đóng phim suốt ngày thì đêm về làm sao cô có thể gợi tình cho được? Cô nhìn kỹ bộ áo ngủ của mình. Có lẽ cô phải mặc những chiếc áo ngủ kiểu cách hấp dẫn hơn. Nhưng bộ mặt của cô bây giờ bôi đầy kem, mái tóc của cô dựng đứng cả lên theo đủ mọi phía và nhớp nháp. Nó sẽ được gội sạch mỗi sáng ở phim trường, cho nên ban đêm cô đã bôi lanolin lên. Mái tóc đẹp và dày, nhưng nếu cô ngủ với chất keo mà người ta đã xịt vào đó cùng với thứ phấn vàng để bắt ánh sáng, tóc cô sẽ rụng hết. Mỗi đêm cô phải chải thẳng ra và bôi dầu lên tóc.
Cô chợt nghĩ tới cô gái trần truồng trong hồ bơi. Cô liền đứng dậy, nghiêng người lại, và tấm gương lớn gắn trên tường phía bên kia phòng phản chiếu hình ảnh của cô. Ôi, lạy Chúa, cô nghĩ, mình giống như Halloween. Nhưng tại sao cô gái đó lại không có vẻ thoải mái? Cô ta đâu có kiếm được năm ngàn đô la mỗi tuần. Cô ta đâu phải là một trong những cái tên hấp dẫn trong thế giới điện ảnh. Cô ta chỉ là một kẻ đang cố nhoi lên. Nếu là một minh tinh, thì cô ta sẽ phải lên giường ngủ lúc chín giờ rưỡi với cả kem lẫn dầu! Nước mắt chảy dài trên mặt Neely. Chúa ơi, suốt đời cô đã mơ ước về một cái gì như thế này đây. Một ngôi nhà lớn, một người cô có thể yêu, vài đứa con. Cô đã được tất cả…chỉ có điều không có thời gian để tận hưởng.
Cô vào buồng tắm và rửa sạch kem trên mặt. Ước gì cô không quá buồn ngủ. Cô sờ soạng trong các ngăn ngăn tủ. Mấy chiếc áo ngủ xinh đẹp đâu rồi? Được, chiếc áo màu vàng này. Cô liền mặc vào người. Còn mái tóc! Cô tìm được một chiếc khăn quàng màu lụa vàng và buộc quanh tóc. Bây giờ trông không đến nỗi tệ, không tệ một chút nào. Cô lại leo lên giường. Ted sẽ lên trong chốc lát. Cô chợt nghe tiếng xe hơi chạy lao xao trên mặt sỏi trước nhà. Thế là con điếm đã đi, giờ đây Ted sẽ bước lên với vẻ vô cùng ngượng ngập. Cô sẽ để cho anh phải quỵ luỵ một chút, rồi cô sẽ làm cho anh phải ngạc nhiên. Cô sẽ ôm anh vào lòng và hai người sẽ làm tình. Và cô sẽ thật sự tuyệt vời, như những ngày trước kia, chứ không phải chỉ nằm ngửa ra. Hồi mới gặp nhau lần đầu, mọi việc thật kỳ diệu, nhưng lúc bấy giờ cô không

biết mệt. Cô không cảm thấy buồn ngủ…Chúa ơi, Ted đâu rồi, cô nhảy ra khỏi giường và chạy xuống cầu thang.
- Ted – cô cất tiếng gọi.
Hồ bơi tối đen. Cô mở mạnh cửa trước và chạy ra nhà để xe, mặc cho sỏi cứa vào đôi chân trần. Chiếc xe đã đi! Có lẽ Ted đã đưa cô ta về nhà. Cô ta đã đến đây với Ted, có lẽ cô ta không có xe. Mẹ kiếp! Lẽ ra Ted có thể cho cô ta về bằng taxi, cô sẽ sỉ vả Ted về điều đó khi anh trở lại. Cô bắt đầu thổn thức. Có lẽ Ted sẽ không trở lại. Ôi, lạy Chúa! Cô đã làm gì thế này?

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1953

Ba năm sau, Neely mới xin ly dị được. Ted đã dọn quần áo của anh ta đi sau vụ hồ bơi. Cô đã nghỉ làm việc trong vòng một tuần. Phim trường đã nổi giận. Quỷ tha ma bắt tất cả đi, cô nghĩ lúc trằn trọc trên giường, trong một tình trạng ngây ngất vì ảnh hưởng của thuốc ngủ. Quỷ tha ma bắt Ted đi! Lúc đầu cô đã nhất thiết xin ly dị, bởi vì không thể cho anh ta hành động như thế đối với cô. Nhưng ông chủ đã phản đối việc đó. Không tốt cho hình tượng của cô trước công chúng. Cô là người ai ai cũng biết..Người tình của nước Mỹ với hai cậu bé sinh đôi. Họ đã viết nhiều câu chuyện nối tiếp nhau về cuộc sống gia đình cô và chụp nhiều bức ảnh cô với Ted và hai đứa con song sinh…một cuộc hôn nhân hoàn hảo. Không, không có chuyện ly dị. Ông chủ không cần biết họ nghĩ về nhau như thế nào, miễn sao mọi chuyện tốt đẹp đối với công chúng. Cô đành phải thoả hiệp. Ông chủ cũng đã thương lượng với Ted. Anh ta đang ký hợp đồng với hãng Century, vì vậy đành phải nghe. Anh ta phải theo Neely đến nhiều buổi khai diễn, đứng chụp hình chung với cô để đăng kèm theo các bài trên tạp chí màn ảnh, bất cứ gì để giữ vững hình tượng…

Đó là một cơn ác mộng kéo dài tới ba năm. Hết cuốn phim này đến cuốn phim khác…ăn kiêng…uống thuốc…biết chắc Ted đang ở một nơi nào đó với cô gái kia. Và Ted phải bao cô ta. Cô ta không đi làm việc. Để làm Neely nguôi giận, phim trường đã không chịu thu dụng cô ta. Lời thề đã thốt ra, và không một phim trường nào khác tiếp xúc với cô ta.

Giải Oscar đã đảm bảo nhiều điều. Đó là thời điểm tuyệt diệu nhất. Cô đã không hề mơ tưởng mình sẽ đạt được. Khi người ta gọi tên, cô đã quay về phía Ted với một hơi thở hổn hển. Nụ cười của anh thật nồng nhiệt – anh đã thực sự xúc động vì cô. Cô chạy ngược lên lối đi giữa các dãy ghế. Rồi chiếu phim, chụp hình và quay phim thời sự - và Ted sát bên cô, nắm chặt cánh tay cô. Mọi việc đang diễn ra tốt đẹp – cô đã đoạt giải Oscar và Ted đứng cạnh cô, mỉm cười với cô.

Anh đã ở lại cho tới khi máy quay phim cuối cùng ngừng hẳn và lời chúc mừng cuối cùng được tiếp nhận. Rồi anh lái xe đưa cô về nhà, chúc cô ngủ ngon trước cửa, và bỏ cô – một cô gái vừa đoạt được giải thưởng Oscar – để đi tìm cô gái đĩ thoã kia! Thế là xong!

Sáng hôm sau cô đã gọi điện thoại cho ông chủ và yêu cầu ông ta đến nhà cô. Giờ đây cô có thể liệng bỏ nỗi đau khổ đè nặng lên đầu cô bấy lâu nay. Và ông chủ đến. Lần này chính cô thông báo các điều kiện. Cô muốn ly dị -

ngay lập tức – và cô muốn Ted Cassablanca bị hãng phim cắt hợp đồng. Ông chủ đã khúm núm chấp nhận yêu cầu của cô. Chúa ơi, mãnh lực của một Oscar!
Sự kiện đó cũng đã giúp cô nhận thức được rằng không phải cuộc sống hoặc cái chết tượng trưng cho công việc mỗi ngày. Cô là minh tinh lớn nhất của Hollywood và giải Oscar đã chứng minh điều này. Nếu cô gặp phải một đêm tồi tệ thì kệ mẹ nó! Cô là Neely O'Hara! Và nếu cô có nặng thêm một ký nhờ món caviar thì kệ mẹ nó. Chỉ mất một tuần là giải quyết xong mọi việc – thế thôi! Các cuốn phim của cô đã mang lại cả một kho tàng…
Cô ngồi run rẩy trong căn phòng có máy điều hoà không khí của ngôi biệt thự do phim trường mua cho cô. Đây là lần thứ ba cô bỏ ngang việc trong vòng năm tuần. Quỷ tha ma bắt John Stykes đi. Rất có thể ông ta là nhà đạo diễn xuất sắc nhất thế giới, nhưng ông ta đang hành hạ cô trong cuốn phim này. Cô giật phăng lông mi giả ra và hung dữ bôi kem lên mặt.
- Cô O'Hara, xin đừng thế! – người hầu gái năn nỉ. – phải mất một giờ mới hoá trang lại được.
- Hôm nay không làm gì nữa – cô quyết liệt bảo.
- Nhưng chúng ta đang chậm trễ so với thời hạn.
- Chúng ta! – Neely quay sang cô ta – cô học ở đâu cái lối nói chúng ta? Chúa ơi! Mọi người đều tham gia vào công việc trình diễn!
Có tiếng gõ cửa. Đó là John Stykes. Ông ta đẹp trai theo kiểu dày dạn phong sương.
- Nào Neely, chúng ta hãy đi đi.
Cô thấy vẻ thất vọng của ông khi nhìn bộ mặt nhẫn nhụi của cô.
- Phải, ông bạn…hôm nay không làm gì nữa! – cô vừa nói vừa nhe răng cười một cách đầy ác ý.
Ông ta ngồi xuống.
- Thôi được. Lúc này là ba giờ. Chúng ta sẽ nghỉ sớm.
- Chỉ có điều tôi không đồng ý cảnh cuối cùng đó – Cô cáu kỉnh bảo.
- Cảnh đó có gì không ổn?
- Ông thừa biết mà. Toàn bộ cận cảnh đều quay khi chúng tôi đang đứng.
- Neely, phim trường trả cho Chuck Martin năm mươi ngàn đô la chỉ để quay cảnh ông ta đang nhảy với cô. Ông ta là một diễn viên múa xuất sắc. Chúng ta phải quay cảnh gì bây giờ? Chẳng lẽ hai lỗ tai ông ta?
- Không, ông hãy quay tôi. Quay các cảnh về thân hình…chứ chân tôi thì không thể ngang hàng với ông ta. Tôi không phải là một diễn viên múa cỡ đó.
- Tôi không thể tin ở tai mình được nữa – ông ta nói với vẻ ngạc nhiên đầy nhạo báng – có phải cô muốn nói cô thật sự thừa nhận một người nào đó có thể có tài hơn cô?

- Chuck Martin là một diễn viên múa trong các cuộc trình diễn ở Broadway suốt ba chục năm nay. Nhưng đó là tất cả những gì ông ta có thể làm: nhảy múa. Ông ta già đủ để làm bố tôi. Tôi mới 25 tuổi, nhưng tôi có thể hát, múa và đóng phim. Tôi cho hát và đóng phim là trội hơn hết! Không một ai có thể hát hay hơn tôi. Không một ai! Về múa thì đồng ý, tôi không sao bằng được Ginger Rogers hoặc Eleanor Powelli. Nhưng tất cả những gì Chuck Martin có thể làm là nhảy múa. Ông ta gần giỏi bằng Astair. Nhưng không lẽ đó là lý do bắt tôi có vẻ xấu đi?
- Nếu cô thừa nhận ông ta giỏi như thế, tại sao lại không chịu để cho chúng tôi quay đôi chân ông ta trong năm phút?
- Bởi vì đây là cuốn phim của tôi. Đó là điều tôi đã học được trong cuộc trình diễn đầu tiên của tôi ở Broadway, từ một người lão luyện. không một diễn viên nào được lợi dụng tài năng của tôi để làm giàu. Ông xem lại đi, có ai cần Chuck Martin đâu? Tôi vẫn thường dùng các chàng trai trong ban hợp xướng tham gia vào tất cả các cuốn phim khác của tôi.
- Ông chủ đã đích thân chọn Chuck.
Nói xong John Stykes đốt thuốc lá, Neely với tay lấy một điếu. Ông ta châm cho cô rồi hỏi tiếp:
- Cô bắt đầu hút từ bao giờ vậy?
- Tôi đã hút một điếu hôm kết thúc vụ ly hôn của tôi. Lúc bấy giờ tôi mới phát hiện người ta bỏ đói tôi.
- Không tốt cho giọng của cô đâu, Neely.
- Tôi chỉ hút mười điếu mỗi ngày (cô rít một hơi dài). Sao, bây giờ mọi việc đã được giải quyết xong rồi chứ?
Ông đạo diễn nhìn về phía người hầu gái.
- Neely, chúng ta có thể nói chuyện riêng với nhau được không?
- Tất nhiên được (Cô ra dấu cho người hầu gái). Cô đã làm xong việc ngày hôm nay rồi đấy, Shirley. Hẹn cô ngày mai tại đây, lúc bảy giờ.
John mỉm cười khi họ còn một mình.
- Tôi vui mừng vì cô không định lãn công.
- Tại sao tôi phải làm trò đó? Ông chỉ việc ngồi suốt đêm nay và suy nghĩ ra một cách gì mới để quay cái cảnh đó sao cho tôi chính là người đóng vai chính, chứ không phải là đôi chân của Chuck Martin.
- Neely, cô chưa từng có ý nghĩ vì lý do gì ông chủ không dùng một anh chàng trong ban hợp xướng hay sao?
- Tất nhiên, tất nhiên. Truyền hình! Trong thời gian gần đây, mọi người đều dễ hoảng. Nhưng đó không phải là nỗi lo lắng của tôi. Nếu ông chủ nghĩ, cho mời Chuck Martin đến và trả thêm năm chục ngàn đô la để thắng được truyền hình thì đó là công việc của ông ấy. Nhưng xin đừng vì thế mà bắt tôi phải chịu.

- Neely, hai cuốn phim sau cùng của cô đã bị lỗ.
- Ô kìa! Tôi đã đọc tạp chí Variety và biết tổng doanh thu. Thật là kinh khủng! Cuốn phim sau cùng của tôi đã thu được bốn triệu và đó là chưa được đem chiếu ở Châu Âu.
- Nhưng phải bỏ chi phí trên sáu triệu.
- Thế sao? Tạp chí Variety bảo cuốn phim của tôi sẽ có doanh thu cao nhất trong năm.
- Tất nhiên, và nó sẽ khiến cho phim trường giàu to nếu nó chỉ được thực hiện với hai triệu rưỡi. Cho đến nay, phim trường vẫn giữ bí mật các con số thu chi. Không một ai từng nghe nói về một cuốn phim nào đạt doanh thu nhiều hơn thế. ông chủ rất sợ để các bản báo cáo bị đăng lên mặt báo. Nhưng người góp vốn cho ông ta sẽ triệu tập ngay một phiên họp khẩn cấp. Ông ta phải bồi thường cho cuốn phim này. Lần đầu tiên cô không bị thiệt hại gì nhiều lắm, nhưng lần sau cùng này…cô nên biết, không một cuốn phim nào chịu chi phí tới sáu triệu.
- Tôi đã bị bệnh cúm. Không ai có thể làm gì khác nếu đang ốm.
- Neely, cô đã đình công 10 ngày, bằng thuốc ngủ.
- Và cuối cùng tôi đã bị cảm cúm.
- Tôi không tham gia vào cuốn phim đó, nhưng tôi biết rõ mọi sự kiện. Cô uống rượu và ăn…vì vậy cô đã kiệt sức và đau ốm. Nhưng khi hồi phục lại, cô chỉ cần ba tuần để làm giảm trọng. Và ngay cả khi đó cô vẫn còn nặng thừa bốn ký rưỡi. Và phải sửa tất cả y phục.
- Đúng lắm! Tôi đã rối trí! Vụ ly hôn của tôi mãi tuần trước mới kết thúc. Và Sam Burns, người quay phim tôi thích nhất lại bị đau. Tôi sẽ không làm việc nếu không có Sam. Không phải tôi thừa bốn ký rưỡi mà chỉ gần bốn ký rưỡi thôi. Những áo quần quá tồi tệ đến nỗi trông tôi có vẻ nặng cân (Cô ngừng lại rồi quay sang ông ta một cách hung dữ). Và còn chuyện này nữa, phải kiếm cho tôi một người vẽ kiểu khác. Áo quần toàn chẳng ra gì! Ted sẽ không bao giờ để cho tôi mặc những đồ thổ tả này.
- Ellen Smal đã đoạt chín giải thưởng của Oscar.
- Tốt lắm, ông hãy để bà ta may áo quần cho mấy giải Oscar của bà ta, chứ đừng may cho tôi.
- Neely, tôi quý mến cô. Chính vì thế tôi đến đây nói chuyện với cô thay vì ông chủ. Tôi sẽ không để cho cô nghỉ việc ngày hôm nay. Ồ, ông ta sẽ nghe nói về cuộc thảo luận ban đầu, nhưng tôi sẽ bảo chúng ta đã hoàn thành cảnh đó sớm hơn mức dự tính và quá trễ để không quay cảnh kế tiếp được. Nhưng cô nghĩ ông ta sẽ chịu đựng sự việc này trong bao lâu nữa?
- Sự việc nào?
- Việc cô ngưng làm, cô nổi cơn tam bành…
- Tôi đã làm việc vất vả không phải để trở thành một minh tinh mà vẫn phải

lo nghĩ về hội đồng quản trị. Một khi ta đã trở thành một minh tinh, mọi người phải lo lắng về ta. Ta xứng đáng được như vậy. Tôi đã học được điều đó nhờ Helen Lawson.
- Helen Lawson là một người chuyên nghiệp – John Stykes cáu kỉnh – đó là điều duy nhất cô không giống.
- Thế lúc này bà ta đang ở đâu?
- Bà ta có thể biểu diễn ở Broadway bất cứ lúc nào bà ta muốn…
- Broadway là cái thá gì? Đó là tất cả những gì bà ta có thể đạt được!
- Đúng. Và bà ta biết rõ điều đó. Nhưng trong đời không bao giờ bà ta đến buổi diễn tập trễ một giây. Bà ta có thể sơ suất về bất cứ điều gì khác, nhưng là một người nghiêm túc trong công việc. Bà ta là một loại quái vật khác với cô, Neely…
- Quái vật! Tại sao ông…ông…
John bật cười và bẹo mũi cô.
- Tất nhiên cô là một quái vật – ông ta nói một cách hiền hậu – mọi minh tinh đều như thế. Nhưng Helen là một minh tinh máy móc một giọng ca. Còn cô…phải, một đôi khi tôi có ý nghĩ cô gần như một thiên tài. Cô cảm thấy được nhiều điều, thỉnh thoảng cũng rất sâu sắc (ông ta cúi người xuống và nắm lấy hai bàn tay cô). Neely, họ không được như cô. Cô là người hiếm có. Nhưng đây không phải là vấn đề mỹ thuật mà là đồng tiền. Những người góp vốn không quan tâm đến các bậc thiên tài, họ chỉ để ý tới tổng số vé bán được. Cô nên biết, cô đã trễ mất 10 ngày, nhưng nếu cô chịu hợp tác, chúng ta sẽ bù lại được. Chúng ta có thể quay cảnh hộp đêm chỉ trong một ngày thay vì ba. Tôi đã chuẩn bị tất cả cho ngày mai. Các vai phụ đã được triệu tập. Tôi sẽ làm việc thêm một vài đêm…quay các cảnh đám đông với một người khác thay thế cho cô, bằng cách quay từ phía sau lưng. Neely, chúng ta có thể làm như thế. Chúng ta vẫn có thể thực hiện mọi việc theo đúng chương trình.
Cô lưỡng lự một chút rồi mỉm cười gượng gạo.
- Ông gần như đã thuyết phục được tôi. Đây đúng là một lời động viên vô cùng xuất sắc. Nhưng như ông đã nói, tôi chỉ là một quái vật, và quái vật thì biết rõ mọi ngóc ngách. Cách đây bảy năm, nếu có ai nói với tôi thế này, tôi đã nhảy chồm lên và bảo "vâng, thưa ngài, vâng thưa ngài, vâng thưa ngài", tôi đã làm việc hết sức vất vả, chết một nửa người, tôi đã làm cho phim trường giàu to.
- Và cô đã tự làm cho cô trở thành một minh tinh.
- Phải, nhưng điều đó đã mang lại cho tôi những gì? – Cô nói rồi bước qua phòng tự rót cho mình một ly Scotch – ông uống nhé?
- Bia, nếu cô có sẵn.
Cô lấy bia trong tủ lạnh.

- Đây là những gì tôi có được – cô vừa nói vừa đưa ly bia cho ông ta – các thứ rượu ngon nhất thành phố, chỉ có điều tôi không được quyền uống. Nó sẽ làm tôi lên ký. Tôi cũng có một hồ bơi mà tôi không thể sử dụng bởi vì tôi không được phép để cho da bị rám nắng. Không tốt cho các phim màu. Tôi có hai tủ đầy áo quần nhưng không có nơi nào và có thì giờ để mặc chúng vì tôi phải ở nhà mỗi đêm và nghiên cứu các cảnh vẽ quay vào hôm sau. John…(Cô quỳ lên sàn nhà và ngồi dưới chân ông ta). Mọi việc xảy ra như thế nào?

Ông ta xoa đầu cô.

- Chỉ vì cô thành công quá nhanh.
- Không, đó không phải là câu trả lời. Suốt đời tôi, tôi đã lang thang khắp nơi cùng gánh hát rong. Tôi không phải là loại người đoạt giải cuộc thi sắc đẹp, phim trường đã phải dạy tôi nói năng, đi đứng và diễn xuất. Họ ký hợp đồng với tôi bởi vì tôi có tài. Tất nhiên, họ đã dạy cho tôi một vài điều. Tôi khiêu vũ giỏi hơn. Tôi biết thảo luận chi tiết các kịch bản…các cuốn sách. Ông chủ nghĩ tôi phải đọc sách báo, phải tự cải biên các kịch bản. Lúc này tôi đã không còn như một đứa trẻ mỗi lần tôi mở một cuộc phỏng vấn. Nhưng tôi đã đến với tài năng. Tôi mới 25 tuổi và tôi có cảm tưởng như mình đã 90. Tôi đã mất hai người chồng. Tất cả những gì tôi học là đọc thuộc các lời đối thoại, các bài ca, các tiết mục múa, là nhịn đói, là ngủ nhờ những viên thuốc, giữ cho mình được tỉnh táo cũng là nhờ thuốc…Cuộc sống cần phải có nhiều thứ hơn thế.
- Cô có thấy thích thú hơn so với những ngày xưa đi theo gánh hát rong?
- Không, và tôi thù ghét những người bảo thật là kỳ diệu khi họ đang nhịn đói. Thật là thối hoắc! Những hợp đồng trình diễn từng đêm một, những chuyến tàu lạnh giá, những đám khán giả ngu đần…Nhưng vẫn có một cái gì đó khiến cho ta phải tiếp tục và ta cảm thấy vui vẻ: niềm hy vọng. Tất cả đều tồi tệ đến nỗi ta biết đáng lẽ nó phải tốt hơn, rồi ta mơ ước về cảnh vinh quang của nghề nghiệp, hoặc sự an toàn của cuộc sống và ta nghĩ sẽ vô cùng tuyệt vời nếu ta chỉ cần bám víu vào một phần hy vọng nhỏ bé. Và niềm hy vọng đó cứ bắt ta mãi tiếp tục tựa hồ như không có gì đến nỗi quá tồi tệ. Nhưng khi ta ngồi đây và suy nghĩ thì mọi việc rõ hẳn ra và thối hoắc. Rồi sao nữa?
- Cô đã có con, Neely. Ngay lúc này cô bị ràng buộc vào công việc đòi hỏi nhiều thời giờ của một minh tinh. Nhưng cô sẽ tìm lại được một chàng trai chân chính, và lúc bấy giờ cô sẽ phải lựa chọn giữa tình thương yêu của mọi người và đời sống riêng tư. Thật không dễ gì bỏ tình thương yêu của khán giả và dành trọn đời mình cho một người đàn ông duy nhất. Nhất là sau khi bản thân cô đã có kinh nghiệm. Cô sẽ phải cân nhắc mọi điều và tự hỏi xem tình thương yêu do tài năng của cô đem lại có đủ đền bù hay không.

- Không, không đủ đâu. Tôi không thể hưởng được tình thương yêu đó. Tôi muốn nói rằng tài năng thiên phú này đã cho bản thân tôi được những gì? Tất cả những gì tôi có thể làm là phân phát lại cho người khác. Phải chăng đó là kết quả? Tôi có được nó, nhưng tôi lại phải ban phát không ngừng, và cuối cùng tôi vẫn chẳng có gì. Ông xem, thế này có phải là điên khùng không? Xin hãy đợi cho tới khi tôi kể chuyện này cho bác sĩ Mitchell.
- Chuyên gia tâm thần của cô đấy ư?
Cô gật đầu.
- Thật ra tôi không cần có một người như thế. Đây là một chuyện điên khùng khác. Ông ta là bác sĩ tâm thần của Ted. Ông thử tưởng tượng! Tôi, cô gái bình thường nhất trên thế gian này, mà lại kết thúc cuộc đời với một chuyên gia thần kinh. Tôi tìm gặp ông ta khi có chuyện gì bực tức xảy ra với Ted, và như ông biết đấy, tôi đâm ra có thói quen chạy đến ông ta. Lúc đầu luôn luôn nói chuyện về Ted…nhưng rồi ông ta bắt đầu lục lọi trong qúa khức của tôi, như thể vì tôi mà Ted bị lâm vào tình trạng rắc rối. Nhưng tôi vẫn tiếp tục đến, và đã hiểu được khá nhiều về bản thân mình, John, ông nên biết, tôi chưa bao giờ biết được như thế nào là tình yêu của một người mẹ. Ông ta bảo chính vì thế mà đối với tôi, việc trở thành một minh tinh rất quan trọng, tôi cần tình thương yêu của mọi người.
- Nói xàm! – John tức giận – cô tin tôi đi, có không biết bao nhiêu minh tinh thích được mọi người thương yêu mà vẫn có một cuộc sống đầy đủ với sự nuông chiều của cha mẹ. Cô trở thành một minh tinh bởi vì cô có tài, chứ không phải vì cô chưa hề biết tình thương yêu của một người mẹ. Tôi đã chán ngấy đám bác sĩ giàu trí tưởng tượng đó. Họ cứ đổ tội mọi thứ lên đầu các bà mẹ đáng thương trên đời. Thế là mẹ cô chết sớm? Có phải bà ấy cố tình làm như vậy là để trả thù cô? Này Neely, cô sẽ khá hơn nhiều nếu cô quên đám chuyên gia tâm thần của cô đi. Cô hãy sống tự nhiên theo ý mình.
- Nhưng tôi đúng là dễ bị kích thích thần kinh, John à. Tôi đã phát hiện ra tôi mắc đủ loại các bệnh loạn thần kinh.
- Thế sao? Có lẽ chính vì vậy mà cô trở thành minh tinh? Nếu ông ta chữa lành chứng bệnh đó, có lẽ cô sẽ không còn là cô. Bản thân tôi cũng có nhiều nhược điểm, nhưng không đời nào tôi chịu bỏ ra 25 đô la mỗi lần để cho một kẻ nào đó bảo tôi rằng tôi bị cha ngược đãi và thiếu thốn tình thương của người mẹ. Tôi sẽ làm gì cho dù tôi phát hiện ra đó là sự thật? Chẳng lẽ đi đến Minnesota và đấm vào mũi ông già? Ông ấy đã 80 tuổi. Hoặc đi tìm một cô gái điếm tóc hoa râm để cô ta vuốt đầu tôi và cầm bình sữa cho tôi bú? Cô nên biết, bất cứ điều gì xảy ra đều trở thành dĩ vãng. Chỉ có hôm nay và ngày mai mới là đáng kể.
Cô thở dài.
- Nói như ông thật là qúa dễ. Nhưng khi ông trải qua đêm dài một mình,

Chúa ơi, đêm tối sao khủng khiếp quá, ông mới cảm thấy cần một người để chuyện trò. Ông thừa hiểu mà John, một bác sĩ tâm thần không hề có quan điểm riêng. Ông ấy đã tìm đến ta, để giúp ta…Ông ấy là người độc nhất ta tin tưởng.
Ông đứng lên.
- Được lắm, cô cứ gặp ông ta tối nay. Nhưng hãy để ý Neely. Cô hãy tự đặt cho cô một đặc ân. Quên chuyện áo quần đi. Ngày mai nhớ đóng cảnh trong hộp đêm. Học thuộc các lời đối thoại và cố gắng sao cho cuốn phim quay xong đúng thời biểu.
Cô nheo mắt lại.
- Ồ thì ra đó là mục đích của toàn bộ cuộc thảo luận quan trọng này. Cô' tìm cách xoa dịu tôi để làm cho tôi đổi ý.
Ông ta dằn mạnh cái ly lên mặt bàn.
- Có lẽ cô nói đúng, cô cần phải có một bác sĩ tâm thần. Có phải công việc này đã gây ra cho cô như thế? Đã khiến cô nghi ngờ tất cả mọi người? Cô hãy nghe lời tôi, tôi đã nó chuyện với cô như một người cha, bởi vì tôi lo lắng, bởi vì tôi không muốn trông thấy cô và tài năng của cô kiệt quệ dần.
- Làm sao nó có thể kiệt quệ được? Chỉ vì tôi không chịu mặc một bộ áo quần tồi tệ ư?
- Không, bởi vì nếu cô cứ đóng các phim thua lỗ, mọi tài năng trên cõi đời này cũng sẽ không giúp gì được cô trong công việc đó.
- Cuốn phim tôi đóng có doanh thu lớn nhất. Tôi được bầu là minh tinh xuất sắc nhất trong năm nay.
- Neely, khi những người hùn vốn cộng mọi chi phí lại, họ sẽ không thèm để ý tới mọi lời thêu dệt trên. Đài phát thanh cũng như trong các tạp chí điện ảnh. Họ có ích gì đâu khi sản xuất ra một cuốn phim lớn hàng đầu mà lại không có lời?
- Tôi không tin họ thua lỗ - cô bướng bỉnh cãi – Họ quá lo ngại về sự phát triển của ngành truyền hình cho nên chỉ muốn cuốn phim của tôi chống đỡ cho toàn bộ phim trường. Phải, tất nhiên…tôi có nhiệm vụ phải làm việc như điên để cho ông chủ có thể ngồi trong toà lâu đài của ông ta hoặc đi đến ngôi nhà trên bãi biển của ông ta và làm tình với tất cả những diễn viên mới vào nghề. Ai trả chi phí cho việc đó? Tôi và tài năng của tôi.
- Neely, năm ngoái ba cuốn phim chi phí thấp không có các minh tinh đóng lại thu được nhiều tiền hơn hai cuốn phim vừa rồi của cô. Một cuốn chỉ mất tám trăm ngàn mà thu về được bốn triệu. Nếu không tin cuốn phim của cô bị thua lỗ, hãy hỏi các đại lý của cô.
- Ai có thể tin tưởng được bọn họ? Họ thoả hiệp với các phim trường. Họ thường tìm đến các minh tinh khác để khao chuyện. Họ làm trò với các anh chàng phụ trách việc thuê mươn người.

- Thế thì cô hãy tin tôi đi. Chỉ cần thử…
- Đồng ý, tin ông vậy. Như thế là ngày mai tôi có nhiệm vụ đến sân quay với một vẻ người trông giống như một cái bánh kem hình nón trong bộ áo quần đó chứ gì?
- Neely, cô có vẻ xuất sắc trong bộ áo quần đó.
- Tôi có vẻ ghê tởm thì đúng – cô vừa nói vừa rót thêm cho mình một ly rượu nữa.
- Không, cô chỉ muốn mặc quần áo do Ted Cassablanca vẽ kiểu và không bao giờ có một kiểu quần áo nào khác làm cho cô vừa lòng. Nhưng cô không thể có đâu.
- Không đúng đâu – cô rên rỉ và chấm nhẹ vào mắt – bây giờ ông lại có vẻ như bác sĩ Mitchell.
- Thế sao? Cô tin tưởng ông ta và rõ ràng ông ta đã nói với cô như vậy.
Cô mỉm cười.
- Thôi được, có lẽ ông nói đúng.
- Cô ngoan lắm. Ngày mai cô đến nhé?
Cô gật đầu. Ông ta hôn lên má cô và rời khỏi biệt thự.
Cô ngồi đó và rót thêm ly rượu nữa. Đã gần sáu giờ. Cô đã gọi điện thoại cho bác sĩ Mitchell khi cô rời sàn quay và hẹn gặp ông ta lúc chín giờ. Chín giờ…thế là phải mười giờ mới xong, và cô sẽ không thể về nhà lúc 11 giờ hay lên giường lúc 12 giờ. Nếu cô không phải đọc thuộc lời bài ca cho tiết mục ở hộp đêm. Cô liền gọi điện huỷ bỏ buổi hẹn và đi về nhà. Cô ngồi trên giường, khay để bữa ăn tối đặt trước mặt. cô cố thuộc lòng lời bài hát. Tại sao còn sớm mà cô đã uống Scotch nhiều đến thế? Tâm trí cô không sao hoạt động được. Có lẽ bây giờ cô phải đi ngủ. Phải thế thôi. Đi ngủ lúc chín giờ và nhờ gọi dậy lúc năm giờ. Cô có thể học thuộc các lời đối thoại từ năm đến bảy giờ một cách dễ dàng. Sau tám tiếng được ngủ cô sẽ cảm thấy sảng khoái.
Cô dẹp bữa ăn tối chưa được đụng tới. Bỏ một bữa ăn cũng tốt thôi. Sáng nay cô đã cân nặng gần 47 ký. Hơn nửa thuốc luôn luôn phản ứng nhanh hơn trong một cái bụng đói. Cô uống hai viên màu đỏ và một viên màu vàng. Rồi cô uống một nửa ly Scotch. Tình trạng lơ mơ thư giãn bắt đầu. Cô hớp từng ngụm rượu và chờ đợi phản ứng thực sự. Cảm giác gây mê sẽ thấm dần vào toàn thân cô và từ từ kéo cô dần vào giấc ngủ. Nhưng giấc ngủ không chịu đến, chỉ có tình trạng lơ mơ. Như thế chưa đủ, cô vẫn còn có thể suy nghĩ, và nếu cô suy nghĩ, cô sẽ nghĩ về nỗi cô đơn của mình. Rồi cô sẽ nghĩ về Ted và cô gái đó. Và cô không có ai cả, cô chỉ có một mình, một mình như khi cô ở trong nhóm lưu diễn the Gaucheros, với Charlie và Dick, một mình trong những căn phòng khách sạn xa lạ, không một ai quan tâm đến cô.
Mồ hôi làm cho cổ ướt đẫm và chảy thành dòng trên lưng, khiến cô cảm thấy

nhớp nháp. Cô loạng choạng xuống giường và thay bộ áo ngủ. Bác sĩ Mitchell nói đúng. Cô phải tăng dần liều thuốc mới giữ được sự tác dụng. Có lẽ phải một viên màu vàng nữa. Không. Thế thì sáng hôm sau cô có cảm giác chuệch choạng và có cảm giác khó chịu, mà cô lại phải học thuộc các lời ca. Chúa ơi, hôm nay cô đã dùng đến ba viên thuốc màu xanh lục chỉ để thông qua các cảnh quay buổi sáng. Cô rót một ly Scotch đầy. Có lẽ cần thêm một viên màu đỏ nữa…phải, mọi việc sẽ qua nhanh. Cô nuốt nhanh viên thuốc. Và cô sẽ không uống tất cả ly Scotch này, mà chỉ nhấm nháp cho tới lúc viên thuốc có tác dụng. Có lẽ cô phải đọc, việc này vẫn làm cho cô buồn ngủ. Anne gởi cho cô một cuốn sách khác của Lyon. Đây cũng là một cuốn thuộc loại nghệ thuật. Cô đọc lướt qua các trang sách. Nó đã được nhiều bài phê bình tốt đẹp, nhưng phê bình tốt đẹp thì ăn cái giải gì? Cuốn sách bán không chạy.

Bỗng nhiên Neely ước mong có Anne ở bên cạnh, Anne luôn luôn biết phải làm gì. Thật là xấu hổ vì Anne đã thành công quá lớn trên truyền hình. Nếu Anne không thành công, cô có thể nhắn nàng đến, nhờ nàng làm thư ký cho cô với hai trăm đô mỗi tuần. Chà, như thế không phải là như trong giấc mơ hay sao? Nhưng chắc hẳn Anne đang trở nên giàu có. Hễ mở truyền hình ra là trông thấy Anne đang trình bày keo xịt tóc hoặc son môi. Nhưng làm sao mà Anne không thành công cho được, nhất là những lời đồn đại về nàng với ông chủ hãng Gillmore là có thật. Nhưng cho dù thế đi nữa, Anne vẫn tuyệt vời. Không như Jennifer. Thử tưởng tượng, giới kinh doanh bảo Hollywood đang chào mời cô ta, thế mà cô ta gạt bỏ tất cả . Người đàn bà đó đang làm giàu bằng cách khoe mông và ngực trong những cuốn phim Pháp. Người được các nhà nghệ thuật yêu thích! Các nhà nghệ thuật thối tha! Nếu Hollywood thực hiện những cuốn phim như thế, thì đó chỉ là loại phim bẩn thỉu. Gần đây Hollywood đang trở nên hết sức đạo đức. Không còn những chiếc áo cổ xẻ quá thấp, không còn cái kiểu vừa hôn vừa mút lưỡi. Trong mỗi hợp đồng đều có những khoản về đạo đức. Và Hollywood theo dạng này đang mời mọc Jennifer làm phim cho chọ. Tất nhiên họ sẽ che kín ngực và mông của cô ta. Nhưng họ sẽ làm cho cô ta trở thành một minh tinh, trả cho cô ta loại tiền mà nhiều minh tinh chân chính đang kiếm được chỉ vì cô ta đã có lần bước loanh quanh và phô diễn bộ ngực của mình!

Neely uống một ngụm rượu nữa. Cô vẫn không buồn ngủ. Cô chỉ cảm thấy bắt đầu say. Và xót bụng. Ôi lạy Chúa, cô đang chết đói. Cô ước gì mình không trả cái khay đó xuống bếp. Có caviar trong tủ lạnh. Không, không được! Anh chàng Ted chết tiệt đã làm cho cô thích món này! Nhưng áo quần đều chật ních. Chỉ tại rượu mà ra. Cô đã không hề ăn một tí gì, và giờ đây, nếu ăn thêm, ngoài mấy ly rượu cô đã uống…Không, như thế là không ngay thẳng với John. Hôm nay ông ta đã hết sức tử tế. Buồn cười thay…cô đã

không hề để ý đôi mắt của ông ta xanh như thế nào, tương phản với làn da rám nắng. Chắc ông ta đã 50 tuổi, nhưng ông ta vẫn đẹp. John…ở ngay đây…bên cạnh cô…Chà, thế thì thú vị thật. Nếu được ông ta ôm vào lòng, cô sẽ có cảm giác mình được che chở.
Cô nhìn đồng hồ. Mười giờ rưỡi. Không chừng John có thể ghé được. Ông ta có thể nói với bà vợ rằng ông ta cần thảo luận một cảnh trong phim. Có lẽ lúc này ông ta đang ngồi lo nghĩ về cô, tự hỏi cô sẽ trình diễn hay không. Cô mỉm cười. Không, cô không thể yêu cầu ông ta đến đêm nay. Cô đã bôi landin lên tóc. Nhưng ngày mai cô sẽ làm việc như một con ngựa và yêu cầu ông ta trở lại ăn một bữa ăn tối bằng thức ăn nguội và làm việc với cô. Sẽ không chỉ là một cơn thích thú thoáng qua. Cô sẽ thuyết phục ông ta ở lại và ôm cô vào lòng cho đến khi cô ngủ thiếp đi. Không chừng ông ta có thể ở lại nhiều đêm. Cô sẽ cộng tác. Họ sẽ thực hiện cuốn phim đúng kỳ hạn. Cô sẽ yêu cầu ông ta làm đạo diễn cho tất cả các cuốn phim của cô. Con ông ta đều đã lớn, không chừng ông ta có thể gần gũi cô nhiều. Cô sẽ gọi điện thoại cho ông và nói với ông cô đang nghiên cứu vai cô sẽ đóng. Đây sẽ là một điểm xuất phát tốt vì vậy tối thiểu ông ta sẽ vừa nghĩ đến cô vừa ngủ thiếp đi.
Cô gọi điện thoại đến phim trường và hỏi số điện thoại không ghi trong niên giám của John Stykes. Rồi cô quay số nhà riêng của ông ta. Một người đàn bà trả lời. Neely giả giọng ríu rít hỏi:
- Có phải bà Stykes?
- Không, tôi là Charlotte, người hầu gái.
- Ồ, ông Stykes có nhà không?
- Không, thưa cô. Ông bà Stykes đi vắng. Cô có cần tôi nhắn lại gì không?
- Không, không cần nhắn gì.
Neely gác máy.
Đi chơi với vợ! Có lẽ ngồi ở tiệm Homanoff kể cho bà vợ nghe ông ta đã lừa Neely O'Hara vào rọ như thế nào. Bà vơ chỉ có thể ngồi nghe chồng nói. "Anh đã đích thân thuyết phục được cô ta. Cô ta dễ tính. Có thể trở thành một minh tinh nhưng bên dưới danh hiệu đó cô ta chỉ là một cô bé Ái Nhĩ Lan đê tiện đang hoảng hốt. Ta chỉ cần biết cách điều khiển được cô ta là xong". Chà, không một ai có thể điều khiển được Neely O'Hara này đâu! Lúc mới ra đời cô có thể chỉ là một cô bé Ái Nhĩ Lan. Nhưng giờ đây cô đã là một minh tinh! Cô có thể làm bất cứ điều quỷ quái gì cô muốn!
Cô bước xuống giường và nhón chân đi xuống tầng dưới. Đột nhiên cô ngừng lại. "Tại sao mình lại đi nhón chân như thế này? Đây là nhà của mình kia mà!"
Không có một ai trong bếp. Cô mở tủ lạnh và lấy ra một lọ caviar lớn. "Neely, chúng ta sẽ mặc tình vui thú" cô nói lớn. Cô lấy một cái muỗng và múc caviar ăn. Cô ăn hết cả lọ. Bây giờ rồi sao nữa? Neely, mày có thể có

bất cứ cái gì mày muốn. Bởi vì mày là một minh tinh…một đại nhân tồi tệ…đúng, một đại nhân tồi tệ. Và mày có có thể có bất cứ cái gì. Cô lảo đảo tựa vào tủ lạnh. Xem nào. Thêm caviar nữa. Tại sao không? Mày đã mua nó mà. Cô mở một lọ khác. À, bây giờ chỉ cần lấy thêm một chút paté ở tầng trên nếu một lát nữa mày muốn ăn. Neely, không có gì ngon lành cho mày đâu.

Cô với tay lấy một chai Scotch mới ở quầy rượu và loạng choạng đi lên cầu thang. Cô rót một ly sữa và bước tới tủ ngăn trong phòng tắm. Bây giờ thì Neely, mày muốn loại thuốc màu gì, đỏ, vàng hay xanh? Mày muốn bất cứ gì cũng được. Nói đoạn cô nuốt hai viên thuốc màu đỏ và lảo đảo trèo lên giường. Cô nhắc máy điện thoại và uống cạn ly rượu. Người hầu gái trả lời ngay.

- Này, Charlie, sáng mai đừng gọi tôi dậy nữa. Anh hãy gọi điện thoại cho phim trường và báo cho họ biết cô O'Hara bị viêm…viêm thanh quản. Và tôi sẽ không nghe điện thoại của bất cứ ai. Tôi sắp sửa ngủ.. rồi ăn…rồi ngủ…rồi ăn…trong suốt khoảng một tuần. Ngày mai khi tôi ngủ dậy, tôi muốn ăn pancake với bơ và mật ong. Tôi sẽ ăn uống lu bù!

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1956

Neely ăn mặc hết sức cẩn thận. Quần trắng với một chiếc áo blouse che kín vòng lưng của cô. Tại sao lần này khó giảm bớt dăm ký thế? Áo quần đã được thử xong, sẽ sẵn sàng cho cuốn phim mới sẽ quay trong vài ngày tới. Và giờ đây, hoàn toàn bất ngờ, ông chủ muốn gặp cô. Cô không biết có chuyện gì đã xảy ra và cô băn khoăn mãi trong suốt thời gian lái đến phim trường.
Cú điện thoại gọi đến chiều hôm trước. Eddie Frank, một trong những vệ tinh của ông ta, thông báo bằng một giọng trân trọng, tự nhiênn và ung dung.
- Cô O'Hara, ông chủ muốn mời cô ăn trưa với ông ấy vào ngày mai nếu không có gì bất tiện.
Nếu không có gì bất tiện! Hà! Tựa hồ như bất cứ ai cũng không có điều gì bất tiện hơn để làm, nếu ông chủ gọi đến. Bọn họ có trí nhớ thật kém. Cách đây ba năm khi cô đoạt giải Oscar, ông ta đã đến gặp cô. Được lắm, cuốn phim mới này sẽ sắp xếp được nhiều điều, vai cô đóng hết sức đặc biệt. Lại còn những bài hát…Nhất định cô sẽ được người ta đề cử giải Oscar, không chừng đoạt thêm một giải nữa.
Cô ngồi đó bên kia chiếc bàn dài kiểu Mỹ thời xưa, cố che vẻ thướt tha và trẻ trung. Ông ta thích cô theo lối đó. Cô đóan chắc ông chủ đã già lúc cô mới ra đời. Ông ta không bao giờ thay đổi với mái tóc xù bạc trắng, nước da rám nắng vĩnh viễn phù hợp với những chấm đỏ thẫm. Đôi mắt ông ta lanh lợi vui vẻ và hai bàn tay nhỏ nhắn của ông ta đùa nghịch với tập giấy tờ thương mại trên mặt bàn.
- Neely, cô biết tại sao tôi mời cô đến?
- Không, thưa ông, nhưng tôi luôn luôn thích thú được gặp ông. (Ồ, cô biết rõ tất cả nghi thức).
- Cô đã thấy tình hình ngày hôm qua chứ?
(Ôi Chúa, cái giải thưởng đó. Cái giải thưởng thối tha!)
- Hoa Hậu Front Office Poison năm 1956: Neely O'Hara. Không thú vị lắm phải không? (ông ta thân mật hỏi).
Cô tỏ vẻ sốt ruột.
- Ồ, ông thừa biết những loại giải thưởng đó. (Cô dùng giọng nói đặc biệt trẻ trung của mình). Tôi thật sự đau lòng mỗi lần trong thấy nó. Nhưng nhiều người bảo tôi nó không có ý nghĩa gì. Báo chí mỗi năm hội họp lại một lần và chọn lựa một nạn nhân. Năm ngoái họ trao giải này cho Stewart Lane và anh ta là minh tinh đứng đầu trong hãng Twentieth.

- Không , anh ta không đúng như vậy. (Giọng nói vẫn còn thân mật). Anh ta không bao giờ thành công trở lại sau chiến tranh. Phim nào anh ta đóng vai chính cũng bị thua lỗ. Nhưng họ còn hai năm hợp đồng nữa cho nên họ vẫn làm thinh.
- Còn các cuốn phim tôi đóng vai chính đều xuất sắc.
- Về số vé bán ở quầy thì đúng đấy. Nhưng đối với chúng tôi thì…không.
Cô có vẻ lúng túng. Thôi rồi, lại làm ngoài giờ, lại bỏ diễn tập, lại động viên…
- Cuốn phim mới này phí tổn rất lớn. Giá cả cao vút. Chúng ta đang cạnh tranh với truyền hình, và thiên hạ không chịu đi ra ngoài, dù để xem bất cứ cuốn phim nào. Họ sẽ không đi khi nào họ có thể trông thấy các màn tiêu khiển không mất tiền ở tại nhà. Nó không còn là một chiếc hộp nhỏ mà trở thành một bộ mặt lớn và ngày càng lớn hơn nữa.
Cô đùa nghịch với các lớp da trên ngón tay của cô. Mẹ kiếp, cô đâu có phát minh ra cái thứ quỷ quái kia. Cứ để cho ông ta hò la.
- Chúng tôi đang bỏ tiền vào phim "Hãy để cho chúng tôi sống đêm nay" nhiều hơn so với những cuốn phim khác mà chúng tôi đã sản xuất. Chỉ cần làm thêm giờ là chúng tôi chết. Sam Jackson đang tiếp tục lập một thời gian biểu thật sít sao.
- Sam là một trong những đạo diễn tôi thích nhất – cô bảo.
- Tôi đã ký một hợp đồng với Sam. Cứ mỗi ngày đưa cuốn phim ra chiếu sớm hơn thời hạn quy định, ông ta sẽ được thưởng một ngàn đô la.
- Thế là sắp phải làm việc đầu tắt mặt tối mà không đi về đâu.
- Và ngay ngày đầu tiên trễ hạn, ông ta sẽ phải rời phim trường.
- Ông muốn nói ông sẽ tống cổ Sam Jackson ra khỏi phim trường sao?
- Tôi sẽ tống cổ bất cứ ai không thể đáp ứng yêu cầu của tôi. Hollywood ngày nay đã biến đổi rồi. Chúng tôi đã để cho diễn viên có hợp đồng dài hạn cuối cùng ra đi. Hợp đồng của cô hiện nay kéo dài một năm, và khi…nếu chúng ta thương lượng lại, nó sẽ không giống như trước.
Ông nói thật đúng khi bảo rằng nó không giống như trước, cô nghĩ. Mình sẽ thành lập ra một liên đoàn và đứng ra đảm trách mọi việc. Mình sẽ làm chủ một cái gì đó. Các nhân viên thuế của cô sẽ giải thích điều này cho cô rõ.
- Không, Neely – ông ta thở dài – Mọi việc đang biến đổi. Giờ đây tôi không thể bảo những người hùn vốn hãy lo công việc của họ. Giờ đây tôi phải trả lời cho họ, và câu trả lời hay nhất họ muốn là lợi nhuận.
Cô gật đầu và tự hỏi khi nào thì cuộc phỏng vấn mới chấm dứt. Đây chỉ là một lời động viên như thường lệ! Quả thật ông ta gây hấn một cách láo xược khi lôi cô đến tận đây chỉ để nói những lời như thế này. Cô đang đói. Tối thiểu ông ta đã ăn bữa trưa. Cô đã không dùng điểm tâm và chỉ uống một viên thuốc Dexie.

- Chính vì thế tôi không định để cho cô đóng cuốn phim sắp tơi – ông ta bảo.
Cô ngạc nhiên nhìn ông ta.
- Neely, tôi không thể mạo hiểm. Sam Jackson có thể bị thay thế nếu ông ta không làm xong việc. Nhưng nếu cô đang đóng nửa chừng, tôi không thể thay thế cô. Tôi sẽ phải khởi sự lại từ đầu…phải quay lại mọi cảnh.
- Nhưng ông không thể thay thế tôi trước khi tôi bắt đầu – cô lắp bắp.
- Tại sao không? Cô hãy nhìn kỹ cô đi. Cô đã mập trở lại. Công việc thử áo quần dự trù vào tuần tới, và cô sẽ không chuẩn bị kịp. Không, như thế là quá liều lĩnh. Tôi định giao vai của cô cho Janie Lord.
- Janie Lord! Cô ta chỉ mới vào nghề mà!
Ông ta không thể có ý định như thế. Ông ta chỉ làm cho cô hoảng sợ.
- Cô ta đã đóng ba cuốn phim với chi phí khá thấp, và cả ba đều thu về nhiều tiền. Các tạp chí điện ảnh tháng này đều viết bài về cô ta. Cuốn phim sắp tới sẽ đưa cô ta lên hàng minh tinh, một đại minh tinh. Và tôi đã chọn Brick Nelson đóng cặp với cô ta để cho an toàn.
Cô đã băn khoăn về Brick Nelson. Anh ta rất đắt giá và thông thường các cuốn phim cô đóng không có minh tinh thượng hạng nào khác. Cô là minh tinh duy nhất trong toàn bộ cuốn phim. Tâm trí cô vội vàng quay về với hợp đồng của cô. Ông ta không nói đùa, nhưng ông ta không thể gạt bỏ cô thế này. Không có lý do xác đáng nào.
- Về mặt pháp lý cô không thể làm gì được – ông ta nói, tựa hồ đang đọc to những ý nghĩ của cô – Chúng tôi đã viết lại. Vai mới đòi hỏi một cô gái trẻ hơn.
- Một cô gái trẻ hơn! Ông nên biết, tôi mới 28 tuổi. Như thế không thể gọi là còn trẻ.
- Cô trông có vẻ 40 tuổi – ông nói một cách tự nhiên.
- Tôi chưa hoá trang mà – cô chống chế.
- Cô đã có quầng thâm phía dưới mắt. Cằm cô bắt đầu có ngấn…Cô chỉ gây lôi thôi là giỏi.
Nước mắt chảy dài trên đôi má đầy tàn nhang của cô. Chỉ cần một tuần ngủ và ăn kiêng là cô sẽ tươi tắn như mới toanh. Ông ta biết điều đó. Tại sao ông ta lại có thái độ kỳ quặc như thế này?
Cô nữ thư ký của ông ta xen lời cho hay có điện thoại từ Paris đã được chuyển vào máy. Ông ta liền nhấc máy nghe lên, mặt sáng rỡ hẳn.
- Hello – ông ta gào to như thiên hạ vẫn thường làm khi phải nói chuyện qua một khoảng cách khá lớn – Vâng (giọng ông ta giảm bớt âm lượng) – tôi có thể nghe tiếng ông rõ ràng như một hồi chuông. Không tuyệt diệu hay sao? Vâng ông Charlot…Vâng, tôi đã nhận được thư của ông sáng hôm nay. Chính vì thế tôi đã điện thoại cho ông. Các điều kiện của ông…(ông cười gượng gạo nho nhỏ). Không thể được là nói không đúng sự thật. Lẽ tất nhiên

tôi muốn làm một cuốn phim với cô North. Và tôi rất vui lòng để ông cùng sản xuất. Nhưng với một hợp đồng chỉ có một phim mà ông được tới 50 phần trăm quyền lợi ở nước ngoài thì không thể chấp thuận được. Xét cho cùng nữ minh tinh này là của ông, chúng tôi sẽ may y phục cho cô ta, toàn bộ y phục. Làm sao chúng tôi biết được cô ta cũng có sức quyến rũ như thế? Vâng, tôi đã thấy cô ta mặc quần áo rất đẹp trong ba cuốn phim sau cùng của cô ta. Nhưng xin ông hãy để cho chúng tôi đối phó với vấn đề đó. Ông Charlot, cô ta đâu có đúng là một diễn viên. Sao? Đúng, có lẽ cô ta đã đoạt các giải thưởng đó…có lẽ đó là vì tôi không biết tiếng Pháp. Nhưng khi đóng phim nói tiếng Anh, chúng tôi làm sao chắc chắn được? Và việc ông không chịu cho chúng tôi lựa chọn một cuốn phim thứ hai…có phải đúng thế không? Tôi tiêu tất cả tiền vào việc quảng cáo, rồi một phim trường nào khác chộp lấy cô ta để quay một cuốn phim thứ hai. Tôi muốn ký một hợp đồng ba phim, thì ông mới có thể có được điều kiện theo ý ông. Cô ta có thể hùn một phần vốn vào việc sản xuất phim. Tiền sẽ được gởi trong một ngân hàng Thụy Sĩ…Bao nhiêu? Ồ, ông bạn, ông kiếm được những con số đó ở đâu vậy? Không một ai có thể đáp ứng nổi yêu cầu của ông đâu, ông Charlot.

Ông ta im lặng nắm máy, vẻ mặt đầy đau khổ.

- Ông Charlot, một người tên Louis Esterwald sẽ tiếp xúc với ông chiều nay…Sao? Ô, lúc này ở đó là tám giờ tô"i. Tôi chưa biết rõ sự sai biệt vê giờ giấc nhiều đến thế. Thôi được, sáng mai. Ông ta sẽ đàm phán các điểm tế nhị. Ông ta nói được tiếng nước ông đấy, tiếng Pháp rất giỏi. Và chúng tôi có thể chờ ông ở đây vào tháng Chín được chứ? Ông Charlot, bây giờ không biết chúng ta có thể đợi đến tháng Hai năm 57 không. Tôi muốn tường trình cho những người góp vốn của tôi rằng chúng ta sẽ quay một phim do Jennifer North đóng vai chính trong năm 57. Tốt lắm, tôi cũng đang thích thú chờ mong tin đó. Có phải ông đã bắt đầu cuốn phim mới của cô ta? Ông sản xuất quay hai cuốn từ đây cho đến tháng 11…Chúa ơi, tôi phải ganh tị với ông đấy. Từ đây cho đến tháng 11 may ra tôi mới quay xong một cuốn. Nhưng ông không gặp phải những vấn đề về việc liên hiệp với đài truyền hình chết tiệt đó. Ông cứ đợi đi rồi sẽ thấy, trong vài năm nữa thôi ông cũng sẽ có cảm nghĩ như tôi lúc này. Vô tuyến truyền hình không khác gì bệnh ung thư. Nó đang lan tràn mọi nơi.

Sau khi gác máy, ông ta lại gọi ngay điện thoại sang Châu Âu. Neely kiên nhẫn chờ đợi trong lúc ông ta đùa với cây bút chì. Ông ta chợt dằn mạnh ống nghe xuống với vẻ tức giận.

- Phải 20 phút nữa!

Bỗng nhiên ông ta dường như nhớ tới cô.

- Được rồi, cô có thể ra về - ông ta vừa nói vừa vẫy tay.

- Tôi nghĩ chúng ta sẽ còn ăn trưa nữa kia mà – cô sửng sốt bảo.
- Cô có thể bỏ ăn trưa đi. Với cái bụng như thế kia, tốt hơn hết cô nên nhịn đói. Tôi sẽ nghĩ cô đã bỏ đi bốn tháng nay nếu tôi không trông thấy cô như thế quá nhiều lần. Tôi phải chờ để điện thoại cho Louis Esterwald. (Ông ta thở dài). Cô thử tưởng tượng c'ac hợp đồng tôi phải ký và các mối quan hệ tôi phải chạy chọt để móc được cô gái điếm trần truồng đó đến đóng một cuốn phim cho tôi. Đáng lẽ ngành kỹ nghệ điện ảnh phải tống cổ cô ta ra ngoài cách đây 10 năm. Giờ đây mọi phim trường đều cố hết sức chiếm lấy cô ta. Kể cả đất nước chúng ta cũng vậy. Chúng ta sắp sửa trở nên vô đạo đức. Và truyền hình là thủ phạm. Tôi vẫn luôn luôn bênh vực phim ảnh trong sạch của nước Mỹ, nhưng giờ đây chúng tôi phải chiến đấu với ngành truyền hình bằng mọi thứ chúng tôi có thể co được như ngực, mông, bọn điếm của nước Pháp…
- Cô ta không phải là gái điếm của nước Pháp – Neely nói – cô ta là một cô gái Mỹ rất tốt. Tôi đã ở chung phòng với cô ta một thời gian.
Ông ta có vẻ quan tâm một cách thành thực.
- Cô đã từng ở chung phòng với Jennifer North?
- Cách đây 11 năm. Cả hai chúng tôi đã cùng trình diễn trong vở "Đụng phải trời". Đúng ra cô ta là một showgirl có tiếng, rồi cô ta kết hôn với Tony Polar. Cô ta trước kia đã ở đây.
- Tất nhiên! Anh ta đã kết hôn với một cô gái tên Jennifer…(ông ta lắc đầu). Không, không thể cùng một người. Cô gái này mới 23 tuổi.
Neely cười chế giễu.
- Trong các cuốn phim Pháp mọi người đều chỉ 23 tuổi. Đó chính là Jennifer đã ở chung phòng với tôi. Hiện nay Jennifer đã…Chà, tôi không rõ lắm. Hồi đó tôi 17 tuổi, và cô ta tự xưng là 21.
- Như thế giờ đây cô ta đã 32? – ông ta thốt lên với vẻ kinh ngạc.
- Đúng vậy. Và ông định la toáng lên đã già khi tôi mới 28.
- Cô gái đó nhất định đã tự chăm sóc cẩn thận. Và cô ta rất đáng tin cậy. Hai cuốn phim từ đây cho tới tháng 11! (Ông ta lại lắc đầu). Cô ta đã đoạt giải thưởng trong một đại hội điện ảnh ở nước ngoài, cho nên bây giờ cô ta mới nghĩ mình là một diễn viên. May mắn cho tôi, người Pháp phát hiện ra cô ta khi cô ta ở truồng…còn tôi thì phải tìm đến cô ta khi cô ta là một diễn viên.
Ông ta thở dài một tiếng nấc làm rung động cả cơ thể.
- Và trong lúc chờ đợi tôi phải làm gì? Chỉ ngồi thôi sao? – Neely hỏi.
- Phải ngồi và làm giảm bớt trọng lượng. Cô vẫn được trả lương mỗi tuần.
- Và bao giờ mới quay cuốn phim kế tiếp của tôi?
- Chúng tôi sẽ xem xét…
Đôi mắt cô nảy lửa.
- Ông nghĩ ông là ai mà lại đối xử với tôi như thế này?

- Người đứng đầu phim trường. Và cô chỉ là một cô bé mới bước vào nghề, nhờ tôi mà trở thành một minh tinh. Nhưng gần đây cô đã không thành công. Bởi vậy cô sẽ ngồi chơi. Và cô sẽ được học một bài học tuyệt kỹ. Cô hãy quan sát một vài minh tinh đang nổi bật lên như Janie Lord. Có lẽ thế đầu óc cô sẽ khôn ra. Bây giờ thì cô hãy xéo đi. Tôi sắp có nhiều việc quan trọng phải làm.
Cô đứng dậy.
- Tôi có thể bước ra khỏi đây và không bao giờ trở lại.
Ông ta mỉm cười.
- Tuỳ cô. Và cô sẽ không bao giờ làm việc ở bất cứ nơi nào được nữa.
Cô khóc thổn thức trên suốt quãng đường về nhà, lái xe một cách bất cẩn xuyên qua các hẻm núi và vòng quanh các ngọn đồi ngoằng ngoèo. Cô quả thật bất cần. Cô phải làm gì đây? Trở về và ngồi trong ngôi nhà như một cái chuồng ngựa? Thậm chí hai đứa bé cũng không thật sự cần cô. Chúng thương yêu cô giữ trẻ hơn và sắp sửa đi học. Một khi mọi người hay tin cô bị thay thế trong cuốn phim này, và ngay lúc vừa đoạt giải Front of Office Poison, cô sẽ thực sự còn lại một mình. Không có ai gọi tới kẻ thua cuộc. Làm sao con người có thể hèn hạ đến thế? Cô đã làm việc quá vất vả, cố sức một cách quá vất vả, thế mà giờ đây mọi người quyết tâm hành hạ cô.
Cô đi vào nhà và chụp lấy một chai Scotch ở quầy rượu. Rồi cô đi thẳng vào phòng ngủ, kéo màn che hết ánh sáng ban ngày, bỏ máy điện thoại ra và nuốt hết năm viên thuốc màu đỏ. Lúc này thì năm viên đỏ cũng khó gây nên tích sự gì. Đêm qua cô chỉ ngủ được ba tiếng đồng hồ với năm viên đỏ và hai viên vàng. Cô cởi áo quần và trèo lên giường.
Khi cô thức giấc chắc hẳn đã nửa đêm. Cô mở màn che…Đêm tối và cô không biết phải làm gì. Cô đi lang thang trong phòng tắm và vô tình đứng lên bàn cân. Cô đã giảm một ký. Hay lắm. Cô chợt có một ý nghĩ: nếu cô chỉ uống thuốc để ngủ và không ăn uống gì, cô có thể giảm dăm ký kịp thời. Cô liền lấy một viên vitamin, để giữ gìn sức khoẻ cho mình, rồi cô bỏ vào miệng mấy viên thuốc màu đỏ nữa và nuốt trôi xuống cổ bằng một ly Scotch thật đầy.
Cô có thể trông thấy ánh nắng lẻn vào phòng qua các kẽ màn khi tỉnh dậy. Cô loạng choạng đi vào phòng tắm. Cô choáng váng chứ không buồn ngủ. Không, cô sẽ không đứng lên cân. Cô sẽ chờ đợi và ngạc nhiên. Cô chợt cảm thấy đói cồn cào và trống rỗng ở trong bụng. Tốt hơn hết nên uống hai viên vitamin, phải, ở trong đó có đủ thứ thuốc bổ. Cô bôi kem lên mặt và lanolin lên tóc. Như thế này cũng có thể là một phương thuốc để giữ gìn sắc đẹp thật sự. Cô sẽ như một con búp bê sống khi cô thức dậy. Lần này cô uống năm viên thuốc màu vàng và hai viên màu đỏ. Như thế sẽ gia tăng tác dụng. Còn đủ Scotch cho một ly đầy nữa…

Khi cô mở mắt, mọi vật đều có vẻ trong sạch và sáng sủa. Cây kim chết tiệt dán vào cánh tay của cô để làm quái gì thế này? Và cái chai chúc ngược phía trên kia? Lạy Chúa! Đây là một phòng ở bệnh viện! Cô cố ngồi dậy và một nữ y tá chạy đến.
- Xin cứ nằm nghỉ, cô OHara – cô y tá khẩn nài bằng một giọng vui vẻ chuyên nghiệp.
- Tôi làm gì ở đây? Chuyện gì đã xảy ra?
Cô y tá liền đưa cho Neely một tờ báo. Lạy Chúa! Trên trang nhất là một bức ảnh của cô với gương mặt tươi tắn đang mỉm cười, một trong những bức hình cô chụp lần đầu tiên ở phim trường. Những bức ảnh lớn bên cạnh đó: một cô gái được hai người đàn ông khiêng đi, đầu bật ngửa ra, đôi chân trần cho thấy…Chúa ơi! Đó chính là cô! Cô đọc đầu đề "Minh tinh uống thuốc ngủ quá liều" và lời chú thích "Tai nạn, xác nhận của giám đốc phim trường". Đọc đến đoạn ông chủ đã đến cứu cô như thế nào, cô mỉm cười lần đầu tiên. Chắc chắn ông ta đã hoảng sợ…sợ cô có thể chết. Chắc ông ta không dám nói ông ta đã không cho cô đóng phim nữa. Cô đọc một cách say sưa.
"Cô OHara và tôi đã có một cuộc thảo luận cách đây năm ngày" – Chà, cô bất tỉnh lâu đến thế sao? "…và tôi gợi ý có lẽ cô ấy quá mệt nên không thể vội vã đóng cuốn phim sắp tới. Cô ấy qủa quyết với tôi rằng cô ấy không muốn, rằng tất cả những gì cô ấy cần là nghỉ ngơi vài ngày. Rõ ràng đây là tất cả những gì cô ấy định làm. Cô được một sức lực dồi dào cho cuốn phim mới. Nếu cô ấy sống…" Ông chủ đã nghẹn lời và phải dừng lại để lau nước mắt. Nước mắt! Cái lão đểu giả này có thể diễn trò dó giỏi hơn bất cứ một minh tinh nào. Có lẽ ông ta sợ cô để lại một bức thư tuyệt mệnh làm liên luỵ đến ông ta. Cô đọc tiếp "Nếu cô ấy sống, cô ấy sẽ đóng vai chính trong cuốn phim vĩ đại nhất của chúng tôi. Cái tin chúng tôi định dùng Janie Lord để thay thế cô ấy là không đúng sự thật. Chúng tôi đang suy xét việc thay đổi kịch bản trong trường hợp cô OHara thấy không thể đóng được phim này. Sau đó có lẽ Janie có thể được đóng thay thế. Nhưng tất cả những gì chúng tôi mong muốn là Neely chóng bình phục. Trong cả một thế hệ mới có được một minh tinh như Neely."
Cô cảm thấy vô cùng thích thú. Có nhiều lời ca tụng của từng minh tinh cô đã từng đóng chung ,và của các minh tinh cô không quen biết. Ngay cả giới doanh nghiệp cũng bày tỏ nhiều lời khen ngợi. Cứ như mình vừa hấp hối vừa có thể quan sát đám đông tham dự tang lễ của chính mình. Cô thích loại tin giật gân. Chà, chắc hẳn họ thực sự mong cô chết đi. Phải thân cận lắm ông chủ mới chịu tuyên bố những lời bấp bênh như thế này. Giờ đây ông ta phải để cho cô đóng phim.
- Tôi ốm nặng lắm không? – cô hỏi người y tá.

- Ốm! Cho tới vài giờ trước đây chúng tôi đã không tin cô có thể qua khỏi. CÔ đã nằm trong phòng oxy hơn 24 giờ.
- Nhưng tôi chỉ uống mấy viên thuốc. Thật tình tôi chỉ cố ngủ một giấc.
- May mắn thay người giúp việc của cô đã gọi điện thoại cho bác sĩ. Anh ta vào phòng cô và nhìn thấy cô hầu như không thở. Anh ta mỗi lúc một thêm lo lắng vì cô đã không ăn uống gì ba ngày rồi.
Cô nhe răng cười.
- Tôi cá lúc này tôi trông xinh xắn và gầy trơ xương.
Cô y tá quay đi. Một giây sau một ông bác sĩ bước vào.
- Tôi là bác sĩ Keegan.
Cô nhận ra cái tên đó, đây là bác sĩ riêng của ông chủ.
- Tốt lắm, chúng ta đã qua khỏi – ông ta bảo.
Nhất định như thế, cô nghĩ. Nhưng biết chắc ông chủ sẽ nhận một báo cáo đầy đủ, cô chỉ mỉm cười một cách yếu ớt.
- Điều cô làm thật là điên dại – ông ta nói tiếp – Nó chứng tỏ được cái gì?
- Nó giúp cho tôi đóng phim trở lại, ông bạn. – Nhưng cô vẫn giữ nụ cười đăm chiêu cộng thêm mấy giọt nước mắt phù hợp với mức độ. Rồi cô dịu dàng nói – Tôi..tôi không muốn sống nếu không còn đóng phim.
- Ồ, đúng…đúng…đóng phim. Chúng tôi sẽ phải xem xét việc đó lại. Không thể nói được là cô có đủ sức để làm việc đó không.
Cô liền ngồi dậy.
- Tôi có đủ sức mà.
- Cô đã trải qua một thời kỳ gian khổ. Chúng tôi sẽ xem xét. Nếu tôi nghĩ cô không sẵn sàng, tôi sẽ cho phim trường hay, không thể để cho cô trở lại tình trạng này.
Thì ra là thế đấy! Đây là cách thoái thác của ông ta! Ông bác sĩ riêng của ông ta sẽ bảo là sức khoẻ của cô không được tốt.
Cô mỉm cười một cách dịu hiền.
- Tốt lắm. Chúng ta cứ hy vọng ông nhận thấy tôi đã sẵn sàng. Bởi vì chính ông chủ có ý nghĩ tôi cần giảm bớt trọng lượng, càng nhanh càng tốt. Về việc tôi không được sung sức, chính ông chủ đã biến tôi thành một kẻ khờ dại, hồi tôi 18 tuổi, huỷ diệt cái thú ăn ngon của tôi. Nhiều lần tôi đã làm việc mà không ăn uống gì cả. Suốt một tuần, theo đúng lệnh của ông ấy. Vì vậy tôi nghĩ ông sẽ thấy tôi đủ mạnh. Chúng ta thử xem. Việc thử y phục sẽ diễn ra trong vài ngày sau. Người tôi đã trở nên mảnh mai cho nên tôi nghĩ mọi việc đều tốt đẹp. Tôi sẽ nghỉ ngơi một tuần trước khi chúng ta bắt đầu quay phim.
Ngày hôm sau cô tiếp ông luật sư và các người đại lý của cô bên giường bệnh. Đó là một điều chắc chắn, giờ đây cô không thể bị tước đoạt cuốn phim, nhất là sau những lời ông chủ đã tuyên bố với báo chí. Điều đó tốt hơn

bất cứ một bản hợp đồng nào. Và tình cảm của quần chúng cũng đang nghiêng về phía cô. Nhưng cô không dám bỏ một ngày quay nào. Viên đại lý đã cảnh tỉnh cô: "Chỉ một ngày, một giờ đến trễ là cô sẽ bị sa thải. Lu'c này ông ta đang điên khùng và ông ta sẽ làm việc đó, cho dù có phải hy sinh cả cuốn phim. Cô đã chơi trội hơn ông ta và ông ta không thích bị thua cuộc".
Cô lo lắng ngay trong ngày quay đầu tiên. Cô trông thấy Sam Jackson đang đứng với ê kíp của ông ta cũng lo lắng. Mọi người đều có vẻ lo lắng. Nhưng cô đã nghiên cứu kỹ các lời đối thoại. Cô đã thuộc lòng cảnh sắp quay.
- Chúng ta sẽ diễn qua một lần rồi mới bắt đầu quay – Sam đề nghị - Ta hãy bắt đầu với những lời đối thoại, nơi cô nói với khán giả trong hộp đêm. Cô yêu cầu họ giữ yên lặng rồi cô hát (Ông ta quay người lại rồi la lớn). Các vai phụ vào vị trí! Bắt đầu diễn!
Cảnh đó thực hiện tốt và cô diễn xuất suôn sẻ. Mọi việc tốt đẹp. Nhưng tại sao tất cả mọi người đều có vẻ lo lắng như vậy? Và tại sao Sam tránh ánh mắt của cô? Bình thường ông ta đâu có thế? Phải chăng ông ta đang bối rối bởi vì ông ta đang thử sức và mất quyền đạo diễn cuốn phim. Ai ai cũng biết ông chủ là một con người đểu cáng. Cô sẽ nói chuyện với Sam vào cuối ngày.
Cô quan sát họ ổn định vị trí và kéo máy quay phim vào đúng chỗ. Có phải Sam kích động như thế này là vì một ngàn đô la tiền thưởng mỗi ngày? Không một ai có thể quay cảnh này một lần là đạt. Chúa ơi, nếu họ quay xong toàn bộ một màn trong một ngày thì quả là tuyệt giỏi.
Ánh đèn tran ngập sàn quay…Chúa ơi, cô chưa bao giờ thực hiện một màn với chỉ một lần quay. Không một ai làm được việc đó.
Mọi việc diễn biến khá tốt. Cô không kịp trông thấy một vài tín hiệu, nhưng đối với một cảnh đầu tiên thì…Tuyệt thật, thậm chí Sam không làm hỏng một tấc phim nào. Cô quay nhìn ông ta với một nụ cười sau khi quay xong.
- Cô đã quên lời ca.
Cô nhún vai.
- Chỉ có hai câu. Vì lời ca đã được thâu âm, tôi đã mở miệng không khớp…Lần sau thì…
- Thôi được. Chúng ta sẽ quay lại đoạn đó. Tôi muốn đây là một cảnh thật hay.
Chúa ơi, ông ta loạn trí rồi. Ông ta sẽ không bao giờ hoàn thành cuốn phim trong lúc mọi người đều hoảng sợ như thế này. Nhưng đó là việc riêng của ông ta.
Cô trở lại sàn quay. Lần này cô xoay mắt cá chân và lắc lư sới dây của chiếc mi crô cô cầm nơi tay mà cô có nhiệm vụ mang theo.
- Thôi! – ông ta la lớn và bước tới gần – cô cảm thấy được chứ, Neely?
- Tôi thấy hay lắm rồi. Ông bớt căng thẳng đi Sam. Ông đâu có trông mong

thực hiện được cảnh này trong lần quay thứ hai.
- Tôi đã trông mong sẽ thực hiện được ngay trong lần đầu tiên.
- Sam, ông điên rồi sao? Tôi biết ông đang nóng lòng, nhưng xin ông đừng làm cho mọi người khủng khiếp. Ông làm như chúng ta đang quay một cuốn phim chớp nhóang. Ngay cả ông chủ cũng sẽ bật cười nếu ông ta nghe nói ông đã trông mong thực hiện cả một màn trong chỉ một lần quay.
Ông ta không thèm biết tới cô và quay sang đám nhân viên:
- Chuẩn bị cảnh ba.
Cô định chạy khỏi sàn quay. Rồi cô dừng lại. Lạy Chúa! Như thế này sẽ không khác gì dọn cỗ cho ông chủ ăn. Cô quay lại. Cô run lên. Neely O'Hara đang đóng đoạn phim thối tha này với ông đạo diễn trong cơn hoảng hốt. Ông ta biết toàn thể đội quay đang chăm chú nhìn. Chưa từng co' một ai đối xử với cô như thế này, quay lưng về phía cô và bỏ đi. Cô đang đóng phim cho có lệ!
Cô cố dằn lòng quay về vị trí của mình trên sàn quay. Cô đứng giữa ánh đèn, toàn thân run rẩy…Cảnh ba. Cô nói sai một lời ngay lúc bắt đầu. Các máy quay phim ngừng lại. Cảnh bốn. Cảnh năm rồi cảnh sáu…
Tới chiều thì họ đã quay đến cảnh 15. Như thế này thì quá lố bịch. Trong đời cô, cô chưa hề đóng nhiều hơn tám cảnh một lúc. Sam đã đẩy cô vào tình cảnh này. Ông ta đang trút nỗi lo lắng lên đầu cô. Lúc này cô không thể nhơ" nổi một câu nào nếu cuộc đời cô không phụ thuộc vào đó.
- Nghi giải lao để ăn tối. Mọi người trở lại lúc bảy giờ - ông ta thông báo.
Nghỉ giải lao để ăn tối! Cô chưa bao giờ làm việc ban đêm kể từ ngày đầu tiên trong nghề. Và ông ta thậm chí không thèm hỏi ý kiến của cô. Cô liền hiên ngang bước tới.
- Tôi đoán ông đang giở trò âm mưu gì với tôi.
Ông ta vẫn tập trung sự chú ý vào ống kính ngắm.
- Tôi định quay lại màn ban nãy cho đến khi nào cô đóng trông tươm tất một chút.
- Không có tôi đâu, ông bạn. Tôi đã hết lòng cộng tác. Tôi đến đây đúng giờ và cũng ra về đúng giờ. Tôi sẽ không làm việc chết xác để cho ông có thể lãnh tiền thưởng một ngàn đô la mỗi ngày.
Nói xong cô bỏ đi.
- Nếu cô bỏ đi, tôi sẽ báo cáo với ông chủ.
- Tuỳ ý ông – cô gằn giọng – tôi có quyền mà!
Toàn thể diễn viên và đội quay trở lại lúc bảy giờ. Họ chờ đợi cho tới 10 giờ. Một cú điện thoại gọi về nhà Neely. Họ được trả lời là cô đã đi nghỉ. Sam Jackson liền đứng lên và cho mọi người ra về.
- Ngày mai khỏi cần đến cho đến khi nào có lệnh triệu tập.
Ông ta lên xe hơi và lái ra bãi biển. Ông ta lái vào một ngôi nhà nhỏ và bóp

còi. Cánh cửa mở ra, một cô gái xinh đẹp với mái tóc màu đen dài, mặc chiếc áo khoác bằng vải nỉ gân, đứng ở ngưỡng cửa. Cô ta vẫy tay ra hiệu và ông ta đi vào trong nhà.
- Xong rồi, Janie, cô đã được vai đó.
Cô ta mở miệng và mỉm cười để lộ những chiếc răng đều đặn.
- Ôi Sam, ông xoay sở giỏi thật! Em sung sướng quá!
Rồi cô ta quay sang người đàn ông nhỏ bé có mái tóc bạc đang ngồi trong chiếc ghế bành, im lặng hút thuốc lá.
- Ông nghe rồi chứ? Sam đã thu xếp xong.
Người đàn ông nhỏ bé mỉm cười bảo.
- Tốt.
Ông ta đứng lên và kéo sợi dây buộc quanh chiếc áo choàng buông lỏng. Chiếc áo tuột xuống để lộ một thân hình tuyệt đẹp của cô gái. Người đàn ông nhỏ bé, chỉ đứng ngang vai cô gái, lướt nhẹ bàn tay rám nắng lên ngực cô ta.
- Anh cứ nhìn cho đã đi Sam, nhưng không được sờ vào. Đây là của tôi.
Sam gật đầu.
- Vâng thưa ông.
- Tôi chỉ muốn cho anh biết. Anh hãy còn trẻ, có thể anh có nhiều ý kiến…
Cô gái liền quay lại và ghì chặt người đàn ông nhỏ bé.
- Nhưng em yêu ông, ông biết rõ như thế mà.
Người đàn ông gật đầu.
- Thôi được, Sam, công việc tốt đấy. Bây giờ anh hãy biến đi, triệu tập mọi người trở lại vào ngày mốt. Và gởi cho Neely một bức điện tín, bảo cô ta đừng thưa báo gì nữa. Cứ ký tên vào.
Sam gật đầu và bước ra. Người đàn ông tóc bạc quay lại với cô gái xinh đẹp.
- Được rồi, giờ đây cô đã trở thành một minh tinh, Janie Lord. Cô sẽ được mọi người tôn trọng và gọi cô là cô Lord…chừng nào cô còn nhớ…tôi là chúa tể của cô!
- Vâng thưa ông.
Rồi cô ta quỳ gối và bắt đầu làm tình với ông ta.

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1957
ANNE

Anne treo ống nghe lên giá với vẻ trầm ngâm. Kevin Gilmore với qua và nắm lấy bàn tay nàng.
- Lại Neely?
Nàng gật đầu và ông vỗ nhẹ lên giường.
- Em hãy nằm xuống đây với anh và chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết.
Nàng nằm trở lại trên chiếc giường riêng của minh.
- Chuyện không đơn giản như thế đâu, Kevin.
- Anh nghe giọng của em có vẻ lúng túng. Anh đóan cô ta muốn đến đây ở với em.
Thấy Anne im lặng, Kevin bật cười.
- Em vẫn còn là cô gái đoan trang của New England hay sao? Tại sao em không nói thẳng ra "Phải, Neely, tao có hai chiếc giường đôi nhưng ông bạn của tao thường ở lại suốt đêm với tao".
Anne nhặt tập kịch bản nàng đang nghiên cứu.
- Bởi vì không có lý do gì để nói như vậy. Kevin, em rất khó nghĩ, Neely đang lâm vào một tình trạng không may.
- Tại sao? Bởi vì người ta không lựa chọn cô ta chứ gì? Cô ta đã ngồi không suốt bảy tháng mà vẫn lãnh một món tiền lớn. Ngày nay không ký được hợp đồng dài hạn cũng không lấy gì làm xấu hổ. Không một phim trường nào chịu ký loại hợp đồng đó nữa.
- Nhưng Neely có vẻ kỳ quặc…tuyệt vọng. Cô ta bảo phải đi xa.
- Cô ta có thể lựa chọn các đề nghị. Ngay lúc cô ta đến thành phố này, bất kỳ nhà sản xuất nào ở Broadway cũng sẽ bám theo cô ta. Cô ta có thể hợp tác với đài truyền hình, làm bất cứ cái gì cô ta muốn.
- Nhưng em đã nghe nhiều lời đồn đại buồn cười…- vừa nói Anne vừa với tay lấy một điếu thuốc lá.
Kevin với tay qua và nắm chặt lấy bàn tay nàng sau khi đốt điếu thuốc cho nàng.
- Qua bên này với anh, như thế chúng ta sẽ không cần phải hét lớn.
Nàng mỉm cười.
- Kevin, em sẽ hét nếu em đứng trước máy quay phim và không biết minh phải nói năng như thế nào.
- Em cứ việc nhìn vào bảng nhắc lời thoại.
- Em không làm thế thì tốt hơn. Em thích có sẵn thứ đó chỉ để phòng hờ,

nhưng nếu em biết minh định nói gì thì tốt hơn.
- Em có quan tâm đến anh không, Anne? – ông chợt hỏi.
- Em quan tâm nhiều lắm chứ, Kevin.
Nàng đặt tập kịch bản xuống và kiên nhẫn chờ đợi. Câu chuyện luôn luôn bắt đầu như thế này.
- Nhưng em đâu có yêu anh một cách cuồng nhiệt.
Nàng mỉm cười.
- Đó là loại tình yêu của tuổi trẻ, dành cho mối tình đầu lãng mạn.
- Em vẫn còn si mê anh chàng văn sĩ viết thuê đó hay sao?
- Em đã không gặp Lyon suốt nhiều năm nay. Lần cuối cùng em nghe nhắc tới là lúc ấy ấy đang viết các kịch bản phim ở London.
- Thế thì sao em không chịu yêu anh?
Nàng với qua nắm lấy tay ông.
- Em thích đi chơi cùng anh, Kevin. Em thích ngủ chung với anh. Em thích làm việc cho anh. Có lẽ đó là tình yêu.
- Nếu anh đề nghị thành hôn với em, em sẽ yêu anh hơn chứ?
Nàng trả lời một cách thận trọng.
- Thời gian đầu em hết sức e ngại. Em không muốn thiên hạ biết em là "tình nhân" của một người nào. Nhưng giờ đây hai tiếng đó đã qua đi…
Nàng nói với vẻ thản nhiên vì trước đây họ đã từng trải qua cái màn này quá nhiều lần.
- Tai tiếng gì đâu. Em được nổi tiếng. Mọi người đều biết em là người đẹp Gillian.
- Và là tình nhân của Gillmore. Nhưng giờ đây điều đó không còn quan trọng. Em đã muốn có một đứa con….và giờ đây em vẫn còn muốn có… - Anne, (ông bước xuống giường và bắt đầu đi đi lại lại trong phòng). Em đã 31 tuổi rồi, có con lúc này đã là quá trễ.
- Em biết nhiều người đàn bà có con đầu lòng ở tuổi 40.
- Nhưng anh đã 57. Anh có một cậu con trai trưởng thành và một cô con gái đã lập gia đình và một cháu ngoại 2 tuổi. Trông anh sẽ như thế nào nếu anh kết hôn với em và có một đứa con còn nhỏ tuổi hơn cả cháu ngoại của anh?
- Nhiều người đàn ông đã già mới lấy vợ và bắt đầu xây dựng một gia đình mới.
- Anh đã lập gia đình với Evelyn trong 25 năm trời. Cầu mong cho linh hồn của bà ấy được bình an. Còn anh thì đã nếm qua đủ mùi vị trại hè, bồng ẵm, thay áo quần, bệnh tật. Anh không có kiên nhẫn để trở lại con đường đó nữa. Hiện giờ anh đã có được một chút tự do và không thể tiêu hết số tiền đã kiếm ra. Anh muốn có một cuộc sống thoải mái không phiền toái, và một cô bạn gái tự do để cùng đi du lịch với anh, để cùng vui thú. Anh đã không hưởng vui thú trong cuộc hôn nhân của minh. Đó là cả một cuộc chiến đấu.

Anh lo công việc còn Evelyn thì nuôi dạy con cái. Hai vợ chồng không hề đi đâu cả, có lẽ một kỳ nghỉ cuối tuần ở Atlantic City và Evelyn vẫn luôn luôn lo lắng cô gái giúp việc không đáng tin cậy, hoặc một đứa trong bọn trẻ có thể bị đau. Thế rồi anh thành đạt và bọn trẻ trưởng thành, thì đã quá muộn. Bà ấy bị bệnh. Anh đã phải chịu trận năm năm trời. Năm năm nhìn bà ấy chết dần chết mòn, rồi anh gặp em, một năm sau ngày bà ấy chết, và ngay lúc đó anh biết rõ em là cô gái trời dành cho anh.
Nàng cố mỉm cười.
- Em vui mừng vì em phù hợp với những toan tính của anh. Nhưng một người con gái không thể chỉ dự định làm bạn với một người đàn ông nào đó. Cô ta hy vọng được làm vợ và làm mẹ.
- Anh đã nghĩ đến vấn đề đó, Anne…nhưng các con của anh không thích như vậy – ông vừa ngồi lên mép giường của nàng vừa nhỏ nhẹ - Vả lại như thế này anh mới nắm giữ em chắc chắn hơn. Một khi chúng ta đã thành hôn rồi, em sẽ xem đó là điều tất nhiên, không còn mấy hứng thú nữa.
Nói xong ông ta trở về giường minh và nhặt tờ báo lên. Lát sau ông đã say sưa với mục tài chính của báo Times.
Anne quay lại với tập kịch bản của nàng. Trong mấy tháng nay ông vẫn thường đề cập đến vấn đề đó, rồi lại chấm dứt câu chuyện như thế này. Kevin có mặc cảm tội lỗi vì đã không chịu thành hôn với nàng, nhưng mọi việc thật ra không còn quan trọng đối với nàng nữa. Có lẽ đã quá muộn để nghĩ tới con cái. Và một tờ giấy hôn thú thì không bảo đảm cho lòng trung thành và hạnh phúc. Hãy xem Jennifer thì biết, và cả Neely bất hạnh nữa. Quả thật mọi người đều biết nàng là tình nhân của Kevin. Và nàng cũng là người đẹp Gillian và ông đã đưa nàng lên địa vị này. Nàng thích thú với công việc của minh, nó đem lại cho nàng khá nhiều tiền và bắt nàng luôn luôn bận rộn. Nàng cũng có cảm tình với Kevin, không, còn hơn chỉ là cảm tình… có lẽ đây chính là tình yêu. Không phải là thứ tình yêu nàng đã từng trải qua với Lyon, nàng không thể lên chín tầng mây với Kevin được. Sự chung đụng về thể xác của họ không mang lại cho nàng một chút xúc động nào, và nàng vẫn thường xuyên tự hỏi cái gì đã khiến nàng gắn bó với ông. Khi nàng hồi tưởng lại sự dâng hiến cuồng nhiệt mà nàng đã dành cho Lyon, những chiếc hôn say đắm, những ghì chặt mê man, nằm ôm nhau trong vòng tay suốt đêm, mối tình của nàng với Kevin dường như hoàn toàn vô vị.
Thời gian đầu, mối quan hệ giữa hai người chỉ mang tính chất công việc. Rồi họ dần dần chìu chuộng nhau hơn. Nàng thích thú được đi chơi chung với ông, và nàng đã nhận ra rằng chịu hẹn hò với một người đàn ông thoải mái hơn là phải từ chối sự đeo đuổi của nhiều người khác. Nàng là một vốn quý đối với công ty của ông, và ông kiên nhẫn với việc nàng không có kinh nghiệm trước máy quay phim. Chính sự kiên nhẫn này làm cho nàng đạt tới

thành công. Ông luôn luôn bám sát mọi cuộc diễn tập, kiểm tra ánh sáng, luyện tập cách nói năng của nàng, giúp nàng lựa chọn quần áo thích hợp. Nàng trở nên tin cậy ông, tìm đến ông để nhờ ông khuyên bảo và nhận xét. Nàng nhận thấy nhiều cô người mẫu trẻ đẹp cứ quấn quit lấy ông, nhiều bà góa giàu sang và diễn viên điện ảnh mới vào nghề liên tục săn đón ông. Nàng biết rõ những lời mời mọc điên cuồng mà ông đã nhận được từ một người đàn bà 50 tuổi, nguyên là một nữ hoàng điện ảnh sang trọng danh tiếng. Phải, Kevin Gillmore thừa sức tìm cho minh một người tình trong đám đó. Nhưng ông lại muốn nàng. Nàng giữ khoảng cách với ông trong một năm, nhưng nàng không gặp một người nào có thể làm cho nàng xúc động hoặc tạo ra một hình ảnh lãng mạn. Vì vậy, cuối cùng nàng đã trao thân cho ông.

Nàng hồi tưởng lại lần đầu tiên hai người chung sống với nhau. Nàng đã không thể làm gì được khác hơn là phục tùng. Nàng đã để cho ông chiếm lấy nàng, muốn làm gì thì làm, không có gì khác hơn. Và ông không bao giờ đòi hỏi hơn thế. Đôi khi nàng gắng gượng đáp lại một cách hờ hững, và Kevin dường như thừa nhận đó là sự say mê. Chẳng bao lâu nàng đã biết được rằng, với tất cả tính trần tục của minh, ông hoàn toàn chất phác trong chuyện làm tình. Rõ ràng ông còn là trai tân khi cưới vợ, và chắc hẳn ông vẫn trong trắng, kém sáng tạo như khi mới vào đời. Rất có thể hai vợ chồng họ đã không có gì tiến bộ hơn là vài chiếc hôn nhạt nhẽo và những động tác máy móc. Sau khi vợ ông qua đời, chắc hẳn ông đã giao du với nhiều cô gái khác, và một số người trong bọn họ chắc chắn đã bỏ cuộc, nưng có lẽ ông đã cho rằng chỉ có những cô gái kém đạo đức mới có lối yêu đương theo kiểu đó. Anne là một người phụ nữ thanh lịch, như vợ ông trước kia. Và vì vậy ông chấp nhận sự lạnh nhạt của nàng như tính chất thông thường của một người phụ nữ thanh lịch và do bản thân ông là một con người hào hoa, ông không hề mong đợi hơn thế.

Không, với Kevin thì không có đức độ cao hoặc thấp nhưng có lẽ tình yêu chính chắn là như vậy. Đôi khi nàng tự bảo minh là kẻ may mắn, nhiều cô gái không hề biết được kiểu tình yêu Lyon Burke và ít người đạt tới sự vững chắc như kiểu tình yêu của Kevin. Ngay cả việc ông không bằng lòng thành hôn với nàng vẫn không thành vấn đề, nàng đã không hề thúc ép, mặc dù nàng biết nàng có thể làm cho Kevin cưới nàng, nàng chỉ việc hăm doạ bỏ ông. Không, nàng hoàn toàn bằng lòng với hiện trạng của hai người. Nàng biết chắc Kevin sẽ không bao giờ bỏ được nàng.

Neely đến vào tuần sau. Anne cố gắng không để lộ nỗi sửng sốt của nàng trước sự biến đổi của Neely. Cô đã mập trở lại, gương mặt tròn quay, và dù mặc một bộ quần áo đắt tiền, trông cô vẫn xơ xác. Thuốc đánh móng tay của cô đã bong ra, bít tất đã xộc xệch và dường như cô đang rối bời. Nhưng

ngoài tất cả những biểu hiện đó, còn có một vẻ tê liệt trên cả khuôn mặt cô. Neely không còn liến thoắng như xưa nữa. Đôi mắt cô mất hết nét linh hoạt khi cô chuyện trò.
Anne lặng yên nghe Neely trút ra toàn bộ nỗi cay đắng của cô – âm mưu hiểm độc của ông chủ, cuộc hôn nhân tan vỡ, mặt trái xấu xa của Hollywood…
Về phần nàng, Anne chỉ cho Neely biết rất ít. Nàng nói về công việc của nàng và tình bạn khắng khít với Kevin, và khi Neely hỏi với một chút giọng trẻ con còn sót lại Anne "có làm việc đó hay không", nàng mỉm cười và gật đầu. Điều này có vẻ làm cho Neely thích thú.
Kevin cố đóng vai một người chủ nhà khá ịch sự. Nếu Neely xâm phạm vào đời tư của ông, thì ông lại che giấu rất giỏi nỗi bực tức của mình. Ông đưa cả hai cô gái đi khắp thành phố, đến những buổi trình diễn và những hộp đêm. Neely gây xôn xao bất cứ nơi nào cô đến. Cô hân hoan khi được mọi người vỗ tay hoan hô. Họ không bỏ phí một ngày nào, không mất thì giờ nhiều vào việc chè chén. Neely mua nhiều quần áo mới, trong hai tuần đã giảm bớt một ký và rất ít khi uống quá ba viên thuốc ngủ mỗi đêm. Cô liến thoắng trở lại và trở thành cô gái ồn ào mà Anne đã từng quen biết.
Một buổi tối tháng Chín trời nóng, trong lúc họ đang đi ra khỏi nhà hát, một đám đông rời sân khấu và chạy ào đến gặp Neely, ngăn không cho hai người lên taxi. Neely vừa cười, vẫy tay, ký tên vào sách vừa bị đám đông thân thiện đẩm, tát cho đến khi Kevin được sự trợ giúp của một nhân viên cảnh sát, cố mở một lối đi ra tới lề đường.
Trong taxi Kevin vừa lau mồ hôi trên mặt vừa lắc đầu với vẻ kinh ngạc.
- Thật là kỳ quái, nếu mới chỉ trông thấy cô mà họ đã điên khùng lên như thế thì họ sẽ làm gì nếu cô cất tiếng hát?
- Mê man không còn biết gì nữa – Neely cười bảo – Nhưng khán giả luôn luôn sôi nổi vì em (Cô nói tiếp, đôi mắt tròn chợt trở nên nghiêm trang). Đài phát thanh đã bình luận về tất cả những cuốn phim của em. Cuốn nào cũng phải tốn rất nhiều tiền để thực hiện, nhưng em chưa bao giờ đóng một cuốn phim nào bị thua lỗ. Em luôn luôn moi ra những dịch vụ lớn…
Kevin nhìn chằm chằm vào Neely như thể những lời cô vừa nói đã đánh trúng tâm ý ông. Sự kích động khiến giọng của ông run lên\:
- Cô nói đúng. Các cuốn phim của cô đều ăn khách. Khán giả vẫn còn ngưỡng mộ cô. Họ muốn trông thấy cô, Neely…Chúng ta hãy làm một việc thật ngoạn mục đi! Tôi sẽ phụ trách việc này. Tôi sẽ mua một tiếng đồng hồ vào giờ thuận lợi nhất trên một mạng truyền hình. Lạy Chúa, thiên hạ sẽ náo động cả lên!
- Anh đùa đấy à? Em đóng phim truyền hình sao? Cả một tiếng đồng hồ quay phim…mà không cần quay lại. Chà, em sẽ chết mất thôi.

- Nếu cô hát tất cả những bài mà cô đã từng biểu diễn, ta sẽ không cần phải quay đi quay lại cảnh đó – Kevin khẩn khoản – không cần mánh khoé, không cần đóng kịch, cô chỉ việc đứng ở đó mà hát.
- Bỏ qua chuyện đó đi – Neely trả lời – em đã nghe nói các máy quay phim đài truyền hình đã gây cho ta những gì, nó làm cho ta mập thêm bốn ký rưỡi và già thêm hai chục tuổi. Vả lại em cần tới nó để làm gì? Văn phòng Johson Harris hiện đang cố ký một hợp đồng ba phim với hãng Metro.
Trong lúc những lần xuất hiện của Neely trước công chúng tiếp tục khiến cho bầu không khí thêm sôi nổi, Kevin càng bị ám ảnh bởi một ý nghĩ.
- Em hãy cố thuyết phục cô ta đi – ông van nài Anne – anh sẽ để cho cô ta diễn tập trong bốn tuần. Chúng ta sẽ giới thiệu một sản phẩm mới. Việc quảng cáo này sẽ mang lại hàng triệu đô la cho hãng Gillian.
- Em không thể ép buộc cô tannếu cô ta sợ - Anne nhấn mạnh – nếu có chuyện gì không ổn xảy ra em sẽ phải chịu trách nhiệm.
- Có gì đâu mà bất ổn? Cô ta đã quá quen thuộc với các máy quay phim của Hollywood. Neely lớn lên trong đoàn hát lưu động, rồi trình diễn ở Broadway, cho nên đã trở thành một diễn viên nhiều kinh nghiệm. Những tài tử ngành truyền hình chẳng tài ba gì. Mỗi ngày lại có một kẻ mà ta chưa hề nghe nói tới nhảy lên đài truyền hình và trở thành một minh tinh. Tất cả là vì những tài năng thật sự như Neely vẫn đứng bên ngoài. Không phải anh định yêu cầu cô ta đóng loại phim mỗi tuần một tập. Chỉ cần quay một lần, một cuốn phim thật chọn lọc…và cô ta cũng sẽ có nhiều lợi ích.
- Em đồng ý Kevin, nhưng anh là người bán hàng siêu việt, anh có thừa khả năng thuyết phục cô ta. Em là bạn của cô ta và em có ý định vẫn giữ nguyên như thế.
Kevin nêu vấn đề này ra nhiều lần, và lần nào Neely cũng nhẹ nhàng gạt bỏ. Cô đang tận hưởng kỳ nghỉ thật sự đầu tiên của mình, tiếp xúc đầu tiên với lời nịnh hót của những người hâm mộ minh, sau nhiều năm trường làm việc cực nhọc đều đặn trong phim trường không khác gì trong một tu viện, giờ đây mới được trả công.
Kevin nắm lấy mọi cơ hội để cho Neely quan sát những người biểu diễn và hồi tưởng lại quá khức của chính cô. Ông mua vé xem đêm khai diễn vở nhạc kịch mới của Helen Lawson, hy vọng rằng trông thấy Helen sẽ khơi lại tham vọng của Neely và làm hồi sinh lại nỗi phấn khởi khi ra mắt khán giả. Đêm khai diễn của Helen là một sự kiện quan trọng. Bà ta đã biến mất khỏi sân khấu Broadway để thử lập gia đình thêm một lần nữa, và cũng vẫn không thành công, lần này với tư cách nữ chủ nhân của một dinh cơ lớn ở Jamaica. Bà ta đã lẩn tránh mọi cuộc phỏng vấn rầm rộ. Bà ta đã tìm được "tình yêu thật sự duy nhất của đời mình" . Báo chí đã đăng nhiều bức hình của Helen rạng rỡ bám chặt cánh tay của một người đàn ông tóc hoa râm

không có vẻ gì đặc biệt. Bà ta định bán căn hộ cùng đồ đạc ở New York và dọn đi Jamaica để sống một cuộc đời kỳ diệu với tư cách một bà nội trợ hồn nhiên. Cuộc đời kỳ diệu kéo dài được sáu năm và Helen trở lại và lại có nhiều câu chuyện đăng trên trang đầu của các tờ báo. Jamaica là một thành phố nhiệt đới nhỏ bé đầy những con người giàu sang nhàn rỗi và lũ sâu bọ….Không có việc gì làm ngoại trừ uống rượu và tán gẫu. Người đàn ông tuyệt vời là một kẻ uống rượu quá nhiều và có nhiều mối quan hệ bất chính với những người đàn bà khác. Bà ta xin ly dị ở Mexico và ngay lập tức được đề nghị đóng vai chính trong một vở ca nhạc kịch mới.
Đó là một đêm khai diễn mang tính chất điển hình của Helen Lawson. Tất cả những người thích hợp đều có mặt trong đám khán giả, chờ đợi hoan hô bà ta, đón tiếp nữ hoàng trở về nhà. Tiếng vỗ tay vang động inh tai khi bà ta bước ra sân khấu, nhưng sau 10 phút bầu không khí chợt trở nên nặng nề vì một nỗi lo âu sẽ bị thất bại. Kevin đã cảm thấy hy vọng trong lúc Neely ngồi bên mép ghế, khẽ gật gù mỗi lần Helen cúi đầu chào. Nhưng mọi hy vọng của ông tiêu tan khi Neely khẽ thì thầm:
- Em tưởng bà ta đã già khi lần đầu tiên gặp lại. Thế nhưng trông bà ta vẫn còn như một cô bé.
Kevin phải nhìn nhận Neely đã nói đúng. Helen Lawson không còn có thể gọi là một người đàn bà trung niên nữa, bà ta đã qua khỏi tuổi đó. Bà ta đã mập ra, nhưng đôi chân của bà ta vẫn còn đẹp, mái tóc vẫn còn đen.
- Chà, hay là bà ta đã nhúng đầu vào chậu thuốc nhuộm tóc – Neely tiếp tục thì thầm – em thích tóc đen, nhưng chắc hẳn bà ta đang muốn lừa phỉnh mọi người với màu tóc đen như gỗ mun đó.
- Nhất định bà ta đã dùng thuốc nhuộm tóc màu đen của hãng Gillian – Kevin bình luận – nó khiến cho tóc có vẻ tự nhiên hơn.
- Bà ta hết thời rồi – Neely rít lên – và giờ đây làm gì có được một kịch bản hay phù hợp với bà ta. Tại sao bà ta còn nhận trình diễn trong vở nhạc kịch này? Bà ta đã có quá nhiều tiền.
- Bà ta phải làm gì bây giờ? – Kevin bảo – một nữ diễn viên chỉ còn sống khi ở trên sân khấu.
- Ê! – Neely vẫy tay ra hiệu cho ông ta im đi – đây chỉ là vở cũ soạn lại.
- Vở kịch chỉ mới bắt đầu mà – Anne nói khẽ - rất có thể khá hơn trước cũng không biết chừng.
- Sẽ thất bại thôi – Neely trả lời – tao có thể đoán trước như thế.
Neely nói đúng. Anne theo dõi Helen chiến đấu một cách dũng cảm. Nàng chợt cảm thấy thương cảm cho người đàn bà đã lớn tuổi và trở nên thô kệch như thế này mà vẫn còn cố đóng một vai tình tứ. Giọng hát của bà ta vẫn đầy sức sống như xưa, chỉ hơi run đôi chút, nhưng lúc thì lời ca không rõ, lúc thì nhạc điệu bị sai lệch. Vở nhạc kịch càng tiếp diễn, sức lực của bà ta càng gia

tăng, tựa hồ bà ta đang cố trút hết sinh khí của mình vào cuộc trình diễn cuối cùng.
Có nhiều tiếng vỗ tay mời diễn viên ra lại. Những khán giả hay dự các buổi khai diễn bày tỏ sự thán phục đầy lòng tôn kính đối với vị nữ hoàng. Nhưng những lời phê bình trong lúc họ nối đuôi nhau đi ra khỏi nhà hát mới trung thực hơn. "Sự thất bại đầu tiên của Helen…", "không phải lỗi của Helen mà vì cốt truyện dở", "Đạo diễn qúa tồi!" "A!, nhưng mà bà già Helen lẽ ra đã về vườn. Còn nhớ vở Người Phụ Nữ Tươi Sáng không? Không có cốt truyện hoặc bản đàn bè nào cả, chỉ một mình Helen cũng thừa đủ", "Này, mỗi người ai cũng có một lần bị thất bại…" "Đúng, nhưng vào tuổi bà ta thì làm sao còn có thể trở lên sân khấu được nữa? Tại sao bà ta không chịu nằm nhà đi cho rồi?" "Đối với ngựa đua người ta còn tử tế hơn, tối thiểu đối với những con đoạt giải, người ta không bắt làm ngựa giống" "Phải, và theo tôi nghe được thì Helen thích như thế" "Nhưng ai là người mụ già đó chiếu cố?" "Chà, bà ta vẫn còn đôi chân xinh đẹp và mái tóc tuyệt diệu" "Phải rồi, bà ta vẫn còn lại một cái gì đó chứ." "Nên nhớ, tôi đã nghiên cứu giọng ở đại học, dường như có vài đoạn bị run rẩy"…
- Em không thể đi vào hậu trường – Neely nói – em biết chắc bà ta đã nghe tin em rút lui, nhưng em có thể nói gì bây giờ? Chẳng hạn vở kịch thuộc loại xuất sắc hay sao?
- Cô có muốn đi tới tiệm Sardi – Kevin liền hỏi – bà ta sẽ đến đó để nhận lời chúc mừng.
- Anh muốn cá không? – Neely trả lời – không một ai biết rõ hơn Helen tình thế này sẽ diễn tiến như thế nào. Bà ta đâu có muốn ngồi trong tiệm Sardi để bị ném trứng vào mặt khi bản in của các tờ báo Thời Báo và Diễn Đàn phát thanh. Vả lại Franco Salla sẽ khai diễn ở Persian Room tối nay. Anh ta đã gây xôn xao ở tiệm Ciro. Đêm nào em cũng đi xem. Em không thể bỏ qua đêm khai diễn ở New York được.
Kevin chán nản gọi đến Persian Room và đặt trước một bàn. Nơi đây cũng đầy những nhà báo và những người đã tham dự buổi khai diễn của Helen Lawson. Khi ông trưởng ban tiếp tân trông thấy Neely, một bàn mới được đặt ngay gần sân khấu, phía trước một nhóm người bất bình vì đã tặng một số tiền hậu hĩnh để có được một chỗ ngồi không bị che khuất tầm nhìn. Một cơn xôn xao lan khắp khán giả khi Neely bước vào.
Kevin gọi sâm banh nhưng Neely chỉ nhấm nháp ly của cô. Anne quan sát đám đông và nghĩ tới chương trình quảng cáo hàng mới mà nàng phải thực hiện ngày mai. Đêm đã khuya và nàng nhận thấy cuộc trình diễn sẽ không bắt đầu theo đúng thời khoá biểu. Ngày mai nàng phải sử dụng các "bảng nhắc". Nàng quan sát thiên hạ đang chen lấn nhau một cách thô bạo ngoài cửa. Các buổi khai diễn vẫn không có gì thay đổi – vẫn những người nôn

nóng chờ đợi được xếp vào bàn của mình, vẫn cái cảnh đút tiền để có chỗ ngồi được tốt hơn, vẫn những nhân viên phục vụ mướt mồ hôi vội vã chạy tới lui để xếp thêm bàn phụ gần sân khấu, cố tình không biết đến những lời than phiền của những bàn bị che chắn. Nhiều người lúc đầu được ngồi sát sân khấu giờ đây đã bị ba dãy bàn chen phía trước. Sàn nhảy chỉ còn nửa diện tích ban đầu. Và ngay lúc dường như không thể nào nhét thêm một người nào nữa vào trong phòng, Anne chợt thấy nhân viên phục vụ ráng nhét thêm một chiếc bàn nhỏ khác sát sân khấu. Đó là chỗ đối diện với bàn của nàng.

Helen bước vào cùng với một thanh niên dáng điệu mảnh khảnh. Anh ta là một diễn viên múa thuộc loại thứ yếu trong vở nhạc kịch, đẹp một cách ẻo lả, kiêu hãnh một cách khờ khạo vì được thiên hạ chú ý đến mình. Helen chắc hẳn đã biết tất cả về "người bạn chung buồng" của anh ta, nhưng anh ta đóng vai trò hộ tống hết sức hoàn hảo. Anh ta nắm lấy bàn tay Helen, chăm chú nghe mọi lời bà ta nói, thỉnh thoảng cười thành tiếng và thích thú với những lời giới thiệu mà Helen đã gán ghép anh ta vào trong lúc bà ta quay sang những bàn chung quanh và to tiếng chào hỏi bạn bè. Ông trưởng ban phục vụ đáp lại những lời kêu gọi ầm ĩ của bà ta với một vẻ nhẫn nhục.

Anne có thể nghe rõ bà ta hét lớn từ phía bên kia phòng.

- Tôi biết đây là một trong những nơi tự khoe không dọn rượu trong lúc cuộc trình diễn đang tiếp tục, và vì vậy hãy lấy ra đây mấy chai nước nho trước khi qúa muộn.

Cuối cùng ánh đèn mờ đi. Xướng ngôn viên giới thiệu Franco Salla. Anh ta là một ca sĩ tráng kiện, đặc biệt xuất sắc trong các bài hát của Ý. Khán giả đã biết điều này thông qua các bảng quảng cáo và hăm hở suy tôn anh ta là một minh tinh. Anh ta đã được yêu cầu hát thêm nhiều bài. Rồi sau một lời cảm tạ đầy duyên dáng, càng thêm quyến rũ nhờ giọng nói, anh ta nghiêm nghị quay về phía rìa sân khấu và với một vẻ kính nể, giới thiệu "con người vĩ đại của ngành nhạc kịch, nữ hoàng của mọi thời đại, đã là một minh tinh sáng chói trên nền trời Broadway trong nhiều thập kỷ, Helen Lawson".

Helen gượng mỉm một nụ cười. Bà ta đứng lên và vẫy tay thân thiện với khán giả.

Rồi Franco chợt quay người và nhìn Neely. Khán giả theo dõi ánh mắt của anh ta. Giọng nói của anh ta dịu dàng và đôi mắt trở nên âu yếm với vẻ ngưỡng mộ.

- Và bây giờ là minh tinh cả đời chỉ có một…cô gái mà mọi người đều yêu mến…nữ ca sĩ mà mỗi ca sĩ đều ái mộ…

Anh ta dừng lại, dò dẫm, tựa hồ không tìm được lời nào xứng đáng nhất để mô tả Neely. Anh ta chỉ biết mỉm cười và nói.

- Cô Neely O'Hara.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm nổ. Một vài người đứng dậy để hoan hô. Rồi đột nhiên khán giả đồng loạt cùng đứng dậy vừa la hét vừa yêu cầu Neely hát một bài. Kevin cũng đứng lên. Anne không biết phải làm gì; tất cả mọi người đều đứng ngoại trừ Helen Lawson và chàng diễn viên múa của bà ta. Helen vẫn ngồi yên với một nụ cười đờ đẫn trên mặt và vỗ tay một cách yếu ớt không làm vang lên một âm thanh nào. Anh chàng diễn viên lầm lì nhìn bà ta, chờ lệnh.
Cuối cùng Neely đứng lên và bước tới micro. Cô duyên dáng cám ơn mọi người và cố khước từ. Khi khán giả vẫn dồn dập đòi hỏi, cô đành nhún vai và quay sang ban nhạc. Sau một cuộc thảo luận nhanh chóng về âm điệu và hợp âm, cô ra giữa sân khấu và hát.
Cô hát thật tuyệt vời. Giọng cô trong trẻo và cao vút, và khán giả đáp ứng lại bằng sự say mê điên cuồng của những người sùng bái trong một cuộc tái ngộ. Cô hát sáu bài rồi mới có thể xin khước từ được. Cô trở về bàn trong một trạng thái ngây ngất, mắt sáng ngời những giọt lệ xúc động. Nhiều nhà báo đến chúc mừng cô, và nhiều phụ nữ ăn mặc tuyệt đẹp đến xin chữ ký cho "con gái của tôi". Neely vui vẻ ký lên các tấm thực đơn, danh thiếp và mẩu giấy. khi cuối cùng làn sóng người đã dứt, cô nốc cạn ly sâm banh.
- Anh biết, em có thể bắt đầu thích cái này đấy.
- Hát trong một câu lạc bộ ăn tối? – Kevin hy vọng hỏi.
- Không, uống sâm banh ngon thật – cô vừa nói vừa rót một ly khác – muốn an toàn hơn thì nên uống Scotch hoặc vodka, nhưng đêm nay là một đêm ngoại lệ. Tốt nhất là không nên tập thói quen này, bởi vì sâm banh sẽ làm mập rất nhanh. Cứ nhìn Bà Già Độc Địa kia thì thấy rõ, cái thân mập ú kia chính là rượu nho được cô đặc lại đấy.
- Neely, đêm nay cô thật là xuất sắc – Kevin bắt đầu.
- Tất nhiên là dễ được xuất sắc khi hát những bài cũ. Ngày nay người ta không biết những bài ca như thế nữa.
- Nhưng trong chương trình trên đài truyền hình của tôi, cô chỉ cần như thế là đủ.
Cô cười.
- Ồ, chúng ta lại phải quay trở về đề tài đó nữa hay sao?
- Neely, công chúng say mê cô…
- Đó là điều chắc chắn. Họ cũng say mê các cuốn phim của em. Có phải do lỗi của em nên các chi phí lên quá cao nên người ta mới không thể nào chen vào Hollywood?
- Không phải chỉ vì vấn đề chi phí không đâu, Neely à.
Mắt cô nheo lại làm cho cô mất vẻ vui tươi.
- Và họ đã nói gì vậy, thưa ông anh giàu có?
- Họ nói cô đã làm cho các chi phí tăng vọt…cô là người không đáng tin

cậy…và cô đã mất giọng.
Anne quay người với vẻ sốt ruột và cố bắt ánh mắt của Kevin để ra hiệu nhưng ông không để ý đến nàng và mắt vẫn không rời Neely.
Neely gượng nở một nụ cười.
- Anh vừa mới nghe em hát, bởi vậy anh đừng tin bất cứ điều gì đọc được trên báo.
- Tôi không tin đâu, bởi vì tôi đã nghe cô hát đêm nay. Và không một ai trong phòng này tin chuyện đó. Nhưng đây chỉ là một nhóm người ít ỏi. Còn công chúng vẫn tin vào những gì họ đọc được trên báo, Neely à. Nhiều nhà sản xuất phim tin vậy.
Nụ cười của cô biến mất.
- Này ông anh rầu rĩ, em đang vô cùng vui thú. Vì vậy em mới đứng lên và hát cho bữa ăn tối của mình. Anh còn muốn gì ở em nữa?
- Một chương trình trên đài truyền hình.
Cô thở dài.
- Chúng ta lại bắt đầu rồi, Charlie.
- Tôi vẫn giữ ý định đó, Neely à. Đêm nay ở đây cô đã thuyết phục mọi người rằng cô hát rất hay. Tại sao lại không thuyết phục cả thế giới? Cô có biết cô sẽ gặp bao nhiêu người trong một chương trình đặc biệt trên đài truyền hình không? Tôi sẽ làm cho cả nước biết đến cô trong mấy tuần lễ…
- Bỏ chuyện đó đi – cô vừa bảo vừa với tay lấy chai sâm banh – Kìa, chai này đã cạn rồi, hãy gọi thêm một chai nữa đi.
Kevin liền ra hiệu. Anne nhìn đồng hồ tay. Neely bắt gặp cử chỉ đó liền nắm lấy cánh tay của nàng năn nỉ.
- Khoan đã, đừng có buồn bực như thế. Đêm nay là một đêm đặc biệt của tao mà.
- Nhưng đã một giờ rưỡi rồi và ngày mai tao phải diễn tập rất sớm.
- Thế sao? (Neely bật cười) Anne, đó chỉ là một loại chương trình chào hàng. Đâu có giống như mày đang đóng vai chính trong một cuốn phim sử thi của De Mille. Hơn nữa tao quen biết ông chủ của mày, tao sẽ nói giúp cho mày một tiếng. (Cô nháy mắt với Kevin). Chúng ta chỉ uống hết chai mới này rồi thôi. Nhưng trước hết, chúng ta hãy sửa sang lại mày mắt đã.
Anne thở dài và lê bước tới phòng trang điểm. Cô gái phục vụ liền vồ vập với Neely và một vài người đàn bà khác đang tô lại lớp hóa trang cũng ngừng tay khen ngợi cô không ngớt lời. Neely cố tỏ một vẻ khiêm tốn đầy duyên dáng. Anne kiên nhẫn đứng chờ cho căn phòng dần dần vắng bớt. Cuối cùng Neely ngồi xuống trước một tấm gương và chải lại tóc.
- Này Anne, mày hãy làm sao cho Kevin đừng bám lấy tao nữa. Ông ta rất là tử tế nhưng cứ như là một cái đĩa hát mẻ. Mày hãy nói với ông ta tao dứt khoát không bao giờ trình diễn trên truyền hình.

- Mày không thể trách anh ấy cố tìm cách thuyết phục mày…- Anne nói.
- Ông ta nói như thế là quá đủ rồi. Hơn nữa…
Cửa phòng chợt mở và Helen Lawon bước vào. Bà ta lạnh lùng nhìn sững Anne một lúc với vẻ căng thẳng, rồi đột nhiên thay đổi thái độ, gật đầu nói:
- Vui mừng gặp lại cô, Anne. Tôi nghe nói cô đã trở thành một đại minh tinh truyền hình.
Anne gượng mỉm cười và cố nghĩ ra một câu trả lời. Nhưng bà ta đã miễn cho nàng chuyện đó. Bà ta ngồi xuống bên cạnh Neely và thân mật vỗ lên lưng cô.
- Đêm nay cô biểu diễn xuất sắc đấy. Ước gì có được một bài của Cole Porter hoặc Irving Berlin để tôi trình diễn trong vở nhạc kịch hạng bét đêm nay. Tôi nghe tin cô có đến xem…Sao cô không vào hậu trường chào tôi một tiếng?
- À…bọn em vội vã đến đây…Chị thừa biết, khó khăn lắm mới kiếm được một bàn – Neely ấp úng.
- Nào, đừng nên đối xử với nhau tệ như thế - Helen bảo – quái đản thật. Không một ai thích chào hỏi sau một vụ thất bại. Tôi vẫn muốn nghe người ta bàn tán về mình…Nhưng đó là chuyện đời tôi. Tôi đã thử cho hai nhà soạn nhạc vô danh một cơ hội.
Neely nhe răng cười với vẻ thân mật.
- Một người nào đó phải cho họ một cơ hội chứ. Và nếu chị không thể giúp cho họ thành công thì không một ai có thể.
- Tôi luôn luôn tạo cơ hội…nhờ thế một người nào đó, như cô chẳng hạn, mới được nổi tiếng. Tôi đã tạo cơ hội và giải thoát cho một ca sĩ hộp đêm tàn tạ trở thành một ngôi sao sáng. Thế mà không có ai cám ơn tôi một tiếng, kể cả cô em.
Nụ cười của Neely tan biến.
- Không phải nhờ ở nhạc kịch của chị mà em được đóng phim ở Hollywood. Đó là nhờ em đã biểu diễn ở hộp đêm.
- Và do đâu mà cô làm được việc đó? Bằng cách dùng tôi làm tấm ván nhún.
- Thôi được, xin cám ơn chi, Helen. Theo em còn nhớ, em vẫn thường cám ơn chị mỗi đêm, nhưng em xin cám ơn chị một lần nữa. Em là người tình nghĩa. Đi thôi, Anne.
- Cô đừng quá lịch sự với tôi như thế. Tôi có đọc báo. Cô hiện giờ không ký được một hợp đồng nào. Cô là một kẻ đầu đường xó chợ, nhờ tôi cho một tiết mục biểu diễn mới có thể tiến xa, nhưng…
Neely chồm dậy và nhìn Helen bằng đôi mắt nảy lửa. Cô gái phục vụ tiến tới gần, hồi hộp với tiết mục không có trong chương trình đơn điệu này.
- Đi thôi Neely – Anne nói nhanh – Kevin đang chờ.
Neely hất tay Anne sang một bên và trừng trừng nhìn Helen.

- Chị vừa gọi tôi là gì vậy?
Helen đứng lên và cương quyết đương đầu với Neely.
- Một kẻ đầu đường xó chợ. Cô là cái gì khác? Một cô bé lang thang theo một gánh hát rong hạng ba thậm chí chưa bao giờ bước chân đến trường học. Tôi đã ngạc nhiên khi cô có thể đọc được lời các bài hát. Tôi cho cô tiết mục đó chỉ vì tôi và Anne hết sức thân thiết.
- Thân thiết! – Neely gằn giọng – Chị chỉ có mỗi một việc là muốn nhờ cô ấy làm mối lái cho chị.
- Cô nói nghe thối lắm! Tôi và Anne là đôi bạn thân thực sự. Chúng tôi có một sự hiểu lầm, nhưng tôi vẫn là một người bạn cố tìm cách cho Anne khỏi bị sa vào tay một tên người Anh đểu cáng. Tôi hành động như thế chỉ vì muốn cho cô ấy được tốt lành – Bà ta quay sang Anne – Anh ta đã lộ rõ bộ mặt đểu cáng phải không? Tôi đã hành động đúng, phải không Anne? Tôi luôn nghĩ đến cô như một người bạn chân chính.
- Thôi đi Anne – Neely bảo – câu chuyện tình cảm này làm cho tao ngấy đến tận đây (Cô lấy tay vỗ vào bụng).
Helen không thèm biết tới Neely và cố mỉm cười với Anne như thời xưa cũ.
- Tôi nói thật đấy Anne, tôi chưa hề có một người bạn chân chính. Mọi người đều lợi dụng tôi rồi bỏ đi. Tôi vẫn mãi mãi quý mến cô và vô cùng thích thú với thành công của cô. Bây giờ tôi đã trở lại thành phố, chúng ta hãy gặp nhau và vui vẻ với nhau như ngày xưa.
- Anne, ta đi đi! – Neely cáu kỉnh bảo.
- Làm gì mà vội thế? – Helen hỏi một cách ngây thơ - cô phải đi đâu? Theo tôi được biết, lúc này cô đâu có việc gì mà làm.
- Sau khi các tạp chí phát hành, chị cũng sẽ có nhiều thì giờ rảnh lắm đấy – Neely đáp lại.
Helen nhún vai.
- Vở nhạc kịch đêm nay của tôi có thể bị chê bai đủ điều, nhưng tôi sẽ có sáu lời mời khác vào chiều mai. Còn cô thì trong sổ ghi những gì? Những buổi hoà nhạc như ngày hôm nay nữa?
- Với cái giọng bắt đầu run của chị thì trong một thời gian ngắn nữa thì chị hát cho không cũng chẳng được – Neely đối đáp – Và đêm nay tôi chẳng nghe ai hoan hô chị cả.
Một cơn giận dữ từ từ dâng lên trong cổ Helen. Khi bà ta trả lời thì giọng bà ta rít lên:
- Hạng người đã bị bỏ đi như cô thì làm gì mà biết phê phán? Tôi đã ở trên tột đỉnh chừng nào tôi thích. Còn cô thì tốt hơn là tiếp tục hát cho không, bởi vì cô chỉ được như thế là cùng. Chắc hẳn cô sẽ được vỗ tay hoan hô, bất cứ đám khán giả nào cũng sẽ vỗ tay hoan nghênh cho phần phụ thêm mà họ không phải mất tiền. Nhưng cô đã tàn đời, đã bị loại bỏ. Bây giờ hãy tránh

khỏi đường tôi đi, cô bé hết thời. Có lẽ cô không còn chỗ nào để đi, nhưng tôi có sẵn một chàng trai ngoài kia đang đợi tôi.
- Chàng trai! – Neely cười vang một cách chế nhạo – Chị gọi đó là một chàng trai hay sao? Nhưng có lẽ tốt hơn là chị không nên bắt anh ta chờ điều đó, bởi vì kể từ nay trở đi tất cả những gì chị có khả năng kiếm được chỉ là một gã pê đê để chị dẫn ra ngoài…chỉ có thế, nếu chị chịu thanh tóan mọi hóa đơn.
- Đáng lẽ cô phải biết chứ! – Helen gằn giọng – cô đã kết hôn với một anh chàng thuộc loại đó. Lạy Chúa, thậm chí cô không thể giữ được anh chàng pê đê của cô. Ngay cả với hai đứa con sinh đôi để dùng làm lợi thế thương thảo. Này…bọn chúng cũng là pê đê chứ gì?
Bà ta định bỏ đi nhưng Neely đã chặn đường.
- Này, chị nói gì về con tôi?
Giọng của Neely đang rít lên.
- Có một cặp sinh đôi pê đê thì đã sao? Tôi nghe nóii chúng rất ngoan với mẹ chúng mà. Bây giờ thì tránh ra…
Bà ta lách qua Neely và đi về phía cửa.
- Chị chưa bỏ đi được đâu! – Neely quát lớn.
Cô nhảy chồm theo Helen và chụp lấy tóc của bà ta. Helen giằng ra nhưng Neely vẫn giữ chặt.
Đột nhiên Neely buông ra một tiếng kêu kinh ngạc và nhìn sững vào vật cô đang cầm trong tay. Đồng thời hai bàn tay của Helen phóng lên đầu bà ta với vẻ khủng khiếp.
- Bộ tóc giả! – Neely vừa kêu lên vừa đưa bộ tóc dài đen nhánh cho Anne xem – lạy Chúa, tóc của bà ta cũng giả tạo như chính con người bà ta!
Helen dang tay lấy lại bộ tóc giả của bà ta nhưng Neely đã nhảy lùi lại.
- Trả lại tóc cho tôi, đồ láu cá! – Helen hét to – nó đáng giá tới ba trăm đô la đấy!
Neely đội bộ tóc giả lên đầu mình và nhảy múa khắp phòng.
- Này, xin lưu ý tôi tóc nâu!
Helen bước theo cô.
- Đưa lại cho tôi, đồ quỷ sứ!
- Helen, trông chị dễ sợ quá. Tôi nghĩ chị cứ để như thế này mà còn hấp dẫn hơn.
Helen sờ lên mái tóc dựng ngược của mình.
- Tôi đang để cho nó mọc dài ra – bà ta nói với vẻ buồn rầu – Bọn thợ làm tóc tồi tệ ở Jamaica không biết sử dụng thuốc nhuộm và khi tôi trở về đây, cả mái tóc gẫy hết. Bây giờ thì Neely, đưa tôi bộ tóc giả đó đi!
Với một cử động hết sức bất ngờ, Neely phóng vào một phòng vệ sinh. Helen lao theo cô, nhưng Neely quá nhanh. Cô đã cài chốt cửa. Giây lát sau

chợt có tiếng nước chảy ào ào trong bồn cầu.
- Này, cô ta đang giở trò quái quỷ gì trong đó? – Helen gào lên và quay về phía Anne – Chúa ơi, tôi dám cá cô ta đã liệng mái tóc giả của tôi vào cầu tiêu. Tôi sẽ giết chết con bé nanh ác đó!
Helen lớn tiếng nguyền rủa trong lúc Anne và cô gái phục vụ cố hết sức thuyết phục Neely. Trả lời lại họ chỉ có tiếng nước tiếp tục chảy ào ào trong bồn vệ sinh. Helen đập thình thình lên cánh cửa. Bên trong buồng, Neely chỉ cười khúc khích và lại giật cho nước chảy. Lần này có một tiếng ùng ục kỳ lạ, sau đó là tiếng nước bắn lên tràn ra ngoài. Một vũng nước chảy nhanh qua phía dưới cánh cửa và lan rộng khắp phòng.
Cánh cửa chợt mở và Neely vừa thận trọng nhón gót bước qua vừa cười như điên.
- Ôi…quỷ quái thật… - cô hổn hển nói – Cái vật ngớ ngẩn đó thậm chí không chịu trôi xuống bồn cầu.
Cô gái phục vụ thận trọng giơ bộ tóc giả ướt sũng lên. Trông nó giống như một con vật chết đuối.
- Tiêu ma rồi! – Helen rít lên – tôi có thể làm gì được bây giờ? (Bà ta quay về phía Anne, nước mắt chảy ròng ròng). Bây giờ làm sao tôi có thể đi ra ngoài kia?
Anne sững sờ nhìn bà ta trong lúc nước vẫn tiếp tục chảy tràn qua phòng. Rồi trong bầu không khí im lặng, cô gái phục vụ chợt hắng giọng lên tiếng:
- Cô O'Hara, như thế là không tốt. Co' lẽ cô đã làm hư hệ thống thoát nước.
Neely bật cười.
- Cô hãy gởi hoá đơn cho tôi – cô nói – Cứ ghi mọi phí tổn từng xu một. – Cô nhặt túi xách lên rồi tìm kiếm và kéo ra một tờ giấy bạc năm đô la - Đây, cô có thể dùng tờ giấy này làm thông bất cứ bồn vệ sinh nào trong thành phố - Cô quay sang Anne – Nào, chúng ta hãy để cho con ó già đầu hói này mặc tình la hét (Rồi cô dịu ngọt nói với Helen) Tôi hy vọng anh chàng pê đê của chị không đến nỗi bị cảm lạnh vì phải ngồi một mình ngoài kia.
Anne đi theo Neely bước ra ngoài cửa. Khi đã ra ngoài, nàng nói với Neely:
- Như thế thì hơi quá đấy Neely.
- Hơi quá! Đáng lẽ tao phải ám sát bà ta.
- Nhưng vậy là hơi quá. Bà ta không thể ra ngoài trước khi mọi người về hết.
- Đồng ý, thế là đêm nay bà ta đành chịu trận. Ngày mai bà ta có thể mua một bộ tóc giả khác. Nhưng ngày mai tao vẫn còn nhớ những lời bà ta nói về con tao…và tao. Thế là tao đã bị loại bỏ…tao chỉ có thể hát cho không thôi chứ gì? Đó là lý do khiến cho bà già khốn khổ kia…(Cô sải bước trở về bàn). Kevin, anh còn muốn em tham gia chương trình truyền hình như anh đã nói không?
Bộ mặt của Kevin liền rạng rỡ hẳn lên.

- Tốt lắm, anh đã có hợp đồng rồi đấy – Neely nói rồi ngồi sụp xuống ghế và tự rót cho mình một ly sâm banh – Anh cứ thảo hợp đồng rồi đưa cho đại lý và luật sư của em xem lại.
- Ngày mai tôi xin tiến hành ngay – Kevin vội vàng nói.
Trong lúc đó họ bắt đầu bàn luận về cuộc trình diễn, phòng vắng người dần. Neely và Anne quan sát chàng trai đang lo lắng ngồi ở bàn của Helen, mắt dán chặt vào cánh cửa.
- Tôi tự hỏi chuyện gì đã xảy ra cho Helen Lawson – Kevin nói trong lúc trả tiền – có lẽ bị kẹt với mấy người hâm mộ bà ta.
- Phải, không chừng một người trong bọn họ đã lột da đầu bà ta – Neely nói với vẻ ngây thơ.
Trong lúc họ đi qua phòng trang điểm, Anne nhìn ngược trở lại căn phòng gần như trống trơn tới tận bàn của Helen. Anh chàng diễn viên múa đang lục túi như điên cuồng cố kiếm cho đủ tiền để thanh toán tờ hoá đơn ông trưởng ban phục vụ vừa đưa đến. Kevin siết chặt cánh tay Anne một cách sung sướng.
- Cô không đổi ý về vụ trình diễn trên truyền hình chứ Neely?
Cô vui vẻ khoác tay Kevin.
- Em sẽ cố hát cho thật hay cho chương trình của anh, nhưng anh phải trả cho em thật nhiều tiền.
- Rất vui lòng – Kevin trả lời.
Ông nhìn Anne với vẻ biết ơn thầm lặng. Đàn bà thật là buồn cười – ta có thể nói mỏi cả miệng mà không đi đến đâu, nhưng rồi cứ bỏ mặc họ 10 phút với nhau trong phòng trang điểm rồi thì bất cứ việc gì cũng có thể xảy đến…
Kevin thông tin với báo chí đủ thứ chuyện về chương trình truyền hình sắp tới. Neely được nhiều tạp chí quan trọng và các bình luận gia truyền hình tiên đóan đây là một màn xuyên phá trọng đại. Ngành truyền hình đang ở vào thời kỳ trưởng thành. Cuối cùng khán giả truyền hình sẽ được biết thế nào là tài năng thật sự.
Kevin thuê một biên đạo hàng đầu về múa ba lê, một nhà sản xuất và đạo diễn cũng thuộc loại xuất sắc. Ông tăng cường sản xuất nhiều sản phẩm mới sẽ được giới thiệu trong cuộc trình diễn và nhiều cảnh đặc biệt được thiết kế cho Anne để thể hiện phong cách mê hoặc mới. Cuộc trình diễn sẽ được phát hình vào đầu tháng 11, hứa hẹn sẽ là một sự kiện ngoạn mục nhất trên màn ảnh truyền hình mùa này.
Neely dọn đến ở trong một khách sạn, đặt một chiếc dương cầm và suốt tháng 10 chỉ qua lại giữa phòng của cô ở khách sạn và phim trường Nola, diễn tập, ăn kiêng, làm việc với một kỷ luật khắt khe. Cô nhất quyết sẽ cho trình diễn chương trình này ở Hollywood và làm cho Helen Lawson phải rút lui lời nói của bà ta. Cô mà là hạng người đã bị bỏ đi hay sao? Không đáng

tin cậy, chỉ có thể hát cho không thôi sao? Cô sẽ thích thú khi được trông thấy bộ mặt của Helen khi bà ta đọc báo. Mọi tờ báo sẽ bảo chưa bao giờ có một người nào được trả tiền lương lớn như thế trong ngành truyền hình. Họ cũng sẽ khen ngợi lòng dũng cảm của Neely vì cô đã dám nhảy vào lãnh vực mới.
Neely không hề lo sợ. Quả thật chỉ là một cuộc trình diễn tại chỗ và không có màn quay lại. Cô sẽ cho Hollywood trông thấy…cô sẽ cho tất cả thấy. Trong tất cả các buổi phỏng vấn, cô đóng một vai Neely ríu rít, bồn chồn, hăm hở, trẻ trung…Thiên hạ sẽ bảo tất nhiên cô ta lo sợ…tất nhiên cô ta mất bình tĩnh. Nhưng cô thầm biết đấy là một việc chắc chắn…gần như đã hoàn thành. Cô làm sao mà thất bại được. Trong 12 bài hát thì cô đã từng biểu diễn sáu bài, không có bài nào chưa được thử trước và thậm chí không có một màn nào cần phải học thuộc. Cô chỉ cần đọc theo các bảng nhắc. Chà, nếu đám diễn viên theo lối cổ ở Hollywood biết mọi việc dễ dàng như thế này, chắc họ sẽ đổ xô sang ngành truyền hình. Nhưng cô sẽ không bao giờ tiết lộ điều này ra.
Neely uống ba viên Seconal trước ngày trọng đại. Cuộc diễn tập với đầy đủ y phục đã được ấn định lúc 10 giờ sáng, và cô đến đúng giờ, đã được ngủ đầy đủ và hăm hở bắt đầu. Giờ đầu tiên được dùng để thử lại lớp hóa trang của cô. Rồi đến đúng 11 giờ rưỡi, cuộc diễn tập thực sự bắt đầu. Cô nói mấy lời mở đầu trôi chảy, với vẻ phấn khởi, trẻ trung. Rồi cô bắt đầu hát bài ca thứ nhất. Vừa hát được ba nhịp, ông đạo diễn kêu lên:
- Cắt!
Đoạn ông ta ra khỏi chỗ đứng, vừa bước dọc theo lối đi giữa các dãy ghế vừa nói tiếp.
- Neely, cô đang hát không đúng hướng máy quay.
- Tôi không hiểu ông muốn nói gì – cô tế nhị đáp.
Cô có nhiệm vụ hát, còn vấn đề máy quay là của người quay phim.
- Máy quay số một chiếu vào cô lúc khởi đầu. Nhưng khi hát cô phải hướng sang máy thứ hai.
- Máy quay thứ hai là cái nào?
- Là cái có đèn đỏ. Cô hát nửa lời rồi đổi sang máy số ba khi tới đoạn hợp xướng, rồi trở lại máy quay thứ 2 trong tám nhịp cuối.
- Chà, thế thì tôi phải tốt nghiệp học viện kỹ thuật Massachussetts mới đoán ra nổi. Tại sao chúng ta cần tới nhiều máy quay như vậy?
- Cô em thấy đó. Công việc gay go hơn cô tưởng. Cô chỉ cần nhớ tới đèn đỏ - đó là dấu hiệu máy quay đang hướng về cô. Cô không được quên điều này.
Cô lại bắt đầu thận trọng quan sát các máy quay phim. Công việc tiến hành tốt đẹp. Nhưng cô lại quên mất vị trí của mình trên bảng nhắc. Lần kế tiếp cô tập trung vào bảng nhắc thì bỏ quên mất máy quay số ba.

- Cô đừng lo nghĩ về mấy tấm bảng – ông đạo diễn van nài – người cầm bảng sẽ bám theo cô. Còn cô thì bám theo các máy quay.
- Nhưng tôi đã quen máy quay phim bám theo tôi – cô than vãn.
Ông đạo diễn vẫn kiên nhẫn.
- Cô sẽ quen với kiểu quay mới này. Bây giờ chúng ta hãy thử lại lần nữa.
Có hai màn diễn tập nữa. Bộ mặt của ông đạo diễn có vẻ phờ phạc trong một nỗi tuyệt vọng thầm lặng.
- Neely, cô đã bước ra khỏi vạch phấn hai lần, ra khỏi phạm vi của máy quay.
- Nhưng tôi phải di chuyển khi tôi hát.
- Hay lắm cô em, nhưng chúng ta hãy quy định ranh giới để cho tôi có thể sắp xếp các máy quay.
- Tôi không thể. Tôi di chuyển khi tôi cảm thấy cần, và mỗi lần là một kiểu khác.
Và cứ như thế, hết giờ này qua giờ khác mệt nhoài với mấy chiếc máy quay phim. Lớp hóa trang của Neely bắt đầu nhoè và mái tóc của cô trở nên ủ rũ. Cho tới năm giờ mà cuộc diễn tập vẫn chưa hoàn tất.
Ông đạo diễn cho mọi người nghỉ giải lao để ăn tối. Ông ta đến bên cạnh Neely và khoác tay qua vai cô với vẻ vô tư lự.
- Sáu giờ chúng ta sẽ diễn lại từ đầu. Thẳng một mạch cho dù cô có pham phải một sai lầm nào. Tôi phải điều chỉnh lại tất cả. Rồi tôi sẽ cho cô biết đọan nào sai cần phải thay đổi và cắt bỏ. Cô sẽ có thời giờ để chỉnh lại hóa trang và nghỉ xả hơi một lát trước khi tiếp tục.
Đối với Neely, cuộc diễn tập lần cuối có đầy đủ y phục là cả một cơn ác mộng. Những con mắt màu đỏ của máy quay phim dường như không ngừng nhảy qua lại, và mấy tấm bảng nhắc lời ca tựa hồ nhoè đi vì những bóng đèn nóng bỏng. Cô sẽ cất tiếng hát, diễn cảm một cách sâu sắc, đạt được những âm điệu mà cô biết là tuyệt hảo…mắt cô sẽ nhắm lại rồi mở ngay ra trong một nỗi kinh hoàng. Không có một chiếc máy quay phim nào kỳ diệu như ở Hollywood cứ liên tục bám theo cô, chờ đợi ghi lại mọi cử động của cô, không có một ai ghép nối lại những tấm ảnh đẹp nhất với nhau. Không, chỉ có lũ quái vật mắt đỏ kia mà cô phải bám theo và mấy tấm bảng nhắc liên tục đổi chỗ kia. Cô mất hút chúng – đáng lẽ cô không được nhắm mắt lại. Chúng ở đâu? Cô ấp úng một lời ca. Có tiếng người bảo cô cứ tiếp tục…Chúa ơi, mấy tấm bảng đâu rồi? Và máy quay nào, phía tay trái – phải, bóng đèn màu đỏ đang cháy sáng. Tạ ơn Chúa, bài ca đã xong. Mẹ kiếp, bây giờ phải làm gì? Tấm bảng nào đang nhắc? Ồ đúng, giới thiệu Anne và sản phẩm. Ôi, tạ ơn Chúa! Lúc này Anne đang nói – Cô được nghỉ xả hơi. Mẹ kiếp! Đáng lẽ ra cô phải chạy ngay vào cánh gà! Có một cô phục vụ đang vẫy tay như điên cuồn – đây là thời gian thay đổi ba phút. Chỉ ba phút để

thay đổi y phục, và Anne đã diễn được phân nửa…
- Tôi không thể! – cô gào lên – Tôi không thể làm được việc này! Tôi thực sự không thể làm cho một bài ca sống động nếu tôi phải lo nghĩ về các dấu phấn, mấy chiếc máy quay phim và những thay đổi nhanh chóng. Nếu tôi muốn nhắm mắt, tôi phải nhắm mắt lại. Có thế tôi mới cảm thấy thoải mái. Tôi không thể làm trò này…tôi không thể!
Kevin đã ở trong phòng kiểm soát. Ông lao xuống lối đi giữa các dãy ghế và đến gặp ông đạo diễn. Cả hai cùng cố trấn an Neely.
- Tôi không thể tiếp tục. Tôi sẽ tự biến thành một kẻ làm trò hề! (Giọng nói của Neely trở nên nghẹn ngào).
- Neely, cô là diễn viên nhà nghề kia mà – ông đạo diễn khẩn thiết bảo. – một khi khán giả ngồi đầy nhà hát và cô nghe tiếng vỗ tay hoan hô cô sẽ bình tĩnh lại ngay.
- Không! – cô nức nở - tôi sẽ phải diễn tập màn này suốt một tuần. Tôi không thể bám theo tám chuyện cùng một lúc và làm tốt tất cả. Tôi không thể cứ chăm chú nhìn các dấu phấn, rồi mấy chiếc máy quay phim và những tấm bảng nhắc. Tôi không thể làm được việc này…tôi sẽ làm cho mọi việc hỏng bét!
- Neely! (Anne ôm choàng lấy người cô). Mày hãy nhớ lại hồi ở Philadelphia, mày làm sao mà nhảy vào đóng một vai trong vở Đụng phải Trời ngay lúc vừa được thông báo.
- Hồi đó tao không có gì để mất – Neely vẫn vừa khóc vừa nói – Tao chỉ là một con bé. Tao đâu có danh tiếng gì mà sợ bị đe doạ. Còn giờ đây tao đã là một minh tinh…nếu tao có vẻ không được đẹp hoặc trình diễn không ra trò gì cuộc đời tao kể như bế mạc.
- Cô sẽ ngon lành mà! – ông đạo diễn liên tục nhắc lại.
- Không, không! Tôi sẽ không đóng trong chương trình này!
- Neely, mày phải đóng – Anne nài ép – Thời gian dành cho…cuộc trình diễn sẽ tiếp tục trong một giờ nữa.
- Tao không thể làm được việc này! – Neely vẫn thổn thức.
- Thế thì cô sẽ không bao giờ làm việc trở lại – ông đạo diễn bỗng gằn giọng.
- Ai mà cần? Nếu tôi nói không bao giờ đặt chân đến gần một phim trường của đài truyền hình một lần nữa thì có lẽ quá sớm!
- Tôi muốn nói trong bất cứ môi trường nào… - ông đạo diễn lạnh lùng bảo.
- Ai nói thế?
- AFRTA. Nếu cô bỏ trình diễn nửa chừng như thế này, tức là cô đơn phương huỷ hợp đồng. Tất cả các hiệp hội đều liên kết với nhau trong việc giữ gìn luật lệ. AFTRA, SAG và công đoàn diễn viên.
- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi đột nhiên gục chết?

Ông ta mỉm cười một cách lạnh lùng.
- Bất hạnh thay, tôi khó lòng tin được chuyện đó.
- Ông không thể loan báo tôi bất thần bị bệnh viêm thanh quản hay sao? – cô năn nỉ.
Ông đạo diễn thở dài.
- Neely, vị bác sĩ của đài truyền hình sẽ đòi khám nghiệm cô. Đài đã đầu tư rất nhiều vào dịch vụ quảng cáo. Bây giờ cô hãy xem lại đi…Cô đã trải qua một giờ…thậm chí không nghĩ đến cuộc trình diễn. Cô hãy vào phòng trang điểm của cô và nghỉ ngơi đi.
Neely liền đi vào phòng trang điểm. Cô hối hả gọi điện thoại và nói chuyện với một người trực tầng ở khách sạn của cô. Anh ta đến sau đó 10 phút. Một tờ giấy bạc 20 đô la và một cái chai nhỏ được trao đổi với nhau. Neely chăm chú nhìn cái chai.
- Lũ búp bê nhỏ bé màu đỏ! – Cô nhẹ nhàng – Bây giờ xin vì Chúa hãy ra tay hành động đi. Tao hết lòng tin cậy bọn mày. Tao không thể dùng rượu để giúp sức bọn mày, vì họ sẽ bảo tao say – Cô nhanh nhẹn nuốt sáu viên thuốc – nào bé con – Cô vừa thì thầm vừa nằm xuống – nào…Tao đã không ăn gì cả. Bé con có thể tác dụng nhanh trong cái bao tử trống rỗng.
Mười phút sau cô bắt đầu cảm thấy phản ứng, đầu óc quay cuồng quen thuộc. Cứ để cho nó thấm dần suốt cơ thể. Chắc vẫn còn chưa đủ. Họ sẽ có thể đánh thức cô dậy bằng cà phê đen. Cô lảo đảo tới bồn rửa tay và uống thêm hai viên nữa.
- Nào các em búp bê, hãy làm cho Neely không đứng lên nổi để cho nó có thể đau ốm…
Cô thoáng nghe những tiếng động của khán giả đang nối đuôi nhau đi vào, của các nhạc sĩ đang so dây. Cô nuốt thêm hai viên nữa. Cô lờ mờ nghe một những nào đó gọi tên cô, nhưng cô đang lềnh bềnh trôi đi rất xa…
Đài truyền hình phải chiếu lại một chương trình cũ. Họ thông báo vì một số khó khăn về mặt kỹ thuật, chương trình của Neely O'Hara không thể chiếu được. Kevin không buộc tội Neely, nhưng đài truyền hình đâu chịu im lặng. Neely đã phải bị đưa đi xét nghiệm. Trong mùa mới này có quá nhiều nhân vật quan trọng được sắp vào chương trình, và nếu Neely thoát ra một cách dễ dàng không chừng sẽ có nhiều tai hoạ khác. Cô đã bị đình chỉ một năm không được làm bất cứ việc gì như đóng phim, lên sân khấu, trình diễn trong các câu lạc bộ và trên truyền hình.
Thoạt tiên cô bất cần. Cô trở về California và ẩn náu ở hồ bơi của mình. Các nhật báo và tạp chí thương mại tấn công cô một cách không thương tiếc. Họ gọi cô là kẻ thất thường, họ nói bóng gió cô nghiện rượu, họ nhất trí tuyên bố' cô là đồ bỏ.
Đôi khi cô nằm lì trên giường suốt ngày này sang ngày khác, cho tới lúc bà

quản gia ép cô phải ra hồ bơi. Đôi khi giữa đêm khuya cô nhảy lên xe hơi và phóng tới một quán rượu. Tại đó cô buộc tóc bằng một chiếc khăn và không trang điểm, chẳng ai nhận ra, chìm trong đám đông vô danh, uống từng hớp bia, sung sướng vì được ở bên cạnh nhiều người. Cô bất cần? Cô đã có đủ tiền. Cô có thể ngồi không suốt năm. Mọi việc sẽ qua đi, rồi cô sẽ lấy lại phong độ và có lẽ sẽ biểu diễn trên sân khấu Broadway. Công việc đó sẽ vui thú. Cô sẽ cho mọi người thấy. Trong thời gian chờ đợi, cô có thể ăn bất cứ món gì cô muốn…và uống rượu. Ngoài ra lúc nào cũng có những viên thuốc màu đỏ và vàng. Giờ đây lại còn có thêm loại sọc xanh nữa!

Anne hết sức lo ngại vì thái độ của Neely. Theo bản năng, đầu tiên nàng định theo cô đến miền duyên hải. Neely đang ở trong tình trạng không thể bỏ mặc cô ấy một mình được. Nhưng nàng không thể dứt bỏ những ràng buộc chính nàng với đài truyền hình..và nàng lại còn phải trung thành với Kevin. Nàng cảm thấy bản thân mình cũng chịu một phần trách nhiệm vê vụ Neely bỏ cuộc làm thiệt hại một số tiền rất lớn. Kevin đã phải mất thì giờ, mất tiền quảng cáo, tiền trả công cho các nhạc sĩ và tiền phụ trội mà vẫn không có một chương trình đặc biệt để trình diễn.

Nhưng mấy tuần sau đó nỗi lo lắng của nàng về Neely đã tiêu tan dần trước cơn sốt liên miên do ngành truyền hình gây nên. Người ta đang thức hiện các cuộc thử nghiệm về màu sắc và đôi khi ánh sáng gay gắt đến mức gần như không chịu nổi. Tuy nhiên nàng không bao giờ nghĩ đến chuyện bỏ cuộc, bởi lẽ không có việc gì khác nàng muốn làm.

Đôi khi một vài bài viết về Neely – mơ hồ hoặc chính xác – xuất hiện trên mặt báo. Mọi người dường như tin chắc rằng Neely đang cố tình tự huỷ hoại cuộc đời cô. Tuy nhiên Anne không thể nào gắn nổi hình ảnh một Neely bồn chồn khổ sở với một cô gái mắt sáng ngời đã từng sống bên dưới phòng nàng ở Đường 52. Đó mới là con người thức của Neely. Bóng ma mà Hollywood đã tạo ra cuối cùng sẽ biến mất và con người thực của Neely sẽ trở lại.

Một môi trường làm sao có thể thực sự biến đổi con người. Hơn một thập niên đã trôi qua, nhưng về một phương diện nào đó, nàng vẫn có cảm nghĩ không khác gì hơn lần đầu tiên nàng đến New York. Nếu ngồi tự phân tích kỹ, nàng sẽ nhận thấy New York không còn là một tiên cảnh rộn ràng nữa. Broadway chỉ là một con đường có mái vòm của Cosney Island và Đường 42 là một khu vực giải trí. Đại lộ số 5 không còn gây hứng thú cho nàng nữa. Ngay cả cây Noel khổng lồ ở Rockefeller Center cũng không còn là một cảnh ngoạn mục. Một buổi khai diễn hoặc một hộp đêm chỉ chưng ra những bộ mặt nhạt nhẽo.

Nhưng dù sao đó vẫn là một thế giới tốt đẹp hơn thế giới của Lawrenceville. Ở Lawrenceville thiên hạ không làm gì cả và cuộc sống cứ trôi qua. Ít ra thì

nàng cũng đang ở trên sân khấu, nơi đang xảy ra nhiều sự việc. Tuy nhiên vẫn còn thiếu một cái gì đó. Đôi khi nàng nhìn vào gương thật gần và thử quan sát mình một cách khách quan. Phải chăng nàng đã thay đổi? Ngày nay nàng đã dùng đồ hoá trang. Phải chăng quả thật nàng đã đến tiệm El Morroco trong những ngày ban đầu ấy chỉ với một chút son phấn? Ngày nay nàng cảm thấy như bị lột trần nếu không có một lớp hoá trang tinh vi trên má, không bôi thuốc lên mí mắt. Và áo quần của nàng, nàng vẫn nhất thiết đòi hỏi những thứ đơn giản và có màu nhã, nhưng được may bởi các nhà vẽ kiểu danh tiếng. Và nàng đã vứt bỏ từ lâu chiếc áo choàng lông Jennifer đã cho để thay vào đó một chiếc áo khác mua ở cửa hàng áo lông lớn nhất ở New York.

Nhưng một lần, trong một lúc thoáng qua, thời gian chợt dừng lại vì ánh mắt của Allen Cooper. Họ tình cờ gặp nhau ở tiệm Clony. Nàng đang đi với Kevin. Allen giới thiệu vợ anh ta, một cô gái trẻ duyên dáng mang một chiếc nhẫn kim cương lớn, giống hệt chiếc Allen đã tặng nàng. Trong giây lát một ý nghĩ điên cuồng nhói lên trong lòng Anne, có lẽ anh ta có cả một hộc đầy đủ các cỡ thích hợp với mọi tình huống.

Nàng vẫn thường hỏi mình sẽ làm gì hoặc có cảm nghĩ như thế nào nếu ngẫu nhiên nàng gặp lại Allen. Và như hầu hết các cuộc gặp gỡ chờ đợi quá lâu, sự việc diễn ra một cách bình thường, không gây một chút xúc động nào. Mái tóc của Allen đã bắt đầu hói, nhưng anh ta vẫn còn mang cà vạt sọc và đi cùng với Gino. Anh ta đã gầy tọp người lại như những người lớn tuổi thường phải chịu. Nàng thấy anh ta có vẻ héo hon hẳn.

Nàng biết Allen muốn tỏ ra lãnh đạm và cộc lốc, nhưng sự ngưỡng mộ từ thời xa xưa vẫn tràn đầy trong đôi mắt của anh ta.

- Anne, trông cô vẫn tuyệt vời…
- Allen, trông anh cũng khoẻ lắm.
- Chúng tôi thường xuyên trông thấy cô trên truyền hình, phải không Gino?
- Phải! – Gino vắn tắt trả lời.

Mọi người ngừng lại. Lạy Chúa, phải chăng không có gì để nói sau 10 năm xa cách?

- Allie luôn luôn nhận ra cô mỗi lần cô biểu diễn trên chương trình truyền hình.

Allie là vợ của Allen.

- Tôi vui mừng nghe nói chị đã xem. Hầu hết mọi người chạy tới tủ lạnh kiếm bia trong lúc tôi xuất hiện trên màn ảnh truyền hình…
- Không, tôi luôn luôn xem, mặc dù tôi không dùng mỹ phẩm của hãng Gillian. Bà chủ thẩm mỹ viện của tôi bảo…

Cô ta đột ngột ngừng lại vì được Allen báo động bằng cách siết nhẹ cánh tay của cô ta.

Kevin đến tiếp cứu.
- Tôi chắc bất cứ ai quá trẻ và đẹp đều không cần tới sự trợ giúp của các loại mỹ phẩm.
Cô gái đỏ mặt lên vì thích thú và cười khúc khích.
- Bàn chúng ta có chuyện gì thê này? – Gino phàn nàn với giọng the thé. Nếu chúng ta đến tiệm Morroco thay vì nơi này, chắc là chúng ta không phải đứng loanh quanh như thế này.
Ông trưởng ban phục vụ ra hiệu cho Kevin hay bàn của ông đã được xếp xong. Mọi người lầm bẩm chào từ giã. Anne và Kevin bỏ đi trong lúc Gino lại tiếp tục đả kích về cách phục vụ tồi tệ và lý do họ đã không đến Morroco.
Anne chợt cảm thấy buồn. Nhiều người chia tay, năm tháng trôi qua, rồi họ gặp lại nhau. Nhưng cuộc hội ngộ vẫn không chứng tỏ một sự hoà hợo nào, không gợi lại một kỷ niệm nào, là chỉ có một nhận thức cay đắng rằng thời gian đã trôi qua và mọi việc không tươi sáng hoặc hấp dẫn như xưa kia.
Nàng vui mừng vì Lyon đang ở bên Anh. Nàng hoàn toàn không thích ngẫu nhiên gặp lại Lyon như thế này, để nhận ra mái tóc anh đã thưa đi hoặc cô gái mà anh đang dắt theo còn quá trẻ và vô vị. Tốt hơn nên giữ sao cho kỷ niệm vẫn luôn luôn nguyên vẹn như thưở ban đầu.
Nàng cũng băn khoăn về Jennifer. Có phải Jennifer sợ trở về? Tới phút cuối cùng cô đã gạt bỏ đề nghị của hãng Century và ở lại Châu Âu. Có phải cô sợ Hollywood. Làm sao cô có thể như thế? Cô hiện giờ là minh tinh lớn nhất của Châu Âu, và các cuốn phim của cô cũng được cả nước Mỹ ưa thích. Cô có vẻ tuyệt đẹp trên màn ảnh. Anne biết rõ các xảo thuật kỳ diệu trong những kỹ thuật chiếu sáng, nhưng tất nhiên Jennifer đã 37 tuổi, cho dù cô có vẻ trẻ hơn tới 10 tuổi trong tất cả các tranh ảnh quảng cáo cũng như trong hình tượng của cô trên đất Mỹ. Có lẽ cô vẫn giữ được nét duyên dáng ở Châu Âu. Nếu Neely là một thi dụ điển hình thì Hollywood quả thật là đáng khiếp đảm.

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1957
JENNIFER

Jennifer đang sợ Hollywood. Sợ chết đi được. Một lọ Seconal và một vụ rửa ruột đã bắt buộc Claude phải xem xét lại và không ký hợp đồng với hãng Century năm ngoái. Nhưng năm nay lại có một đề nghị hấp dẫn khác, và đề nghị này quá ngon lành đến nỗi không thể từ chối. Một hợp đồng ba phim và một triệu đô la không phải trả thuế sẽ được gởi vào một ngân hàng Thuỵ Sĩ. Tất nhiên Claude sẽ chia xẻ với cô, nhưng nửa triệu đô la không mất bớt một xu nào cũng đã là quá lớn! Cô không thể bác bỏ đề nghị đó. Cô đã quá 30 tuổi nhưng dáng dấp bên ngoài của cô vẫn như xưa, còn những nếp nhăn nhỏ xíu thì ánh sáng thích hợp sẽ làm biến mất tất cả. Claude sẽ chịu trách nhiệm về mọi việc thảo luận, và ông sẽ xem xét về việc quay phim và phân bố ánh sáng.
Tất nhiên còn phải bàn cãi về những bức ảnh chụp trộm. Chắc có nhiều phóng viên tại Idlewild ở New York và thậm chí sẽ có một buổi tiếp tân lớn hơn ở Hollywood. Rất có thể sẽ không bị đám nhiếp ảnh quấy rầy, nhưng Claude đã phải nghĩ ra một cách nào đó. Có lẽ ông sẽ sắp xếp giống như trường hợp của Garbo, không cho đám nhiếp ảnh hay biết gì.
Sáng sớm ngày hôm ấy, một tuần sau khi đã ký hợp đồng, Claude đến phòng cô.
- Anh vừa nhận được điện tín, tiền đã được chuyển vào tài khoản.
- Gởi riêng? – cô hỏi.
- Phải, đây là số tài khoản của em, em cứ cất kỹ vào két sắt. Anh có số riêng.
Cô duỗi người trên giường một cách sung sướng.
- Tuyệt vời quá phải không? Em có thể nghỉ ba tháng trước khi đi. Có lẽ em sẽ đến Capri rồi mới đến New York. Em sẽ mang một bộ tóc giả màu đen. Em sẽ xem các buổi trình diễn cùng với Anne và thực sự vui thú. Chúa ơi, thật là thích khi được nói lại tiếng Anh.
Claude giật chăn và lôi cô ra khỏi giường. Rồi ông mở tung cửa sổ để cho nắng tràn vào phòng.
- Anh điên đấy à? – cô hỏi.
- Em cứ đứng tự nhiên ở cửa sổ.
Cô rùng mình. Lúc này mới tháng Chín, nhưng ánh nắng đã yếu ớt và giá lạnh, gắng gượng xuyên qua bầu trời đầy mây của thành phố Paris.
Ông thở dài.

- Đúng, phải thế thôi.
- Cái gì phải thế thôi?
- Sửa lại mặt.
- Anh điên mất rồi!
Nói đoạn cô vùng ra khỏi tay ông và khoác áo choàng lên người.
Ông kéo cô tới trước tấm kính.
- Đây, em hãy nhìn thẳng vào em giữa ánh sáng ban ngày. Không, em đừng ngẩng đầu cao và mỉm cười như vậy, mà cứ nhìn vào em trong gương, một cách tự nhiên.
- Claude, em luôn luôn trang điểm…và em biết khía cạnh tốt nhất của mình. Ai có được cơ hội trông thấy em như thế này?
- Hollywood! Những người đàn ông phụ trách việc hoá trang, những người thợ làm tóc của phim trường…Lời đồn đại sẽ bay nhanh như gió.
- Nhưng em còn chưa trở thành một bà già xấu xí. Em vẫn có vẻ xinh đẹp đối với tuổi 37.
- Nhưng em không có vẻ 27 tuổi.
Cô liền nhìn chăm chú vào gương. Đúng là có một vết xệ nhỏ phía dưới hàm của cô. Thật ra không nhiều lắm, nếu cô ngẩng đầu cao ra phía sau và mỉm cười thì nó sẽ biến mất. Nhưng để tự nhiên thì nó hiện ra. Một cái yếm thịt, Claude đã gọi như thế. Đúng, cô thấy rõ điều Claude ngầm bảo đó là tình trạng da bị xệ xuống không rõ lý do, nói lên sự khác biệt giữa tuổi 20 và 30. không một nếp nhăn thực sự nào, nhưng cái nét trẻ trung căng tròn không còn nữa, không một ai nhận thấy điều đó trong một tiệm cà phê, hoặc trong ánh sáng xu nịnh…nhưng chúng vẫn còn đó. Có lẽ Claude nói đúng. Nhưng lạy Chúa! Sửa lại mặt ở tuổi 37! Cô vẫn luôn luôn nghĩ đến những bà già 60 có bộ mặt xám xịt như sáp mỗi khi cô liên tưởng đến việc sửa mặt. Cô hồi tưởng những quái vật với mí mắt bôi đậm, mặt trắng bóc mà cô đã từng trông thấy ở New York, luôn luôn có người thì thầm "Bà ta đã 65 rồi đấy. Đã sửa lại mặt nhưng chẳng ăn thua gì". Không, như thế quá mạo hiểm.
- Claude, đừng để cho Hollywood làm anh hoảng sợ. Em đã từng sống ở đó, nó không đến nỗi quá hung dữ như anh nghĩ đâu. Người này lại sợ kẻ khác. Em sẽ qua khỏi.
- Anh không muốn em chỉ qua khỏi! – ông lớn tiếng – Em là nữ thần Tình Dục của Châu Âu. Tất cả Hollywood đang chờ mong trông thấy em làm sao đọ sức được với các hình tượng tình dục của họ như Monroe, Elizabeth Taylor, và các cô này còn trẻ.
- Em không phải là Liz Taylor hay là Marilyn Monoe. Em là Jennifer North, em là em!
- Nhưng em là cái gì? Một gương mặt ,một bộ ngực! Đó là tất cả con người em…từ trước đến giờ!

- Em đâu có đóng một màn trần truồng nào trong bảy phim cuối cùng?
- Bởi vì hình ảnh ấy đã ăn sâu trong đầu óc mọi người. Em có thể mặc một cái túi bằng vải bạt nhưng thiên hạ đều biết rõ những gì bên dưới đó. Họ thuộc nằm lòng từng phân trên thân hình em, và họ thấy rõ nó bất kể em khoác cái gì lên người em. Em chớ nuôi ý nghĩ rằng em có bất cứ cái gì khác để chưng ra.
- Thế thì ở Mỹ cũng có hình ảnh đó. Họ đều đã xem các hình ảnh của em.
- Jennifer, em không tin lời xét đóan của anh hay sao? (Thái độ của ông thay đổi và ông cố mỉm một nụ cười hoà nhã). Em phải có một cái gì khác chứ. Ở Châu Âu, có rất nhiều minh tinh chuyên đóng những vai trần truồng, nhưng họ không thể sánh với em, bởi vì em có thêm một thành phần đặc biệt. Một nét duyên dáng trẻ trung mà không một cô gái Pháp nào có được. Họ có thể có duyên ngầm, láu lỉnh, ngây thơ còn em thì lại có cái vẻ mơn mởn của người Mỹ. Và vẻ mơn mởn đó chỉ có thể tồn tại cùng với tuổ itrẻ. Một gương mặt trẻ. Cho dù mái tóc của em có vàng óng và bộ ngực của em có khêu gợi, trong toàn bộ dáng dấp của em vẫn có một cái gì tạo nên cảm nghĩ ngây thơ, con gái…Gần như trong trắng. Lúc này chúng ta không có vấn đề gì phải lo ngại về thân hình em. Nó vẫn còn tuyệt đẹp lắm, nhưng em phải giảm bớt bốn ký rưỡi.
- Ồ, không được đâu. Đó là chuyện đã xảy đến với Neely. Có thể nói là em vẫn thường uống ba bốn viên thuốc ngủ mỗi đêm để giữ vững cho ngày hôm sau. Anh đừng có ý định bắt em phải uống thuốc kích thích. Em hiện cân nặng 53 ký rưỡi, và cao 1m68, như vậy là đủ người thon thả rồi.
- Đối với những màn trần truồng thì đúng thế. Nhưng vẫn chưa đủ đối với những kiểu cách đặc biệt mà họ sẽ yêu cầu ở em. Tuy nhiên, em không được dùng thuốc kích thích. Anh đã thu xếp mọi việc. Em sẽ đi Thuỵ Sĩ để chữa trị bằng giấc ngủ.
- Chữa trị bằng giấc ngủ? Như thế là suy nhược thần kinh chứ gì?
- Cũng hiệu nghiệm cho việc giảm ký. Anh đã thông báo cho họ biết em muốn sụt bốn ký rưỡi. Họ sẽ cho em ngủ suốt tám ngày liền. Em ngủ..và khi thức dậy em sẽ trở nên mảnh mai, thoải mái và xinh đẹp. Sau đó có lẽ mặt em lại thêm xệ. Vì thế em cần phải sửa mặt.
Đi xuyên qua các ngọn đồi của Lausanne, cô nghĩ đến Maria và không khỏi băn khoăn về người bạn cũ. Mọi việc dường như cách đây cả cuộc đời, tuy vậy cô vẫn nhớ rất rõ.
Bệnh viện rất đẹp. Cô nhập viện với một cái tên giả và chỉ có một ít người thân tín mới hiểu rõ lai lịch thật của cô.
- Cô không được lo nghĩ – vị bác sĩ trưởng bảo – cô sẽ ngủ, nhưng chúng tôi sẽ đánh thức cô dậy vào giờ ăn, và một nữ y tá sẽ túc trực thường xuyên để theo dõi cô. Cô sẽ ăn mà không nhận thức được điều đó, cô sẽ được dẫn đi

quanh phòng và vào buồng tắm, nhưng cô sẽ không hề hay biết gì cả. Tuy vậy cần phải có những vận động này để giữ cho phổi của cô khỏi bị nghẹt. Một cô y tá sẽ đổi vị trí nằm ngủ của cô từng giờ một. Và khi thức dậy, cô sẽ giảm bớt bốn ký rưỡi.
Jennifer mỉm cười.
- Nhưng tôi cũng mất một tuần lễ của đời tôi. Hơn nữa tôi có cảm tưởng rằng cách chữa trị bằng giấc ngủ chỉ để dành cho những trường hợp nhiễu loạn xúc cảm.
- Đúng thế. Tất nhiên không thể chữa trị một chứng nhiễu loạn có căn bệnh đã hình thành từ nhiều năm. Để chữa bệnh loại này chúng ta cần dùng cách chữa bệnh tâm thần và rất có thể cả tới cách châm điện. Nhưng rất dễ bị suy nhược cục bộ. Chúng tôi xin cho cô một thí dụ. Một phụ nữ đã lập gia đình ở Hollywood hiện đang có mặt tại đây. Chồng của bà ta là một đạo diễn cỡ lớn. Một đứa con của họ lang thang trong hồ bơi và bị chết đuối. Bà ta không thể nguôi ngoai và đương đầu với những tháng ngày sắp tới. Người chồng và bạn bè đều yêu qúy bà ta và bà ta thừa sức biết với thời gian sẽ hàn gắn lại, nhưng trong lúc này bà ta vẫn không sao tiếp tục sống nổi. Bà ta cảm thấy mình không thể sống qua những năm tháng cần thiết để làm cho ký ức bớt nhức nhối. Đây là trường hợp phải nhờ tới cách chữa trị bằng giấc ngủ. Cô nên biết, đầu óc có nhiều hốc nhỏ. Mỗi hốc là một tư tưởng hoặc một kỷ niệm. Nếu chúng ta nghĩ đi nghĩ lại về cùng một vấn đề, cái hốc sẽ trở nên sâu hơn và tư tưởng càng bị chôn chặt. Đó là cách một diễn viên học lời đối thoại. Nhưng khi tư tưởng không còn, cái hốc bắt đầu cạn dần. Và theo thời gian nó sẽ bị xóa mờ đi. Thảm kịch và tình yêu sâu đậm đối với đứa con đã khắc chặt trong tâm hồn người phụ nữ này. Ba tuần chữa trị bằng giấc ngủ sẽ giúp cho vết thương lớn hàn gắn lại. Khi thức dậy, bà ta hay biết mình đã mất đứa con nhưng cơn đau đớn tưởng chừng không thể nguôi ngoai được sẽ không còn nữa. Thay vì phải mất năm năm mới khuây khoả thì chỉ cần ba tuần, thế là tiết kiệm được thời gian đau đớn cho bà ta.
Jennifer nhe răng cười.
- Tốt lắm. Nếu đã từng khổ sở vì bị quá mập, tôi sẽ nhận công việc ba tuần này. Bây giờ thì tôi chỉ muốn giảm bớt bốn ký rưỡi.
Ông ta gật đầu
- Chỉ cần tám ngày là xong.
Mọi việc thật là đơn giản. Một cô y tá tươi cười mang đến cho cô một ly sâm banh. "Để ngủ ngon và có nhiều ý nghĩ vui sướng". Cô uống từng hớp một cách từ từ. Chẳng bao lâu sau một vị bác sĩ trẻ xuất hiện. Ông ta kiểm tra mạch và huyết áp, rồi nhẹ nhàng đẩy một mũi kim vào phía dưới da cánh tay của cô. Cô đặt ly xuống. Chưa bao giờ cô trải qua cảm giác như thế. Nó bắt đầu từ đầu mút ngón chân, nó làm dễ chịu suốt cả đôi ống chân, nó rần rần

hai bên hong…rồi đột nhiên cô bay bổng vào không gian, không còn để lại gì nữa.
Chắc là cô đã ngủ suốt đêm, cô quả quyết. Mặt trời đang chiếu sáng khi cô mở mắt. Cô y tá xuất hiện với một chiếc khay đựng bữa điểm tâm. Jennifer mỉm cười.
- Họ bảo tôi sẽ ngủ bỏ cả ăn, nhưng tôi vẫn tỉnh.
- Nhưng cô đã ngủ xong rồi – cô y tá vừa cười vừa nói.
- Bao lâu?
- Tám ngày.
Jennifer liền ngồi dậy.
- Cô muốn nói…
Cô ý tá gật đầu.
- Cô đã sụt năm ký rưỡi, chỉ còn 48 ký.
- Ô tuyệt quá! – Jennifer sung sướng kêu lên – lạy Chúa! Thật là một phát minh tuyệt diệu.
Cô trở về Paris và Claude hết sức thích thú.
- Anh đã thu xếp việc sửa mặt – ông nói.
Lần này cô không tranh cãi. Vì cô gầy đi quá nhiều cho nên cô có vẻ phờ phạc. Đột nhiên Claude bảo tiếp.
- Em hãy cởi áo quần ra.
Cô nhìn chằm chằm vào ông.
- Claude, điều đó đâu có ý nghĩa gì giữa chúng ta kể từ mấy năm nay rồi mà.
- Anh đâu có muốn làm tình với em – ông giận dữ nói – anh chỉ muốn xem việc em thử gầy đi có làm tổn thương đến thân hình em hay không.
Cô liền cởi hết áo quần ra.
- Không hề hấn gì. Vả lại điều đó đâu có gì khác? Em không có ý định đóng các vai trần truồng ở Mỹ.
Ông xem xét bộ ngực của cô một cách kỹ lưỡng.
- Anh đã thu xếp cho em chích một loại hormone để giữ cho bộ ngực của em luôn rắn chắc. Việc đó sẽ được tiến hành trong lúc em lấy lại sức sau khi sửa mặt xong.
- Và công việc vinh quang này được thực hiện ở đâu vậy?
- Công việc không dễ dàng nhưng cũng đã được thu xếp xong. Em sẽ đến y viện Plastique ngày mai, và một lần nữa phải lấy tên giả.
Claude đã nói đúng. Mọi việc không dễ dàng. Cuộc giải phẫu thật là khó chịu nhưng thời gian hồi phục mới làm cho cô hết sức khốn khổ. Sáu tuần lễ cách ly, nhìn chằm chằm vào bộ mặt sưng phồng có nhiều lằn ngang dọc, đôi mắt đỏ ngầu, những mũi khâu đen sì gớm ghiếc đàng sau tai, băn khoăn không biết có trở lại bình thường hay không, phải chăng mình đã phạm phải một sai lầm…Nhưng dần dần trong khi thời gian trôi qua, các mũi khâu

được cắt chỉ và các vết sẹo từ màu đỏ nhức nhối chuyển sang màu hồng nhạt và chắc chắn cuối cùng sẽ mờ dần đi.
Chỗ sưng đã xẹp xuống và tâm hồn cô bay vút lên cao. Claude đã có lý về mọi mặt, đây là một sự thành công hoàn toàn. Cô đâm ra nghi ngờ hồi 20 tuổi mình đã có cái vẻ tuyệt hảo như thế này hay không. Cô không có vẻ mới 20 tuổi, nhưng trông cô thật là lộng lẫy. Trên mặt không có một nếp nhăn nào, và làn da căng mịn không một chút tì vết. Cô chắc chắn mình sẽ qua khỏi cuộc kiểm tra khe khắt nhất của Hollywood.
Cô đến Idlewild vào một ngày tươi sáng của tháng Chạp. Khi các máy hình loé sáng và các phóng viên đổ xô đến, cô bỗng thấy nhớ ơn Claude. Cô để ý nhiều nữ phóng viên đến và quan sát cô, cô mỉm cười với lòng tin cậy thoải mái. Cô đâu sợ ánh sáng chói lọi và những đôi mắt nhìn gần. Cô biết mình có vẻ hoàn hảo và báo chí cũng nhận thấy điều đó. Mỗi một người trong bọn họ đều bình luận rằng cô còn đẹp hơn cả hình ảnh của cô trên màn ảnh.
Cô nài nỉ ở lại New York một tuần trong lúc nối lại giao hảo với Anne. Họ trải qua nhiều tiếng đồng hồ ôn lại những cuộc phiêu lưu của Jennifer và nhiều mối tình lãng mạn thoáng qua. Cuối cùng Anne kể cho cô nghe về mối quan hệ của nàng với Kevin.
Jennifer thở dài.
- Tôi không cần biết ông ta tử tế đến như thế nào với cô, nhưng ông ta không chịu cưới cô thì thật là tồi tệ.
- Điều đó không quan trọng – Anne nhấn mạnh – em không thực sự yêu ông ta. Như thế này tốt hơn.
- Cô vẫn còn chờ mong kiểu tình yêu song phương đấy à? – Jennifer hỏi – Cô nên biết, Anne, theo tôi nghĩ thì một người đàn bà có thể yêu hoặc được yêu, nhưng hiếm khi được cả hai.
- Tại sao?
- Tôi không biết, nhưng dường như sự việc đều không kết thúc theo hướng đó. Cô thừa biết điều đó mà. Allen yêu cô, thậm chí muốn kết hôn với cô. Kevin cũng yêu cô. Tuy nhiên cô có thể bỏ họ mà không cảm thấy băn khoăn một chút nào. Cô đã yêu Lyon, nhưng anh ta lại có thể bỏ cô.
- Không, em rất ngu dại về chuyện này. Nếu chị biết được bao nhiêu đêm..Thậm chí hiện giờ em vẫn thường nằm thao thức và ôn lại tất cả trong tâm trí. Em đã phải xử sự như thế nào. Mọi việc phải làm sao mới có thể chuyển biến được.
- Bằng cách trở về Lawrenceville?
- Phải. Đó là điều không bao giờ có. Nghề nghiệp viết văn của anh ấy thì luôn luôn như vậy. Cuốn sách đầu tiên chắc đã được rất nhiều lời khen mà vẫn không thu vô được bao nhiêu tiền. Rồi anh ấy viết cuốn sách loại thương mại khiếp đảm đó, không khác gì một hành động thách thức, rồi lại thêm

một vài cuốn nữa, và cuối cùng là các kịch bản phim. Đó là công việc anh ấy đang làm ở London. Việc tương tự như thế đáng lẽ phải xảy ra tại đây. Chỉ có điều anh ấy sẽ ở New York và viết cho đài truyền hình, hoặc ở Hollywood. Dù thế nào đi chăng nữa, chúng em sẽ ở bên nhau. Em hơi hoảng sợ. Giá mà em đã nghĩ ra…
- Nhưng một người đàn ông có thể bỏ đi như thế…Anne, anh ta chưa hề thật sự quan tâm đến cô.
Anne nghiến chặt quai hàm.
- Anh ấy yêu em, em biết rõ như thế.
- Chắc chắn. Cũng như Anne đã tưởng cô đang yêu anh ta, như Kevin tưởng cô yêu anh ta. Anh ta quá tin chắc có cô cho nên thậm chí không nghĩ cần phải cưới cô. Anne, nếu cô thực sự cảm thấy Kevin yêu cô, cô hãy làm cho anh ta cưới cô đi. Được yêu là điều khá khó khăn đấy. Chuyện đó chưa từng xảy đến với tôi.
- Ồ, Jen, hiện giờ tất cả Châu Âu đều mê chị…và cả nước Mỹ cũng thế thôi.
- Họ mê bộ mặt và thân hình của tôi chư' không phải con người tôi. Đó là cả một sự cách biệt, Anne à (Rồi cô nhún vai). Có lẽ tôi không được đáng yêu cho lắm.
- Em rất thương chị, Jen à…một cách thực sự.
Jennifer mỉm cười.
- Tôi biết rõ điều đó. Đáng tiếc chúng ta không thuộc loại đồng tính luyến ái, nếu không chúng ta sẽ là một cặp tuyệt vời.
Anne bật cười.
- Nếu vậy có lẽ mọi chuyện sẽ không kết thúc theo lối này. Như chị nói, người này yêu và người kia được yêu. Hay là bọn đồng tính luyến ái thì khác hẳn.
Jennifer có vẻ mơ màng.
- Không…ngay cả đối với bọn đồng tính luyến aí, người này yêu và người kia được yêu. (Cô xem kỹ bộ mắt của mình trong gương). Tốt lắm, cô đã được Kevin, còn tôi thì được Hollywood.
- Nhưng chị đang thích thú với thành công của mình chứ? – Anne hỏi.
Jennifer nhún vai.
- Đôi khi. Nhưng tôi thù ghét công việc đó. Tôi chưa bao giờ là chuyên nghiệp. Tôi hoàn toàn không phải là một diễn viên tài ba. Nhưng tôi luôn góp phần mình vào ánh đèn sân khấu, trước hết là với ông hoàng và kế tiếp là Tony, cho dù tất cả cùng gộp lại, ông hoàng, Tony và sự nghiệp của tôi, thì thật ra tôi đã không nhờ cậy bất cứ việc gì. Chính bộ mặt và thân hình của tôi đã làm nên việc đó. Ôi, lạy Chúa, tôi bằng lòng đổi cả cuộc đời của mình để lấy một người, chỉ cần người đó yêu tôi…
- Nếu đó thực sự là điều chị mong muốn thì chị sẽ tìm được thôi, Jen. Em tin

chắc chị sẽ tìm được.
Jennifer liền với tay và tóm lấy bàn tay của Anne.
- Hãy cầu nguyện điều đó đi Anne. Tôi muốn thóat ra khỏi cuộc ganh đua quyết liệt này. Tôi muốn có được một người đàn ông yêu tôi…Tôi muốn có một đứa con. Lúc này đã quá muộn. Xin cầu nguyện cho tôi gặp được đúng người để cho tôi có thể bảo Claude và những người khác hãy đi đâu thì đi cho khuất mắt!

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1960
ANNE

Kevin Gillmore bị một cơn đau tim nặng vào mùa xuân năm 1960. Suốt hai tuần lễ ông nằm tái mét trong phòng oxy. Lúc đủ sức nói chuyện, ông với tìm bàn tay của Anne.
- Anne, anh có qua khỏi không? – ông yên lòng khi nàng siết chặt bàn tay của ông và gật đầu.
- Em hãy hứa với anh một điều – ông thì thào – khi nào anh qua khỏi, em sẽ thành hôn với anh nhé?
Nàng gượng nở một nụ cười vô thưởng vô phạt.
- Anh khoan nói gì cả, Kevin. Anh chỉ nên nghỉ ngơi và giữ gìn sức khoẻ.
Nhiều giọt lệ ứa ra trong mắt ông.
- Anne, anh sợ. Anh không thể một mình đương đầu với căn bệnh. Anh xin em…Anh sẽ qua khỏi nếu anh biết chắc em sẽ thành hôn với anh…em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh.
- Kevin, anh cần phải nghỉ ngơi, anh sắp sửa bình phục…
- Lúc này đã quá muộn để có con như em muốn, Anne, nhưng anh sẽ cho em mọi thứ. Anh sẽ bán tất cả cơ nghiệp…chúng ta sẽ đi du lịch. Em chỉ cần nói em sẽ thành hôn với anh và sẽ không bao giờ rời bỏ anh.
Nàng mỉm cười.
- Được rồi Kevin, em hứa.
Nàng thức để chăm sóc cho ông suốt sáu tuần lễ. Trong lúc dần dần khoẻ mạnh hơn, ông liên tục nói chuyện về cuộc hôn nhân của hai người ,về những điều họ sẽ làm, về việc ông thu xếp mọi việc cho nàng như thế nào.
Nàng trở nên nhẫn nhục. Tại sao lại không thành hôn với Kevin? Nàng còn chờ mong điều gì nữa? Nàng đã 35 tuổi…Chúa ơi, 35. Mọi việc đã diễn ra như thế nào? Mình vẫn cảm thấy không có gì khác, nhưng rồi đột nhiên mình đã 35 và thời gian tiếp tục trôi nhanh. Một năm trôi qua lại pha trộn vào một năm khác. Dù có nhiều chuyện xảy ra đi chăng nữa, một năm vẫn quá ngắn ngủi. Nàng đã bỏ mất dịp may có được một tình yêu tuyệt vời và một đám con cái. Nhưng còn được nhiều sự đền bù khác. Nàng đã trở nên giàu sang mà không phụ thuộc vào ai hết. Những số tiền đầu tư của nàng đã lớn hơn gấp đôi, và Henry đã đưa nàng vào nhiều vụ đầu tư thành công khác. Mỗi năm Kevin lại tặng nàng hàng trăm cổ phần trong công ty – và chẳng bao lâu nữa số cổ phần sẽ đồng đều. Không, tiền bạc sẽ không thành vấn đề. Cho dù nàng không bao giờ đi làm trở lại, và không có sự giúp đỡ của kevin,

nàng vẫn là một người đàn bà giàu sang.
Nhưng tiền bạc đã không bao giờ thành vấn đề. Ngay cả lúc khởi đầu nàng đã có sẵn năm ngàn đô la trong ngân hàng. Nàng không bao giờ giống như Jennifer…Jen là người phải gởii tiền cho mẹ, Jen là người phải thành công. Nàng rất hãnh diện vì sự thành công như vũ bão của Jennifer ở Hollywood. Cô đã đóng năm cuốn phim – năm cuốn phim màu tuyệt đẹp với một người nào đó hát thay cho Jennifer. Một người nào đó nhảy múa thay cho cô trong các đoạn quay từ xa, nhưng cô thì luôn luôn đóng các cảnh gần. Nhưng cô xinh đẹp một cách tuyệt vời. Tên cô đã được gắn liền với một đạo diễn hàng đầu, và người cuối cùng mà cô chinh phục được là một nhà sản xuất phim. Nhưng căn cứ theo thư từ và các cú điện thoại cô gọi cho Anne, nàng biết cô vẫn còn đang tìm kiếm.
Tới cuối thời gian nằm trong bệnh viện, Kevin bắt đầu bàn tính cho tuần trăng mật của hai người.
- Em chắc chắn sẽ không phản đối vì phải từ bỏ công việc của em chứ? – ông lo lắng hỏi.
- Công việc của em? – nàng bật cười – Kevin, anh đã cho em tất cả rồi mà.
- Không Anne, anh đã giúp đỡ em trong công việc người mẫu ở thời gian đầu, nhưng chính em đã thực hiện phần còn lại. Em thật là xuất sắc. Em là vốn quý của công ty.
- Thế thì anh có thể lấy cái vốn quý đó ra khỏi công ty bất cứ lúc nào em muốn, em nghĩ cả hai chúng ta sẽ vẫn tồn tại.
Bàn tay ông nắm chặt tay nàng.
- Anh yêu em, Anne. Anh sẽ bán công ty…
Nàng gật đầu.
- Bây giờ anh hãy nghỉ ngơi một chút. Anh cứ trù tính tuần trăng mật của chúng ta trong lúc em đi.
Ông níu lấy bàn tay của nàng.
- Em phải đi sao?
Nàng cố làm cho giọng nói thật dịu dàng.
- Em vẫn còn đang làm việc cho anh, và đêm nay có một cuộc trình diễn.
- Anne, em thừa biết…sẽ không có chuyện yêu đương…trong một thời gian dài, có lẽ không bao giờ…
- Anh đừng lo nghĩ gì về chuyện đó, Kevin.
Ông bắt đầu thổn thức.
- Anh sẽ mất em, anh biết chắc như thế!
Mặc dù bản thân không muốn, nàng vẫn cảm thấy nản trí. Mãnh lực khủng khiếp của bệnh tật đã cướp đi lòng tự trọng của một người đàn ông. Cô dịu dàng vỗ nhẹ lên tay ông:
- Em sẽ ở bên cạnh anh, Kevin. Em hứa.

Kevin trở về làm việc trong tháng Tám, mạnh khoẻ, sinh động, với tinh thần trách nhiệm như cũ. Những ngày bị nỗi sợ hãi dằn vặt trong phòng oxy chỉ còn là một kỷ niệm mơ hồ. Đúng là ông đã bị tổn thương ở một động mạch vành nhỏ, nhưng nó đã không thể làm cho ông ngã gục. Ông lại khoẻ mạnh hơn bao giờ hết. Những việc khác vô cùng thuận lợi đối với ông. Và ông sắp sửa thành hôn với Anne. Tất nhiên, phải sống một mình đôi lúc khiến ông hoảng sợ. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy đến trong đêm hôm khuya khoắt…
- Anh muốn làm sao để có lợi nhất cho công ty – ông nói với Anne – anh đang đòi giá 12 triệu và một chức chủ tịch danh dự của ban quản trị. Khi nào công ty còn mang tên anh, anh muốn nó chắc chắn giữ vững danh tiếng. Anh hình dung anh có thể giải quyết xong mọi việc vào đầu năm tới, chậm nhất là tháng Hai. Em đồng ý chứ. Nhưng nếu em thích, chúng ta có thể làm lễ thành hôn ngay bây giờ…
Nàng mỉm cười.
- Chúng ta đã chờ đợi việc này khá lâu, chúng ta nên làm sao cho thích hợp. Em muốn làm lễ thành hôn xong thì sẽ đi hưởng tuần trăng mật liền sau đó.
- Thế thì tháng Hai vậy. Đó là thời hạn cuối cùng anh đã tự đặt ra cho mình. Rồi hôn lễ và một chuyến trăng mật dài. Chúng ta sẽ đi vòng quanh thế gjới.
- Thật sự vòng quanh thế giới phải không? Em muốn nói không phải chỉ đến London, Paris và La Mã? Mà cả phương Đông như Ấn độ, rồi còn Hy Lạp và Tây Ban Nha nữa.
- Tận cùng. (Ông chăm chú nhìn nàng). Anh để ý thấy em đã thêm vào Tây Ban Nha. Được rồi, chúng ta sẽ lục sóat Tây Ban Nha từ đầu đến cuối. Chúng ta sẽ tìm ra Neely, anh tin em sẽ tìm được.
Cô vẫn thường băn khoăn về Neely. Sau vụ lộn xộn với đài truyền hình, Neely đã bị cấm hành nghề một năm, rồi nhờ một vụ quảng cáo ầm ĩ, cô ký được một hợp đồng đóng vai chính trong một cuốn phim màu đặc sắc tại một phim trường lớn. Cô có thân hình mảnh mai, rạng rỡ và sung sức, đây là trung tâm chú ý của mọi người. Đây là một sự kiện trọng đại. Cô Neely O'Hara đã trở về với màn ảnh. Nhưng sau mấy tuần quay phim, những lời đồn đại đáng lo ngại như thường lệ lại được đăng lên mặt báo. Neely đang gây trở ngại cho cuốn phim…Neely trở về không mấy gì tốt đẹp…Neely bị bệnh viêm thanh quản. Rồi tới vấn đề đột ngột gây xôn xao dư luận: cuốn phim phải bị loại bỏ, với số thiệt hại lên đến nửa triệu đô la! Lại một lần nữa Neely bị quy tội không đáng tin cậy và không thể cộng tác. Thậm chí lại có tin đồn cô ta bị mất giọng.
Mười ngày sau, không hề báo trước, cô đến căn hộ của Anne. Cô không có tiền, nhưng các luật sư của cô đã thu xếp để bán căn nhà của cô, nghĩa là cô sẽ có một đống tiền. Anne để cô dọn tới ở, mặc dù nàng lo ngại sẽ có ảnh hưởng không tốt đẹp. Ngành truyền hình đã đẩy nàng tới một lối sống có tổ

chức ở mức độ rất cao. Có nhiều giờ bắt bước phải dành ra để nghiên cứu kịch bản, nhiều thời gian sắp xếp để cho việc nghiên cứu kịch bản, thời gian sắp xếp cho việc thử y phục, thời gian dành ra để nghỉ ngơi hoàn toàn và xoa bóp trước khi ra trước máy quay phim.
Cuộc xâm chiếm của Neely đã gây ra cảnh hỗn loạn ngay từ lúc đầu. Chuông điện thoại không ngừng reo, nhiều nhà báo kéo nhau đến để xin phỏng vấn, đám người hâm mộ lảng vảng quanh toà cao ốc. Nhưng Anne biết Neely đang cần tới nàng, và chắc hẳn cô chỉ ở đây vài tuần lễ.
Nhưng những tuần lễ kéo dài thành những tháng. Căn hộ luôn luôn hỗn độn. Ba cô gái giúp việc bỏ đi. Neely làm vỡ một cây đèn và đầu một chiếc bàn lắc lư như trong tình trạng nửa say nửa tỉnh. Anne liên tục đổ hết các lọ thuốc viên xuống cống, nhưng dường như Neely có một nguồn cung cấp vô tận và vô số chỗ cất giấu khác nhau. Khi cô không chìm trong giấc ngủ bằng thuốc, cô không ngừng đi đi lại lại, đôi mắt đờ đẫn, xách theo một chai Scotch và luôn miệng lớn tiếng nguyền rủa Hollywood.
Chính Kevin đã đòi Neely phải dọn đi. Ông đưa cô đến một khách sạn loại mỗi căn có nhiều phòng, cô có thể ở đó bao lâu tùy thích, với tư cách là khách mời của ông.
Khi số tiền bán nhà của cô được chuyển đến, Neely bí mật rời khỏi khách sạn. Mấy tuần sau cô xuất hiện trong một đồn cảnh sát tại Greenwich Village, bị bắt vì tội quấy rối trật tự, căn cứ theo nhiều lời khiếu nại về những buổi liên hoan náo động mà cô tổ chức. Cô gần như không nhận ra được trong các bức ảnh đăng trên báo, mập tròn, lấm lem, mắt đỏ ngầu, tóc xoã trên mặt.
Anne đã tìm gặp cô. Neely được đưa đến tạm trú trong một cao ốc sang trọng ở phía dưới đại lộ số 5, và căn hộ không khác gì một nhà bình thường. Nhưng chỉ ít lâu sau, nhiều vỏ chai whisky đã vứt bừa bãi khắp nơi, và hầu hết các vật dụng đều gãy vỡ, đầy những vết bẩn và cháy xém vì tàn thuốc bất cẩn. Tấm drap trải giường nhăn nhúm tựa hồ không được thay kể từ khi Neely dọn đến ở.
- Anne, mày hãy để cho tao đến sống chung với mày- Neely ấp úng nói – Tao có nhiều tiền. Tao chỉ không thể chịu được cảnh phải ở một mình. Chính vì thế tao luôn luôn tổ chức nhậu nhẹt. Mày đã thấy những điều mà bọn mất trật tự đó đã làm. Nơi này khá đẹp khi tao mới dọn đến (Cô buồn rầu nhìn quanh). Bà chủ nhà đưa đơn kiện tao đòi bồi thường các thiệt hại, vì vậy tao phải ra khỏi đây…
- Neely, mày phải tỉnh trí lại. Tao đã nói chuyện với các đại lý của mày. Mày vẫn còn là một cái tên sáng chói…Mày có thể trình diễn trên sân khấu Broadway.
- Không, tao không đáng tin cậy. Thiên hạ đều sợ tao.

- Không đến nỗi tệ như thế nếu mày biết sắp xếp lại mọi việc. Nếu mày trình diễn một vở nhạc kịch và chứng tỏ mày vẫn đáng tin cậy…
- Tao không thể hát Anne à, tao đã mất giọng.
- Không một ai có thể hát mà lại sống như thế này. Và mày không được hút thuốc, Neely. Mày hút còn nhiều hơn cả tao. Mày hãy nghĩ kỹ lại đi, tại sao không vào trong một bệnh viện điều trị một vài ngày…
- Không, đó chính là lời bác sĩ Gold đã bảo. Ông ta là vị chuyên gia tâm thần mới của tao. Ông ta muốn tao đến một trang trại lố lăng nào đó ở Connecticut, chi phí một ngàn đô la mỗi tháng. Nhưng tao đâu phải là một kẻ điên rồ, tao chỉ cảm thấy khổ sở.
- Tao đồng ý, tao muốn nói một bệnh viện chuyên khoa như bệnh viện Mt Sinai hoặc Doctors. Mày nên để cho họ chữa cho mày, không cần đến thuốc ngủ, điều hoà lại cuộc sống của mày…
- Không. Mày hãy cho tao đến ở với mày. Tao sẽ ngoan, tao sẽ không dùng đến thuốc, tao xin thề.

Trước đây Anne đã nghe lời thề này, nàng bảo sẽ nghĩ kỹ lại vấn đề đó. Trước khi ra về, nàng gọi điện thoại cho bác sĩ của Neely. Ông ta nhìn nhận vài ba tuần trong bệnh viện có thể sẽ có hữu ích, nhưng đó không phải là một giải pháp. Neely cần sự giúp đỡ tận tình của một chuyên gia tâm thần. Đêm hôm đó Neely lại biến mất. Có lẽ cô sợ bị đưa vào bệnh viện. không một ai biết rõ lý do. Cô có trên một trăm ngàn đô la, nhưng tiêu pha theo lối đó thì ngay cả số tiền lớn như vậy cũng sẽ tiêu tan nhanh chóng. Cô xuất hiện ở London và báo chí đã đưa cô lên trang nhất, chào đón nồng nhiệt. Cô tham dự nhiều buổi liên hoan và được khá nhiều người hoan hô. Cô được thu nhận vào nhà hát Palladium, nhưng vào phút cuối lại bị gạt ra. Rồi bỗng nhiên người ta nhắc đến các thành tích chói lọi của cô ở Tây Ban Nha. Cô dường như đã được ổn định tại đó. Cô tham gia đóng một phim, việc quảng cáo trước rất tuyệt, nhưng cuốn phim không bao giờ được phát hành. Và một thời gian sau, cô không được báo chí nói đến nữa. Nhiều bức thư của Anne đã bị trả lại với hàng chữ đóng dấu "địa chỉ không ai biết". Neely dường như đã hoàn toàn biến mất.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1960
JENNIFER

Cuối tháng 11 Jennifer lặng lẽ đến New York. Cú điện thoại của cô là cả một sự kinh ngạc đối với Anne.
- Tôi phải gặp cô – Jennifer hăm hở nói – tôi hiện đang ở tiệm Sherry…
- Em sẽ đến đó ngay. Có chuyện gì rắc rối không?
- Không. Mọi việc đều hoàn hảo…thần tiên! Anne, tôi vừa hay tin Kevin định bán công ty. Hôn lễ sẽ được tổ chức vào ngày nào vậy?
- Bọn em đang cố để tổ chức vào ngày 15 tháng Hai.
- Tốt. Có lẽ chúng ta sẽ tổ chức hai vụ cùng một lúc.
- Vụ gì? Jen, chị vừa nói vụ gì thế?
- Cô hãy đến đây. Tôi đang nói chuyện trên máy điện thoại của khách sạn.
Jennifer đang nóng nảy chờ đợi khi Anne đến.
- Tôi đã gọi đưa bánh sandwich và coke lên đây. Chúng ta có thể vừa ăn uống vừa trò chuyện theo kiểu xưa. Cô có rảnh không?
- Cả buổi chiều. Jen, anh ấy là ai vậy? Chị hãy nói cho em nghe đi.
Đôi mắt của Jennifer sáng ngời.
- Ôi Anne, tôi sung sướng quá! Tôi thậm chí không thèm để ý mình sắp 40 tuổi vào ngày thứ Sáu sắp tới. Tôi vẫn còn giữ lời nguyền, như vậy tôi vẫn có thể có con và…Chà, 40 tuổi thì đã sao!
Bốn mươi tuổi! Những chữ đó như một cú đấm khiến Anne cảm thấy chóang váng. Jennifer đã 40 tuổi! Cô có vẻ tuyệt diệu. Nàng chợt nhớ mình đã nghĩ Helen Lawson già khi bà ta 40 tuổi và chính mẹ nàng đã chết ở tuổi 42. Nhưng Jennifer vẫn còn có dáng người khó tin nổi và một làn da rắn chắc. Trông cô cứ như mới 25.
- Cô còn nhớ khi tôi tham dự cuộc mít tinh lớn của đảng Cộng hoà, ngay trước hội nghị? – Jennifer hỏi.
Anne bật cười.
- Còn nhớ! Kevin thề chị sẽ chịu trách nhiệm nếu đảng Dân chủ đắc cử.
Jennifer cười khì.
- Đó là một trò quảng cáo của phim trường. Tôi sẵn lòng làm bất cứ việc gì cho họ sau khi họ đã giải phóng tôi khỏi Claude. Họ đã mất khá nhiều tiền, nhưng họ vẫn cố giúp tôi sống hạnh phúc. (Cô rùng mình). Tôi chẳng còn gì dưới ách độc tài của anh ta tròng lên đầu. Tôi không là gì ngoài một miếng thịt có thể bán được của anh ta. Không phải vì phim trường không xem tôi tương tự như thế, mà ít ra thì họ cũng tế nhị hơn về chuyện đó. Thậm chí họ

giả vờ rằng tôi có tài.
Nói tới đó cô bật cười lớn.
- Nhưng Jen…chị thật là xuất sắc trong cuốn phim sau cùng này.
- Tôi nghĩ mình đã không đến nỗi tồi lắm. Đó là vai đứng đầu tiên của tôi. Nhưng ngành điện ảnh đang hấp hối khắp mọi nơi.
- Nhưng điều đó vẫn không có một ý nghĩa gì. Các ngôi sao lớn vẫn thỉnh thoảng phải thua cuộc. Chị được xếp thứ ba trong danh sách thăm dò ý kiến tháng vừa qua tại các phòng bán vé.
Jennifer nhún vai.
- Cô hãy nghe. Nếu tôi đã không gặp được anh ấy, chắc tôi sẽ vô cùng sửng sốt. Phim trường đang cuồng loạn lên vì cuốn phim thất bại. Họ đang hối hả chạy đến nhiều cây bút hàng đầu vì cuốn phim mới của tôi…nhà đạo diễn hàng đầu…(Cô lại nhún vai). Nhưng tôi không thể quan tâm ít hơn. Sáng hôm nay tôi đã đích thân đọc được hai đầu đề mới và ngay cả chuyện đó cũng không làm tôi buồn bực.
- Anh ấy là ai vậy? – Anne lại hỏi.
Jennifer đẩy cái bánh sandwich chưa đụng tới ra xa và uống từng hớp coke.
- Cô còn nhớ buổi tiếp tân ở Washington? Anh ấy đã có mặt tại đó. Chúng tôi gặp nhau trong mọi cuộc liên hoan. Anh ấy luôn luôn tử tế nhưng không vồ vập với tôi như những người khác. Anh ấy cách biệt, lịch sự, nhưng…
Anne nổi nóng.
- Jen, anh ấy là ai?
Jennifer nheo mắt lại.
- Winston Adams.
Cô chờ đợi phản ứng của Anne.
Anne gần như nổ tung ra.
- Chị muốn nói ông thượng nghị sĩ?
Jennifer gật đầu.
- Chị và…Winston Adams?
Jennifer nhảy lên và xoay tròn quanh phòng.
- Phải, Winston Adams, thượng nghị sĩ có tên trong những nhân vật xuất chúng , nhà triệu phú xuất thân từ nhiều thế hệ triệu phú. Nhưng Anne à, nếu anh ấy không có lấy một xu, tôi cũng không cần. Tôi yêu anh ấy.
Anne ngồi lùi lại. Winston Adams! Ông ta đã 50 tuổi, có duyên, tài giỏi và rất nổi tiếng.
- Nhưng Jen, em nghe nói ông ấy là niềm hy vọng lớn và trong sáng của Đảng Cộng hoà, và người ta đang chuẩn bị đưa ông ta ra ứng cử…
Jennifer gật đầu.
- Đúng thế. Và anh ấy sẵn sàng từ bỏ tất cả để theo tôi.
- Chuyện xảy ra như thế nào?

Đôi mắt của Jennifer trở nên mơ màng.
- Như tôi nói chúng tôi gặp gỡ nhau. Tôi đã gặp hàng tá thượng nghị sĩ và chụp hình chung với bọn họ. Cô sẽ rất ngạc nhiên khi biết rằng các vị thượng nghị sĩ đó sốt sắng như thế nào. Họ đóng trò còn hay hơn nhiều diễn viên. Ngoại trừ Winston Adams, anh ấy từ chối chụp hình với tôi.
- Ông ấy giỏi thật – Anne nói – đó là cách duy nhất lôi cuốn sự chú ý của chị.
Jennifer lắc đầu.
- Ông ấy có ý định đó. Vào ngày trước khi tôi ra đi, khi mọi chuyện huyên náo đã qua, anh ấy gọi điện thoại cho tôi. Anh ấy bảo muốn nói chuyện với tôi, mời tôi đến ăn tối. Đêm hôm đó tôi đến nhà anh ấy. Tôi đã tưởng đó là một buổi liên hoan lớn, nhưng chỉ có hai chúng tôi.
- Ông ấy nhất định là đảng viên đảng Dân chủ chính hiệu – Anne mỉm cười nói.
- Không, không có chuyện gì xảy ra cả. Tôi muốn nói không có chuyện lăng nhăng, thậm chí anh ấy không cố thử. Anh ấy luôn luôn có một người giúp việc có mặt trong nhà, tuy không lảng vảng gần chúng tôi, nhưng tôi biết rõ anh ta luôn hiện diện ở đâu đó rất gần. Anh ấy giải thích rằng không chủ tâm khiếm nhã khi từ chối chụp hình chung với tôi mà chỉ không quen làm như thế. Rồi chúng tôi trò chuyện với nhau. Anh ấy hỏi tôi nhiều vấn đề, và cuối cùng lắng nghe tôi nói. Chúng tôi trò chuyện về Paris. Anh ấy đã đến Sorbonne hồi còn trẻ, và muốn biết Paris thay đổi như thế nào sau chiến tranh.
- Tại sao chị phải giữ bí mật như thế? – Anne hỏi – ông ấy đâu đã có gia đình?
Jennifer cười với vẻ sung sướng.
- Sẽ không còn là chuyện bí mật nữa. Tuần trước đánh dấu hai năm kể từ ngày vợ anh chết. Từ trước đến giờ anh ấy vẫn có cảm tưởng như thế là không đúng đắn.
- Như thế là tốt. Họ đã rất tận tình với nhau.
- Chỉ bên ngoài thôi. Đó là một cuộc hôn nhân thuộc loại sắp đặt, giống như trường hợp mà lẽ ra cô đã gặp phải, nếu không rời khỏi Lawrenceville. Cả hai đều xuất thân từ những gia đình trưởng giả giàu sang. Mới đầu anh ấy tưởng mình đã yêu vợ. Nhưng bà ấy thuộc loại người lãnh cảm, ghét chuyện yêu đương. Còn đối với anh ấy và tôi thì điều đó không quan trọng (Cô nói nhanh). Anh ấy đi chơi với tôi suốt hai tháng mà thậm chí không hề giở trò gì. Chúng tôi thường lẩn tránh mọi người và gặp nhau tại những nơi vắng vẻ, ở Kansas City, Chicago…Tôi thường mang một bộ tóc giả màu đen. Rồi anh ấy đến California trong một tuần…và chúng tôi đã làm việc đó! Anne ơi, thật là thần tiên! Anh ấy hết sức dịu dàng. Anh ấy yêu tôi, nhưng vì chính

bản thân tôi! Anh ấy bủn rủn khi trông thấy bộ ngực của tôi…vì trước kia cự tưởng tôi độn ngực! Anh ấy thậm chí chưa hề xem bất cứ cuốn phim nào tôi đóng ở nước ngoài. Anne, anh ấy là người đàn ông si mê chính tôi, chứ không phải thân hình tôi. Và anh ấy hết sức nhút nhát. Lúc đầu anh ấy không dám sờ vào ngực tôi. Tôi đã phải chỉ dẫn cho anh ấy, và bây giờ thì…ôi tuyệt trần!
- Ông ấy đã khám phá ra chuyện yêu đương? – Anne nói với một nụ cười.
- Rồi..anh ấy hành động cứ như là mình đã phát minh ra chuyện đó vậy. Nhưng cô chớ hiểu lầm, tôi không muốn nói theo lối đó đâu, bởi vì anh ấy khởi sự để ý đến tôi không phải vì chuyện đó. Hơn nữa, anh ấy còn muốn có con. Vợ anh ấy thuộc loại ngực lép ở Maryland. Ngay lúc còn trẻ bà ấy cũng đã không có ngực.
- Nhưng Jen, ông ấy không còn trẻ trung nữa, và điều gì khiến chị tin là mình sẽ có con?
- Đúng là tôi đã nạo thai bảy lần. Và nội tạng của tôi đang sẵn sàng và thường xuyên đầy đủ năng lực. Khi tôi nói với Win tôi muốn bỏ đóng phim và sinh con, anh ấy sung sướng đến nỗi phát khóc. Anh ấy khóc thực sự, Anne à. Anh ấy có cảm tưởng cuộc sống đã khước từ anh ấy tất cả những điều anh ấy thực sự muốn có: một cô gái anh ấy có thể yêu và con cái. Chính vì vậy anh ấy đã vùi đầu vào công việc. Anh ấy bất cần nếu vì tôi mà tiêu sự nghiệp. Anh ấy bảo đảng Cộng hoà sẽ không có một vị tổng thống tại chức tối thiểu tám năm và họ không thể làm cho ông mất chức thượng nghị sĩ vì đã kết hôn với một minh tinh điện ảnh. Anh ấy muốn những gì đúng như tôi muốn, một mái nhà và mấy đứa con.
- Winston biết tuổi thật của chị không?
Jennifer gật đầu một cách sung sướng.
- Anh ấy rất thích thú. Tất nhiên tôi không kể cho anh ấy nghe về những chuyện vặt vãnh đáng bỏ ngoài tai. Nhưng có thể anh ấy nghĩ tôi vừa ở Shagrila về. Nhưng anh ấy vui mừng vì tôi đã ra ngoài tuổi hai mươi. Còn cứ tưởng anh ấy đã quá già. Và một lần khi tôi đến thăm anh ấy ở trang trại, tôi đã buộc tóc lại và không trang điểm, anh ấy đã bảo tôi thật là lộng lẫy. Ôi Anne, tất cả đều quá kỳ diệu! Tôi định trở về miền duyên hải tuần tới để thả quả bom này. Tôi sắp đóng xong một cuốn phim mới, người ta đã quay xong ngoại cảnh và thử lại y phục – nhưng chỉ có thế thôi. Cứ để mặc cho họ la hét. Như vậy tôi sẽ không bao giờ đóng phim trở lại. Tôi đã chán lắm rồi.
- Khi nào chị làm lễ thành hôn?
- Chúng tôi định đêm nay sẽ thông báo cho mọi người biết. Chúng tôi sẽ đi xem hát rồi sẽ đi ăn tối ở nhà hàng "21" với thượng nghị sĩ Belson và vợ ông ấy. Có lẽ ngày mai tôi sẽ cho báo chí hay tin, và Win sẽ e thẹn cho công nhận chúng tôi đã đính hôn.

Anne mỉm cười.
- Có lẽ đêm nay em sẽ gặp chị. Bọn em cũng định đến nhà hàng "21". Vì bọn em ăn hơi sớm nên em sẽ có mặt ở đó khi chị đến. Chắc đây là một bữa ăn tối ảm đạm dài lê thê cùng với một số người định mua lại công ty của Kevin.
Jennifer hứng chí siết chặt bàn tay của Anne.
- Ồ cô bạn, như thế này không tuyệt vời hay sao? Cả hai chúng ta cùng lên cao tột đỉnh, thành công, an toàn với một người đàn ông mà chúng ta yêu thương, tôn trọng.
Anne mỉm cười nhưng nàng cảm thấy sức thuyết phục thông thường đang suy giảm.
Khi gặp họ tại nhà hàng "21" đêm ấy, nàng thấy Jennifer sáng chói hẳn lên. Và nàng phải công nhận rằng Winston Adams là một người đàn ông có vẻ oai nghiêm, với dáng người cao, mái tóc hoa râm cắt ngắn và cái bụng nhỏ, cho biết ông vẫn ngày ngày đến tập luyện ở câu lạc bộ thể thao. Jennifer dừng chân ở bàn của Anne và Kevin. Hai bên trao đổi những lời giới thiệu và ông thượng nghị sĩ hết sức cố gắng để tỏ ra lịch sự.
- Tôi có cảm tưởng tựa hồ tôi quen biết cô – ông ta nói với Anne – tôi đã thường xuyên trông thấy cô trên đài truyền hình và tất nhiên Jennifer luôn thường nói về cô.
Nàng quan sát Jennifer suốt buổi tối. Mắt của Jennifer không rời bộ mặt của ông thượng nghị sĩ. Đôi mắt của Jennifer rất đáng yêu, đúng là đôi mắt của một cô gái đang yêu một cách thành thật. Anne không khỏi ganh tị với cô. Nàng nhìn Kevin. Tạ ơn Chúa ông đã bình phục. Ông rất tốt và tử tế. Ôi Chúa, tại sao nàng vẫn không thể cảm thấy bất cứ điều gì đối với ông? Nếu có, chắc hẳn nàng đã thành hôn với ông nhiều năm về trước. Thử xem lại nàng đã gieo tai hoạ cho Lyon như thế nào, mặc dù đã đề nghị cấp dưỡng cho anh. Nhưng với Lyon còn có nhiều điều khác hơn là chỉ chuyện yêu đương. Nàng đã muốn được ở bên cạnh anh từng giây, luồn vào tận trong tâm tưởng của anh. Ôi lạy Chúa, mình đang làm gì thế này, nàng thầm nghĩ. Không có Lyon, như Henry nói, mình đang mê say một hình ảnh….
Ngày hôm sau câu chuyện về Jennifer lên khắp các báo ở trang nhất, và thượng nghị sĩ Winston Adams công nhận họ sẽ thành hôn vào đầu năm 1961. Trong một tâm trạng ngây ngất, sôi nổi vì được quảng cáo rầm rộ, cô trở về miền duyên hải để thực hiện nốt cuốn phim cuối cùng của mình.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1961

Jennifer trở về New York trong tuần lễ đầu của tháng Giêng năm 1961. Thượng nghị sĩ Adams bị giữ lại ở Washington mấy ngày, và Anne đi cùng với cô lúc cô mua sắm quần áo tư trang.
- Mọi việc phải khác hẳn – cô nhấn mạnh – nổi bật nhưng dịu một chút. Cô phải giúp tôi, Anne.
Họ đang ở trong phòng thử áo quần của tiệm Beroft khi Jennifer bỗng tựa người vào tường.
- Anne, cô có viên aspirin nào không?
Mặt mày cô tái mét và cặp đồng tử mở to. Nhân viên thử áo quần vội chạy đi tìm aspirin, Jennifer ngồi xuống.
- Cô đừng nhìn tôi khủng khiếp như thế, Anne (Cô gượng cười) Chắc là do hành kinh. Tôi đoán nó đến sớm vì do tinh thần bị kích động quá độ. Tôi thường bị đau nhói lên từng cơn.
Anne nhẹ người đi.
- Chị làm em sợ phát khiếp.
Jennifer đốt một điếu thuốc lá.
- Lúc này thì hết rồi. Nhưng cơn đau đó không khác gì nghiền nát xương cốt ra. Tôi đoán đau đẻ cũng đến thế là cùng. Nếu đúng vậy, tôi sẽ tìm một bác sĩ giúp tôi không đau khi sinh con.
Nhân viên thử áo quần quay trở lại với aspirin và cô gái bán hàng chạy đến, lo lắng ra mặt.
- Em cũng vẫn thường chịu đựng cảnh này – cô ta nói – Em bò lê khắp phòng. Cảm tạ Chúa vì ta chỉ chịu đựng mỗi tháng một lần mà thôi.
- Thế là cô may mắn đấy – Jennifer nói – thời gian gần đây tôi phải chịu 2, 3 tuần một lần.
Cô bán hàng lắc đầu.
- Như thế vẫn còn khá hơn cô bạn của em. Cô ta bắt đầu đau liên tục cho đến cuối kỳ kinh nguyệt.
Jennifer chọn ba bộ aó quần. Cô bán hàng cảm ơn cô, xin chữ ký của cô cho đứa cháu gái và chúc cô may mắn.
Sau đó khi hai người ngồi uống nước ở tiệm Parlm Court, Anne vô tình nói.
- À này Jen, chị kiểm tra sức khoẻ lần cuối cùng khi nào vậy?
- Xem nào, vụ nạo thai lần sau cùng là ở Thụy Điển – tại đó người ta cho phép việc này, cách đây bốn năm. Ông bác sĩ bảo tôi vững chắc như một tảng đá.

- Kiểm tra lại chẳng làm cho chị đau đớn gì đâu. Ông bác sĩ của em rất giỏi.
Jennifer gật đầu.
- Có lẽ tôi sẽ đi khám.
Bác sĩ Garlens trầm tĩnh và thoải mái khi lập thẻ cho Jennifer. Cuộc khám xét bên trong đã xong, Jennifer mặc áo quần và ngồi xuống đối diện với ông ta.
- Cô bị như thế này đã bao lâu rồi? – ông ta hỏi.
- Một vài tháng. Tôi thậm chí không nghĩ tới nhưng Anne cứ thúc tôi mãi. Thế rồi khi có kinh trở lại, cách đây 10 ngày…Tôi sắp lấy chồng vào tuần tới, tôi muốn chắc chắn mọi việc đều tốt đẹp. Tóm lại, tôi muốn có con ngay tức khắc.
Ông bác sĩ gật đầu.
- Ông thượng nghị sĩ hiện đang ở trong thành phố chứ?
- Không, ông ấy đang ở Washington, tuần sau ông ấy mới đến đây.
- Thế thì cô nên vào bệnh viện đêm nay.
- Đêm nay? (Jennifer bóp tắt điếu thuốc lá). Có gì không ổn hay sao?
- Hoàn toàn không có gì. Nếu cô không có ý định kết hôn vào tuần tới, tôi sẽ khuyên cô hoãn lại để kiểm tra kỳ kinh nguyệt kế tiếp. Trong tử cung của cô có khối u. Đó là chuyện rất bình thường. Đêm nay cô nhập viện, ngày mai người ta sẽ nạo khối u và ngày mốt cô ra về. Cô sẽ bị dơ dáy trong vài ngày nhưng nếu cô nhập viện ngay bây giờ cô sẽ khỏe khoắn trong ngày thành hôn.
Hoảng sợ, Anne liền hỏi lại bác sĩ Garlens. Ông không giấu giếm Jennifer điều gì, đó chỉ là u lành. Nàng giúp Jennifer xếp đồ đạc vào một cái túi xách và theo cô vào bệnh viện.
Anne ngồi trong căn phòng trống của bệnh viện sau khi Jennifer đã được đưa lên lầu. Nàng vui mừng vì không có gì nghiêm trọng. Jennifer quá tha thiết có một đứa con. Và cô xứng đáng được toại nguyện. Buồn cười thật. Hai người thân thiết với nhau như thế này mà Jennifer không bao giờ chịu giải thích tại sao cô đã thanh toán đứa con của Tony.
Một giờ sau bác sĩ Garlens mới trở xuống. Anne cảm thấy ngay có chuyện không ổn.
- Cô ấy đang ngủ vì tác dụng của thuốc mê – ông nói.
- Có chuyện gì vậy? Tôi có thể đoán…có chuyện không ổn. Không phải chỉ có cái khối u đó…
- Chỉ là khối u, đúng như tôi nghĩ. Không có gì bất ổn trong tử cung của cô ấy. Nhưng trong lúc chuyên viên gây mê đang kiểm tra nhịp tim, ông ta đã phát hiện ra một khối u ở ngực to bằng trái hồ đào. Chắc cô ấy đã biết điều đó.
Anne chợt cảm thấy choáng váng.

- Nhưng nhiều khối u không làm sao cả. Tôi muốn nói… chỉ là u nang, phải không bác sĩ.
- Tôi đã lấy cái u ra – ông ta trầm tĩnh nói – chỉ bằng một đường rạch nhỏ xíu sẽ không để lại dấu vết gì. Tôi đã cho thực hiện ngay một cuộc sinh thiết. Anne, nó thuộc loại ác tính. Ngày mai cô ấy phải cắt bỏ vú.
Anne lạnh toát cả người vì khủng khiếp. Ôi lạy Chúa, tại sao lại là Jennifer? Và tại sao lại ngay lúc này? Nàng cảm thấy nước mắt chảy xuống hai má.
- Ông nói với cô ấy đi – nàng nức nở - tôi không thể!
Jennifer từ từ mở mắt, gắng sức tỉnh dậy. Mọi việc đã qua. Cô mỉm cười với khuôn mặt lờ mờ của cô y tá bên cạnh.
- Mọi việc tốt đẹp chứ?
- Bác sĩ Garlens đây rồi – cô gái nhanh nhẹn bảo.
Ông sờ vào trán cô một cách nhẹ nhàng.
- Cô tỉnh hẳn chưa?
- Bác sĩ…bác sĩ…hãy cho tôi biết, có phải đúng như ông nghĩ, chỉ là một khối u lành thôi phải không?
Bất giác cô đưa bàn tay lên ngực và sờ thấy một miếng băng keo nhỏ.
- Tôi đã lấy cục u ra. Cô đã có bao lâu rồi?
- Ờ…ờ…(cô bắt đầu buồn ngủ trở lại). Khoảng một năm…có lẽ lâu hơn.
- Cô ngủ đi. Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau.
Mặc dù lơ mơ vì thuốc mê, cô vẫn cảm thấy sợ hãi.
- Nói về chuyện gì sau?
- Tôi e rằng tôi phải đưa cô lên đó vào ngày mai…để thực hiện một ca mổ nhỏ nữa.
- Cắt? Cắt cái gì?
- Chúng tôi định thực hiện một cuộc giải phẫu vú. Bác sĩ Richards sẽ làm việc đó. Ông ấy là một trong những nhà phẫu thuật hàng đầu của chúng tôi.
- Giải phẫu…cái gì…bác sĩ nói sao tôi không hiểu?
- Chúng tôi phải cắt bỏ vú của cô, Jennifer à. Cái bướu đó thuộc loại ác tính.
Cô gắng gượng ngồi dậy.
- Không! Không bao giờ! Ôi Chúa ơi…
Cô ngã ngửa người ra, đầu óc quay tròn. Cánh tay cô chợt đau nhói lên. Cô cảm thấy buồn ngủ một cách chập chờn, lát sau thức dậy, cô bám chặt tay cô y tá, năn nỉ.
- Đây chỉ là một giấc mơ, phải không chị? Em vừa nằm mơ do tác dụng của thuốc mê, em không…Ông ấy đã nói gì về ngực của em? Xin chị kể lại cho em nghe…
- Bây giờ…bây giờ cô hãy nghỉ ngơi đi – cô y tá dịu dàng bảo.
Jennifer đã trông thấy vẻ thương cảm trên mặt cô y tá, đó không phải là một giấc mơ. Ôi Chúa, đó là sự thật.

Anne đã vội vã chạy đến văn phòng của Kevin và vừa khóc nức nở vừa kể lại câu chuyện. Ông im lặng lắng nghe rồi hỏi.
- Bác sĩ Garlens có dự đoán là còn hy vọng không?
Anne nhìn chằm chằm vào ông với vẻ sốt ruột.
- Hy vọng? Anh không nghe em nói gì cả hay sao?
- Anh đã nghe từng chi tiết. Cô ấy sẽ phải mất bộ ngực. Thật là khủng khiếp nhưng không hoàn toàn tuyệt vọng. Anne, em có biết bao nhiêu phụ nữ sẽ còn sống rất lâu và hạnh phúc sau khi giải phẫu ngực thành công. Vấn đề chính là chặn đứng kịp thời.
Nàng nhìn ông một cách biết ơn. Kevin là thế. Luôn luôn vững tâm. Tìm ra khía cạnh hy vọng của mọi sự việc. Ông liên lạc với bác sĩ Galens qua điện thoại. Ông bác sĩ bảo có lý do chính xác để tin vào dự đoán của ông là đúng. Bác sĩ Richards cũng đồng ý. Đó chỉ là một cái u nhỏ, và tỷ lệ sống sót khá cao trong lãnh vực giải phẫu ngực. Nếu chưa bị di căn thì dự đoán là hết sức chắc chắn nhưng vấn đề không thể xác định cho tới lúc vú được cắt bỏ, các tuyến bạch huyết được xem xét kỹ.
Hơi yên lòng và bình tĩnh lại nhờ phản ứng có cơ sở của Kevin, Anne trở vào bệnh viện. Jennifer đã tỉnh hẳn và kỳ quặc thay không có vẻ xúc động. Cô nắm chặt tay Anne.
- Bác sĩ đã gọi điện thoại cho Win – cô khẽ bảo – anh ấy sẽ bay đến đây ngay tức khắc.
- Ông ta đã kể hết cho ông thượng nghị sĩ nghe hết rồi sao? – Anne hỏi.
Jennifer lắc đầu.
- Tôi đã dặn đừng hé môi. Chính tôi sẽ kể cho anh ấy nghe. (Cô mỉm cười một cách yếu ớt với cô y tá). Em khoẻ lắm rồi. Chị có thể để em một mình với cô bạn được không?
- Đừng để cho cô ấy uống bất cứ thứ nước gì trong tối thiểu hai giờ - cô y tá nói – cô có muốn cho gọi một cô y tá đặc biệt cho đêm nay không?
- Không, việc giải phẫu sẽ không tiến hành cho tới ngày mai. Em rất khoẻ, xin chị cứ để bọn em một mình…
Cô nhìn người y tá đi ra…rồi nhảy ra khỏi giường.
- Chị định làm gì vậy? – Anne hoảng sợ hỏi.
- Tôi định ra khỏi đây, ngay bây giờ!
Anne nắm lấy cánh tay của cô.
- Jen, chị điên đấy à?
- Không thể để cho bọn họ làm biến dạng thân hình của tôi. Win làm sao có thể đến gần tôi được nữa!
- Chị đã nói ông ấy yêu chị chứ không phải bộ ngực của chị. Bây giờ chị đừng nên lố bịch.
Nhưng Jennifer chạy tới tủ áo, cởi hết áo quần ra.

- Tôi sẽ ra khỏi đây. Tôi đành phải liều thôi. Người ta đã lấy cái u ra rồi, tôi sẽ không để cho người ta cắt bỏ bộ ngực của tôi!
- Jennifer, đó là cách duy nhất họ có thể chắc chắn. Rất có thể cái u đó đã di căn qua phần khác của ngực.
- Tôi cóc cần! Tôi không thể đẻ cho Win một đứa con nào là qúa lắm rồi! Nhưng tôi không thể lấy anh ấy với thân hình bị biến dạng.
- Nếu chị bỏ đi tức là chị tự tử. Chị nghĩ thế là đúng đắn đối với Win hay sao? Cứ thành hôn với ông ấy và một năm sau hãy cho ông ấy hay tất cả chuyện này? Bà vợ trước của ông ấy là người đau yếu. Và như thế này thì có ăn nhập gì đến việc có con? Chị vẫn còn có thể có con, bác sĩ Galens bảo tử cung của chị rất tốt.
- Nhưng tôi không được quyền mang thai. Bác sĩ Galens đã bảo vậy, khi mang thai buồng trứng có thể sẽ phát sinh tình trạng ác tính. Giữa ngực và buồng trứng có một sự liên quan trực tiếp. Nói tóm lại, ông ấy bảo sau khi giải phẫu xong sẽ áp dụng phương pháp trị liệu bằng tia X vào buồng trứng của tôi để chắc chắn không còn thụ thai được nữa. Tôi sẽ còn gì để tặng cho Win? Không con, một thân hình tàn tật…
- Chị sẽ tặng cho ông ấy chính con người chị! Đó là tất cả những gì ông ấy muốn! Em còn nhớ có lần chị nói chị đã quá chán với lối sống nhờ vào thân hình của mình. Bây giờ chị hãy chứng tỏ điều đó đi. Và nếu chị muốn, chị hãy tìm nhận con nuôi.
Jennifer chậm chạp leo trở lên giường.
Anne vội vàng nói tiếp.
- Không một ai cần hay biết..ngoại trừ chị và Win. Ông ấy yêu chị và sẽ không quan tâm đến chuyện con cái. Em quả quyết như thế. Và nếu chị xin một đứa con nuôi, nó sẽ không khác con đẻ của chị. Và cuộc giải phẫu sẽ không có gì đáng kể. Thực ra Jen à, với các loại thuốc giảm đau hiện nay, và những thứ của giả kỳ diệu mà chị có thể mua bất cứ nơi đâu, thì Jen à, đâu đến nỗi tận cùng thế giới.
Jennifer nhìn chằm chằm lên trần phòng.
- Cô nên biết chuyện thật hết sức buồn cười. Suốt đời tôi, từ "ung thư" có nghĩa là chết chóc, kinh hoàng, một cái gì ghê rợn mà tôi phải quỵ luỵ. Và thế rồi giờ đây tôi bị ngay thứ bệnh đó. Và điều buồn cười là tôi không hề sợ chứng bệnh ung thư một chút nào, cho dù nó sẽ biến thành một bản án tử hình. Chỉ có điều quan trọng về cuộc đời của tôi đối với Win là tôi không thể có con, đã thế lại còn bị biến dạng.
- Như thế có sao đâu Jen. Một số người bị tai nạn xe hơi nên mặt mày bị biến dạng. Một số phụ nữ ngực tự nhiên bị lép xẹp, và họ vẫn đạt mục đích trong cuộc sống. Chị chính là người đã từng bảo chị không muốn sống nhờ thân hình của mình. Vì vậy, chị hãy can đảm lên, và tự tin vào bản thân

mình. Chị hãy khởi sự chứng minh điều đó đi, và hãy bắt đầu tin tưởng Win.
Jennifer mỉm cười một cách yếu ớt.
- Được rồi ,thế thì tốt hơn là nên cởi bỏ chiếc áo bệnh viện này và trang điểm lại. Tôi muốn mình phải có vẻ tươi đẹp nhất khi nói chuyện với anh ấy.
Cô ngồi dậy và chải tóc. Trong lúc cô mặc chiếc áo ngủ mỏng tanh, cô cúi nhìn xuống bộ ngực mình và miếng băng, rồi nói tiếp.
- Vĩnh biệt Sam, mày chưa hay biết gì về chuyện này, nhưng chẳng bao lâu mày sẽ không còn gần gũi tao nữa.
Kevin tới gặp Anne và cả hai người cùng ở đó khi Winston Adams đến lúc bảy giờ. Anne đã sắp đặt lại các ngọn đèn. Jennifer có vẻ là một ngôi sao điện ảnh từ đầu đến chân, và cô gần như rất vui vẻ. Sau khi trao đổi vài lời chúc mừng, Kevin và Anne ra về.
Lúc họ đã đi khỏi, Winston nhảy bổ tới giường và ôm Jennifer vào lòng.
- Lạy Chúa, anh gần chết vì lo sợ. Ông bác sĩ có vẻ kỳ lạ trong lúc gọi điện thoại. Ông ta bảo em cần phải giải phẫu, gợi ý rằng lễ cưới có lẽ phải hoãn lại. Thế mà lúc này trông em đẹp quá…Giải phẫu thuộc loại gì vậy em yêu?
Cô nhìn ông một cách trìu mến.
- Khá quyết liệt, Win à. Em sẽ bị sẹo đầy mình, sẽ không thể có con và em sẽ…
- Thôi đi, em đừng nhắc tới nữa – ông vừa nói vừa nhìn cô với vẻ thiết tha – Chắc anh phải nói với em một chuyện. Trước kia anh làm bộ như thế là vì em, anh muốn nói đến chuyện con cái. Ở tuổi anh, anh thật sự không cần gì cả. Nhưng anh chỉ muốn làm vui lòng em. Em có vẻ quá tha thiết có con, cho nên anh đã giả vờ chuyện đó cũng quan trọng đối với anh. Anh chỉ cần có em, chẳng lẽ em không hiểu…
Cô ôm lấy ông.
- Ô Win!
Hai dòng lệ sung sướng chảy dài trên mặt cô.
Ông vuốt tóc cô.
- Em sợ sẽ mất anh à? Ôi người yêu xinh đẹp của anh…em sẽ không bao giờ mất anh. Em không nhận thấy là anh vừa được sống lại là nhờ em hay sao. (Ông hôn ngực cô qua chiếc áo ngủ mỏng tanh). Em là tất cả những gì anh muốn có, không phải con cái, mà là chính em. Em là người đàn bà duy nhất đã gây ra được những xúc động trong lòng anh. Lạy Chúa, Jennifer, trước khi biết em, anh vẫn thường tự hỏi trong anh còn thiếu một cái gì. Anh đã đổ cho Eleanor cái tội đó. Tội nghiệp cho Eleanor, cô ấy đâu có lỗi. Cô ấy đã không khiến cho lòng anh xúc động và có lẽ anh cũng cảm thấy cô ấy lạnh nhạt. Nhưng với em thì…Thoạt tiên khi chúng ta mới gặp nhau, anh đã quay mặt đi không thèm nhìn em, em còn nhớ chứ?
Cô gật đầu và vuốt tóc ông trong lúc ông nằm lên ngực cô, hôn làn da rắn

chắc trên cổ cô.
- Nhưng em đã biến đổi anh, làm cho anh nhận thức được rằng không phải anh chạy trốn em, mà chỉ vì anh sợ hãi, anh chạy trốn bản thân mình. Và phút giây em bước vào nhà anh, anh đã biết. Anh biết mọi việc sẽ khác đi…Jennifer, em đã dạy anh cách yêu đương như thế nào. Anh sẽ không bao giờ có thể từ bỏ những điều anh đã học được. (Ông mơn trớn ngực cô). Đây là hai con của anh. (Ông dịu dàng bảo) Đây là những đứa con duy nhất anh muốn có, để mỗi đêm úp mặt vào nét tuyệt mỹ của chúng. (Ông chợt dừng tay lại khi ngón tay của ông đụng phải miếng băng nhỏ). Cái gì thế này? Người ta đã làm gì con anh vậy?
Nụ cười của cô cứng đờ.
- Có gì đâu…em đã bị một khối u nang…
- Không được có vết sẹo đấy! (Ông thành thực khiếp sợ).
- Không, Winston…người ta đã lấy nó ra bằng một cây kim. Sẽ không có một vết sẹo nào.
- Đó là điều quan trọng hơn hết. Cứ để cho họ cắt bỏ buồng trứng của em đi…anh không cần biết. Cái đó không phải là em…anh đã không hề quen biết buồng trứng của em. Nhưng miễn là họ không bao giờ làm hại hai đứa con của anh…(Ông lại mơn trớn ngực cô). Tại sao ông bác sĩ đó lại có vẻ hắc ám khi gọi điện thoại cho anh? Ông ta không chịu cho anh hay biết gì cả…chỉ bảo anh hãy đến ngay tức khắc.
- Ông ta biết em muốn có con và…
- Tại sao ông ta không nói thẳng ra là em cần phải mổ tử cung? (Ông lắc đầu) Đám bác sĩ đó…tất cả đều mang bộ mặt khinh khỉnh. Nhưng anh vui mừng đã đến đây. Lúc này anh mới có thể nghĩ đến việc giữ em lại trong vòng tay. (Ông ôm chặt cô). Anh muốn giữ mãi kỷ niệm này. Tới thứ sáu anh mới có thể trở lại. (Rồi ông viết một con số). Em hãy nhờ Anne gọi điện thoại cho anh ngay sau khi giải phẫu xong. Nếu anh không có mặt ở đó, họ sẽ chuyển tin tới cho anh.
Ông dừng chân ở cửa và nhìn cô, mắt lướt nhìn khắp người cô tựa hồ trước đó ông quả thật chưa bao giờ trông thấy cô.
- Anh yêu em, Jennifer… chỉ em mà thôi, em có tin như thế không?
Cô mỉm cười.
- Tin chứ Win, em biết…
Suốt một lúc lâu sau khi ông đã đi, nụ cười vẫn còn cứng đờ trên mặt cô.
Bác sĩ Galens ghé vào lúc 12 giờ khuya.
- Chúng ta sẽ lên phòng mổ lúc tám giờ sáng – ông vui vẻ báo – Jennifer à, mọi việc sẽ tốt đẹp thôi.
Cô mỉm cười.
- Bác sĩ đã nói thì phải đúng.

Lúc đó là ba giờ sáng khi cô tuột xuống khỏi giường. Cô lặng lẽ mở cửa phòng. Hành lang bệnh viện chỉ được chiếu sáng lờ mờ, nhưng cô vẫn trông thấy người nữ y tá bên cạnh thang máy. Cô khép cửa lại và lặng lẽ thay áo quần. Nhờ ơn Chúa cô đã mặc một chiếc quần tây và một cái áo choàng đi mưa để đánh lừa các nhiếp ảnh viên. Cô lấy chiếc khăn hoa và trùm lên đầu. Rồi cô nhón chân bước ra hành lang.
Cô áp sát người vào tường, ẩn nấp trong một cái vòm giữa máy làm lạnh nước. Cô y tá trực đang ngồi bên dưới một ngọn đèn sáng trưng, ghi chép trong một cuốn sổ. Không có cách nào đến được thang máy mà không phải đi ngang qua cô ta. Cô phải đứng yên và cầu nguyện một lúc nào đó trong đêm cô y tá sẽ rời khỏi vị trí. Cô cũng cầu nguyện không có một ai phát hiện ra cô đang ẩn núp ở nơi đây.
Chiếc đồng hồ lớn tiếp tục lớn tiếng kêu tích tắc, trong lúc cô y tá vẫn không ngừng ghi chép. Một dòng mồ hôi chảy xuống cổ cô. Cô cảm thấy nhiều làn sóng hơi nóng đổ tới, tựa hồ cô đang ở gần một bếp lửa. Thì ra đó là một cái lò sưởi. Đột nhiên một tiếng chuông khẽ vang lên. Ôi cảm tạ Chúa! Một bệnh nhân đang bấm chuông. Nhưng cô y tá vẫn tiếp tục viết. Cô ta điếc hay sao? Tiếng chuông lại reo. Lần này có vẻ khẩn thiết hơn. "Đi trả lời ngay đi" Jennifer hét thầm trong đầu. Như thể được lệnh, chuông reo thêm một lần nữa, và cứ reo mãi không ngừng. Cô y tá uể oải đứng lên, nhìn số phòng mũi tên đang chỉ vào và hướng về phía dưới hành lang.
Jennifer theo dõi cô ta mất dạng vào một căn phòng rồi chạy nhanh tới thang máy. Không được, nó phải mất một thời gian lâu mới lên tới đây, và sẽ gây nên nhiều tiếng động. Cô chạy bộ xuống. Khi tới phòng đợi, cô thở không nổi. Cô cảnh giác đưa mắt nhìn quanh. Người đàn ông phụ trách thang máy vừa hút thuốc vừa nói chuyện với người thủ quỹ. Cô chạy ra đường và đi bộ qua mấy khu nhà mới gọi được taxi. Cô về tới khách sạn lúc bốn giờ sáng.
Buổi sáng hôm sau khi cô y tá phát hiện phòng của Jennifer trống trơn, liền báo cáo cho bác sĩ Galens và ông ngay lập tức gọi điện thoại đến khách sạn của Jennifer. Phòng cô không có tiếng trả lời và ông yêu cầu ông quản lý khách sạn mở cửa.
Cô nằm trên giường, mặc bộ quần áo đẹp nhất và trang điểm cẩn thận, nắm chặt một lọ thuốc ngủ trống rỗng. Có hai bức thư ngắn.
"Anne, không một ai có thể hoá trang cho tôi tài giỏi bằng chính tôi. Xim cảm tạ Chúa vì ống thuốc. Tôi rất tiếc không thể chần chừ đến ngày cưới của cô. Tôi thương cô. – Jen".
Bức thư gởi cho Winston Adams viết:
"Win yêu dấu, em phải ra đi – để cứu lấy các con của anh. Cám ơn anh vì đã làm cho mọi việc gần như trở thành sự thật. – Jennifer"
Thượng nghị sĩ Adams không có lời giải thích nào cho bức thư. Khi bị giới

báo chí dồn ép, ông chỉ lẩm bẩm mấy tiếng ngắn gọn "Không có lời bình luận". Anne cũng khép chặt môi như thế. Bác sĩ Galens từ chối bàn cãi về tính chất bệnh tật của Jennifer. Cô vừa mới qua một cuộc giải phẫu ngày hôm trước, và ông không phát biểu thêm một lời nào.
Tang lễ là một cơn ác mộng . Nhiều đám đông điên cuồng tụ họp bên ngoài nhà thờ, làm tắc nghẽn giao thông trên đại lộ số 5. Đội cảnh sát cưỡi ngựa đã được triệu tập để tái lập trật tự và làm thông con đường xuyên qua thành phố. Nhiều nhật báo đăng chuyện đời của Jennifer. Ảnh của cô nằm trên trang đầu. Và để làm cho sự việc rắc rối càng thêm hỗn loạn, bà mẹ của Jennifer đến, hăm hở công bố câu chuyện của Cinderella cho từng phóng viên muốn nghe tin, sùi sụt trước mặt mọi người, và đòi hỏi phải lập một bảng kê chi tiết về tất cả y phục, áo choàng lông và đồ nữ trang của Jennifer. Lẽ ra Anne đã có thể kiềm chế được bà ta, nhưng sự xuất hiện của Claude Charlot đã gây ra nhiều chuyện rắc rối mới. Ông ta đã đưa ra một bản chúc thư và trong lúc Henry Bellamy hoạt động như điên để tìm ra một bản chúc thư mới hơn, Claude cứ tuyên bố mình mới là người thừa kế hợp pháp. Rồi để đưa mọi việc lên đến cực điểm, Neely đến.
Cô điên lên vì đã không về kịp để dự tang lễ. Cô đã ở bên Tây Ban Nha. Cô đã dọn đến ở chung với Anne và tiếp tục tận dụng tình thế. Các câu chuyện về Jennifer phai bớt dần và quay sang tâng bốc Neely lúc này thân hình đã mảnh mai và quyến rũ một cách khốn khổ. Cô hăm hở làm việc – nhưng tất nhiên phải chờ cho xong việc khủng khiếp của Jennifer.
Bằng cách này hay cách khác, Anne đã xoay sở hoàn tất một cách tốt đẹp các màn xuất hiện trên truyền hình. Giờ đây nàng hăng hái tham gia vào các phim quảng cáo thương mại và những sở hữu chủ mới của công ty đang thuyết phục nàng ở lại với một khoản tăng lương rất lớn. Nhờ mối liên quan với Jennifer, danh tiếng đã làm hoãn lại lễ thành hôn của nàng, giờ đây nàng đang dự định vào tháng Tư.
Phải mất ba tuần lễ mọi việc mới lắng xuống. Rồi sau hai ngày yên tĩnh, hai ngày Jennifer không được một tờ báo nào nhắc tới, nhiều đầu đề nảy lửa lại vang dội. Thượng nghị sĩ Winston Ađams đã xin từ chức. Ông hơi bị suy nhược tinh thần và dự định sẽ đi du lịch trong một năm.
Vụ tự tử của Jennifer lại làm nảy sinh nhiều dự đoán mới. Bác sĩ Galens bị nhiều người quấy rầy. Phải, ông đã kể cho thượng nghị sĩ Adams nghe về tính chất căn bệnh của Jennifer. Xét cho cùng, với tư cách hôn phu của cô, ông có quyền biết rõ mọi việc. Nhưng mọi việc cần cho ông thượng nghị sĩ, chứ không phải cho giới báo chí.
Anne thực hiện nhiều chương trình quảng cáo thương mại rồi bay tới Palm Beach với Kevin. Nhờ vậy nàng có thể tránh được cơn cuồng loạn do sự xuất hiện đầu tiên của Neely trên truyền hình. Ông đại lý mới của Neely đã

thu xếp cho cô ta xuất hiện trong một chương trình tạp lục thuộc loại hàng đầu với tư cách là một minh tinh thượng hạng và tiền thù lao hết sức lớn. Mọi việc tiến triển tốt đẹp nên Neely cảm thấy hết sức an tâm.
Anne xem chương trình biểu diễn trên truyền hình lúc đang ở Palm Beach. Neely thật là tuyệt vời. Tất cả như bốc lửa, giọng hát của cô thật hoàn hảo và cô rực rỡ với đôi mắt nẩy lửa. Neely không còn là một đứa bé nữa, nhưng tính chất tinh quái vẫn như xưa. Làn môi run rẩy, tiếng cười mạnh mẽ, nỗi đam mê được vui đùa không khác gì trẻ con – tất cả những thứ này đều còn đủ. Có vẻ khó tin nổi, nhưng cô đẹp hơn bao giờ hết. Một lần nữa lại vang lên những tiếng reo hò "thiên hạ", "huyền thoại sống"…Thật là một cuộc trở về ngoạn mục. Cô ký được một hợp đồng đóng một phim ở Hollywood. Neely lại ở trên đỉnh cao.

Năm 1961
NEELY

Neely cẩu thả ném các thứ vào trong túi xách.
- Tao sẽ tìm mua áo quần mới ở đó – cô bảo với Anne – Bực quá, tao đã bỏ hầu hết đồ dùng ở Tây Ban Nha..Bây giờ tao để lại cho mày vài thứ nhé?
- Có lẽ tao sẽ làm lễ cưới trước khi mày trở về, Neely à. Và tao định đi một vòng quanh thế giới. Chắc tao sẽ cho thuê căn hộ này.
- Thế thì tao đành phải đem theo thôi. Tao giống như kẻ du cư, tất cả đều tan tác. Nhưng chuyện xảy ra như thế này cũng hay. Đúng là gần như tao bị phá sản. Này, chuyện tiền bạc của Jennifer ra sao rồi?
- Tất cả sẽ được chuyển về cho mẹ của chị ấy. Bản chúc thư ở Paris là đồ giả mạo, Henry đã phát hiện ra một vài điểm kỳ lạ trong đó. Claude sẽ được hưởng 50% số lợi nhuận thu được sau khi các phim được chiếu đợt đầu, những bộ phim chị ấy đóng vai chính trong thời gian hợp đồng. Những gì còn lại được giao cho mẹ chị ấy, chủ yếu là đồ nữ trang và áo lông thú. Và người ta đang phát hành lại các cuốn phim của chị ấy chứ không có bất động sản nào cả.
Neely nhún vai.
- Theo ý tao, đối với một cô gái không có tài năng, thì được như chị ấy đã là khá sung sướng. Mày nghĩ tại sao chị ấy lại hành động như thế? Tao muốn nói tự tử?
- Tao đã nói với mày rồi mà, Neely. Tao thật tình không hiểu nổi.
- Về phần tao, tao đã hiểu rõ. Tao không nghĩ có điều gì bất ổn đối với chị ấy như những lời đồn đại: một số người nghĩ chị ấy bị lao phổi, và tao thậm chí còn nghe một lời đồn rất phi lý là chị ấy bị ung thư. Tao nghĩ lý do thực sự khiến cho chị ấy vội vã ra đi là sắc đẹp đang suy giảm.
- Vô lý, chị ấy đẹp hơn bao giờ hết.
- Nhưng cuốn phim cuối cùng của chị ấy là một quả bom. Ô, cuốn phim mới này sẽ hái ra tiền nhờ quảng cáo. Nhưng tao nghe nói cuốn phim đó cũng không gây ra được cảm giác mạnh. Rõ ràng chị ấy đang tuột dốc.
- Neely, chị ấy định bỏ nghề. Và làm lễ cưới.
- Phải, tao đã được nghe tất cả câu chuyện đó ở bên Tây Ban Nha, chị ấy đột ngột tìm gặp được một mối tình chân thật như thế nào, nhưng này, ông thượng nghị sĩ đó đâu phải là Rock Hudson. Jen đã từng buồn bực vì suốt ngày phải ngồi chơi sau khi thành hôn với Tony, trong lúc anh ta còn trẻ và quá đẹp trai. Không, tao nghi chị ấy không thể đương đầu với hoàn cảnh đó.

Chị ấy đang ngày càng trở nên già hơn, sắc đẹp của chị ấy chẳng bao lâu nữa sẽ không còn, và chị ấy sẽ không thể sống yên ổn với ông thượng nghị sĩ. Vì vậy chị ấy đã vội vã ra đi. Còn tao thì không bao giờ tao phải lo nghĩ. Tao có tài. Và mập hoặc gầy không thành vấn đề. Mày hãy xem Helen Lawson. Tất nhiên bà ta không giống tao. Bà ta chỉ hát như một cỗ máy và giờ đây, bà ta đã bị mất giọng. Bà ta định đi đến miền duyên hải để đóng một vai lập dị trong một phim truyền hình nhiều tập. Nhưng cho dù đã mất giọng, bà ta vẫn tồn tại. Bởi vì đó là một nhân tài.
- Helen sẽ tồn tại – Anne chậm rãi nói – bởi vì bà ta không hề có cảm xúc chân chính. Bất cứ nỗi bất hạnh nào mà bà ta gặp phải chỉ giống như nỗi bất hạnh của một đứa bé. Nó có thể được xóa bỏ nhờ một thứ đồ chơi mới. Nhưng bất kể một giọng hát nào, cả mày, Neely à, đều phải được quan tâm chăm sóc.
- Không, giọng hát của tao xuất phát từ tâm hồn của tao, theo cách tao cảm nhận các sự việc. Và tao đã học được một điều. Các anh chàng sẽ rời bỏ mày, sắc đẹp của mày sẽ tàn tạ, con cái của mày sẽ trưởng thành, và mọi việc mà mày tưởng là tuyệt diệu sẽ biến thành chua xót. Tất cả những gì mày có thể thực sự tin tưởng là chính bản thân mày và tài năng của mày.
Ba tuần sau Neely trở về. Cô ở trong tình trạng sắp sửa quỵ ngã.
- Anne, vào ngày ghi âm thứ ba, giọng hát của tao bỗng mất hẳn! Tao không hát được nữa!
Anne cố gắng trấn an bạn.
- Có nhiều người hát giọng cổ tuyệt hay…những việc như thế này vẫn thường xảy ra với nhiều ca sĩ, tư thời xưa cho tới tận bây giờ.
- Không, tao cùng đường rồi – Neely rên rỉ - tao đã nhờ nhiều bác sĩ khám nghiệm. Tao thậm chí không có một cái bướu nhỏ nào. Người ta bảo đó là do thần kinh, nhưng không phải thế. Chúa định trừng phạt tao vì tội tao đã phê phán Jen. Và họ phải từ bỏ cuốn phim. Tao đã vĩnh viễn cùng đường. Người ta sẽ không bao giờ đả động đến tao nữa.
- Chúa không hành động như thế - Anne dịu dàng nói – nếu có ai định trừng phạt mày, mày nên tự trừng phạt mình trước.
- Ồ đúng vậy, đó là lời chuyên gia tâm thần cuối cùng của tao nói. Ông ta bảo tao có một sự thôi thúc tự huỷ hoại và tao luôn luôn tự trừng phạt mình vì một tội lỗi tưởng tượng nào đó. Ông ta nói dối quá! Tao chưa bao giờ làm điều gì sai trái.
Neely tìm được một bác sĩ tâm thần mới, Massinger, rất nổi tiếng. Anne khăng khăng đòi Neely ở chung. Nàng khẳng định liệu pháp tăng cường độ và sự hỗ trợ của một người bạn sẽ giúp Neely nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Trước kia cô luôn luôn cáu kỉnh.
Và Neely đã cố gắng. Cô đã cố gắng tỏ ra ngăn nắp và cô không làm xáo

trộn nhà cửa. Nhưng cô không bao giờ ngủ. Cô đi chơi với nhiều nhạc sĩ, trở về nhà và ngồi trong phòng khách cho đến khi trời sáng, vừa nuốt Seconal vừa lắng nghe những đĩa hát cũ của cô.
Một buổi sáng Anne thức giấc và nhìn thấy Neely nằm co người trong phòng khách, nước mắt chảy đầm đìa trên mặt.
- Tao cùng đường rồi Anne à. Tao đã thử hát theo các đĩa hát của mình nhưng vẫn không thể nào được.
- Nhưng bác sĩ Massinger đã bảo đây chỉ là vấn đề thần kinh, Neely, giọng hát của mày sẽ trở lại.
- Ông ta bảo Hollywood đã làm tao sinh ra bực tức. Chính vì vậy đêm nay tao đã thử lần đầu tiên tại đây, một mình, không có máy quay phim và không có Hollywood. Anne, cuống họng của tao đã khép lại rồi, tao không còn có thể hát được nữa.
- Chỉ vài tuần thôi mà Neely… cứ để cho nó có thời gian bình phục.
Neely đứng dậy.
- Có lẽ…(cô thẫn thờ đi vào phòng tắm và nuốt mấy viên thuốc) Tao uống một chút Scotch nghe Anne? Không có rượu, chúng không có tác dụng.
Anne đưa cho cô một lọ. Sẽ có một ngày nào đó cô uống thuốc quá liều.
Hôm ấy là thứ hai và nàng dự tính không đi ra ngoài. Nàng mời Kevin đến ăn tối và có dự định sẽ nấu cho Neely một bữa cua nhồi thịt. Nhưng giờ thì chắc Neely sẽ ngủ suốt ngày.
Nàng gọi cho Kevin và hẹn sẽ đến nhà ông hôm đó, rồi hai người có thể đến tiệm Luchow để ăn tối.
Neely nghe tiếng cánh cửa đóng lại. Cô không buồn ngủ nhưng giả vờ ngủ lại dễ hơn. Anne hết sức lo lắng khi cô uống rượu cùng với thuốc, nàng luôn luôn sợ cô sẽ làm một việc kinh thiên động địa. Neely ngồi dậy và rót cho mình một ly khác. Cô đốt thuốc lá. Chúa ơi, đây là điếu cuối cùng. Và cô dám chắc rằng để cho an toàn, Anne đã giấu kín mọi thứ rượu. Được rồi, cô sẽ ngủ sớm.
Cô lại rót đầy ly và chợt nhận thấy mình đang uống quá nhanh. Tốt hơn hết nên nhấm nháp cùng với mấy viên thuốc mới nữa. Cô thò tay vào dưới gối – cô đã dấu ba viên màu đỏ ở đó. Cô nuốt tất cả và từ từ uống từng hớp Scotch. Cuối cùng các viên thuốc đã có tác dụng, cô cảm thấy lơ mơ. Nhưng vẫn không sao ngủ được. Cô lại rót thêm rượu. Mẹ kiếp, cái chai gần cạn rồi, và lại không còn thuốc lá. Tốt lắm, có lẽ thêm vài viên thuốc nữa, nhưng đã quá nhiều thuốc, và điều đó rất có thể sẽ nguy hiểm. Bác sĩ Massinger từng nói rằng một ngày kia khả năng chịu thuốc của cô sẽ không còn mạnh như trước. Thế đấy! Nếu tài năng của cô đã mất thì còn gì để bám víu? Cô chỉ để dành được mười ngàn đô la. Chà…như thế không đúng, cô đã có 10 ngàn khi cô rời miền duyên hải nhưng cô đã gởi một tấm séc cho nhà trường nơi

hai đứa con cô đang theo học – một tấm séc hai trăm, rồi còn phải trả 25 đô la mỗi tuần cho ông bác sĩ tâm thần trong ba tuần liền, chuyến trở về đây của cô tốn thêm mấy trăn nữa. Và cô liên tục ký séc nhận tiền mặt. Không chừng chỉ còn lại năm ngàn. Số tiền đó kéo dài được bao lâu nữa? Cô không thể ở với Anne vĩnh viễn, Anne sẽ làm lễ cưới tháng tới. Chà, cô biết kiếm tiền ở đâu bây giờ? Ngôi nhà không còn…không có bảo hiểm, có lẽ cô chỉ việc nuốt số thuốc còn lại trong chai. Chắc Ted sẽ chăm sóc bọn trẻ, nhưng sự thực là bọn trẻ không quyến luyến cô, khi gặp chúng ở miền duyên hải, chúng chỉ nóii "Cho con đi, mua cho con, tìm cho con…:
Không một ai quan tâm đến việc cô còn sống hay đã chết, không một ai, có lẽ chỉ có Chúa, nếu quả thật có Chúa.
Có phải Chúa đang ở trên kia? Có phải người là một ông già tóc bạc cao lớn và có râu? Người có hiểu con không? Xin Người hãy nói cho con biết có chuyện gì không ổn? Con đâu đòi hỏi quá nhiều. Tất cả những điều con muốn chỉ là một căn hộ và một chàng trai để con yêu. Con đã cố sức, tại sao Người cứ liên tục làm hỏng tất cả? Tại sao lại cho con một giọng hát tuyệt vời nếu Người không muốn con trở thành xuất sắc? Tại sao Người đòi lại? (Cô rót hết rượu và thả cái chai không lên sàn nhà). Này Jen, chị có ở trên đó không? Em biết chị không bay quanh quẩn nơi đây bằng đôi cánh lớn, nhưng nếu có một cuộc sống khác và chị ở đâu đó, thì chị có thể nghe em nói…Chị có cảm thấy như thế này không? Em ước ao được lên đó với chị, trên đó sẽ tốt đẹp hơn nơi này. Ở đây có gì dành cho em đâu? Ngày lại ngày, đêm lại đêm phải chịu đựng cái cảnh đến tiệm Jilly với những anh chàng chẳng ra gì, chỉ muốn được thiên hạ thấy ở bên cạnh em, trong lúc em phải ký hoá đơn trả tiền ăn uống.
Cô uống cạn ly rồi lẩm bẩm:
- Năm nay em 32 tuổi, không còn trẻ trung gì nữa. Chắc phải có một loại thiên đường đổ nát, không có nhạc Jazz chơi bằng đàn harpe, không có các thiên thần, nhưng cũng không có các vấn đề nan giải. Chắc chắn phải như vậy. Cuối cùng chị hãy xem kỹ những người sáng láng có đức tin, chẳng hạn ông tổng thống và Clare Booth Luce. Có lẽ em phải trở thành một tín đồ Thiên chúa giáo hay một đạo giáo nào đó. Em chắc rằng em đã là một tín đồ từ khi em mới chào đời, dù chưa bao giờ đi nhà thờ. Nhưng chắc phải có một thiên đường, Jen à, bởi vì chị cứ nghĩ đến tất cả những đứa bé bị Hitler giết hại. Và hãy nghĩ xem tất cả những người mới sinh ra đời đã bị điếc mù như Helen Keller. Nếu không có gì để lại cho thế hệ sau thì thật là không công bằng. Tại sao một phụ nữ xinh đẹp như Helen Keller lại không bao giờ có thể nhìn thấy và nghe thấy và một người như chị lại có đủ mọi thứ, nếu sau này tất cả đều không được san bằng? Chắc chắn là có một thiên đường. Chị hãy xem xét trường hợp chị gái em đang sống với anh chàng Charlie

nghiệp ngập đó. Tại sao em thành đạt, còn chị của em bị sa lầy ở Astoria mà lại chẳng được gì nếu sau này không có một thiên đường? Chắc chắn phải có. Này Jen, chị có đau đớn trước khi chết không? Chị có sợ hãi không? Chị hãy ở lại với em…Jen…em sẽ uống thêm thuốc và em sẽ theo chị…
Cô chạy vào buồng tắm. Cô đã giấu chai thuốc phía sau bồn tắm. Chỉ còn lại sáu viên! Cô nuốt nhanh cả sáu. Nhưng sáu viên chắc là không đủ tác dụng. Có lẽ uống thêm aspirin? Hay là nốc cả chai aspirin đè lên mấy viên thuốc cô vừa nuốt? Mẹ kiếp! Chỉ còn năm viên aspirin. Cô lại nuốt tất. Không còn Scotch, nhưng còn bourbon Anne vẫn giữ trong tủ rượu cho Kevin. Thứ này lại uống chồng lên Scotch…Cô lảo đảo ra khỏi buồng tắm, và cái ly cô mang theo rơi xuống đất vỡ tan. Chà…Anne lại sẽ nổi điên lên khi thấy. Cô cúi xuống nhặt các mảnh vỡ, đây chỉ là một cái ly dành riêng cho quầy rượu, bằng thủy tinh hay thứ gì đại loại giống thế, nhưng cô đã biết tính Anne. Cô lấy một con dao dài bằng bạc. Tuyệt, cái này mới đúng, chỉ cần rạch một đường qua cổ tay là cô sẽ có một đám tang như Jennifer. Liệu thiên hạ có đánh nhau vì cô hay không? Phải chăng Ted Cassablanca sẽ yêu cầu chôn cất cô ở đó, hay là người chị ngu xuẩn của cô sẽ nghĩ lại và đòi mang cô đi? Chà, thử tưởng tượng sẽ tiêu xài nốt phần cuối của cuộc đời mình trong một nghĩa trang hôi hám nào đó ở Astaria! Anne sẽ chiến đấu vì lòng tự trọng nhưng cô, cô muốn có một đám ma lớn chưa từng có, thậm chí lớn hơn cả đám ma của Jennifer. Phải, sẽ không có một đám tang nào lớn hơn thế. Thôi được, sẽ lớn bằng đám tang của Jennifer. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu không có thiên đường hoặc không có Chúa? Vậy là cô sẽ chết mà không được hưởng sung sướng. Nhưng – cô vẫn đang cầm mảnh ly vỡ - nếu cô gần chết cũng sẽ có chuyện náo loạn tương tự. Như trước kia ở Hollywood…có lẽ người ta sẽ cầu xin cô trở về với cuộc sống, và mọi người sẽ tỏ ra buồn tiếc. Rồi nếu cô không hoảng sợ, cô lại có thể hát, và mọi việc sẽ trở nên kỳ diệu…
"Được rồi, hãy uống bourbon trước" cô vừa nói vừa ngả nghiêng bước tới quầy rượu.
Cô tìm được cái chai và rót rượu ra ly, không pha đá. Vẫn cầm mảnh ly vỡ, cô đi về phía phòng ngủ. Cô nằm trên giường, uống một ngụm bourbon thật dài, rồi nghiên cứu cổ tay mình. Nếu cắt một bên cổ tay, không cắt mạch máu lớn, bởi vì như thế có thể giết cô thật sự, mà chỉ một lằn nhỏ bên cạnh, chỉ vừa đủ để chảy máu. Cô thọc sâu mảnh thuỷ tinh, làm đứt một đoạn, nhưng không đụng tới mạch máu chính, tốt lắm, máu đang chảy. Cô nằm ngửa và quan sát máu trào ra. Chà, chỉ trong giây lát mà máu chảy ra nhiều thật. Hay là có lẽ cô đã gây ra một vết thương nghiêm trọng? Chà, máu vẫn không chịu ngừng. Cô nhấc ông nghe lên. Anne đang ở nơi quỷ quái nào? Máu vẫn chảy mỗi lúc một nhiều hơn, và những viên thuốc chết tiệt lại đang

có tác dụng. Chính bourbon đã gây nên tình trạng này.
Cô gọi cho người phụ trách tổng đài. Một giọng nói thờ ơ trả lời.
- Tôi là Neely O'Hara, - cô phều phào – tôi đang hấp hối…
- Xin cô cho biết số điện thoại của cô – nhân viên tổng đài hỏi.
- Số điện thoại của tôi? – (Cô nhìn xuống chiếc máy điện thoại, mọi vật mờ dần) – Tôi không biết, nó không ghi trên máy. Tôi không sao nhớ được…Xin hãy giúp tôi…Tôi đã cắt cổ tay…máu…
- Địa chỉ của cô?
- Đường 62 ở mạn đông, gần đại lộ Park, căn hộ của Anne Welles….
- Nữ minh tinh truyền hình? (nhân viên tổng đài không còn lạnh nhạt nữa)
- Phải…phải….
Neely buông rơi ống nghe và bắt đầu nhắm mắt lại. Cô cố bắt chúng phải mở ra. Ồ Chúa ơi, tôi đã làm hỏng tấm drap trải giường của Anne. Cánh tay cô như đã hết sinh lực, buông thõng xuống một bên cạnh giường, và máu đang nhỏ giọt xuống tấm thảm màu vàng của Anne. Chà, Anne sẽ không bao giờ để cho cô ở lại đây nữa.
- Cô điện thoại viên, xin cô nhanh lên… - Neely nói tiếp.
Máu chảy nhiều quá và vẫn tiếp tục chảy nhưng cô không có ý định chết. Ta không thể chết nếu ta không thể hiểu rõ chuyện này. Mình buồn ngủ..chứ không phải đang hấp hối… chỉ buồn ngủ…mấy viên thuốc chết tiệt, không biết đã bao lâu rồi, bây giờ chúng mới có tác dụng.
Neely mở mắt ra và nhắm ngay lại. Có mùi gì giống như trong bệnh viện. Như vậy có nghĩa là cô vẫn còn sống? Cô bắt đầu nhớ lại, tiếng chuông reo…tiếng xe cấp cứu…Cô lại mở mắt ra. Anne ngồi bên kia phòng với Kevin. Anne đứng vụt lên.
- Ồ Neely mày đã tỉnh! Cảm tạ Chúa!
Neely mỉm cười một cách yếu ớt.
- Tao rất lấy làm tiếc về căn hộ…
- Bỏ qua chuyện đó đi.
- Tao đang ở đâu?
- Ở bệnh viện North Park.
Neely nhăn mũi.
- Tại sao không ở Doctors? Tao nghe nói ở đó tuyệt lắm.
Kevin bước qua căn phòng.
- Này tiểu thư, cô may mắn lắm mới được ở đây đấy. Cô có biết khi chúng tôi đến chỗ cô, họ đang định đưa cô đi đâu không? Bellavue!
Neely vất vả ngồi dậy.
- Ỗ đó là tất cả những gì tôi cần.
- Thật may mắn là chúng tôi đã quyết định trở về. Anne bỗng muốn tạt vào thăm cô. Chúng tôi trông thấy xe cảnh sát và xe cấp cứu. Họ đang định đưa

cô tới Bellavue. Luật lệ quy định như thế, bất cứ ai muốn tự tử đều được đưa vào Bellavue và ở lại đó một thời gian để kiểm tra rõ ràng.
- Chà!
- Đó là nhờ Kevin – Anne nói – anh ấy chỉ chiếc ly bị vỡ và khăng khăng bảo đó là một tai nạn.
Kevin cau mày.
- Phải ra nhiều tờ 20 đô la để họ hiểu ý tôi. Và chúng tôi không có thời gian để lựa chọn bệnh viện. Cô đã bị mất khá nhiều máu và bệnh viện này ở gần nhất.
- Quả thật đây không phải là một vụ tự tử - Neely nói.
- Tốt lắm, mọi việc sẽ tiếp diễn cho đến lúc sự thật được rõ ra.
- Tao có gây xôn xao trên mặt báo không? – Neely hỏi Anne.
- Trang nhất – Anne vừa đáp vừa kéo chiếc ghế đến cạnh giường Neely – này Neely, chúng tao phải làm một cái gì cho cuộc đời của mày?
Lệ ứa ra trong mắt Neely.
- Biết làm gì bây giờ? Tao không thể hát được nữa.
- Do cái này này – Kevin vừa nói vừa vỗ lên đầu – cuống họng của cô đâu có điều gì không ổn?
- Thế thì anh nói với nó đi. Em rất quyết tâm nhưng không thể nào phát ra được một âm điệu.
- Vài ngày nữa cô sẽ ra khỏi đây, và sau đó thì sao? – Kevin hỏi.
Mắt Neely tràn đầy lệ.
- Em sẽ dọn ra khỏi căn hộ của Anne…Xin anh đừng lo lắng. Em sẽ thuê phòng ở khách sạn.
- Không thể tiếp tục như thế này, Neely…Đủ thứ thuốc và rượu. Lần sau cô sẽ không gặp may như hôm nay đâu.
Neely nằm duỗi người ra.
- Ước gì em có thể ngủ được, ngủ một cách thực sự, suốt một tuần lễ, rồi em sẽ khoẻ. Em chưa bao giờ được ngủ một giấc dài hơn vài tiếng đồng hồ. Đã lâu quá rồi em không được ngủ một giấc dài suốt đêm…
- Chữa bệnh bằng giấc ngủ - Anne bỗng thốt lên.
Cả Kevin và Neely đều nhìn nàng chằm chằm với vẻ dò hỏi.
- Phải, chữa bệnh bằng giấc ngủ - nàng nhấn mạnh.
Nàng giải thích Jennifer đã dùng cách đó để giảm bớt trọng lượng ở Thụy Sĩ như thế nào, và còn giúp cho tâm trí ổn định.
Neely có vẻ vui mừng.
- Ngủ suốt một tuần! Ôi, lạy Chúa! Dám cá là tao sẽ hát lại được. Nhưng đến tận Thụy Sĩ thì chắc là sẽ rất tốn kém.
- Nếu đó là một cách chữa đích thực, tôi chắc là chúng ta sẽ được chữa tại đấy – Kevin tuyên bố.

Bác sĩ Massinger chống lại đề nghị này. Đúng là ông ta biết cách trị bệnh bằng giấc ngủ. Nhưng tâm trí của Neely đã bị xáo trộn khá nặng. Ông ta có ý nghĩ cô ta cần phải vào một viện điều dưỡng, tối thiểu là một năm.
- Đây không phải là một trường hợp suy nhược vì hoàn cảnh – ông ta nhấn mạnh – cô gái này bị rối loạn tâm thần khá nặng. Theo hồ sơ bệnh lý thì rõ ràng cô ấy đã có khuynh hướng tự tử cách đây 10 năm. Tôi đã khuyên hãy vào điều trị trong một viện điều dưỡng ngay lúc cô ấy đến gặp tôi lần đầu, nhưng cô ấy không chịu và cứ tiếp tục uống thuốc. Nhưng giờ thì cô không còn lựa chọn nào khác. Cô ấy phải đi thôi.
Ông ta nêu lên một danh sách những viện điều dưỡng nên đến.
Neely vẫn nhất quyết không chịu.
- Tôi mà lại vào đó sống chung với những kẻ gàn dở à? Không đâu, thưa bác sĩ. Tôi muốn được chữa trị một cách đúng điệu giống như Jennifer. Đầu tiên là sâm banh, một cô y tá thân ái, một cây kim đáng yêu…và ngủ, ngủ một cách tuyệt đẹp.
Sau nhiều cú gọi điện thoại dồn dập, cuối cùng Kevin tìm được một viện điều dưỡng ở phía Bắc New York. Đúng là ở đó người ta biết cách trị bệnh bằng giấc ngủ. Họ sẽ rất vui mừng đón tiếp cô O'Hara và thực hiện phương pháp đó cho cô. Được, mọi người sẽ giữ bí mật tối đa – báo chí sẽ không thể biết.
Vào một ngày chủ nhật êm dịu của tháng ba, Kevin và Anne lái xe đưa Neely đến Haven Manor. Anne tin tưởng khi thấy những khu đất rộng lớn và những bãi cỏ được chăm sóc cẩn thận, Neely đã tự củng cố tinh thần bằng vài viên thuốc.
Họ bước vào một toà lâu đài lớn phủ đầy dây leo trường xuân kiểu Tudor và được dẫn vào một căn phòng treo nhiều bức tranh do những nhà từ thiện tặng. Bác sĩ trưởng Hall đón chào họ. Ông bắt tay Neely.
- Tôi là một trong những người hết sức hâm mộ cô, cô O'Hara.
Neely mỉm cười một cách yếu ớt.
- Bây giờ xin cô điền vào mẫu đơn này.
Neely ký tên vào nhiều trang giấy.
- Tôi đã sẵn sàng chữa trị bằng giấc ngủ - Neely tươi tắn bảo.
Bác sĩ Hall liền bấm một cái nút, một người đàn bà to lớn mập mạp mặc một cái áo choàng trắng xuất hiện.
- Đây là bác sĩ Archer, phụ tá của tôi. Bà ấy sẽ dẫn cô O'Hara về phòng.
Neely nắm chặt tay Anne.
- Tao không tìm đủ lời để cám ơn mày. Mày sẽ đến đây tìm tao sau một tuần nhé?
Anne gật đầu. Neely liền quay sang Kevin.
- Em biết anh trang trải mọi chi phí cho việc này. Em cám ơn anh nhiều lắm.

Ông lắc đầu.
- Tôi đã đề nghị, nhưng Anne cứ dành trả.
Neely nhìn Anne với một nụ cười ngái ngủ.
- Annie…mày luôn luôn ở đây chứ? Cám ơn mày.
- Mày chỉ cần mạnh khoẻ là được rồi, Neely.
- Tao chỉ muốn ngủ một giấc thật dài.
Cô đi ra, tựa vào cánh tay bác sĩ Archer.
- Cô Welles và ông Gillmore, chúng ta có thể bàn luận về chuyện này?
- Chuyện gì thế?
Nói đoạn Anne lại ngồi xuống.
- Về phương pháp được gọi là chữa trị bằng giấc ngủ. Tôi đã liên lạc với bác sĩ Massinger, và tôi hiện giờ có toàn bộ hồ sơ bệnh án của cô O'Hara ở tại đây. Người ta đã gởi đến cho chúng tôi. Chắc cô và ông thừa biết trường hợp này không thể chữa trị bằng giấc ngủ.
- Nhưng bác sĩ đã nói…
Anne chưng hửng.
- Tôi đã nói chúng tôi có thể dùng cách đó. Nhưng tôi đã xem hồ sơ bệnh án và đã bàn luận với bác sĩ của cô ấy. Chúng tôi vẫn có thể, nhưng theo ý tôi, không nên dùng cách đó. Cô ấy sẽ khoẻ khoắn lúc thức dậy, thậm chí sinh hoạt bình thường trong một vài tuần, một tháng, rồi sẽ trở lại với các thói quen cũ. Cuối cùng cô ấy sẽ vẫn tự tử. Chắc ông và cô biết cô ấy đã nhất quyết như thế. Cô ấy là một nhân tài xuất sắc, chúng tôi sẽ cố hết sức để chữa trị.
- Nhưng bằng cách nào? – Anne hỏi.
- Không bằng cách ngủ hoặc uống thuốc. Cô gái này giờ đây đã bị nghiện. Bệnh nghiện thuốc ngủ có thể nghiêm trọng như bất cứ bệnh nghiện nào khác, và khó chữa chạy hơn, bởi vì bất hạnh thay, bệnh nhân có thể tìm mua thuốc ngủ bên ngoài. Tìm mua cocain, heroin, morphine thì khó khăn hơn nhiều. Quý vị có biết vào ngày toan tự tử, cô ta đã uống tới 50 viên thuốc? Tôi đã kiểm chứng với cửa hàng cô ta thường mua thuốc. Đơn thuốc của cô ta được cấp ngày hôm trước. Và bác sĩ Massinger không bao giờ cấp đơn thuốc cho cô ấy. Mỗi đơn thuốc mang tên một bác sĩ khác nhau. Và cái chai có 50 viên đã trống trơn khi người ta phát hiện ra cô ấy, đã thế lại uống thêm rượu mạnh vào thì tác dụng sẽ vô cùng nguy hiểm. Và lại còn cắt cổ tay cho thêm phần hiệu quả. Sức chịu đựng thuốc của cô ấy là sức chịu đựng của một người nghiện.
- Theo ý bác sĩ thì phải làm gì bây giờ? – Kevin hỏi.
- Tôi sẽ thử áp dụng phương pháp chữa bệnh tâm thần sâu kín. Dù sao đi nữa, chưa phải dùng đến cách chạy điện. Tôi hy vọng cô ấy sẽ không cần đến cách đó. Nhưng tôi nghĩ, với tất cả khả năng, chúng tôi có thể trả lại cho

thế giới cô gái có đầy tài năng và đôi mắt sáng.
- Việc điều trị sẽ mất bao lâu?
- Tối thiểu một năm.
Anne mỉm cười một cách rầu rĩ.
- Bác sĩ sẽ không bao giờ thuyết phục nổi Neely đâu. Cô ấy sẽ rời khỏi đây ngay tức khắc nếu không được chữa trị bằng giấc ngủ.
Nụ cười của bác sĩ Hall có vẻ mệt mỏi.
- Cô ấy đã ký vào đây – ông ta vừa nói vừa vỗ nhẹ lên tờ giấy – cô ấy đã tự giao phó mình cho chúng tôi. Tất nhiên cô ấy tưởng mình chỉ ký tên theo thủ tục giấy tờ bình thường. Nhưng tờ giấy này xác nhận cô ấy phải ở lại đây tối thiểu 30 ngày.
- Ba mươi ngày – Anne trầm ngâm bảo – nhưng tôi biết rõ tính Neely. Bác sĩ sẽ không bao giờ thuyết phục nổi cô ấy ở lại quá 30 ngày.
- Nếu không làm gì được thì tốt hơn cô cứ để mặc cô ấy cho chúng tôi.
- Tôi à? – Anne khiếp sợ hỏi lại – không bao giờ!
Bác sĩ Hall mỉm cười.
- Thế thì chúng tôi có thể chứng nhận cô ấy mắc bệnh tâm thần.
- Thế là thế nào?
- Nếu các chuyên gia tâm thần của chúng tôi thoả thuận rằng cô ấy cần phải được chữa trị thêm nữa, chúng tôi sẽ đưa trường hợp này ra hội đồng giám định y khoa. Ba chuyên gia tâm thần ở nơi khác sẽ được mời đến. Nếu họ nhất trí, hội đồng sẽ giữ cô ấy lại trong ba tháng, cứ ba tháng một, và cô ấy sẽ bị giữ lại như thế. Chúng tôi vẫn thường làm điều này – ông ta nói với vẻ thoải mái – Như thế sẽ làm tiêu tan mặc cảm tội lỗi của bà con, bạn bè.
- Nhưng như vậy thì có khác gì cưỡng bách – Anne phản đối – cô ấy vẫn nghĩ mình sẽ được chữa trị bằng giấc ngủ kéo dài một tuần. Chúng tôi đã hứa với cô ấy…
- Cô Welles, tôi vẫn ái mộ cô O'Hara. Đó là một tài năng xuất sắc. Ở đây một tháng tốn 1500 đô la và có cả một danh sách các bệnh nhân đang chờ đợi từ mọi miền của đất nước. Chúng tôi ưu tiên cho cô OHara vì cô ấy là một nghệ sĩ, cô ấy cần phải được điều trị. Mong cho cô ấy có được cơ hội này. Tôi thiết tha đề nghị cô và ông sẽ nghe lời chúng tôi.
- Nhưng Neely quá chống đối nhà điều dưỡng…
- Cô O'Hara đang ở trong tình trạng không có quyền quyết định về tương lai của mình. Quả thật nếu để tự xoay sở lấy một mình, cô ấy không có tương lai.
Kevin bỗng xen lời.
- Anh nghĩ bác sĩ Hall hiểu rõ hơn chúng ta. Ít nhất chúng ta cứ thử xem sao.
Anne lầm lì gật đầu.
- Bao giờ chúng tôi có thể đến thăm cô ấy?

- Không dưới hai tuần. Nhưng cô có thể gọi điện thoại cho tôi mỗi ngày. Tôi sẽ tường trình lại mọi diễn biến của sự việc. Bảo đảm cô sẽ thấy cô ấy khá hơn nhiều khi cô đến thăm.
Anne im lặng trong lúc họ lái xe về lại thành phố.
- Một ngàn năm trăm đô la mỗi tháng trong một năm – Kevin nói với nàng – Anne, tốt hơn em nên để cho anh trả viện phí.
- Không , đây là trách nhiệm của em, Kevin. Em đang suy nghĩ…nếu em ký hợp đồng với Gillian, họ sẽ trả cho em 2000 đô la mỗi tuần…
- Còn chuyện hôn nhân của chúng ta thì sao? Và chuyến du lịch nữa?
- Chúng ta đã chờ đợi lâu rồi, thì thêm một vài tháng nữa có sao đâu? Vả lại em không thể bỏ đi du lịch một thời gian trong lúc Neely nằm tại Haven Manor. Em muốn viếng thăm cô ấy.
- Em không muốn thành hôn với anh, phải không Anne?
- Em muốn chứ, nhưng…
- Không đúng. Chính vì thế em mới có ý định trả tiền viện phí cho Neely. Em không muốn cảm thấy gắn bó với anh.
- Kevin, anh đã bắt em chờ đợi nhiều năm trước khi anh vui lòng kết hôn với em. Em nghĩ tối thiểu chúng ta cũng nên chăm sóc Neely vài ba tháng.
- Như thế chúng ta sẽ không đi hưởng tuần trăng mật cho đến khi nào Neely được ổn định. Thôi được, anh đồng ý về việc đó. Nhưng tại sao chúng ta không làm lễ thành hôn ? Và tại sao em vẫn phải tiếp tục làm việc?
- Nếu muốn trả viện phí cho Neely, em phải làm việc. Em mới bàn luận với Henry Bellamy ngày hôm kia. Ông ấy nói em có tới gần một triệu đô la. Tất nhiên, phần lớn trong số đó chỉ là lợi nhuận trên giấy tờ, nhưng là những giấy tờ có giá nhất. Tuy nhiên em không thể cưu mang Neely mà không đụng đến vốn liếng của em, như thế có nghĩa là phải bán hạ giá một số cổ phần. Henry không muốn em làm điều đó. Ông ấy nghĩ công ty điện thoại và điện tín Mỹ sẽ tiếp tục lên giá và sẽ có một cuộc chia lời. Nhưng nếu em ký hợp đồng với Gillian trong hai mươi sáu tuần nữa, em có thể yểm trợ cho Neely. Chúng ta có thể đợi đến tháng Mười, và lúc bấy giờ chắc chắn Neely đang hồi phục. Lúc đó chúng ta sẽ thành hôn và thanh thản đi chơi. Em xin hứa.
Kevin nhìn đăm đăm ra phía xa. Ông đành phải chìu Anne. Quỷ tha ma bắt cô bé đó đi, mỗi lần cô ta xuất hiện là có chuyện rắc rối.
Anne thở dài.
- Tội nghiệp cho Neely. Không biết cô ấy phải chịu đựng như thế nào.

Thoạt đầu Neely tỏ ra kiên nhẫn. Cô ngồi trong văn phòng của bác sĩ Archer, đều đều trả lời các câu hỏi của bà ta, đốt hết điếu thuốc này sang điếu khác chờ đợi cây kim thần tiên đem đến cho cô giấc ngủ kỳ diệu. Cuối cùng

chuông điện thoại vang lên, Neely đoán chừng đó là bác sĩ Hall đang giao việc. Bác sĩ Archer nhấc máy và trả lời ngắn gọn.
- Vâng thưa ông. Tất nhiên, thưa ông. Tôi hết sức vui mừng. Tôi hoàn toàn đồng ý.
Neely ngáp. Tốt lắm. Họ đã đồng ý với nhau. Thế là tuyệt. Bây giờ cố tập trung sự chú ý xem sự việc sẽ diễn tiến như thế nào. Bác sĩ Archer nhấn một cái nút. Neely nhìn chằm chằm vào đôi giày dị dạng của bà ta. Tại sao chúng không thể đẹp như bao đôi giày trắng khác? Tại sao chúng phải dày cộm xấu xí như thế? Chà, có lẽ bà ta sinh ra đã như thế rồi, có nghĩa là phải mang đôi giày dị dạng từ khi còn là một đứa bé. Neely bật cười to với ý nghĩ này, và bác sĩ Archer ngạc nhiên quay lại. Rồi một đôi giày trắng khác, phía trên là một bộ đồng phục trắng, bước vào phòng.
- Đây là cô O'Hara. Hãy đưa cô ấy đến nhà số Bốn.
- Có phải đó là nơi tiến hành điều trị bằng giấc ngủ? – Neely vui vẻ hỏi trong lúc đi theo.
Người nữ y tá chỉ mỉm cười và dẫn cô đi qua một loạt các hành lang ngầm. Tới mỗi lối vào, cô ta lấy ra một chùm chìa khóa lớn và mở cửa, rồi khoá ngay lại sau khi họ đã đi qua.
- Này…nơi này ở đâu thế? Có phải ở New Jersey? Chúng ta đã đi tới một dặm rồi.
- Haven Manor có 20 toà nhà, không kể toà nhà tập thể dục và nhà chữa bệnh bằng lao động. Mặc dù các toà nhà đều cách biệt nhưng có một hệ thống hành lang ngầm nối lại với nhau. Chúng ta vừa đi từ nhà hành chính qua nhà Hai và nhà Ba. Và sắp sửa đến nhà Bốn.
Trong giọng nói của cô ta có một vẻ kiêu hãnh về nơi mình đang làm việc. Nhà Bốn giống như một biệt thự tư. Neely nhận thấy nhiều phụ nữ thuộc đủ loại lứa tuổi đang xem truyền hình trong một căn phòng rộng. Tất cả bọn họ đều có vẻ bình thường, cô nghĩ. Cô y tá dẫn cô đi dọc theo một hành lang dài, qua những căn phòng nhỏ xíu. Chà, buồng ngủ tồi tàn quá. Căn phòng của cô ở đường 52 còn lớn gấp ba thế này. Mỗi buồng có một chiếc giường, một cái gối, một chiếc ghế và một bàn giấy. Nhưng có lẽ cô đang đi lên tầng trên, nơi có những căn phòng sang trọng hơn. Rõ ràng đây không phải là khu điều trị bằng giấc ngủ.
Người y tá chợt dừng lại ở một căn buồng nhỏ xíu phía cuối hành lang.
- Đây là phòng của cô.
Neely định phản đối, nhưng cần quái gì, cô sắp sửa phải ngủ kia mà. Dù nơi này không nhìn ra một quang cảnh nào thì cũng thế thôi. Cô ngồi phịch xuống giường.
- Được rồi, cô hãy mang kim vào đi.
Cô y tá đi ra. Nhiều phút trôi qua. Cô nhìn đồng hồ tay. Họ đâu cả rồi? Cô

gọi lớn.
- Ê…Cái gì nữa đây?
Hai cô y tá bỗng xuất hiện.
- Cô cần gì, cô O'Hara?
- Tất nhiên tôi cần. Tôi đến đây để được cho ngủ.
Hai cô y tá liếc nhau với vẻ kỳ lạ.
- Tôi đến đây để điều trị bằng giấc ngủ - Neely nhắc lại.
- Cô đang ở nhà số Bốn. Đây là nhà điều chỉnh.
- Điều chỉnh cái gì?
- Tất cả những bệnh nhân mới đến đều ở đây một vài ngày trong lúc chúng tôi xác định lại bệnh trạng của họ. Rồi họ sẽ được chuyển đến nơi thích hợp nhất.
Neely bước tới bàn viết và mở túi xách. Cô lấy ra một điếu thuốc.
- Xin hãy gọi bác sĩ Hall. Đã có một sự nhầm lẫn.
Một trong hai cô y tá nhảy qua và chụp lấy hộp diêm của Neely.
- Kìa, cô làm gì vậy? – Neely la lên.
- Ở đây cô không được phép dùng diêm.
- Thế thì làm sao châm được thuốc lá?
Cô y tá lấy túi xách của cô.
- Cô không được hút thuốc lá. Cô chỉ được phép hút trong một số giờ nhất định, khi có người giám sát.
Neely cố giật cái túi lại, nhưng tình thế là hai đánh một…
- Hãy gọi bác sĩ Hall mau! - cô yêu cầu.
- Đây là chỉ thị của bác sĩ Hall – một cô y tá nói – Bây giờ, xin cô hãy bình tĩnh, cô O'Hara. Tới năm giờ cô sẽ có hai điếu thuốc lá. Cô nên đi ra ngoài kia và gặp gỡ các bệnh nhân khác.
- Cái gì? Tôi bị tập trung trong một trại khôi hài đấy à. Tôi là Neely O'Hara. Tôi đâu phải không có bạn bè. Xin hãy gọi Anne Welles hoặc Kevin Gillmore. Chuyện này thật lố bịch! Tôi đi đây.
Nói đoạn cô bước ra khỏi cửa.
Một trong hai cô y tá chặn cô lại.
- Cô ấy vẫn còn mang đồng hồ. – người kia bảo.
Rồi cô ta thô bạo cởi đồng hồ ra khỏi cổ tay Neely.
- Này, cái đồng hồ này trị giá cả ngàn đô la đấy.
- Nó sẽ được cất vào tủ sắt. Cô sẽ nhận lại, cùng với đồ đạc cá nhân của cô, khi cô rời khỏi nơi đây.
Neely bắt đầu hoảng hốt. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đơn độc như thế này.
- Xin các cô hãy gọi Anne Welles – cô van nài – cô ấy sẽ thu xếp mọi việc.
Nửa giờ nữa trôi qua. Neely vừa tức giận vừa hoảng sợ. Cô muốn hút thuốc

lá. Hai viên Seconal đã hết tác dụng và cô hoàn toàn tỉnh táo với tâm trạng hoảng loạn. Cô bấm chuông. Một cô y tá xuất hiện. Cô ta lễ độ nhưng giỏi thoái thác. Cô O'Hara có thể hút một điếu thuốc lá ngay bây giờ, nếu cô đến phòng giải lao. Quả thật cô nên nhanh chân. Nếu cô bỏ qua thời gian hút thuốc này, phải đến chín giờ cô mới được hút lại.
- Cô là ai mà dám bảo tôi khi nào tôi được hút thuốc? – cô gào lên – Đây không phải là trại từ thiện mà là nơi rất đắt tiền. Vì vậy tôi muốn được đối xử một cách tôn trọng.
- Chúng tôi rất tôn trọng cô, cô O'Hara. Nhưng đối lại, cô cũng phải tôn trọng các quy định của Haven Manor.
- Tôi không tuân theo các quy định. Tôi làm ra các quy định! Tôi là Neely O'Hara.
- Chúng tôi biết điều đó. Tất cả chúng tôi đều rất khâm phục công việc của cô.
- Thế thì cô hãy làm theo lời tôi nói! – cô yêu cầu.
- Chúng tôi phải tuân theo các chỉ thị của bác sĩ Hall và bác sĩ Archer.
- Hay lắm! Cô hãy gọi bác sĩ Hall!
Cô quay lưng về phía cô y tá, cô cảm thấy một nỗi khủng khiếp day dứt. Có lẽ ông bác sĩ Hall này đang âm mưu gì đây. Không chỉ vì cô hoảng sợ mà thôi. Đây chỉ là một vụ nhầm lẫn chứ bác sĩ Hall không dám làm thế đâu. Nếu Anne và Kevin khám phá ra vụ này thì sẽ có chuyện lôi thôi cho mà xem!
Mười phút sau cô y tá quay trở lại.
- Cô O'Hara, nếu cô thích hút thuốc trước khi ăn tối, xin cô hãy đi ra. Chỉ còn mười phút nữa thôi.
- Tôi sẽ không đời nào gặp những kẻ gàn dở đó!
Cô y tá bỏ đi. Neely bắt đầu đi đi lại lại trong phòng. Phải, mà cô cần được điều trị bằng giấc ngủ. Cô cần một số thuốc – hai bàn tay của cô đang run rẩy. Thời gian gần đây, cô phải uống tới hai viên mỗi giờ mới giữ cho tâm hồn được thanh thản. Nhưng cách điều trị bằng giấc ngủ sẽ phá bỏ thói quen. Bác sĩ Massinger nghĩ chính cô đã tự tạo nên thói quen này. Sau khi ở Tây Ban Nha về, cô đã phải uống hai chục hay ba chục viên mỗi ngày. Nhưng may mắn thay cô sẽ ngừng, hay là cô có thể thực sự bị bệnh? Quỷ tha ma bắt bác sĩ Madera đi. Ông ta đã chích ống thuốc Deremol đầu tiên cho cô…Ôi Chúa, đó là một cảm giác tuyệt thú. Nó xoá tan mọi nỗi lo âu. Sau mũi thuốc đó, cô đã nằm trên giường suốt sáu giờ, với một niềm hạnh phúc êm dịu và một cảm giác sung sướng chưa từng thấy. Cô cảm thấy mình có thể hát hay hơn bao giờ hết, đạt tới nhiều âm điệu chưa từng có, giữ cho thân hình mảnh mai mà không cần tới những viên thuốc màu xanh lục, diễn xuất tuyệt vời hơn bao giờ hết.

Tất nhiên, khi thuốc hết tác dụng, cô lại cảm thấy khó chịu. Làm sao có thể đương đầu với một ngày khác, một người tình khác, một buổi trình diễn khác? Nhưng luôn luôn có sẵn bác sĩ Madera để xác nhận cô "bị đau lưng". Cô đã học được điều đó trong giới điện ảnh Hollywood – khai bị đau lưng – X quang không sao xác định được chứng bệnh này, các bác sĩ của phim trường có thể khám xét nhưng vẫn không thể kết luận được gì. Do đó cô thường nghỉ làm việc vài ba ngày. Muốn thế phải nhờ đến bác sĩ Madera và cùng với ông ta là thuốc Deremol. Ở Hollywood người ta không cho phép dùng thuốc đó. Riêng bác sĩ Madera thì lại rất hào phóng với Deremol. Ông ta đã chích cho cô ba ống mỗi ngày trong suốt một năm.
Sau một thời gian ngắn, cô đã không phải chỉ có nằm trên giường. Cô còn có thể hoạt động với Demero. Cô đã đi phục vụ ở các hộp đêm, và hát chưa bao giờ cô hát hay hơn. Cuốn phim cô đóng ở Tây Ban Nha…Chà, ước gì nó được phát hành ở Mỹ. trong đó cô đã đạt đến một đỉnh cao mới, người cô mảnh mai và đầy sinh lực. Cô không muốn ăn sau khi đã chích Demero. Và đôi mắt cô giống như hia hòn than cháy sáng. Chắc chắn đó là do cặp đồng tử trở nên hết sức lớn và đen, nở to ra nhờ thuốc. Còn giọng hát của cô thì trong trẻo và thanh khiết. Rồi lại vấn đề tiền bạc qua bức điện từ California. Và Ted đang đòi kiện trả lại hai đứa con sinh đôi nếu cô không trở về chăm sóc chúng. Cứ làm như là cô sẽ để cho con của cô sống chung với con điếm mà anh ta đã cưới làm vợ! Và rồi, trên hết mọi việc, là vụ tự tử của Jennifer. Cô đã phải rời khỏi Tây Ban Nha, và cả Demero. Cô có thể dùng thuốc viên, nhưng giờ đây liều lượng trở nên quá cao – tối thiểu ba mươi viên mỗi ngày. Ba mươi viên Seconal…Chúa ơi, hôm nay cô chỉ uống khoảng sáu viên, và viên cuối cùng cách đây đã hai giờ. Bác sĩ Hall ở nơi quỷ quái nào. Bao giờ việc này mới bắt đầu.
Một cô y tá đến thông báo bữa ăn tối của cô đã được dọn sẵn. Cô có vui lòng đến phòng ăn? Cô không cần!
- Tôi muốn một điếu thuốc lá và một số viên Seconal…tối thiểu là sáu viên, để chờ đợi bác sĩ Hall bắt đầu cuộc điều trị bằng giấc ngủ này.
Cổ họng cô khô ran. Chà, nếu mà có được một ly rượu, hoặc bất cứ cái gì…Cái chuồng này đã khiến cho cô bắt đầu bực dọc. Nếu lát nữa mà không có gì thay đổi, cô sẽ đi khỏi nơi đây. Họ không thể ngăn cản cô – đâu có phải cô đang bị tù. Cô chợt nghe tiếng bước chân, liền ngồi dậy. Một cô y tá xuất hiện, bưng khay thức ăn.
- Cô O'Hara, nếu cô muốn ăn trong phòng…
Cô y tá không có cơ hội nói hết câu. Sự kiên nhẫn của Neely tiêu tan. Cô chụp lấy cái khay và ném mạnh qua phía bên kia phòng. Cô y tá cúi nhanh người xuống. Một người khác hối hả chạy đến. Cơn giận của Neely nổ bùng lên.

- Tôi không muốn ăn và bị giam ở đây. Tôi chỉ muốn được ngủ. Bây giờ trả thuốc lá lại cho tôi, và tiến hành cuộc điều trị bằng giấc ngủ ngay tức khắc, nếu không tôi sẽ bỏ đi! Tôi đã chán ngấy rồi!
Một y tá có vẻ cao cấp hơn mấy người kia, đứng ra lãnh lấy trách nhiệm.
- Cô O'Hara, sẽ không có điều trị bằng giấc ngủ.
- Cô muốn nói cái gì vậy?
- Tôi đã hỏi lại bác sĩ Hall. Không điều trị bằng giấc ngủ, không uống thuốc ngủ. Cô sẽ được chữa bệnh tâm thần.
- Tôi đi đây!
Neely bước ra cửa, nhưng cô bị bốn cánh tay giữ chặt.
- Bỏ mấy bàn tay dơ dáy của các người ra khỏi người tôi! – Cô gào lên – Hãy để tôi một mình!
Cô quật nắm tay vào họ.
Một nữ y tá lớn tiếng ra lệnh.
- Đưa cô ấy tới Hawthorn.
- Tôi đang định trở về nhà! – Neely gào to.
Nhiều y tá xuất hiện và Neely nhận thấy mình đang bị kéo lê dọc theo một hành lang. Không thể xảy ra chuyện này được! Cô, Neely O'Hara, đang bị bốn cô y tá kéo lê! Và tiếng la hét khủng khiếp đang thoát ra từ miệng của cô! Nhưng cô đâu có đau ốm gì, cô chỉ nổi khùng lên vì trò lừa đảo này.
Cô chống lại họ trên suốt đường đi, qua nhiều hành lang, với nhiều cánh cửa khóa lại và mở ra, vào một toà nhà khác, cuối hành lang khác dẫn vào Haven Manor. Hai cô y tá khác nhảy vào giúp sức. Cô lại bị kéo lê dọc một hành lang khác tới một căn buồng nhỏ xíu khác – nhưng ngay cả trong cơn thịnh nộ cô cũng nhận thấy sự sai biệt. Căn buồng này không có thảm, không có màn cửa, không có bàn viết. Chỉ có một chiếc giường – như ở trong một xà lim! Cô được đặt lên giường. Quần áo cô đã bị rách. Cảm tạ Chúa cô đã mang theo một bộ nữa.
Một cô y tá trẻ đến và ngồi xuống bên cạnh cô.
- Này cô O'Hara, bây giờ cô hãy ăn một chút đi.
- Tôi muốn trở về nhà! – Neely lại gào lên.
- Cô hãy ăn đi rồi đi gặp các bệnh nhân khác.
- Tôi muốn ngủ.
Cô bắt đầu thổn thức. Cô đã bi sập bẫy. Trong đời, chưa bao giờ cô thấy mình bị sập bẫy như thế này. Cô nhìn về phía cửa sổ, không có chấn song, đó là điều đáng lưu ý. Chỉ có một mành che, và mành thì có thể bị cắt đứt, nhưng bằng cái gì? Cô liền phóng ra khỏi buồng, chạy vào một phòng giải trí rộng. Nhiều bệnh nhân ngồi khắp nơi đang im lặng xem truyền hình. Cô nhìn quanh với vẻ bối rối. Cái gì có thể cắt được mành che? Cô nhìn lên tủ sách. Tủ xếp đầy sách và đồ chơi…và một bộ cờ! Cô vồ lấy một con tốt, nó

có một đầu nhỏ, nếu tay cô có thể ấn đủ mạnh, có lẽ nó sẽ cắt được tấm mành. Cô chạy trở lại buồng mình siết chặt con tốt trong tay.
Cô y tá đang ngồi trên giường, điềm tĩnh quan sát.
Cứ để cho cô ta quan sát, Neely nghĩ, mình mạnh hơn, cứ để cho cô ta thử ngăn chăng mình. Cô mở cửa sổ. Cô y tá vẫn không động đậy. Cô thử đặt con cờ lên tấm mành và rạch lia lịa, vừa không ngừng thổn thức. Nhất định phải có một điểm yếu để cho con cờ có thể chọc thủng và xé toang. Phải có…
- Đó là một bức mành bằng thép – cô y tá bình tĩnh bảo – Và cho dù có xé rách được cô cũng không thể ra khỏi đây. Ở đây chúng tôi có tới 25 mẫu đất, và cổng chính có khoá.
Neely buông rơi con tốt và khóc nức nở, mỗi lúc một dữ dội hơn. Cô chợt nghĩ tới Anne và Kevin. Họ đã trở về New York, có lẽ đang nghĩ rằng cô đã ngủ một cách sung sướng. Cô nghĩ tới căn hộ của Anne. Tại sao cô không ở lại đó? Cô có thể đi bộ, đốt một điếu thuốc lá bất cứ lúc nào, uống bao nhiêu viên thuốc tuỳ ý, nhấm nháp một ly rượu…Cô nghĩ tới Hollywood. Ông chủ…Giờ đây ông ta đã ra sao rồi và đang sai khiến những ai? Còn Ted thì…Ở California chỉ trễ hơn đây có ba giờ - và ở đó trời nắng ấm. Có lẽ Ted đang ở trong hồ bơi với vợ. Thế mà cô, Neely O'Hara, cô lại bị nhốt một cách quái đản! Cô nức nở to hơn.
Chắc là cô đã khóc suốt một tiếng đồng hồ, bởi vì cuối cùng khi nhìn lên thì bên ngoài trời đã tối đen. Y tá trưởng xuất hiện. Bảng tên đính trên bộ đồng phục hồ cứng cho biết cô ta tên là Schmidt. Trông giống hệt một con bò đực, Neely thầm nghĩ.
- Cô O'Hara, nếu không tự kiềm chế được, chúng tôi sẽ phải tìm cách làm cho cô bình tĩnh trở lại.
Được rồi, thì ra đó là câu trả lời. Cô có thể kiếm được một vài viên thuốc hoặc một cây kim. Cô sẽ cho bọn họ biết tay. Bởi lẽ ở đây họ chưa bao giờ cho cô dùng thuốc ngủ. Tốt lắm. Neely O'Hara sẽ thay đổi tất cả. Cô sẽ phá tan luật lệ chó đẻ của bọn họ! Cô bắt đầu gào to.
Từ trước đến giờ cô chưa có một hành động nào. Người nữ y tá vạm vỡ lại xuất hiện.
- Nào, cô O'Hara, việc này phải chấm dứt. Cô đang quấy rầy những bệnh nhân khác.
- Kệ mẹ bọn họ! – Neely rít lên.
Tiếng gào của cô mỗi lúc một gia tăng âm lượng.
Cô Schmidt liền gật nhanh đầu với hai cô y tá. Họ nắm lấy cánh tay của cô và lôi cô dọc theo hành lang. Cô vùng vẫy, đá chân, gào thét – nhưng vô hiệu, rồi chợt nhận ra mình đang ở trong một buồng tắm rộng lớn. Họ bảo cô cởi quần áo ra.

- Cái gì? Để cho bọn đồng tính luyến ái như các cô khoái chí à? – cô hét lớn.
Cô Schmidt lại gật đầu và hai cô y tá kia dùng vũ lực thi hành. Trần truồng, miệng vẫn la hét, cô bị đẩy vào bồn tắm. một tấm vải bạt rộng trùm kín mặt bồn, chỉ để thòi đầu cô ra. Một cái gối được đặt phía sau đầu. một cô y tá ngồi ở bên cạnh, cầm sẵn trên tay tập giấy và cây bút chì.
Neely vẫn tiếp tục gào thét, mặc dù cảm thấy dễ chịu khi được tắm. theo thói quen cô thích tắm, thích nằm trong bồn tắm, cho tới khi da ướt sũng. Và cái bồn này thuộc loại đặc biệt – nước không ngừng chảy vào, chảy ra, sủi tăm quanh người. Cảm giác này khiến cô thư giãn, trong lúc vẫn tiếp tục gào thét.
Cô Schmidt trở lại và quỳ xuống bên cạnh cô. Đôi mắt cô ta đầy ân cần.
- Cô O'Hara, tại sao cô không cố gắng thư giãn và để cho cái bồn tắm làm công việc của nó?
- Cô phải để tôi ra khỏi đây! – Neely gào to.
- Cô sẽ ở lại trong cái bồn này cho tới khi nào cô thôi la hét, hoặc ngủ thiếp đi.
- Hà! Toàn bộ cái tiểu bang quái quỷ này cũng không có đủ nước để làm cho tôi ngủ được!
Neely lấy hơi rồi hét vào mặt cô Schmidt.
- Chúng tôi đã từng để nhiều bệnh nhân nằm trong bồn suốt mười lăm giờ - Cô Schmidt trả lời rồi đứng lên – một giờ nữa tôi sẽ ghé vào đây. Có lẽ lúc bấy giờ cô sẽ thư giãn hơn.
Một giờ nữa! Neely cảm thấy khàn giọng. Cổ họng cô đau nhói. Cô muốn nằm ngửa người và thư giãn, nhưng đó chính là điều họ chờ đợi, họ mong muốn. Cô cảm thấy đói bụng. Cô cần một điếu thuốc lá và vài viên thuốc. Ôi lạy Chúa, một vài viên mà thôi! Cô lại bắt đầu gào thét vừa nguyền rủa bác sĩ Hall và các cô y tá trong bệnh viện. Chán chê, cô oà khóc nức nở. Nhưng cô vẫn nhận thấy cô y tá ngồi bên ngừng viết khi cô khóc. À ra thế - viết lại mọi lời bệnh nhân thốt lên để cho bác sĩ Hall có thể đọc! Bây giờ mà thư giãn được hay sao? Tốt lắm, sẽ không có việc thư giãn cho bất cứ ai, chừng nào Neely O'Hara còn ở đây!
Cô lại gào thét, dùng những từ ngữ thô bỉ nhất, và nhận thấy cô y tá trẻ đỏ bừng mặt khi ghi lại những lời tục tĩu ấy. Trong thâm tâm, phần nào cô cảm thấy thương hại cô y tá. Cô gái còn rất trẻ - có lẽ chỉ mới 19 tuổi – và đây không phải là lỗi của cô ta…cô ta không làm ra các quy định. Nhưng cô vẫn tiếp tục những lời nguyền rủa mà cô đã học được. Trong lúc đó cô dùng đầu gối đẩy tấm bạt, mặc dù chúng đã bắt đầu trầy trụa. Bỗng cô tìm ra cách tụt đầu xuống phía dưới tấm bạt, rồi cô lặn xuống. Cô y tá liền phóng lại và lôi đầu cô ra, rồi nhảy trở lui và bấm chuông. Nhiều người khác chạy đến và cái lỗ được sửa lại nhỏ hơn. Neely gào to hơn…cô y tá viết nhanh hơn…

Khi ở phía dưới tấm bạt cô phát hiện ra một cái lỗ nhỏ gần vòi nước. Trong lúc gào thét Neely thọc mạnh ngón chân vào cái lỗ. Nó trở nên lớn hơn – chẳng bao lâu đã có thể thọc nửa bàn chân vào. Cô cứ la hét để bắt cô y tá để hết tâm trí vào việc ghi chép, rồi với một sự cố gắng phi thường, cô thọc bàn chân vào cái lỗ và giật mạnh đầu gối lên ngực. Tấm vải bạt rách toạc ra với một âm thanh lớn, Neely nhảy ra khỏi bồn tắm. Cô y tá báo động. Cả một đội y tá dẫn đầu do cô Schmidt xông vào. Một tấm bạt mới được đặt lên mặt bồn, nhưng Neely thấy mãn nguyện khi nghe một y tá thì thầm:
- Chưa từng có một ai xé nổi tấm vải bạt!
Chắc là cô sẽ gào thét mãi. Cô y tá đổi phiên. Cô gái mới cũng còn trẻ, nhưng những lời nói báng bổ của Neely không hề làm cho cô ta nháy mắt. Neely đã lạc giọng…kiệt sức…lưng cô nhức nhối…hai đầu gối đầy thương tích…ngón chân cô có cảm giác như đã bị gãy vì xé rách tấm bạt – nhưng cô vẫn tiếp tục gào thét. Cánh cửa mở ra. Một viên bác sĩ bước vào. Ông ta lôi theo một cái ghê
đẩu và ngồi bên cạnh bồn tắm.
- Xin chào cô, tôi là bác sĩ Clements. Tôi trực đêm nay.
Cô chú ý xem giờ trên chiếc đồng hồ đeo tay của ông ta. Chín giờ. Chắc cô đã ở trong cái bồn này gần ba giờ.
- Tôi có thể giúp gì cho cô?
Mình không điên, chính bọn họ khùng mới đúng, cô nghĩ. Ông ta đến đây, ngồi đây, giống như định ở đây suốt ngày với mình – mình với cái đầu ló ra khỏi tấm vải bạt quái đản này, và ông ta hỏi một cách tự nhiên có thể giúp đỡ mình hay không.
- Tôi có thể làm gì được bây giờ?
Cô quay về phía ông ta và nước mắt chảy dài.
- Ông là loại chuyên gia tâm thần gì thế? – cô hổn hển – Ông có thể giúp đỡ tôi thật à? Lạy Chúa, mọi bác sĩ ở nơi này đều biết rõ tại sao tôi đến đây. Tất cả các ông đều biết rõ tôi bị lừa dối. Người ta đã hứa điều trị cho tôi bằng giấc ngủ và bởi vì tôi muốn điều tốt cho mình nên tôi mới bị đẩy vào trong cái bồn này!
- Điều trị bằng giấc ngủ ? – ông ta có vẻ ngạc nhiên thật sự.
- Phải, chính vì vậy mà tôi đã đến đây. Trong tám ngày. Để ngủ. Ông bác sĩ Hall thối tha đã hứa hẹn đủ điều. Rồi lúc bạn bè tôi đã ra về thì đùng một cái, mọi việc thay đổi.
Ông ta nhìn cô y tá, cô ta nhún vai. Ông ta nhìn trở lại Neely.
- Tôi vừa mới nhận phiên trực. Tôi không biết chút gì về trường hợp của cô. Tôi chỉ đang đi tua. Tôi sẽ bàn giao lại ngày mai trong sổ báo cáo, và tôi chắc chắn mọi chuyện sẽ được làm sáng tỏ.
- Chỉ như thế thôi sao?

Cô không gào thét. Cô nhận thấy vẻ quan tâm trong mắt của vị bác sĩ trẻ này. Không chừng cô có thể thuyết phục được ông ta.
- Bác sĩ có trách nhiệm giúp đỡ tôi – Cô van nài – Đây có phải là lý do để ông nghiên cứu không? Có phải là cái cách để cho ông giúp đỡ tôi không? Viết một báo cáo về tôi, rồi đi về nhà và ngủ trên chiếc giường riêng của ông trong lúc tôi nằm đây? Nếu ông quả thật là một con người có lòng trắc ẩn, ông sẽ cho tôi một điếu thuốc lá…một cái gì để ăn…vài viên Seconal…chứ không phải chỉ viết một vài dòng báo cáo vào sổ và bỏ đi.
Ông ta rời khỏi phòng. Cô lại gào thét. Cổ họng cô đau và cô cảm thấy mệt mỏi. Ước gì cô có thể ngừng lại…Nước vẫn sủi tăm với một nhiệt độ ấm áp. Không chừng cô ngủ mất. Nhưng như thế thì họ sẽ thắng. Mọi người đều ở trong cái bồn này cho tới lúc ngủ. Neely O'Hara sẽ không như vậy! Nếu cô thua trận đầu, cô sẽ mất tất cả. Cô gào thét to hơn…
Một giờ sau ông bác sĩ trẻ quay lại cùng với cô Schmidt. Ông ta mở túi xách, đổ ra một thứ gì đó vào một chiếc ly và đưa cho cô Schmidt.
- Tôi đã nói chuyện với bác sĩ Hall tại nhà. Ông ấy thoả thuận điều chủ yếu là giúp cô ngủ. Nhất là đêm nay.
Cô Schmidt kê chiếc ly vào môi Neely.
- Cô hãy uống đi.
Neely quay đầu sang một bên.
- Tôi không làm gì hết cho tới khi ra khỏi nơi đây.
- Cô hãy uống đi – Cô Schmidt dịu dàng bảo – cô sẽ ngủ thiếp đi ngay và chúng tôi sẽ mang cô ra. Tôi xin hứa.
Neely hiểu. Họ đã bảo cô sẽ không rời khỏi cái bồn cho tới lúc nào cô ngủ thiếp đi, nhưng họ lại đang cho cô uống một thứ thuốc để giúp cho cô ngủ. Thế là cô đã chiến thắng. Không được dùng thuốc ngủ à, được lắm, bất chấp thứ thuốc trông như có khói này là cái quái gì. Neely mặc cho cô Schmidt đổ vào cổ họng. Cô uống cạn ly.
Lạy Chúa! Thế này mới là thuốc chứ. Cô cảm thấy tác dụng của nó ngay tức khắc. Thật là tuyệt diệu! Cô ngừng gào thét. Cảm giác lạ thường lan rộng khắp người cô. Người ta đang lấy tấm vải bạt ra, một kẻ nào đó đang chà xát thân hình cô với một chiếc khăn lông xù…cô được mặc một chiếc áo ngủ…
- Ở Hawthorn chật hết rồi – Cô Schmidt bảo – Cô O'Hara, cô có thể thông cảm chứ? Không có còng phòng riêng nào cả. Chúng tôi đành phải đưa cô vào một phòng ngủ tập thể.
Neely vẫy tay. Một chiếc giường để ngủ…đó là tất cả những gì cô muốn, không cần thiết ở đâu.
Trời tối đen khi cô thức giấc. Cô đang ở nơi quỷ quái nào đây? Trong một căn phòng dài với nhiều giường. Chà, trang trại này buồn cười thật! Mấy giờ rồi nhỉ? Cô bước xuống giường. Cô y tá ngồi bên ngoài cửa đứng bật lên.

- Gì vậy, cô O'Hara?
- Mấy giờ rồi?
- Bốn giờ sáng.
- Tôi đói.
Một ly sữa và mấy chiếc bánh quy giòn được mang ngay đến, trên một cái khay rất đẹp. Họ để cho cô ngồi trên chiếc ghế dài ngoài hành lang. Chúa cấm cô đánh thức những kẻ gàn dở khác. Cô uống cạn ly sữa. Bây giờ cô có thể hút thuốc lá được chư'? Không thể. Họ rất lễ độ, nhưng cô vẫn không thể hút thuốc lá. Họ sẽ giở trò gì nữa đây? Cô không còn buồn ngủ, hơn nữa, một người nào đó đang ngáy trong phòng. Cô Schmidt xin lỗi. Một vài ngày nữa mới có phòng riêng.
Neely trở lại giường. Một vài ngày nữa! Cô sẽ đi ngay lúc trời vừa rạng sáng. Họ sẽ phải để cô gọi điện thoại cho Anne.
Chắc hẳn cô đã ngủ thiếp đi, bởi vì điều kế tiếp mà cô nhận thức được là quang cảnh náo nhiệt chung quanh. Mọi người đã thức dậy. Một cô y tá mới bước vào phòng.
- Xin chào cô, cô O'Hara. Cô hãy đứng dậy và xếp dọn giường. Buồng tắm ở phía dưới hành lang.
- Xếp dọn giường? – Neely gằn giọng – với giá tiền đó thì không được đâu, cô em. Tôi đã không xếp dọn giường suốt 15 năm nay, và bây giờ tôi không có ý định khởi sự đâu.
- Em sẽ làm giúp chị - một cô gái xinh xắn với mái tóc hung vừa nói vừa chạy nhanh qua phòng – Tên em là Carole.
- Tại sao cô phải dọn giường cho tôi? – Neely hỏi trong lúc nhìn cô gái kéo lại tấm drap cho ngay ngắn.
Carole mỉm cười.
- Họ sẽ cho chị một điểm xấu nếu họ trông thấy giường chị không được xếp dọn. Hôm nay là ngày đầu tiên của chị. Chị nên hết sức lưu ý đến điều đó.
- Tôi bị một điểm xấu thì có sao đâu? – Neely lại hỏi.
- Kìa, chị không muốn bị ở vĩnh viễn trong Hawthorn Pavilion chứ? Sau đây chị muốn chuyển qua Fir, rồi Elm, rồi Ahs, rồi bệnh viện ngoại trú.
- Có vẻ như trong trường học.
- Về một phương diện nào đó thì đúng thế đấy. Đây là khu vực đáng lo ngại nhất. Em sắp sửa chuyển qua Elm, nhưng em đã bày trò tinh nghịch…Em đã ở Hawthorn hai tháng nay. Em đang hy vọng sắp được chuyển qua Fir.
Neely đi theo Carole vào một buồng tắm lớn. Có khoảng hai mươi phụ nữ ở đó, đang vừa đánh răng vừa trò chuyện huyên thuyên. Họ thuộc đủ mọi lứa t uổi. Một số đã ngũ tuần. Có một phụ nữ vẻ mặt dễ thương khoảng 70 tuổi, còn Carole thì khoảng 25. Có sáu bảy người trạc tuổi cô và nhiều người khác trẻ hơn cô. Họ huyên thuyên như những sinh viên trong một nhà tập thể ở

trường học. Neely được cấp một cái bàn chải đánh răng và người phục vụ đi đến với một cái hộp lớn.
- Này các cô, đây là son môi của các cô.
Neely không thể tin vào mắt mình. Trong hộp có khoảng hai chục thỏi son môi với tên ghi trên đó. Cô trông thấy một thỏi son quen quen, nó đã được lấy ra từ trong túi xách của cô và ghi đúng tên cô. Sử dụng xong cô đưa trả lại người phục vụ. Rồi cô bị xua theo hàng dọc để đi mặc áo quần. Một người phục vụ đưa cho cô một cái áo ngực, quần lót, giày, váy và áo choàng. Cô hết sức ngạc nhiên khi thấy đó chính là áo quần của mình, tất cả đều có ghi tên. Cô đã không mang theo. Chắc hẳn Anne đã cho người mang vào đêm qua.
Như thế có nghĩa là Anne biết cô không được điều trị bằng giấc ngủ!
Nỗi sợ hãi khiến cho cô chết lặng người đi. Cô mặc áo quần một cách chậm chạp, cố trấn áp nỗi sợ khủng khiếp đang làm đảo lộn tâm trí. Cô theo Carole đi vào phòng giải lao lớn. Ánh nắng tràn qua các khung cửa sổ tạo nên một bầu không khí vui tươi giả dối. Cô nhìn đồng hồ. Lạy Chúa, mới bảy giờ rưỡi! Cô làm sao có thể vượt qua được ngày hôm nay?
Một cô y tá trực ngày thay cho cô Schmidt. Cô Weston cũng có thân hình lực lưỡng như Schmidt và năm sáu cô y tá trẻ chụp lấy mệnh lệnh của cô ta với vẻ nhanh nhảu giống hệt nhau. Neely cùng mọi người ăn điểm tâm. Phòng ăn sáng sủa và vui vẻ với bốn người mỗi bàn và nhiều người phục vụ chạy lăng xăng. Cô đã quyết định không ăn nhưng mùi thơm bốc lên từ thịt heo muối và trứng nhắc nhở ngay rằng cô đang đói. Cô ăn một bữa điểm tâm đích đáng rồi cùng với những người khác lê bước trở lại phòng giải lao.
Rõ ràng đây là những con người đầu óc lệch lạc thuộc giới thượng lưu. Neely quả quyết. Cô biết họ đã nhận ra cô, nhưng họ chỉ mỉm cười một cách lịch sự và niềm nở khiến cho cô không cảm thấy lúng túng. Cô có vẻ ghê sợ. Chiếc váy cần một sợi dây nịt, nó vốn có một sợi dây nịt, nhưng họ đã tháo ra. Tóc của cô xoắn vào nhau và hai đầu gối trầy trụa, dấu vết của đêm nằm trong bồn tắm. Cô ước ao mình cảm thấy được tình bạn nồng hậu và niềm vui trong lòng mà các cô gái khác dường như đang chia xẻ. Họ hành động như thể họ rất thích nơi này.
Carole giới thiệu cô với mọi người. Ai ai cũng có vẻ hết sức khoẻ mạnh và bình thường. Cô ngồi xuống và tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp. Một cô y tá bước vào và mọi người vây quanh cô ta. Cô ta cầm một cái hộp và gọi tên từng người một, kể cả "cô O'Hara". Neely liền đi tới. Chà, họ tổ chức giỏi thật – thậm chí gói thuốc lá của cô cũng được ghi tên. Cô y tá đưa cho mỗi người hai điếu, và một cô y tá khác đứng bên cạnh chỉ để châm lửa. Neely ngồi lui lại và khoan khoái rít điếu thuốc đầu tiên cô có được trong 12 tiếng đồng hồ vừa qua. Kéo hơi đầu tiên cô cảm thấy choáng váng, hơi thứ hai trở

nên thích thú và hơi thứ ba làm cho đầu óc cô sáng suốt. Thử tưởng tượng phải nhịn thuốc lá từ chiều hôm qua, trong lúc cô vẫn thường hút hơn hai gói mỗi ngày. Cô tư từ đứng dậy, tinh thần đã ổn định nhờ điếu thuốc lá, và bước tới bàn nơi cô Weston đang ngồi.
- Tôi muốn gọi điện thoại - cô hỏi – tôi phải đi đâu?
- Không được phép gọi điện thoại – cô Weston vui vẻ bảo.
- Thế thì tôi làm sao liên lạc được với bạn bè?
- Cô được phép viết thư.
Người y tá nhìn đồng hồ tay.
- Tôi nghĩ tốt hơn hết nên đợi. Bác sĩ sẽ đến thăm cô trong năm phút nữa.
- Bác sĩ Hall?
- Không, bác sĩ Feldma. Chỉ kiểm tra toàn bộ sức khoẻ như thường lệ thôi mà.
Ông ta là một bác sĩ y khoa, chứ không phải là một chuyên gia tâm thần. ông ta chích lấy một chút máu ở ngón tay và cánh tay cô, nghe tim cô.
Cô nhờ một cô y tá châm điếu thuốc thứ hai, rồi một cô gái tóc đen duyên dáng đến gần cô.
- Chị đừng băn khoăn về việc kiểm tra. Họ làm thế để biết chắc chị đầy đủ sức khoẻ. Sẽ rất phiền phức nếu chị bị chết vì ung thư hay vì một thứ bệnh gì đó trong lúc họ chăm sóc đầu óc chị.
Neely nhìn kỹ cô gái. Cô ta có thể xinh đẹp nếu biết cách trang điểm. Dáng người cô ta khá cân đối và đôi mắt đen sáng long lanh. Chắc hẳn thân hình cô ta đã có một thời thanh tú, mặc dù giờ đây đã trở nên nặng nề. Neely ước tính cô ta khoảng 30 tuổi.
Cô gái ngồi xuống, tay cầm một cái hộp vuông.
- Em là Mary Jane. Xin cho em được làm quen với chị. Khi nào bắt đầu tập thể dục, chị hãy mua một hộp giấy viết với giá một đô la.
- Nhưng tôi không có tiền.
Mary Jane mỉm cười.
- Chị ghi sổ mọi thứ, rồi người ta sẽ lưu vào trong hóa đơn của chị. Nhưng chị có thể dùng nó làm một cuốn sổ bỏ túi.
Cô ta mở hộp, có giấy viết trong đó và một gói thuốc lá.
- Cô kiếm ở đâu…
Cô ta vội vàng ra dấu cho Neely im lặng.
- Vào những ngày thăm viếng, chị sẽ được phép ngồi với khách đến thăm và hút thuốc liên tục. Chị hãy yêu cầu bất cứ ai đến thăm mang vào cho chị một tút. Rồi chị giấu đi và trong những thời gian được quyền hút thuốc, chị có thể hút luôn cả chục điếu.
- Nhưng họ châm lửa cho mình kia mà. Họ sẽ nhận thấy ngay nếu mình hút nhiều hơn hai điếu.

- Bọn nữ y tá rất khôn. Chị luôn luôn có thể xin châm lại từ điếu thuốc của một người khác đang hút. Việc đó được phép. Chỉ có diêm thì bọn điên khùng chúng ta không được phép giữ. Nhưng bọn y tá đâu có để ý chúng ta hút bao nhiêu điếu. Họ tưởng tượng chúng ta phải có một lạc thú nào đó trong cuộc sống.
Neely mỉm cười.
- Cô không phải là một người điên đấy chứ?
- Không, em đến đây để trả đũa chồng em. Nhưng kết quả ngược lại với mong đợi. Anh ta là một tên đê tiện, có rất nhiều tiền và lăng nhăng với một cô gái khác. Anh ta muốn ly dị, vì vậy em giả vờ ngốc nghếch như người bị suy sụp thần kinh. Đó là lỗi lầm to lớn nhất của đời em.
- Tại sao?
- Tất cả việc em làm là uống mấy viên thuốc, chỉ có ba viên và để lại một bức thư tự vẫn. Điều kế tiếp em biết là em nằm trong Bellevue. Mẹ kiếp, ở đó chị có thể thực sự phát điên. Xung quanh chị đầy những kẻ gàn dở, luôn miệng gào thét và có thái độ kỳ quặc. Lúc đó em tưởng chừng mình nổi khùng vì quá sợ hãi. Em bắt đầu hét lên và cuộn người lại trong một chiếc áo đặc biệt của người điên. Vậy là, bởi vì chồng em thừa sức trang trải mọi chi phí, em đã đến đây. Tự ký tên vào đây. Rồi, khi em muốn về thì anh ta lại yêu cầu giam giữ em. Em đã ở đây năm tháng. Chính thức thì em ở nhà Elm, là nơi khá tố. Ở đó chị có thể hút thuốc lá và mang thắt lưng, thậm chí trang điểm. Nhưng khi hay tin anh ta bị giam giữ, em trở nên điên cuồng không hạn chế được. Vì thế em bị đưa vào Hawthorn. Và em xin báo trước với chị, nên cộng tác với họ. Em đã không chịu, ngày nào em cũng lồng lộn lên, không chịu ăn, không chịu cộng tác. Em đã phải nằm ba tuần trong cái bồn tắm khốn kiếp đó. Chị phải cộng tác thôi. Chỉ có mỗi một con đường, đó là con đường của họ. Em hiện rất ngoan, và chẳng bao lâu nữa em sẽ được chuyển qua Fir. Ở đó một thời gian ngắn, rồi qua Elm, rồi Ash, rồi khu ngoại trú…rồi ra ngoài vĩnh viễn.
Neely bỗng lạnh cả người vì kinh hãi.
- Nhưng như thế phải mất nhiều tháng.
- Em dự kiến khoảng một năm – Mary Jane vui vẻ nói.
- Và cô không khó chịu hay sao?
Cô gái nhún vai.
- Tất nhiên em khó chịu. Em lo sợ đến nỗi đã hét la suốt cả tuần lễ. Nhưng chị không thể chống lại. Họ đưa bệnh án của chị cho luật sư hoặc chồng của chị, hoặc bất cứ ai có trách nhiệm đối với chị. Trên giấy tờ thì thật là tồi tệ. "Bệnh nhân thường nổi cơn điên cuồng. Bệnh nhân cần phải được kiềm chế. 12 giờ trong bồn tắm". Rồi họ nói với luật sư của chị, "Bây giờ chỉ việc ký cho cô ấy ở đây thêm ba tháng nữa. Chẳng lẽ ông không muốn chúng tôi trả

về cho ông và cho xã hội một cô gái mắt sáng trưng, đầy đủ sức khoẻ?" Tất nhiên bọn chúng dư sức bỏ ra một ngàn năm trăm mỗi tháng để nhởn nhơ vui vẻ với nhau. Vì thế em đã quyết định không gây sự nữa. Em sẽ ngồi yên chờ đợi. Hơn nữa, em có mất gì đâu? Em không có nơi nào để đi. Hank, thằng chồng của em, đang sống với tình nhân. Nhưng tối thiểu anh ta không thể cưới con bé đó. Và anh ta phải tốn một ngàn năm trăm mỗi tháng cho em.
- Nhưng tôi chỉ đến đây tám ngày để điều trị bằng giấc ngủ.
- Điều trị cái gì? – Mary Jane hỏi lại vừa nhìn sững Neely với vẻ kỳ lạ.
Neely liền giải thích cách điều trị bằng giấc ngủ. Mary Jane mỉm cười.
- Ở đây không bao giờ có chuyện đó. Họ thậm chí không cho chị một viên Aspirin.
- Đêm hôm qua họ đã cho tôi uống thuốc – Neely kiêu hãnh bảo.
Mary Jane bật cười.
- Họ phải cho chị uống thôi. Có phải thật chị đã xé rách tấm vải bạt không? Mọi người đều nghe nói chị đã làm việc đó.
Neely gật đầu.
- Và tôi cũng sẽ ra khỏi đây.
Mary Jane mỉm cười.
- Được thôi. Em cũng hết sức mong ước điều đó. Chị hãy chỉ cho em bằng cách nào. Chị hãy xem Peggy, họ đã tẩy não chồng cô ta.
Peggy bước tới gần. Cô ta 25 tuổi, tóc vàng đầy quyến rũ.
- Các người đang kể tất cả các bệnh án khủng khiếp của chúng ta đấy à? – Peggy hỏi.
- Tại sao cô lại ở đây? – Neely hỏi lại.
- Bởi vì em hấp dẫn như một ổ bánh nhân trái cây – Peggy vui vẻ đáp.
- Không phải vậy – Mary Jane bảo – cô ấy đã mất cả hai cháu bé ngay từ lúc mới sinh. Bất cứ ai cũng sẽ đau khổ như thế.
Peggy gượng mỉm cười.
- Tất cả những gì em còn nhận biết được là em sẽ khoẻ nếu trông thấy búp bê trong tủ kính bày hàng nào đó. Khi em mới vào đây, tình trạng tệ hơn nhiều. Em đã được điều trị bằng cách chạy điện bốn chục lần, và chỉ bắt đầu cảm thấy mình trở lại làm người.
Cổ họng Neely căng ra trong nỗi ghê rợn. Điều trị bằng cách chạy điện!
Mary Jane đọc được ý nghĩ của cô.
- Chị đừng lo. Cho dù họ nghĩ chị cần như thế, họ cũng vẫn phải được phép của bất cứ ai là người bà con thân cận nhất của chị hoặc là người chịu trách nhiệm đôi với chị.
Neely cảm thấy nhẹ nhõm.
- Anne sẽ không bao giờ cho phép.

Bỗng cô y tá cất tiếng gọi.
- Nào, các cô!
- Nào cái gì? – Neely hỏi.
- Tập thể dục – Mary Jane giải thích.
Họ bước hàng hai theo cô y tá. Họ đi qua nhiều hành lang, nhiều cánh cửa mở ra rồi khóa lại, cuối cùng vào một phòng rộng. Có một sân cầu lông, nhiều bàn bóng bàn, thậm chí có cả một bàn bi da. Một nhóm đang đi ra khi họ bước vào. Mary Jane vẫy tay với một vài cô gái.
- Đó là nhóm Fir. Họ sử dụng phòng tập từ tám giờ đến tám giờ rưỡi. Mấy cô gái em vừa vẫy tay là những người vừa được chuyển từ Hawthorn lên Fir tuần vừa rồi.
Neely ngồi ở khu vực đường biên trong lúc những người khác chọn sân để đánh cầu lông hoặc bóng bàn. Cô mua một hộp giấy viết nhưng không chịu thử chân để mua giày thể dục. Cô không có ý định ở đây lâu, cô nói với họ. Còn giấy viết? Đúng, cô phải viết thư cho Anne. Cô không được hoảng hốt. Mary Jane đã bảo nếu cô tỏ ra sợ hãi, họ sẽ có ấn tượng xấu đối với cô.
Họ rời khỏi phòng tập thể dục lúc chín giờ rưỡi trong lúc một nhóm khác bước vào và rồi được dẫn tới một toà nhà khác – khu điều trị bằng lao động. Tất cả các cô gái vội vã bắt tay vào công việc của mình, và cô giáo giải thích rằng Neely có thể làm khảm, hoặc đan, hoặc bất cứ thứ gì cô muốn. Cô thì không muốn gì hết! Cô ngồi trong góc. Ôi lạy Chúa, sao lại ra nông nỗi này. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Những bãi cỏ bắt đầu xanh tươi. Cô chợt trông thấy một chú thỏ con nhảy băng qua vườn. Ít ra thì nó cũng có thể đi tới nơi nó lựa chọn. Nó tự do. Cảm giác tù túng thật quá sức chịu đựng. Cô chăm chú nhìn cô giáo viên đang kiên nhẫn giúp các cô gái. Chắc chắn lúc năm giờ, bà giáo viên sẽ được tự do đi lại và làm bất cứ cái gì bà ta muốn. Cô chợt thấy thèm thuốc lá, cô cần một viên thuốc! Ôi lạy Chúa, thế nào cũng được, miễn là cô có một viên thuốc. Cô cảm thấy mồ hôi chảy ra sau gáy. Tóc cô ướt bệt lại và lưng cô nhức nhối, bây giờ thật sự là đau đớn. Cô sắp sửa ngất xỉu! Cô khẽ rên rỉ. Bà giáo vội vàng chạy đến gần.
- Em đau lưng! – Cô kêu lên.
- Em đau trong lúc tập thể dục à? (bà ta tỏ ra thật sự quan tâm).
- Không, em vẫn thường đau lưng. Bây giờ nó đang đau trở lại.
Bà ta lập tức không còn quan tâm nữa.
- Em sẽ được bác sĩ tâm thần của em khám bệnh vào lúc hai giờ chiều nay. Lúc ấy em có thể nói cho ông ấy biết.
Đến hai giờ, khi trông thấy viên bác sĩ, cô chỉ chực hét lên.
Đó là một người mảnh khảnh, mặt đỏ, tên là Seale. Ông ta hí hoáy viết trong lúc cô nói. Cô tuôn ra cơn phẫn nộ của mình. Sự bất công của việc lừa dối, cuộc điều trị bằng giấc ngủ đã được hứa hẹn, cái cách cô bị xô đẩy khắp mọi

nơi. Cô hút thuốc lá hết điếu nọ sang điếu kia. Trong lúc điều trị bệnh tâm thần, các bệnh nhân được hút thuốc lá tuỳ thích.
- Tôi đau lưng quá – cô than thở - xin cho tôi vài viên Seconal.
Ông ta vẫn tiếp tục viết rồi hỏi:
- Cô đã uống Seconal bao lâu rồi?
Cô mất kiên nhẫn.
- Ồ…xin bác sĩ đừng quan trọng hóa chuyện đó. Nếu bất cứ ai uống thuốc này đều phải vào viện tâm thần, thì bác sĩ sẽ có một nửa Hollywood, cả đại lộ Madison và Broadway ở đây.
- Cô nghĩ việc uống thuốc ngủ giữa ban ngày để giảm cơn đau lưng là chuyện bình thường sao?
- Không, tốt hơn nên chích một ống Demerol – cô nói và thích thú khi nhìn thấy lông mày của ông ta nháy lia lịa.
Rồi cô mỉm cười nói tiếp.
- Phải, Demerol. Ở Tây Ban Nha bất cứ lúc nào tôi cũng chích được, hai hoặc ba ống mỗi ngày. Và tôi đã hoạt động rất khoẻ khoắn. Thậm chí tôi đã đóng một cuốn phim. Vì vậy bác sĩ nên hiểu, hai viên Seconal chẳng đáng kể gì lại có tác dụng kích thích sự ngon miệng đối với tôi. Bây giờ thì bác sĩ cho tôi vài viên đi. Nếu tôi có hai viên mỗi giờ, chắc chắn tôi sẽ có thể tập trung chú ý đến những việc cần làm ở nơi này.
- Cô hãy kể cho tôi nghe về mẹ cô đi, cô O'Hara.
- Ồ cứt thật! Đừng có bảo tôi là chúng ta bắt đầu bằng cái bản nhạc nhố nhăng của lão Freud. Nghe đây, tôi đã phải mất năm năm và 20 ngàn đô la để làm cho người ta tin là tôi không còn nhớ đến mẹ tôi nữa. Nếu chúng ta khơi lại chuyện đó thì tôi sẽ thành một khọm già trước khi ra khỏi được nơi này.
- Tôi sẽ yêu cầu gởi hồ sơ của cô ơ/ California đến đây – ông ta bảo.
- Tôi sẽ không ở lâu đến thế. Tôi định viết thư cho bạn tôi tối nay.
- Nhưng cô phải ở đây ít nhất là 30 ngày.
- Ba mươi ngày!
Ông ta liền giải thích nội dung tờ giấy cô đã ký tên. Cô lắc đầu.
- Mưu mô khôn khéo thật. Họ tính kỹ từng chi tiết. Khi ông sắp đến đây, ai mà tưởng tượng được ông cần văn phòng William Morris để kiểm tra các điều kiện không ai ngờ tới.
Ông ta đứng lên.
- Tôi sẽ gặp lại cô ngày mai, cũng vào giờ này.
Cô nhún vai.
- Được thôi. Thế là tôi được quá giang một chuyến xe 30 ngày. Có lẽ tôi cũng nên tận hưởng dịp này.
Rồi đột ngột cô hỏi tiếp.

- Tôi có thể rời khỏi nơi đây sau 30 ngày phải không?
- Chúng tôi sẽ xem xét – ông ta nói một cách mơ hồ.
- Ông bảo chúng tôi sẽ xem xét là ngụ ý gì?
- Tới cuối thời gian này, chúng tôi sẽ ước lượng những điều chúng tôi phát hiện được. Nếu chúng tôi nhận thấy cô mạnh khoẻ…
- Chúng tôi? Chúng tôi là những ai mà huênh hoang vậy? Tôi là người có mặt ở đấy, và tôi là người lên tiếng nói tôi muốn đi. Và làm gì có ai dám ngăn cản tôi?
- Cô O'Hara, nếu cô khăng khăng đòi đi và chúng tôi không nghĩ rằng cô đã khoẻ mạnh, trong trường hợp đó, chúng tôi phải thảo luận với người chịu trách nhiệm về cô là cô Welles. Chúng tôi sẽ yêu cầu cô ấy để cô ở lại đây trong ba tháng…tức là nếu cô đồng ý tự ký tên xin ở lại.
- Giả sử Anne từ chối?
- Lúc bấy giờ chúng tôi sẽ tìm cách xin giữ cô ở lại. trình bày trường hợp của cô với một uỷ ban không thiên vị…
Cô cứng người lại vì kinh hãi.
- Thủ đoạn của các ông tinh vi thật.
- Không có gì là thủ đoạn cả, cô O'Hara. Chúng tôi chỉ muốn điều trị người bệnh. Nếu chúng tôi thả một người nào đó trước khi người đó đã được điều trị, rồi tháng sau người đó tự vẫn hay gia hại một người nào khác… thì chúng tôi sẽ nổi tiếng khắp nơi. Nếu cô đã trải qua một cuộc giải phẫu trong một bệnh nội khoa, và cô muốn ra về trước khi vết mổ lành miệng, bác sĩ sẽ có quyền ngăn cản cô. Ở Haven Manor, khi chúng tôi thả một người nào ra, người đó đã có đủ năng lực hội nhập vào xã hội.
- Tất nhiên…cho vào một nhà dưỡng lão!
Ông ta mỉm cười.
- Tôi nghĩ cô còn có cả một cuộc đời dài và phong phú ở phía trước. Một hai năm ở đây sẽ không lãng phí.
- Một hai năm! (Cô bắt đầu run lên) Không! Xin bác sĩ hãy nghe tôi…Ba mươi ngày. Cũng được…nếu tốt có thể chịu đựng được. Nhưng chỉ như thế là cùng!
Ông ta lại mỉm cười.
- Bây giờ cô cần qua cuộc kiểm tra Rorschard. Nhờ đó chúng tôi sẽ hiểu rõ cô hơn.
Neely nắm lấy cánh tay ông ta.
- Kìa bác sĩ, tôi đâu có biết gì về các cuộc trắc nghiệm. Có lẽ các vết mực của tôi sẽ cho thấy tôi thuộc một loại người điên khùng nào đó, nhưng tôi không giống như nhiều người khác. Chính vì vậy mà tôi trở thành một minh tinh, không ai có thể đạt được tầm cao tôi đã đạt, trừ phi kẻ đó khác thường. Vì vậy nếu bác sĩ bắt bất cứ một người nào trải qua cuộc thử nghiệm

Rorschard, chắc bác sĩ sẽ không thả người đó ra trong nhiều năm. Chẳng lẽ bác sĩ không thấy chỉ do những thói lập dị nho nhỏ mà chúng ta chịu nhiều tiếng điên khùng như thế này.
- Tôi đồng ý. Và mọi điều sẽ rất tốt nếu chúng chuyển biến thành những thuận lợi đối với cô. Nhưng nếu chúng biến đổi và có xu hướng tự huỷ, lúc đó chúng tôi sẽ phải can thiệp vào và làm thay đổi tiến trình.
- Tôi không phải là người thích tự huỷ. Chỉ vì mọi chuyện đều biến thành bất ổn. Bác sĩ thử nghĩ xem, khi có một phim trường đối xử với ông giống như ông là Jesus Christ trong suốt bao nhiêu năm, được chăm lo tất cả mọi việc, tôi nghĩ nó sẽ trở thành hình ảnh một bà mẹ vĩ đại. Họ làm tất cả mọi việc, như mua vé máy bay cho ông, viết các lời phát biểu giúp ông, chú ý đến báo chí, thậm chí sắp xế'p đến cả việc đi lại của ông. Và ông dần dần trở nên phụ thuộc vào họ. Ông có cảm tưởng như mình đang có một địa vị cao, như phim trường đang hết lòng bảo vệ ông. Rồi khi ông giải nghệ thì cứ như bị loại bỏ một cách dễ dàng, Thật là khiếp đảm. Tôi có cảm tưởng như mình trở lại chỉ là Neely.
- "Chỉ là Neely" tức là ai vậy?
- Ethel Agnes O'Neill, kẻ phải tự làm công việc nặng nhọc, tự giặt quần áo lót và tự cắt đứt các mối quan hệ của mình. Neely O'Hara đã làm được nhiều công việc cho cô ta. Cô ta đáng được tôn trọng, mọi việc sẽ tiếp diễn như thế nếu ta có tài, do đó tất cả những gì ta phải làm là tập trung vào công việc của mình. Chính vì vậy mà tôi mất giọng, tôi không thể chu toàn cả hai.
- Nhưng Ethel Agnes O'Neill rõ ràng đã có một thời gian chu toàn cả hai.
- Tất nhiên. Lúc 17 tuổi ta có thể làm bất cứ cái gì. Ta không có gì để mất. Ta khởi đầu tay trắng, vì vậy ta có thể vượt qua được tất cả. Giờ đây tôi đã 32, gần đây tôi không làm việc, nhưng phần nào tôi vẫn đang là một huyền thoại sống. Tôi không thể nào liều phó mặc danh tiếng của mình. Chính vì thế tôi thật sự giữ chặt cuốn phim đó ở Hollywood. Đó là hợp đồng một phim, không có phim trường nào ở đàng sau tôi, gây dựng tương lai cho tôi và che chở tôi. Họ lợi dụng tôi. Hy vọng kiếm được tiền một cách dễ dàng nhờ tên tuổi của tôi. Tôi biết đó là một cuốn phim đê tiện và họ cũng biết như thế, nhưng họ tưởng nó sẽ kiếm được nhiều tiền. Thế là tôi đã mất giọng, thực sự mất. Bác sĩ Massinger giải thích điều đó cho tôi, nhưng phim trường cho rằng tôi không chịu hợp tác và không đáng tin cậy nên họ có thể huỷ bỏ hợp đồng.
- Nhưng tôi tưởng cô đã nói phim trường là biểu tượng của người mẹ.
Cô thở dài.
- Chuyện đó đã qua rồi. Truyền hình đã thay đổi mọi việc, kể cả ông chủ. Đó là một ông già khiếp đảm luôn luôn phải báo cáo nhất cử nhất động với những người hùn vốn. Tôi nghe nói họ đang cố đánh gục ông ta. Mọi việc đã

thay đổi.
- Thế thì cô phải thay đổi theo và trưởng thành.
- Có lẽ. Nhưng như vậy không có nghĩa là tôi hoảng hốt bỏ chạy. Tôi là một minh tinh, tôi phải hành động đúng với cương vị của mình, bất cự chuyện gì xảy đến.
Ông ta dẫn cô ra đến tận cửa.
- Chúng ta sẽ nói chuyện vào ngày mai.
- Bao giờ tôi có thể gặp Anne?
- Hai tuần sau.
Hai tuần! Cô trở về phòng giải lao chính. Cô đút nhanh sáu điếu thuốc lá vào hộp giấy viết và trả lại gói thuốc lá cho cô y tá. Không có một cây diêm nào nhưng cô sẽ tìm cách xoay sở sau.
Lúc đó là thời gian giải lao. Các cô gái đang viết thư, đánh bài. Rồi tới thời gian hút thuốc lá, và mọi người dường như hút liên tục. Neely viết một bức thư dài đầy những lời lẽ ác liệt cho Anne, kể mọi việc đã xảy ra, kết thúc bằng một lời yêu cầu kiên quyết thả cô ran gay. Cô xếp bức thư cho vào phong bì và dán lại. Cô y tá mang bảng tên Weston tiến đến.
- Xin cô đừng dán lại – cô ta nói – cô chỉ cần đề tên bác sĩ của cô trên góc dán tem. Ông ấy sẽ đọc thư, và nếu đồng ý, ông ấy sẽ gởi thư qua bưu điện.
Neely xịu mặt.
- Cô nói bác sĩ Seale vẫn thường đọc tất cả những gì tôi viết?
- Đó là luật lệ ở đây.
- Nhưng như thế là không chính đáng. Một con người thì phải có quyền riêng tư chứ.
- Làm thế là để bảo vệ bệnh nhân – cô Weston nói.
- Bảo vệ bệnh nhân? Cô phải nói là bảo vệ cái hắc điếm ghê gớm này mới đúng!
- Không , cô O'Hara, thông thường một bệnh nhân bị suy nhược tinh thần sinh ra thù nghịch với người mình thương yêu. Ta hãy lấy trường hợp một người phụ nữ được chồng đưa vào đây làm thí dụ. Bà ta luôn luôn là một người vợ chân thật và trung thành. Nhưng ở đây bà ta bị mắc chứng loạn óc và viết thư cho chồng hay rằng bà ta căm ghét ông ta, rằng bà ta vẫn thường giả dối với chồng, thậm chí còn kể ra nhiều người bạn của chồng là tình nhân của mình. Tất cả đều không đúng sự thật nhưng người chồng làm sao biết được? Chính vì vậy bác sĩ luôn luôn đọc kỹ thư trước khi cho gởi đi.
(Cô Weston mỉm cười trong lúc Neely sờ vào bức thư). Thế đấy, nếu cô đã viết cô không thích ở đây, hoặc thậm chí bày tỏ nhiều nhận xét không hài lòng về bác sĩ Seale, thì cũng không sao hết. Ông ấy sẽ thông cảm, và bức thư sẽ được gởi đi. Tất cả những gì ông ấy quan tâm là bảo vệ cô, chính vì vậy mới có luật lệ đó.

Neely đưa bức thư cho cô y tá. Thế là bác sĩ Seale sẽ đọc được điều cô viết trong thư, là ông ta trông giống như một quả cà, thật đáng đời ông ta và những luật lệ của ông ta! Cô đưa tay ôm đầu, lạy Chúa, cô phải thóat ra khỏi đây thôi.
Mary Jane chợt vỗ nhẹ lên vai cô.
- Chị đừng ngồi như vậy. Họ sẽ mô tả chị đang ở trong tình trạng suy nhược tinh thần.
Neely cười to với vẻ chua cay.
- Chị đừng cười như vậy – Mary Jane cảnh cáo – thế là cuồng trí. Nếu cười, chị hãy cười một cách tự nhiên. Và đừng trung thực với chính mình. Họ sẽ miêu tả là chị bị mặc cảm, chống lại xã hội…
- Ô, nhiều thế kia à?
- Thật đấy. Chị nghĩ tại sao họ dành ra sáu nữ y tá cho 20 người chúng ta. Chúng ta luôn luôn bị quan sát. Hai lần mỗi tuần các y tá trưởng lại họp với các bác sĩ và báo cáo rõ về chị. Từng người một báo cáo về chị, như huấn luyện viên điều trị bằng lao động, huấn luyện viên thể dục…Chị đã có sẵn hai điều xấu: chị hờn dỗi trong lúc tập thể dục và chị không chịu hợp tác trong công việc. Chị cần phải nhớ chị luôn luôn bị quan sát ở khắp mọi nơi.
Sau đó khi họ trở về phòng lao động vào buổi chiều, Neely bắt đầu làm một hộp thuốc lá. "Mình sẽ chú ý làm cho nó giống một hộp thuốc lá một ngàn năm trăm đô la của mình", cô tự bảo. Cô ráo riết làm việc với giấy nhám, chà nhẵn mặt gỗ, cô hy vọng giáo viên đang nhìn cô.
Tới năm giờ, mọi người được dẫn đến phòng xoa bóp để tắm vòi sen và xoa bóp theo phương pháp Thuỵ Điển. Quả thật hết sức thú vị nhưng Neely căm thù từng giây phút một. Cô ganh tị với các cô gái cư xử như thể họ đang đi cắm trại, thích thú với trò này như một cuộc thi tài. Có lẽ đối với một số người trong bọn họ đây là sự thóat ra khỏi cuộc sống buồn tẻ, nhưng đối với cô thì hoàn toàn không phải là một kỳ nghỉ hè. Lưng cô đau nhói lên như bị đâm và hai bàn tay cô run lẩy bẩy. Nếu không có ngay một viên thuốc cô sẽ gào thét lên. Cơn buồn nôn cứ trào lên trong người. Cô không được đau ốm, như thế sẽ là một điểm xấu. Cô nghiến chặt răng và cuối cùng chạy vào phòng vệ sinh và nôn mửa một cách kín đáo. Cô quay trở lại và cầm lấy vòi nước. Được rồi, cô sẽ cộng tác cho đến khi nào Anne đến. Rồi cô sẽ thuyết phục Anne rằng cô đã mạnh khoẻ.Cô phải ra khỏi đây trong vòng 30 ngày. Lạy Chúa, một năm trong cái hắc điếm này với trò cầu lông và các môn thủ công mỹ nghệ chắc sẽ làm cô điên mất!
Tới sáu giờ họ trở về Hawthorn Pavilion. Mọi người ngồi vòng quanh. Có khá nhiều sách để đọc và mọi người cho cô một ít kẹo. Không có gì ngạc nhiên vì tất cả bọn họ đều lên cân. Mary Jane tâm sự cô ta đã tăng thêm chín ký trong năm tuần lễ.

Bỗng nhiên Carole, cô gái xinh đẹp đã giúp Neely dọn dẹp giường, đứng dậy và hét lên.
- Mày đã sỉ nhục tao – cô gào lên với cô gái ngồi bên cạnh.
Cô gái ngước mắt lên với vẻ kinh ngạc.
- Carole, em đang đọc sách, em có nói gì đâu.
- Mày vừa bảo tao là một kẻ đồng tính luyến ái ngấm ngầm – Carole quả quyết – tao sẽ giết mày!
Nói đoạn cô ta nhào tới cô gái kia.
Hai nữ y tá liền tách họ ra. Carole vừa đá vừa la hét trong lúc chống cự lại các y tá, và lớn tiếng nguyền rủa trong lúc bị kéo lê ra khỏi phòng.
- Hai ngày trong bồn tắm sẽ làm cho cô ta tỉnh trí lại… - Mary Jane bình luận.
- Cô nói gì vậy? – Neely hỏi.
Mary Jane lắc đầu.
- Carole là một người bị chứng paranoia. Một cô gái vô cùng xinh đẹp. Cô ta có thể hết sức tuyệt diệu trong nhiều tuần lễ, rồi hoàn toàn bất ngờ, cô ta tưởng tượng ra một điều gì đó. Em không nghĩ cô ta có thể lành được. Cô ta đã ở đây hai năm.
Hai năm. Tới đó thì ta đã điên lên rồi. Giờ đây nỗi khủng khiê'p của Neely lên tới tột độ. Lưng cô lại đau nhói dữ dội…cổ họng cháy bỏng…nhưng cô vẫn cố tự kiềm chế. Cô phải kiềm chế! Quả thật chuyện này đang xảy đến với cô hay sao? Chúa ơi, nhiều minh tinh khác đã làm nhiều việc điên khùng và ta thường nghĩ họ nên đến viện điều dưỡng. Mọi việc có vẻ thật là hấp dẫn, thoải mái, như họ có thể đến và đi. Phải chăng họ cũng đã bị mắc bẫy như thế này, phải chăng họ đã phải chịu đứng nỗi khủng khiê"p này? Hay chỉ có cô là người bị giam giữ lầm? Này, Neely, cô tự bảo. Mày sẽ toại nguyện mày đã khởi đầu từ số không, và đã lên đến tột đỉnh. Mình sẽ ra khỏi đây. Chỉ cần tự kiềm chế.
Bữa ăn tối được dọn ra lúc sáu giờ rưỡi. Rồi họ đi tắm, và sau đó mọi người ngồi vòng quanh mặc pyjama hoặc áo choàng. Một số xem truyền hình. Cô lơ đãng xem một bộ phim và nhớ rằng cô đã từng giao du một thời gian ngắn với minh tinh trong phim. Chúa ơi, tất cả những người kia thật là diễm phúc vì được sống ở thế giới bên ngoài. Nếu thoát ra được, cô sẽ hoạt động một cách khôn khéo. Không chích ma tuý nữa, không nổi cơn tam bành nữa. Chỉ hai viên thuốc mỗi đêm. Cô chợt muốn hút thuốc lá. Cô liền hút điếu thuốc cô đã cất giấu. Mary Jane lén đưa cho cô, và cô cố tỏ ra quan tâm. Không một ai điên khùng cả - mọi người ở đây đều do lầm lẫn.
Lúc mười giờ mọi người đi ngủ. Cô nằm trong phòng ngủ tập thể, và chẳng lâu sau đã nghe tiếng thở đều đều của tất cả những cô gái khác. Có kẻ quỷ quái nào lại có thể đi ngủ vào giờ giấc này? Và mỗi nửa giờ một cô y tá lại

đến và chiếu đèn pin vào từng giường. Cô nhắm mắt giả vờ ngủ say. Họ có thể bảo cô bị rối loạn tâm thần nếu cô không ngủ được. Cô nghe tiếng chuông đồng hồ điểm 12 giờ, rồi một giờ khuya. Cô nghĩ tới tất cả những niềm sung sướng mà mọi người cho là điều tất nhiên, những điều mà cô không thể được hưởng, như niềm sung sướng được quyền bật một ngọn đèn bên giường và đọc sách báo, hoặc đốt một điếu thuốc lá. Thậm chí cô sẽ không để tâm đến việc uống thuốc hoặc rượu. Thế nhưng chỉ nằm dài ra như thế này thì thật là lố bịch. Chà, nếu qua được đêm nay cô sẽ thực sự khoẻ mạnh. Không có gì có thể giết nổi cô.
Hai giờ sáng. Cô phải đi đến phòng tắm. Phải chăng họ sẽ mô tả đây là hành động loạn thần kinh? Chúa ơi, đi tiểu chỉ là việc bình thường. Cô đứng dậy và bước dọc theo hành lang. Hai cô y tá nhảy tới bên cạnh cô.
- Có gì không ổn, cô O'Hara?
Không, cô chỉ muốn đi tiểu. Cô vẫn thường đi tiểu trong đêm.
Cô bước vào, trong lúc một cô y tá đứng canh chừng ngoài cửa. Ôi Chúa, ngay cả việc đi tiểu cũng không…

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1961
ANNE

Anne ngồi hút thuốc lá bên cửa sổ. Thật là một cuộc viếng thăm khủng khiếp. Neely vừa van nài, vừa khóc nức nở xin được thả ra. Còn các bác sĩ Halle, Archer, Seale thì lại đọc nhiều bản báo cáo chứng tỏ rằng Neely đã bị rối loạn tâm thần, rằng cô đang bị suy nhược thần kinh đến mức có xu hướng tự tử, rằng cho Neely ra bây giờ là ký giấy chứng tử cho cô. Trước khi tỏ lời nhờ cậy các bác sĩ, nàng đã hứa với Neely là sẽ đưa cô ra ngay lập tức nhưng những bản báo cáo đó có sức thuyết phục hơn những giọt nước mắt của Neely.
Làm sao nàng có thể đối phó với đôi mắt đầy ám ảnh đó và nói cho Neely hay cô phải ở lại tối thiểu ba tháng? Nàng đã ký giấy uỷ thác. Kevin cứ đòi làm như thế. Lạy Chúa, phải chăng nàng đã hành động đúng? Các vị bác sĩ bảo rằng đáng lẽ Neely phải được đưa vào trong một viện điều dưỡng từ lâu, rằng hôm nay thì không có dấu hiệu bệnh tật, rằng khi nào Neely trở nên khá hơn, cô có thể đạt được nhiều kết quả to lớn hơn. Quả thật là gay go cho Neely, nhưng sẽ có kết quả tốt. Và đâu phải cô ở trong một nơi tồi tệ nào, bệnh viện rất đẹp kia mà. Một ngàn năm trăm đô la mỗi tháng thì nó phải đẹp. Nhưng đôi mắt van lơn kia cứ tiếp tục làm lương tâm nàng đau nhói. Thật là khủng khiếp khi bị giam giữ, cho dù xà lim có đẹp lộng lẫy như thế nào chăng nữa. Nàng sẽ viếng thăm Neely lại hai tuần sau, nàng sẽ được sáng tỏ hơn.
Tới lần thăm viếng kế tiếp, nàng nhận thấy Neely đã tỏ ra vui vẻ hơn. Cô đã được chuyển qua Fir House.
- Tao đã được thăng cấp! – cô vui vẻ reo lên khi trông thấy Anne – Tao đã tốt nghiệp và có một bàn làm việc. Cứ hai ngày một lần tao được có một gói thuốc lá. Mày có đem theo tút thuốc nào không? Tốt lắm. Tao phải cất giấu kỹ. Bọn tao vẫn phải có người đốt thuốc, nhưng cô y tá trực đêm ở Fir House là một trong những người hâm mộ tao. Đêm qua cô ta đã lén lút đưa tao ra khỏi phòng vào buồng của cô ta để cho xem một phim cũ của tao trên chương trình truyền hình. Cả hai đứa tao đều hút thuốc như điên.
Neely đã lên cân và trông có vẻ mạnh khoẻ. Lưng cô vẫn còn đau – theo lời cô phàn nàn – và cô vẫn còn khó ngủ. Nhưng cô sẽ có thể ở đây trong ba tháng – cô hiểu – bọn họ đã tẩy não Anne. Họ vẫn làm điều đó đối với tất cả mọi người. Cô căm ghét nơi này nhưng các cô gái rất dễ chịu. Chỉ có điều cô đã phát hiện họ không bình thường như bên ngoài. Mary Jane là một kẻ

nghiện rượu và Pat Toomey – cô gái thượng lưu đã khai là cô ta ở đây chỉ là vì chồng cô ta đang cố giữ mấy đứa con – lại không có đứa con nào cả! Cô ta đã qua nhiều viện điều dưỡng từ khi mới 16 tuổi. Cô y tá trực đêm đã kể cho cô nghe.
- Tao bình thường như bao nhiêu người bình thường khác so với đám mèo đó – Neely kêu lên – Nhưng căn cứ theo bề ngoài thì tất cả bọn họ đều có vẻ sung sức.
Trong tháng Năm, Neely thụt lùi trở lại. Nhờ tình bạn với cô y tá trực đêm mà vì vậy cô gái này bị sa thải, cô đã lấy trộm một chai Nembutal. Người ta đã tìm thấy cái chai còn non nửa giấu dưới tấm nệm. Cô đã chống lại một cách hung dữ khi họ lấy cái chai đi – cô đã nguyền rủa và nổi giận điên cuồng khiến phải nằm trong bồn tắm 10 tiếng đồng hồ. Cô bị tống trở về Hawthorn Pavilion. Và khi Anne đến thăm cô, cô sưng sỉa mặt mày và không còn cởi mở như trước.
Anne tiếp tục viếng thăm cô mỗi tuần. Nàng đã ký hợp đồng trong mùa mới với Gillian. Kevin đã bán công ty nhưng ông vẫn quanh quẩn với phim trường, và sự hiện diện im lặng của ông còn khó chịu hơn những lời la hét phản đối.
Trong thâm tâm, Kevin đổ lỗi tất cả lên đầu của Neely. Ông vững tâm tin vào lòng tận tuỵ của Anne, ông tự bảo. Anne đã thuộc về ông, dù có làm lễ thành hôn hay chưa. Cứ xem cô gắn bó bao lâu khi ông không chịu đi đến hôn nhân thì biết. Ông biết lảng vảng như thế này là không ổn, những chủ nhân mới nắm trọn mọi quyền hành và mọi việc đang tiến triển tốt đẹp. Nhưng ông không có công việc gì để chiếm hết thì giờ. Thỉnh thoảng ông lại viếng thăm những người môi giới, cạo râu mỗi ngày, ăn trưa với vị luật sư của ông…nhưng tất cả vẫn không làm sao chiếm hết thời gian trong một ngày. Vì vậy ông đã tự đến phim trường, xem Anne đóng các chương trình quảng cáo thương mại, và mỗi lần đến, ông đều tự hứa đây là lần cuối cùng. Lần này ông lại tự bảo như thế một lần nữa. Hôm ấy là một ngày mưa lạnh trái mùa đối với tháng Sáu. Ông ngồi bên ngoài trong lúc Anne đang diễn tập trong phim trường. Được rồi, sau ba tuần nữa cuộc trình diễn cho mùa hè sẽ chấm dứt, Anne đã hứa hẹn là họ sẽ cùng đi nghỉ hè, nhưng chắc sẽ là Dune Deck ở Hampton, như thế nàng vẫn có thể đến thăm Neely mỗi tuần.
Jerry Richardson, ông đạo diễn, chợt dẫn một người lạ đến gần.
- Kevin, tôi muốn anh gặp một người bạn của tôi, một người bạn cũ. Chúng tôi đã ở bên nhau trong chiến tranh. Kevin Gillmore, Lyon Burke.
Kevin lạnh người khi nghe cái tên đó. Nhất định là cùng một người, vì đây đâu phải là một cái tên phổ biến. Anh ta trông giống một diễn viên hơn là một nhà văn. Một tầm vóc cân đối và nước da rám nắng kia…Kevin bỗng cảm thấy người mềm nhũn và già nua. Ông cũng đột nhiên nhận thấy mái

tóc mình đang thưa dần. Mái tóc của Lyon dày và đen nhánh, chỉ hơi xám ở hai bên thái dương. Và anh cười với ông. Ông mỉm cười với vẻ bồn chồn và bắt tay Lyon.
- Anh tham gia hãng này đấy à? – ông hỏi.
- Không. Tôi chỉ mới đến thành phố này cách đây mấy ngày. Trong lúc ăn trưa, Jerry cho tôi hay có một người bạn cũ đang làm việc tại đây, Anne Welles. Tôi tạt qua để chào cô ấy một tiếng.
- Tôi sẽ xem cô ấy có rảnh không… - Kevin nói nhanh – tôi đã phát hiện ra cô ấy, đào tạo cô ấy và giúp cô ấy trở thành Người đẹp Gillian. Mời anh đi theo tôi, cô ấy hiện đang ở trong phim trường.
Ông nắm lấy cánh tay của Burke. Ông phải có mặt tại đó, để xem phản ứng của Anne.
Nàng đang diễn tập màn cuối với đầy đủ y phục, vì vậy mà Kevin và Lyon ngồi trong đám khán giả. Ông biết nàng không thể trông thấy họ từ đàng sau những ánh đèn sáng rực rỡ và thận trọng tập trung sự chú ý vào Lyon, quan sát mọi phản ứng của anh ta. Lyon theo dõi màn diễn tập với vẻ thích thú.
- Cô ấy quả thật là xuất sắc trong màn này – anh nói với Kevin, tựa hồ đang khám phá ra một điều đáng kinh ngạc.
- Cô ấy đã tuyệt vời ngay từ lúc đầu – Kevin cẩn thận bảo.
- Đây là lần đầu tiên tôi gặp lại cô ấy. Tôi đã ở Châu Âu.
- Bây giờ họ đang nghỉ giải lao. Anh có muốn đến gặp cô ấy không? (Kevin cố làm cho giọng nói của ông được tự nhiên).
- Tất nhiên.
Nói đoạn anh nhổm dậy và đi theo Kevin.
Khi hai người tới gần thì Anne đang thảo luận một số thay đổi với ông chủ nhiệm. Nàng trông thấy Kevin và mỉm cười một cách thân mật, với một cái nháy mắt ngụ ý bảo "Mọi việc sẽ hoàn tất trong một giây nữa thôi". Thoạt tiên ánh mắt của nàng liếc qua Lyon, rồi quay trở lại với vẻ không tin gần như là hoảng hốt.
- Phải, chính tôi đây – anh nói với một nụ cười tươi sáng.
Rồi anh bước tới gần và nắm cả lấy hai bàn tay nàng.
Nàng yếu ớt mỉm cười. Nàng cảm thấy môi mình run lên. Lyon quyến rũ một cách mê mẩn hơn bao giờ hết…Phải mất một lúc nàng mới nói được rằng vui mừng gặp lại anh.
- Chúng ta có thể ngồi một lát được chứ? – Anh hỏi – Mấy ngọn đèn kia chiếu nóng quá sức. Hay là cô phải tiếp tục?
- Không , nhưng em phải chờ cho tới khi có tiếng chuông báo hiệu.
- Tôi có một vài việc cần phải xem xét ở văn phòng – Kevin nói – Tại sao cả hai người không ra khỏi đây một lúc? Nhất định hai người phải có nhiều điều để nói sau bao nhiêu năm không xa cách.

Ông gật đầu chào và bước đi.
Anne biết đó là điều khó khăn nhất Kevin đã làm trong suốt cuộc đời của ông.
Nỗi đau đớn của hành động kiêu hãnh và tự trọng thể hiện qua đôi vai cứng ngắc của ông. Nàng chợt cảm thấy lòng xao xuyến. Ông hoang mang lo sợ, nhưng vẫn cố hết sức tỏ ra dũng cảm. Nàng cũng cố hết sức trong lúc dẫn Lyon vào phòng trang điểm của nàng. Anh đã trở lại, và chỉ thế thôi, nàng thầm nghĩ. Và phải chăng mình phải quên 15 năm im lặng và dang tay về phía anh? Tuy nhiên đó chính là điều mình muốn làm. Mình gần như không thể nhìn mà không muốn đưa tay ra và chạm vào người anh. Nhưng giờ đây còn có Kevin…Mình sẽ ra sao nếu không có Kevin? Và Lyon đã ở đâu trong suốt những năm đó?
Hai người ngồi xuống trong phòng trang điểm. Nng để cho anh châm thuốc lá cho nàng và chủ tâm để cho anh lên tiếng trước.
- Chà, trông em có vẻ như em đã tính tóan đúng – anh nói.
- Về chuyện gì?
- New York, mối tình chân chính của em. (Anh phẩy bàn tay như muốn thâu tóm mọi vật quanh nàng). Em thích hợp với nơi này, và em đã thành đạt. Anne, anh vô cùng hãnh diện vì em.
- Lyon, anh cũng thành đạt.
- Nhưng không phải về phương diện tiền bạc, hoặc về phương diện phong cách. Nhưng đúng, em có thể nói anh đã thành đạt bởi vì anh đã làm những cái anh thực sự muốn. Và anh tin em vẫn là cô gái đã một lần nói với anh rằng mọi người đều có được cơ hội đó.
- Anh định làm gì ở New York?
- Bên Anh người ta hết sức say mê chương trình thương mại của em trên truyền hình và nghệ thuật quảng cáo có kết quả nhanh chóng của các nhà nghệ sĩ trong hãng Gillian. Một số nhật báo bên đó đã phân công anh viết một loạt bài về truyền hình ở Mỹ - các cô gái kiếm hàng triệu đô la chỉ nhờ bằng một đĩa hát, các minh tinh phim cao bồi là chủ quản lý nhiều xí nghiệp của họ, và các cô gái trở thành quái vật tài chính nhờ bán thuốc sơn móng tay.
Nàng bật cười.
- Bên đó chưa có những thứ đó à?
- Chưa, nhưng anh nghĩ chỉ nay mai thôi. Người Anh đã bị tụt hậu sau người Mỹ khoảng 10 năm, nhưng tối thiểu anh có thể chuẩn bị cho nước Anh trước cuộc xâm lăng đang xảy ra. (Anh cười). Bài báo anh định viết chỉ là một lời kêu gọi xa xôi, nhưng đây là một may mắn từ trên trời rơi xuống. Anh được trả nhuận bút khá cao, lại còn được thăm viếng nước Mỹ.
- Anh sẽ ở lại đây bao lâu?

- Khoảng sáu tuần, anh nghĩ vậy.
- Anh đã gặp Henry rồi chứ?
- Bọn anh đã ăn trưa với nhau hôm qua. Henry đã quá mệt mỏi. Ông ta muốn bán toàn bộ cơ sở kinh doanh. George Bellows đang cố kiếm thêm tiền, nếu không, văn phòng Johnson Harris sẽ trả thêm tiền để cho anh ta ra đi. (Anh đốt một điếu thuốc lá). Anh cũng đã gặp George. Anh ta có vẻ rất thành công. Anh không ganh tị với anh ta đâu. Dù anh có đầu tắt mặt tối cũng không đi đến đâu.
- Không có việc gì dễ cả, Lyon.
- Đúng vậy, ngay cả với nghề viết báo cỏn con mà anh đang làm cầu may này. Phải nghiên cứu kỹ những bức ảnh và những bức ảnh gây xôn xao dư luận phải được kiểm tra đi kiểm tra lại. Anh không thể chỉ viết ra mà không tính toán trước. Nhưng anh khoái nghề này. (Anh chợt nghiêng người qua và cầm lấy hai bàn tay nàng). Còn em thì sao? Không chồng, không con, Henry bảo em vẫn còn độc thân
Nàng quay đi và hy vọng lớp hoá trang dày của đài truyền hình che dấu được khuôn mặt đỏ bừng vì e thẹn.
Anh nắm chặt hai bàn tay nàng.
- Anh cũng không khác gì em. Đó là niềm hối tiếc duy nhất của anh, không có ai giống như em, Anne, không bao giờ có thể có. (Anh chợt ngừng lại một lát). Anh rất sung sướng được gặp em trong thời gian anh ở đây. Anh rất thông cảm nếu em không thể…Henry bảo em và Kevin Gillmore…
- Anh có thể gặp em, Lyon – nàng điềm tĩnh bảo.
- Tuyệt diệu. Bao giờ?
- Đêm mai, nếu anh thích.
- Hay lắm, anh đến gặp em ở đâu?
- Cứ để em gọi điện thoại cho anh – nàng nói nhanh – Cả ngày mai em không có ở nhà.
Anh liền nguệch ngoạc viết tên khách sạn của anh và số phòng. Nàng nhận thấy anh ở cách căn hộ của nàng có ba dãy nhà. Nàng mỉm cười và hứa sẽ gọi điện thoại cho anh lúc sáu giờ.
- Chúng ta sẽ trù tính mọi việc trong lúc ăn tối – anh ung dung bảo rồi đứng lên – Bây giờ anh phải đi, anh chắc là em muốn có thì giờ tắm rửa thay quần áo trước khi trở ra máy quay phim. Anh rất hãnh diện về em. Hẹn gặp em ngày mai, rồi…
Nàng ngồi bất động một lúc lâu. Lyon đã trở lại. Không có gì thay đổi. Nhưng có chứ - nàng không còn hai mươi tuổi nữa, và những năm tháng qua đã gây nên nhiều sự thay đổi. Ngoài ra còn có Kevin, người đã trao cho nàng tình thương yêu, lòng tin cậy, và cả nghề nghiệp của nàng. Kevin cần mình, nàng nghĩ, và Lyon đến đây chỉ để ghé thăm, thế mà mình đã hành động như

một con ngốc, sẵn sàng buông thả và quên đi tất cả những năm tháng vừa qua mà không nói một lời nào. Ngày mai mình sẽ gọi điện thoại cho anh ấy và bảo mình bận việc. Hoặc thậm chí có lẽ mình cũng cần phải gọi điện thoại. Cứ để cho anh ấy chờ đợi, như mình đã chờ đợi quá lâu.
Nhưng nàng biết nàng sẽ tìm gặp anh.
Kevin không nói gì cho đến khi họ ăn tối xong. Rồi ông lấy giọng tự nhiên hỏi Lyon định làm việc gì ở New York. Nàng liền giải thích công việc của anh. Kevin lắng nghe một cách chăm chú trong lúc ông ngắm nghía ly brandy của mình. Rồi cuối cùng ông nói:
- Bây giờ gặp anh ta, anh có thể hiểu. Một cô gái 20 tuổi sẽ bị lôi cuốn theo một người đàn ông như Lyon. Tất nhiên anh ta hơi lộ liễu, với vẻ mặt và nét duyên dáng giả tạo của người Anh, nhưng anh nhận thấy rằng một cô gái trẻ dễ xúc động chắc sẽ nhận thấy rằng anh ta rất hấp dẫn…
- Phải, nhưng nét quyến rũ chính của Lyon là anh ấy không hề biết gì về điều đó…
- Hà. Em đừng đùa! – Kevin nói với một chút tức giận – Anh ta thừa biết năng lực của mình. Anh ta lợi dụng vẻ bên ngoài đó. Không có một cử động nào thừa thãi. Anh ta biết cách làm cho người khác có cảm tình với mình. Chắc là anh sẽ có cảm tình với anh ta nếu anh ta không phải là Lyon Burke của em.
Nàng mỉm cười và với tay lấy một điếu thuốc lá.
- Anne, em hãy nói điều gì đi. Anh đang cố giữ thái độ bình tĩnh nhất, như người ta vẫn thường làm trong nhiều cuốn phim. Vì Chúa, hãy cứu giúp anh, cho anh một cái gì đó để bám víu vào. Em hãy nói cho anh biết anh ta đã lạnh lùng bỏ rơi em.
- Không phải đâu Kevin, em sẽ nói dối khi bảo như thế.
- Em không có ý định gặp lại anh ta chứ?
- Nếu anh bảo đừng thì em sẽ nghe lời anh.
- Nhưng em có muốn như vậy không?
Ông cầu mong nàng phủ nhận.
Nàng lẩn tránh ánh mắt ông.
- Có lẽ nếu em muốn thì khôn ngoan hơn. Khôn ngoan hơn cho cả hai chúng ta. Giờ đây em có thể nhận thấy mình phần nào ngây ngô khi nghĩ rằng mọi điều về anh ấy đều quyến rũ. Như anh nói, phong thái của anh ấy làm cho ai cũng phải cảm mến, đó là điều không sao chối cãi được. Nhưng em không biết giờ đây Lyon Burke là một con người như thế nào. Có lẽ em đã không bao giờ biết rõ…có lẽ em đã mơ tưởng về anh ấy như một thần tượng. Henry đã cảnh tỉnh em về điều đó. Nhưng còn chúng ta, muốn có bất cứ một cơ hội nào tìm ra hạnh phúc, thì em sẽ cố tìm ra cho bằng được.
- Em muốn nói anh có thể tiêu tan tất cả chỉ vì anh chàng trịch thượng đó

được một tờ báo phân công đến đây? Nếu không, chắc chắn em sẽ không bao giờ gặp lại anh ta. Em biết như thế mà.
- Tất nhiên em biết, Kevin. Em đã quan tâm đến anh…một cách sâu sắc. Chúng ta đã quen biết nhau từ nhiều năm nay và không dễ gì xoá bỏ quãng thời gian đó. Nhưng Lyon là một cái gì kết thúc vui vẻ. Có lẽ cuối cùng em sẽ nhận thấy đó chỉ là một kết thúc tẻ nhạt, nhưng em phải làm sáng tỏ.
- Đừng Anne, em đừng nên gặp anh ta. (Giọng ông chợt trở nên khàn khàn, với vẻ càu nhàu).
- Em xin anh…Kevin… - nàng vừa nói vừa nhìn quanh nhà hàng với vẻ lo lắng.
- Anne, (Ông tìm bàn tay của nàng, suýt làm đổ ly nước). Em là cuộc đời của anh. Anh không thể sống không có em!
- Anh không nên nói thế, Kevin.
Mắt ông không rời khỏi mắt nàng.
- Đó là một lời hứa chứ?
Nàng trông thấy nước mắt ông ứa ra.
- Em hứa – nàng nói với vẻ thương xót.
Nàng không thể nào giữ được lời hứa, trong ngày hôm sau. Nàng với lấy máy điện thoại hàng chục lần để gọi cho Lyon huỷ bỏ cuộc hẹn. Nhưng không lần nào nàng quay xong số. Chắc là sẽ hoàn toàn thất bại. Có lẽ có thể nàng chỉ cần bỏ đi. Như thế sẽ giải quyết mọi việc. Nàng đã hứa với Kevin sẽ không rời bỏ ông, nhưng nàng đã không hứa sẽ không tìm gặp Lyon. Nàng phải gặp anh.
Họ gặp nhau ở Little Club lúc bảy giờ. Anh đang ngồi ở quầy rượu lúc nàng bước vào, và anh đứng phắt dậy đưa nàng tới một bàn.
Anh nhìn nàng đắm đuối sau khi gọi rượu, rồi anh nói.
- Anne, em thật là kỳ diệu. Em không thay đổi một chút nào. Không, không đúng như vậy. Em đáng yêu hơn nhiều.
- Anh cũng khoẻ mạnh không khác trước – nàng trả lời một cách gượng gạo.
- Anh vẫn thường băn khoăn về em. Một đôi lúc, khi nhớ mong em, anh đã tự an ủi mình bằng những ý nghĩ kỳ quặc, điên cuồng. Anh tự bảo mình em đã mập mạp, với sáu bảy đứa con bám vào váy. Tối thiểu nhờ vậy anh mới trở lại được với cái máy đánh chữ.
Nàng bật cười.
- Ồ Lyon, em vẫn thường nghĩ đầu anh đã hói…
Sau đó mọi việc trở nên thoải mái hơn. Nàng kể cho anh nghe chuyện Jennifer, thận trọng không nói rõ sự thật. Không biết vì sao nàng cảm thấy không nên đả động đến chuyện đời của Jennifer, và một thân hình xinh đẹp như thế không thể bị ung thư huỷ diệt. Họ nói đến Neely.Henry đã kể cho anh nghe nhưng anh không thể nào tin một chuyện như vậy có thể xảy đến

cho Neely có đôi mắt sáng mà anh đã từng quen biết.
- Cô ấy quả là một tài năng lớn – anh bảo – cả nước Anh đều biết tới cô ấy. Các cuốn phim của cô ấy vô cùng tuyệt vời so với các sản phẩm của Hollywood. Mặc dù con người cô ấy có cái vẻ hào nhoáng rẻ tiền và ngọt như đường phèn, nhưng vẫn nổi bật lên là một nghệ sĩ chân chính. Cô ấy sẽ bình phục chứ?
Đôi mắt Anne chợt tối sầm lại.
- Người ta bảo cô ấy có xu hướng tự tử và loại bệnh đó sẽ không bao giờ chữa lành hẳn. Nó có thể bị chặn đứng, và nếu tận tình giúp đỡ, cô ấy có thể hoạt động trở lại. Nhưng theo các bác sĩ, cô ấy sẽ luôn luôn bị thôi thúc bởi ý định tự tử trở lại.
Anh thở dài.
- Có lẽ chính vì thế mà anh không bao giờ thành công lớn được. Đôi khi anh nghĩ tất cả các nghệ sĩ lớn đều hơi điên rồ. Còn anh thì quá bình thường. Anh ngủ ngay sau khi đặt đầu lên gối khoảng một phút, không uống rượu quá nhiều, và thậm chí không hề uống một viên aspirin.
Nàng bật cười.
- Em chắc rằng em cũng thuộc loại hạng nhì. Có lẽ em hút thuốc lá quá nhiều nhưng em vẫn là một cô gái chỉ uống một ly rượu mỗi lần, và mặc dù không muốn thú nhận, đôi khi em ngủ thiếp đi giữa suất ciné buổi tối.
Anh cũng bật cười.
- Không, Anne, em thuộc loại hạng nhất…Không có một ai được như em. Quả thật như vậy, em thừa biết mà. Mọi cô gái anh gặp đều không để lại một dấu vết nào trong tâm trí anh. Họ không thể nào sánh được với hình ảnh của em.
Rồi hai người nói chuyện về New York và những đổi thay mà anh đã nhận thấy. Anh giới thiệu cà phê Irland với nàng và nàng mê ngay. Nàng còn đang khen ngợi nó thì anh đột nhiên nói.
- Không có gì khác, Anne à. Giây phút này anh chỉ muốn ôm em vào lòng. Anh cảm thấy tựa hồ chúng ta chưa bao giờ xa cách nhau.
- Lyon, em cũng muốn nằm trong vòng tay của anh.
Anh nhoẻn miệng cười.
- Thế thì còn gì hơn. Nhưng anh nghĩ tốt nhất anh nên trả tiền và chúng ta sẽ ra ngay khỏi đây.
Thật khó tin nổi. Anne nằm bên cạnh Lyon ngắm khói thuốc lá bay cuộn lên trong ánh sáng của ngọn đèn ngủ…Không hề có một chút do dự, một trở ngại nào phải vượt qua, hai người đã đến với nhau trong sự hợp nhất của tình yêu và của dục vọng. Đây là một sự đáp ứng hoàn toàn. Khi ôm anh vào lòng, nàng bỗng nhận ra một điều thật là quan trọng: yêu chứ không chỉ là được yêu. Và nàng biết đó là một quyết định mà nàng phải lựa chọn. Lyon

yêu nàng, theo cách riêng của anh. Và phải chăng như thế là đủ? Phải chăng nàng sẽ cảm thấy thiếu sự tận tuỵ dịu dàng và vô tư của Kevin, cái cách ông đơn phương sống cho nàng? Còn với Lyon, nàng sẽ phải cảnh giác từng giây từng phút. Phải chăng nàng muốn cho và nhận tình yêu theo kiểu này?
Anh đưa tay vuốt ve lưng trần của nàng.
- Thật là kỳ diệu, Anne à, bao giờ cũng vậy…
- Lyon, em cũng thế, nhưng chỉ với anh mà thôi.
- Anne, còn có Kevin Gillmore – Anh trầm tĩnh bảo.
Anh cảm thấy nàng cứng người lại, và vừa vuốt tóc nàng anh vừa nói tiếp.
- Mọi người đều biết điều đó, em à. Và ai ai cũng biết ông ta muốn kết hôn với em. (Anh dừng lại một lát). Em thừa biết không phải hôm qua anh chỉ tình cờ đến phim trường, đúng không? Anh đã kiếm chuyện đến thăm Jerry Richardson. Anh muốn gặp cái ông Kevin Gillmore…và anh muốn thấy em.
Nàng thụt lùi và ngồi dậy.
- Em phải làm gì? Ngồi yên và cầu nguyện suốt mười mấy năm cho anh trở về hay sao? Lyon, không có lấy một bức thư, một lời nào…không có gì cả.
- Thôi mà. (Anh đặt ngón tay lên môi nàng). Lẽ tất nhiên anh hiểu. Anh muốn viết thư lắm chứ. Ôi Chúa, những bức thư anh viết và không bao giờ gởi đi…chỉ vì lòng kiêu hãnh chết tiệt của anh. Mỗi cuốn sách sẽ như là một bức thư, anh thường tự bảo. Rồi anh sẽ trở về như một vị anh hung chiến thắng và giật người yêu của mình ra khỏi tay bất cứ chàng trai nào đang sống với nàng. Nhưng anh không phải là một anh hùng và Kevin Gillmore không phải chỉ là một chàng trai. Ông ta là một người đàn ông nhân hậu. Anne à, theo những gì anh nghe được thì ông ta si mê em như điên như dại.
Nàng im lặng.
- Nếu có nghị lực một chút, anh sẽ không gặp em sau đêm hôm nay – Anh chợt bảo.
- Lyon!
Giọng nàng đầy hoảng hốt.
Anh cười lớn.
- Anh vừa nói nếu anh có một chút nghị lực. Nhưng anh sợ rằng anh không bao giờ có nhiều nghị lực. Hễ trông thấy em là chút nghị lực còn lại của anh tan thành mây khói.
Rồi anh nói nghiêm túc.
- Anh sẽ ở đây với em bất cứ lúc nào em muốn. Nhưng chỉ có thế thôi.
- Anh muốn nói gì vậy?
- Anh sẽ trở về London sau khi hoàn tất chuyến công tác này. Anh đang chuẩn bị cho một cuốn sách mới. Bản phác thảo đã viết xong.
- Anh không thể viết được tại đây hay sao?
- Có lẽ được, nhưng anh không thể sống tại đây, ít ra là không được thoải

mái lắm. Anh có một ngôi nhà xinh xắn và anh kiếm được thêm tiền nhờ viết báo. Đó là một cuộc sống khác, nhưng anh thích như thế. (Rồi anh nói thêm). Nhưng anh chỉ kiếm đủ tiền để sống qua những giờ phút lạnh lẽo ngồi trước máy chữ, viết những gì anh muốn viết. Đó là một cuộc sống cô đơn, nhưng luôn luôn có hy vọng. Không chừng đây chính là cuốn sách làm nên sự nghiệp. Anh tin tưởng vào nghề viết văn của mình và những gì anh cố làm, và anh cảm ơn em về điều này. Vì nó mà anh đã mất em…nhưng không còn cách nào khác…
- Tại sao không? – nàng bướng bỉnh – Nếu ngày hôm ấy em đã không gào tướng lên vì chuyện nào đó ở nhà hàng Barberrry Room, nếu em đã không cố thuyết phục anh nên viết văn, thì có lẽ anh đã trở thành nhà quản lý lớn nhất trong thành phố và chúng ta đã có mấy đứa con và…
- Và căm ghét lẫn nhau. Không Anne, một cuộc hôn nhân sẽ không đi đến đâu khi em đang phải giành giựt để thành công. Và nó cũng sẽ không đi đến đâu nếu em ngoan ngoãn cam chịu đời sống ở Lawrenceville. Anh cho rằng mình chỉ bị tách ra để sống một cuộc đời cô đơn. Nhưng anh sung sướng khi có được cơ hội gặp lại em như thế này. Anh sẽ ấp ủ mỗi giây phút em đã cho anh, và sống lại tất cả những kỷ niệm vào những đêm mưa nước Anh khi anh trở về nhà.
Anh ôm nàng vào lòng và nỗi đau thương của nàng tan biến trong tình yêu kỳ diệu của nàng với anh.
Trời tờ mờ sáng khi nàng về đến nhà. Trong lúc đút chìa khoá vào ổ, nàng nhận thấy một làn ánh sáng phía dưới cửa.
- Cô làm sao mà có thể dứt ra về sớm thế? Trời chưa sáng hẳn kia mà?
Kevin đang ngồi hút thuốc lá trong phòng khách.
Nàng bước tới gần và giật điếu thuốc ra khỏi miệng ông.
- Anh đã không hút thuốc kể từ khi anh bị lên cơn đau tim. Anh đang làm cái trò gì vậy?
Ông cười khẩy.
- Tại sao cô quá quan tâm đến sức khoẻ của tôi thế? Cô cứ làm như là sau đêm nay tôi không còn sống được bao nhiêu lâu nữa!
- Kevin, tại sao anh đến đây?
- Bởi vì tôi biết cô đang ở với anh ta. Cô hãy nói ra đi. Có phải anh ta đã giải toả cho cô mọi sự ức chế? Có phải hai người vừa trải qua những giờ phút thật thú vị?
- Thôi đi! Cứ tiếp tục như thế này chẳng có lợi gì cho anh cả. Nào…nếu anh muốn ở lại đêm, anh hãy đi ngủ đi.
- Cô sẽ ngủ với tôi tối nay à? (Ông trông thấy nàng cứng người lại). Nếu thế thì cô là loại đàn bà lăng nhăng.
- Kevin, chúng ta đã không gần nhau kể từ khi anh lên cơn đau tim…Em

không muốn nói như thế. Em hiểu sức khoẻ của anh và…
- Và tuổi tác của tôi. Cô cứ nói tiếp như thế đi.
- Bất cứ chuyện gì xảy ra giữa Lyon và em đêm nay, thì điều đó không có liên quan gì đến tình cảm em dành cho anh.
- Tôi phải chấp nhận điều đó sao? Chẳng lẽ cứ dể cho Lyon làm con ngựa giống còn tôi thì đóng vai kẻ hầu cận trung thành run lập cập?
- Anh là bạn của em, là một phần của đời em…người mà em thương yêu một cách sâu đậm. Còn Lyon thì lại là một cái gì khác hẳn…
- Thế thì tôi làm sao chịu đựng nổi. Cô phải lựa chọn…
- Được rồi Kevin… - nàng mệt mỏi bảo – Nếu anh ép buộc em…
Ông liền vồ lấy nàng.
- Không, không, Anne, em đừng bỏ anh!
Ông khóc nức nở. Nàng muốn xô ông ra nhưng nàng lại vuốt ve mái đầu ông. Thật quá khủng khiếp khi trông thấy một người đàn ông đánh mất tư thế và lòng tự tin. Phải chăng trách nhiệm thuộc về nàng? Hay đây chỉ là do tuổi tác, hay sức khoẻ của ông đã sa sút?
- Kevin, em sẽ không bỏ anh đâu.
- Nhưng em vẫn gặp anh ta. Em nghĩ anh có thể tiếp tục sống như thế này hay sao. Biết chắc em sẽ đến với anh ngay sau khi rời khỏi vòng tay của anh ta…
- Kevin…- nàng cố lựa lời – Cả hai chúng ta đều biết em vừa mới gặp Lyon. Nhưng anh ấy sắp trở về Anh, và anh ấy biết rõ về anh. Thậm chí anh ấy bảo anh là một người tốt.
- Đó là cái chất Anh trong người anh ta. Em không biết đó là gì à? Tất cả những người Anh đều đồi bại. Có lẽ anh ta tìm thấy sự thú vị khi gần gũi với em.
Nàng thở dài một cách kiên nhẫn. Đó không phải là lời của Kevin. Đó là nỗi sợ hãi cuồng loạn vì bị kích động của ông.
- Kevin, em vẫn ở lại với anh.
Nàng quay người đi vào phòng ngủ thay quần áo.
Chuyện thật khó tin nổi. Lịch sử đang tái diễn. Kevin đột nhiên bỗng giống hệt Allen Cooper, cũng với cảm nghĩ ngớ ngẩn và tức giận như trẻ con. Và một lần nữa chính Lyon đang ung dung, không đòi hỏi gì và cũng không hứa hẹn gì cả, trong lúc nàng đang bị giằng xé làm đôi. Nàng đã thực sự hàm ơn Kevin bao nhiêu? Mối quan hệ giữa nàng với ông không có gì là tuyệt thú. Tuy nhiên trong suốt thời gian qua, chưa bao giờ nàng tạo cho ông lý do để ghen tuông và lo lắng. Đã có nhiều cơ hội – nhiều người đàn ông trẻ trung và hấp dẫn hơn Kevin – nhưng nàng không hề để ý tới bất cứ lời tán tỉnh nào. Nàng đã cho ông 14 năm hạnh phúc. Như thế chưa đủ để đáp lại ân nghĩa của ông hay sao? Tuy nhiên Kevin cần đến nàng, ông đã ngồi đó hút

thuốc lá suốt đêm. Nàng đã biết rõ thế nào là chờ đợi người khác. Bỗng nhiên nàng cảm thấy hết sức thương xót Kevin. Ôi, lạy Chúa, ông có vẻ già nua biết bao nhiêu, yếu đuối biết bao nhiêu. Nàng không thể làm cho ông đau khổ.
Nàng quay lại phòng khách. Ông vẫn còn ngồi ở đó, nhìn sững vào không trung như một kẻ chiến bại xơ xác.
Nàng đưa cánh tay ra.
- Kevin, em yêu anh. Anh hãy thay áo quần đi, muộn lắm rồi. Anh hãy ngủ một chút đi. Em sẽ luôn luôn ở đây, chừng nào anh còn cần có em.
Ông loạng choạng đi về phía nàng.
- Em sẽ không gặp anh ta lại chứ? Em sẽ không chứ?
- Không, Kevin, em sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa.
Trong hai tuần, nàng đấu tranh chống lại việc gọi điện thoại cho Lyon, cố xoá hình ảnh của anh ra khỏi tâm trí. Mặc dù anh không hề gọi điện, nhưng nàng biết chắc anh vẫn còn ở đó, và đang chờ đợi. Nhưng nàng gắng giữ ý thức tự gíac mà nàng đã tự rèn luyện và kiên trì chịu đựng. Có nhiều đêm khi chỉ có một mình, bị ám ảnh bởi ý nghĩ cần phải gọi điện thoại, cần phải chạy nhanh qua ba khu nhà để đến thẳng khách sạn của anh, nàng thường đứng trên sân thượng, hít thở không khí êm dịu của đêm khuya và nhìn lên các vì sao. Một đêm như thế này chỉ để dành riêng cho tình yêu, ở bên cạnh Lyon, chứ không phải đứng thui thủi một mình. Và bao giờ cũng vậy, sẽ có một cú điện thoại của Kevin, bất chợt kiểm tra nàng. Trước kia ông không bao giờ làm điều đó, nhưng giờ đây ông đã dùng đến cách gọi điện thoại vào những giờ giấc thật kỳ quặc.
Thường thường ông từ giã nàng và châm chọc bảo:
- Thôi em yêu, anh trở về với doanh trại độc thân của anh. Đêm nay ông bạn già của em sẽ tắm nước nóng rồi ngủ một giấc.
Nhưng ba tiếng sau rất có thể ông sẽ lặng lẽ mở cửa căn hộ của nàng.
- Anh không sao ngủ được – ông thường nói – Anh có thể ở lại đây đêm nay chứ?
Còn nàng thì thường chỉ mỉm cười và động lòng trắc ẩn khi nhìn thấy vẻ nhẹ nhõm trên mặt ông khi ông biết nàng ở nhà có một mình.
Hôm ấy, khi Lyon bước vào, nàng đang ở trong nhà hàng "21" với Kevin và một số chủ nhân mới của hãng Gillian. Lúc đó là cuối tháng Sáu, một trong những đêm trời đột nhiên nóng bức và ẩm thấp không hề có một dấu hiệu gì báo trước. Nhiệt độ lên đến trên 32 độ. Nàng đã đóng phim suốt ngày nên khá mệt. Và buồn rầu. Nàng ngẩng đầu lên và trông thấy Lyon đang nhún nhảy bước vào phòng. Anh cùng đi với một cô gái mà Kevin sẽ gọi là "rất ngon lành" và anh không trông thấy nàng lúc đi đến một khu vực khác của phòng ăn. Từ chỗ ngồi, nàng có thể quan sát anh mà không bị anh phát hiện.

Cô gái chỉ vào khoảng 19 tuổi với mái tóc dài đen nhánh buông xoã trên hai bờ vai. Nước da của cô ta rám nắng một cách có phương pháp. Cô ta có khuôn mặt xinh xắn và chiếc áo dài trắng mỏng tanh bó sát vào thân hình trẻ trung khêu gợi, hai dây vai nhỏ xíu để hở một khoảng rộng. Bàn tay, với những móng tay sơn bạc một cách thái quá, không ngừng quấn quit bàn tay Lyon. Cô ta chăm chú nghe từng lời nói của anh, thỉnh thoảng lại hất mái tóc lên. Có một lúc cô ta nói gì đó và Lyon bật ngửa đầu ra và cười thành tiếng. Rồi anh nghiêng qua phía cô ta và đặt nhẹ một chiếc hôn lên chóp mũi cô ta. Anne thấy nàng như đang phát ốm. Anh đã trải qua bao nhiêu đêm với những cô gái như thế này? Trong tất cả những đêm đó nàng nằm thao thức, khao khát anh, nghĩ đến anh ,và hình dung anh cũng đang nằm một mình và nghĩ tất cả những gì nàng phải làm là gọi điện thoại…
Đêm đó là đêm thê thảm nhất của nàng trong suốt một thời gian dài. Phần sâu kín trong nỗi bất hạnh của nàng khiến cho nàng hoảng sợ. Nàng chưa hề cảm thấy một điều gì sâu đậm đến thế kể từ những ngày xa xưa ở bên Lyon, nhưng giờ đây tựa hồ như tất cả các giác quan của nàng đã đột nhiên bừng tỉnh – tất cả những xúc cảm mà nàng tưởng khi còn trẻ mới có – chúng vẫn chưa chết, chúng đang ngủ yên, chờ được đánh thức. Mắt nàng dán chặt vào Lyon và cô gái trong lúc Kevin say sưa thảo luận về mua bán cổ phần.
Cuối cùng buổi tối tưởng chừng như vô tận đã chấm dứt. Trong lúc ra về, nàng liếc Lyon một lần chót. Anh đang chú tâm vào câu chuyện cô gái đang kể.
Nàng kêu nhức đầu nhưng Kevin cứ đòi lên theo. Lúc họ đã vào trong nhà, ông chợt bảo:
- Tôi đã trông thấy họ.
- Ai?
- Người tình của cô và cô gái xinh đẹp. Cô ngồi ăn ở đó mà hồn vía lại để chỗ khác, đúng không? (Giọng ông có vẻ khó chịu). Bây giờ có lẽ cô mới biết được cảm nghĩ của tôi là như thế nào.
- Kevin, em mệt.
- Cô ta đáng tuổi con gái cô đó, Anne.
- Kìa Kevin, em mới 36 thôi mà.
- Nhiều cô gái có con vào tuổi 18. Ồ, đúng là cô ta chỉ đáng tuổi con gái cô. Thấy rồi đó, cô em yêu quý, Lyon của cô vẫn còn sôi nổi. Anh ta chọn lựa cũng giỏi đấy chứ. Thành thật mà nói, cô có bao giờ nghĩ rằng anh ta có lẽ anh ta chỉ gần gũi cô để tưởng nhớ lại những ngày xưa? Chi vì thương hại, như cô đã thương hại tôi. Nào, chúng ta hãy vui vẻ lên, chúng ta cùng một giuộc, cô cũng như tôi. Hai lá bài chui. Và trong một mức độ nào đó, tôi bắt đầu thương hại cô. Có lẽ cô vẫn còn mơ tưởng đến cái đêm yêu đương kỳ diệu đó. Thật ra đó chỉ là cái đêm anh ta tìm đến cô vì lòng thương hại và

mặc cảm tội lỗi. (Cơn tức giận của ông tăng dần trong lúc ông nhận thấy đôi mắt của nàng tối sầm lại vì đau đớn). Chắc chắn tất cả sự việc là như thế! Anh ta có năn nỉ cô bỏ tôi và thành hôn với anh ta hay không? Tôi dám cá là không. Nếu muốn lập gia đình, vợ của anh ta phải là một cô gái đặc biệt quyến rũ. Cô thì đã hết thời rồi. Tất nhiên cô vẫn còn là một người đàn bà đẹp với cái tuổi trên ba mươi của cô. Nhưng anh ta đã thích cô khi cô mới hai mươi và ngay cả lúc đó anh ta cũng đã bỏ cô mà đi không thương tiếc. Chính lão già nhân hậu Kevin này đã nhặt nhạnh các mảnh vỡ. Lão già Kevin đã làm cho cô giàu có và danh tiếng. (Ông cất bước ra phía cửa rồi dừng lại). Cô thừa biết, tôi có thể kiếm được một cô gái hai mươi nếu tôi muốn. Ồ, cô đừng lo ngại, tôi sẽ không bỏ cô, nhưng giờ đây gió đã đổi chiều. Từ nay trở đi tôi sẽ điều khiển mọi việc. Ngày mai cô cứ thông báo cho mọi người biết. Mùa tới tôi sẽ không ngồi yên trong lúc cô làm việc. Và chúng ta vẫn sẽ thực hiện cuộc du lịch vòng quanh thế giới như chúng ta dự tính, chỉ có điều không cần phải làm lễ thành hôn trước. Tôi sẽ nghĩ kỹ lại việc đó.
Nàng nhìn sững ông trong lúc ông nói. Khi ông nói xong, nàng bảo:
- Kevin, anh không muốn như vậy. Đây không phải là bản chất của anh.
- Phải, tiểu thư, cuối cùng tôi đã tỉnh ngộ. Suốt một thời gian dài tôi đã hết sức biết ơn vì những đặc ân của cô, cho đến khi tôi thấy cô đêm nay. Lạy Chúa! Sự ghen tuông đã làm biến đổi hẳn con người. Cô đã tan rã ra ngay trước mắt tôi. Cô héo hon phờ phạc bên cạnh cô gái hấp dẫn đó…Những nét lo âu trên mặt cô, thần tượng của tôi đã sụp đổ. Tôi chỉ còn thấy một phụ nữ tóc vàng khô héo sững sờ nhìn với lòng ganh tị không che giấu vào gã đàn ông mà cô ta đã mất trước một cô gái trẻ đẹp hơn.
- Kevin, xin anh hãy về đi. Anh không nên có những ý nghĩ như thế.
- Cô đừng có giở trò "đại phu nhân" ra với tôi nữa. Lỗi thời rồi! Giờ đây cô chỉ là đồ bỏ đi. Cô có muốn tôi chứng minh điều đó với cô không? Giờ này chắc chắn anh ta có ở nhà, anh ta chỉ muốn đưa ngay cô gái đó lên giường. Cô có dám gọi điện thoại cho anh ta lúc này không? Cô nói cô muốn gặp anh ta. Tôi sẽ giúp cô bấm giờ. Và cô sẽ bị xua đuổi nhanh nhất thành phố.
Nàng bỏ vào phòng ngủ. Ông chạy theo nàng và xoay người nàng lại.
- Tôi nói chưa xong kia mà. Cô không được đi như vậy. Cô đã nghe tôi nói rồi chứ. Tất cả đã chấm dứt, cái trò "đại phu nhân" của cô.
- Kevin, quả thật anh ghét em hay sao?
- Không, tôi chỉ cảm thấy thương hại cô, như cô đã thương hại tôi.
- Nếu vậy thì xin anh đi đi, Kevin, đi thẳng luôn.
- Ô không. (Ông mỉm cười với vẻ cả quyết). Tôi sẽ không đi đâu hết cho tới lúc cô thật sự bị đánh ngã. (Ông nhấc máy điện thoại). Cô hãy gọi đi, tôi tin chắc cô vẫn còn nhớ số điện thoại của anh ta. Nếu cô không muốn, tôi sẽ gọi

giúp cho. Tôi sẽ bảo với anh ta rằng trong bữa ăn tối cô đã không nuốt nổi chút gì và xém nữa cô đã ngất xỉu vì ghen. Tất nhiên, tôi cũng nhớ số điện thoại của anh ta. Cả hai chúng ta đều nghĩ tới anh ta trong suốt hai tuần nay, phải không?
Nói đoạn ông bắt đầu quay số.
Nàng giựt ống nghe ra khỏi tay ông. Ông xô nàng ra và chụp lấy ống nghe lại.
- Kevin!
Nhưng ông đã quay số xong và đang yêu cầu người tiếp tân của khách sạn cho ông nói chuyện với Lyon Burke.
- Tốt lắm – ông vừa bảo vừa đưa ống nghe cho nàng – Cô hãy nói chuyện với anh ta đi. Nói đi…hay là để tôi nói giúp cũng được.
Nàng đành cầm lấy ống nghe. Tiếng chuông reo vang trong máy. Nàng cầu nguyện cho anh không có ở nhà. Chuyện này không thể xảy ra được. Đây là một cơn ác mộng. Nàng chợt nghe thấy tiếng máy được nhấc lên.
- Hello? – Lyon lên tiếng.
- Lyon? – nàng ấp úng hỏi lại.
Im lặng một lát mới có tiếng trả lời.
- Anne?
- Cứ tiếp tục đi – Kevin rít lên – Hãy bảo với anh ta là cô muốn đến đó.
Nàng đưa mắt nhìn ông với vẻ van lơn, ông đưa tay chụp lấy ống nghe. Nàng liên xô ông ra.
- Lyon..em muốn…đến chỗ anh…
- Lúc nào?
- Bây giờ.
Im lặng một giây, rồi bằng một giọng vui vẻ, anh bảo:
- Cho anh mười phút để anh sắp xếp cho gọn một chút rồi em cứ đến thẳng đây.
- Cám ơn anh, Lyon, em sẽ đến.
Nàng đặt ống nghe xuống và nhìn Kevin. Bộ mặt của ông xanh nhợt.
- Tất nhiên tôi phải biết – ông gằn giọng – Sẽ là một bộ ba cô, Lyon và cô gái. Tôi đã bảo với cô dân Anh đều đồi bại…Và cô sẽ bị lôi cuốn theo…vì cô không có sự lựa chọn nào khác.
- Ôi Kevin! – nàng rên rỉ - mình đã làm gì nhau thế này?
- Tôi vừa mới nhận ra mình đã lãng phí biết bao nhiêu năm trời cho một con người lăng loàn! Một con người lăng loàn mà vẫn cứ tự cho mình là một phu nhân.
Ông bước ra và đóng sầm cánh cửa.
Nàng đứng bất động, nỗi tức giận của nàng nhường chỗ cho những cảm nghĩ vừa buồn rầu, vừa nhẹ nhõm. Kevin đã quyết định. Chúa ơi, lòng ghen tuông

thật quá kinh khủng, nó có thể biến đổi một con người đanh thép như Kevin thành một kẻ què quặt yếu đuối. Nhưng nàng không cảm thấy oán hận. Tâm hồn nàng đột nhiên hết sức thư thái. Nàng có cảm giác gần như choáng váng, tựa hồ vừa được thoát ra khỏi một gánh nặng. Mặc dù cho không được gần Lyon đi chăng nữa, nàng sẽ không bao giờ phải kết hôn với Kevin. Thế là xong, nàng được tự do! Nàng trang điểm lại mặt mày, và bước nhanh qua ba khu nhà, đến khách sạn của Lyon.
Cánh cửa vụt mở ra.
- Anh bắt đầu mất hết hy vọng – Lyon nói.
Mắt nàng lướt nhanh khắp phòng.
- Cô ta về rồi – Anh thản nhiên bảo.
Nàng làm bộ không hiểu.
- Anh đã thấy em khi em rời khỏi nhà hàng "21". Cô bạn gái tuyệt vời của anh đã ré lên "Ồ, kia có phải là Anne Welles không? " Cô ta say mê em trên truyền hình.
- Phải, em đã trông thấy anh, Lyon.
- Tốt, ít ra nó đã mang em đến với anh.
Anh bước qua phòng và pha hai ly rượu.
- Em biết đấy, kinh doanh ca nhạc thời nay là một kiểu kinh doanh biểu diễn mới. Anh thú nhận anh không hiểu nổi. Nhưng việc của anh không phải là tranh luận. Hai dĩa hát sau cùng của Connie Marters đã bán được hàng triệu bản, và công chúng nước Anh say mê cô ta. Vì vậy anh phải viết về cuộc đời ly kỳ của cô ta .
- Connie Marters là ai?
- Người đẹp đã đi chơi với anh đêm nay. Em đừng nói với anh em chưa bao giờ nghe nói gì về cô ta. (Anne lắc đầu và anh mỉm cười). Em và anh đều thuộc về thế hệ quá khứ. Cả hai chúng ta thường nghĩ đến Dinah và Ella hoặc Neely, khi có ai nhắc nhở đến đám ca sĩ. Nhưng chính Connie Marters mới là người gây nên xúc động mạnh của thời đại ngày nay. Cô ta 19 tuổi và mọi hãng phim chạy theo mời mọc, nhưng anh không thể nghe nổi một đĩa hát nào của cô ta mà không phải uống một ly rượu mạnh.
Nàng mỉm cười.
- Em biết. Hàng ngày en vẫn nghe nói về nhiều người mà trước kia em chưa từng nghe nói đến. Em cho rằng chỉ có đám thiếu niên hết lòng ủng hộ.
- Đúng, anh đã viết bài cho báo chí Anh và những người yêu nhạc trên toàn thế giới. Và cú điện thoại của em đã ngăn cản anh phục vụ vượt xa hơn yêu cầu của nhiệm vụ.
- Anh muốn nói nhẽ ra anh đã ngủ với cô ta?
- Tại sao không? Thật vô cùng cô đơn khi ngồi chờ cú điện thoại không bao giờ đến của em. Ô, anh hiểu, quả thật vậy. Nhưng cô ta ngồi phây phây ở đó,

hai chân gác lên cao trên chính cái ghế em đang ngồi, bảo với anh cô ta chỉ say mê những người đàn ông lớn tuổi. Anh phải làm gì? Chẳng lẽ tống cổ cô ta ra ngoài đêm tối nóng bức?
Anne bật cười to.
- Kìa Lyon, đâu phải là anh không tự lo liệu được?
- Phải, nhưng cô bé mới toanh này có sức lôi cuốn khiến người ta mất hết ý thức tự vệ…như một con barracuda trẻ trung.
Anh lướt qua, kéo nàng đứng dậy rồi nói tiếp.
- Còn em, em thật là đẹp, quyến rũ và đầy nguy hiểm. Nhưng ở bên em, anh lại cảm thấy an toàn.
Anh hôn nàng và giữ chặt nàng. Hai người đang ôm nhau thì bỗng tiếng chuông điện thoại reo vang khiến họ phải bỏ nhau ra.
Nàng mỉm cười.
- Con barracuda đấy.
Anh nhấc ống nghe lên. Nàng trông thấy mắt anh nheo lại. Rồi bằng một giọng lạnh tanh, anh nói.
- Tôi đề nghị ông hãy nói thẳng với cô ấy.
Anh quay sang Anne và đưa máy điện thoại cho nàng. Trả lời cho câu hỏi thầm lặng của nàng, anh nói một cách rõ ràng.
- Kevin Gillmore.
- Em không muốn nói chuyện với ông ấy.
Nàng thụt lùi lại.
- Anh nghĩ em cứ nói đi.
Và trong suốt cuộc trao đổi đó, nàng nhận thấy anh đã không hề cố gắng bịt ống nghe lại. Chắc là Kevin đang lắng nghe.
Nàng thận trọng cầm ống nghe, tựa hồ nó có một sức nặng vật chất riêng.
- Kevin?
- Anne, Anne, em hãy tha thức cho anh! Anh vừa nói chuyện với Lyon Burke. Đêm nay anh như bị ai đã hớp hồn, anh đã nổi điên lên. Anne, em cứ xem như đêm nay không có chuyện gì xảy ra cả. Anh đã không chủ tâm lúc nói. Anne, em đang nghe anh chứ?
- Kevin, chuyện chẳng hay ho chút nào. Tất cả đều chấm dứt.
- Anne, anh xin…em hãy về nhà. Anh đã không chủ tâm gì hết. Em có thể tiếp tục làm việc…Em có thể làm bất cứ điều gì em muốn….(Giọng ông chớt yếu đi). Anh sẽ làm lễ thành hôn với em ngày mai…hoặc bất cứ lúc nào tuỳ em chọn. Anh sẽ chỉ biết chịu đựng. Em sẽ điều khiển tất cả mọi việc. Anh sẽ làm bất cứ việc gì. Anh xin em, chỉ vì anh trông thấy em có vẻ quá đau khổ khi thấy Lyon Burke đi chơi với cô gái đó. Em không bao giờ nhìn anh theo kiểu ấy. Anh đoán chừng anh đã nổi điên lên. Anh chợt muốn làm cho em đau đớn như em đã làm cho anh đau đớn vậy. (Ông thực sự thổn

thức). Anh xim em, Anne…Anh biết anh già lắm rồi. Nếu em muốn gặp gỡ thêm Lyon Burke, thậm chí anh sẽ để cho em làm việc đó, chỉ cần em đừng kể cho anh nghe. Em có thể làm bất cứ điều gì, chỉ cần em tha thứ cho anh và xin em đừng đi ra khỏi đời anh.
Ông bắt đầu thở một cách khó khăn.
- Kevin, có gì không ổn à?
- Không ,anh đoán anh đã đi quá nhanh. Anh hiện đang ở nhà em. Anh đã chạy không ngừng. Anne, anh xin em…Đới với Lyon, em chỉ là một người bạn tình, nhưng đối với anh, em là cả cuộc đời anh!
- Kevin …ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện.
- Anne, anh không sao ngủ được. Nhất là đêm nay, trong lúc em đang ở đó, biết chắc là em đang làm gì…(Nàng lại nghe ông thở hổn hển). Anne, anh xin em…Đêm nay em hãy về nhà… Chỉ đêm nay thôi. Kể từ đây anh sẽ không theo dõi em nữa. Chỉ xin em hãy ở lại với anh. Anne, anh xin em…Anne, anh không thể chiến đấu với Lyon Burke…Anh không còn trẻ trung và đầy sức khoẻ…Anh xin em…xin em…
- Thôi được, Kevin.
Ống nghe nặng như chì trong lòng bàn tay nàng.
- Em sẽ về chứ?
Nguồn hy vọng trong giọng nói của ông còn não lòng hơn cả nước mắt của ông.
- Phải…ngay bây giờ.
Nàng gác máy và quay lại phía Lyon.
- Lại xen vào giữa?
Lưng anh quay về phía nàng trong lúc anh rót thêm rượu vào ly.
- Lyon, em phải làm gì?
Anh nhún vai.
- Anh thường nói điều quan trọng là em muốn chiều lòng ai. Bản thân em hay lương tâm của em. Em đang tìm kiếm cái gì? Hạnh phúc hay sự bình an của tâm hồn.
- Hai thứ đó không phải là một hay sao?
- Không. Sự bình an của tâm hồn không phải bao giờ cũng đến cùng với tình yêu. Anh chắc chắn em sẽ được bình an tâm hồn với Gillmore, và một lương tâm trong sạch. Với anh thì có lẽ em sẽ phải chiến đấu với lương tâm. Nhưng mặt khác, tình yêu luôn luôn là một cuộc chiến đấu nho nhỏ, phải không?
- Anh đang nói anh yêu em đấy à? – nàng hỏi.
- Lạy Chúa, chẳng lẽ nó phải được đặt ra trong ánh đèn thì em mới thấy rõ? Tất nhiên anh yêu em!
- Nhưng làm sao em biết được? Anh đã không hề gọi điện cho em suốt hai

tuần qua, hoặc thử tìm cách thuyết phục em.
- Anh đang nói về chuyện tình yêu – anh hăng hái bảo – chứ không phải chuyện cầu xin. Tình yêu không thể cầu xin mà được. Anh sẽ không cần thứ tình yêu mà anh phải cầu xin, phải đổi chác, phải hạn chế mới có. Và anh sẽ khinh bỉ nó nếu bất cứ ai cầu xin tình yêu của anh. Tình yêu phải là một thứ được đem cho, nó không thể mua chuộc được bằng lời nói hoặc lòng thương hại, ngay cả lý trí cũng vậy. Anh sẽ không bao giờ cầu xin em đâu, Anne. Anh yêu em, em phải biết điều đó. Anh sẽ mãi mãi yêu em…
- Lyon, em biết anh yêu em. Em đã luôn luôn…em sẽ luôn luôn…
- Thế thì tại sao chúng ta cứ đứng đây bàn luận loanh quanh về vấn đề này? Em đang ở đây và anh muốn em ở đây.
Anh mỉm cười nhưng vẫn đứng yên phía bên kia phòng.
- Nhưng anh sắp sửa trở về Anh…
- Còn Kevin thì đang ở Mỹ (Ann lại mỉm cười). Anh đang nói về tình yêu, còn em thì nói về địa lý. Nhưng không biết tại sao câu chuyện vẫn có vẻ quen thuộc.
- Nhưng tình yêu có nghĩa là cùng nhau dự định…cùng sống bên nhau.
- Tình yêu là một xúc cảm. Đối với em đó là một bản hợp đồng gắn nhiều điều luật lệ và phụ lục không thể phá vỡ. (Anh đi đến nắm lây hai bàn tay nàng) Anne, đã quá muộn đối với điều đó. Phải, anh sẽ trở về London. Anh đã gây dựng cuộc sống của anh ở đó. Em thì có mọi thứ tại đây. Có lẽ em sẽ quay lại với Kevin. Ông ta phù hợp với cuộc sống của em. Điều tốt nhất anh có thể đem lại cho em là thêm vài tuần nữa.
- Có lẽ em sẽ thích London. Lyon, anh chưa từng có ý nghĩ đó à?
- Anne, anh là một nhà văn, có lẽ không phải thuộc loại xuất sắc nhất, nhưng anh bằng lòng với việc làm của mình. Em không phải là cô gái hai mươi hăm hở đánh các bản thảo của anh. Một thời gian sau em sẽ buồn chán, và dần dần em sẽ thù ghét cuộc sống ấy.
Nàng quay người và chạy ra khỏi phòng. Nàng phóng dọc theo hành lang và ấn nút gọi thang máy. Có lẽ anh sẽ chạy theo nàng. Nếu anh làm như vậy…Cửa thang máy bật mở. Nàng quay nhìn cánh cửa phòng đóng im ỉm rồi bước vào trong thang máy.
Nàng bước chầm chậm trở về nhà. Khi đến trước toà cao ốc, nàng thong thả bước qua cổng. Nàng phải suy nghĩ cho ra chuyện này. Lyon yêu nàng, nhưng anh không đem lại cho nàng một tương lai nào rõ nét. Kevin cần tới nàng và đang hiến dâng cho nàng một sự tận tuỵ suốt đời. Kevin đưa mọi điều vào trong bản hợp đồng, với các phụ lục nàng mong muốn – nhưng có ích gì đâu cái bản hợp đồng đem lại sự tận tụy mà nàng không cần? Nàng vẫn liên tục ép buộc Lyon, thúc giục anh. Thế mà vì lý do gì anh không yêu cầu nàng đến London? Nàng luôn luôn có thể đi theo anh. London đâu có

phải là chốn tận cùng của thế giới? Nhưng như thế là cầu xin và Lyon ghét điều đó. Tình yêu phải được trao chứ không phải là cầu xin…
Nàng quay trở lại cổng. Kevin đang ở trên kia và cần đến nàng. Làm sao nàng có thể làm cho ông đau đớn để có được vài tuần lễ yên ổn? Và bỗng nhiên tất cả những tháng năm sống phí hoài bên cạnh ông hiện lên trong tâm trí nàng – và những tháng năm đơn điệu như thế sẽ nối tiếp – sau khi Lyon bỏ đi…Nhưng hiện giờ Lyon đang ở đây, và nàng có cơ hội gần gũi với anh. Phải, đó chính là giải pháp. Đừng nên thúc giục Lyon, hãy nhận vài tuần lễ mà anh sẽ đem lại và để cho sự việc kết thúc. Lúc bấy giờ nếu Kevin vẫn còn muốn nàng, thì tốt thôi, họ sẽ - như ông nói – là hai kẻ bị loại bỏ. Nhưng trong lúc chờ đợi, còn có Lyon. Và nàng dự định sẽ sống với anh – từng giây, từng phút, chừng nào nàng có thể!
Nàng quay người và bước nhanh, rồi nàng bắt đầu chạy. Nàng không hề ngừng lại cho đến khi tới khách sạn của Lyon. Trong thang máy nàng vui sướng đến cực độ. Anh mở cửa dang hai cánh tay ra ôm nàng và ghì chặt. Nàng dính chặt vào anh.
- Lyon, chừng nào anh còn ở đây, em cũng ở đây với anh. Không cần hỏi han gì hết, không cần biết đến tương lai nào cả. Chỉ có giây phút chúng ta ở gần bên nhau mới là đáng kể. Em yêu anh.
Anh giữ mặt nàng trong hai bàn tay, nhìn sâu vào mắt nàng rồi êm ả nói:
- Chúng ta sẽ làm cho mỗi phút giây có giá trị bằng cả giờ đồng hồ. Anh yêu em, Anne.
Hôm sau nàng tình cờ gặp lại Kevin. Ông có vẻ hốc hác. Nàng cố giải thích nàng đã suy nghĩ như thế nào, rằng nàng phải gặp Lyon. Sau khi anh ra đi, nếu Kevin vẫn còn cần tới nàng…Nếu không…cũng được, nàng sẽ hiểu. Kevin im lặng nhìn nàng chằm chằm. Rồi mặt ông trở nên đỏ rần. Ông bước tới bước lui.
- Cô cũng đồi bại không khác gì gã tình nhân người Anh của cô!
Cơn giận dữ dường như làm cho ông tràn đầy sức mạnh. Ông đi ra khỏi căn hộ của nàng, đóng sầm cánh cửa sau lưng, hét lớn ông sẽ bắt nàng phải trả giá cho sự sỉ nhục này.
Lần này Kevin không gọi điện thoại với những lời khẩn cầu đầy nước mắt nữa. Trong những ngày kế tiếp, ông đã bỏ công sức theo dõi theo lối rất trẻ con để xuất hiện khắp mọi nơi với nhiều cô gái trẻ đẹp, quyến rũ nổi tiếng. Kevin là người rất ghét các hộp đêm, thế mà giờ đây ông cố tìm cho được bàn nổi bật nhất gần sân khấu và đến muộn cùng với một cô gái rực rỡ nhất mà ông có thể kiếm được. Ngay lúc một ngôi sao điện ảnh trẻ mới đến thành phố, tên cô ta đã được gắn với tên của Kevin. Trong giới diễn viên người ta nói đùa rằng Kevin đã đọc tạp chí Celebruy Sevice và vội vã đi đón các chuyến máy bay để đi đăng ký trước một cuộc hẹn với nhân vật danh tiếng

nhất vừa mới đến.
Hành động liều lĩnh cuối cùng của ông là mưu đồ huỷ bỏ hợp đồng của Anne với hãng Gillian. Vì vẫn còn ở trong hội đồng quản trị, ông khăng khăng bảo rằng ông có quyền bảo vệ hình tượng của công ty do ông sáng lập. Ông cho là Anne đã "qua khỏi tuổi trung niên", và người đẹp Gillian phải trẻ trung hơn, tươi tắn hơn, một khuôn mặt mới.
Vì những lời phản kháng của ông, hội đồng quản trị đã phải triệu họp. Đó là một hành động đáng tiếc cho Kevin. Ông bị đánh bại trong cuộc bỏ phiếu và Anne ký được một hợp đồng hai năm mới, theo đó thù lao của nàng tăng thêm mười ngàn đô la. Và đó là một hợp đồng độc đáo của đài truyền hình, lại thêm một chiến thắng cho Anne, người đã đấu tranh chống lại việc tiếp tục thời gian biểu căng thẳng của ngành quảng cáo nhật báo và tạp chí.
Anne biết rõ các hoạt động của Kevin, nhưng nàng không bao giờ có thể thù ghét ông. Lúc này nàng chỉ cảm thấy thương hại và một nỗi buồn nặng trĩu vì sự việc đã kết thúc theo kiểu đó.
Trong những tuần lễ kế tiếp, mối quan hệ sôi nổi của nàng với Lyon đã hơn hẳn mọi xúc cảm nàng đã trải qua. Lyon thích thú với tiếng tăm tự nhiên của nàng. Nhiều người hâm mộ đã nhận ngay ra nàng, nhưng nàng không cho điều đó là quan trọng và tập trung sự chú ý vào công việc của anh. Loạt bài sắp tới như thế nào? Nàng lắng nghe mọi ý kiến mà anh hy vọng có thể diễn đạt được. Anh không muốn gay gắt chỉ trích ngành truyền hình Mỹ, nhưng anh muốn viết các bài báo bằng một giọng văn châm biếm. Nàng đọc bản thảo của anh và thường cho nhiều ý kiến có giá trị.
Mặc dù vẫn ở riêng, nhưng đêm đêm Lyon lại đến căn hộ của nàng. Một đêm anh nói:
- Anh sẽ đến đón em lúc bảy giờ. Nhưng trước hết anh phải đến nhà vệ sinh để thay quần áo.
Kể từ đó họ thường gọi đùa khách sạn của anh là nhà vệ sinh. Nhưng trong lúc các tuần lễ trôi qua, nàng biết thời gian ở Mỹ của anh sắp chấm dứt. Anh không nhắc nhở việc ra đi, nhưng nàng biết thời gian từ từ hết. Nàng cảm thấy nỗi tuyệt vọng đè lên tâm hồn nàng – nặng trĩu và ngột ngạt.
Thế rồi một buổi tối tháng Bảy, nàng bỗng tràn đầy hy vọng Hai người đang ăn tối trong một nhà hàng có vườn cây ở The Village.
- Đây là một nét khêu gợi tuyệt vời – Lyon chợt bảo rồi anh nhìn lên bầu trời trong trẻo và mỉm cười – Đây là điều anh đã không được biết về New York khi anh đang ở London: thời tiết tuyệt vời. Chúng ta không bao giờ chắc chắn có được một buổi tối như thế này vì luôn luôn có những cơn mưa không sao tránh nổi.
- Đó là điều tốt đẹp đầu tiên anh phát biểu về New York – nàng cố giữ cho giọng nói thật nhẹ nhàng.

- Anh yêu em nhiều đến mức anh bắt đầu trông thấy một vài điều tốt đẹp. Nhưng em nghĩ sao về mưa? Em nên biết, ở London trời mưa rất nhiều. Chuyện trọng đại đang xảy đến! Anh không muốn xa nàng. Nàng cần phải cẩn thận, nàng không được ép buộc bất cứ điều gì. Đó phải là ý kiến của anh. Nàng ngắm nghía mẩu tro trên điếu thuốc của nàng.
- Em chưa hề đến London.
- Em cứ suy nghĩ về chuyện đó đi.
Đó là tất cả những gì nàng có thể suy nghĩ. Nàng bàn luận chuyện đó với Henry.
- Chuyện đó sẽ không bao giờ tiến hành được đâu – Henry cả quyết- Tôi đã trông thấy căn hộ của Lyon. Tôi vừa viếng thăm chú ấy năm ngoái. Chú ấy nghĩ đó là một lâu đài, nhưng không có hệ thống sưởi, Anne à, và chỉ có bốn phòng nhỏ xíu, hơn nữa, lại không có thang máy.
- Nnưng tôi có rất nhiều tiền kia mà. Chúng tôi sẽ kiếm một căn hộ tuyệt đẹp.
- Cô chưa có được bài học nào à? – Henry nghiêm chỉnh bảo – Lyon không để ai trả tiền cho chú ấy đâu. Cô phải sống bằng những gì chú ấy làm ra.
- Cũng được thôi – nàng quả quyết – tôi sẽ sống ở bất cứ chỗ nào anh ấy muốn. Tôi không thể sống không có anh ấy, Henry à. Tôi sẽ hạnh phúc với anh ấy ở bất kỳ chỗ nào, ngay cả Lawrenceville.
- Thế còn hợp đồng của cô với hãng Gillian thì sao? Nếu cô bỏ dở, có thể cô sẽ không bao giờ được hoạt động trên đài truyền hình nữa.
- Henry, tôi có được bao nhiêu rồi?
- Trên một triệu.
- Thế thi tại sao tôi phải làm việc?
- Vậy cô sẽ làm gì ở London?
- Tôi sẽ sống chung với Lyon.
- Này Anne…cô không phải là một đứa trẻ sắp sửa quăng mình vào một cuộc đời mới. Lyon cũng vậy. Chú ấy đã quen với cái thế giới nhỏ bé đó. Cô không có bạn bè, còn chú ấy ngồi suốt ngày trước cái máy đánh chữ. Cô sẽ làm gì?
- Tôi không biết…Tôi chỉ biết tôi không thể sống được nếu thiếu anh ấy…
Henry trầm ngâm một lát rồi nói:
- Chỉ có một giải đáp. Cô phải giữ chú ấy ở lại New York.
- Nnưng bằng cách nào? Công việc của anh ấy sắp chấm dứt và anh ấy thích sống ở London.
- Cô hãy dùng kế hoãn binh. Cứ mỗi ngày ở lại đây, chú ấy sẽ lại quen với New York hơn. Để tôi xem. Tôi sẽ gọi điện thoại cho mấy người quen biết ở nhà xuất bản Barter, có lẽ chúng tôi có thể nhờ chú ấy viết một vài bài cho các tạp chí của họ. Chỉ có điều mọi việc phải có vẻ như ngẫu nhiên.

- Như thế có ích gì?
- Chú ấy sẽ ở lại đây ít hôm nữa và điều đó có lợi cho cô.
Chính Neely đã tình cờ nảy ra ý kiến. Nàng vẫn đến thăm cô hai tuần mỗi lần, và họ thường ngồi trò chuyện trên mặt đất ngoài vườn cây. Như thế thì hơi khó chịu vì nóng nực nhưng Neely muốn vậy. Cô đã mập ra, nhưng rõ ràng cô đang trên đường hồi phục. Cô hiện ở tại Ash House, chỉ một nấc nữa là cô được qua khu ngoại trú.
- Khi qua đó, tao có thể đến New York để nghỉ cuối tuần.
- Neely, mày nghĩ thế là khôn ngoan à?
- Tất nhiên, mọi việc phải tiến hành theo cách đó. Họ không thể nhốt mày lại như thế này trong sáu tháng rồi đột nhiên thả mày ra. Họ phải tiến hành từng bước một. Đầu tiên mày được chuyển tới khu ngoại trú, rồi sau một tháng ở đó, họ sẽ để cho mày đi vào một thành phố gần đây một đêm, đến một rạp xi nê hoặc một thẩm mỹ viện. Rồi nếu việc đó tiến triển tốt đẹp, họ thử cho mày trở về nghỉ cuối tuần một lần ở New York. Mày quay trở lại đây vào ngày thứ hai, và họ kiểm tra để xem mày có bị rối loạn tâm trí không. Vài hôm sau họ cho mày về nhà trong một tuần. Rồi họ cho mày về luôn nhưng hàng ngày mày vẫn phải đến gặp một chuyên gia tâm thần do họ chỉ định. Khi trở lại với cuộc sống bên ngoài, mày phải quan tâm thật kỹ đến cái sức ép đè nặng lên tâm trí mày.
- Mày muốn nói công việc à?
- Không. Tao chỉ muốn nói sức ép. Ở đây không hề có chuyện đó. Nếu tao ngủ thì cứ việc ngủ, nếu tao không ngủ…thì mặc xác tao. Vì vậy tao sẽ không cần phải làm một cái gạt tàn khảm tuyệt đẹp trong thời gian lao động và chơi cầu lông trong thời gian tập thể dục. Và tao ăn những gì tao thích. Chà, tao đã cân nặng 72 ký, nhưng cần quái gì. Nhưng Anne này…tao đã hát lại được…lạy Chúa, tao hát giống một con chim bạch yến.
- Ô Neely, tao mừng quá. Tao biết mày sẽ hát lại được mà.
- Điều kỳ diệu nhất đã xảy ra. Mỗi tháng một lần mọi người được khiêu vũ. Như một cuộc cắm trại thật sự. Tất cả bọn đàn ông được tụ tập lại, bọn tao cũng thế, và cùng gặp nhau trong phòng thể dục, tất nhiên là dưới sự giám sát. Tao đành đi đến chỗ đó vì không có sự lựa chọn nào khác. Nếu không chịu đi, tao sẽ bị một điểm xấu. Họ có một ban nhạc ba người, và vào một đêm tao đã đứng lên đùa cợt một chút. Ban nhạc không có gì đặc sắc bởi lẽ người đánh dương cầm chỉ là một giáo viên trường làng biểu diễn âm điệu du dương bằng cả hai tay. Nhưng tao đã hát, và đột nhiên một gã có vẻ đang đau ốm – một anh chàng tóc muối tiêu với ánh mắt có vẻ ngớ ngẩn – lê chân tới gần. Anh ta là một bệnh nhân kinh niên và từ trước đến giờ tao chưa hề trông thấy anh ta – bọn kinh niên rất ít khi tham dự. Họ là những bệnh nhân không bao giờ có thể chữa lành, những người bị giữ ở lại đây suốt đời theo

một chế độ giam cầm. Phải là người thật giàu mới được như vậy, trong đám bọn tao cũng có một số. Nhà Eva dành riêng cho bệnh nhân phái nữ kinh niên, còn nhà Adam dành cho phái nam. Đương nhiên họ ở cách bọn tao cả nửa hec ta. Tóm lại bọn tao chưa bao giờ gặp một gã hâm nào ngoại trừ trong các cuộc khiêu vũ. Thế là anh chàng hâm có vẻ kiệt quệ lê bước đến gần. Một nữ y tá liền lao tới để chặn anh ta lại. Nhưng bác sĩ Halle có mặt tại đó liền ra hiệu cứ để mặc. Được nhốt riêng, anh ta đã không trò chuyện suốt hai năm nay, và ông bác sĩ muốn xem anh ta làm gì. Thế là anh ta thong thả đến gần tao và đứng im nhìn tao hát một trong những bài hát xưa của Helen Lawson.
Neely ngừng lại một lát rồi nói tiếp.
- Tao cứ tiếp tục hát một vài bài trước kia tao đã từng hát. Đột nhiên anh ta bắt đầu hát theo tao với một sự hài hoà tột bực, tuyệt vời đến nỗi tao chỉ muốn chết. Anne, xương sống như có kiến bò…con mèo này có thể hát thực sự. Và trông anh ta có vẻ quen quen. Chúng tao hát với nhau trong một tiếng đồng hồ, và mọi người vỗ tay như điên, kể cả bác sĩ Halle và bác sĩ Archer. Và sau khi ngừng hát, anh chàng hâm này đưa tay sờ lên má tao và bảo "Neely, cô luôn tài giỏi…Cả hai chúng ta đều tài giỏi". Rồi anh ta lê bước bỏ đi. Tao ngẩn người ra. Rồi bác sĩ đến bên tao và bảo "Ông ta đã ở đây hai năm, tình trạng mỗi ngày một thêm xấu. Đây là một bí mật được giữ rất kín, nhưng tôi thấy hai người quen biết nhau. Xin cô đừng kể cho ai nghe về chuyện đó. Chúng tôi gọi ông ấy là ông Jones". Thật ra tao vẫn chưa nhớ ra anh ta là ai, nhưng tao đã khôn ra nhiều trong cái hắc điếm ghê rợn này, và bây giờ tao có thể láu cá hơn cả bác sĩ Hall. Vì vậy tao vờ hỏi "Vậy tôi phải gọi anh ấy là gì? Anh ấy gọi tôi là Neely". Và bác sĩ Hall đáp "Ồ cô có thể gọi anh ấy là Tony nhưng hãy kèm theo cái tên Jones".
- Tony nào vậy? – Anne không hiểu.
- Tony Polar! – Neely thốt lên – Anh ta đã mang một thứ bệnh tâm thần ngay từ khi mới sinh. May sao anh ta và Jen không có đứa con nào vì nếu có thì nó cũng sẽ điên khùng.
Vụ phá thai! Jennifer đã biết! Sự thật đó là một bí mật mà cô đã không bao giờ tiết lộ. Lệ tràn ra trong mắt Anne.
- Neely – nàng nói – Jen không hề nói với một ai nhưng nhất định cô ấy đã biết. Mày đừng nên kể lại cho bất cứ người nào.
- Tại sao? Anh ta đâu có thành hôn với Jen. Chị ấy đã chết…Mày còn nhớ chứ?
- Nhưng chị ấy đã chết mà không hề kể cho bất cứ ai nghe. Chị ấy muốn chuyện đó giữ bí mật. Vì Tony và chị ấy, tao xin mày.
- Được thôi, nhưng ai cần biết làm gì?
- Khi mày ra khỏi nơi đây, chắc người ta bàn tán rất nhiều. Nhưng mày thì

đừng nên nói gì. Tony chỉ biến mất khỏi sân khấu mà thôi. Người ta đồn đại rằng anh ta đang ở bên Châu Âu, nhưng không một ai biết rõ và hiện giờ thì không ai quan tâm đến nữa. Mày cứ để như vậy.
- Tất nhiên – Neely thoải mái bảo – Nhưng chắc chắn không có điều gì bí mật về tao. Tao đã được người ta đề nghị viết một câu chuyện đời gồm hai phần cho một tạp chí. Họ sẽ trả cho tao hai mươi ngàn cho câu chuyện đó. George Bellows đang đi tìm một người viết chuyện đó hộ tao.
- George Bellows? Tại sao anh ấy tiếp xúc được với mày?
- Mày đã đọc các bài báo viết về tao rồi à? Họ đã nói bóng gió tao đã mập ra và không thể hát, hoặc tao vẫn còn mảnh mai nhưng không thể hát. Vì vậy tao đã viết trả lời lại rằng họ chỉ đúng một nửa: tao mập ra và chưa bao giờ hát hay đến thế. Rồi tao xin bác sĩ Hall cho phép tao thực hiện một cuốn băng ngay tại đây và tao gởi nó cho Henry Bellamy, yêu cầu ông phát ra cho báo chí nghe. Chắc hẳn ông ấy đã giao cuốn băng lại cho George bởi vì sau đó anh ta đến thăm tao. Và anh ta đã giúp cho tao kiếm được việc này. Anh ta muốn quản lý công việc của tao sau khi tao ra khỏi đây. Chăc mày biết anh ta đang cố kiếm tiền để mua lại cơ sở kinh doanh của Henry.
- Henry bảo văn phòng Johnon Harris có ý định thôn tính cơ sỏ của ông ta.
Neely nhún vai.
- Nếu George có thể đương đầu với cái giá của Johnson Harris trong vài tuần lễ, anh ta sẽ mua được công ty. Anh ta có thể quản lý nó, nếu thuyết phục được bà vợ nghiện rượu chịu ly hôn với một số tiền. Bà ta đáng giá bạc triệu.
Đầu óc Anne quay cuồng.
- Bà vợ nghiện rượu nào thế? George đâu đã lập gia đình?
- George là một người tự mãn. Anh ta đã lập gia đình ngay từ đầu, khi bọn mình mới gặp anh ta. Anh ta đã thành hôn với người đàn bà đó từ 20 năm nay, nhưng anh ta nói rằng đã làm điều đó chỉ vì công việc kinh doanh. Anh ta tưởng bà vợ sẽ chết trong vòng vài ba năm. Nhưng mặc dù bệnh đau gan đã vô phương cứu chữa, bà ta vẫn tiếp tục đứng ra quản lý tiền bạc. Tao không biết anh ta sẽ kiếm tiền ở đâu, ngoại trừ vô hiệu hoá bà vợ trong vài tuần sắp tới. Và theo tao biết thì anh ta không đủ khả năng làm điều đó. Tao luôn luôn căm ghét kẻ bất lương.
- Ít ra anh ta đã giúp mày được việc này.
- Anh ta sẽ được hưởng hoa hồng. Tao đã bảo anh ta tao có thể dùng tới số tiền 20 ngàn đồng này. Mày đã trả chi phí cho tao ở đây, tao phải hoàn trả lại cho mày. Và tao sẽ phải cần một số tiền khi tao ra khỏi nơi này. Nhưng tao vẫn còn hy vọng George không mua được cơ sở kinh doanh của Henry. Anh ta làm cho tao nổi da gà.
Ý nghĩ bắt đầu hình thành trong khi nàng từ giã Neely. Trong lúc lái xe về, nó dần dần biến thành một điều chắc chắn. Henry đã bảo nàng cần có thời

gian và cơ hội này sẽ có ích. Nàng cho xe vào ga ra và gọi điện thoại cho Henry. Nàng cần gặp ông để ăn tối, ngay bây giờ, và họ thoả thuận sẽ gặp nhau ở một nhà hàng nhỏ trên đường 53.
- Tại sao không? – Henry bảo sau khi nghe nàng nói – Lyon sẽ rất thuận lợi khi viết câu chuyện đời của Neely. Chú ấy quen biết cô ta ngay từ những ngày đầu. Và tối thiểu nó sẽ giúp cho cô một tháng nữa.
- Nhưng ông cần phải gợi ý làm sao cho George muốn thế, và George sẽ trình bày lại với Lyon để tôi không phải dính líu tới.
Lyon thích thú với đề nghị của George, nhưng anh không chịu đi thăm Neely. Anh muốn nhớ lại những hình ảnh xưa kia của cô, mặt mày tươi tắn. Anh quả quyết phải viết theo khía cạnh đó. Anh nói chuyện với Neely qua điện thoại, và gở bản thảo cho cô xác nhận. Neely ngây ngất với cách xây dựng câu chuyện. Lời văn hấp dẫn, và Lyon sẵn sàng viết lại lần chót vào cuối tháng Chín.
Đầu tháng Mười, Henry gặp Anne ở nhà hàng "21" sau một lời kêu gọi hối hả khác. Đôi mắt của nàng sáng ngời lên trong lúc nàng trình bày đề nghị mới nhất của nàng. Ông thận trọng lắng nghe rồi dơ hai tay lên.
- Cô đúng là một sư đoàn bọc thép…nhưng không ăn thua gì đâu.
- Tại sao?
- Chú ấy không muốn làm chủ một cơ sở, tôi biết thế. Chú ấy chỉ muốn viết văn.
- Nhưng Henry, ông có thể thử xem sao. Ông hãy nói với anh ấy ông không muốn một văn phòng như Johnson Harris thôn tính một cơ sở kinh doanh mà ông đã bỏ vào không biết bao nhiêu công lao. Xin ông..hãy thử xem sao.
- Nhưng Anne, cho dù tôi có nói cho chú ấy biết tôi sẽ cho mượn tiền, cuối cùng chú ấy cũng phải giải quyết mọi vấn đề.
- Tôi sẽ nghĩ về chuyện đó khi nào tới lúc. Henry, không nên để chậm một giây phút nào.
Lyon uống từng ngụm cà phê với vẻ trầm ngâm.
- Tôi rất lấy làm hãnh diện, Henry. Nhưng tôi không phải là người anh cần.
Người hầu bàn rót đầy lại tách cà phê của Henry. Ông chờ cho anh ta đi ra xa rồi mới trả lời:
- Này Lyon, tôi đã bỏ cả cuộc đời tôi cho cơ sở kinh doanh này, Văn phòng Johnson Harris sẽ không đủ sức giữ được toàn bộ số minh tinh mà tôi đã tập hợp. George Bellows cũng không quản lý nổi. Ồ, tất nhiên họ sẽ vẫn tiếp tục lưu dụng anh ta, phong cho anh ta chức phó chủ tịch. Nhưng họ sẽ đẩy anh ta lên một vị trí không quan trọng khiến cho anh ta sẽ phải buộc lòng bỏ đi nơi khác. Chú nên biết, đã nhiều đêm rồi tôi không sao ngủ được. Chính vì vậy tôi định cho chú mượn tiền mua lại cơ sở này cùng với George.
- Nhưng tại sao lại là tôi? Tại sao anh không cho George mượn tiền?

- Tại sao chú nghĩ George không có khả năng kiếm đủ tiền? – Henry hỏi.
- Tôi nghĩ đây là một dịch vụ quá lớn.
- Không. Nói như thế không đúng. George không đủ sức quản lý cơ sở này một mình. Anh ta là một nhà kinh doanh lơn. Một nửa số minh tinh sẽ bỏ đi. Nhưng nếu chọn chú, nếu chúng ta hành động đúng, tức quảng cáo thật mạnh…bắt đầu bằng những bài bình luận ngắn trên báo…Tôi đã tìm chú như thế nào…rồi cứ để cho nó quy tụ lại. Chú nên biết, khá nhiều người vẫn còn nhớ chú đã xuất sắc như thế nào.
Lyon lắc đầu.
- Tôi rất lấy làm cảm kích và hãnh diện. Nhưng tôi không thể nhận lời được. Tôi đang sống rất hạnh phúc ở London. Tôi không muốn bị một cơ sở kinh doanh đè nặng lên vai mình. Tôi ghét địa vị và chỉ thích viết văn.
- Còn Anne thì sao?
Lyon ngắm nghía điếu thuốc lá.
- Cô ấy là mối quan tâm độc nhất. Cô ấy có biết gì về đề nghị của anh không?
- Không. (Henry hy vọng ông có vẻ thuyết phục). Bởi vì tôi nghĩ chắc là Anne muốn chú tự quyết định mà không bị ai gây sức ép.
- Nhưng đây là một vụ vay mượn quá lớn, Henry à.
- Tôi không cần tiền. Tôi chỉ muốn rút ra. Điện tâm đồ cuối cùng của tôi đã thuyết phục được tôi. Nhưng tôi thích trông thấy cơ sở này vẫn tiếp tục hoạt động. Chú có thể trả lại cho tôi mỗi năm một ít, tôi không băn khoăn gì đâu.
- Chắc anh sẽ cảm thấy khó chịu nếu tôi từ chối?
- Phải, Lyon, chú đã bỏ tôi mà đi một lần khi tôi đang cần chú. Giờ đây tôi lại cần chú. Tôi muốn chú điều khiển cơ sở này cùng với George.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1962

*N*gày 2 tháng Hai năm 1962, cơ sở Bellamy và Bellows chính thức trở thành Bellamy, Bellows và Burke. George là chủ tịch, Lyon phó chủ tịch và Henry chính thức rút lui, nhưng Lyon kiên quyết giữ tên ông trong hãng. Có một cuộc liên hoan cùng với rượu sâm banh chiêu đãi giới báo chí cùng khách hàng, và hôm ấy biến thành một ngày kỷ niệm hai sự kiện quan trọng cùng một lúc khi Lyon thông báo rằng anh và Anne sẽ làm lễ thành hôn vào ngày hôm sau.
Khi cuộc liên hoan tới hồi vui nhộn nhất, Henry kéo nàng riêng ra. Không một ai nhận thấy hai người trò chuyện riêng với nhau.
- Chú ấy sẽ phải tìm ra sự thật vào năm sau – Henry khẽ bảo.
- Tại sao anh ấy cần phải biết?
- Anne, năm sau chú ấy sẽ phải xem lại sổ sách thuế má. Lúc bấy giờ chú ấy sẽ biết rằng cô đã cho chú ấy mượn tiền để mua lại cơ sở kinh doanh này. Rốt cuộc, chú ấy sẽ trả lãi theo số tiền vay mượn và cô sẽ phải kê khai rõ.
- Nhưng tại sao ông không thể cho anh ấy mượn tiền. Rồi tôi cho ông mượn lại và…
- Và tất cả chúng ta sẽ gặp lôi thôi với sở thuế vụ. Anne, tôi không có loại tiền nằm yên một chỗ như cô. Tôi đã không kiếm được mỗi tuần hai ngàn đô la trọn vẹn và được tặng một số cổ phần trong hãng Gillian. Và tôi cũng không có một anh chàng như Henry Bellamy giúp tôi đầu tư một trăm ngàn vào công ty điện tín và điện thoại của Mỹ cách đây một thời gian dài và nhìn xem nó đã tăng gấp đôi. Nếu kiếm được một số tiền lớn, tôi không thể đầu tư tiền của chính tôi, ồ…cô không hiểu được đâu.Nhưng tôi không thể dùng tiền của chính tôi để mua lại cơ sở kinh doanh của chính tôi. Nhân đây, tôi báo cho cô hay, tôi đã bán hết số cổ phần của cô có trong hãng Gillian. Như thế là hay nhất, vì giá trị của cổ phần đã tăng lên gấp ba và có nguy cơ bị sụt xuống. Tôi cũng đã bán một nửa cổ phần của cô ở hãng điện tín và điện thoại Mỹ. Cô sẽ không bao giờ chết đói nhưng cô sẽ vất vả với công việc kinh doanh này. Vì vậy đây không phải là một món đồ chơi nhỏ. Cô phải làm sao cho Lyon và George không bao giờ thất bại, bởi vì có tới ba phần tư vốn liếng của cô trong đó.
- Năm sau khi Lyon hiểu ra, ông nghĩ phản ứng của anh ấy sẽ là như thế nào?
- Còn tuỳ. Nếu chú ấy hạnh phúc, nếu công việc kinh doanh tiến triển tốt đẹp, và chú ấy vui vẻ trở lại thì chú ấy sẽ cười xoà. Xét cho cùng, làm sao

một người đàn ông có thể tức giận vì một cô gái mà anh ta yêu đã đánh lừa anh ta thành hôn với mình bằng cách bí mật cho anh ta mượn tiền?
- Điều duy nhất khiến tôi lo ngại là lòng biết ơn của anh ấy đối với ông. Anh ấy cứ bảo không thể bỏ rơi ông và nói ông phải tin tưởng anh ấy nhiều lắm mới có đề nghị như thế. Anh ấy đã bảo thật ra không muốn tiếp quản công ty, nhưng lòng tin tưởng của ông đã làm cho anh ấy không thể nào từ chối.
- Thật là gàn dở. Tôi nhận thấy chú ấy đã không lãng phí nhiều thì giờ trong việc yêu cầu cô thành hôn với chú ấy. Tôi chắc chắn đó là nhân tố quyết định.
- Có lẽ thế. Dù sao chăng nữa tôi có được tối thiểu một năm trước khi tình trạng rắc rối bắt đầu. Và như ông nói, rất có thể không có gì rắc rối. Nhưng nếu có, tôi cũng bất cần. Tôi không thể sống không có anh ấy, Henry à. Tôi đã cố sức trong 15 năm, và như vậy thì đâu có phải là sống. Tôi sẽ mua chuộc, nói dối, lừa đảo, bất cứ gì…miễn sao tôi giữ được Lyon. Chỉ có điều ấy mới đáng kể. Ông chỉ cần cầu nguyện cho tôi khi bí mật lớn bị lộ ra.
- Anne, theo tôi hiểu thì lúc bấy giờ cô sẽ có con, công việc kinh doanh phát triển mạnh và Lyon sẽ thầm thích thú vì cô đã giật dây để làm cho những ước mơ của chú ấy thành hiện thực.
Ngày hôm sau hai người cử hành hôn lễ tại nhà của Henry. Chánh án Hellman, một người bạn thân của Henry, chủ trì buổi lễ, George và vợ của anh ta làm nhân chứng. Anne và Lyon vội vã đi hưởng tuần trăng mật bốn ngày ở Palm Beach. Họ thoả thuận sẽ sống trong căn hộ của Anne. Lyon và George được lãnh mỗi người 700 đô la mỗi tuần, không kể các chi phí công tác. Tiền lời sẽ được giữ lại trong công ty, còn tiền thưởng sẽ được phát vào cuối mỗi năm tài chính.
Trong vòng hai tháng, Lyon đã ký được nhiều hợp đồng với các diễn viên thượng thặng người Anh. Họ cũng đã dành được một số khách hàng từ các hãng khác. Họ phải tuyển thêm người làm. Lyon muốn mở một văn phòng đại diện ở California, nhưng George thận trọng hơn:
- Chúng ta nên tính toán cho thật kỹ. Tôi nhìn nhận chúng ta đang có khá nhiều khách hàng. Nhưng thật ra doanh thu chủ yếu là nhờ vào các dịch vụ quảng cáo trên truyền hình. Chúng ta cần phải kiếm được một vài nhân vật cỡ lớn, với những hợp đồng dài hạn. Chúng ta cần một Carol Burnett, một Danny Thomas, một Judy Garland…
- Tôi đồng ý với anh – Lyon đáp ngay – Nhưng chúng ta không thể kiếm được đâu. Tất cả bọn họ đều đã có ban quản lý tuyệt giỏi. Vả lại, đó chỉ là phương thức dễ dàng, Tôi nghĩ chúng ta cần phải gây nên những nhân vật cỡ lớn cho riêng mình, như thế mới là quản lý thật sự. Henry đã từng làm điều đó cho Helen Lawson. Bây giờ nếu chúng ta tạo ra được một minh tinh, bất cứ minh tinh nào khác đều sẽ muốn ký hợp đồng với chúng ta.

George xem qua bản danh sách.
- Chúng ta hiện không có một ai đầy đủ khả năng.
Lyon có vẻ trầm ngâm.
- Nếu cuốn phim của hãng Metro do Peter Shay đóng hấp dẫn như kịch bản phim, thì sau đó nhất định chúng ta sẽ kiếm được một hợp đồng ba phim. Không chừng chúng ta có thể gắn anh ta vào…
George lắc đầu.
- Anh ta là một diễn viên hài danh tiếng. Chúng ta cần có một anh chàng có sức lôi cuốn đối với phụ nữ, hoặc một diễn viên kịch vui cỡ lớn, hoặc một nữ diễn viên. Ngoài ra Peter sẽ tiếp tục qua lại giữa đây và nước Anh, anh thừa biết người Anh mà, không hề xúc phạm đến ai. Nhưng bất kể ở đây làm ăn khấm khá như thế nào, họ vẫn chạy về hòn đảo ẩm ướt đó với tiền của chúng ta.
Lyon mỉm cười.
- Hòn đảo ẩm thấp đó là một nơi "sành điệu". Ta có thể hạnh phúc ở đấy.
- Tất nhiên. Tổ ấm là nơi trái tim ngự trị. Nhưng điều đó không giúp ích gì cho chúng ta. À này, tôi vừa nảy ra một ý nghĩ. Có một người trong tầm tay của chúng ta và nếu xây dựng cô ta thành một minh tinh, chúng ta thật sự nổi tiếng, Neely O'Hara.
Lyon nhăn mặt.
- Không ra gì đâu. Vả lại cô ta vẫn còn ở Haven Manor. Và anh nên biết, George, cô ta đã bị loại rồi.
- Một người như Neely sẽ không bao giờ bị loại. Công chúng vẫn thường đồng cảm với một kẻ thua cuộc. Họ cảm thấy mình chịu đựng tất cả các bi kịch đó với kẻ đó. Cô ta đã tự tử khi ở tột đỉnh của tài năng. Nhiều người nói về cô ta như thể về người đã chết. Họ nghĩ cô ta sẽ không bao giờ thành đạt trở lại. Như thế lại càng hay, đối với chúng ta. Bởi vì nếu đưa cô ta trở về và đặt được lên trên đỉnh cao, tức là chúng ta đã làm được cái việc không thể làm. Lúc bấy giờ anh sẽ nhìn xem cảnh các minh tinh rời bỏ GAC, CMA, Williams Morris, Johnson Harris. Họ sẽ tưởng tượng nếu có thể làm được cho Neely O'Hara, thì chúng ta cũng sẽ có thể làm cho họ. Tài năng của minh tinh thì nhiều nhưng ân nghĩa của họ thì ít lắm.
Lyon không dễ tin.
- Nhưng đối với Neely, chúng ta không chỉ đối phó với một minh tinh hết thời mà còn một cô gái đau ốm về mặt tinh thần, có thể bay đi mất không biết lúc nào. Anne bảo cô ta đã quá mập…và cô ta không đúng là một cô gái 18 tuổi.
- Cô ta đã 33, và tôi sẽ đồng ý với bất cứ điều gì anh nói. Nhưng cô ta cũng là nhân tài bị đoạ đầy nhất quanh đây. Tôi vừa kiếm được mấy cuốn băng cô ta mới thực hiện vài tuần trước tại một điểm thâu băng. Giờ đây cô ta là

bệnh nhân ngoại trú, và đã đến ở với vợ chồng tôi trong kỳ nghỉ cuối tuần vừa qua. Cô ta mập như một con heo, nhưng vẫn có thể hát.
Lyon nhún vai.
- Sẽ phải mất một năm mới làm cho cô ta thon thả trở lại được, và cô ta có thể bất thần bỏ cuộc khi bị căng thẳng thần kinh. Trước kia đã từng là như vậy.
- Không cần làm cho cô ta gầy bớt. Vấn đề là ở chỗ đó. Cứ để cho cô ta mập, chỉ cần cô ta hát vẫn hay.
- Chúng ta sẽ làm gì với một cô ca sĩ mập ú?
- Chúng ta sẽ xếp cô ta vào các buổi hoà nhạc. Anh có biết một buổi hoà nhạc đem lại bao nhiêu tiền trên khắp đất nước? Lena Horne, Garland, Liberace…tất cả những người đó đã lỗi thời. Thiên hạ sẽ đến xem Neely chỉ vì hiếu kỳ. Trong vòng một năm, các buổi hoà nhạc đó cũng đã đủ để trả tiền cho hãng của chúng ta. Những khách hàng sẽ không có gì khó khăn. Và nếu tiếp tục hoạt động như vậy trong vòng một năm, các minh tinh khác sẽ đổ xô đến van vỉ chúng ta.
- Nếu anh muốn thử thì cứ làm đi – Lyon nói – Nhưng đó là người của anh. Tôi sẽ chăm lo việc văn phòng trong lúc anh giới thiệu các búp bê mới của nước Mỹ.
- Không dễ dàng như thế đâu – George từ từ nói – Cô ta không khoái tôi, còn vợ tôi thì lại không gây được ảnh hưởng tôi đẹp đến Neely – Anh ta ngừng một giây – Vợ tôi nghiện rượu. Nhưng Neely có cảm tình với anh, và cô ta chịu ơn Anne nhiều.
- Khoan đã – Lyon vội vàng bảo – Anne đang rất bận rộn với công việc, và Neely O'Hara là thứ cuối cùng chúng tôi cần trên đời.
- Tất cả những thứ chúng tôi cần là nhờ anh thuyết phục cô ta ký hợp đồng với chúng ta, sau đó tôi sẽ làm nốt công việc khổ ải còn lại. Tôi sẽ quản lý việc quảng cáo và sắp xếp những chương trình biểu diễn. Tôi sẽ theo cô ta đi trình diễn. Tất cả những gì anh phải làm là nói lời đề nghị. Giờ đây Neely đã sẵn sàng rời khỏi cái trại điên đó bất cứ lúc nào, chúng ta sẽ mướn cho cô ta một căn hộ có nhiều phòng ở khách sạn. Cô ta không có tiền, vì vậy văn phòng chúng ta sẽ trả tiền thuê mướn. Tóm lại chúng ta sẽ trả các chi phí, kể cả chi phí chuẩn bị và diễn tập. Chúng ta sẽ cho một người hầu gái túc trực bên cạnh suốt ngày đêm. Tôi vừa biết một người đàn bà làm nghề xoa bóp người Đan Mạch, khoẻ như một con bò đực. Chúng ta sẽ lập sổ chi thu từng xu một. Khi nào cô ta bắt đầu làm việc, chúng ta sẽ khấu trừ vào mỗi kỳ lương cho tới khi chúng ta thu lại được từng đồng mà chúng ta đã bỏ ra. Nếu cô ta thất bại, chúng ta có thể xin giảm thuế một cách hợp pháp.
- Đây là một ván bài khá lớn đấy.
- Chúng ta không tốn bao nhiêu, cả việc quảng cáo cũng chỉ tốn vài ba ngàn.

Vả lại nếu thành công lớn, cô ta sẽ trả tiền cho Anne. Chắc anh biết vợ anh đã đứng ra thanh toán viện phí và Neely mắc nợ cô ấy gần hai mươi ngàn đô la.
Lyon lắc đầu.
- Tôi không thích chuyện này, nhưng nếu anh muốn, tôi sẽ làm theo ý anh. Với điều kiện đây là việc riêng của anh. Tôi sẽ nói lời đề nghị với cô ta, nhưng sau đó anh sẽ phải làm mọi việc.
George gật đầu.
- Anh cứ yên tâm đi. Tôi sẽ phóng cô bé mập ú của chúng ta lên đến tận mặt trăng và cô ta sẽ mang chúng ta đi theo.
Anne vào nhà và bật máy điều hòa không khí. Nàng tiếc vì hôm nay là ngày người giúp việc nghỉ phép. Chưa bao giờ trời nóng nực và ẩm thấp như thế này. Nàng hối hả vào phòng tắm và thấy trong người khó chịu một cách dữ dội. Rồi nàng đặt khăn lạnh trên trán và nhăn nhó cười. Mọi người thường bị khó chịu vào buổi sáng, nàng nghĩ, còn mình thì lại vào buổi tối. Nàng đoán mình đã có thai. Trễ kinh mười ngày rồi. Tất nhiên nàng không thể chắc chắn. Nàng đã bị trễ kinh hai tuần hồi tháng Hai, nàng và Lyon đã ăn mừng…thế rồi nàng thức dậy với những cơn co rút quen thuộc. Lần này nàng không kể cho Lyon nghe, cơn buồn nôn chỉ mới bắt đầu ngày hôm qua, tối hôm nay, lúc năm giờ rưỡi. Ôi Chúa, xin người hãy để cho đây là sự thật, nàng cầu nguyện. Mọi việc quá kỳ diệu…và giờ đây là một đứa con! Nó sẽ là một bé gái, một bé gái giống hệt Lyon!
Nàng hoảng sợ vì hạnh phúc của mình. Không một ai có quyền được hạnh phúc như thế này. Nàng chỉ chút ít băn khoăn khi nghĩ đến lúc quyết toán thuế lợi tức, khi mà Lyon sẽ biết sự thật về công việc kinh doanh. Nhưng nó đang tiến triển tốt đẹp, và tới lúc đó nàng đã có con.Henry tin chắc anh sẽ tha thức cho trò lừa dối, nhưng nàng biết, đối với Lyon không có chuyện gì ta có thể cho là đương nhiên.
Họ cùng đi thăm Neely và nụ cười bí ẩn của Lyon hầu như không che giấu được sự sửng sốt khi trông thấy Neely đi núng nính bước tới đón họ. Cô đã bị méo mó vì trọng lượng, đôi mắt đã biến mất trong sự phát triển ồ ạt của hai gò má, và cô không còn có cổ. Tuy nhiên cô vẫn tỏ ra linh lợi với vẻ phấn chấn ngày nào của mình. Thật là phi lý khi thấy vẻ háo hức trẻ thơ ùa qua khối thịt khổng lồ.
Neely ký hợp đồng ngay lập tức. Cô nhăn mũi khi Lyon không cho thiếu nợ và chỉ định George là người chủ trì vụ này. Cô không có cảm tình với George, nhưng bởi vì Lyon có số cổ phần cao hơn hết và Anne là bạn gái thân thiết nhất nên cô đã thích thú ký hợp đồng. Trong vòng một tuần cô đã được xếp đặt chỗ trọ tại một khách sạn nhỏ ở trung tâm thành phố với Christine, bà giữ nhà khổng lồ người Đan Mạch. Christine không mập, bà ta

chỉ lớn con, coi bộ bà ta có khả năng bơi qua biển Manche. Và bà ta đã thề sẽ trừng trị Neely đích đáng, nếu cần.
- Neely không cần phải làm cho gầy bớt – Anne nói ngay – Bề ngoài của Neely nhất định không được tạo nên một sức ép nào. Tất cả những gì cô cần phải làm là tập trung vào hát.
Christine cũng đã được báo cho biết để rình rập các loại thuốc viên và rượu, với tiền công 200 đô la mỗi tuần. Christine hứa sẽ phục vụ 24 giờ mỗi ngày. Và bà ta vẫn giữ được lời hứa.
Anne rời phòng tắm. Nàng bật đèn phòng khách và rót một ly brandy, hy vọng nó sẽ làm cho nàng vững dạ hơn. Neely đang làm việc vất vả, diễn tập bốn giờ mỗi ngày, và George đã bắt đầu tiến hành chiến dịch quảng cáo. Buổi biểu diễn đầu tiên của Neely được sắp đặt ở Toronto, khá xa các nhà phê bình địa phương mà bất cứ lời phê bình bất lợi nào cũng không có thể đến được New York
Nàng nhìn căn hộ với vẻ đăm chiêu. Phòng nào cũng đẹp, nhưng nếu nàng có bầu, hai người phải dọn đi nơi khác. Và nàng sẽ được huỷ hợp đồng với Gillian, căn cứ vào điều khoản "ý Chúa". Nàng sẽ sung sướng khi được tự do. Như vậy nàng có đủ thì giờ đi tìm một căn hộ mới và trang bị nó. Nàng sẽ sắp xếp như thế nào cho căn phòng của đứa bé? Ôi lạy Chúa, xin người hãy để cho đây là sự thật!
Hai tuần lễ sau những hy vọng của nàng vững chắc. Thoạt tiên Lyon nghe cái tin đó với nhiều cảm nghĩ lẫn lộn. Anh thích thú nhưng thế là cuộc sống của họ sẽ thay đổi hẳn. Anne sẽ phải ngừng việc vào giữa tháng Sáu và đứa bé chắc sẽ chào đời vào giữa tháng Giêng năm tới. Nhưng sau khi nghe nàng cam đoan mọi việc sẽ trôi chảy như thế nào, anh không còn nghi ngờ gì nữa và cùng vui với nàng.
Vào giữa tháng Sáu họ bay sang Toronto để nghe buổi hoà nhạc đầu tiên của Neely. Anne ngồi trong thính đường tối đen, khổ sở vì sợ hãi. Quá nhiều điều tuỳ thuộc vào buổi ra mắt này. George và Lyon thì đang nghĩ về vụ đầu tư của họ nhưng nàng nhận thức rõ Neely sẽ phải gánh hậu quả thảm thương như thế nào nếu không thành công. Trong hậu trường sân khấu Neely vẫn có vẻ thoải mái. Cô cười vang, bảo không có gì đáng ngại, không có gì để mất. Cô có thể luôn luôn quay lại trang trại điên khùng kia và làm tiếp các gạt tàn thuốc. George bẻ đốt các ngón tay một cách bồn chồn, còn đôi mắt của Lyon thì nheo lại lo lắng.
Ánh đèn vụt tắt, và ban nhạc với đầy đủ các loại nhạc cụ bắt đầu tấu bài nhạc của Neely, bài ca nổi tiếng trong một cuốn phim của cô. Bức màn nặng nề mở rộng và Neely bước ra sân khấu không được trang trí. Cô mặc một chiếc áo dài đen giản dị. Đôi chân cô vẫn còn đẹp và chiếc áo dài đen che khuất đi phần nào thân hình to lớn của cô. Nhưng có tiếng thở hổn hển vì

kinh ngạc từ đám khán giả những người vẫn mang trong lòng hình ảnh của Neely trong các cuốn phim gần đây. Neely nghe được và nhoẻn miệng cười.
- Tôi đã mập ra – cô nói một cách chân thật – Nhưng nhiều ca sĩ opera cũng vậy. Tuy nhiên với tôi quý vị sẽ không được nghe opera. Tôi đến đây chỉ để hát cho quý vị nghe với một tâm hồn mở rộng. Và trái tim của tôi cũng lớn và mập ra, vì thế nếu quý vị muốn, tôi sẽ hát liền nhiều bài.
Tiếng vỗ tay như sấm. Neely tỏ vẻ khiêm nhường trước khi bắt đầu. Giọng hát của cô trong trẻo, chân tình và văng vẳng. Khán giả như bị thôi miên. Họ điên cuồng chào mừng Neely trở lại với con tim của họ. Anne chưa hề thấy sự tung hô như thế.
ở Montreal cũng vậy. Neely đã phá tan mọi kỷ lục của nhà hát. Ở Detroit, vé được bán hết nhiều tuần lễ trước khi cô đến. Khi đó các nhật báo ở New York đầy những bài về sự quay lại của cô. Nhưng George khôn ngoan bắt cô lưu diễn liên tục. Anh ta đi theo cô cho tới tháng Chín, trong lúc Lyon quản lý công việc tại văn phòng ở New York. Anne đã ngừng được hợp đồng với hãng Gillian và nàng dùng thì giờ rảnh rang để đi mua sắm đồ đạc cho căn hộ lớn mà nàng vừa mới tìm được. Lúc này bụng nàng đã lớn, mỗi cử động xao xuyến của đứa con trong người lại làm tăng thêm niềm hạnh phúc của nàng. Hãng Gillian ngỏ ý muốn cho nàng nghỉ phép một thời gian, nhưng nàng đã khẩn khoản xin thôi việc. Và mặc dù tâm trí đang hướng về chuyện tương lai, nàng vẫn cảm thấy lòng rộn ràng mãn nguyện khi họ quyết định theo chính sách sử dụng mỗi tuần một cô gái khác nhau. Quả thật là khó có thể tìm được người thay thế nàng.
Cuối cùng George cảm thấy Neely đã sẵn sàng để biểu diễn tại New York. Buổi khai diễn được ấn định trong tháng 11. Họ mướn một nhà hát chính thống và sắp xếp để cho cô biểu diễn hai suất mỗi ngày, trong một buổi hoà nhạc chỉ có một nữ ca sĩ trên sân khấu Broadway. Một tuần trước khi Neely trình diễn, vé trong ba tuần đã được bán sạch.
Cuộc khai diễn của Neely ở New York đã gây xúc động và thành công khủng khiếp. Trong cơn điên cuồng, khán giả phấn chấn với đôi mắt đẫm lệ, chào đón đứa con bướng bỉnh trở về. Anne để ý thấy một số nét đặc biệt của Neely bắt đầu nổi rõ. Cô vẫn mập nhưng không còn trông có vẻ kỳ cục nữa. Christine đã giúp cô giảm bớt 30 pounds. Cổ cô đã xuất hiện trở lại mặc dù vẫn còn ngấn ở dưới cằm. Nhưng giọng hát thần diệu của Neely đã làm cho mọi người quên đi những điều khác.
Việc rắc rối bắt đầu trong tuần lễ thứ hai của đợt trình diễn ở New York. George và Lyon đang cố lựa ra một số đề nghị có lợi nhất trong một số đề nghị như quay vài cảnh cho đài truyền hình, đóng một cuốn phim, tham gia vào vài vở nhạc kịch, nhưng Lyon cứ nhất định họ phải gắn bó với các buổi hoà nhạc.

- Tối thiểu là một năm – anh cãi lại – Có lẽ chúng ta có thể lấy bớt đi 20 pounds nữa. Chúng ta sẽ không bao giờ làm cho cô ta thon thả trở lại, chúng ta không thể liều lĩnh bắt cô ta ăn kiêng, nhưng những đòi hỏi khắt khe của buổi biểu diễn, cùng với Christine, sẽ tạo ra nhiều điều kỳ diệu. Lúc bấy giờ chúng ta có thể thảo luận về truyền hình và phim ảnh.
- Chúng ta phải nhận một cuốn phim hoặc một vở nhạc kịch trên sân khấu Broadway – George vẫn dai dẳng – Cô ta không chịu đi lưu diễn bất cứ nơi nào nữa.
- Nhưng tôi vừa mới ký hợp đồng với Los Angeles, San Francisco và Palladium ở London – Lyon nói.
George nhún vai.
- Chúng tôi đã có một cuộc cãi vã đêm qua. Cô ta đang ở trên tột đỉnh, vì vậy chúng ta phải đối phó với vấn đề đó. Cô ta lại biến thành con người thô tục. Chứng bệnh minh tinh lại bắt đầu tái hiện rồi đấy. Không còn ân nghĩa gì hết, chỉ có quyền lực. Cô ta bảo muốn ngồi yên một chỗ. Điều tôi thực sự nghi ngờ là cô gái của chúng ta muốn được ăn nằm.
- Lạy Chúa, ai có thể muốn cô ta bây giờ? – Lyon hỏi.
George bật cười.
- Điều đó khiến tôi đau đầu suốt mấy tháng nay. Chúng ta quên bẵng mất nữ diễn viên béo phị của chúng ta vẫn còn là một con người. Có lẽ ở trại điên họ đã cho cô ta ăn saltpeper nhưng hiện giờ cô ta hết sức hăm hở. Trong một thời gian ngắn, chúng ta đã có một nhạc công xắc xô chắc hẳn muốn tìm của lạ, và đã làm cho cô ta hạnh phúc, đến lúc anh ta rời khỏi ban nhạc. Rời khỏi à? Tôi nghĩ anh ta đã bỏ chạy để thoát chết. Cô ta tìm được vài người tình qua đêm nhưng không ăn nhằm gì. Cô ta muốn có một căn hộ và một anh chàng vững chắc, một người luôn luôn có mặt khi cô ta cần. Tôi có linh cảm văn phòng Johnson Harris đang chực sẵn sau lưng chúng ta. Có lẽ họ đang phái một anh chàng Steve Stunning nào đó mặc áo vét đen và cái quần bó đến hôn tay cô ta và bày tỏ lòng khen ngợi. Tôi nghĩ cô ta đang tìm một lối nào đó để thoát khỏi chúng ta.
Lyon mỉm cười.
- Hãy cứ để cho cô ta đi. Nếu văn phòng Johnson Harris muốn sang lại hợp đồng với chúng ta, ta cứ nhận lời, với giá nửa triệu.
- Tôi đã nghĩ đến điều đó – George trả lời – Nhưng chúng ta không thể liệng bỏ miếng mồi khi con cá đang rỉa. Tôi có hẹn với Paul Elson ăn trưa ngày mai.
Lyon huýt gió.
- Như thế có nghĩa là bóng sắp được đá lên rồi.
George gật đầu.
- Hai cuốn phim sau cùng của anh ta có doanh thu vượt bực ở khắp nơi. Nếu

được anh ta, chúng ta sẽ lôi kéo được một nửa số minh tinh ở Hollywood. Với cách quản lý nhân tài lỏng lẻo của câu lạc bộ nhạc sĩ Mỹ, khu khai thác đang được mở rộng. Toàn bộ các minh tinh của họ đã ký hợp đồng ngắn hạn ở khắp mọi nơi. Tôi đã cho nhiều người đi thăm dò. Nhưng Neely là miếng mồi của chúng ta. Chúng ta phải giữ chặt cô ta.
- Thôi chúng ta hãy vào trong đó và thử xem sao – Lyon thúc giục.
- Tôi đã thử rồi. Này Lyon, chúng ta phải đối phó với vấn đề này. Cô ta không bao giờ có cảm tình với tôi. Việc đó phải để cho người có tài mở đường. Cô ta đã không chọn lựa gì hết trong thời gian đầu. Giờ đây đã có danh vọng nên cô ta không thể chấp nhận một người như tôi. Đêm qua cô ta đã gọi tôi là đồ con heo đầy mỡ. Anh thử tưởng tượng con bò cái đó gọi tôi là con heo. Không Lyon, bây giờ tới phiên anh.
Lyon ngồi trong phòng trang điểm của Neely. Cuộc trình diễn buổi chiều sắp sửa chấm dứt. Anh nhìn những tấm điện tín dán khắp tấm gương. Mỗi đại minh tinh trong ngành đều gởi những lời chúc mừng tốt đẹp. Anh chợt nghe tiếng vỗ tay vang động và ban nhạc đang dạo một bản đệm trong tiếng vỗ tay mời diễn viên ra sân khấu một lần nữa. Anh cảm thấy đầu óc căng thẳng vì cuộc chiến sắp tới.
Neely ngạc nhiên một cách sung sướng khi nhận thấy anh đang ngồi trong phòng trang điểm.
- Cảm tạ Chúa đã để cho người hùn vốn giống con heo của anh dang ra xa, Bọn em đã cự nhau một trận đêm hôm trước – Cô nhận một ly bia lớn do Chrirstine đưa đến và nốc cạn – Chà, thứ bia này có hương vị tuyệt vời. Anh uống nghe, Lyon?
- Không, cám ơn. Cô đi ăn tối chứ?
- Tuyệt vời. Anne có cùng đi với chúng ta không?
- Không, chỉ có hai chúng ta.
Cô bật cười vui vẻ.
- George phái anh đến để thuyết phục em chứ gì. Em sẽ không chịu đi lưu diễn nữa đâu. Nhưng em sẽ đi ăn tối với anh. Ở đâu có món ốc thật ngon nhỉ?
- Chúng ta hãy đến tiệm Louise. Ở đó có đủ các món.
- Tuyệt vời. Em có thể ăn mặc sức ở đó chứ? Em muốn thật nhiều bơ trộn tỏi để chấm bánh mì đen. Thật thú vị khi tham gia vào một tổ chức kinh doanh do một người đàn bà điều khiển…Em không muốn có hạng đàn ông lãnh đạo mà lại hành động một cách rụt rè trước đàn bà – Rồi cô buồn rầu nói thêm - Và em cũng không có một người yêu nào để chăm sóc sau mỗi buổi trình diễn.
- Chẳng bao lâu nữa cô sẽ có thôi, cả New York đang nằm dưới chân cô.
- Đúng thế đấy. Nhưng em không có được một người để gần gũi. Em muốn

có người yêu, và từ đây trở đi em sẽ không dễ dãi nữa. Em không phải là một mẫu phụ nữ tuyệt hảo, nhưng em cũng không phải là một quái vật. Và không phải chỉ để cho người khác dẫn dắt, em muốn có một người nào quan tâm đến em, một người nào mà em có thể tôn trọng, một người mà em yêu…
- Chúng ta hãy nói chuyện đó trong lúc ăn.
Neely gọi hai tá ốc.Lyon đùa bỡn với sáu con, và lắng nghe những lời than thở của cô. Anh phải nhìn nhận lời phàn nàn của cô là trung thực – cô không có cuộc sống nào khác ngoài biểu diễn.
Anh chợt nắm lấy hai bàn tay của cô và nói.
- Neely, tôi có thể hiểu rõ khía cạnh đó. Cô chỉ cần đi Hollywood, Frisco và London. Rồi chúng tôi sẽ để cho cô ở luôn tại đây. Và có lẽ sẽ quay một cuốn phim hay diễn một vở nhạc kịch trên sân khấu Broadway. Tôi sẽ hết sức xoay sở, nếu tìm được một vở kịch phù hợp, chúng ta có thể khai diễn vào mùa thu. Một vở nhạc kịch ở Broadway sẽ là cách tiến hành hay nhất.
- Ai sẽ đi Cali hay London với em? – Cô hỏi.
- Tất nhiên là George.
- Dẹp chuyện đó đi.
- Cô hãy nghĩ kỹ lại. Cô và George tuy đã cãi nhau một vài lần, nhưng anh ấy không phải là người xấu. Neely, cô đã thành công thế này là nhờ ý kiến của anh ấy.
- Nếu em không có tài, thì làm sao thành công được? – cô nói với vẻ mặt sưng sỉa.
- Tất nhiên, nhưng chính George cũng hết sức sắc bén, khôn ngoan mới thấy được điều đó, mới tin tưởng vào cô.
- Còn anh thì không à?
- Thành thật mà nói thì không. Tôi rất nghi ngờ.
- Anh tưởng em đã mất hết rồi chứ gì?
- Tôi không nghĩ về khía cạnh tài năng, mà về công việc cực nhọc, đều đều. Đối với tôi, việc cô quay lại mang theo cả vấn đề ăn kiêng, căng thẳng, kích động. Chính George đã khăng khăng bảo rằng công chúng sẽ chấp nhận cô như xưa kia. Và anh ấy đã đúng.
Neely buông rơi chiếc bánh mì mà cô định nhúng vào nước sốt bơ, rồi đẩy chiếc đĩa ra xa.
- Anh nói như thể em là một quái vật.
- Nào Neely. Cô thừa biết tôi muốn nói gì mà. Tôi nghĩ cô thật phi thường, một tài năng lớn và một cá tính thú vị.
- Nhưng lại là một kẻ mập ú lôi thôi lếch thếch chứ gì?
- Không, nhưng không được thon thả cho lắm. Không giống như cô trong những cuốn phim trước kia.
- Em đoán không một người đàn ông nào say mê nổi em trong lúc hình hài

em như thế này. Anh nên biết hai đứa con song sinh của em đã nhìn chằm chằm vào em khi chúng đến Detroit. Chúa ơi, chúng quá sức đẹp trai. Em vui mừng vì chúng sống tốt với Ted. Em sẽ không bao giờ quên được bộ mặt của chúng khi trông thấy em. Bud, đứa con lớn hơn đã bảo "Kìa mẹ, hai đứa chúng con đã xem một cuốn phim của mẹ trong chương trình cũ chiếu lại, nhưng rõ ràng mẹ khác nhiều quá."
- Cô không cần phải thon người lại – Lyon khăng khăng.
- Em có thể thon thả trở lại, nếu có lý do làm thế - Cô buồn rầu nói – Em không thể làm thon theo áp lực của phim trường, nhưng với tình yêu thì có thể. Như khi phim trường la hét bắt em phải giữ cho người luôn luôn thon thả, em đã biến thành một kẻ ăn lén. Nhưng khi mới gặp Ted rồi say mê anh ta, và anh ta bảo hãy giảm chục ký, em liền tuân theo răm rắp. Bởi vì em đã muốn như thế để làm vui lòng người em yêu. Đó là lý do em muốn được ở lại đây, Lyon. Em muốn yêu, muốn tìm được một người yêu, em thù ghét hình ảnh mà em thấy trong gương.
- Neely, chính giọng hát và tài năng của em đã tạo nên em, chứ không phải là vòng bụng – Lyon vẫn một mực bảo.
Neely lắc đầu.
- Em thích mặc quần áo đẹp. Em không muốn cứ mặc mãi chiếc áo dài đen giản dị trên sân khấu. Nhưng em đành phải theo lối này. Nó phần nào che giấu được nhiều thứ. Nhưng em không có động cơ để làm cho người thon lại. Em phải tìm cho ra một người yêu trước đã.
- Cô hãy đi Hollywood, San Francisco rồi London – Lyon cố gắng thuyết phục – Việc còn lại sẽ đến thôi.
Cô trầm ngâm một lúc rồi cô nói.
- Đồng ý, nếu anh đi theo em thay vì George.
- Neely, tôi làm sao có thể?
- Anh cần thấy rõ, em không thể chịu đựng nổi George. Nếu ngày lại ngày phải nhìn vào bộ mặt tròn như mặt trăng đó, em sẽ nôn mửa. Thậm chí anh ta không thể đánh bài gin rumy. Anh biết chơi loại bài đó chứ?
- Tạm được. Nhưng Neely, tôi không thể đi được. Anne đang có bầu. Cháu bé sẽ ra đời trong vòng sáu tuần nữa.
- Ờ…em quên (Bỗng cô tươi tỉnh hẳn) Dời ngày đi của em lại, cho đến khi Anne sinh xong. Và em có thể nghỉ ngơi một chút.
- Lúc đó tôi cũng không thể bỏ Anne mà đi được. Đem theo một đứa bé mới sinh ư?
- Anne vẫn có thể đi theo chúng ta. Anh nên hiểu, em đã có hai đứa con sinh đôi. Em biết rõ. Trong mấy tháng đầu chỉ cần thuê một bà vú là xong. Chúng thậm chí không thấy gì cho đến khi được ba tháng tuổi.
- Cô hãy để tôi nghĩ kỹ lại xem.

Hoãn lại với Palladium là chuyện dễ dàng, Lyon chuyển hợp đồng mướn nhà hát vào đến giữa tháng Hai. Nhưng các hợp đồng ở Los Angeles và San Francisco thì không thể thay đổi. Neely phải khai diễn tại đó vào dịp lễ Giáng sinh và năm mới. Lyon cố giữ không cho Anne biết chuyện này, nhưng Neely đã cho nàng hay.
Cô tạt qua để xem căn hộ mới. Mọi việc đã đâu vào đó, Anne có vẻ lóng ngóng với chiếc bụng lớn, chỉ cho Neely xem từng phòng một với niềm hãnh diện, nhất là phòng dành riêng cho đứa bé sắp chào đời. Họ ngồi trong một căn phòng nhỏ dùng làm nơi làm việc. Anne nhấm nháp một ly cherry và Neely uống bia. Tuyết đã bắt đầu rơi nhè nhẹ và Anne nhóm lò sưởi.
- Ngọn lửa đầu tiên của bọn tao trong lò sưởi đấy – nàng nói – Mày hãy chúc gì đi, Neely.
- Tại sao?
- Mày vẫn luôn luôn hay có những lời chúc khi làm việc gì đầu tiên kia mà?
- Thế thì tao chúc mày sinh con đêm nay.
- Tại sao? Đến một tháng nữa mới tới ngày sinh kia mà.
- Tao biết.Nhưng tao không thể đi Los Angeles trừ phi Lyon cùng đi với tao. Và anh ấy không chịu đi cho đến khi đứa bé ra đời và mày có thể đến đó.
Anne biết có chuyện lôi thôi giữa Neely và George, nhưng bây giờ là lần đầu tiên nàng nghe nói về việc thay đổi hợp đồng trình diễn. Nàng lắng nghe trong lúc Neely giải thích.
- Nhưng tao sẽ không đi London cho dù là vào tháng Hai – nàng nói – Tao không thể bỏ đứa bé.
- Chắc chắn mày có thể - Neely cãi lại – Cho dù tới lúc đó nó vẫn chưa có tình cảm con người đâu.
- Đối với tao, giờ đây nó đã có tình cảm rồi. Cứ mỗi lần nó động đậy trong bụng, tao lại hôn thầm nó một cái.
- Trong mấy tháng đầu tiên nó chỉ như một giọt nước, Anne, tao nói thật đấy. Nó mỉm cười với mày nhưng đó là những nụ cười vô nghĩa. Bác sĩ đã cho tao biết như thế. Nó chỉ trông thấy ánh sáng như những vệt lờ mờ. Nó không nhận thấy được mày hoặc điều chỉnh được tiêu điểm mắt cho đến khi được ba tháng tuổi. Một bà vú giỏi có thể chăm sóc đứa bé sơ sinh còn giỏi hơn cả mày.
- Tao đã trông đợi đứa con này quá lâu rồi Neely à. Và nó cũng đáng công chờ đợi. Chỉ cần nhận thức tao đang có một cái gì của Lyon trong mình mà bọn tao đã tạo nên bằng tình yêu. Tao sẽ không bao giờ xa rời đứa con của bọn tao.
- Giả sử Lyon cần phải đi thì sao? Xét cho cùng anh ấy không thể ở lì tại New York mãi mãi được.
- Thế thì bọn tao sẽ cùng đi, cả ba người.

- Được thôi, nhưng tao sẽ không đi California nếu không có anh ấy.
- Neely, tao xin mày…Tao không thể xa Lyon trong lễ Giáng Sinh. Và đối với tao thì đi nhiều quá sẽ nguy hiểm.
- Còn tao thì sao? – Neely hỏi – Làm mọi việc cho mày hưởng chứ gì? Mày có đủ mọi thứ. Mày bao giờ cũng có đủ mọi thứ. Mày đã có tiền, có người yêu và bây giờ sắp có một đứa con. Tao thì không có gì cả, chỉ có công việc. Tao đã thành đạt trở lại, nhưng đó là tất cả những gì tao đã có. Và tao đang làm việc để trả nợ cho mày.
- Neely, tao không hề yêu cầu mày về chuyện tiền bạc – Anne phản đối.
- Tao biết, nhưng tao đã cho George và Lyon hay tao muốn trả nợ mày. Sau cuộc trình diễn ở California này, mày sẽ được trả đầy đủ. Trong lúc chờ đợi, tao đang kiếm tiền cho văn phòng của chồng mày, và mày cũng được hưởng lợi nhuận về phần đó. (Cô nhìn quanh căn hộ). Tao đang sống trong một căn hộ nghèo nàn ở một khách sạn với con mẹ Christine đồng tính luyến ái hành động như một kẻ canh gác người điên. Tao chỉ có một mình và tất cả những gì tao yêu cầu chỉ là có Lyon đi cùng với tao đến Los Angeles trong 10 ngày tồi tệ. Tao không thể đối đầu với Hollywood một mình. Đây là lần đầu tiên tao trở lại. Có lẽ mày nghĩ việc bước ra ngoài đường ở đó thật dễ dàng, biết rõ thiên hạ đang nhìn chằm chằm và thì thầm "Nhìn kìa, trông cô ta mập quá!" Rồi lại phải nhe răng cười và chinh phục bọn họ. Nhưng tao phải đối phó cái giây phút khủng khiếp khi giáp mặt bọn họ, và họ thở hổn hển. Tao cần một người nào đó nói với tao một vài lời khích lệ trước mỗi lần trình diễn. Tao cần lắm, Anne à. Nếu không có được một bộ mặt thân thiết, tao lại phải uống một viên Dexie, hoặc một ly rượu. Rượu thật chứ không phải bia đâu. Và như thế là hết. Trong trại điên người ta đã làm cho tao hay rằng ngay lúc bắt đầu uống thuốc hay rượu, thì kể như là tàn đời!
- Nếu Lyon muốn đi thì cũng được thôi – Anne nói.
- Mày nói như vậy nhưng mày thừa biết anh ấy đâu có chịu – Neely gằn giọng.
- Ô Neely, tao nói thật mà, tao ở đây một mình cũng không sao.
- Phải có gì khác hơn "không sao", nếu không anh ấy sẽ không đi. Mà sẽ phải làm sao cho anh ấy đi. Nếu không tao sẽ không biểu diễn vào ngày quy định, tao luôn luôn có thể bị viêm thanh quản.
Lyon vẫn không chịu xa Anne, và vô cùng bực tức với chiến thuật hăm doạ của Neely.
- Không thể để cho con heo mập đó chỉ huy cuộc sống của chúng ta – Anh giận dữ - Cô ta có thể quan trọng đối với văn phòng, nhưng không phải là tuyệt đối quan trọng.
- Nhưng anh sắp lôi kéo được nhiều đại minh tinh. George đã cho em hay nhiều việc đang trên đà thành công. Và chúng sẽ biến thành thất bại nếu

Neely rời bỏ văn phòng…Và cô ta dám bỏ lắm. Cô ta có thể huỷ hợp đồng và bảo anh đã từ chối không cho cô ta đi biểu diễn giữa lúc cô ta đang cần hơn bao giờ hết.
- Thế thì cô ta cứ việc bỏ đi. Nếu anh và George cứ phải ghìm chặt tương lai vào cái bị thịt này thì bọn anh quả thật đã không tự tin vào chính mình.
Không biết George nghĩ sao nhưng anh thì đã bắt đầu chán ngấy khi phải nghe nói bọn anh cần tới Neely như thế nào để thu hút những minh tinh khác. Có lẽ Henry Bellamy không tin George có đủ sức để thuyết phục một khách hàng, nhưng Henry đã tin tưởng anh cho nên ông ấy mới đề nghị cho anh mượn tiền. Henry sẽ không bao giờ để cho một người như Neely O'Hara khống chế cuộc đời của ông ấy.
- Helen Lawson đã giành phần đó mất rồi – Anne nhắc nhở Lyon.
- Ông ấy đã lỡ yêu Helen, đó là chuyện khác. Chúng ta đã giúp cho Neely hồi sinh, đối với công việc kinh doanh thì như vậy là đủ. Và lòng tin tưởng của Henry đối với anh cũng đủ để đánh liều để mặc cho Neely bỏ đi. Anh sẽ không phụ thuộc vào bất cứ ai hết.
Hôm sau Lyon về nhà sớm hơn thường lệ. Đôi mắt anh lạnh lùng và ánh lên nét tức giận. Anh cởi áo choàng và nhìn chằm chằm vào Anne một cách khác thường. Nàng kéo thân hình sồ sề của mình ra khỏi chiếc ghế bành vững chắc và pha một ly rượu. Nàng cảm giác có một chuyện khủng khiếp nào đó…một chuyện bất ổn gì đó đã xảy ra ở văn phòng. Anh lặng lẽ cầm ly rượu.
- George gây khó dễ à? – Anne hỏi.
Anh ngồi xuống và uống một ngụm lớn. Rồi anh chăm chú nhìn nàng.
- Em hãy cho anh biết đi, Anne, anh có cần phải đi California với Neely hay không?
Nàng do dự. Đó là một câu hỏi đột nhiên có vẻ nặng nề. Nàng không thích cái cách anh nhìn nàng.
- Em không hy vọng sẽ sinh trước tháng Giêng. Tất nhiên em muốn có anh ở nhà vào lễ Giáng sinh, nhưng em cố tỏ ra khách quan…
- Em hãy cho biết anh phải làm gi đi, Anne? – Anh vẫn nói bằng cái giọng kỳ lạ đó.
- Chỉ có anh quyết định cho anh mà thôi – nàng trả lời – Em sẽ hiểu, cho dù quyết định đó là gì đi nữa.
- Không, em quyết định. Em đã từng quyết định nhiều việc khác mà. Em hãy cho anh biết đi, con của chúng ta sẽ nặng bao nhiêu, anh biết đó sẽ là một đứa bé gái, em đã quyết định như thế mà. Có việc gì em không điều khiển đâu.
- Lyon, anh đang nói gì vậy?
- Em! Và hãng Bellamy, Bellows và Burke. Lạy Chúa, chắc hẳn anh đang là

trò cười của cả thành phố này. Anh đã bị Anne Welles mua! Anh tin tất cả mọi người đều biết rõ chuyện này, trừ anh. Anh vừa phát hiện ra…Neely đã nói cho anh biết.
- Neely? Cô ta làm sao mà biết được?
Anne chợt hoảng sợ. Nàng chưa bao giờ thấy ánh mắt này trên mặt Lyon.
- Anh biết đó là việc cần phải giấu kín, Henry đã giải thích. Nhưng dù thế nào đi nữa, việc này sẽ bị tiết lộ sớm. Tất cả những tấm séc mỗi tuần anh gởi cho Henry đã được Henry xác nhận và gởi cho em. Chúng sẽ hiện rõ trong các bản liệt kê thuế.
- Nhưng Neely làm sao phát giác được?
- Henry đã kể cho cô ta nghe. Dường như cô ta đến tìm ông ấy và cho ông ấy biết sự thể như thế nào, hy vọng ông ấy sẽ thuyết phục được em, để cho anh cùng đi lưu diễn với cô ta. Và chính lúc đó Henry đã để lộ điều bí mật. Ông ta bảo ông ta tin chắc em sẽ muốn anh làm bất cứ điều gì tốt nhất cho công việc kinh doanh, bởi vì tiền bạc của em đang bị đe doạ. Neely không chờ được nên đã vội vã đến vã đến văn phòng của anh để kể lại tất cả với anh. Tất nhiên George đã giữ một thái độ thích đáng, làm ra vẻ ngạc nhiên. Nhưng tất cả mọi người đều đã biết từ đầu, phải không?
- Lyon, không một ai biết cả, Henry đáng lẽ ra không nên nói cho Neely biết. Em định sẽ nói với anh khi đến lúc thuận tiện. Em đã làm như thế chỉ vì yêu anh, muốn giữ anh không quay trở lại nước Anh.
- Và em đã đạt được mục đích. Em có thể mua những gì em muốn? Có phải em học được điều đó từ Kevin Gillmore? Mọi vật đều có cái giá của nó, chỉ cần tìm cho ra nó đáng giá bao nhiêu.
- Nhưng tiền của em cũng là tiền của anh. (Nàng chống chế lại với nỗi kinh hoàng của mình). Em đã làm thế chỉ vì em yêu anh. Em muốn làm vợ anh và có con với anh…Anh không thể hiểu được hay sao?
- Không. Anh chỉ hiểu rằng George đứng ở đó với một nụ cười tự mãn và bảo "Hoan hô Lyon, chúng ta cùng hội cùng thuyền, có vợ làm chủ việc kinh doanh." Nhưng anh không phải là George Bellows. Và theo ý Chúa, từ nay về sau công việc kinh doanh sẽ luôn luôn đứng hàng đầu. Tiền bạc của em đang bị đe doạ, anh sẽ lấy về lại cho em từng xu. Nhưng giờ đây có một vấn đề còn hệ trọng hơn cả vấn đề tiền bạc đang bị đe doạ, đó là niềm kiêu hãnh và lòng tự trọng của anh. Chỉ có mỗi một cách để lấy lại, đó là tăng gấp đôi số vốn đầu tư chết tiệt của em.
- Lyon, (nàng vươn tay ra để ôm choàng lấy anh, nhưng người anh vẫn cứng đờ và không chịu nhượng bộ). Em đã làm như thế chỉ vì tình yêu, anh có hiểu không?
- Anh chỉ hiểu một điều, hãng Bellamy Bellows và Burke sẽ trở thành một hãng lớn nhất thành phố…trên thế giới. Em đã mua nó cho anh, em yêu của

anh, và em sắp sửa được nếm giá trị đồng tiền của em. Anh sẽ chỉ bảo cho em. Và việc đầu tiên anh làm là đặt chỗ trước để đưa nữ minh tinh mập như heo của chúng ta đi California. Mặc xác lễ Giáng Sinh…chỉ cần phóng hết tốc lực về phía trước!

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1963

Jennifer Burke chào đời đúng vào ngày đầu tiên của năm mới. Nó đến sớm hai tuần khiến cho Anne và vị bác sĩ phải khốn khổ trong những ngày cuối năm. Phải mất 15 tiếng đồng hồ nó mới chịu xuất hiện, đỏ hỏn và gào lên dữ dội. Anne không thấy một nếp nhăn nào trên khuôn mặt mới sinh – nàng chỉ thấy vẻ huyền diệu của cuộc sống nhỏ bé mà nàng vừa mới sinh ra, và sức mạnh của nàng lại dâng đầy trước cái vẻ kỳ diệu của nó.
Nàng đành cam chịu đơn độc vì Lyon đã đi xa. Mặc dù hàng ngày anh vẫn gọi từ California, nhưng đường nứt rạn vẫn còn đó. Nàng cảm thấy nó trong cả những lời âu yếm một cách tự nhiên của anh. Nó đứng giữa hai người như một cánh cổng thép, nhưng khi đứa bé chào đời thì cánh cổng mở. Lúc nàng thoát khỏi tác dụng của thuốc mê thì anh gọi tới, và nàng nói với giọng gần như xin lỗi:
- Đó là một đứa con gái…
Anh cười vui vẻ.
- Thế thì thú vị quá! Anh gần như đã quá già để học chơi bóng đá với một cậu con trai. Và sẽ rất vui thích khi dạy con gái khiêu vũ.
Anh gọi điện thoại cho nàng hai ba lần mỗi ngày trong lúc nàng còn ở bệnh viện. Chiến thắng của Neely ở Los Angeles đã phá kỷ lục và giờ đây cô đang chuẩn bị đến San Francisco. Anne có phản ứng một cách mãnh liệt hay không? Như vậy sẽ thêm ba tuần xa nhau nữa.
- Tất nhiên không – nàng nói nhanh.
Nàng không muốn liều lĩnh khơi lại bất cứ cuộc thảo luận nào về công việc kinh doanh, và công việc của Neely. Nhất là lúc này, khi mọi việc bắt đầu tuyệt vời trở lại. Vì vậy nàng nói tiếp với vẻ trêu ghẹo:
- Tới lúc đó Jennifer Burke đã trở thành một bà già, nhưng em sẽ cố giữ cho ký ức của anh còn mãi.
- George vừa bảo anh ta vừa chụp một vài bức ảnh của nó bằng máy Polaroid, em hãy gởi hết cho anh xem ngay sau khi chúng vừa khô.
- Em vừa gởi bức ảnh họ chụp trong bệnh viện. Nó như một vị thần lùn giữ của. Nhưng thật ra, nó đang đẹp dần lên Lyon à, tóc nó đen nhánh…
Lyon bay trở về thành phố vào cuối tháng. Cô bé Jennifer đã cân nặng bốn ký và mất hết mọi nếp nhăn. Nó vừa hồng hào vừa trắng bóc và anh vô cùng thích thú. Anh dịu dàng mỉm cười trong lúc nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ xíu.
- Anh e rằng nó giống anh đấy – Anh cau mày bảo – Anne, đáng lẽ em phải tập trung nghĩ về nó nhiều hơn nữa. Anh đã ao ước nó giống hệt em.

- Em đã tập trung vào việc đó và đã hiệu nghiệm. Em đã ao ước nó giống anh như đúc.
Anh đã vội vàng đi thẳng từ phi trường về nhà để gặp nàng và đứa bé. Bây giờ anh phải đến văn phòng.
- Chúng ta sẽ làm lễ kỷ niệm ngày ra đời của cô bé thừa kế vào đêm nay ,trong bữa ăn tối – anh hứa.
Đêm ấy cô vú em Cuzins đã giúp nàng siết chặt bụng bằng một băng nịt. Như thế này thì thật là khó chịu, nhưng sau bao nhiêu tháng sồ sề, nàng muốn Lyon trông thấy nàng thon thả và lịch sự trở lại. Không tệ lắm, nàng nghĩ trong lúc ngắm mình trong gương. Quả thật trọng lượng của nàng đã trở lại bình thường, vòng eo của nàng y hệt như cũ, và băng nịt bụng đã có tác dụng tốt. Rốt cuộc chỉ mới được một tháng. Cảm tạ Chúa, cuối cùng nàng có thể làm tình được với Lyon , đêm nay. Hai người đã không gần nhau lâu lắm rồi, kể từ khi nàng có mang được bảy tháng. Tội nghiệp Lyon. Bác sĩ đã cho nàng biết trước có thể sẽ hơi đau, nhưng điều đó không quan trọng. Được ôm Lyon trở lại, được có cảm giác thân hình anh ép sát vào người nàng, tất cả những điều này mới thật là quan trọng.
Cô nữ thư ký của anh gọi điện thoại lúc sáu giờ, Lyon bận xem một cuốn phim. Nàng có thể gặp anh ở tiệm Danny Hideaway lúc bảy giờ được không. Nàng gác máy, hơi thất vọng. Nàng đã hình dung hai người sẽ uống cocktail ở nhà, rồi đi ăn tối ở một nơi nào đó vắng vẻ để khỏi tình cờ gặp bất cứ ai mà họ quen biết. Nàng thích tiệm Danny nhưng như thế có nghĩa là mọi người sẽ dừng lại bên cạnh bàn để nói chuyện kinh doanh. Thường lệ nàng đã không quan tâm đến chuyện công việc, nữa là hôm nay.
Nàng ngồi vào bàn gần quầy rượu và chờ đợi. Đã tám giờ kém mười lăm và nàng đã uống đến ly Scotch thứ hai thì cuối cùng trông thấy Lyon, anh đi cùng với hai người trợ tá và Bill Mack, một đạo diễn.
Anh vội vã đến gần nàng và hôn nhẹ nàng.
- Em hãy thứ lỗi cho anh, bọn anh đang xem một cuốn phim ở công ty truyền thanh quốc gia và có chuyện lôi thôi nên phải quay trở lại. Ô em yêu, chắc em còn nhớ Jim Handly và Bud Hoff. (Anh nói lúc đưa hai người đàn ông đến tận bàn). Và tất nhiên em biết Bill.
Họ ngồi ở một bàn lớn và nói chuyện về cuốn phim vừa xem, một khuôn mẫu mới của nghệ thuật biểu diễn và màn hài hước. Qua cuộc đàm luận, Anne suy ra rằng cuốn phim đó là của Bill Mack, và anh ta muốn ký hợp đồng với hãng Ba B bởi vì Bellamy, Bellows và Burke đã bắt đầu có tiếng tăm. Anh ta muốn họ khai thác sáng kiến đó. Lyon nghe nói với vẻ mặt say mê. Anh chắc chắn có thể làm cho công ty truyền hình Columbia hoặc công ty truyền thanh Mỹ quan tâm, và không chừng sẽ sửa lại kịch bản cho Joey Kling biểu diễn trước, Joey vừa mới ký hợp đồng với văn phòng. Anh ta là

diễn viên hài mới của năm nay.
- Anh ta định đến biểu diễn ở Palladium cùng với Neely – Anh giải thích – Thực tế là anh ta sẽ có mặt tại đây trong giây lát. Tôi đã bảo anh ta đến đón tôi.
- Đến đón anh? – Anne kinh ngạc hỏi.
- Ồ em yêu – Anh nói với vẻ lo ngại thật sự - Tất cả chuyện này vừa mới xảy ra cách đây ba giờ. Joey định đi Washington để xin hoãn tiết mục của anh ta tại đó.
- Nhưng anh đâu có cần phải đi?
- Sao lại không cần? Neely nghĩ cô ta sẽ trình diễn một mình tại đó vào đêm mai. Anh cần phải giải thích việc Joey biểu diễn chung với cô ta sẽ quan trọng như thế nào.
- Tôi không ganh tị với anh đâu – Bud Hoff bảo.
Lyon mỉm cười.
- Neely biết sẽ có nhiều tiết mục khác biểu diễn chung với cô ta tại Palladium, nhưng cô ta không bao giờ chịu tham gia chung với bất cứ ai trong các buổi biểu diễn tại Mỹ. Cho đến tận bây giờ cô ta chỉ biểu diễn một mình. Nhưng khi tôi giải thích rằng chúng tôi vừa ký hợp đồng với Joey…Neely quả là người biết điều nếu ta biết giải thích đúng từng sự việc.
"Lyon sẽ đi đêm nay!" Biến chuyển bất ngờ này khiến đầu óc nàng quay cuồng. Anh sắp sửa đi đêm nay!
- Bao giờ anh trở về? – Nàng hỏi.
- Trong vòng hai tuần lễ. Anh sẽ gọi điện thoại cho em ngay sáng mai. Em có thể bay xuống đó trong kỳ nghỉ cuối tuần. Bé Jennifer có cần tới em không?
- Anh phải đi ngay đêm nay sao, Lyon?
- Anh phải đi. Theo dự tính thì ngày mai anh mới phải đi. Nhưng anh cần phải quảng cáo cho Joey. Và tốt nhất anh cần phải hoàn tất mọi việc vào sáng sớm ngày mai.
Anh dự tính chỉ ở lại với nàng mỗi một đêm.
Joey Kling thò đầu vào cửa và Lyon vẫy tay.
- Tôi đã yêu cầu xe đợi – Joey nói lớn – Và chúng tôi đang đậu hàng đôi.
Lyon đứng bật dậy.
- Bud, anh hãy ký séc cho văn phòng. Chúc em ngủ ngon, em yêu, anh sẽ gọi điện thoại cho em vào sáng mai. Ồ Bud, anh sẽ đưa Anne về nhà, được chứ?
Nàng đã không đến Washington trong kỳ nghỉ cuối tuần. Cô Cizins đã bảo nếu có thể đi được thì tất nhiên rất tốt. Nhưng Lyon đã không hề nhắc nhở lại. Mãi tới ngày thứ sáu anh mới bảo.
- Anh sẽ gọi điện thoại cho em ngày mai, cũng vào giờ này.
- Tại sao cô không đến đó và xem có chuyện gì bất ổn? – Henry hỏi.

Anne nhìn chằm chằm vào tách cà phê tựa hồ nàng trông đợi câu trả lời thần diệu sẽ được tìm ra dưới đáy tách.
- Bởi vì về cơ bản không có chuyện gì bất ổn cả - Anne trả lời – Chỉ có sự thay đổi mơ hồ này.
Henry thở dài. Anne có vẻ xanh xao và qúa gầy. Giọng nàng đầy tuyệt vọng khi yêu cầu ông dẫn đi ăn tối. Ông cũng sợ phải nghe những câu hỏi mà nàng sẽ đặt ra với ông.
- Henry, đứa bé đã được ba tháng tuổi và Lyon sống đúng bốn ngày với nó. Một ngày giữa các chuyến đi California, Washington và ba ngày giữa Washington và London. Lúc này anh ấy đang ở London được gần một tháng. Neely đang thành công lớn. Tôi biết cô ta phải ở lại thêm một thời gian, nhưng anh ấy thì không có lý do gì để ở lại.
- George nói gì?
Nàng mỉm cười.
- Vẫn bản cũ soạn lại. Rằng Neely sẽ không chịu ở đó một mình, rằng Lyon như là một vị thần đối với cô ta, người duy nhất cô ta nghe lời. Rằng cô ta đang mang tiền về văn phòng…
Nụ cười của Henry chợt buồn bã.
- Đây là câu chuyện thường tình cho những nhà quản lý thành công. Người vợ luôn luôn đau khổ.
- Nhưng họ đã quy tụ được nhiều minh tinh. Văn phòng đang tấp nập. Tại sao họ lại phải làm vú em cho Neely lâu đến thế? Lúc này cô ta có vẻ khoẻ mạnh lắm kia mà. Tôi nghĩ cô ta có thể tự đứng vững trên chính đôi chân của mình.
- Trong công việc kinh doanh còn nhiều chuyện khác nữa Anne à. Mọi người đang theo dõi họ. Từ trước đến nay George vốn không phải là người năng nổ. Thực ra anh ta là một nhà doanh nghiệp cực giỏi, nhưng Lyon mới là người có cá tính. Một người như Neely hoặc bất cứ minh tinh nào cũng phải có vú em. Cô cũng cần phải đương đầu với chuyện đó.
- Ông muốn nói tôi sẽ phải sống trọn đời như thế này sao?
- Mọi chuyện sẽ nhẹ dần theo thời gian… - ông bảo.
- Đối với tôi thì không được đâu!
Ông lặng thinh một hồi lâu rồi mới nói.
- Anne, cô có thể có mọi thứ trong cuộc đời. Tôi đã trông thấy căn hộ của cô, một ngôi nhà như thế thật là đáng tiền. Và Lyon là một con người nhất thiết không chịu mắc nợ ai hết.
- Nhưng Henry…tại sao anh ấy không hề yêu cầu tôi đi theo anh ấy sang London?
Henry ngắm nghía chỗ da chai trên ngón tay.
- Anne, cô chưa hề bao giờ đi ra nước ngoài. Có lẽ chú ấy có cảm nghĩ thích

được đưa cô đi khắp nơi. Nhưng chú ấy bị kẹt suốt thời gian trong nhà hát. Và cô sẽ không vui thú chút nào hết nếu cứ ngồi loanh quanh suốt cả ngày.
- Nếu anh ấy giải thích rõ ra như vậy tôi sẽ thông cảm thôi. Và tôi sẽ không phản đối. Tôi có thể đi du lịch, tiếp tục đóng phim quảng cáo trên truyền hình, miễn là thỉnh thoảng tôi được gặp anh ấy.
- Cô cứ để mặc như vậy, chú ấy sẽ về ngay thôi.
- Tuần sau anh ấy sẽ về. Nhưng rồi sau đó? Biết đâu lúc bấy giờ Neely lại biểu diễn ở một nơi khác, và anh ấy lại bỏ đi?
- Tới lúc đó ta sẽ tính.

Mười ngày sau Lyon mới trở về, nhưng anh chỉ có thể ở nhà có một tuần lễ. Neely sắp sửa vào một cuốn phim ở Châu Âu. Cuốn phim sẽ được quay tại Pháp và Ý với nhiều minh tinh thượng hạng khác.
- Đóng cuốn phim này Neely không thu được nhiều tiền cho lắm, nhưng nó chứng tỏ với Hollywood và ngành truyền hình rằng cô ta đáng tin cậy. Anh có ý định bảo đảm cho cuốn phim được đưa ra trước thời hạn.
- Lyon, cho em đi theo anh – nàng bỗng nói.
- Không ổn đâu.
- Tại sao không ổn?
- Em biết đấy. Neely có thể trở nên quái ác. Sự thành công của cô ta ở London khiến cho cả thành phố xôn xao. Em khó mà biết được khi em nổi tiếng ở đó thì sự thể sẽ như thế nào. Họ sùng bái đến mức gào thét mỗi khi cô ta đi ra đường và xếp hàng nối đuôi nhau hàng giờ chỉ để được cô ta liếc mắt. Hai anh chàng trong văn phòng Johnson Harris nhào tới gần với lời đề nghị dành cho một chương trình truyền hình xuất sắc. Mọi người đều cố vỗ lấy cô ta…
- Nhưng Neely phải trung thành với anh và George chứ? Chính anh đã cứu cô ta.
- Cô ta cũng đang trả từng xu mà cô ta đang nợ em và nợ văn phòng. Cô ta cũng đang làm giàu cho chúng ta. Tình thế dường như đảo ngược lại rồi. Neely nghĩ chúng ta phải mang ơn cô ta.
- Nhưng chuyện này ăn nhập gì đến việc em qua bên đó?
- Như thế anh sẽ sinh ra xao lãng và làm cho Neely bực tức.
- Neely sẽ không bực tức đâu. Em là vợ anh và là bạn thân nhất của cô ta. Cô ta làm sao có thể bực tức em được?
- Neely đã có quyền lực trở lại và cô ta biết rõ điều đó. Em đừng quên, cô ta đã cho phép Joey Kling biểu diễn chung một chương trình, và nhờ đó bọn anh đã ký được một hợp đồng lớn cho Joey với ngành truyền hình trong mùa tới. Số tiền thù lao sẽ lên đến 150 ngàn đô la mỗi tuần, và chúng ta đại diện cho số thù lao đó. Thế là chúng ta được 15 ngàn mỗi tuần trong 39 tuần. Và

Neely có trách nhiệm trực tiếp về vụ này. Năm tới chúng ta sẽ xoay sở cho Neely một hợp đồng thật đặc biệt…Hai lần biểu diễn mỗi tháng, với hai trăm ngàn cho mỗi lần. Vì vậy ngay bây giờ mọi vật đều xoay quanh Neely. Nếu em qua bên đó, lẽ đương nhiên anh sẽ dành một phần thời gian cho em. Anh sẽ muốn chỉ cho em thấy Paris, La Mã, anh sẽ muốn ở bên em. Tức là anh sẽ bỏ bê Neely. Em yêu, anh xin em khoan thứ cho anh. Sau một năm nữa anh có thể trả lại toàn bộ số tiền em đã cho anh mượn trong công việc kinh doanh. Nhưng hiện giờ thì Neely vẫn là trụ cột của văn phòng Ba B và cần phải được chăm sóc một cách cẩn thận.
- Nhưng em chắc chắn Neely sẽ không bực tức em. Chính cô ta đã bảo em nên tạm xa con để đi du lịch.
- Neely…quả thật giờ đây cô ta đã khác trước. Cô ta chỉ nghĩ đến bản thân. Em cần phải hiểu điều đó, Anne à. em chưa hề gần gũi Neely khi cô ta khoẻ mạnh. Chỉ khi nào gặp chuyện không ổn cô ta mới chạy đến tìm em. Lúc bấy giờ cô ta có vẻ nhân hậu…còn lúc này thì thật là quá quắt! Anh phải theo dõi từng giây để giữ cho cô ta không gây sự với người khác, để đảm bảo cho cô ta luôn có mặt đúng giờ. Cô ta đã lấy lại được ý thức về quyền lực của mình. Thậm chí cô ta đã bắt đầu nổi cơn tam bành. May thay anh có thể chế ngự được tất cả, và ta hãy hy vọng mọi việc sẽ diễn tiếp như thế. Nhưng lúc này anh phải dành trọn thì giờ cho cô ta.
Ba tháng kế tiếp quả thật không thể chịu đựng được đôi với Anne. Nàng đã bỏ quá nhiều thì giờ cho bé Jennifer đến nỗi bà vú cảm thấy không có việc gì làm bèn tỏ lời phàn nàn. Nhiều tin tức liên tiếp cho hay sự thành công phi thường của Neely ở nước ngoài. Thỉnh thoảng Lyon mới viết thư, còn điện thoại thì mỗi tuần một lần. Cuốn phim tiến triển tốt đẹp mặc dù họ đã phải quay lại đoạn đầu chỉ bởi vì Neely đã giảm cân quá nhiều. Lyon sẽ về nhà vào cuối tháng Sáu. Rồi một tuần trôi qua không có một tin tức nhỏ nào. Nàng gọi điện thoại liên Đại Tây Dương vào một ngày tháng Bảy. Người tiếp tân ở khách sạn George cho hay Lyon đã rời khỏi khách sạn này đúng một tuần. Không, anh không nhờ chuyển thư đến địa chỉ mới. Cô ta nghĩ rằng anh đã trở về Mỹ. Phải, cô O'Hara cũng đã rời khỏi khách sạn cùng một lúc.
Nàng chết lặng người đi. Phải chăng anh có thể đi về bằng tàu thuỷ. Nhưng tại sao vậy, nếu anh đang tha thiết gặp lại nàng và con. Nàng liền gọi điện thoại cho George. Ông ta có vẻ lẩn tránh. Phải, đáng lẽ Lyon và Neely đã trở về, không, ông ta đã không nghe tin tức của họ trong năm ngày vừa qua. Đêm ấy nàng nằm trên giường và cố xem truyền hình. Không có gì khiến nàng thích thú. Cuối cùng nàng tắt máy và ngồi xem mấy tờ nhật báo buổi sáng. Đột nhiên một tiết mục trong một cột báo nổi bật lên như một bảng hiệu bằng nê ông.

“Nữ ca sĩ huyền thoại vừa trở lại sân khấu một cách phi thường với hình dáng tuyệt trần như xưa, cho hay đó là nhờ người yêu mới của cô. Nhưng câu chuyện tình của cô có lẽ không có được một kết cuộc hạnh phúc. Người yêu của cô chính là ông bầu của cô, người đã thành hôn với một diễn viên truyền hình xinh đẹp.”
Bụng nàng thót lại. Không thể nào như thế này được! Nhưng Lyon đã nói rằng Neely gầy bớt đi rất nhiều. Nàng cảm thấy mình sắp sửa ốm, hoặc ngất xỉu. Khoan đã, nàng tự bảo. Được rồi, có lẽ Neely đã say mê Lyon. Điều đó không có gì khó khăn. Nhưng như thế không có nghĩa là Lyon cần phải quan tâm đến Neely. Có lẽ Lyon đang cố tránh thân cận với cô ta. Rất có thể anh đã từ lâu nhận thức được rằng sự việc này sẽ xảy ra. Điều đó giải thích tại sao anh không muốn cho nàng đi theo anh qua Châu Âu. Có lẽ anh đang cố bảo vệ nàng. Chắc là Lyon đang trải qua một thời gian hết sức khó chịu…Nhưng giờ đây anh đang ở đâu?
Nàng với tay lấy điện thoại và theo một sự thôi thúc không cưỡng lại được, nàng đích thân gọi tới khách sạn Beverly Hills ở California. Nàng cầu nguyện cho mình đã sai lầm. Nàng nghe tiếng nhân viên tổng đài ở đầu giây bên kia. Phải, ông Lyon Burke có tên trong sổ…ông ta đã đến đây ba ngày trước. Không, ông ấy hiện không có mặt trong phòng. Phải, cô O’Hara cũng có tên trong sổ, phòng cô ta không có ai trả lời. Lúc này ở California chỉ mới chín giờ. Lát nữa cô có cần gọi lại hay không. Anne cắt điện thoại và ngã người lên gối. Lyon đã ở Cali ba ngày nay! Thế mà anh không gọi điệnthoại cho nàng! Nàng mặc vội áo và lao vào trong đêm tối.

Rất lâu sau Henry mới mở cửa.
- Lạy Chúa, chuyện gì thế? – ông hỏi bằng giọng ngái ngủ.
Ông buộc lại sợi giây lưng của chiếc áo choàng và dẫn nàng vào trong phòng khách, rồi bảo tiếp:
- Cô ngồi xuống đi. Có vấn đề gì nữa vậy?
Anne như điên cuồng chỉ vào tờ nhật báo buổi sáng trên sàn.
- Ông đã đọc rồi mà! Henry, đừng giở trò ngớ ngẩn với tôi nữa. Tôi vừa phát hiện Lyon đã trở vê từ nhiều ngày nay. Anh ấy đang ở California với Neely. Thậm chí anh ấy không gọi điện thoại cho tôi.
- Ta hãy uống một ly rượu – Henry đề nghị.
- Henry…ông hãy cứu giúp tôi…
Nàng ngồi ủ rũ trên ghế và bắt đầu thổn thức.
Ông trầm tĩnh pha một ly Scotch và mang đến cho nàng.
- Bây giờ cô nên bớt kích động đi và đương đầu với thực tế. Cô muốn cứu vãn cuộc hôn nhân chứ?
- Thế là ông cũng tin chắc chuyện đó?

- Tất nhiên. Tôi đã biết rõ chuyện đó, trong một thời gian.
Nàng không thể nói lên lời. Nàng nhìn chằm chằm vào ông tựa hồ người bạn cuối cùng trên đời đã phản bội nàng.
- Bây giờ cô hãy trưởng thành lên. Đây đúng là một ván bài. Cô phải chọn một trong hai cách. Một là cô có thể bỏ đi với niềm kiêu hãnh nguyên vẹn, hai là, nếu còn tha thiết với chú ấy và có đủ can đảm, cô có thể vượt qua tất cả và làm cho chú ấy trở lại.
- Tôi không thể sống không có Lyon – Nàng nức nở.
- Thế thì cô hãy bắt đầu bằng cách tự kiềm chế. Gây chuyện cãi nhau với chú ấy không khác gì ném chú ấy vào ngay trong vòng tay của Neely.
- Nhưng cô ta mập như heo. Anh ấy không thể quan tâm đến cô ta được.
- Không còn như thế - Giọng của ông có vẻ mệt mỏi – Tôi vừa mới trở về từ miền duyên hải đêm qua. Tôi đã ngẫu nhiên gặp Lyon và Neely ở Chasens. Trông cô ta thật là tuyệt diệu. Cô ta chỉ nặng có 45 ký.
- Neely?
- Tôi chắc đó là nhờ tình yêu. Có lẽ cô ta đã sụt bốn ký rưỡi ở Los Angeles trong chuyến lưu diễn đầu tiên, rồi bốn ký nữa ở San Francisco và Washington, và cuối cùng, ba tháng ở Châu Âu đã đạt kết quả tốt đẹp. Cô ta không ăn gì cả. Tôi đã quan sát kỹ. Cứ như cô ta biến thành khói không biết lúc nào. Nhưng cô ta say mê Lyon như điên dại. Cô ta không ngừng nhìn chú ấy…bám theo chú ấy từng giây từng phút…
Anne úp mặt vào hai bàn tay của nàng.
- Henry, thôi đi. Ông đang định làm gì đấy, giết tôi à?
- Không, tôi đang làm cho cô hiểu sự thật. Một khi đã hiểu rõ, cô sẽ biết phải chiến đấu như thế nào. Vì vậy cô nên nắm vấn đề một cách chính xác. Bây giờ…cô hãy nghiến chặt răng. Đây là một điều đau lòng. Quả thật Lyon đã không xua đuổi cô ta.
- Không…không… - nàng rên rỉ.
- Bây giờ hãy bình tĩnh lại và tìm ra cách giải quyết.
Nàng nhìn ông hoàn toàn không tin.
- Henry, ông điên rồi. Mọi việc đã chấm dứt…
Ông nhún vai.
- Tốt lắm. Tôi sẽ lo việc ly dị cho cô. Lyon sẽ phải trả đầy đủ tiền cấp dưỡng cho cô và đứa con. Tôi chắc chắn chú ấy sẽ đồng ý tất cả.
Nàng bắt đầu thổn thức dữ dội hơn trước nữa.
- Không…không…tôi sẽ không bỏ anh ấy.
- Thế thì hãy lấy lại can đảm. Hãy uống ly rượu của cô đi và chúng ta sẽ tìm ra cách. Cô không phải là người phụ nữ đầu tiên có chồng lăng nhăng và cũng sẽ không phải là người cuối cùng. Cô cần phải tìm hiểu thật rõ cái gì có ý nghĩa nhất đối với cô, Lyon, hoặc niềm kiêu hãnh.

- Không bao giờ có được cả hai ư?
- Không, không bao giờ. Tình trạng nhùng nhằng này rồi sẽ qua đi. Nhưng cô sẽ được chú ấy. Và nếu tôi hiểu cô đúng như tôi nghĩ thì có được một chút của Lyon còn hơn không có gì cả.
- Henry, phải chăng Lyon có thể tôn trọng tôi nếu anh ấy biết tôi sẽ chấp nhận việc này?
- Đúng thế đấy – ông nóng nảy – Chú ấy phải không bao giờ biết được là cô đã biết. Nếu không, cô sẽ chỉ còn nước xin ly dị. Đó chính là điều Neely mong đợi. Cô hãy lưu ý…Lyon đã dấn thân vào một cách tự nhiên. Cô phải nhận thức được như thế. Đây là một vấn đề dễ làm điên đầu lên và đã xảy ra đúng lúc Lyon cần một cái gì đó giống như thế cho cái "tôi" của chú ấy. Chú ấy là một con người thích sáng tạo. Chú ấy có cảm tưởng đã bị cô đánh lừa, làm cho chú ấy cạn nguồn sáng tạo và dùng thủ đoạn đẩy chú ấy vào nghề nghiệp mới này. Điều rắc rối là…nếu quả thật chú ấy muốn làm gì thì không có một ai có thể ngăn cản được. Nhưng giờ đây chú ấy lại đang sáng tạo. Từ một đống thịt chú ấy đã tạo ra một minh tinh thon thả, sống động, một nữ minh tinh dường như phụ thuộc vào chú ấy từng hơi thở. Chú ấy có cái ý thức ấy hơn cả sự thật. Đó là một ý thức cao cả về quyền lực. Không một người đàn ông nào cưỡng lại được cảm tưởng đó. Và Neely nô đùa trong tay chú ấy bằng cách giả vờ yếu đuối. Cô ta yếu đuối như một con rắn hổ mang, nhưng chú ấy lại không thấy như thế. Đối với Lyon, cô là một người mạnh mẽ, là một tư bản tầm cỡ. Thật ra, Anne, cô không mạnh bằng một nửa của Neely – nhưng những người như Neely của thế gian này đều không thể huỷ diệt được – nhưng với tính chững chạc và lòng tự tin, cô đã làm cho Lyon cảm thấy mình không ra dáng là một người đàn ông như khi chú ấy đứng trước Neely. Có lẽ chú ấy có cảm tưởng cô đã cắt xén chú ấy, không phải chỉ một lần, mà tới hai lần. Lần đầu tiên khi cô từ chối không chịu bỏ thành phố mà đi theo chú ấy, và giờ đây khi cô mua cả một cơ sở kinh doanh cho chú ấy.
- Giá mà ông không kể chuyện đó cho Neely nghe – nàng than vãn.
- Lúc đó là cuối tháng 12. Cô và Lyon đang sống hạnh phúc và Neely là bạn thân nhất của cô, hoặc tôi đã tưởng như thế. Cô ta tìm đến tôi bởi vì cô ta biết cô nghe lời tôi. Cô ta muốn tôi thuyết phục cô cùng đi lưu diễn, sau khi cháu bé chào đời. Cô ta nức nở, thề thốt sẽ không đi nếu không có Lyon. Cô ta bảo cô sẽ không chịu nghe lẽ phải, bởi vì cô đã là một nhà triệu phú nên đâu có cần gì tới cái văn phòng luật sư kia, và có lẽ cô muốn Lyon nghỉ việc. Do vậy tôi đã giải thích cô ta đã nghĩ sai, và chính tiền bạc của cô đang được đầu tư vào văn phòng. Tóm lại tôi đã định thế nào cũng phải nói với Lyon trong một thời gian ngắn. Tôi làm sao biết được một người như Neely mà lại lợi dụng sự việc như thế để chống lại cô? Chúa ơi, cô có hay biết bao nhiêu

lần Neely đã bảo tôi cô ta đã mang ơn cô suốt cả đời? Chính cô đã mang cô ta đến với vở Đụng phải Trời bằng cách nhờ Lyon can thiệp. Chính cô đã bàn với Gil Case về việc lấy cô ta thay thế cho Terry King. Chính cô đã trả viện phí cho cô ta tại Haven Manor. Tôi không bao giờ nghĩ Neely sẽ là người chống đối cô, chứ đừng nói gì đến chuyện giành giựt Lyon. Đó là một sai lầm lớn về phần tôi, nhưng tôi đã hành động với những ý định tốt đẹp nhất. Và giờ đây thì điều cần thiết đối với cô là đương đầu với thực tại. Ở bên cạnh cô, Lyon không có cảm tưởng như một con người xuất sắc…thế rồi Neely xuất hiện và đưa chú ấy lên những đỉnh cao mới. Cô sẽ chỉ cần chờ đợi cho tới khi tất cả sụp đổ.
- Bằng cách nào? – Nàng khẩn cầu.
- Bằng cách ngồi yên. Cô hãy ngừng chơi trội, và trở nên một con người bình thường. Cứ để cho con rắn hổ mang trong Neely xuất đầu lộ diện, Lyon không phải là kẻ khờ khạo – Ông ngừng lại một giây – Cô thừa biết, chuyện của cô và Lyon đã sai lầm ngay từ đầu. Nhưng cô đã muốn chú ấy. Đồng ý, cô đã chiếm được chú ấy. Và cô đã chịu đựng quá mức đến nỗi giờ đây phải chịu thua. Hành động thích hợp nhất của cô là làm như không có chuyện gì xảy ra cả]. Sẽ không dễ dàng, nhiều lúc còn như không thể chịu được, bởi vì Neely sẽ càng ngày càng sôi sục hơn trước khi nguội xuống. Nhưng nếu cô có thể kiên trì, chu trình tự nó sẽ đảo ngược. Và nhất định cuối cùng chú ấy sẽ căm ghét Neely. Cô ta sẽ tìm cách khống chế chú ấy. Chắc chắn cô đã nghe Ted Cassablanca rêu rao. Cô ta sẽ vô cùng ngọt ngào và mềm mỏng trong thời gian đầu, nhưng như tất cả các minh tinh, cô ta sẽ dần trở nên ngạo ngược. Đúng lúc, nếu cô có thể sống với nhiều nghị lực, cô sẽ trở thành người phụ nữ nhân nhượng đã bị chồng bạc đãi, và chú ấy sẽ cảm thấy mình là kẻ có tội và cần phải che chở cho cô. Cuộc hôn nhân sẽ bị méo mó đi một chút, và trong thời gian này thậm chí cô không muốn chú ấy, nhưng nếu chịu đựng nổi, cô sẽ giữ được chú ấy. Đây sẽ là một cuộc chiến đấu bằng cân não, nhưng tôi nghĩ cô có thể làm được việc này.
- Tôi sẽ cố - Nàng mệt mỏi bảo – Henry…thế giới của tôi đã sụp đổ. Tôi nghĩ đêm nay có lẽ tôi sẽ uống viên đầu tiên.
- Viên gì?
- Seconal – nàng yếu ớt mỉm cười – Jennifer và Neely thường gọi đó là những con búp bê. Cho đến nay tôi chưa hề uống viên nào, nhưng tôi nghĩ đêm nay sẽ phải uống một viên. Tôi không biết phải kiếm ở đâu bây giờ.
Ông liền đi đến tủ thuốc và trở lại với một cái lọ.
- Đây…Đủ dùng cho hai tháng. Tôi vừa lấy uống một viên.
Nàng lại mỉm cười một cách yếu ớt.
- Cả ông cũng vậy sao?
- Đã hai chục năm nay rồi. Đó là trang bị chuẩn cho cái nghề này. Cô hãy

uống một viên và lên giường nằm. Đừng hút thuốc lá. Nếu trước đây cô chưa bao giờ uống, nó sẽ có tác dụng rất nhanh.
Nàng lấy chai thuốc và ra về. Hai chân nàng nặng như chì và trong suốt thời gian đi taxi, những hình ảnh khó chịu về Neely và Lyon lướt qua tâm trí nàng.
Về tới nhà, nàng đứng trong buồng tắm và nhìn sững cái chai một lúc. Chai đựng đầy những viên thuốc lóng lánh màu đỏ. Nàng đổ hết ra và đếm lại. Sáu mươi lăm. Nhất định Henry đã tin tưởng nàng. Phải rồi, tại sao không? Nàng sẽ không đời nào chịu bỏ cuộc. Nàng có một đứa con đang cần đến nàng và có một người chồng mà nàng phải giành giựt lại. Tất cả những gì nàng muốn chỉ là một vài giờ giải thoát khỏi thực tế, một vài giờ xoá sạch cơn ác mộng đột nhiên ập tới. Nàng nuốt một viên thuốc. "Được rồi búp bê bé bỏng, tao sẽ xem mày khao tao một chầu như thế nào." Nàng lên giường nằm và nhặt mấy tờ báo nàng đã liệng trên sàn. Nàng bắt đầu đọc, mười phút sau các dòng chữ bắt đầu mờ đi. Nàng có cảm giác vô cùng tuyệt diệu. Đầu óc nàng trở nên thanh thoát dần…mắt nàng nhắm lại…Tuyệt thật…nàng sắp sửa ngủ. Ngày mai nàng sẽ tính toán mọi việc.

Một tuần sau Lyon mới về nhà. Anh bảo họ đã đi theo con đường vòng và ghé lại California. Nàng làm bộ ngạc nhiên. Anh nhìn nàng một cách khác thường.
- Em muốn nói em không biết anh đã ở Los Angeles sao?
- Em làm sao mà biết được? – nàng hỏi – Em đoán chừng anh đã ở lại Châu Âu.
Anh ngoảnh mặt đi, nhưng không đủ nhanh để nàng không trông thấy vẻ kinh ngạc trong đôi mắt anh. Anh đã tưởng khi trở về sẽ gặp chuyện lôi thôi, phải mất nhiều lời giải thích, thế mà lại không cần phải nói gì cả. Họ ăn tối ở tiệm Colony và trải qua đêm đầu tiên với nhau. Nàng dịu dàng và nhiệt tình trong lúc làm tình. Thật là khó khăn, nàng muốn cào cấu anh để chứng tỏ rằng anh thuộc về nàng. Nàng bị hành hạ bởi những hình ảnh về anh và Neely trên giường, nhưng bằng cách này hay cách khác, nàng cố xua đuổi những ý nghĩ đó đi và trở lại với cảm giác say mê trong vòng tay của anh. Họ đã sống với nhau năm ngày tuyệt vời. Nàng gần như tin rằng không có chuyện gì bất ổn xảy ra, rằng bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đi vào quá khứ. Thế rồi Neely xuất hiện. Cô ta đã ký hợp đồng đóng mười phim, mỗi tháng một cuốn cho đài truyền hình và cô bắt đầu phải đóng vào tháng Chín. Nhưng còn cả tháng Bảy không có việc gì làm, cô đến New York để giải trí. Hôm ấy là một ngày thứ Năm. Anne không hay biết gì về việc Neely đã đến. Nàng và Lyon đã có vé đi xem hát và sau đó có một cuộc hẹn tại tiệm Copa với viên đại lý của một nam ca sĩ mới. Dường như bất cứ viên đại lý nào đến

thành phố cũng cố tìm cho khách hàng của mình một hợp đồng để trình diễn chung với Neely.
Lúc năm giờ cô thư ký của Lyon gọi điện thoại. Ông Burke đã được mời đi dự một cuộc họp với các nhà tài trợ nên không thể đi xem hát được. Anh nhờ Bud Hoff dẫn nàng đi, sau đó sẽ gặp họ tại tiệm Copa.
Anne không hề nghĩ có bất cứ chuyện gì mờ ám. Nàng chơi đùa với con, tắm một cách thong dong và thay quần áo chờ Bud đến và đưa nàng đi xem hát. Họ đến tiệm Copa, nơi đó viên đại lý đang chờ, giữ một bàn thượng hạng trên ban công. Anne giải thích rằng Lyon đang bận việc và sẽ đến gặp họ sau.
Viên đại lý gật đầu.
- Tôi sợ anh ấy bận bịu với Neely vừa đến đây hôm nay.
Nàng cảm thấy mặt nóng lên nhưng vẫn gượng gạo nở một nụ cười bình tĩnh.
- Ô phải, đúng thế…Neely tới đây lúc mấy giờ vậy Bud? – nàng hỏi, cố gắng gây ấn tượng rằng tin tức đó không có gì đáng ngạc nhiên.
Bud có vẻ khó chịu.
- Vào khoảng 12 giờ trưa thì phải.
Anne gọi một ly rượu.
- Tội nghiệp Lyon. Anh ấy đang hy vọng cô ta sẽ ở lại Arizona với hai đứa con của cô ta.
Phải chăng Bud và viên đại lý đã đưa mắt nhìn nhau hay là nàng tưởng tượng? Lúc này có bao nhiêu người biết rõ sự thực?
Nàng cố giữ bình tĩnh để xem cuộc trình diễn và bày tỏ lời khen ngợi người ca sĩ. Chiếc ghế trống của Lyon tựa hồ đang cười giễu nàng. Nụ cười không rời khỏi mặt trong lúc nàng bày tỏ lời xin lỗi của người vợ về sự vắng mặt của người chồng. Nàng có thể thấy rõ viên đại lý thất vọng như thế nào, nhưng nỗi khổ sở của anh ta đâu có thấm gì với nỗi đau của nàng.
- Có lẽ vừa xảy ra chuyện gì đó với cuộc trình diễn của Neely. Cô ta quá tin cậy vào Lyon. Tôi chắc anh ấy lấy rất làm tiếc vì đã không xem được cuộc trình diễn này, nhưng Bud sẽ tường thuật lại đầy đủ với anh ấy, phải không Bud?
Tất nhiên Bud sẽ làm công việc đó. Giữa hai người đàn ông lại có một cuộc trao đổi bằng ánh mắt.
Tới ba giờ sáng Bud mới đưa nàng về nhà. Nàng biết Lyon vẫn chưa về. Nàng nhón gót bước vào hôn con rồi đắp chăn cho nó. Bé Jennifer yêu quý với mái tóc đen và đôi mắt xanh như cha nó. Nó xinh đẹp quá. Nàng cảm thấy nước mắt trào ra và cổ họng nghẹn lại…Không, nàng phải bình tĩnh khi Lyon về nhà. Không được có một giọt nước mắt. Nàng phải tin bất cứ chuyện gì anh sẽ kể cho nàng nghe.

Lúc năm giờ sáng nàng nhón gót đi ra phòng khách. Không chừng anh đã về nhà và không muốn quấy rầy nàng. Có lẽ anh đang ngủ trong phòng làm việc…Nhưng cả hai phòng khách và phòng làm việc đều trống trơn. Lạy Chúa, tại sao Lyon lại thế? Và Neely…mày làm sao có thể xử sự như vậy đối với tao? Nàng bước vào phòng tắm và uống một viên thuốc màu đỏ - nàng đã uống mỗi đêm một viên trong một tuần cho đến khi Lyon trở về. Nàng có cảm nghĩ rằng đây là vật duy nhất giúp cho nàng lành mạnh. Nàng đã không uống một viên nào khi anh trở về. Nhưng bây giờ lại phải tiếp tục thôi, nàng nghĩ. Cảm tạ Chúa về những viên thuốc đáng yêu màu đỏ này. Chúng khiến cho nàng có thể chịu đựng những đêm dài. Ban ngày dễ chịu hơn nhờ đứa bé và nàng vẫn có thể ăn bữa trưa như thường lệ với Henry hoặc gặp nhiều người quen một cách ngẫu nhiên.
Nàng quen biết nhiều phụ nữ thường ăn trưa tại nhà hàng "21`" hoặc Little Club và họ cũng muốn lấp kín những ngày nhàn rỗi. Đó là vợ các trợ tá của Lyon, vợ các viên giám đốc hoặc các khách hàng. Nhưng nàng không hề thiết lập một tình bạn thân thiết với bất kỳ một phụ nữ nào kể từ khi quen biết Neely và Jennifer. Người ta chỉ có bạn bè thân thiết hồi còn trẻ, lúc đã ba mươi tuổi lại còn khó kết bạn hơn nữa, vì không có nhiều hy vọng, ước mơ và mong đợi để san sẻ với nhau. Song lẽ, vẫn luôn luôn có một người nào đó để lấp kín một buổi chiều, để ăn trưa hoặc đi mua sắm. Nhưng những đêm trường? Bé Jen và cô Cuzins ngủ đã say lắm, mà nàng vẫn nằm thao thức, nghĩ đến Lyon, tưởng tượng anh, khuôn mặt anh, nụ cười của anh…và hình dung anh đang ở bên Neely. Khi nào không thể chịu đựng được nữa, nàng chạy đi tìm giải thoát cho tâm hồn bằng viên thuốc màu đỏ xinh xắn đáng tin cậy. Chẳng bao lâu hình ảnh của Neely và Lyon tan biến vào cõi hư vô bằng một giấc ngủ không mộng mị. Tuần lễ đó đã trôi qua như thế đấy. Và giờ đây mọi việc lại đang bắt đầu. Nàng nằm trên giường và tự hỏi Neely dự tính ở lại đây bao lâu. Có lẽ vài ba ngày. Căn phòng bắt đầu trôi đi. Cảm tạ Chúa, viên thuốc đang gây tác dụng.
Nàng không biết mình đã ngủ trong bao lâu nhưng mơ hồ nhận thức được sự hiện diện của Lyon, cử động yên lặng của anh trong phòng. Nàng cố mở mắt ra…Trời đã sáng. Anh đang ở trong buồng tắm.
- Lyon?
Nàng ngồi dậy, nàng nhìn đồng hồ: đã tám giờ! Có phải anh vừa về? Nàng trông thấy bộ com lê của anh trên ghế.
Anh bước ra khỏi buồng tắm trong chiếc quần ngắn, mỉm cười:
- Anh rất tiếc vì đã đánh thức em.
- Mấy giờ rồi?
- Tám giờ. Anh đang mặc áo quần.
Anh nhanh nhẹn bước qua phòng và ngồi lên chiếc giường còn nguyên để

che giấu mặt nệm phẳng phiu! Đúng là anh đang cố che giấu vờ như đã ngủ ở nhà!
- Em đi ngủ lúc mấy giờ? – Anh hỏi tự nhiên trong lúc mang giày.
- Vào khoảng ba giờ - nàng nói dối.
Viên thuốc chết tiệt, nàng có cảm giác ngồi không vững.
- Anh về nhà lúc bốn giờ - Anh nhẹ nhõm nói – Em đang ngủ rất say.
Nàng ngã người lên gối.
- Neely đã đến thành phố - Anh nói trong lúc mặc chiếc áo sơ mi mới.
- Phải, Bud đã cho em biết.
Nàng biết anh đang theo dõi phản ứng của nàng. Nàng nhắm nghiền mắt lại.
- Cô ta đến gặp anh và các nhà tài trợ, muốn thay đổi một số điểm về mặt khuôn khổ, và giải quyết dứt khoát các vấn đề còn lại. Phải mất mấy tiếng đồng hồ mới kết thúc được.
- Cho tới bốn giờ sáng hay sao? – nàng vẫn nhắm mắt.
- Rồi kế đó dù đã trễ anh vẫn phải đi ăn với các nhà tài trợ. Anh phải xoa dịu họ..rồi Ted Kelly…Chắc em biết anh ta thích uống rượu như thế nào. Ô, phải rồi, em chưa gặp, anh ta mới vào làm. Anh ngồi với anh ta ở tiệm P.J. tới ba giờ rưỡi, cố giữ cho anh ta bớt quậy. Anh định gọi điện cho em ở tiệm Copa, nhưng anh ta đòi đi gặp hai vợ chồng mình cho kỳ được, mà lúc đó thì đã say khướt rồi, anh chỉ còn nước ngồi trông nom anh ta. Tạ ơn Chúa, tiệm P.J. đóng cửa lúc bốn giờ. Anh đi thẳng về nhà.
Ôi lạy Chúa, mình không thể chịu đựng như thế này được nữa, nàng thầm bảo. Mình phải hét lên. Nhưng nàng cắn chặt môi và vẫn giữ im lặng.
- Em đã tỉnh ngủ hẳn rồi chứ, em yêu?
Khi nàng yếu ớt gật đầu, anh mỉm cười nói tiếp.
- Phải tạm gác một phần chuyện riêng tư để anh giải quyết xong vụ này. À, đêm nay em hãy cố thu xếp một chuyện gì đó để ở bên cạnh một bạn gái của em, anh phải đưa Neely và một số người trong văn phòng xuống khu Village xem mấy tiết mục.
Lúc này thì nàng đã tỉnh hẳn.
- Em không thể đi theo được à?
- Em sẽ không thích thú gì đâu – Anh nói nhanh – Hơn nữa đây là công việc kinh doanh, không một gã nào trong bọn mang vợ theo. Nếu có em, cuộc họp sẽ biến thành một buổi liên hoan lớn vì ai cũng mang vợ đến.
- Nhưng Neely cũng có mặt ở đó kia mà? – nàng cãi.
Anh có vẻ ngạc nhiên.
- Lẽ tất nhiên. Đó là công việc biểu diễn của cô ta mà. Neely cần phải xác nhận tiết mục nào nên tiếp tục…
Rồi anh mỉm cười nói tiếp.
- Anh nghe tiếng Jennifer. Dường như nó vừa kêu "ba ba". Anh nghĩ anh sẽ

gặp người đẹp của chúng ta trong bữa điểm tâm. Bây giờ em hãy ngủ đi.
Nàng không thấy anh suốt năm đêm liền, mặc dù có nghe tiếng anh về nhà lúc sáng sớm để thay quần áo. Một đôi khi nàng đã thức giấc nhưng giả vờ tin rằng anh vừa mới ngủ dậy. Anh cẩn thận làm nhàu tấm áo gối mỗi lần trở về, và luôn luôn có một lời bào chữa đầy đủ, lý do xác đáng – nhiều tiết mục khác cần phải xem, một cuộc họp ở văn phòng, một buổi thâu băng với Neely, nghe những bài ca cho chương trình biểu diễn mới. Và đêm đêm nàng lại uống những viên thuốc màu đỏ để chìm vào cõi lãng quên đầy nhân ái.
Vào ngày thứ sáu nàng gặp phải cơn khủng hoảng mới. Anh vừa đi. Anh lại đi tới Ted Kelly, anh bảo. Chỉ có hai người. Nàng giả vờ tin lời anh và ấn sâu đầu xuống mặt gối. Nhưng nàng không thể nào ngủ trở lại, nàng bước vào phòng tắm và uống thêm một viên thuốc.
Tới một giờ chiều nàng mới tỉnh dậy. Nàng bấm chuông gọi người hầu gái và bảo không cảm thấy được khoẻ, cho nên nàng sẽ ăn bánh mì nướng và uống cà phê ngay tại giường. Người hầu gái mang khay vào cùng các nhật báo buổi chiều. Nàng vẩn vơ mở một tờ, giở tới trang có nhiều hình và bỗng trông thấy một bức ảnh lớn của Neely và Lyon. "Cô Neely O'Hara đang khiêu vũ tại El Morroco với ông bầu riêng của cô, Lyon Burke."
Neely có vẻ tươi tắn. Nàng giật mình nhận ra đã không gặp Neely..bao nhiêu lâu rồi? Trước ngày sinh…có lẽ cách đây tám chín tháng. Neely thậm chí không tìm cách che giấu chuyện yêu đương của cô với Lyon. Không hề, cứ trông cái cách cô ta nhìn Lyon rạng rỡ, tươi cười. Và Lyon cũng có vẻ sung sướng. Ôi lạy Chúa, phải làm gì bây giờ? Anh bị bắt quả tang phạm tội nói dối. Giá mà anh đã không nói với nàng rằng anh đi với Ted Kelly. Nàng liền quay số điện thoại của Henry.
- Cô hãy liệng tờ báo đi, đừng đem chuyện đó ra đối chất với chú ấy. Rất có thể cô đã không trông thấy tờ báo.
- Henry, tôi không thể tiếp tục như thế này – nàng nức nở khóc – Tôi không thể…
- Cô hãy đến đây, Anne – Ông năn nỉ - Chúng ta sẽ cùng nhau bàn luận.
Henry vừa đi tới đi lui vừa nói.
- Tôi không nghĩ cô ta sẽ trơ tráo đến thế. Tôi vẫn nghĩ đó chỉ là trong thời gian lưu diễn. Tôi tưởng cô có thể cô đơn đôi chút, nhưng không ngờ cô lại bị trêu ngươi đến mức này.
- Tôi có thể làm gì được bây giờ? Nhất định tôi sẽ là trò cười cho cả thành phố này. Thậm chí tôi cũng không thể đi ăn trưa. Mới hôm qua tôi còn nói rằng Lyon mong cho Neely trở về California, rằng anh ấy ghét đóng vai vú em uỷ mị. Tôi đã nói như thế trước mặt ba người đàn bà trong lúc ăn trưa, và họ cùng cười khúc khích. Bây giờ tôi thậm chí không thể giữ được thể diện

của mình được nữa.
Nàng nhặt tờ báo lên.
- Tôi sẽ gọi cho Lyon thử xem…Nói chuyện như một người bạn, không để lộ cô đang ở đây. Cô hãy xem tôi có thể làm được gì nhé?
Nàng lắc đầu.
- Lyon sẽ biết. Anh ấy biết ông là người duy nhất tôi tin cậy.
Đột nhiên ông với tay lấy máy điện thoại.
- Ông định làm gì thế?
- Tôi định gọi cho Neely. Tôi sẽ giả vờ khuyên bảo cô ta một đôi điều cần thiết. Cô hãy đi vào phòng ngủ và nghe bằng máy phụ để trong đó.
Nàng theo dõi trong lúc ông mất mấy phút để khen ngợi về dáng người mới và sự thành công của cô ta. Cuối cùng ông đi thẳng vào vấn đề.
- Neely, tôi vừa xem báo buổi chiều. Lyon Burke liên quan gì trong vụ này vậy?
Anne không thích sắc mặt của ông. Nàng liền đi vào phòng ngủ và lặng lẽ nhắc máy phụ lên. Neely đang nói:
- Này Henry, tôi quý mến ông nhưng ông đừng xen vào chuyện này.
- Neely – ông trầm tĩnh bảo – Tôi bất kể cô cảm nghĩ như thế nào. Cho dù nghĩ mình không cần phải nhớ ơn Anne, cô vẫn còn phải giữ gìn tiếng tăm đối với công chúng. Tất cả mọi người đều biết Lyon đã thành hôn với Anne. Cho đến nay chỉ có một vài lời bóng gió trên báo chí, nhưng chuyện này thì…Xét cho cùng những người tài trợ của cô chắc chắn không muốn xảy ra chuyện tai tiếng, mà Lyon thì đang sống với Anne.
- Sống cái quái gì – Neely gằn giọng – Anh ấy mãi tới sáng mới về nhà để thay đổi áo quần. Anh ấy đang chờ đợi, đang hy vọng bị cô ta bắt quả tang. Nhưng cô ta chỉ biết ngủ.
- Có lẽ chỉ có cô mới nghĩ chú ấy muốn bị bắt quả tang.
- Điên khùng! Đêm nào anh ấy cũng ở bên tôi. Khi người ta chụp ảnh chúng tôi ở tiệm Morroco đêm hôm qua, thậm chí anh ấy còn bảo "Có lẽ như thế này là tốt nhất. nếu bức ảnh được đưa lên mặt báo, tất cả sự thật sẽ được lộ rõ ra." Đó chính là lời anh ấy đã nói. Anh ấy chỉ ngại nói thẳng việc này ra với Anne, anh ấy sợ cô ta sẽ không kiềm chế được. Và…(Neely ngập ngừng) anh ấy…thương đứa con của họ.
- Neely, rồi cô sẽ phải hối tiếc về chuyện này – Henry bảo – Cô không thể vươn tay ra và lấy những gì cô muốn mà không thèm quan tâm gì đến cảm nghĩ của người khác. Mọi người đều phải bị quả báo.
- Tôi không phải là mọi người! – Cô hét lên, giọng the thé – Và đây là lúc tôi lấy những gì tôi muốn. Ông có biết tại sao không? Vì suốt đời tôi, tôi đã làm vật hy sinh. Ngay cả khi còn bé… ban nhạc Gaucheros vô tài bất tướng đó đã không biết nhảy, chính tôi đã giữ vai trò phối hợp hành động. Ông anh rể

của tôi hiện giờ là nhân viên kiểm tra của tiệm Macy, anh ấy đã không bao giờ giữ vững được vai trò điều phối sau khi tôi ra đi. Tôi đã làm giàu cho phim trường và sau đó họ vả vào mặt tôi. Nhưng không có gì có thể tiêu diệt được tôi. Ông thừa biết không một ai giống như tôi. Tôi không phải kiếm sống bằng những luật lệ thối tha do những người tầm thường làm ra, bởi vì tôi không tầm thường. Không có gì tiêu diệt được tôi, xin nói cho ông biết. Demerol, thuốc viên, trại khùng, sức nặng…cũng thế thôi. Nhưng Lyon đã đánh thức bản năng của tôi. Tôi không cần ăn khi có Lyon ở bên cạnh. Giờ đây tôi có thể uống rượu và thuốc gầy, thậm chí thuốc ngủ mà vẫn khoẻ mạnh. Mẹ kiếp, Henry, tài năng của tôi làm cho cả thế giới phải sung sướng. Và Lyon làm cho tôi được sung sướng. Chẳng lẽ tôi không có quyền được sung sướng hay sao? Lyon và tôi, Anne là cái quái gì?
- Chỉ là người bạn tốt nhất suốt đời cô.
- Điều đó thì đúng. Ông phải biết cô ta may mắn lắm mới được tôi nhường cho khoảng thời gian ban ngày. Tại sao cô ta lại không thích có tôi ở gần? Tôi có nhiều sắc thái đặc biệt. Tôi là một minh tinh. Cô ta là cái quái gì khi ông nhận cô ta vào làm việc ở văn phòng. Ngay cả khi còn là một đứa bé, tôi đã khôn lanh hơn. Tất nhiên cô ta có được một bộ dạng kiểu cách, nhưng chỉ có thế thôi. Và giờ đây cô ta là ai? Một con người tầm thường keo kiệt bán thuốc đánh móng tay trên đài truyền hình và và ăn ngủ với một lão già tiều tuỵ suốt hàng chục năm. Rồi cô ta dùng tiền của ông ta để mua chuộc Lyon và giờ đây cô ta muốn đóng vai hoa hậu Thanh Cao, Đức Mẹ Maria với Chúa hài đồng. Phải rồi, tôi không được ai hiến dâng tiền bạc bởi vì gò má tôi quá cao. Tôi kiếm được tiền là nhờ tài năng của tôi Cô ta đã dành trọn cuộc đời dụ dỗ đàn ông nhờ có bề ngoài xinh đẹp. Lúc này cô ta đã 38 tuổi rồi, và tôi 34, nhưng bề ngoài của tôi không có gì quan trọng. Nhưng tôi không bao giờ sống nhờ bề ngoài. Nếu ông là một người bạn của Anne, xin ông hãy bảo cô ta trả tự do cho Lyon. Rồi cô ta có thể sửa sang lại mặt mày và không chừng Kevin Gillmore hoặc một gã ngớ ngẩn nào đó sẽ cưu mang cô ta. Cô ta luôn luôn xuất sắc trong việc quyến rũ các triệu phú kia mà!
Rồi với một tiếng khịt mũi, Neely dằn mạnh ống nghe xuống.
Anne chầm chậm đặt ống nghe lên giá. Nàng bước tới trước tấm gương. Những đường nét thanh tú hôm nay dưới mắt nàng biến thành sâu hoắm, và chung quanh miệng nàng những vết nhăn nhỏ trông thật rõ. Buồn cười quá, quả thật nàng chưa bao giờ nghĩ tới mối liên hệ giữa bề ngoài của nàng với Lyon, nhưng…
- Cô hãy ra khỏi tấm gương đó! (Henry đã vào phòng) Cô bé quỷ quái đó đã có nhiều quầng đen phía dưới mắt và chạy xuống tận cằm. Và tôi vui mừng khi nghe cô ta có thể uống rượu lại. Gan của cô ta đã hết thuốc chữa.
Anne bắt đầu run rẩy. Henry liền nắm lấy tay nàng và giữ chặt nàng.

- Nào, cô ta chỉ nói để gây tác dụng. Cô ta biết tôi sẽ kể lại cho cô nghe.
- Có lẽ cô ta nói đúng Henry à. Có lẽ Lyon muốn rút ra.
- Lyon đã nói gì đâu. Cô hãy nghe tôi, Anne…Cô đã nói với tôi, chú ấy làm nhàu mặt giường. Tối thiểu chú ấy vẫn còn nói dối với cô. Chú ấy vẫn còn tìm cách bào chữa.
- Cảm ơn vì những ân huệ nhỏ bé đó – Anne thổn thức.
- Cô nên kiên nhẫn, Anne à. Neely bảo không có gì có thể tiêu diệt được tài năng của cô ta. Không gì có thể…ngoại trừ Neely. Cô ta sẽ tự tiêu diệt…Cô cứ mở mắt ra mà xem.
Nàng lắc đầu.
- Đã cùng đường rồi. Tôi không thể nào chịu đựng thêm được nữa.
- Cô có thể lắm chứ, và cô sẽ vượt qua được.
Lyon thậm chí đã không gọi điện thoại để xin lỗi đêm hôm ấy. Anh chỉ không về nhà. Nàng sắp sửa uống thuốc lúc 12 giờ khuya thì nghe con khóc. Jen là một đứa bé ngoan, thường lệ nó ngủ suốt đêm. Chắc phải có gì không ổn. Chúa ơi, đêm nay cô vú em lại nghỉ phép. Nàng vội vàng vào trong phòng riêng của con. Đứa bé đỏ bừng mặt và đang la hét. Anne bồng nó ra khỏi nôi. Nàng tìm xem có chiếc kim găm nào bung ra không. Người Jen ướt đẫm nhưng không có gì đâm vào nó. Nàng thay tã cho con và cho nó uống một chút nước đựng sẵng trong chai nhưng Jen nhất quyết không chịu và gào lớn hơn. Da nó nóng hổi. Rất có thể nó đang mọc răng. Nàng chà Paregoric lên trên hàng lợi nhỏ xíu. Vú em đã chỉ cách đó cho nàng nhưng đứa nhỏ vẫn khóc rưng rức. Rồi để cho an tâm, nàng lấy nhiệt độ cho con. Ba mươi chín độ tư! Nàng hối hả bồng con theo hàng lang đến đập cửa phòng người hầu gái. Người đàn bà hãy còn ngái ngủ sốt sắng mặc chiếc áo choàng và dỗ đứa bé đang kêu la trong lúc Anne gọi điện thoại cho bác sĩ. Hôm ấy là thứ Sáu, và phòng khám bệnh cho hay ông ta đã đi nghỉ cuối tuần cách xa thành phố. Họ cho nàng số điện thoại của vị bác sĩ đổi phiên. Phòng khám của ông này lại cho hay ông ta chưa đến nhưng có thể liên lạc trong vòng một giờ nữa. Ôi lạy Chúa, nàng nghĩ, mình biết làm gì bây giờ? Lyon đang ở đâu? Nàng gọi điện thoại cho Henry, nhưng tiếng chuông reo không ngừng chứng tỏ ông ta cũng đi vắng. Tất nhiên, ông ta có một ngôi nhà ở đâu đó tại Westport. Phải chăng tất cả mọi người đều đi vắng?
Một cách quả quyết nàng quay số điện thoại của khách sạn nơi Neely đang trú ngụ. Nàng thông báo tên mình cho cô tổng đài. Một lát sau Neely trả lời.
- Neely – Anne cố nói bằng một giọng tự nhiên và bình tĩnh – Có Lyon ở đó không?
- Không.
- Tao phải tìm cho ra anh ấy. Có chuyện khẩn cấp.
- Được…(Neely ngáp). Nếu anh ấy gọi điện thoại tới, tao sẽ cho anh ấy hay.

- Neely, đứa bé đang bị đau.
- Mày hãy gọi điện thoại cho bác sĩ.
- Tao đã gọi. Ông ta đã đi nghỉ cuối tuần ở xa. Đứa bé cứ la khóc mãi và bị sốt rất cao.
- Này, đừng hoảng sợ. Bọn trẻ con vẫn thường sốt cao, phần lớn không sao hết. Mày chỉ cần cho nó uống một nửa viên aspirin.
- Nhưng nếu Lyon gọi điện thoại tới, mày nhớ cho anh ấy biết nhé.
- Tất nhiên, tất nhiên. Bây giờ chúc mày ngủ ngon. Ngày mai tao phải thâu băng. Tao phải ngủ đây. Hai đứa con của tao vẫn thường bị sốt cao…nhưng không sao hết.
Neely đã đặt ống nghe xuống.
Nàng tin Neely. Ngay cả Neely cũng không thể vô tình như thế. Lạy Chúa, Lyon đang ở đâu?
Neely nhấc ống nghe lên và yêu cầu không được để ai quấy rầy cô. Lyon đang ở nơi quỷ quái nào? Ồ phải, anh đang ở tại khách sạn với các nhà cải biên, viết lại lời ca mới cho bài hát chủ đề của cô. Anh đã nói sẽ ở lại đó cho tới hai giờ, rồi anh sẽ ghé thăm cô. Cô có nên gọi điện thoại cho anh hay về đứa bé? À, không có gì đâu. Bọn trẻ con vẫn thường lên cơn sốt. Đây chỉ là Anne lợi dụng chỗ dựa độc nhất của nàng đôi với anh. Một phụ nữ có thể trở nên liều lĩnh đến mức nào? Được lắm, cô sẽ không bị bịp đâu. Cô sẽ ngủ khi Lyon ghé thăm. Lúc bấy giờ cô có thể báo tin cho anh. Phải, cô sẽ để lại một bức thư ngắn trên gối cho hay cô đã uống thuốc lúc 12 giờ. Xem nào, lúc này đã 11 giờ 15. Nếu say thuộc lẽ tất nhiên cô sẽ quên cú điện thoại của Anne khi anh đến đây. Có lẽ anh chỉ đi ngủ. Hoặc không chừng nếu cô ngủ anh sẽ về nhà thăm bà vợ thối tha và đứa bé. Ồ cần quái gì. Cô nuốt ba viên thuốc và một ly Scotch. Được thôi, thế là anh có thể về nhà một đêm, và cô sẽ giữ anh tất cả những đêm khác. Trong cơn lơ mơ, cô hy vọng bài hát chủ đề mới của cô sẽ rất hay. Tên của cô, sẽ được ghi lên với tư cách người soạn lời, một mưu chước do Lyon nghĩ ra. Bất cứ người sọan lời nào đều muốn cô thâu băng bài hát của họ và hát trên đài truyền hình. Lúc này cô sẽ yêu cầu đứng tên đồng tác giả. Chẳng bao lâu sau cô sẽ được xếp vào một cấp bậc cao ở Hiệp hội các nhà soạn nhạc, các tác giả và xuất bản ở Mỹ. cô mỉm cười mãn nguyện trong lúc mấy viên thuốc bắt đầu có tác dụng. Cuối cùng cô ngủ thiếp đi.
Đứa bé được chở gấp rút đến bệnh viện lúc hai giờ sáng. Ông bác sĩ của phiên trực mới cuối cùng đã đến phòng khám. Thoạt tiên người ta sợ nó bị bệnh sốt bại liệt, nhưng rốt cuộc đó là bệnh viêm phổi.
Khi Lyon thấy Neely ngủ say, anh thơ thơ thẩn thẩn đi về nhà. Anh hết sức ngạc nhiên vì đèn vẫn được bật sáng nhưng không thấy bóng dáng Anne. Người hầu gái rơm rớm nước mắt ấp úng kể lại mọi việc. Anh liền vội vàng

đến bệnh viện. Anne đang ngồi, xanh lét và hoảng sợ, trong phòng đợi. Nàng hầu như không nhận thấy anh.
- Con có chuyện gì thế? – Anh hỏi.
- Nó đang nằm trong buồng oxy. Hai cô y tá đang túc trực bên cạnh. Họ không cho em vào.
- Anh đang làm việc với mấy người soạn lời ca nhạc cho bài hát có chủ đề mới về chuyện Neely. Bọn anh làm việc rất khuya, và khi anh trở về thì thấy em đã đi…
- Em đã gọi cho Neely cách đây mấy tiếng – Nàng nói một cách tự nhiên.
- Anh đâu có ở nhà cô ta – anh nói với vẻ mặt gần như ngay thẳng – Tại sao em lại gọi điện cho cô ta?
- Bởi vì em nghĩ cô ta có thể biết anh đang ở đâu. Anh đã không về nhà gần một tuần nay, em đoán chắc anh đang lo cho công việc của cô ta.
Anh nhìn nàng một cách thận trọng.
- Có khá nhiều việc chuẩn bị cho một chương trình biểu diễn trên truyền hình. Bọn anh đã quyết định cô ta phải hát một bài chủ đề mới.
- Lyon, nếu anh không lấy làm phiền, em sẽ không nói tới chuyện biểu diễn của Neely lúc này. Em đang muốn bệnh vì lo sợ cho con.
Anh nắm bàn tay nàng. Đó chỉ là một cử chỉ tự nhiên, nhưng nàng đã hoàn toàn không ngờ tới. Phải chăng quả thật đã có một lần hai người thân thiết với nhau? Phải chăng con người xa lạ với vẻ tuyệt vời này đã có một lần thuộc về nàng? Giờ đây anh là một người xa lạ, bị ràng buộc với nàng bằng pháp luật, nhưng lại thuộc về một kẻ khác. Tuy vậy nàng vẫn yêu anh. Đó là một sự thú nhận đáng kinh ngạc. Nàng muốn thù ghét anh. Nhưng nếu có thể nàng lại càng khát khao anh hơn nữa. Nàng không hề tự ái…nàng sẽ không bao giờ để cho anh đi. Trừ phi anh yêu cầu được tự do. Ôi lạy Chúa. Xin người đừng để cho điều đó xảy ra! Xin mang anh trở về bên cạnh nàng cho dù điều đó sẽ kéo theo một thảm hoạ khủng khiếp đến cách mấy đi nữa.
Dường như cả thê’ kỷ sau ông bác sĩ mới xuất hiện. Hai người nín thở. Ông ta đang mỉm cười! Mọi việc sẽ ổn ngay thôi. Phải, cơn sốt đã hạ. Cảm tạ Chúa về thuốc Penicillin và cũng cảm tạ Chúa vì bọn trẻ con thường có sức mạnh phi thường.
Lyon đến bệnh viện mỗi đêm lúc bảy giờ. Anne đã mướn một phòng sát bên phòng đứa bé và ở suốt ngày đêm trong bệnh viện. Lyon thường liếc nhìn thân hình nhỏ bé nằm trong nôi và chặc lưỡi với vẻ thương yêu. Đêm nào anh cũng cố nài đưa Anne xuống nhà hàng trong bệnh viện để ăn tối. Anh thường ở lại tối thiểu hai tiếng đồng hồ. ít ra việc này cũng đang quấy nhiễu các buổi tối của Neely, nàng nghĩ.
Mười ngày sau họ đưa bé Jennifer về nhà. Lyon bày hoa khắp các phòng. Họ ăn tối ở nhà và anh nô đùa với đứa bé. Đêm hôm ấy anh làm tình với Anne

lần đâu tiên kể từ nhiều tuần nay, và họ ôm nhau nằm ngủ.
Lúc bốn giờ chuông điện thoại reo vang. Anne thức giấc trước. Nàng mò mẫm tìm ống nghe trong bóng tối. Đó là Neely. Qua giọng nói líu lưỡi, Anne biết cô ta đã uống thuốc ngủ.
- Mày hãy cho tao nói chuyện với người hùng đi – Cô ta càu nhàu.
- Anh ấy đang ngủ, Neely à.
- Đánh thức anh ấy dậy.
- Tao không thể làm như thế.
- Mày nghe tao nói đây. Đánh thức anh ấy dậy, nếu không tao sẽ đến tận đó và tự làm lấy công việc này.
Lyon mở mắt. Anne nói thật to tên của Neely. Anh liền nắm lấy ống nghe.
- Chuyện gì vậy, Neely?
Anh đang nằm vươn người qua Anne để với lấy ống nghe. Nàng có thể nghe giọng nói the thé của Neely.
- Em đã chờ anh suốt đêm – Cô gào lên.
- Đứa bé vừa từ bệnh viện về nhà đêm nay.
- Thế à? Nó ngủ lúc bảy giờ phải không?
- Hôm nay là ngày đầu tiên nó về nhà.
Anne nhắm mắt lại. Anh đang xin lỗi về tội vụng trộm đêm với vợ mình.
- Thôi, bây giờ thì đến đây với em.
- Neely, đã bốn giờ sáng rồi.
- Tốt hơn anh hãy đến đây. Em đã uống bảy viên thuốc, em sẽ uống thêm mười viên nữa.
- Neely, em sẽ có một cuộc phỏng vấn với tạp chí Life vào ngày mai!
- Mặc xác họ! Em sẽ không đến đó nếu anh không chịu đến đây!
- Được rồi, Neely, anh sẽ đến.
Anne theo dõi anh bước xuống giường. Mình sẽ phải tiếp tục chịu đựng, nàng nghĩ. Quả thật anh không muốn đi đến đó, Neely đã ép buộc anh. Nếu mình có thể chịu đựng thì đây là chiến thắng đầu tiên của mình. Nàng nằm xuống và nhắm nghiền mắt lại một lần nữa. Anh bước tới gần nàng sau khi mặc áo quần.
- Anne…em hiểu chứ?
- Em biết anh không muốn đi – Nàng nói.
- Anne… chuyện này đôi với em thật là đồi bại. Anh chắc rằng chúng ta phải giải quyết nó.
Chiến thắng bỗng tiêu tan. Phải chăng anh có thể mê thích Neely hơn nàng và con?
- Lyon, mọi việc sẽ kết thúc – nàng nói nhanh – Nhưng phải quyết định việc đó giữa đêm khuya khoắt như thế này thì chẳng hay ho gì.
- Nhưng chúng ta không thể tiếp tục mãi như thế này…em, Neely hoặc bản

thân anh.
- Em có thể…bởi vì em biết tình trạng không thể cứ như thế này mãi. Lyon, anh đang ở trong một tình thế tiến thoái lưỡng nan.
- Neely đang cần anh. Cô ta là một tài năng lớn vô kỷ luật. Cô ta phải có người dẫn dắt từng chút một. Em thì mạnh mẽ hơn nhiều.
Lệ tràn ra mắt nàng.
- Không, em không mạnh mẽ. Sức mạnh duy nhất của em chính là tình yêu của em đôi với anh.
Anh quay người và nhanh nhẹn đi ra khỏi phòng.
Khi mùa truyền hình mới bắt đầu, Anne quay trở lại làm việc. Henry đã giới thiệu nàng với nhà sản xuất một chương trình biểu diễn y phục. Nàng nhận thấy mình thừa sức đóng vai trò này, và ông ta đã thâu nhận nàng ngay tức khắc. Đó là một chương trình biểu diễn hàng ngày và sẽ khiến cho nàng luôn luôn bận rộn. Nhờ thế nàng cũng không còn rảnh rang để nhận thấy Lyon mỗi ngày tăng thêm thời gian gần gũi với Neely như thế nào.
Cuối tháng Chín cả Lyon và Neely cùng đến miền duyên hải để ghi âm chương trình biểu diễn đầu tiên của cô ta, và Neely đã gây nên một sự xúc động mạnh mẽ trong công chúng. Cô được xếp vào danh sách mười ca sĩ xuất sắc nhất, và Lyon được công nhận là bậc thầy trong toàn bộ quá trình hoạt động. Anne cũng phải kinh ngạc trước quyền lực của Neely – Nhiều đại minh tinh đã ký hợp đồng ngay với anh. Tạp chí Variety đăng tải nhiều câu chuyện về Ba B, hãng có uy tín nhất ở New York. Và tất cả đều chĩa mũi nhọn về Neely O'Hara.
Thỉnh thoảng Lyon vẫn trở về New York. Trong những lúc viếng thăm đó, nhiều khi Anne vẫn cảm thấy còn có hy vọng. Những đêm anh ôm chặt nàng vào lòng, nàng như anh cũng đã từng ôm Neely như vậy. Nhưng bao giờ cũng có những cú điện thoại quấy rối của Neely từ California, nhắc nhở rằng cô ta mới là người số một.
Anh trở lại New York mấy ngày sau lễ Giáng sinh, mang theo nhiều đồ chơi cho Jennifer và một món nữ trang đắt giá cho nàng. Nàng biết anh đã tự chia hai một lần nữa, Giáng sinh ở với Neely, nhưng trở lại New York đúng lúc để chuẩn bị làm lễ kỷ niệm với nàng và bé Jen.
Ba ngày sau Neely gọi điện thoại, yêu cầu anh quay về ngay. Anne đang ngồi trong phòng làm việc, lặng lẽ nghe hia người nói chuyện qua máy điện thoại phụ tại đó.
- Anh sẽ đến đó ngay – Lyon bảo với vẻ hơi bực tức.
- Đêm nay! – Neely hét – Anh có biết mai là ngày gì không? Ngày tất niên.
- Nhưng ngày một tháng giêng là kỷ niệm ngày sinh nhật lần thứ nhất của con gái anh – Anh cương quyết nói.
- Cần quái gì! Anh hãy làm lễ ngay hôm nay đi, nó còn bé thế thì làm sao

biết được sự khác biệt.
- Nhưng đây là ý muốn của anh. Nào, em hãy ngoan lên đi. Em đã được mời tham dự nhiều buổi liên hoan, và một trong số đàn ông của hãng sẽ dẫn em đi. Chậm lắm là ngày mùng năm anh sẽ đến đó. Anh phải ở đây và xem buổi khai diễn vở Nàng tiên dịu hiền.
Neely cười khẩy.
- Con bé Margie Parks đó là một số không to tướng.
- Anh đã gặp cô ta ở Blue Angel năm ngóai. – Lyon bảo – Cô ta có một nét đặc biệt tuyệt vời.
- Người sản xuất phải đưa cô ta lên thôi – Neely nhấn mạnh – Cô ta hát khá đấy. Anh nên biết người nào giỏi là em thấy ngay từ lúc đầu. Cô ta sử dụng giọng hát của mình như một nhạc cụ. Nhưng em đã nghe lời đồn đại. Người ta hầu như xếp cô ta vào loại quê mùa, cho tới khi họ quyết định đưa cô ta lên. Cô ta hát bằng giọng cổ và sẽ không bao giờ tồn tại lâu dài. Chỉ trong vài ba năm cô ta sẽ tàn tạ. Em cũng đã như vậy, nếu không có Zeke Whyte uốn nắn em một cách thẳng thừng.
- Văn phòng muốn ký hợp đồng với cô ta – Lyon khẳng định – Do vậy anh phải đến xem buổi khai diễn.
- Anh muốn nói anh sẽ dành trọn thì giờ phục vụ cho cô ta phải không? – Neely hỏi bằng một giọng đầy ẩn ý nguy hiểm.
- Tất nhiên không. George cũng không. Cô ta mới mười chín tuổi. Bud Hoff sẽ phụ trách cô ta. Cô ta có cảm tình với Bud và anh ta sẽ chăm sóc Margie.
- Bud Hoff là một thằng đểu – Neely bảo – Anh ta cứ ngồi lê la khắp nơi mà tưởng tượng mình là món quà tặng của Chúa cho phụ nữ, ngày nào cũng mặc bộ com lê đen và mang cà vạt đen. Quái đản thật, tất cả bọn đàn ông trong văn phòng anh dường như chỉ biết mặc đồng phục. Em đoán anh cần những tên như vậy…(Neely chợt ngáp.) Cuối cùng những viên thuốc chết tiệt đã có tác dụng. Khi nào anh sẽ đến đây?
- Ngày năm là chậm nhất, anh hứa.
- Yêu em chứ?
- Em thừa biết rồi mà – Anh nói nhanh.
- Nhiều như thế nào?
- Một cách khủng khiếp.
- Hơn cả Anne và đứa bé chứ?
- Dường như vậy. Bây giờ anh phải gác máy, Neely à. Anne đang ở nhà. Cô ấy có thể nghe chúng ta nói chuyện.
- Em hy vọng cô ta nghe.
- Em thích làm cho người khác đau đớn hay sao?
- Không, nhưng nếu cô ta biết, cô ta sẽ bỏ anh.
- Có lẽ cô ấy biết rồi – Lyon bảo.

- Anh đã kể cho cô ta nghe à?
- Không , nhưng Anne không phải là không nhạy cảm…hoặc khờ khạc. Và những lời đồn đại thì đầy dẫy khắp thành phố.
- Thế thì tại sao cô ta không để cho anh đi?
Lyon im lặng.
- Được lắm, em sẽ gọi điện và nói hết với cô ta. Rồi cô ta sẽ để cho anh đi. Lòng kiêu hãnh sẽ khiến cho cô ta phải hành động theo cách đó.
- Đừng làm như thế.,
- Em sẽ…
- Đừng. Dù thế nào đi nữa, cách đó không có hiệu lực đâu. Anh đã…Em nên biết, anh và cô ấy đã tranh luận với nhau về chuyện đó.
- Lúc nào? Anh chưa kể cho em nghe.
- Mới đêm hôm qua.
Anne hy vọng tiếng thở hổn hển của nàng không vang lớn vào đường dây. Họ chưa bao giờ đằm thắm với nhau hơn đêm hôm qua.
- Chuyện gì đã xảy ra? – Neely hỏi.
- Không có gì cả. Cô ấy bảo rằng cô ấy đã biết tất cả, nhưng nhắm mắt làm ngơ. Cô ấy bảo sẽ không bao giờ chấp thuận cho anh được ly hôn.
- Được lắm, chúng ta sẽ làm cho cô ta đổi ý. Chúng ta sẽ gây xôn xao cho mọi người đều biết.
- Em đã thử làm rồi đấy Neely. Bọn nhà báo đều có cảm tình với em. Họ cố tìm cách bảo vệ em. Họ không đăng tất cả những gì họ thấy.
- Em sẽ triệu tập họ lại để cho họ phỏng vấn. Em sẽ bảo anh muốn thành hôn với em và em cũng muốn thế, và anh lại có một bà vợ lì lợm.
- Và em biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo trong các chương trình biểu diễn của em không? Trong các hợp đồng có một điều khoản về đạo đức. Em sẽ bị huỷ hợp đồng ngay lập tức.
- Ai cần? Chúng ta có thể đi qua Châu Âu và đóng một cuốn phim khác.
- Neely, anh còn có một người chung phần. Như thế sẽ làm hại đến văn phòng. Anh không thể chỉ nghĩ đến bản thân mình.
- Ô, anh và cái văn phòng chết tiệt đó. Thôi được, khi nào em kiếm được một triệu đô la, em sẽ trả tiền đầy đủ để cho anh ra đi, và chúng ta sẽ bảo họ cứ để quỷ tha ma bắt tất cả bọn họ đi. Em muốn ở bên cạnh anh cả ngày lẫn đêm, chúng ta sẽ không rời nhau một giây phút nào cả.
Anh bật cười.
- Sẽ gặp lại em vào ngày mùng năm, Neely.
- Này, đừng vội quá như thế. Gọi điện thoại cho em vào 12 giờ trưa ngày mai nhé.
- Anh sẽ gọi.
- Yêu em chứ?

- Anh mê em.
Rồi hai người cùng gác máy.

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Năm 1964

"Nàng tiên dịu hiền" là một vở nhạc kịch thành công lớn trong mùa. Anne quan sát cô gái nhỏ nhắn mảnh mai với nụ cười không thắng thắn đang thu hút khán giả. Cô ta mới 19 tuổi và chưa được thành thạo, nhưng vẫn tiết ra cái vẻ khích động báo hiệu một ngày kia cô ta sẽ trở nên một minh tinh.
- Chúng tôi rất may mắn – George khẽ bảo – Lyon nhất định đòi ký hợp đồng với cô ta hôm qua. Sau đêm hôm nay, tất cả mọi người trong thành phố đều sẽ say mê cô ta…
- Cô gái này nhất định sẽ khiến cho anh nhức đầu đây – Lyon khẽ bảo trong lúc an h nghiêng người qua phía Anne.
George mỉm cười.
- Anh nói đùa đấy à? Cô ta sẽ rất sung sướng khi được Bob Hoff hoặc Ken Mitchell hoặc bất cứ một anh chàng nào khác trong văn phòng phục vụ.
Tư tưởng của Anne trở lại với buổi tối hôm ấy, cách đây đã hàng chục năm, khi nàng ngồi bên cạnh Lyon và xem Neely khai diễn trên sân khấu Broadway. Neely cũng là một cô gái hấp dẫn, hiền lành…Mười chín năm về trước…Lúc bấy giờ nàng đã yêu Lyon và lúc này nàng vẫn yêu anh. Trong lúc nghe lén các cú điện thoại của Neely, nàng biết mình đã thắng, tuy nhiên, không biết làm sao chiến thắng vẫn vô vị. Lyon đang nói dối Neely, giả vờ đã yêu cầu ly hôn. Thật ra anh không muốn bỏ nàng, anh không muốn bị sa lầy với Neely, khi giờ đây con rắn hổ mang trong Neely đã bắt đầu lộ diện. Hôm sau là ngày năm, nhưng Lyon đã không báo tin anh sẽ đi. Đã thế, anh nói về một buổi khai diễn mới anh muốn đi xem vào ngày tám. Nhưng phải chăng nàng đã thực sự chiến thắng hay đây chỉ là một sự bế tắc. Neely vẫn còn đó, có lẽ vẫn luôn luôn còn đó. Có phải anh đã thích thú thân hình của Neely? Đối với Neely cũng như đối với nàng? Có lẽ sẽ không bao giờ nàng biết được.
Ngay cả hậu trường sân khấu đông nghẹt người cũng vẫn như xưa. Margie Parks, có vẻ hết sức trẻ, hết sức mỏng manh, sợ hãi cả mấy người quản lý lỗi lạc của cô, lặng người đi trước những nhân vật có danh tiếng đến chào mừng cô.
Anne ngồi giữa Lyon và George trong buổi liên hoan đêm khai diễn vào tối hôm ấy. Có một lúc khi Lyon đã đi qua bàn khác để bàn luận công việc, Margie chợt đến ngồi vào ghế của anh.
- Cô Welles, em muốn cô biết từ lâu em vẫn là một trong những người luôn luôn hâm mộ cô.

Anne mỉm cười.
- Trình diễn y phục? Lạy Chúa, việc đó đâu có đáng gì?
- Ô, em say mê cô cả trong những màn trình diễn y phục – Margie quả quyết – Nhưng khi cô đóng vai Người đẹp Gillian chính là lúc em chết mê chết mệt. Em vẫn còn nhớ, khi ấy em lên 10 và em đã lấy trộm một đô la trong ví tay của mẹ em để mua một thỏi son Gillian. Em đã muốn đẹp giống như cô.
Anne lại mỉm cười. Bỗng nhiên nàng hiểu Helen Lawson đã có cảm nghĩ như thế nào. Thật hết sức kỳ diệu khi ta còn trẻ, khi ta nghĩ mình sẽ trẻ mãi không già. Tuy nhiên nàng biết rằng nàng chính là một biểu tượng của thành công đối với Margie Parks. Nàng mượt mà, kết hôn với một người đàn ông đầy thế lực, và có một thành công nhỏ trong quyền lợi riêng của nàng.
Margie không đẹp – cô ta mặc một chiếc áo dài màu xanh lá cây không làm nổi bật được những ưu điểm của mình, và chiếc áo choàng của cô may bằng lụa đen là loại áo choàng đã có lần nàng lùng kiếm ở tiệm Bloomingdale.
Nàng đã để ý đến vẻ mặt sững sờ của Margie khi thấy chiếc áo choàng lông của nàng. Nhưng Margie có biết mái tóc dài lộng lẫy của nàng giờ đây đã phải nhuộm? Hoặc những nếp nhăn phía dưới mắt nàng đã phải che giấu một cách cẩn thận nhờ hoá trang thích hợp? Trong ánh sáng dịu như đêm nay, nàng có thể nổi bật. Quả thật, nàng biết nhiều chiếc đầu ngoảnh theo khi nàng bước vào phòng. Nàng có vẻ xinh đẹp trên truyền hình và rất có thể nàng còn được như thế này thêm 15 năm nữa với ánh sáng và trang điểm thích hợp. Nhưng nàng sẽ không bao giờ làm bộ trẻ hơn tuổi. Nàng đâu có cần phải lừa phỉnh ai? Tất cả đều biết tuổi thật của nàng.
Margie nói huyên thuyên, Lyon khó chịu ra mặt. Và họ chia tay với cô ,giao lại cho George một giờ sau đó. Đêm hôm ấy Lyon có vẻ mệt.
Neely gọi điện thoại nhiều lần. Anh chán nản gọi lại cho cô. Anh không cố tìm cách che giấu cuộc nói chuyện với Anne, anh chỉ nói vắn tắt, lạnh nhạt.
Phải, cuộc trình diễn đã thành công. Phải, họ đã ký hợp đồng với Margie Parks. Tất nhiên cô ta chỉ là một tài năng nhỏ. Phải, anh sẽ đi vắng trong vài ngày tới.
Nhưng sự thành công của Margie lan nhanh như một đám cháy. Tập ảnh của cô về cuộc trình diễn đã bán chạy một cách phi thường, và chỉ một mặt đĩa hát của cô đã được liệt trong 10 bài hát hay nhất. Rồi trong tháng Tư, George đã ký được cho cô một hợp đồng với đài truyền hình hết sức lớn, bắt đầu cho một loạt phim hàng tuần cho mùa tới. Hãng Ba B đại diện cho chương trình này.
Lyon tiếp tục đi lại như con thoi giữa California và New York. Các cuộc trình diễn của Neely tiến triển tốt đẹp và cô đã được ký hợp đồng cho mùa tới. Hãng Ba B đã mở thêm một chi nhánh ở California và nhiều đại diện giỏi đã bỏ Johnson Harris để đi theo họ.

Neely đang ở trên đỉnh cao của xã hội Hollywood. Cô đã thuê một ngôi nhà khổng lồ và mướn cả một ban phục vụ, và các buổi dạ hội của cô đã thu hút được rất nhiều người trong giới sang trọng nhất.
Cô đang thâu băng cuộc biểu diễn cuối cùng trong mùa khi George triệu Lyon trở về New York.
Hệ thống này muốn có một bản báo cáo tóm tắt về Margie Parks để sử dụng cho mùa sau.
- Anh là người có đầu óc sáng tạo – George bảo – Tôi lo phần giao dịch, còn anh thì phụ trách phần kết hợp trình diễn.
Lyon đã lẻn đi khỏi California một cách lặng lẽ. Anh để lại cho Neely một bức thư ngắn hứa hẹn sẽ trở về trong vòng 48 giờ. Theo cách này, anh hy vọng tránh được một màn cãi vã, và cảm thấy an toàn. Việc thâu băng cuộc trình diễn đã tiến hành được hai phần ba.
Lyon gặp mạng lưới và các nhà tài trợ. Mọi việc tiến triển tôi đẹp. Ông đạo diễn gọi từ miền duyên hải. Neely đang tức giận nhưng cho đến nay vẫn còn sẵn sàng cộng tác. Lyon nhẹ người đi và quyết định không vội trở về ngay. Anh đưa Anne đi xem hát, đưa bé Jennifer đi cưỡi ngựa trong công viên Trung Tâm.
Họ nằm trên giường đang xem mục Phim Cũ thì bản thông báo chen ngang vào "Cô Neely O'Hara đã được khẩn cấp đưa vào bệnh viện, sắp chết."
Mấy giây sau George gọi đến. Anh ta đã gọi cho California và được cho hay Neely có thể qua khỏi. Cô đã uống cả một nửa chai thuốc ngủ. Lyon mặc áo quần trong lúc Anne sắp xếp hành lý hộ anh. Một giờ nữa sẽ có một chuyến bay đi California, anh có thể kịp đáp chuyến đó. Cuộc trình diễn của Neely chưa thâu băng xong nhưng Joey Kling sẽ bay sang và tiếp tục. Họ sẽ chắp nối và xây dựng lại thành một cuộc trình diễn trong thời gian ở trên máy bay.
Neely có vẻ yếu đuối và hốc hác khi Lyon đến gặp cô trong bệnh viện. Cô đã thoát nạn, cô sẽ sống. Cô đưa cả hai tay ra.
- Ôi lạy Chúa! Lyon, khi em phát hiện ra thì…không còn gì nữa. Em muốn chết!
- Phát hiện ra cái gì?
Anh dịu dàng ôm cô và vuốt tóc cô.
- Em đã đọc được trên mặt báo trong lúc em đang làm việc. Theo tin đó anh đã được gọi về để lo huấn luyện cho Margie Parks thành một minh tinh.
- Và đó là lý do em đã cố…
Anh dừng lại nửa chừng trong nỗi kinh ngạc.
- Lyon, anh nên biết em sẽ chịu thỉnh thoảng để cho anh ngủ với vợ, và em thậm chí có thể tha thứ cho anh nếu anh lăng nhăng với một cô gái khác, nhưng em sẽ không bao giờ chịu để cho anh gây dựng nên một minh tinh

đồng thời với em.
- Nhưng Neely, văn phòng của anh đâu phải chỉ quản lý một người?
- Em đã tạo ra cái văn phòng đê tiện của anh và em cũng có thể tiêu diệt nó. Anh chỉ cần nhớ như thế! Nếu em sống ,một nửa đội ngũ của anh sẽ sống theo em. Anh cần em, vì vậy từ nay trở đi, khi em búng ngón tay anh phải đến đây ngay!
Lyon đứng dậy và bước ra khỏi phòng.
- Lyon, anh hãy quay ngay lại đây! – Cô hét.
Anh vẫn tiếp tục bước dọc theo hành lang.

Lyon trở về bằng chuyến máy bay kế tiếp. Anh triệu tập một cuộc họp khẩn cấp với George.
- Tôi xin hỏi một câu. Anh đã trả lại tiền cho vợ anh chưa?
George mỉm cười.
- Chưa và tôi không có ý định đó.
- Tôi vừa viết tấm séc cuối cùng cho Anne. Giờ đây tôi không còn nợ nần gì nữa. Từ nay trở đi, bất cứ lúc nào tôi mạo hiểm đều dựa vào chính đồng tiền của tôi. Không còn gì khác khống chế…
- Ngoại trừ số cổ phần của tôi – George lại mỉm cười bảo.
- Tất nhiên, dù đúng như thế đi nữa, tôi vẫn đi đến kết luận,chúng ta phải bỏ rơi Neely. Cô ta không đáng cho chúng ta qúa vất vả. Chúng ta không cần đến cô ta nữa.
- Anh không nghĩ đến điều đó sẽ gây thiệt hại cho chúng ta hay sao? – George hỏi.
Lyon lắc đầu.
- Hoàn toàn không. Cuộc trình diễn của Margie Parks mang lại lợi nhuận gấp đôi. Đó là một cuộc trình diễn mỗi tuần, anh chớ quên điều đó. Và chúng ta đang có Joey Kling đang thành công một cách xuất sắc. Thế nào Neely cũng tự sát, trong năm nay hoặc năm sau nữa, và chúng ta sẽ không dính dáng tới việc này. Chúng ta đã giúp cô ta phục hồi và được đền bù sòng phẳng. Nên buông cô ta ra trong lúc chúng ta đang có lợi thế.
- Vì lý do gì anh nghĩ Neely sẽ không tiếp tục được mãi như hiện nay? Trại an dưỡng đó đã làm cho đầu óc cô ta lành mạnh lại rồi mà?
Lyon bật cười.
- Bất cứ ai đi nữa sẽ có thể tồn tại được bao lâu nếu chích tới hai ống Demerol mỗi ngày?
- Cô ta bảo đó là vitamin? – George bảo.
- Vitamin! Anh thấy đấy, chúng ta đang gây dựng một số người tài giỏi cho văn phòng này. Chúng ta là một tổ hợp lớn George à. Anh cứ lo việc kiếm tiền, không có ai bằng được anh trong lãnh vực đó đâu. Còn tôi thì sẽ tìm ra

đủ mọi cách để sáng tạo ra tài năng và những con người có tác dụng. Chúng ta không thể lãng phí phân nửa sức lực của mình vào việc chạy tới chạy lui khắp nước với tư cách vừa là vú nuôi vừa là tình nhân cho con bạch tuộc đó. Chúa ơi, George, cô ta ăn sống nuốt tươi người ta đấy! Chỉ có trời biết làm sao Anne lại tồn tại được. Nhưng chúng ta đã có lối thoát cho Neely. Tôi biết Abe Kingman thuộc văn phòng Johnson Harris đã bay đến đó để thương lượng với cô ta. Chúng ta hãy để cho Neely được tự do.
George nhe răng cười.
- Đồng ý. Tôi nghĩ anh nên đích thân đi gởi điện tín. Anh rất xứng đáng với mục đó.
Neely ký hợp đồng với văn phòng Johnson Harris và phát biểu nhiều nhận xét gay gắt về sự bất tài trong việc quản lý của hãng Ba B. Mặc dù vậy, hãng Ba B không hề hấn gì, và trong tháng Chín chương trình biểu diễn của Margie Parks đã khai trương với thành công rực rỡ.
Neely bắt đầu mùa mới với các thành quả tốt đẹp. Ba người của văn phòng Johnson Harris được phân công luân phiên chăm sóc cô 24 tiếng một ngày.
- Anh nghĩ cô ta sẽ tốt đẹp chứ? – Anne hỏi.
Lyon gật đầu.
- Trong một thời gian. Nhưng cô ta đang trên đường tự sát. Cô ta đang tiêu xài một cách quá đáng, với một ngôi nhà lớn, nhiều kẻ hầu người hạ, rượu uống thoải mái. Cô ta trở lại là một minh tinh, và trước đây điều đó đã suýt giết chết cô ta.
- Nếu cô ta nổi điên…
Anne không thể không cảm thấy lo lắng. Tính chất tự huỷ diệt có vẻ bệnh hoạn của Neely khiến nàng thương cảm.
- Một ngày nào đó Neely sẽ lên cơn điên – Lyon bảo – Nhất định như thế.
- Rồi sau đó thì sao?
- Cô ta sẽ phục hồi, rồi lại lên cơn điên, cứ như vậy, chừng nào cơ thể cô ta còn chịu đựng nổi. Giống hệt như một cuộc nội chiến giữa cảm xúc và tài năng cùng sức mạnh thể chất của cô ta. Một bên phải thắng, một cái gì đó phải bị tiêu diệt.
Năm 1965
Anne ước mong nàng đã không cho phép mình bị thuyết phục tổ chức bữa tiệc tất niên. Nàng nhìn chằm chằm vào những người khách nối tiếp nhau – họ cứ đến rồi đi, lũ lượt kéo vào thang máy, và đứng đầy ở quầy rượu. George và Lyon đã thúc ép nàng, nhưng tổ chức một bữa tiệc không đơn giản như đi dự một bữa tiệc do người khác tổ chức. Ta luôn luôn có thể rời khỏi tiệc và ra về, nhưng nếu đứng ra tổ chức, ta sẽ bị kẹt cứng.
Nhiều nhân vật quan trọng của sân khấu Broadway lục tục đến. Lúc đó đã quá một giờ khuya. Và nàng đã không trông thấy Lyon kể từ nụ hôn ngắn

ngủi lúc 12 giờ đêm. Bây giờ đã là ngày mùng một tháng Giêng, ngày sinh nhật thứ hai của Jen. Nàng chuồn khỏi mọi người và bước dọc theo hành lang tới phòng dành riêng cho Jen. Bóng đèn đêm nhỏ làm nổi bật hình dáng lờ mờ của đứa bé đang ngủ.
- Chúc mừng năm mới, thiên thần của mẹ - Anne thì thầm – mẹ thương con, ôi lạy Chúa, mẹ thương con quá đi!
Nàng cúi người xuống và hôn lên chiếc trán trong sạch nhỏ xíu, rồi im lặng nhẹ bước ra khỏi phòng. Phòng khách là cả một bức tường huyên náo, phòng làm việc cũng đầy người và quầy rượu chật như nêm. Nàng đi vào trong phòng ngủ và đóng cửa lại. Không, như thế này thì không ổn – bà chủ nhà không thể bỏ trốn. Vả chăng nếu nàng để cửa đóng, một người nào đó có thể gõ cửa. Như vậy là khiếm nhã. Nàng mở cửa ra và tắt đèn, sẽ không ai có thể trông thấy nàng, nàng hy vọng sẽ không có ai vào đây. Đầu óc nàng nhức như búa bổ\,
Nàng nằm duỗi thẳng người trên giường. Những tiếng cười có vẻ xa xăm và tiếng nhạc…Bỗng nhiên nàng nghe tiếng bước chân. Chúa ơi một người nào đó đang đi đến. Nàng sẽ bảo nàng chỉ vừa nằm xuống đây. Hai bóng người chợt bước vào trong phòng. Nàng vẫn nằm yên trên giường, hy vọng họ sẽ bỏ đi.
- Chúng ta hãy đóng cửa lại – Cô gái thì thào.
- Không cần, như vậy chỉ khiến cho người ta thêm chú ý\,
Đó là Lyon nhưng nàng không thể nhận diện được cô gái.
- Em yêu anh, Lyon.
Giọng nói có vẻ quen thuộc.
- Ồ em hãy còn quá trẻ.
- Em không cần, em yêu anh. Chương trình biểu diễn của em đã hay hơn hẳn tuần vừa qua là nhờ có anh giám sát tất cả mọi việc.
Chiếc hôn của anh khiến cô ta phải im lặng một lúc.
- Lyon…anh sẽ ở đó mỗi tuần chứ?
- Anh sẽ cố.
- Không được cố! Anh phải ở đó! (Giọng nói có vẻ khẩn khoản). Lyon, em là một trong những tài sản quý giá nhất của văn phòng.
- Margie, em đang định hăm doạ tình yêu của anh đấy à? – Anh nhẹ nhàng hỏi.
- Có phải đó là điều Neely đã làm?
- Giữa Neely và anh không hề có chuyện gì cả.
- Hà! Được lắm, dù sao chăng nữa giữa chúng ta sẽ có rất nhiều chuyện. Chúa ơi, em mê anh quá.
Anh lại hôn cô ta.
- Bây giờ em hãy ngoan lên. Chúng ta hãy trở lại với bữa tiệc trước khi

người ta nhận thấy chúng mình đã biến mất.
Anne vẫn nằm im cho tới khi họ đi ra ngoài. Rồi nàng đứng dậy và vuốt thẳng quần áo lại. Nàng đi vào phòng tắm và uống một viên thuốc màu đỏ. Khá kỳ lạ, nàng không cảm thấy hoang mang sợ hãi một chút nào. Giờ đây tới phiên Margie Parks…Nàng còn phát hiện lần này mình không còn cảm thấy đau đớn nhiều lắm. Nàng vẫn còn yêu Lyon, nhưng nàng đã yêu anh ít hơn. Sau khi Neely ra đi, anh đã tận tình với nàng hơn bao giờ hết. Nhưng nàng không hề cảm thấy mình đã chiến thắng. Một cái gì đó hoặc một phần của bản thân nàng đã ra đi cùng với Neely. Giờ đây nàng biết sẽ luôn luôn có một Neely, hoặc một Margie…nhưng cứ mỗi lần như vậy nàng sẽ bớt đau đớn hơn, và sau đó nàng sẽ bớt yêu Lyon hơn, cho tới một ngày nào đó, có thể sẽ không còn gì cả, không nỗi đau và không tình yêu.
Nàng chải tóc và trang điểm lại. Nàng vẫn có vẻ hấp dẫn. Nàng có Lyon, có căn hộ xinh đẹp, một đứa con xinh xắn, nghề nghiệp hấp dẫn của bản thân nàng, thành phố New York – mọi thứ nàng đã từng mong ước. Và từ nay trở đi, nàng sẽ không bao giờ có thể đau đớn một cách tồi tệ. Nàng sẽ luôn luôn có thể giữ cho mình bận rộn suốt ngày, và đêm về - những đêm cô đơn, nàng luôn luôn có sẵn những viên thuốc xinh đẹp như búp bê để làm bạn. Đêm nay nàng sẽ uống hai viên. Tại sao không? Xét cho cùng, đêm nay là đêm tất niên kia mà.

HẾT

Nguồn: tumbleweed
VNthquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 16/10/2006 12:25:37 CH

Thung lũng Búp Bê

Dịch giả - B.G. Nguyễn Nhật Tâm
Tháng Mười Hai năm 1946
JENNIFER

Jennifer đứng trên ghế cố nhét hộp đựng mũ vào ngăn kệ trên cùng của tủ đựng quần áo. Bỗng cô chúi người khi hai chiếc va ly rơi xuống, suýt nữa trúng đầu.
Cô rên rỉ:
- Cái phòng kho này thật là bất tiện.
Anne giúp cô xếp gọn lại hai cái va ly để trên kệ.
- Em muốn nhường tủ quần áo của em lại cho chị nhưng nó đã đầy ắp, với đủ thứ quần áo chị nhường cho em.
- Làm sao một khách sạn lại dự tính bất cứ một ai có thể sống với hai tủ quần áo nhỏ như thế này? Tại sao Adele không thể tìm ra một nhân vật thượng lưu người Anh và ở luôn tại London? Chúa ơi, sao tôi nhớ căn hộ đó quá.
- Đây là các tủ quần áo khá lớn, Jen, chỉ vì không ai muốn mặc tất cả các y phục này.
- Và tôi thù ghét tất cả các thứ đó.
- Jen, chị không dám mua thứ khác! Em đã có một tủ quần áo đẹp nhất trong thành phố chỉ vì chị đã chán bất cứ cái nào chị vừa mặc xong. Cặp mắt của Lyon cứ như nổ tung ra khi thấy em liên tục xuất hiện trong nhiều bộ quần áo mới.
- Thế thì nếu Tony cho chị chiếc áo lông chồn mới nhân dịp Noel, em sẽ lấy chiếc áo cũ của chị.
- Áo cũ? Chị vừa mới mua năm ngoái.
- Chị căm ghét nó vì nó làm chị nhớ đến ông hoàng. Vả lại đó là chiếc áo lông chồn hoang, nó sẽ rất phù hợp với mái tóc của em. Chị muốn có một chiếc áo màu sẫm hơn.
- Vậy em sẽ mua lại của chị.
- Em đừng có ngớ ngẩn nữa.
- Em có tiền, Jen à. Henry đã đầu tư chiếc nhẫn cùng với số tiền 12 ngàn của em.
- Cô làm cách nào?
- Em chỉ bán được chiếc nhẫn với giá 20 ngàn. Nó có giá trị hơn thế nhưng người ta bảo khó tìm được thị trường. Và Henry đã đầu tư tất cả vào ATT, tiền lời cổ phần ở đó không cao lắm, nhưng kể ra cũng thuộc vào loại khá.

- Vậy thì cô không nên đụng vào số vốn đó.
- Chị thật là người mà em rất thích trò chuyện. Các ta.p chí Vogue và Harder tháng này đã đăng hình chị và chị không để dành lấy một xu. Thành thực mà nói, Jen, đáng lẽ ra chị đã kiếm được cả một gia tài kể từ khi ký hợp đồng với hãng Longworth. Nhưng chị đã chi tiêu tất cả vào các khoản mua sắm quần áo. Mọi việc chắc sẽ khác nếu chị để ý đến vấn đề đó.
- Vừa mua sắm áo quần vừa gởi tiền cho mẹ thì tôi làm sao có thể để dành được? Công việc người mẫu đem lại ba bốn trăm mỗi tuần, nhưng đó không phải là đồng tiền thực sự. Không, gia tài của tôi thực sự là Tony. Tôi đã hai mươi sáu tuổi rồi, Anne à, và tôi không còn nhiều thời gian để lo cho tương lai. Tony rất thích các kiểu áo quần của tôi, và báo chí gọi tôi là đẹp một cách say đắm. Tôi nghĩ về điều đó như một sự đầu tư. Tôi đang xử dụng tất cả tiền bạc của tôi theo hướng này và liệng một con xúc sắc để thử bắt Tony. Nếu chiến thuật này đạt tới hôn nhân, tôi sẽ sung túc suốt đời.
- Vẫn không có lý do gì khiến chị bỏ chiếc áo choàng lông chồn.
- Mọi người đã trông thấy tôi mặc chiếc áo đó hơn một năm nay. Nếu thành hôn với Tony, tôi sẽ có cả tá. Và trừ phi cuốn sách của Lyon thuộc loại bán chạy nhất, cô sẽ phải chờ đợi một thời gian dài mới có được chiếc áo lông.
- Phải…em vẫn nghĩ mọi việc có thể bị trở ngại. Anh ấy vừa viết xong cuốn sách tuần trước.
- Tuyệt quá! Bây giờ thì hai người có thể làm lễ thành hôn.
Anne bật cười.
- Chuyện đâu đơn giản vậy. Trước hết cuốn sách phải được một nhà xuất bản chấp nhận. Anh ấy đã đưa cuốn sách cho Bess Wilson – bà ta là một đại lý văn học rất quan trọng. Nếu bà ta thích cuốn sách này và đồng ý giúp đỡ thì kể như Lyon đã đi được nửa đường. Nhà xuất bản sẽ tự đọc bản thảo, với sự quan tâm, nếu cuốn sách được Bess Wilson giới thiệu.
- Bao giờ anh ấy mới biết kết quả?
- Chỉ trong nay mai thôi. Anh ấy hy vọng có kết quả trước lễ Noel. Ơ kìa, đĩa hát của Neely bị xước mất rồi.
Nói xong Anne chạy vội đến chỗ máy hát và đẩy kim về phía trước.
- Cô đã chạy mòn cả tập đĩa đó rồi.
- Thật quá xuất sắc. Em hết sức hãnh diện về Neely. Em không thể chờ đợi tới lúc phim được trình chiếu.
Jennifer đóng sầm cửa tủ lại.
- Bây giờ tôi có thể tắt máy được chưa? Tôi muốn đọc sách.
Anne liền tắt máy hát.
- Jen, đã hai giờ sáng rồi. Cả hai chúng ta cần phải đi ngủ.
- Tôi để đèn suốt đêm có làm cô khó chịu không?
- Không, em chỉ bị khó chịu vì được ngủ ít quá. Đôi khi em thức giấc nửa

đêm và thấy giường chị vẫn trống.
- Tôi đi ra phòng khách hút thuốc lá để khỏi làm cô khó chịu.
- Chuyện gì vậy Jen? Tony?
Jennifer nhún vai.
- Một phần nào thôi, nhưng tôi đã mất ngủ cả một năm nay. Dù vậy tôi vẫn đang lo ngại về Tony. Trong tháng hai anh ấy sẽ đi California để khởi đầu một chương trình biểu diễn trên đài phát thanh.
- Có lẽ anh ấy sẽ đề nghị thành hôn trước khi đi.
- Không đâu, chừng nào Miriam còn quanh quẩn nơi đây. Khi ở một mình, tôi có thể bắt anh ta làm gần như bất cứ chuyện gì. Nhưng chúng tôi chỉ ở một mình ở trong giường. Tôi không thể đóng vai một quan toà cử hành hôn lễ trong lúc chui vào chăn.
- Còn chuyện trốn đi theo anh ấy?
- Tôi đã nghĩ đến chuyện đó vì còn luôn luôn có Miriam. Nhưng chuyện không đơn giản như vậy. Lúc ở trên giường anh ta hứa hẹn mọi điều. Nhưng lúc xuống khỏi giường anh ta lại nghe lời Miriam. (Jennifer đi vào buồng tắm). Bây giờ cô hãy đi ngủ. Cả hai chúng ta cùng lo lắng cũng chẳng có ích gì. Tôi sẽ nghĩ ra một giải pháp.
- Chị nên cố ngủ một chút thì hơn – Anne vừa nói vừa vỗ nhẹ chiếc gối của nàng cho ngay ngắn lại.
- Tôi sẽ cố thử xem. Nhưng trước hết tôi phải tập thể dục và bôi kem.
Jennifer nhìn bộ mặt của mình dưới ánh đèn gay gắt của phòng tắm. Mấy nếp nhăn đang hình thành phía dưới đôi mắt. Trong bốn năm nữa cô sẽ ba mươi tuổi. Vở "Đụng phải Trời" có thể trình diễn cho tới tháng Sáu, nhưng cô đã tham gia trong đó một năm nay. Không có chuyện gì sắp xảy ra. Tất nhiên vẫn còn hợp đồng do hãng Twentieth đề nghị. Nhưng nếu ký hợp đồng này và theo Tony đến miền duyên hải Thái Bình Dương, cô sẽ không bao giờ chiếm được anh. Còn nếu đi một mình, liệu anh có nhớ cô đến mức nhắn cô đến không? Không có hy vọng gì cả! Miriam sẽ bảo đảm cho anh ta chìm đắm giữa đám các cô gái xinh đẹp. Những cô gái trẻ đẹp.
Nhất định Tony vẫn tưởng cô chỉ có hai mươi. Nhưng khi đã trông thấy một cô gái thật sự mười chín, hai mươi, liệu anh có nhận xét cô hơi rã rời? Mới đây Miriam đã nhìn chằm chằm vào cô, hỏi nhiều câu buồn cười, cố làm cho cô lúng túng về các vụ hẹn hò hồi còn đi học. Ơn Chúa, Tony không thông minh cho lắm. Anh đột ngột cắt ngang câu chuyện. Quả thực Tony không được thông minh. Hoặc chính Miriam đã lấn lướt quá nhiều đến nỗi anh không bao giờ có dịp? Cô bôi thêm kem vào dưới mắt. Cô cần phải ngủ. Cô trở ra phòng ngủ. Anne gần như đã ngủ. Cô lên giường và tắt đèn. Một giờ sau cô vẫn tỉnh táo. Đêm nay lại vẫn như những đêm khác. Cô yên lặng bước xuống giường và đi ra phòng khách. Cô có thể ngủ, nếu có đủ nghị lực,

cô đi tới chiếc túi xách và lấy ra cái chai nhỏ. Cô chăm chú nhìn những viên thuốc màu đỏ có hình viên đạn nhỏ xíu. Irma đã cho cô mấy viên thuốc này đêm qua. ("Chị chỉ cần uống một viên và chị có thể ngủ trong nhiều tiếng đồng hồ").
Seconnal Irma đã cho cô bốn viên. ("Chúng không khác gì vàng đối với em, em không thể cho chị nhiều hơn"), Irma đã thay thế Neely trong cuộc trình diễn. Cô ta xác nhận những "búp bê" (thuốc ngủ, tiếng lóng) nhỏ bé màu đỏ đã cứu sống cô. ("Em sẽ cho chị nhiều hơn nữa, Jennifer, nhưng chị cần có toa bác sĩ, em chỉ mua được 10 viên mỗi tuần").
Cô phải uống thử một viên? Thật là một ý nghĩ đáng sợ. Chỉ một viên thuốc màu đỏ nhỏ xiú như thế này mà lại có thể giúp ta ngủ được. Cô bước tới tủ để thức phẩm và rót một ly nước. Cô cầm viên thuốc trong một giây, cảm thấy tim mình đập mạnh. Đây là thuốc ngủ, kể ra thật buồn cười! Irma uống một viên mỗi đêm và cô ta vẫn tỏ ra khoẻ khoắn. Irma hay lo lắng mỗi khi lên sân khấu và cô ta, nhiều tháng sau, vẫn sẽ hay lo lắng. ("Em có cảm tưởng mọi người sẽ so sánh em với Neely trong lúc em hát. Cô ấy giờ đây chắc đã có nhiều người ngưỡng mộ")
Phải, một viên thuốc ngủ không thể tác hại. Cô nuốt viên thuốc, bỏ lại cái chai vào trong túi xách và trèo ngay lên giường.
Bao lâu thuốc mới có tác dụng? Cô vẫn cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo. Cô có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của Anne, tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ trên bàn đêm, tiếng xe cộ lưu thông bên ngoài…thật ra mọi tiếng động nghe có vẻ vang xa hơn…
Rồi cô cảm thấy tác dụng của thuốc. Ôi lạy Chúa, quả thực thật hết sức thú vị. Toàn bộ cơ thể cô có cảm giác không trọng lượng…đầu cô nặng nhưng lại nhẹ như không khí…Cô sắp sửa ngủ…ngủ…ôi viên thuốc nhỏ màu đỏ xinh đẹp biết bao!
Ngày hôm sau cô đến gặp bác sĩ của Henry. Ông gạt phăng đề nghị của cô. Tình trạng sức khỏe của cô rất tốt. Chuyện quá vô lý! Không, ông ta không chịu cho cô toa thuốc mua Seconal. Ngừng uống cà phê hẳn. Bỏ luôn thuốc lá cô sẽ ngủ được. Nếu cô vẫn không ngủ được tức là cơ thể cô không cần ngủ.
- Làm theo cách đó không được – Irma giải thích mấy ngày sau đó – chị không thể đến một vị bác sĩ giỏi để xin toa mua thuốc ngủ. Tốt nhất hãy tìm một viên bác sĩ vô danh tiểu tốt, một người mà tư cách có vẻ hơi mờ ám.
- Nhưng tìm ở đâu? Irma, tôi đã ngủ bốn đêm liền với mấy viên thuốc màu đỏ quỷ quái đó, và quả thật là thần tiên. Tôi đã mất ngủ hai đêm qua vì không có thuốc.
- Chị hãy đến một khách sạn hạng ba phía Tây thành phố - Irma giải thích – Chị sẽ thấy một tấm bảng hiệu bác sĩ trên một khung cửa sổ bẩn thỉu. Nhưng

chị đừng bước thẳng vào và hỏi mua thuốc. Chị phải theo đúng thể lệ. Chị hãy bước vào nhà và nói chị là người nông thôn – California là tốt nhất. Chị đừng mặc áo lông vì nếu chị mặc, giá cả sẽ tăng. Chị cứ bảo với ông ta chị không sao ngủ được. Ông ta sẽ cố gắng nghe tim chị và chị cứ một mực bảo tất cả điều chị cần là được ngủ ngon mỗi đêm. Rồi ông ta sẽ yêu cầu chị trả mười đô la, cho chị một toa thuốc đủ dùng cho một tuần. và biết chắc mình sẽ trở lại. Ông ta cầm chắc mình sẽ được mười đô la mỗi tuần. Nhưng chị hãy tin em đi, như thế là đáng giá. Chị có thể phải thử mấy bác sĩ mới tìm thấy người mình cần – em đã bị hai người từ chối. Chị đừng đến khách sạn Markley – đó là nơi của em. Ông ta có thể hoài nghi.
Jennifer tìm cho cô một bác sĩ ở đường 48 về phía Tây. Cô biết ông ta đúng là người mình cần gặp, khi hờ hững lôi ra một ống nghe đầy bụi và nghe tim cô một cách không thật tâm. Không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta rút ra một tờ toa kê thuốc để trống.
- Nembutal hay Seconal? – ông ta hỏi.
- Viên thuốc màu đỏ - Jennifer khẽ nói.
- Đấy là lượng Seconal vừa đủ dùng cho một tuần – ông ta vừa nói vừa đưa toa thuốc cho cô – uống thứ này cô sẽ ngủ ngon ngay, nếu không, cô hãy trở lại.
Anne thích thú với sự thay đổi của Jennifer. Cô không hay biết gì về chuyện thuốc men, nhưng vui mừng khi thấy Jennifer ngủ suốt đêm. Nàng tự hỏi phải chăng Tony đã vô tình thốt ra vài lời khích lệ?
Rồi mấy ngày trước lễ Noel, trong khi Anne đang xếp đồ vào túi xách để đến nhà Lyon cuối tuần như thường lệ, Jennifer đã đi đến quyết định trọng đại.
- Này Anne, - cô báo tin - tôi định yêu cầu Tony lái xe đi Elkton đêm nay, hoặc không bao giờ gặp lại anh ấy nữa. Tôi đã nảy ra ý nghĩ này đêm qua. Nếu mọi việc không ổn, ít nhất tôi sẽ có sáu tuần sắp tới cho riêng mình. Sáu tuần lễ anh ấy ở thành phố, tôi có thể xuất hiện tại nhiều nơi có vẻ lý thú với một anh chàng nào đó và làm Tony nổi điên lên, đủ để động lòng và kết hôn với tôi. Nếu chờ đợi tới lúc anh ấy đi về miền duyên hải, tôi sẽ chết mất.
- Đêm nay Miriam ở đâu?
- Ở nơi bà ta luôn luôn có mặt. Với chúng tôi! Có một cuộc khai diễn mới ở La Bombra, tôi nói với Tony sẽ về sau khi ra khỏi nhà hát để thay đổi y phục và Tony sẽ đến đón tôi tại đây. Miriam sẽ chờ ở La Bombra với đám bạn bè của anh ấy. Tôi sẽ có dịp ở một mình với anh ấy và làm cho anh ấy ngạc nhiên, nếu tôi diễn xuất giỏi…

Cô đang mặc áo khoác dùng trong nhà khi Tony đến.
- Kìa…em hãy mặc quần áo nhanh lên, cuộc trình diễn sẽ bắt đầu vào lúc 12

giờ rưỡi.
Cô bước lại gần anh.
- Anh hãy ôm em trước đã – cô nói dịu dàng.
Khi buông cô ra, anh thở hổn hển.
- Em yêu quý, hãy để cho anh thở một chút. Lạy Chúa, hễ ở bên em là anh cần phải truyền máu.
Anh vuốt ve ngực cô. Những ngón tay lần mò trên hàng nút áo khoác sa tanh.
- Lạy Chúa, tại sao em lại mặc áo có nút?
Anh kéo chiếc áo tuột khỏi hai bờ vai cô, xuống tận ngang hông. Anh bước lùi lại, hơi thở trở nên dồn dập.
- Jen, không một ai có được bộ ngực đẹp như thế này – anh vừa nói vừa xoa nhẹ lên đó.
Cô mỉm cười.
- Tất cả là của anh đấy, Tony.
Anh liền vùi mặt vào ngực Jennifer, từ từ quỳ xuống.
- Chúa ơi, anh không sao tin nổi.
Miệng anh có vẻ thèm khát. Cô ôm lấy đầu anh.
- Anh không bao giờ muốn bỏ đi – anh lắp bắp.
- Tony, chúng ta hãy kết hôn đi.
- Nhất định, em yêu quý, nhất định thế.
Anh đang sờ soạng những chiếc nút khác trên áo choàng của cô. Chiếc áo rơi xuống nền nhà. Cô bước lùi lại. Anh bò theo cô. Cô lại bước lùi.
- Tony, tất cả những thứ này – cô vừa nói vừa vuốt ve thân hình – không phải là của anh, mà là của em! -Anh đuổi theo, cô lại né tránh anh. Cô vuốt ve đùi mình, ngón tay đặt vào giữa đôi chân – đây cũng là của em – cô dịu dàng nói – Nhưng tất cả đều muốn anh, Tony – giọng cô lạc hẳn đi – anh hãy cởi quần ra đi.
Anh liền giật mạnh chiêc sơ mi, các nút áo đứt ra và rơi xuống đất. Anh đứng trần truồng và nhìn cô.
- Thân hình anh thật đẹp – cô nói với nụ cười không vui, rồi cô lại thụt lùi – nhưng thân hình em đẹp hơn.
Cô vuô't ve bầu vú một cách thong thả, tựa hồ đang mê mẩn khi đụng vào đó. Anh đứng theo dõi hơi thở hổn hển mỗi lúc một nhanh. Anh nhào tới gần nhưng cô né tránh.
- Anh có thể nhìn – cô lại bảo dịu dàng – nhưng anh không thể sờ. không được cho tới lúc tất cả thuộc về anh…
- Nhứng tất cả là của anh, em thuộc về anh mà…- Anh nói giọng càu nhàu.
- Chỉ là mượn mà thôi – cô vừa nói vừa mỉm cười một cách ngọt ngào – và em định đòi lại, trừ phi anh thật tình muốn em (cô lại vuốt ve ngực). Muốn

em vĩnh viễn.
Anh đi theo cô run rẩy.
- Anh muốn chứ…đến đây với anh, ngay bây giờ…
- Bây giờ thì không được. Không được cho tới lúc anh thành hôn với em.
- Chắc chắn mà – anh lạc giọng – anh sẽ thành hôn với em.
Anh lại tiếp tục xông tới, cô né anh, vừa mỉm cười vừa vuốt ve thân hình, để cho hai bàn tay đùa nghịch trên bộ ngực rồi luồn giữa hai chân…mắt cô không rời khỏi anh.
- Bao giờ anh sẽ thành hôn với em, Tony?
- Chúng ta sẽ bàn chuyện đó sau..ngay sau…
Anh tiếp tục đuổi theo cô, bị thôii miên bởi trò chơi mà cô đang biểu diễn. Cô để cho anh bắt được cô…anh vồ tới ngực cô, miệng anh bập vào một cách đói khát…bàn tay với xuống giữa hai chân cô. Rồi cô dang ra xa.
- Jen…- anh thở hổn hển – thôi đi…em định làm trò gì vậy? muốn giết anh sao?
- Anh hãy thành hôn với em đi. Hoặc đây là lần cuối cùng anh đụng vào em…không bao giờ nữa.
- Anh sẽ…
- Bây giờ. Đêm nay.
- Chúng ta làm sao có thể thành hôn đêm nay được? Chúng ta phải thử máu, rồi lập chứng thư. Ngày mai chúng ta sẽ tiến hành hôn lễ. Anh xin hứa.
- Không. Tới lúc đó Miriam sẽ phá tan mọi việc.
Nhắc tới Miriam là một sai lầm. Nó ném anh trở về với thực tại. Cơn say mê của anh biến mất. Jennifer liền nhanh nhẹn bước qua căn phòng vừa uốn éo thân hình, vừa vuốt ve bầu ngực.
- Tất cả sẽ nhớ anh lắm đấy, Tony – cô khẽ bảo.
Anh vồ lấy cô.
- Chúng ta hãy kết hôn ngay đêm nay đi, Tony. Em muốn thuộc về anh.
Cô cọ người vào anh.
- Anh biết làm sao bây giờ? – anh rên rỉ.
- Anh lấy chiếc xe hơi của anh. Chúng ta có thể lái đi Elkton bang Maryland.
Anh nhìn chằm chằm vào cô.
- Em muốn người ta sẽ làm lễ thành hôn cho mình…đơn giản như thế này?
- Đơn giản như thế này – cô vừa nói vừa búng ngón tay.
- Nhưng Miriam…
- Em sẽ nói chuyện với Miriam. Chúng ta sẽ điện thoại sau khi đã thành hôn. Em sẽ nói chuyện với chị ấy. Cứ để cho chị ấy la hét với em. Em sẽ ở trong vòng tay của anh. Tất cả con người của em sẽ thuộc về anh…mãi mãi.
Cô tựa thân hình vào sát anh.
- Vuốt ve em đi, Tony. Tất cả sẽ thuộc về anh…Anh sẽ có thể làm bất cứ

điều gì anh muốn. Tony, bất cứ điều gì, ngay cả những điều em vẫn không để cho anh làm (Cô chợt dang ra xa và đứng lắc lư, mông cử động một cách nhịp nhàng) Và em sẽ làm mọi điều anh vẫn từng năn nỉ em làm…sau khi chúng ta kết hôn.
- Bây giờ - anh van nài – ngay bây giờ…rồi chúng ta sẽ đi Elkton.
- Không. Sau khi đi Elkton.
- Anh không thể chịu nổi. Anh không thể chờ đến lúc đó.
Cô bước gần.
- Được mà. Anh có thể chờ chứ. Bởi vì đêm nay sau khi chúng ta thành hôn…- ngón tay cô vuốt ve thân hình anh, gặm tai anh – lúc đó mình sẽ mặc tình vui thú.
Miệng anh khô ran.
- Thôi được, em thắng. Xin vì Chúa, mình hãy bắt đầu đi!
Cô khóac tay quanh anh.
- Anh sẽ không hối tiếc đâu. Em sẽ làm cho anh điên lên được.
Có tiếng gõ cửa đột ngột. Jennifer buông Tony ra.
- Em không có hẹn với ai hết. Tony, anh có nói với ai sẽ đến đây không?
Anh lắc đầu. Cô kéo chiếc áo khoác lại cho ngay ngắn. Thì ra đó là người trực tầng mang đến một bức điện.
- Điện tín gởi cho Anne. Em phải gọi cho Anne ở nhà Lyon. Có lẽ có chuyện quan trọng.
Cô ngồi trên giường và gọi điện thoại cho Anne. Tony bước theo vào trong phòng ngủ. Ôi Chúa, đây đúng là một việc làm ngu ngốc. Cô vừa đứng vụt lên vừa giữ chặt chiếc áo quanh người. Anne ở đâu? Tại sao họ không trả lời?
- hello.
Đó là Lyon. Phải, anh sẽ báo cho Anne. Tony sờ soạng vào chiếc áo của cô. Cô liền xô anh ra xa.
- Hello Anne đó à? Vừa có một bức điện tín cho cô. Được chứ, đợi một giây thôi.
Cô bóc bức điện ra. Tony nhẹ nhàng nhưng kiên quyết xô cô lên giường. Cô nắm bức điện tín cùng ống nghe im lặng đẩy anh ta ra. Cô đặt tay lên ống nghe khẽ bảo:
- Không, Tony. Lúc này không được đâu. Không.
Anh nằm lên mình cô. Cô nhìn bức điện tín. Miệng Tony tìm được ngực cô. Ôi lạy Chúa!
- Anne, phải…tôi vẫn còn nghe. Anne, ôi, lạy Chúa! Mẹ cô chết rồi!
Cô cảm thấy Tony vào trong cô, một cách thô bạo. Cô nghiến chặt răng và cố giữ giọng nói bình thường.
- Phải Anne. Bức điện chỉ cho biết như thế. Tôi rất lấy làm buồn.

Cô gác máy. Tony đã ngã xuống qua mình cô, thở hổn hển với vẻ kiệt sức đầy mãn nguyện.
- Tony, như thế là không chính đáng. Như thế là lợi dụng em.
Anh mỉm cười một cách uể oải
- Em yêu quý, em sinh ra với nhiều ưu thế bẩm sinh…cả một bộ ngực.
Anh liếm nhẹ vào ngực cô.
- Mình nên mặc quần áo vào thì tốt hơn. Anne sắp sửa trở về đây.
Anh kéo áo sơ mi cho thẳng.
- Chúa ơi, anh đã khùng lên vì em, phải không? Chiếc áo sơ mi này đã không còn một hạt nút nào. Anh sẽ phải chạy về khách sạn để thay một chiếc áo khác.
- Anh hãy bỏ mọi thứ vào túi xách.
- Để làm gì?
- Mình sẽ đi Maryland…anh nhớ chứ?
Anh mỉm cười.
- Bây giờ chưa được đâu, em yêu quý. Nếu gấp rút lên mình có thể kịp xem một phần của cuộc trình diễn ở La Bombra. Em hãy thay áo quần nhanh lên đi. Anh sẽ trở lại khoảng hai mươi phút sau.
- Tony, nếu mình không trốn đi ngay đêm nay, em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.
Anh bước tới gần và nựng cằm cô.
- Em sẽ gặp lại anh, em yêu quý. Anh là kẻ xuất sắc nhất, ai có thể thay thế được anh? (Anh bước tới cửa). Em hãy mặc một bộ quần áo thật rực rỡ. Bọn nhà báo sẽ đến đấy.
Cô nhìn cánh cửa đóng lại. Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Sao lại chọn đúng cái lúc này! Quỷ tha ma bắt mẹ của Anne đi! Quỷ tha ma bắt tất cả các bà mẹ đi! Ngay cả lúc chết họ vẫn còn làm hại đời ta. Cô bỗng nhớ lại…tuần này cô đã không gởi tiền cho mẹ. Và lễ Giáng Sinh sắp tới. Mẹ cô đã trông thấy một chiếc áo choàng bằng lông cừu non Ba Tư và bà phải có một chiếc. Bà phải có một cái áo choàng lông trước khi chết. Cô chạy vội tới bàn và viết một tấm séc năm trăm đô la, bỏ vào phong bì rồi viết thêm, chúc mẹ một lễ Giáng Sinh vui vẻ, Jannette. Thế là mẹ cô tối thiểu có được một mùa lễ Noel vui vẻ. Mẹ kiếp, khi nào cô mới có được một lần như vậy? Cô nhanh nhẹn thay áo quần. Cô không muốn còn ở đây khi Tony đến. Cô muốn anh bắt đầu hành động. Có quá ít thời gian.
Cô sẽ đi Lawrenceville với Anne. Tất nhiên như vậy. Cô hàm ơn Anne như một người bạn. Cô gọi cho Henry Bellamy. Giọng nói ngái ngủ của ông trở nên linh lợi khi cô báo tin cho ông. Lẽ tất nhiên cô phải đi với Anne. Khỏi phải lo lắng, ông sẽ nói chuyện với Gil Case. Cô cũng phải thuê một chiếc xe hơi và ông sẽ lo mọi chi phí. Tự lái xe đến Lawrenceville thoải mái hơn

là đáp nhiều chuyện tàu nối nhau. Tội nghiệp Anne, một bà dì và một bà mẹ cùng qua đời trong một năm.
Khi Anne và Lyon đến ,Jennifer thậm chí đã sắp xếp đồ dùng của Anne vào trong túi xách.
- Tôi đã bỏ vào trong này hai chiếc áo dài đen và một chiếc áo xám của cô.
- Chúng ta có thể đáp chuyện tàu đầu tiên của buổi sáng hôm nay – Anne đáp.
- Không, chỉ mới 12 giờ30 và đàng nào tôi cũng không ngủ được. Tôi sẽ lái xe và cô có thể ngủ trong xe. Chúng ta sẽ tới đó lúc ba giờ sáng. Tôi đã thuê một chiếc xe và nó sẽ tới đây ngay bây giờ.
- Anh sẽ cùng đi với em tham dự tang lễ - Lyon nói.
Nàng liền quay sang anh.
- Không, anh đâu có quen biết mẹ. Mọi việc rồi sẽ ổn thôi. Anh phải để dành thì giờ viết cuốn sách.
- Em nhớ gọi điện thoại cho anh ngay lúc em đến đó.
Jennifer đẩy hai người xuống tầng trệt. Người phục vụ đang chờ với một chiếc xe hơi màu đen sáng loáng. Anh ta đưa chìa khóa và giấy tờ xe cho Jennifer, và năm phút sau họ lên đường. Lyon đứng nhìn ánh đèn phía sau biến mất trong dòng xe cộ. Mọi việc đã diễn ra quá nhanh. Anh ngạc nhiên trước thái độ có trách nhiệm của Jennifer. Anh đã xét đoán sai về cô, rõ ràng cô hoàn toàn không phải thuộc loại tầm phào. Anh bước dọc theo đường phố, suýt gặp phải Tony Polar vừa ngừng lại trong một chiếc taxi với vẻ tự mãn.

Tang lễ được cử hành vào ngày thứ hai. Khi về đến Lawrenceville, Anne tiếp quản mọi việc một cách bình tĩnh. Tai nạn đã xảy ra hết sức vô nghĩa, do lỗi của mẹ nàng. Bà đã từng gặp phải nhiều cơn mưa như thác đổ. Dì Amy vẫn luôn luôn là người lái xe, nhưng sau khi dì qua đời, mẹ nàng tự lái lấy. Đêm hôm đó trời mưa, và trên đường từ nhà thờ trở về, bà đã không trông thấy chiếc xe tải kéo rơ móoc. Bà đâm thẳng vào đó và chết ngay tức khắc.
Tang lễ diễn ra trong cảnh tượng yên lặng và trang nghiêm. Lyon và Henry gởi hai vòng hoa lớn. Cô Steinberg và các nữ nhân viên gởi một vòng hoa. Tối hôm ấy Anne đã tiếp khách theo đúng thủ tục. Mọi người trong thành phố đến bày tỏ lời chia buồn và há hốc mồm nhìn Jennifer.
Sáng thứ ba, Jennifer nêu vấn đề trở về New York. Hai người đang ngồi trong phòng ăn điểm tâm. Jennifer thấy có nhiều cảm tình với Lawrenceville. Cô thích thú trước những đôi mắt muốn lồi ra vì quá ngưỡng mộ. Nhưng ngôi nhà lớn bây giờ thuộc về Anne gây cho cô nhiều ấn tượng nhất.

- Tôi phải trở về để trình diễn – cô nói – Nhưng tôi đóan cô muốn ở đây một thời gian.
- Tại sao? – Anne hỏi.
Jennifer nhìn quanh.
- Vì ngôi nhà này. Cô không thể đột nhiên mà bỏ đi.
- Em đã nói với luật sư của em. Em nhờ ông ta bán tất cả nhà cửa và đồ đạc.
- Nhưng đây là một ngôi nhà tuyệt vời, Anne, có lẽ cô nên giữ nó lại và cho thuê nó.
- Em căm ghét nó. Em căm ghét thành phố này. Em muốn cắt đứt mọi sự ràng buộc. Nếu em giữ nó, em luôn luôn có lý do để trở về đây. Nếu bán nó di, em biết chắc em sẽ không bao giờ, không bao giờ phải trở lại.
- Thời thơ ấu của cô ghê sợ lắm hay sao?
- Không phải ghê sợ mà là vô vị.
- Tôi đoán cô không thương yêu mẹ cô.
- Không, em không thương yêu mẹ em. Nhưng em không ghét bà. Bà chẳng bao giờ cho em cơ hội làm bất cứ điều gì. Nhưng bà không có lỗi. Đó là Lawrenceville. Ôi, Jen, em thà sống trọn đời trong một căn phòng ảm đạm mà em đã từng ở trên con đường 52 còn hơn lưu lại nơi đây. Lawrenceville đã làm cho em ngạt thở. Em có thể cảm thấy nó đang đè nặng trên đầu em. (nàng rùng mình). Chị tưởng tượng trong suốt cuộc đời ở đây, em quen biết khoảng ba chục cô gái, nhưng không một người nào trở thành bạn thân. Thế mà khi tới New York chỉ hơn một năm, em đã có chị, Neely và Lyon.
- Phải nói cô đã có được Lyon và tôi. Chúng ta đã không nghe tin tức gì về minh tinh điện ảnh của chúng ta trong mấy tháng nay.
- Phim của Neely sẽ chiếu trong tháng Ba. Chị thử tưởng tượng cuốn phim đầu tiên của Neely được chiếu trong Music Hall!
- Neely đóng phim chắc chắn là hay. Tôi đọc trên báo thấy cô ấy đang bắt tay vào cuốn thứ hai. Không biết bao giờ thì đôi bạn đó rã đám. Và Mel..cô nghĩ rằng anh ta đã lên cân rất nhiều?
Cả hai cùng bật cười. Jennifer pha thêm cà phê.
- Tôi phải đi chiều nay. Như thế khuya đêm nay tôi sẽ về đến nới. Tối thiểu tôi có thể biểu diễn suất ngày mai. (Cô chợt cau mày). Chúa ơi, Tony nghĩ có thể tôi đã bị bắt cóc. Tôi không để lại một lời nào ở khách sạn. Chắc hẳn Miriam đang ăn mừng.
Cô nghĩ đến Tony trong suốt thời gian buồn tẻ lái về New York. Cho dù mọi việc ra sao chăng nữa – chẳng hạn họ đã thành hôn – vẫn luôn luôn có Miriam. Đó là một điểm yếu của Tony. "Chị ấy đã nuôi nấng anh, đã hy sinh trọn đời cho anh", anh kêu lên khi Jennifer e ngại trước sự xâm nhập không ngừng của Miriam. "Chị ấy là người phụ nữ đã sống một trăm phần trăm cho anh".

Nhưng Miriam không thể lên giường với Tony. Sắc mặt của Jennifer nghiêm lại. Không phải tiền bạc hay sự an toàn của anh là thứ cô muốn. Cô cũng muốn làm một người vợ tốt. Cô cũng muốn có được một đứa con. Tony sẽ kiếm được nhiều tiền hơn anh mong đợi. Cô sẽ không lừa dối anh. Lừa dối? Để làm gì? Đàn ông thì ai cũng thế thôi. Tony có thể đáp ứng được cô. Hầu hết đàn ông đều có thể. Maria đã chỉ bảo cho cô về thân thể và cô biết cách khuấy động nó. Thật là dễ dàng…
Hộp thư của cô ở khách sạn đầy ắp. Một số là của Longworth – lạy Chúa, cô đã quên thông báo cho họ - phần còn lại là của Tony. Người tổng đài điện thoại cho cô biết là ông Polar vừa mới gọi cô – lần thứ mười trong ngày hôm ấy.
Jennifer mỉm cười mãn nguyện. Lúc ấy là hai giờ sáng. Cô lên phòng và thay quần áo nhưng cô không uống thuốc Seconal. Cô lên giường nằm và chờ đợi.
Hai mươi phút sau điện thoại reng. Cô có thể nghe rõ sự nhẹ nhõm trong giọng nói của Tony khi cô trả lời. Rồi anh càu nhàu.
- Em đi đâu mất hút vậy?
- Đi xa.
- Đừng có đùa!
Rồi giọng anh chợt thay đổi và trong cớn xúc động bất thần, anh nói tiếp.
- Nghe anh nói đây, em yêu quý. Anh sắp sửa loạn trí đây. Em vừa đi đâu vậy?
Anh vẫn chưa dịu hẳn khi cô kể cho anh nghe. Và cũng không hoàn toàn tin tưởng.
- Em phóng ra khỏi thành phố để tham dự tang lễ kể từ khi nào vậy?
- Anne là bạn thân nhất của em.
- Thôi được, nhưng rõ ràng em đã ở một nơi nào đó quá lâu. Chuyện gì đã xảy ra? Có phải một người trong đám hộ tang rất đẹp trai?
- Tất cả bọn họ đều đẹp – cô dịu dàng bảo – thực tế là em chưa bao giờ gặp quá nhiều đàn ông đẹp trai trong một thành phố. (Thậm chí cô đã không chuyện trò với một người đàn ông nào dưới năm mươi tuổi).
- Jen – anh nhẹ nhàng nói – anh có thể đến chỗ em chứ?
- Tony, đã gần ba giờ sáng rồi.
- Anh có thể đến đó trong vòng năm phút.
Cô giả vờ ngáp.
- Tiếc quá em đang mệt.
- Thế thì ngày mai, buổi chiều. Anh phải thâu đĩa lúc ba giờ, nhưng anh sẽ xong việc lúc bốn giờ.
- Em có suất biểu diễn suốt buổi chiều…Hôm nay là thứ sáu, anh nhớ chứ?
- Thôi được, anh sẽ đến chỗ em sau suất biểu diễn.

- Không được. Anh biết em phải giữ lớp hoá trang giữa hai suất biểu diễn. Và mái tóc em sẽ hỏng mất.
Anh rên rỉ.
- Thôi được, thôi được. Anh sẽ ghé lại và đưa em đi ăn tối.
- chúng ta sẽ xem lại…
Nói xong cô gác máy.
Cô không trở về nhà. Gắng gượng ngồi xem xi nê suốt thời gian giữa hai suất diễn. Tới suất diễn buổi tối, cô dặn người gác cửa bảo cô đã ra về nếu Tony đến đón. Cô ngồi trong phòng trang điểm tới lúc người gác cửa đến khóa các phòng. Phải, ông Polar đã ghé lại và tôi đã nói theo lời cô yêu cầu. Cô cho anh ta năm đô la và đi bộ về nhà.
Chuông điện thoại reo vang khi cô bước vào căn hộ. Cô để mặc cho nó reng. Cứ hai mươi phút nó lại reo một lần. Ngay sau mỗi lần cô lại hỏi người tổng đài, vâng đó là ông Polar. Cuối cùng tới năm giờ sáng cô nhấc máy lên khi nghe chuông reo hồi thứ ba.
Tony giận điên lên.
- Em đi đâu?
- Em đi xem xi nê giữa hai suất biểu diễn. – cô cố tình làm cho mình có vẻ nói dối.
- Chắc chắn? Còn đêm nay? Chắc chắn em đã vội vàng bỏ đi ra ngay khỏi nhà hát.
- Em vẫn ở đó mà. Chắc hẳn người gác cửa đã nhầm lẫn.
- Thế anh đoán em đã ỏ nhà suốt đêm?
- Ừm…
- Thế thì anh xin thông báo cho em biết: anh đã gọi cho em hai mươi phút một lần, kể từ lúc 11 giờ rưỡi. Em vừa mới về nhà? – Tony hỏi giọng đắc thắng.
- Chắc hẳn em đã ngủ và không nghe thấy chuông điện thoại.
- Anh dám đánh cuộc. Có lẽ em đang ở với một trong những ông lớn ở Boston mà em đã gặp trong buổi tang lễ.
Cô liền gác máy vào mặt anh và ngả mình xuống giường với nụ cười sung sướng. Cá đã cắn câu. Cô vào buồng tắm và lấy ra một chai đầy ắp những viên thuốc màu đỏ. Thật là một điều may mắn bất ngờ. Ở Lawrenceville, cô đã vô tình nói với viên bác sĩ già Rodgers về vấn đề mất ngủ của cô. Ông ta đã loá mắt vì nụ cười tỏ ra dễ mến và thông cảm. Những cuộc tang lễ vẫn thường khiến cho người ta mất ngủ. Ngày hôm sau ông ta xuất hiện với một cái lọ đứng hai mươi lăm viên Seconal.
Cô lại nghe tiếng chuông điện thoại dai dẳng vang lên. Chắc là Tony chưa chịu thua. Cô bảo người tổng đài điện thoại đừng bắt máy, cô không muốn nghe thêm một cú điện thoại nào nữa trong đêm nay. Cô mở lọ thuốc lấy ra

hai viên, một viên cũng đủ, nhưng cô vẫn lấy hai viên! Đó là một cảm giác tuyệt diệu nhất trên đời! Cô kê đầu một cách êm ái lên chiếc gối. Một cảm giác tê mê chạy khắp người. Lạy Chúa! Tại sao cô lại chưa từng sống với những viên thuốc màu đỏ kỳ diệu này!
Cô chơi trò mèo vờn chuột với Tony hai ngày nữa. Mỗi đêm cô lại nhìn chai Seconal với vẻ thương mến. Cô không bao giờ làm nổi cái trò này nếu không có thuốc. thiếu thuốc cô sẽ phải trải qua nhiều đêm không ngủ, hút thuốc, lo nghĩ và cô sẽ mất tinh thần.
Đêm thứ sáu Tony đứng sẵn ở lối đi vào nhà hát khi cô đến. Anh chộp lấy tay cô một cách thô bạo.
- Thôi được, em thắng – anh gầm gừ - anh có sẵn xe hơi, chúng ta sẽ đến Elkton tối nay – ngay bây giờ.
- Nhưng em còn một suất trình diễn vào chiều mai.
- Anh sẽ đi vào và nói với ông đạo diễn rằng em bị đau.
- Nhưng người ta sẽ đọc tin về chúng ta trên các báo ngày mai nếu chúng ta sẽ trốn đi. Em sẽ bị đuổi, và có thể sẽ bị kiện lên công đoàn diễn viên.
- Thì đã sao? Em đã là bà Tony Polar, em không định tiếp tục sẽ làm trong đoàn hát đó chứ?
(Tất nhiên không, phải chăng cô đang điên? Vả lại Henry sẽ dàn xếp ổn thoả mọi việc. Sự thế đã đến nước này!)
Cô nắm chặt cánh tay của anh.
- Anh hãy vào báo tin cho họ rằng em bị đau đi, Tony. Quả thực em có cảm giác sắp sửa bị xỉu…

Jennifer sung sướng còn Tony thì mê mẩn. Họ đã thành hôn! Báo chí ở Elkton hay tin trước. Họ mỉm cười đứng cho các nhiếp ảnh viên địa phương chụp ảnh, phát biểu ý kiến với hai hãng thông tấn AP và UP. Cuối cùng họ lái xe đi và mướn phòng trong một khách sạn nhỏ ở ngoại ô thành phố.
Giờ đây trong lúc Tony ngồi trên giường nhìn Jennifer mở valy, cơn ngây ngất do tình trạng kích động gây nên bắt đầu tan biến. Anh đột nhiên hoảng sợ.
- Miriam sẽ giết chết anh!
Jennifer choàng cánh tay quanh người anh.
- Anh đâu phải là một cậu bé, Tony. Anh là chồng của em mà.
- Em cần phải trung thành với anh khi mình nói chuyện với chị ấy – Anh lầm bầm.
- Em là vợ của anh mà, anh yêu quý. Em sẽ luôn luôn trung thành với anh.
- Nhưng chị ấy sẽ nổi điên lên, Jen à.
Nước mắt ứa ra trong mắt anh, đột nhiên anh vùi đầu vào gối và thổn thức.
- Anh sợ…ôi…anh sợ…

Jennifer đứng lặng người. Nỗi chán chường làm cô mệt rã rời. Chợt có ý nghĩ điên cuồng thôi thúc cô bỏ chạy. Nhưng chạy đi đâu và đến với ai? Sẽ không có một người nào hiểu được. Người ta sẽ nghĩ cô có chuyện sai trái. Cô phải giải quyết chuyện này. Tony là một minh tinh và nhiều người tài ba thường vẫn có điểm yếu riêng. Có lẽ anh chỉ dễ xúc động hơn những người khác.
Cô ngồi trên giường và nâng niu đầu anh trong tay.
- Mọi việc sẽ ổn thôi, Tony à – cô dịu dàng bảo.
- Nhưng Miriam sẽ nổi điên lên. Chị ấy sẽ than phiền (Anh nhìn cô với đôi mắt đầy lệ). Tất cả là lỗi của em. Em đã làm cho anh gây nên chuyện này.
- Em đã nói sẽ can đảm đương đầu với Miriam.
- Thật chứ? Em sẽ đương đầu chứ?
- Vâng – cô vừa nói vừa vuốt đầu anh – Anh chỉ cần nhớ rằng em là vợ anh.
Anh đưa tay xoa ngực cô. Anh chậm rãi lau nước mắt và bắt đầu mỉm cười. Anh nhìn cô với vẻ ranh mãnh.
- Và bây giờ anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn với em.
Cô cố mỉm một nụ cười yếu ớt.
- Vâng, Tony…
Anh cởi chiếc áo khóac của cô ra.
- Em xoay người lại đi – anh làu bàu.
Cô nghiến răng khổ sở trong lúc anh vào sâu trong cô. Cô cảm thấy móng tay của anh cào dọc theo lưng. Mỉm cười lên đi Jen, cô tự bảo. Mày đã thành công, mày đã trở thành bà Tony Polar…

Miriam cầm bức điện tín đã bị vò nát và nhìn như ngây dại vào trong không trung. Elkton! À ra thế! Vậy mà cô đã phòng ngừa cẩn thận – cô đã trả hai trăm đô la mỗi tuần cho gã Ornsly đó! Cô nhấc máy điện thoại lên, ngón tay mập ú bắt đầu quay số.
- Tôi lấy làm tiếc phải quấy rầy giấc ngủ của ông, ông Ornsly – cô gằn giọng – nhưng ông đang ngủ trong giờ làm việc đấy!
Ông ta cảnh giác ngay tức khắc.
- Tôi đã đi theo anh chàng tới cửa sân khấu lúc tám giờ. Anh chàng chờ cô ta ở đó. Cô ta đến lúc tám giờ một phút và họ đứng nói chuyện khoảng nửa tiếng đồng hồ. Tôi biết cô ta phải vào nhà hát nên đã bỏ đi và kiếm cái gì ăn. Tôi biết có thể an toàn trong ba giờ - cô ta còn phải biểu diễn. Vì vậy tôi trở lại vào lúc 11 giờ và không thấy anh chàng ở đó. Nếu anh chàng muốn đến đón cô ta thì phải có mặt ở đấy lúc 11 giờ 15 là trễ nhất. Tôi chờ đến 11 giờ 30 rồi đến cắm chốt ở khách sạn của anh chàng. Tôi vừa mới rời khỏi nơi đó cách đây vài tiếng đồng hồ. Anh chàng đã không trở về khách sạn. Tôi liền kiểm tra tất cả các câu lạc bộ, vẫn không thấy đâu. Vì theo tôi nghĩ có lẽ anh

chàng có một cuộc hẹn hò ở đâu khác và ở cùng với một cô gái nào khác. Cô ta đã lẩn tránh nhiều đêm liền, bỏ chạy về nhà một mình sau buổi biểu diễn.
- Thế là cô ta bỏ buổi trình diễn đêm nay – Miriam cáu kỉnh bảo – họ bỏ trốn mất rồi.
Người đầu dây đàng kia lặng thinh.
- Tôi trả ông hai trăm đô la mỗi tuần cốt để ngăn cản sự việc này. Ông là loại thám tử gì vậy?
- Loại cừ khôi nhất – ông ta gay gắt đáp lại – nhưng hai người đó thuộc loại điên khùng. Tôi đã ngu ngốc đứng lạnh cóng bên ngoài khách sạn hết đêm này sang đêm khác, trong lúc anh chàng nằm trên một chiếc giường êm ái ấm áp. Nhưng thưa bà chủ, tôi không phải là FBI. Tôi phải ăn, và thỉnh thoảng tôi phải ngừng để đi tiểu. Tôi đã tưởng thời gian tôi thực sự an toàn nhất là khi cô gái đó ở trên sân khấu. Ai mà lường trước được rằng cô ta bỏ buổi trình diễn.
Miriam dằn mạnh ống nghe xuống. Nhưng ông ta có lý. Jennifer đã quá tài tình. Cô thở dài. Cô đã cố hết sức chu đáo nhưng giờ đây tất cả đều tan thành mây khói. Cho đến bây giờ mọi người đã bị đánh lừa. Họ thừa nhận những câu trả lời như trẻ con của Tony là một phần trong sức quyến rũ của anh. Một vài người thậm chí nghĩ đó là một bộ tịch khôn ngoan. Chỉ một mình Miriam biết sự thật và cô giữ kín điều bí mật đó với tất cả mọi người – ngay cả với Tony. Đối với một người đàn bà, anh hành động với một tư cách đàn ông, về mặt thể chất. Tài biểu diễn của anh là một năng khiếu. Khi hát anh thể hiện động tác một cách tự động. Nhưng về mặt tinh thần, cảm xúc, Tony chỉ mới 10 tuổi.
Bây giờ phải làm gì? Chừng nào cô còn có mặt tại tất cả các cuộc phỏng vấn, cô có thể che chở cho anh. Nhưng lúc này lại có Jennifer.
Jennifer đã đóan được bao nhiêu? Thật ra cô không có gì chống đối Jennifer. Có lẽ cô ta thật sự hấp dẫn đối với Tony, tại sao không? Anh đẹp trai, có tài và đúng là một chàng trai tuyệt vời về phương diện tình dục. Có lẽ cô ta đã không nhận thấy gì cả. Xét cho cùng hai người không hề ở bên nhau một mình, ngoại trừ để ngủ với nhau. Cô đã luôn luôn để mắt tới hai người, tìm mọi cách cho ít nhất là có vài soạn giả bám theo họ. Cô đã huấn luyện Tony theo hướng đó. "Một minh tinh bao giờ cũng có những người tuỳ tùng". Cô nói đi nói lại với anh như thế và anh đã đồng ý không đi đâu một mình. Nhờ vậy chưa từng có ai thật sự chuyện trò nhiều với Tony.
Cho tới khi gặp Jennifer, mọi sự đều khá dễ dàng. Miriam biết Tony cần phải được thoả mãn nhu cầu sinh lý và cô tạo điều kiện cho anh, luôn luôn sắp xếp sao cho quan hệ đó chỉ có tính cách nhất thời mà thôi. Một vũ nữ khá đẹp ở một câu lạc bộ mà họ thường lui tới, sung sướng ở bên cạnh anh chỉ vì ham vui và được thiên hạ biết, rồi vui lòng để cho anh đi ra khỏi đời

mình với một lọ nước hoa làm quà, và những lời hứa hẹn anh sẽ mãi mãi quý mến cô ta. Đó là chuyện vẫn xảy ra cho tới khi Tony gặp Jennifer. Cô đã làm đủ mọi cách để phá vỡ mỗi quan hệ này. Mỗi lần Tony về nông thôn, cô lại ném một cô gái thuộc loại đẹp nhất thế giới vào tay anh. Anh cũng chịu nhưng luôn luôn trở lại với Jennifer. Cô đang hy vọng chuyến lưu diễn ở California sẽ chấm dứt tất cả. Chỉ còn hai tuần nữa thôi thế mà sự việc lại xảy ra như thế này!

Miriam thở dài. Hầu hết mọi người tưởng cô lẽo đẽo theo sau Tony là vì vui thú với danh vọng của anh. Danh vọng! Cô bằng lòng đổi bất cứ gì để có được một cuộc đời cho bản thân cô. Nhưng cô không thể bỏ Tony được. Vì thế cô vẫn còn ở đây, một trinh nữ bốn mươi tuổi, để làm đạo diễn cho Tony thành công một cách ngoạn mục. Tại sao lại phải như thế này? Tội lỗi của người cha, cô gượng gạo nghĩ. Tony đã được khám nghiệm nhưng anh chưa hề được hay biết gì về chuyện đó. Cô đang chịu gánh nặng chủ yếu. Và thực ra đó không phải là tội lỗi của người cha, mà là do lối sống đĩ thoã ghê tởm của người mẹ! Cô đã che giấu quá nhiều bí mật đối với Tony và tất cả mọi người. Cô đã thêu dệt ra một hình ảnh tốt đẹp của người cha đẹp trai bị chết trong một tai nạn xe lửa ngay trước khi Tony ra đời. Và một người mẹ yêu kiều, yếu đuối, suy nhược vì tai hoạ đến nỗi ngay sau khi sanh bé Tony, bà đã lặng lẽ mỉm cười qua đời, bỏ lại cô bé Miriam 14 tuổi chăm sóc cậu em. Báo chí tin chuyện đó. Tony tin chuyện đó. Anh đã không hề hay biết rằng người cha thật của mình, cũng như người cha thật của Miriam, là một điều bí mật, ngay cả với mẹ của hai chị em.

Cả hai đã được sinh ra bởi những người cha khác nhau, những kẻ xa lạ đã chuyền qua tay mẹ của họ từ đêm này sang đêm khác. Và người đã sinh ra Tony chắc phải rất đẹp! Nhưng rồi mẹ của Tony ngẫu nhiên gặp nhiều người đàn ông xa lạ khác. Một chị hầu bàn mê ca hát ở Corney Island không thể nào lôi cuốn được xã hội thượng lưu. Mẹ cô đã thề thốt rằng cha của Miriam là một người đàn ông tử tế ở Pittsburg. Có lẽ. Nhưng cha của Tony, cho dù thuộc loại đểu cáng đi chăng nữa, phải rất đẹp trai. Tony đã được tạo ra từ những tinh tuý của bố và mẹ. Anh có cặp mắt màu nâu sẫm với đôi lông mi lạ thường của mẹ. Mũi anh ngắn và thẳng, miệng gợi tình. Và thân hình anh cao. Miriam thì trái lại. Cô có một nụ cười gượng gạo. Người đàn ông ở Pittsburg có lẽ rất tử tế, nhưng nhất định không phải là Robert Taylor. Quả thật, nếu ngẫu nhiên gặp một người đàn ông mập lùn với đôi mắt nhỏ màu xanh, và một cái mũi như củ hành đặc biệt của vùng Pittsburg, cô sẽ gọi "Ba!"

Cô đã lựa chọn cái tên Polar vì tình cảm. Người tình tử tế và lâu dài nhất của mẹ cô là một người đàn ông có họ Polarski. Ông ta chân thật yêu mến cô bé mập lùn và không bao giờ quên mang cho cô một món quà hoặc nựng cằm

cô. Cô đã không bao giờ quên ông ta, nhiều năm sau, với lòng tôn kính thầm lặng, cô rút ngắn họ của ông ta lại, và dùng làm họ cho cô cùng Tony.
Che giấu lý lịch thật của anh, đối với Tony và báo chí, quả thật là một việc khó khăn. Mẹ của hai người vốn là một người bị cuộc đời bỏ rơi. Mỗi thành phố đều có nhiều người đàn bà như Belle, cô gái không còn son trẻ, thường chơi một chiếc đàn dương cầm cũ rich và hát một giọng khàn khàn trong một quán rượu tỉnh nhỏ. Belle đã bắt đầu hát ở nhà của vị mục sư của Tony. Nhưng đó là những giờ phút sáng chói duy nhất trong nghề nghiệp của cô. Rồi cô bắt đầu trôi nổi tới những quán rượu và tiệm bia khắp các thành phố khác, chuyền tay từ người đàn ông này sang người đàn ông khác.
Miriam đã chào đời trong một viện từ thiện ở Philadelphia. Belle đã gởi côvào một nhà nuôi trẻ cho tới khi cô lên tám. Rồi Belle may mắn kiếm được một việc làm ổn định ở Corney Island và đưa con về ở chung với mình. Trong mấy năm Miriam đã hưởng cảnh sang trọng của một căn hộ hai phòng và tình thương yêu của ông Polarski, nhưng sau khi ông Polarski ra đi, lại có nhiều người đàn ông khác kế tiếp đến. Belle già dần. Cả hai đều chóang váng khi biết Belle lại có mang. Chúa ơi!
Bà vẫn còn làm việc sáu tháng ,rồi áo quần không thể che giấu, và bà bị sa thải. Họ dọn đến căn hộ một phòng. Miriam mới 14 tuổi đã phải bỏ học và làm nhân viên thu tiền. Họ không có bạn bè, không có láng giềng. Rồi một đêm khuya nọ, với chiếc xe cấp cứu hụ còi inh ỏi, Belle được chở đến bệnh viện cùng với Miriam run rẩy bên cạnh. Belle chết năm phút sau khi đứa bé gào váng bước vào đời.
Miriam mang đứa bé về nhà. Và cô gái 14 tuổi đã một mình nuôi nấng Tony. Chuyện có vẻ không thể nào xảy ra được khi cô hồi tưởng lại những gì đã qua – những tuần lễ đầu tiên đầy khổ sở với việc tìm cách nuôi trẻ con cho đúng, giặt tã lót, cố dè xẻn số tiền hai trăm đô la hai mẹ con đã dành dụm được. Đếm từng đồng xu mua sữa, sống bằng các hộp súp và bánh quy.
Tony mới được một tháng tuổi thì bị cơn động kinh đầu tiên. Lại phải nhờ xe cấp cứu chở đến bệnh viện. Người ta đã thực hiện nhiều cuộc xét nghiệm, và tất cả các bác sĩ tài giỏi cùng nghiên cứu trường hợp của Tony. Họ giữ cậu bé trong bệnh viện một năm. Miriam muốn điên lên vì lo buồn, nhưng tối thiểu cô có thể kiếm một công việc cả hai buổi và dành dụm tiền. Rồi Tony trở về với cô, cậu bé có vẻ khoẻ mạnh. Rồi lại nhiều cơn động kinh và quay trở lại bệnh viện. Cứ liên tục như thế cho tới khi cậu lên năm. Rồi những cơn co giật ngừng lại. Cậu đi nhà trẻ, cố gắng qua khỏi tiểu học. Đến trung học, cậu bị tống ra ngoài. Người ta đề nghị cậu vào một trường đặc biệt nhưng Miriam vẫn giữ cậu ở nhà. Cậu sẽ không sống chung với đám trẻ điên khùng. Cô kiên nhẫn dậy cậu em học theo mức độ cậu bé có thể tiếp thu. Phải, giai đoạn khởi đầu quả không dễ dàng. Nhưng tới 15 tuổi, con người

có thể chống chọi với mọi việc bất thường. Tới 21 tuổi, con người có thể gánh vác việc đời. Nhưng giờ đây những chuyện thất thường lại chồng chất lên. Và Miriam đã thấm mệt.
Một đôi lần cô thậm chí đã muốn đến gặp thẳng Jennifer và cho biết sự thật về Tony và như thế cô ta sẽ hiểu việc kết hôn với Tony là vô nghĩa. Nhưng canh bạc quá lớn. Giả sử cô gái chống lại với cả hai người, kể lại câu chuyện cho cả thành phố nghe thì sao? Như thế sẽ phá tan sự nghiệp của Tony và cũng có nghĩa là sẽ tiêu diệt Tony.
Lúc này cô không thể bỏ cuộc. Cô đã chiến đấu quá lâu và quá gian khổ. Lạy Chúa, thậm chí cô đã chiến đấu với quân đội Mỹ. Tony đã tự hào khi anh nhận được giấy báo nhập ngũ – đối với anh thì đi lính cũng là trò chơi. Sự nghiệp của anh vừa mới bắt đầu, và anh không hề hay biết gì về những chuyến đi bí mật của cô đến Washington, lề lối quan liêu bất tận và sự thiếu nhạy bén của các sĩ quan cao cấp trong quân đội. Cô đã sắp sửa bỏ cuộc cho tới khi gặp được thiếu tá Beckman. Ông ta có một người em trai giống như Tony. Ông ta đọc tập y phiếu của Tony, tất cả được bỏ trong một cái phong bì màu nâu nhạt bị cọ sờn của bệnh viện ở Coney Island. Ông ta yêu cầu vị bác sĩ trưởng khoa thần kinh khám cho Tony. Cuối cùng Miriam nhận được một tập y phiếu mới thêm vào chiếc phong bì màu nâu và Tony bị quân đội loại ra, một cách êm thấm và cương quyết. Thiếu tá Beckman cho báo chí hay rằng Tony bị loại vì một màng nhĩ bị thủng. Không, không, cô không thể bỏ cuộc lúc này. Cô đã chiến thắng quân đội, báo chí, toàn bộ thế giới chết tiệt này – một cô gái tóc vàng, ưỡn ẹo đầy khêu gợi sẽ không huỷ hoại được tất cả. Cô sẽ bám sát hai người. Họ đang đi về miền duyên hải trong vài tuần và cô sẽ sống chung với họ. Ai mà biết được – có lẽ bằng cách này hay cách khác, mọi việc sẽ kết thúc. Cô vuốt thẳng chiếc áo khoác quanh thân hình dị dạng của mình, và quả quyết ổn định lại tư tưởng. Cô phải thông tin cho báo chí, các nhà bình luận, - cô sẽ phải tạo cơ hội cho ai trước? Không, không nên chơi trò biệt đãi. Các sở bưu điện chắc hẳn đã nhặt được tin tức ở Elkton. Khi hai người trở lại, cô sẽ tổ chức một cuộc họp báo, sắp xếp các cuộc phỏng vấn với Jennifer và Tony…